

Giới thiệu Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh

Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh là tựa truyện xuyên không sắc nữ nói về Hạ Vũ cảm thấy bất lực, thực sự bất lực ngay lúc này. Nàng bỗng nhiên bị xuyên qua, thật sự bị xuyên qua. Nhưng hình như vị đại thần xuyên qua mang nàng đi nhằm phương, lại đến ngay thế giới tu chân. Mà làm nàng bất lực đó là hồn nàng cư nhiên trụ trong một cô bé tương lai sẽ là đệ nhất pháo hôi, làm hồn đá kê chân cao nhất cho nam nữ chính tỏa sáng lấp lánh... Vì tân sinh sau này, nàng phải đấu đến cùng...

Truyện sẽ dẫn mọi người đi cùng Hạ Vũ, từng bước từng bước mà lớn mạnh, lại trải qua yêu hận, tình thù, bảo hộ cùng phản bội, quả thật chính là tiên lộ một gập ghềnh. Cùng theo xem xem nàng làm sao vượt qua, sống sót qua các kịch tình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên Qua

Hạ Vũ là một cô gái thực bình thường. Mỗi ngày nàng đều rời nhà đi làm lúc 7h sáng, dán mặt vào máy tính, để đến 6h tối mới mệt lử về nhà. Nhưng mỗi khi thấy quá mệt mỏi, nàng lại tự an ủi bản thân bằng cách tự dặn lòng: "nàng may mắn hơn rất nhiều người hiện giờ không có việc a".

Hạ Vũ làm một bữa tối đơn giản, ăn qua loa rồi chạy ngay đến cái máy tính đã bật sẵn. Hạ Vũ là một trạch nữ, một trạch nữ thực thụ.

Ngoại trừ đi làm nàng chỉ luôn ở nhà, hết ngắm các soái ca lại đọc truyện tu tiên. Nếu như có thể nói, Hạ Vũ có thể chỉ tay lên trời mà hét rằng "nàng tự tin nhất là đọc truyện tu tiên".

Sở dĩ có cái sở thích này là bởi đây là một thế giới thật nhiệm màu a. Người có thể có linh căn, có thể hấp thu tinh hoa đất trời và nếu may mắn có thể thành tiên...

Tiên nhân a... Cái đó nghĩ là có thể trường sinh cùng đất trời đấy. Thật là phấn khích. Nhưng điều đó cũng không phải dễ, chỉ cần sẩy chân liền rơi vào vạn kiếp bất phục.

Hạ Vũ đọc đến giờ là đã không biết bao nhiêu quyển. Điều làm nàng đọc mãi không chán đó là các nhân vật chính đều phi thăng thành tiên nha. Họ thực chói mắt, hào quang vạn trượng.

Từng người, từng người đều xuất chúng phi phàm. Mà trái lại các nhân vật nhất là nữ phụ thật đáng thương. Dù về xuất thân, tu luyện, mưu trí đều không thua kém, vậy mà cuối cùng đều linh hộp com xuống sàn.

Hạ Vũ trước đây đôi khi cũng thấy bất công cho họ, trăm mưu ngàn kế thiết hạ, dòn nữ chính sắp toi mạng thì dưới bàn tay vàng của tác giả đại năng không người thì thú, không bí cảnh này thì cũng là động phủ của một vị tiên nhân cứu vớt. Trái ngược hoàn toàn, nữ phụ chỉ một búng tay là ngã rớt thê thảm.

Đạo gần đây Hạ Vũ đang theo đuổi cuốn "Một đường tiên lộ". Sở dĩ nàng cuồng nhiệt theo dõi một phần nguyên nhân là đỉnh cấp pháo hôi trobg truyện cùng tên với nàng. Quả thật khi mới bắt đầu đọc, nàng uất ức muốn đập bàn. Nhưng càng về sau, nàng cũng không chỉ có ý định mà thực sự muốn đập a.

Cuốn tiểu thuyết này thực sự quá cầu huyết, cầu huyết đến không thể tin được. Nữ chính quả thực là quái vật đánh mãi không chết, nữ phụ trước, nữ phụ sau ào tiến đánh mà không chết, và nhân vật trụ tên nàng cũng là một trong số đó.

Hôm nay Hạ Vũ nôn nóng hơn mọi ngày. Sở dĩ bởi vì hôm nay là vụ đấu nhau của nhân vật mang tên nàng và nhân vật nữ chính. Hạ Vũ cố gắng soi từng chữ, từng chi tiết một. Ban đầu nàng còn cảm thấy nhân vật phụ sẽ diệt luôn nữ chính đâu. Nhưng đúng lúc này nam phụ, nam chính, yêu thú ùn ùn kéo ra bảo vệ nữ chính. Hạ Vũ muốn đập bàn nha. Ngay và luôn nàng viết bình luận, cảm tưởng viết với tốc độ trước nay chưa từng có.

- "Thật là cầu huyết quá mà. Vẫn biết nhân vật chính là vô địch, nhưng tác giả đại nhân a, ngài không thể cho nàng ấy hạ đài một lần ư?"

Nhưng làm cho Hạ Vũ giật mình đó là tác giả thực bình luận trả lời nàng

- "Không thể"

Hạ Vũ thực là bất bình rồi, vội nháy tay đánh bàn phím

- "Thật là bất công, làm người làm sao không có một lần thất bại chứ. Vẫn biết là nữ chính, nhưng nhiều một lần thất bại cũng không cản đường nàng a. Nếu ta ở đó, ta quyết cho nữ chính hạ tràng ít nhất một lần"

Cuối cùng dường như chưa thỏa mãn,nàng viết thêm chữ "hử " rõ to,sau đó không chờ xem tác giả có phản ứng gì hay không liền tắt điện đi ngủ.Chương truyện này quả là làm người ta uất hận mà

Nhưng Hạ Vũ thực không biết ngoài nàng và tác giả còn có một người nữa vào xem bình luận.Ngay khi nàng tắt máy,người đó mới bình luận " Cứ thử xem nào " và sau đó là một loạt các kí tự lạ kì

Hạ Vũ cảm tưởng hôm nay ngủ thực chập vậ a,nàng tại sao lại mơ những giấc mơ lạ kì.Đó là một loạt các hình ảnh nối tiếp nhau chạy dài.Nếu như ban đầu nàng cho đó chỉ là giấc mơ thì bây giờ Hạ Vũ thực sợ rồi.Các hình ảnh lặp lại một lần xong,lại lặp lại lần nữa,cứ thế cứ thế.Mà những hình ảnh này tại sao lại thấy quen như vậy...Đột nhiên nàng nhớ tới....."aaaaaaa"....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tân Gia Thực Đạm

Hạ Vũ đã đến thế giới này được nửa tháng rồi vậy mà đến giờ nàng vẫn chưa tin được sự việc xảy ra.Nàng xuyên không,thực sự là xuyên không,đại thần xuyên không thể nhưng gõ cửa nhà nàng.Mà đau khổ là chưa hỏi qua đã bắt nàng tới đây.

Hạ Vũ nhìn qua quanh cảnh xung quanh,lại một trận đau đầu.Nàng này tân gia thực đậm nha.Hai tuần qua nàng cũng đại khái biết được này gia là như thế nào.Nhà nàng gồm ba người : nương,đại ca và nàng.

Nghĩ đến đây,Hạ Vũ lại cười chua xót.Hai đời người nàng thế nhưng chưa được hưởng hạnh phúc của một gia đình hoàn chỉnh.

Kiếp trước nàng là cô nhi,cứ vậy một mình lớn lên,từng bước phấn đấu.Vậy mà vị đại thần kia cứ như vậy cướp không những nỗ lực suốt 24 năm qua của nàng.

Cứ nghĩ cứ nghĩ lại càng cảm thấy uất ức.Lại nghĩ lại nghĩ,lúc ấy thật sự không nên bình luận linh tinh...Đúng là cái đầu nóng luôn làm hỏng sự mà

Nhưng Hạ Vũ cũng rất nhanh vượt qua.Nàng là con người như thế,luôn luôn lạc quan,lấy những cái được để bù lấp đi cái mất rồi tự an ủi mình.

Giống như lúc này đây,Hạ Vũ cảm thấy may mắn vì khối cơ thể này trước đây cũng cùng tên với nàng.Ban đầu nàng còn nghi ngờ có liên quan gì với tiểu thuyết kiếp trước nàng đọc hay không.

Nhưng rất nhanh nàng phủ định,bởi đó là thế giới tu chân mà không phải là cuộc sống nông thôn bình lặng như nơi nàng đang ở.Vì vậy Hạ Vũ cảm thấy thực vui mừng.

Dù sao tên cũng đã dùng suốt 24 năm,giờ lại dùng một tên khác cũng không quen.

Kể tiếp điều làm Hạ Vũ vui vẻ đó là toàn bộ trí nhớ của khối cơ thể này nàng đều tiếp nhận được hết.Bây giờ thì nàng hiểu loạt hình ảnh lúc ngủ là từ đâu rồi.

Lại nói về hoàn cảnh tại đây, Tân Kinh thành do gia tộc họ Tân đứng đầu,mà nàng trụ là ở một xóm nhỏ ngoài thành năm mươi dặm.

Nhưng điều này làm Hạ Vũ thực thích.Cuộc sống thật yên bình thoải mái.Dù có nghèo đói một chút nhưng còn hơn xuyên không vào nhà giàu có tam thể tứ thiếp,càng bất hạnh nếu là thứ nữ.

Hạ Vũ đảo qua một loạt các tiểu thuyết đã đọc,có thứ nữ nào trọng sinh hay xuyên không mà tâm không sâu khôn lường, được mới đứng vững đến cùng.

Nàng cũng tự biết cân lượng mình như thế nào a.Nếu như là thế giới tu chân nàng còn muốn tranh một hai,chứ cứ đấu qua đấu lại âm mưu qui kế,nàng thật không có tâm đến chơi đùa.

Cái đây thực sự là quá cân não.

-"Vũ Vũ dậy rồi hả ?"- Tiếng nói dịu dàng kéo nàng trở về hiện thực.Nàng quay đầu nhìn về phía đó.

Một người phụ nữ cao gầy,làn da nâu do nhiều năm làm việc đồng áng.Nhưng điều làm Hạ Vũ chăm chú nhìn đến mê đắm là đôi mắt phượng kia luôn luôn lấp lánh,ẩn chứa đầy xúc cảm tựa như biết nói.

Dù khoác lên mình bộ quần áo vải thô nhưng dường như không hề ảnh hưởng mấy.

Đó là nương của khối thân thể này,cũng là của nàng bây giờ,nàng tên Phượng Nghi.

Khi mới thức dậy,Hạ Vũ mới biết do chơi đùa với tụi nhỏ gần nhà không may mà bị ngã xuống sông.Nằm tỉnh dưỡng nửa tháng mới kéo về được cái mạng,sau là nàng xuyên đến.

Lại nằm hai tuần,người phụ nữ ấy luôn kề bên chăm chút từng li từng tí.Mới đầu,Hạ Vũ hầy còn ngượng ngùng, nhưng theo thời gian đi qua nàng càng ngày càng luyện tiết cảm giác có nương chăm lo.

Mấy ai hiểu được cảm xúc của đứa trẻ mồ côi bỗng được vòng tay âu yếm của cha mẹ. Nàng thích cảm giác ấy.

- "Nương..." Hạ Vũ khẽ kêu lên một tiếng yếu ớt. Biết làm sao đâu, nàng quả thực là rất yếu

Nương nâng nàng dậy,ân cần,tỉ mỉ,lại nhìn nàng một chút,hốc mắt cứ thế đỏ lên.Hạ Vũ biết nương nàng lại đang tẹ trách,đánh vội nói sang chuyện khác:

- "Nương,đại ca đi đâu rồi ạ ?"

Lúc này nương nàng mới vội quệt qua khóe mắt,nở nụ cười hiền hậu, ánh mắt tràn đầy yêu thương nhìn nàng:

" Hạ Vân hẳn đi lên rừng săn thú.Hắn khi đi còn khẳng định phải săn vài con gà rừng về cho muối muối của hắn ăn tẩm bổ,sớm ngày khỏe mạnh a"

Hạ Vũ cũng mỉm cười.Nàng lúc này là mười tuổi,mà đại ca nàng cũng mới mười ba.Nhưng do không có cha tại,đại ca hắn luôn tỏ ra già dặn.

Dù mới ở cùng hai tuần nhưng Hạ Vũ thực thích người đại ca này.Hắn là người nghiêm khắc,ít nói nhưng ở tại nàng hỏi đông tây vẫn nhất nhất trả lời,lại luôn luôn nhận hết trách nhiệm về việc của nàng.

Hạ Vũ nhiều khi nhìn đến hắn khỏe mũi cũng cay cay,nàng thấy hình bóng của mình kiếp trước,luôn luôn cô độc,lạnh nhạt với thế giới.

Nhưng giờ thì tốt rồi,nàng có đại ca,có nương,đó cũng đã đủ.Dù cuộc sống có thiếu thốn,nhưng nàng tin mọi chuyện sẽ tốt lên,một nhà sẽ vui vẻ quây quần bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Đây Là Cuộc Sống Điền Văn U' ?

Nương ngồi với nàng một lúc,vuốt tóc mai của nàng,nhìn nàng thật lâu,muốn nói gì đó nhưng lại thôi.Hạ Vũ nhìn qua cũng biết đây có lẽ là điều gì đó rất quan trọng,mà nương nàng lúc này cũng đang băn khoăn cân nhắc.Cuối cùng nương nàng thờ dài một tiếng,lại nhìn nàng bằng ánh mắt thật buồn rồi lại nói tiếp :

- " Là lỗi của nương đã làm Vũ nhi cùng Vân nhi chịu khổ.Nếu như..."

Hạ Vũ không biết về cái gì,cũng thực không hiểu nhưng nhìn nương nàng tự trách nàng thực không vui được,vội vàng nắm lấy tay nương

- "Nương, con không phải khỏe rồi ư,nương xem"

Như để chứng minh,nàng giơ tay lên làm cái gồng.Phượng Nghi thấy vậy bật cười ,trong lòng lại thờ dài ."đúng vậy,nhi nữ vẫn còn nhỏ,vẫn còn chưa thích hợp"

Lúc này lại vang lên giọng nói ồm ồm,đúng là của tuổi vờ giọng đại ca nàng :

" Nương xem,con bắt được hai con gà này,xem ra Vũ Vũ rất thích đây,đúng thứ nguội ấy thích..."

Hạ Vũ cũng bật cười,nàng nhìn ra xa.Hạ Vân quả thực một tay mang nỏ,tay kia xách hai von gà.Ánh nắng chiếu vào quả thực làm đại ca nàng như sáng bừng.Làn da cũng ngăm ngăm,vân áo vải thô,nhưng lạ lùng là cũng thừa kế đôi mắt của nương nàng.Nhưng đôi mắt phượng ấy lại bên dưới cặp lông mày kiếm khiến nó đẹp theo hướng khác,một cách rất chí khí.Nếu như làn da trắng một chút, lại đổi bộ quần áo mới, đại ca nàng cũng không kém các soái ca nga.Hạ Vũ trong đầu vòng vèo một lượt,Hạ Vân cũng đã đi đến chỗ nàng, nhẹ nhàng quan tâm :

- " Nguội đã đỡ hơn chưa ?"

- "Đại ca nguoi yên tâm,rất nhanh Vũ nhĩ sẽ đuổi theo nguoi đi ra ngoài"

- "Ha ha, được.Ta đang đợi Vũ nhĩ đấy nha" .Nói xong còn không quên xoa đầu nàng vài cái

- "Ta ra giúp nương"

- " Vâng " Hạ Vũ đáp lại.Nhign bóng lưng của Hạ Vân đi khuất,nàng mới nằm xuống, tinh tâm suy nghĩ

Này tân gia của nàng thuộc cái xóm nhỏ,trước có sông,sau có núi,nếu là hiện đại chắc chắn sẽ là điểm du lịch đất khách,nhưng xem ở hiện tại cũng chẳng ai thèm ngó tới.Nàng lại kiểm kê một vòng tiểu thuyết đã đọc. Cái mà các tác giả đại nhân hay cho nhân vật chính dùng đó là hái thuốc,vừa nhàn,lương lại cao,đúng là làm chơi ăn thật.

Nhưng Hạ Vũ lại xem tình hình hiện tại,quả đúng là không áp dụng được. Chưa nói trên núi có thuốc hay không, kể cả có thì việc bán cho ai mới là vấn đề. Nhân nhà nàng chỉ có ba,mà muốn bán thuốc cũng chỉ vào thành. Những năm mười dặm nha,nàng cũng không thể bắt đại ca đi được. Một hai lần còn có thể, chứ làm sao năm bữa nửa tháng lại đi.Đó không phải một chết nhân.

Nếu núi không được có lẽ là sông.Hạ Vũ lúc này thực cảm thấy đau đầu khi không có tác gia nào nói đến kiếm ăn bằng thủy đầu.Nói vậy sông kia cũng cấp bỏ.

Như vậy thiên nhiên không thể dựa thì đành phải dựa vào sức mình. Hạ Vũ đã hạ quyết tâm làm mình mau chóng khỏe lại sau đó sẽ giúp nương việc đồng áng. Đùng coi thường nàng, trước kia khi ở cô nhi,nàng cũng phải tham gia việc đồng áng để trợ giúp viện.Lần đầu tiên nàng cảm thấy những nỗi khổ ngày trước cũng không phải là vô nghĩa

Nghĩ thông suốt, nàng làm cái hạ quyết tâm.Lúc này gian ngoài cũng truyền đến mùi thơm của cháo gà.Thực sự là rất thơm nha.Ngay sau đó, nương nàng đi vào, vội vàng đỡ nàng dậy, đại ca nàng theo sau tay bê theo bát cháo nghi ngút khói.Hạ Vũ trong lòng lúc này thực kêu gào:"có người thân thực sự là hạnh phúc, xem ra xuyên không đến đây cũng có lẽ là một tốt sự kiện cũng không chừng.

Hạ Vũ tỉnh dưỡng thêm nửa tháng thể nhưng mới khỏe hoàn toàn. Ngay đó nàng vội vàng theo chân nương rs ruộng.Nàng mới có mười tuổi nên nương không cho nàng làm gì nặng nhọc, cũng không bắt ép.

Nàng tự biết bản thân nên chọn việc vừa tầm ấy là nhỏ cò.Trải qua đời trước lại tới đời này,nàng cũng không lấy làm lạ.Khi nhỏ cò,đôi khi nàng còn bắt được vài con cua cây hay cá nhỏ ven ruộng

Thực sự là như một cô bé cả về thể xác lẫn tâm hồn

Cuộc sống cứ êm ả như thế, khiến cho Hạ Vũ tưởng mình lạc vào trong tiểu thuyết điền văn.Nhưng nàng lại nhầm rồi,mọi người chẳng nói trước con bão trời rất quang sao...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Trả Đũa

Lại tuần nữa trôi qua,Hạ Vũ thực sự là muốn đi dạo vòng quanh làng xóm xem xem,dù sao cũng đến đây được hơn tháng rồi. Nghĩ là làm, nàng khép cửa đi về phía ngọn núi,đây là trong truyền thống các nhân vật chính kiếm ăn khi mới tới nha.

Nàng băng qua con đường làng nhỏ,đánh giá xung quanh,cũng không khác nàng hình dung là bao,đây là thế giới cổ đại.Nàng phóng tầm mắt ra xa,quả thực là có cây đa và cái cổng làng.

Xem xem từ không khí đến cảnh vật,thật là yên bình và dễ chịu.Giờ nàng hiểu rồi tại sao các gia đình giàu có luôn thích du lịch về nơi hoang sơ.Cảm giác này cứ như tâm hồn được thanh lọc vậy.Nhưng ngay sau đó,một giọng the thé làm nàng bừng tỉnh

- " Đồ không cha đến đây làm gì,lại muốn ăn đánh hả?"kèm theo đó là vài nụ cười vang lên

Hạ Vũ quay lại nhìn về phía ấy.Nói câu đó là của một cô bé đứng phía trước tầm mười một mười hai,tóc tết bím,thân xuyên một bộ váy lụa,cổ và tay đeo vòng vàng.

Hạ Vũ bỗng nghĩ đến có lẽ chưa đến tuổi đeo khuyên,nếu đến chắc ở đó cũng là vàng luôn.Nhìn tiếp nhìn tiếp,nàng quả thật là giật mình.Đúng là cổ đại nha,mĩ nhân chính là luôn luôn,đâu đâu cũng thấy.

Nếu còn ở hiện đại,hắn nàng sẽ chạy lại mà chụp ảnh,nhưng nhìn đến hoàn cảnh tại,Hạ Vũ có ngu cũng biết cô bé đó là nhắm vào mình.Lại quét về phía sau là vài cô bé cậu bé cũng trên dưới mười tuổi,hắn là cùng trà lúa chơi thân đi.

Thấy Hạ Vũ không đáp lại,cũng không hoảng sợ hay tủi thân khóc òa như mọi lần,cô bé kia có vẻ giật mình,vội kêu tay cậu nhóc phía sau.

Cậu bé như được nữ vương truyền triệu, vui sướng chạy tới bên

- "Con bé kia bị chúng ta hại ngã xuống sông có khi nào hồng luôn đầu không?" Cô bé hỏi, mắt lướt qua phía Hạ Vũ

- " Chắc chắn là không, hôm trước ta còn thấy nàng theo nương ra ruộng mà" cậu bé vội đáp như sợ Hạ Vũ thực hội hồng đầu, nó cũng sẽ chết ngay vậy.

Hạ Vũ đứng bên nghe, giờ thì nàng hiểu nguyên nhân do bị ngã rồi. Chẳng phải tự nhiên mà là do bọn nhóc này động tay chân a...Được, thật giỏi, còn bé như vậy mà đã ngoan ngoãn ác độc chiêu, không biết sau này lớn lên sẽ ra dạng người gì

- " Thế nhưng sao ta thấy nàng thực lạ " cô bé hỏi lại

- " Có lẽ bị Ương tỷ chẩn nhiếp rồi, ai chẳng biết

Ương tỷ là người nổi trội nhất đồng lứa, lại là cháu gái thôn trưởng" Một cô bé đứng bên cạnh xen vào

Hạ Vũ giật mình. Khỏi thân thể này trước đây khi nào thì đặc tội vị hùm này, cũng thực quá táo tay đi.

Nhưng nói qua cũng phải nói lại, đẩy ngã người đến suýt chết, không xin lỗi còn tại chỗ chọc , thật đáng phạt. Nàng đảo mắt nhìn phía trước, bắt quả toàn trẻ con thôi, không lẽ nàng cái linh hồn 24 tuổi còn không thu thập được. Nàng vội ấn tay, đau đến chảy nước mắt, ủy khuất nói

- " Không phải ta không muốn nói, mà hần không cho ta nói" xong lại chỉ chỉ phía sau lũ trẻ

Lũ nhỏ biến sắc, tưởng có người lớn phía sau, tất cả đều quay lại tìm kiếm. Nhưng không có một ai cả, tất cả đều thờ ra một hơi, nếu có người biết bọn họ cố ý khiêu ngã Hạ Vũ xuống sông coi như xong.

Thật may thật may. Ngay sau đó cái kia Ương tỷ gì đó mạnh quay nhìn Hạ Vũ trừng mắt:

- " Người cũng dám lừa ta a, tin hay không ta cho người bơi dưới đáy sông lần nữa " nói xong cũng khiêu khiêu mắt ý bảo tất cả xông lên

Hạ Vũ thấy tình huống không tốt, vội gào lên

" Ta đã nói mà, ta bảo người là ta nên chạy mà, người lại cứ bảo ta đứng đây để người thu thập bọn họ. Từ lúc ta bị ngã xuống sông cái linh hồn khôn nhà người cứ quần lấy ta đòi ta dẫn đi xem cái cơ thể phù hợp để ăn. Giờ hay rồi..."

Ngừng một lúc nàng lại giật lên hét, không nhìn đến mặt đã lúc xanh lúc trắng của mấy đứa nhỏ

" Cái gì, người chọn được rồi, là hần là hần hay hần. Cái gì, người bảo ta nhẫn nại chút để người bắt hồn hần ư... Vậy nhanh nhanh đi, ta đói rồi"

Hạ Vũ trong lòng cười thầm, liếc mắt nhìn bọn nhỏ sợ run, mặt xanh trắng. Ha ha, đúng là trẻ con nhà, chỉ dọa chút đã tin rồi

Lúc này vị kia Ương tỷ quát to,

" -Còn không chạy, muốn bị ăn à "câu này vừa nói xong tất cả đều chạy tán loạn, xem ra cái kia họ Ương cũng không dễ chọc nha, từ nay tốt hơn ít ra cửa

Nhưng nàng không hay biết câu nói đùa hôm nay thực hội gây bao rắc rối sau này

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghênh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bị Đuổi

Hạ Vũ về tới nhà trời đã có chút mờ mịt, mặt trời đã lặn được một lúc nhưng do là mùa hạ nên vẫn sót lại vài tí tinh quang.

Về đến nhà đã thấy nương cùng đại ca đang tại chờ

- " Sao rồi, đi lòng vòng có vui không?" Hạ Vân mở miệng trước tiên, liếc nhìn nàng. Sau khi không thấy có gì sai biệt, lại hỏi thêm

- " Xem ra gặp được chuyện vui nha, kể cho ca và nương nghe nào!"

Hạ Vũ cười khi khi, rót cốc nước rồi ngồi xuống cạnh hần, đem hết thấy mọi chuyện hôm nay kể ra.

Ban đầu là về quang cảnh, qua nàng miêu tả làm ca và nương cười không ngớt, nhưng khi nàng kể đến chuyện gặp lũ nhỏ và sự việc phát sinh, nu cười bỗng im bật.

Hạ Vũ liếc nhìn nhìn, thấy hai người mặt càng ngày càng hắc. Hạ Vũ biết mình lỡ lời rồi, nàng thật hối hận a. Chợt nghe đại ca đập tay xuống bàn, khiến vang

lên một tiếng rắc rắc

- "Ưông gia cũng quá khinh người nha, không được, ta phải đòi cho Vũ Vũ một cái công đạo "

- " Không được! Văn nhi người chớ có xúc động" Nương nàng bỗng quát to. Đây là lần đầu tiên nàng gặp nương lớn tiếng

- " Người đừng quên chúng ta là ai và họ là ai. Xúc phạm đến nhau lại có cái hậu quả gì. Vũ nhi cũng sắp tròn mười tuổi. Đến lúc đó chúng ta cũng không tại"

- "Nhưng cái này không được giải, Văn nhi thực uất nghẹn"

- " Có gì mà uất nghẹn, con đường người đi sau này còn chông chênh nghèo khổ vất vả, thiếu chữ nhẫn, thiếu cái đầu tỉnh táo sẽ rơi vào nạn kiếp bất phục.

Còn mạng sống là còn tất cả. Người nguội nguội chẳng phải còn. Giờ mà xúc động ta sẽ mất nhiều hơn được"

Đoạn đối thoại này làm Hạ Vũ giật mình như nghe qua đầu rồi. Nhưng sự việc hiện tại không tha nàng nghĩ nhiều. Nàng vội đưa tay kéo kéo đại ca.

Lại kể mình như thế nào trừng trị tui nhỏ. Lúc này đại gia mới người ngoan. Mà nàng không biết nhất sự kiện đầu tiên phá hư cuộc sống yên lành của nàng là ngày kế tiếp

Sáng sớm hôm sau Hạ Vũ bị đánh thức bởi một loạt các tiếng ồn ào, quát tháo. Nàng lấy làm lạ, vội vàng rửa mặt rồi chạy ra trước cửa. Nàng lúc này giật mình rồi. Sao trước cửa nhà nàng lại có đông người như vậy, không lẽ...

Không để Hạ Vũ nghĩ lâu, một tiếng nói trầm đục vang lên

- " Đây là nhà Phụng thị đi"

Hạ Vũ ghé mắt nhìn, thấy một ông lão râu tóc bạc phơ nhưng tinh thần thật sự là tràn đầy. Đây là trưởng thôn a.

Trong trí nhớ khối thân thể này là có gặp qua vị này. Vị gia gia này tuy tuổi đã hơn trăm nhưng sinh lực tràn đầy, lại am hiểu chữ nghĩa nên rất được mọi người hoan nghênh.

Hạ Vũ đi một vòng, không biết sao ông lão này lại đến đây. Đúng lúc này nương nàng cũng đi ra

- " Dạ phải, không biết trưởng thôn đến đây có việc gì a?"

Nàng quả là phục nương nàng, đối mặt với gia gia của người định giết con mình còn có thể bình tĩnh như vậy. Quả là không tầm thường nha

- " Phụng thị a Phụng thị, còn nhớ mười năm trước khi người bụng mang dạ chửa, tay lại dẫn theo đứa nhỏ đến đây, muốn xin cư trú tại địa phương này đã từng nói gì không?" giọng nói của trưởng thôn đầy uy nghiêm, hướng nương nàng mà đi

- " Nhớ, ấy là không mang theo tại họa gì cho làng xóm"

- "Người còn nhớ a, vậy nếu mang theo tai họa thì như thế nào nào?"

- "Tùy theo mà xử"

- "Văn may người nhớ a, này cũng dễ nói. Con của người bị quỷ ám, thế nhưng dám đùn đẩy sang cho cháu gái của lão phu, thực là tâm địa độc ác, nàng mới có mấy tuổi a. "Trưởng thôn giọng thấp, lạnh như băng, mắt thì quét về phía nàng. Xong lại nói tiếp

- "Ta có mời đến một vị pháp sư, hẳn nói sẽ ngay tại đây, trục xuất yêu ma, bắt con gái người đi hiến tế. Như vậy mới mang lại cuộc sống hòa bình cho dân làng"

- "Sao người biết Vũ Vũ nhà ta bị quỷ ám mà không phải cháu gái của người bị" Văn ca lên tiếng phản kháng

Ông lão không vì bị đại ca tiểu bối cắt ngang mà sinh khí, chỉ đơn giản nói một câu làm nàng nghe đến đúng là á khẩu

- "Nàng con người nói sau khi ngã xuống nước liền có nhân theo. Mà cháu gái lão phu sau gặp nàng về sót chưa tỉnh lại. Lũ trẻ theo nó nói bị nhân theo nàng cấp ăn"

Hoang đường, Hạ Vũ thật cảm thấy hoang đường, rõ ràng đó là nàng biến, sao lại thành sự thật được. Chuyện này chắc chắn có quỷ

- "Lão phu cũng không tin nên mời đến một vị pháp sư, hẳn cũng nói như thế. Hẳn nói hoặc các người cắt xẻo đi thật xa, còn muốn trụ lại thì con gái người phải bị hiến tế, người chọn đi"

"Hảo a, người gọi hẳn ra đây xem hẳn khai khai được cái gì từ người Vũ Vũ a" Văn ca lớn tiếng

- "Đề ta tới..."

Một tiếng nói bén nhọn vang lên, mọi người đều quay ra nhìn. Lúc này trường thôn lại bồi thêm

- "Các người vẫn nhanh thu dọn cuốn xéo, đợi khi pháp sư thi triển pháp thuật thì đừng trách". Sau đó mạnh "hừ" một tiếng. Đây rõ ràng là đuổi người trắng trợn nha

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đảo Diên

Hạ Vũ hướng ra phía xa, có một thanh niên lách mình qua đám đông. Hắn xuyên y phục toàn một màu đen, kết hợp gương mặt gầy gò, làn da trắng bệch như lâu chưa ra nắng, thân hình thấp bé, co quắp.

Hắn sáng quắc mắt nhìn về phía Hạ Vũ, nhếch miệng cười. Điều này làm nàng lạnh dọc theo sống lưng, bất giác rung mình, cảm giác như bị độc xà nhòem trộm, không cẩn thận là hiến cho nó một miếng cắn luôn vậy.

Cái này thật đúng là không tốt, nghĩ nghĩ nàng lại tự kiểm điểm lại bản thân, sau này nhất định không được nói linh tinh, dù là nói với trẻ con, chuyện xuyên không rồi đến chuyện hiện tại, nàng thực sự chưa rồi

- "Hắn là các người sẽ không đi rồi, thế thì mau bắt con bé kia lại cho pháp sư làm lễ xua đuổi tà ma, mang lại yên ổn cho dân làng"

Lời của trưởng thôn kéo Hạ Vũ lại hiện thực. Nàng biết quê hương, gốc gác quan trọng như thế nào đối với người cổ đại, dòi đi quê hương, bầy thành là chết, vì vậy dù biết bị bóc lột tới tàn tạ, những con người này cũng không có buông tha cho.

Chẳng lẽ mình lại chết ở đây ư ?

Hạ Vũ thực không cam tâm, nàng mới có được tân sinh hơn một tháng nha, giờ này cấp không vì lời nói dối của mình... Nói tới đây lại càng tự trách mình vô ý, cổ đại nha, thực tin là có ma quỷ, có hiến tế.

Hạ Vũ bỗng nghĩ nghĩ, nếu nàng nói nàng chính là linh hồn xuyên không, không biết mấy người các người định hiến ta đi đâu.

Nhưng ngay lập tức nàng ném bỏ luôn cái suy nghĩ ấy, bây giờ còn phụ thuộc vào quyết định của nương và đại ca, nếu như nàng dám hé răng nói như thể chỉ sợ rồi đi cũng không được mà là bị trói ngay đem thiêu nha.

So đi so lại nàng thả phiêu bạt còn hơn, biết đâu còn có đường sống

Nhưng chính lúc này, một câu nói vang lên làm nàng chấn động, mắt tròn tròn

- "Ma tu...?"

Câu nói của đại ca vang lên như chùy thủ nặng nề gõ vào linh hồn nàng... Ma tu a, là cái gì khái niệm... Nó chỉ xuất hiện trong thế giới tu chân nha. Vậy ra từ trước đến giờ đây không phải là một thế giới bình thường mà là thế giới tu chân... Hạ Vũ mắt tròn lớn.

Đây thực sự là đảo diên những tính toán của nàng cả tháng qua. Tu chân a tu chân, đây là thế giới nàng hằng ao ước nha.

Nếu là mình có linh căn nàng quyết tu tiên, nàng phải làm tiên để sánh vai mấy nhân vật chính hào quang. Ha ha... Lần đầu tiên nàng muốn gặp mặt vị thần xuyên không mà bắt tay cảm tạ

Nhưng kích động qua rồi nàng mới nhớ đến tình cảnh bản thân lúc này.

Quá là bất lợi nha. Có tên ma tu đang muốn bắt nàng làm hiến tế. Với kinh nghiệm đọc tiểu thuyết tu chân lâu năm, nàng cũng đoán được một hai, hẳn hẳn sẽ bắt nàng, thu hồn luyện pháp nhắm gia tăng đạo hạnh.

Nếu thế thật, đừng nghĩ sống sót, ngay cả cơ hội đầu thai cũng vô vọng. Sở dĩ nàng biết vì trong những tiểu thuyết có ghi lại, linh hồn sau khi bị luyện hóa sẽ không biến mất mà tiếp tục bị dầy vò trong pháp bảo.

Chính sự đau đớn của linh hồn sẽ mang lại sức mạnh cho pháp bảo, mà đến một mức độ nào đó, linh hồn bị luyện hóa ngưng thực và biến thành ác quỷ, sức mạnh vượt trội, lúc này đã mất cảm xúc, trở thành cỗ máy giết người, nhất nhất chỉ nghe lệnh tên ma tu đó.

Mà để ngưng thực ra một linh hồn cần cả ngàn sinh mạng, để linh hồn đó có thực thể lại cần vạn nhân, cứ thế nhân lên, ma tu muốn có hồn vương cần không biết bao nhiêu nhân mạng nữa.

Mà tu sĩ lại không được sát hại dân thường, nên chỉ có thể dồn trọng tâm vào các tu sĩ thấp giai. Nhưng xem ra cách này nhanh hơn so với giết người thường vì tu sĩ có linh lực, linh hồn sẽ mạnh hơn không chỉ gấp bội.

Tên ma tu kia đến nhân loại làm gì, lại còn muốn bắt nàng làm tế phẩm. Hạ Vũ đảo mắt một vòng, chợt phát giận đến lặng người.

Phải rồi, tu sĩ không được giết người nhưng cũng không có không cho phép xúi dục nha. Hắn chỉ cần nói nàng thân mang qui, đem nàng đi tế lễ, đợi nàng chết rồi lúc đó sẽ ra tay thu hồn. Thật là tính toán cẩn thận.

Hạ Vũ lúc này quay lại nhìn nương cùng đại ca, lại quét mắt dân làng xung quanh. Nếu nương không rời đi, đồng nghĩa là nàng bị làm tế phẩm, thế thì cho dù nàng có mọc cánh cũng không thoát ra được, lại nói tên ma tu vẫn đang chăm chăm nhìn như độc xà hướng nàng đánh tới.

Sinh mạng nàng đang nằm trên tay nương nàng nha. Nghĩ vậy nàng quay phát lại nhìn hai người họ. Một tháng qua nàng đã xem họ như người thân của mình. Nếu như... nếu như...

- "Người biết ta là ai sao?" tên ma tu trực tiếp lướt qua nàng đến đại ca phía sau

- "Biết thì như thế nào nào, chỉ là một tên ma tu luyện khí khi tam tạng cũng muốn ra oai"

Đây là chuyện gì a. Lời nói này làm Hạ Vũ lão đảo suốt ngã. Chẳng lẽ đại ca nàng là tu sĩ.

Không có lẽ cả nương nàng nữa cũng không chừng, mà xem ra đại ca ít nhất cũng đã luyện kì tạng tam. Vậy tại sao họ còn chưa dạy gì nàng.

Có khi nào nàng không có linh căn... Đây là đã kích thích lớn cho Hạ Vũ nha, đến tu chân mà không có linh căn thì nàng đến đây làm gì, chẳng phải mặc người chà đạp sao. Bất hạnh đến cùng cực nha...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Kinh Ngạc

Hạ Vũ mặc suy nghĩ suy nghĩ. Không sao cả, có nương và đại ca bảo hộ, nàng cũng không cần phải lo. Nhưng thấy ước mơ cứ đến tay lại vượt mây, nàng cũng thấy buồn nha.

Nhưng đúng lúc này, dị biến lại nổi ra

- "Thật không ngờ ở vùng khi ho cò gáy này cũng gặp được tán tu. Thật tốt, thật tốt. Ta đang thiếu cái linh hồn bồi bổ khí linh của ta. Người tới thật đúng lúc, đúng là trời giúp ta, haha"

Hắn tên Trương Hùm, là đệ tử thứ ba của lão ma Hoàng Y Kì, mười năm trước đã kết đan. Lúc trước đây hắn thấy thật tự hào được là đệ tử của y, đi đâu cũng thấy mình cao hơn mọi người.

Nhưng hắn thật không ngờ, lão già ta nhận ba đồ đệ chỉ là cái cớ. Hắn bồi dưỡng ba người để bồi bổ khí linh, mong muốn cho khí linh đó tạo thành qui linh, kết hình.

Ban đầu đại sư huynh cứ tự nhiên đòi bế quan đánh sâu vào trúc cơ, hắn cũng chẳng để ý. Rồi nhị sư huynh cũng đóng cửa bế quan liền ngay sau đó, điều này làm hắn sao chịu được cảnh lẻ loi.

Lúc đó hắn mới có hơn mười tuổi, thấy hai vị đại ca cứ như vậy biến mất, bèn nghĩ họ trốn mình bèn vòng quanh đi tìm. Mà hắn cũng thật không ngờ đó là ngày định mệnh của hắn, lộ tu tiên gần như phé bỏ.

Trương Hùm tới giờ vẫn nhớ đêm đó, là một đêm không có trăng, hắn lên vào phòng nhị sư huynh như mọi khi để xem huynh ấy đã xuất quan chưa.

Thật không ngờ hắn lại bắt được một quả ghi hình thạch ở trên giá sách. Đưa linh lực vào hắn thật không ngờ. Sư phó mà hắn cảm thấy tự hào đang ra tay tung chưởng đánh xuống đầu nhị sư huynh.

Khi đó lão ta còn thỏa mãn cười lên: "không sai, luyện khí tám tầng, người cũng giỏi che giấu, cư nhiên lừa ta.

Nhưng không sao, qua tối nay người cũng sẽ trở thành ta khí linh, giúp qui linh ngưng kết. Ta bồi dưỡng người bao năm cũng đã đến lúc được hỏi đáp.

Dù sao chỉ cần đợi Trương Hùm đạt luyện khí nhị tạng, ta sẽ cho các người đoàn tụ... Hahaha"

Lúc đó hắn thật kinh sợ, run lấy bầy về phòng, lại lợi dụng lúc lão ta bế quan đánh sâu vào kim đan bỏ trốn.

Hắn thật không dám phiêu lưu trong chốn tu chân nữa, đành phải tìm đến thế giới con người này, dùng thu thập linh hồn để tăng lên tu vi cùng khí linh. Nhưng thật không ngờ hôm nay lại gặp được một tên tu chân tam tầng...

Hắn tự tin có thể diệt sát, cứ như vậy thực lực tăng lên nhất thành

Nghe đến đây, Trương Hùm mất lộ ra tia sát khí. Hắn phải thu được linh hồn kia để luyện hóa, phải dốc hết sức thu

- "Các ngươi hãy đến làm của ta khí linh đi" Trương Hùm hét lên, té ra một cái cốc màu đỏ tươi, nhìn đã thấy lộ ra đầy vẻ huyết tính, không biết đã hấp thu bao nhiêu linh hồn.

Chỉ thấy ngay sau đó mọi người trong làng đứng yên như tượng, mắt cũng không hề chớp. Hạ Vũ thấy thực lạ, tại sao mọi người lại vậy, chỉ riêng nàng gia ba người cùng tên ma tu. Nàng định hỏi nhưng lại nghĩ giờ thật không đúng lúc, đành nuốt lại, nhìn về phía trận chiến.

Cái cốc dưới tay tên ma tu chỉ một loáng bay lên, xoay tròn, tán ra loại ánh trắng ngà ngà thật đậm, ngay sau đó, nàng thấy như nhiệt độ xung quanh cũng giảm đi vài độ.

Bất chốc cái cốc phình to, từ trong đó ngưng tụ ra một giọt máu. Nhưng điều lạ kì là giọt máu sau khi rời cốc như có linh hồn, biến đổi co giãn thành biết bao nhiêu hình dạng, rồi dừng lại thành một cái đầu lâu đỏ nhỏ cỡ đốt tay.

Hạ Vũ tròn tròn mắt. Pháp bảo a, thật sự là phi phạm, thế giới tu chân chân thật còn muốn vượt xa tưởng tượng của nàng.

Nàng đưa mắt nhìn Vân ca, hẳn làm sao đối phó nổi tên đại ma đầu đó chứ.

Nhưng nàng đúng lúc lực bất tòng tâm, nghĩ đến chạy ra kia cũng chỉ hiến mạng, với lại nương cũng không lo lắng, không thể hiện chút xúc cảm nào, không biết là lo lắng hay tin tưởng Vân ca.

Hạ Vũ chỉ mong Vân ca có thể đánh bại tên ma đầu, nếu không thì nguy

- "Chỉ bằng khí linh kia mà đòi thu thập ta, cũng thật không biết tự lượng sức" Vân ca cười khẩy

- "Vậy thử xem"

Nói rồi Trương Hùm bấm tay, niệm niệm cái gì chú ngữ, cả người toát ra ánh sáng chiếu vào cục máu, bất chợt cục máu lại đổi biến, từ đốt tay biến lớn, dần dần phóng đại.

Cái chén đỏ đang bay lơ lửng cũng bay lại áp vào giữa trung tâm, nháy cái rồi biến mất. Hạ Vũ biết đây có lẽ là chiêu mạnh nhất tên ma tu có thể sử dụng ra bởi nàng xem mặt hắn tái nhợt, thân thể thì lung lay tựa như sắp đổ.

Xem ra hắn định đánh nhanh thắng nhanh. Hạ Vũ thấy thực lo rồi. Vân ca dù cũng là tam tầng luyện khí kì, nhưng trong tay lại không có pháp bảo, phải biết pháp bảo tương đương với bốn thành thực chiến

- "Vận hồn tinh huyết" tên ma tu hét to, tay bấm niệm, một giọt máu từ hắn bắn ra. Ngay khi giọt máu tiếp xúc với pháp bảo kia, nó lại thu nhỏ về, biến thành một mũi tên đỏ thẫm

Hạ Vũ nhìn, so với lúc trước mũi tên này tuy nhỏ nhưng tỏa ra sát khí không chỉ gấp bội:

- "Không ngờ ngươi cũng dám lấy máu vì dân. Thực nghĩ tiêu diệt ta nhanh chóng ư, vậy xem chiêu" nói rồi Hạ Vân hai tay chấp trước ngực, cũng không niệm chú thuật, mà chỉ chớp mắt sau liền quát to

:"Trảm"

Một thanh cự kiếm vàng óng chói mắt từ trên đầu hắn ngưng thực lại trong chớp mắt, nghe thấy tiếng kêu của chủ nhân vội bay đi với khí thế hủy diệt.

Hai bên một vàng một đỏ đụng nhau, phát ra rầm rầm tiếng kêu, đánh thủng một hố to gần nửa cái sân nhà nàng, sau đó lại một lượt bạo phong từ trung tâm bắn ra, thổi ngã mọi người đang đứng bất động, cây cối thì rào rào như có cơn lốc đang đi qua.

Hạ Vũ lúc này đã kinh ngạc đến tròn mắt có thể rút ra ngoài rồi, không dám tin vào những gì trước mắt. Con người có thể có sức mạnh như vậy ư?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghèn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Rời Đi

Con cuồng phong qua đi,cảnh vật làm Hạ Vũ lạnh run người. Vân ca vẫn đứng tại chỗ,trên mắt phượng hiện lên sự tỉnh quang.Trái lại,tên pháp sư trường thôn mồi tới thật chặt vật.

Quần áo hần rách nát,bên bờ vai còn lộ ra những vết thương lớn nhỏ khác nhau,đều chảy máu.Mặt hần trắng bệch không biết vì mất máu hay vì sợ hãi.

Hạ Vũ cũng không quan tâm đến hần,mà quan tâm đến Vân ca.Cùng một cấp bậc,ca ca lại kém tên pháp sư một cái pháp bảo,vậy mà có thể dòn được tên đó vào cánh chặt vật,mà xem ra ca ca cũng chưa ra hết toàn lực.Đây là đánh vượt cấp trong truyền thuyết nha,nàng có một ca ca rất ngu

- "Làm sau có thể,khí linh của ta đâu rồi,ngươi...ngươi dám hủy đi khí linh của ta,ta cùng ngươi liều mạng..."Tên pháp sư gào lên,hai mắt đỏ bừng.

Hần vội lau vết máu khoe miệng,tay đưa lên niệm chú,một loạt các niệm chú phức tạp hơn lần trước gấp bội,máu cũng không phải chỉ một giọt mà cuộn cuộn chảy theo pháp chú

Trương Hùm thật không tin được,hần sờ ra chiêu kia đã mang chín thành công lực,muốn một kích tất sát,lại còn chưa tin tưởng bèn gọi theo cả khí linh ra hỗ trợ.

Nhưng thật không ngờ,nhất chiêu ấy không hề gây thương tích cho tên tán tu kia,hần tựa như chẳng quan tâm,phẩy tay một cái cứ như vậy bãi bỏ.Khí linh bị diệt thật khiến hần căm phẫn.

Mười năm,mười năm qua hần tránh tu sĩ,lại không được giết người,vì tăng lên tu vi dành suốt năm tháng ở nơi âm u,cô độc.Nhưng hần nhẫn được bởi chỉ cần khí linh ngưng thành quỷ linh,hần trở về thế giới tu chân cũng không phải không thể.

Lại nhìn vũng máu dưới đất,đó là khí linh,là mười năm gian khổ,là hi vọng của hần.Hần còn sống làm gì,không lẽ lại mất mười năm?Lại nghĩ,thời gian hần có,nhưng pháp bảo ở đâu để khí linh cư trú mới là vấn đề,hần coi như cũng là phé rồi.

Vậy hần cũng không thể roi như thế,ít ra tên tán tu kia phải đi theo làm nệm nung

Nghĩ là làm, Trương Hùm quyết định sử dụng đến bí pháp lão ma đầu Hoàng Y Kị đã dạy để bảo vệ bản thân khi gặp kẻ địch mạnh.

Bí pháp có thể xuất ra một chiêu vượt qua hai cấp uy lực,nhưng chiêu thức này cũng chẳng kém đồng quy vu tận là bao,địch chết mình cũng tổn hại tám chín phần.

Nó nguy hiểm bởi cần đại lượng máu cùng linh lực của tu sĩ,lại đi ra năm mươi năm sinh mệnh,sau khi sử ra tu vi cũng tụt đi hai tầng.

Với Nguyên Hùm lúc này hần sao nghĩ đến điều đó,hần chỉ muốn giết sát tên tán tu kia cho hả giận.Luyện khí năm tầng,hần có tin tưởng,vì vậy tay bấm niệm càng nhanh

- "Huyết tinh hợp linh" Trương Hùm hô lên,sau đó vô lực ngã nhào xuống đất,thân thể chỉ còn đôi mắt là cử động,mở to như cổ nhìn xem kết quả của kẻ thù

Hạ Vũ nhú mày thật chặt.Không ngờ tên kia cũng dám lấy mạng để sử xuất ra chiêu này.Có lẽ đây là bí pháp đáy hòm của hần.

Không cần nói Hạ Vũ cũng biết bí pháp là cái thứ đồ chơi gì,nó là nhất kích mạnh nhất,lá bài chưa mở cuối cùng.Nhìn đại lượng máu đang dần dần biến loãng,tan vào không khí thành màn khói hồng hồng,nàng biết chiêu này và chiêu trước không cùng cái cấp bậc.

Vân Ca nhất sao có thể đỡ được.Lại nói nàng cũng không tin như tiểu thuyết miêu tả những người đầu pháp vượt cấp có thể nhẹ nhàng vượt qua như thế.

Nhìn không khí xung quanh đang dần dần đỏ,Hạ Vân cũng nhú mày.Thấy vậy đang định lôi kéo ca và nương nhân lúc pháp thuật chưa thành hình,hay là nên bỏ trốn ra xa,lại thấy Hạ Vân chỉ nhú mày một cái,vội bay lên trên không,chóp mắt nhắm lại,tay bấm quyết nhanh chỉ còn tàn ảnh,sau đó mạnh mẽ mất,từ mi tâm của Vân ca ngưng thực ra một tiểu viên cầu,rực rỡ như mặt trời.

Tiểu Mặt trời vừa ra sân,làn sương cũng như có cảm giác lo lắng,vội vàng chững lại

- "Thu" Vân Ca hét to,tiểu mặt trời ngay lập tức xông vào trung tâm đám hồng sương.

Đám hồng sương cũng không ngồi yên,tụ tập vào một chỗ,sát khí dâng cao làm thành một cái lỗ xoáy,nơi nào đi qua cũng để lại những rãnh sâu.

Dân làng nằm bất động như dính phù chạy không được,bị cuốn vào con lốc,huyết tinh bắn tung,cuộn vào con lốc làm nó càng đỏ hơn

Mặt Hạ Vân cũng nhú chặt,hần không nghĩ tên ma tu cũng giết người thường.Phải biết, nếu tu sĩ giết người thường sẽ xúc động cấm chế khiến cho hồn phi phách tán,đừng mơ tưởng lại được luân hồi.

Nói vậy phải càng nhanh giải quyết mới tốt,con lốc kia tựa như ăn huyết mà lớn vậy.Hạ Vân vội bấm tay.Linh lực từ tay hần truyền tới mặt trời khiến nó bùng sáng.

Con lốc cũng ngay lúc này dừng lại,cả thân mình vắn vẹo như độc xà bị thương đang cố gào rú.Nó lăn lộn,uốn lượn,lại cuộn lại,nâng lên rồi hạ xuống, mà lúc này tiểu nật trời cũng không thấy tăm hơi.

Cuối cùng "đoàng" một tiếng,con lốc vỡ vụn,huyết tinh từ bên trong bắn ra khắp nơi,ở trung tâm lại rực sáng một đốm nhỏ,đúng là tiểu mặt trời

Hạ Vũ thở phào.Xem ra các tác giả đại nhân cũng không phải toàn là loạn bút,người có năng lực đầu vượt cấp thật là không thể coi thường.Nếu nàng có chút năng lực kia thì thật tốt,đúng là tự nhiên được không vài cái cấp bậc còn gì

- "Hạ Vân,diệt hần nhanh rồi mau thu thập rồi đi,xem ra nơi này chúng ta không ngóc cù trự được nữa rồi".

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Dịch Dung

_"Hạ Vân, diệt hần nhanh rồi mau thu thập rồi đi,xem ra nơi này chúng ta không thể ngóc cù trự ở được nữa rồi"

Hạ Vũ giật mình bởi câu nói này,đó không phải ai khác mà chính nương nàng có được không.

Nàng có dốt đến mấy cũng thừa hiểu từ "diệt" kia là giết.Nhưng điều làm nàng chân chính kinh ngạc đó là người nói ra lại là nương nàng. Từ khi đến thế giới này, nương luôn ân cần, dịu dàng, trầm ổn trong mọi việc.

Hạ Vũ có cảm giác như mình đang ở một vùng quê nhỏ,được một vị nông phụ chăm lo.Nhưng lúc này, người ấy lại dễ dàng đưa ra phán quyết diệt sát một người. Sự biến đổi này làm nàng có chút không thích ứng kịp, dù vẫn biết tên kia ngay phía trước định giết mình.

Hạ Vũ lại lòng vòng trong lòng, có thể giết người không chớp mắt, xem ra nương nàng cũng tu chân nha.

_"Vâng".Đại ca đáp ứng,đi đến phía tên ma tu,tay búng ra một quả cầu lửa.Tên ma tu đang nằm mắt tròn mắt,giương mặt vắn vẹo.

Hạ Vũ chỉ kịp nhìn thấy đôi mắt tràn đầy phẫn hận,uất ức,nhưng cũng không thiếu sự bất lực,tiếc nuối cùng không cam tâm.Tia lửa cầu ập tới,chỉ cái chớp mắt hần đã bị thiêu thành bột mịn.Hạ Vũ sững người.

Dù nàng đọc lắm truyện đến thuộc,dù biết đây là thế giới tu chân,nhưng đã hơn hai mươi năm sống trong xã hội hiện đại,quen với mọi người bình đẳng,giết người phải đền tội, nhìn thấy cảnh trước mắt diễn ra rất nhẹ nhàng, nàng lòng thực sự run sợ, nơi đây mạng người sánh không khác gì cỏ rác. Nàng hiểu cuộc sống êm đềm có lẽ đã chấm dứt tại đây.

_"Đi thôi,sự việc ở đây oanh động thật lớn,có đến ba phần người dân bị tên ma tu kia sát hại,điều này không chỉ khiến cho con người chú ý mà ngay cả thế giới tu chân cũng sẽ ngó liếc một hai.

Nếu để bọn họ phát hiện ra cái gì, chúng ta cũng thật bất lợi. Nương thấy cách đây một trăm dặm về phía bắc có dãy núi còn chút linh khí, hay là chúng ta đến đó, lập cái động phủ,bế quan đợi Vũ nhi mãn mười tuổi lại tính"

Hạ Vũ thực phục nương.Sự việc mới có chớp mắt không bao lâu, nương đã suy nghĩ tường tận trước sau.Cái này có lẽ không phải bởi toàn dựa vào thiên bẩm mà phần nhiều chắc là do kinh nghiệm nhiều năm.

Nói vậy nương và ca nàng cũng không phải lần đầu làm việc này.Nhưng Hạ Vũ thấy điều này thực vô tưởng.

Một trăm dặm nha,cứ như thế đi đừng nói một ngày,một tuần có lẽ còn được.Nương chẳng lẽ có cái gì đi nhanh như vậy?

_"Trước hết chúng ta nên dịch dung đã,như thế sẽ thuận tiện hơn"

Cái gì,nương và Vân ca đang dịch dung Trời ạ,không chỉ nàng sống hơn một tháng, ngay cả trí nhớ của khối thân thể này cũng không một chút biết đến.

Nói như vậy bộ dạng trước mắt của nương và ca không phải thật.Hạ Vũ thực mong ngóng dung mạo sau lớp mặt nạ kia.

Chỉ thấy nương và ca ca sờ sờ ở cổ,kéo mạnh một cái lớp da.Kia có lẽ chính là dụng cụ dịch dung đi,trông nó co dãn thực tốt không kém da người. Cái này thật quá tốt để che dấu hành tung

Hạ Vũ lại nhìn,nàng ngày hôm nay đã kích hôm nay gộp lại cũng không bằng lúc này.

Nương nàng đứng kia,nhưng so với trước tựa như thiên địa một dạng.Làn da rậm nắng do nhiều ngày làm ruộng đã thay bằng làn da bạch ngọc,co dãn

mịn màng,căng mọng đến nỗi Hạ Vũ nghĩ ấn tay cũng ra nước.

Chiếc mũi cao,làn môi đỏ hồng ướt át,mái tóc đen mượt xõa sau lưng.Điều còn giữ lại đó là đôi mắt phượng lông lánh đầy tinh quang.Trời ạ,nương nàng quả là một đại mỹ nhân,đến nàng cũng bị hấp hồn đến không thể bỏ được.

Hạ Vũ không tự chủ đưa tay lên cổ, có khi nào mình cũng dịch dung không.

Theo như khoa học chứng minh, nguyên liệu tốt thì sản phẩm tám chín là tốt,nương nàng là đại mỹ nhân,ít ra nàng cũng được ba bốn chữ.Nhưng nàng sờ cả ngày cũng chẳng thấy gì cả

_"Ha ha,Vũ Vũ không có dịch dung,ngươi bây giờ chưa đầy mười tuổi, còn không được tiếp xúc với linh lực,đội..."

_"Hạ Vân,gìờ nhanh thu thập đi,nhanh chóng rời đi"

Nương cất ngang câu nói của đại ca như không muốn cho huynh ấy nói cái gì đó. Nếu như bình thường Hạ Vũ sẽ nhận ra điều đặc biệt này,nhưng lúc này đây nàng thấy thất bại nặng nề.

Vân ca sau khi bỏ lớp mặt nạ dung mạo cũng biến cường. Làn da trắng hơn,gương mặt trở nên góc cạnh, chiếc mũi cao,bờ môi mỏng xám bạc,lại đi kèm đôi mắt phượng, này kiêu.

So với trước ít đi sự khỏe khoắn nhưng lại nhiều lên nét tuấn lãng,thong dong mà ẩn chứa sự kiên nghị.Đây đúng là soái ca trong truyền thuyết nha.

Nói lại nói Hạ Vũ nhìn bóng lưng của đại ca mà thấy thương cho bản thân đến cùng cực.Nàng là nhỏ nhất nhà,không linh căn,không dung mạo,không tài trí.

Nàng lúc này thấy mình như là gánh nặng của cả gia đình.

Dường như cảm nhận được cảm xúc của nàng, nương tiến lại, khẽ gạt mái tóc mai của nàng ra sau tay,mỉm cười hiền từ

_"Đừng nghĩ nhiều, con cũng sẽ không thua kém,đội rời đi nơi đây,chúng ta sẽ nói với con về những điều khác lạ,điều mà chúng ta vẫn luôn che giấu.

Còn giờ thì chuẩn bị đi thôi"

Chỉ thấy nương cứ thế phát tay,hiện ra hai chiếc mặt nạ,đưa cho đại ca một cái.Hai người dính dính nó lên mặt,chỉ một lát sau trước mặt nàng hiện ra hai người hết sức bình thường.Nữ có làn da thô sạm,môi dày,tóc xơ rối.

Nam thì mũi to,mặt bánh bao.Nhưng tổ hợp lạ kì lại đều có mắt phượng, điều này không khiến Hạ Vũ muốn phì cười.

Ba người quay lại nhìn cảnh vật,dù sao đây là nơi họ sinh sống trong một thời gian cũng dài.Sau đó mạnh quay đi,chỉ thấy nương lật tay,trước mắt hiện ra một chiếc bờ lô.

Chớm mắt biển to.Hạ Vũ dù kinh ngạc nhưng cũng biết đây là pháp bảo phi hành,bèn theo sau nương và đại ca bước lên.Đây cũng là bước chân đầu tiên của nàng vào thế giới tu chân đầy tàn khốc

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghênh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Nơi Ở Mới

Hạ Vũ bước lên cái hồ lô,mặt tái đi.Nàng cũng không nghĩ nương nàng hảo hảo có cái đồ chơi phi hành dạng này.

Chỉ thấy nó là là trên mặt đất,chóp mắt lại cất cánh bay cao vút lên không,tỏa ra lớp hào quang nhàn nhạt bao phủ ba người, khiến nó dường như tan vào trong những đám mây.Lại nói tốc độ cũng không phải đùa,gió tạt vào mặt khiến nàng đau rất.

Hạ Vũ cũng không dám nhìn xuống đất.Nàng nghĩ nếu mình nhìn xuống có lẽ sẽ ngã ngay,không may mà rớt xuống thì quả là chết cũng quá khó coi.

Vì sinh mệnh nhỏ nhoi yếu đuối,Hạ Vũ bám thật chặt tay nương,dù sao nàng cũng là lão đại điều khiển, hiển nhiên sẽ không rớt dài rồi.Phi hành với tốc độ như vậy,trăm dặm đến trong nửa tiếng cũng có thể.

Quả nhiên chỉ sau đó không lâu,nàng cảm thấy tốc độ giảm dần,cũng từ cao hạ xuống thấp.Hạ Vũ có thể thấy rõ nơi mình xuống lúc này.

Đây là đỉnh một ngọn núi,không khí se lạnh,thi thoảng còn thấy vài gợn mây lướt qua

_"Không sai,không sai,so với ta cảm nhận cũng không khác lắm,xem ra nơi này sẽ là nơi dừng chân của chúng ta"

Hạ Vũ không tin được lời của nương lúc này.Nàng xem cảnh vật xung quanh thật đẹp,nhưng đẹp thì có tác dụng gì không?Nương không định cho nàng ăn sương nằm gió ở đỉnh núi này hai tháng đấy chứ,nếu vậy thật thì cũng không hơn tra tấn nhau nha

_"Nương định ở đây hai tháng ư?"

Hạ Vũ ngượng ngùng hỏi.Nàng chỉ mong nương nói :"ta đến đây để ngắm cảnh".Nhưng xem ra điều này vô vọng rồi

_"Đúng,ta sẽ làm cái động phủ ở đây,lại thêm cái mê ảo trận cùng công kích trận đem đầu đi.Có thể tìm ra chúng ta cũng không dễ."

Hạ Vũ thở nhẹ nhõm.Thì ra là lập động phủ,nàng cũng không cần phải ăn gió nằm sương.Nàng chỉ thấy nương vung tay,mười đạo phủ chú óng ánh bay ra,dán lên vách đá,lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy trương phủ bay đến đâu thì ngay lập tức đá bị biến thành bột vụn.

Chỉ sau một khắc,nương mới nói "thu",mười trương phủ bay vọt từ trong làn bụi trở về tay nương lại chớp mắt biến mất.Nương lại phẩy tay làm một con cuồng phong,cuốn sạch bó lớn bó nhỏ bụi,để lộ ra bên trong một thông đạo tối om

_"Cần phải bố trí cái mê ảo trận cùng công kích trận,Vân nhi mau bố trí cho ta xem xem,không biết ngươi có hay không chăm chỉ rèn luyện"

_"Vâng"

Hạ Vân đáp,lại quay qua Hạ Vũ

_"Vũ Vũ,xem xem ca ca lợi hại nha"

Nói rồi hất vung tay,cùng lúc năm mươi viên đá lấp lánh bay ra,chia làm năm màu riêng

biệt,đỏ,vàng,lục,lam,nâu,tạo ra năm cánh sao bay vòng trên đầu.Khoảng cách giữa những viên đá dần dần nói rộng,qua một hồi đã bao phủ cả ngọn núi.

Lúc này Hạ Vũ lại bắn ra thêm năm viên đá nữa,trông có vẻ nhỏ hơn rất nhiều nhưng xem về màu sắc lại rực rỡ không chỉ gấp bội

_"Tạo"

Kèm theo tiếng hô của Hạ Vân,tất cả viên đá xoay tròn,trộn lẫn vào với nhau.

Chứng kiến cảnh này Hạ Vũ liên tưởng tới khi đánh cái mặt mã trong kết sắt,thật sự là quá mức phức tạp.Tất cả những viên đá xoay quanh một khác,lại trở nên đứng yên,xung quanh tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng,lại hòa với nhau thành cái hào quang bong bóng xà phòng bao phủ xuống dưới

_"Thế nào,rất lợi hại đi"

Hạ Vân mặt tràn đầy hưng phấn.Hắn đã tập luyện trận pháp này suốt hai năm qua.Mỗi một loại trận pháp cần hai mươi lăm cái hạ phẩm linh thạch,cái trận pháp hắn vừa ngưng thực ra kia là dựa vào bí pháp gia tộc dùng để kết hợp các trận pháp lại với nhau,uy lực tăng lên thật có thể tưởng tượng.

Hạ Vũ giờ ngón tay cái lên làm biểu tượng được.Nàng đương nhiên là khâm phục,ca ca hắn không chỉ tu luyện thiên tài,lại là cái trận pháp sư,thế gian được mấy cái đâu.

_"Xem ra Vân nhi rất chuyên tâm nha.Có thật nhiều tiến bộ,nhưng nếu như con có thể ngưng thực trận pháp chỉ trong một nén nhang,lại tăng lên vài cái chu thiên nữa,uy lực sẽ có thể tiến đến trung cấp hỗn trận phủ trung

Nhưng con đừng vội,mọi thứ cần từ từ,coa kiên trì đến cùng mới có thắng lợi"

_"Dạ,nương"

_"Chúng ta tiến trong động xem sao,tiện tay tu sửa chút chút.Bên ngoài coi như tạm ổn,trận pháp kia dù có là nguyên anh đến cũng có thể chống đỡ một hai"

Nói rồi nương dẫn đầu tiến vào.Hạ Vũ và Hạ Vân theo sau.Chỉ thấy vừa tiếp xúc,cả hang động bừng sáng,chiếu rọi cảnh vật xung quanh.

Đây là một cái hang rộng chừng hai mươi mét vuông,phân chia hai bên vách là các cửa khác nhau,có lẽ là phòng của mỗi người,lại thêm ra một bộ bàn đá,trên tường khám thật lớn mấy biên dạ mịm châu.

Hạ Vũ khép không nổi mồm,mấy viên dạ mịm châu kia cũng không phải phẩm vật,ít ra ở hiện đại nàng cũng chưa có thấy qua viên nào lớn như thế.

Lại nói kiến trúc động phủ lại trái ngược hoàn toàn,giản dị đến cùng cực,đến một cái chén uống trà cũng không,nàng lo lắng nàng sau này aex ăn bằng gì nha!Nhưng Hạ Vũ cảm thấy an ủi nhất là mỗi người được một phòng.

Cái này có lẽ do nương ý định,chắc muốn mỗi người tự có không gian riêng của bản thân.

_"Vũ nhi, mau lại đây, ta có điều muốn nói"

Nương ngồi xuống cái ghế, ánh mắt phức tạp nhìn nàng Hạ Vũ hiểu có lẽ nương đã quyết định nói với nàng điều gì đó, hết sức quan trọng. Và sự thật chứng minh ngày hôm nay sẽ thay đổi cả cuộc đời của nàng đi một hướng khác, có vui vẻ phấn khích, lại cũng không thiếu tủi nhục, khổ sở cùng đau thương, chuyện này hãy nói sau....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chuyện Xưa

Hạ Vũ chậm chạp đi lại, ngồi đối diện nương. Phượng Nghi đôi mắt sâu buồn, nhìn Hạ Vũ, có lẽ nàng nên nói mọi chuyện cho Vũ Vũ, sớm làm cái chuẩn bị, nếu như lại giống hôm nay mà không có nàng và Vân nhi bên cạnh, Vũ nhi thật sống không được

_"Lúc vừa rồi con có thấy kì ảo không, chuyện ca ca con tham chiến, chuyên phi hành, lại thêm trận pháp."

"Có. Nương ơi, nương và ca là tiên hã?" Hạ Vũ không dám khinh, tình huống hôm nay là quá nguy hiểm, dù nàng đã đọc không biết bao tiểu thuyết, nhưng xa xa không bằng nương người từng trải. Xem ra tốt hơn hết là giả bộ không biết. Chỉ thấy nương nàng lắc đầu

_"Không, ta và Vũ nhi chưa thành tiên, chúng ta chỉ là bước trên con đường tu tiên."

Thành tiên nhân là nguyện vọng, là đích đến của tất cả tu sĩ"

_"Vậy là còn có những người khác như nương và ca?"

"Đúng vậy, con cần phải nhớ rõ những gì ta nói sau đây, bởi nó rất rất quan trọng, nếu như không nhận thức rõ, hội lâm vào vạn kiếp bất phục, tựa như hôm nay."

Phượng Nghi ngừng lại một lát, liếc nhìn Hạ Vũ, thấy nàng vẫn trấn định trong lòng liên tục gật đầu, huyết mạch Hạ gia cũng không nói chơi đi. Nhưng trời mới biết trong lòng Hạ Vũ đã loạn thành đoàn.

Nương nói với nàng những cái này làm gì, không lẽ người định quay về thế giới tu chân. Nói không kích động là giả, nhưng nàng lại thấy nhiều hơn là sợ hãi, dù sao nàng chẳng phải sẽ không linh căn.

_"Thế giới tu chân là thế giới cường giả vì tôn, chẳng cần biết ngươi là hoàng đế hay vẫn là tên ăn mày, chỉ cần ngươi tu vi cao thâm tự nhiên có thể đoạt thứ mình muốn. Đó là cái thế giới loạn thất bát tao, giết người cướp của diễn ra như cơm bữa"

"Vậy không có ai quản lí ư?" Nói vậy nàng thân tâm xâm nhập chẳng phải nguy càng thêm nguy sao

_"Sẽ có, nhưng chỉ cần không gây ra oanh động quá lớn họ sẽ mắt nhắm mắt mở bỏ qua. Lại nói những tu sĩ cao tăng cũng nắm chắc thời gian bề quan tăng lên tu vi, sớm ngày đại đạo cấp thành sẽ không dư mấy thời gian đi cấp làm chuyện lật vật."

Vũ nhi, con phải biết thế giới kia không giống thế giới hiện giờ, chỉ có hai loại người là mạnh thì hiện ngang mặt ngẩng cao, còn yếu thì mặc người chà đạp. Tu luyện công pháp cũng sẽ dẫn đến ba loại tu sĩ.

Tu luyện ma công như tên đạo sĩ lúc này đó là ma tu, lấy lực lượng linh hồn của con người làm thành linh lực cho pháp bảo, đào tạo một cái khí linh, bồi bổ cho chúng để phẩm chất đề cao, từ đó tăng lên tu vi. Ma tu khi bắt được tu sĩ sẽ hút cạn tu vi của họ, lại bắt hồn luyện pháp, vĩnh viễn không có cơ hội siêu sinh"

_"Thật độc ác, đã giết người mà đến họ linh hồn cũng không buông tha cho"

_"Đúng thế, khi gặp ma tu, nếu như ta tu vi cao thâm hơn hãy đối đầu, không cũng chỉ có chạy, nhất định không thể để rơi vào tay bọn chúng"

_"Vũ nhi hiểu"

Phượng Nghi gật đầu, lại nói tiếp

_"Kế tiếp là yêu tu. Loại tu sĩ này cũng giống ma tu, nhưng còn ác độc hơn nhiều. Hắn chỉ thu thập linh hồn để tạo khí linh, tu vi tự thân nạn nhân cũng không động mà Hắn sẽ biến khối thi thể đó thành cô hồn, cả đời làm con rối, chỉ có làm theo ý hắn"

_"Quả thật độc ác đến cực điểm, hại người đến không bỏ qua dù là cái lông chân"

_"Nhưng đó chưa phải là loại nguy hiểm nhất"

“Còn loại nào ác độc hơn ma tu và yêu tu?” Hạ Vũ cũng không thấy tác giả đại nhân nào ghi lại, có khi nào nơi này có chút khác. Chỉ thấy nương nàng lắc đầu

“Đó là chính đạo tu sĩ. Bọn hắn luôn luôn nêu cao các loại triết lý, cao cao tại thượng, nhưng sau lưng không việc xấu nào không làm. Có thực lực sẽ nhất kích giết, không thực lực thì tính kế. Bọn hắn quang minh chính đại hành tẩu, giao thiệp, bàn mưu hãm hại khi đối phương quá mạnh. Nếu bị rơi vào tay chúng sẽ bị thiêu hủy thân thể, linh hồn sẽ bóp vỡ, biến thành giống chưa hề tồn tại trên cõi đời này. Loại người này vì lợi ích không gì không làm!”

Nương bông nhiên quắc mắt, hung hăng nhìn. Cả người toát ra sát khí làm Hạ Vũ lạnh run

“Vũ nhi ngươi phải nhớ, khi đặt chân vào con đường này, chỉ có kiên trì, nhẫn nại, lại dài ra tính đa nghi mới có thể đi xa được. Không thể tin tưởng được ai!”

“Vũ nhi biết” Hạ Vũ biết cái này quan trọng. Không phải chỉ trong thế giới tu chân, ngay cả hiện đại giết người không dao nòng cũng không lạ, ngay như công ty bé nhỏ khi đó nàng làm việc, đồng nghiệp cũng ám toán nhau đến đạn bay pháo nổ

“Hạ Vũ, sau đây con phải thực sự nhớ rõ những điều này. Đây là thù diệt tộc, con phải khắc cốt ghi tâm, chăm chỉ thành đại đạo, có năng lực quét bay những tên tâm cầu nhân ám toán chúng ta, đẩy ta đến cảnh nhà tan cửa nát”

Thù diệt tộc, thì ra đây lý do nương mang huynh muội các nàng đến nơi khi ho cò gáy này, xem ra là ả núp kẻ thù

“Ta Phụng gia cùng Hạ gia năm đó là hai gia tộc đứng đầu, truyền lưu đã từ thời thượng cổ. Phụng gia có hai vị Phân thân kỳ, mười vị Thủ thân kỳ, nguyên anh trên trăm. Mà Hạ gia cũng không kém, ba vị Phân thân kỳ, tám vị Thủ thân kỳ, nguyên anh cũng trên trăm.

Sở dĩ chúng ta có lực lượng cường đại đến nỗi vượt xa cả một đại môn phái bởi chúng ta không chỉ hấp thu linh khí, còn hấp thu những thứ khác, Phụng gia dùng bóng tối cùng nguyệt năng, mà Hạ gia lại là nhật năng. Cứ như vậy dù có bị tổng đến nơi không linh khí, tốc độ tu luyện cũng chỉ giảm đi một phần.”

“Nhật năng cùng tối năng?” Cái thứ này Hạ Vũ cũng chưa nghe

“Đúng vậy, vì công pháp đặc biệt, tất cả trẻ nhỏ đều từ mười tuổi mới có thể tu luyện. Nhưng tốc độ tu luyện phi thường nhanh. Chỉ cần ngươi còn sống, tất sẽ đứng trên vạn người.

Cũng chính vì thế, đây là điều bí mật của cả hai gia tộc, cũng trở thành điều kiện vững chắc nhất cho hợp tác đứng lên. Không cái gia tộc nào muốn lộ ra bí mật kinh thiên này cả.

Vì vậy, ta và cha các ngươi hai người thừa kế tương lai sau khi yêu thương nhau, không hề bị ngăn trở, một đường thuận lợi đến đến” Nói đến đây ánh mắt nhu nhu, lại tràn đầy sự nhớ nhung cùng thống khổ, sau lại bùng lên sự căm hờn

“Nhưng giấy không bọc được lửa, năm ấy một vị nguyên anh bị ám toán, bị Nguyên Lực Tông bắt đến tra khảo muốn tìm ra bí mật, sau cùng sử dụng luyện hồn thuật phát hiện ra, lại liên hợp lực đại môn phái, phát ra đại qui mô tiến công lực lượng mạnh nhất gồm sáu cái phân thân kỳ, ba mươi cái thủ thân kỳ, ba trăm tên nguyên anh cùng phần đông kim đan muốn càn quét chúng ta gia. Lại thêm ma tu, yêu tu nghe được tiếng gió cũng hùng hực kéo đến vây công.

Chúng ta hai gia tộc chung lòng, kháng cự đến dả bại đi đợt vây công ấy, lấy mạng đổi mạng, dùng năm phân thân kỳ quật ngã sáu cái kia, thủ thân kỳ cũng lấy đồng qui vu tận, nguyên anh cũng tự bao, đem đại bộ phận tu sĩ cao tăng đánh ngã.

Lúc ấy ta đang mang ngươi, nên không thể tham chiến, lại nhận sự ủy thác mang hai bộ công pháp cùng tất cả tài nguyên đi trốn, lưu lại huyết mạch, sẽ có ngày quay về tìm lại trả thù. Thù diệt tộc này, chúng ta ba người phải nhất định trả lại gấp bội”

Nương nói xong câu này tay bóp ly trà, lập tức nó hóa bụi, tan ra. Hạ Vũ lúc này cảm thấy lưng ba người đeo một cái trách nhiệm thật là nặng nề nha.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đệ Nhất Pháo Hôi

Đã hai tháng kể từ ngày Hạ Vũ chuyển đến ngọn núi này, nàng cũng đã quen thuộc với cuộc sống nơi đây.

Do Hạ Vũ chưa mãn mười tuổi nên không được đưa vào cơ thể bất cứ linh lực nào, điều này làm Hạ Văn cứ cách năm ngày lại dịch dung xuống núi mua đồ dùng, vì vậy Hạ Vũ qua lời của hắn cũng hiểu hoàn cảnh của mình lúc này.

Ngọn núi này tên Mạc Linh Sơn, là một trong ba ngọn núi cao nhất vùng này, xung quanh đường dốc đứng rất khó đi lại, qua nhiều năm tích tụ, ở giữa sườn

mọc ra một tầng bình chương khí độc, thêm nữa nhiều loại động vật hoang dã nguy hiểm, biến nơi đây trở nên kì bí, đến người địa phương cũng rất ít khi xâm nhập, mà như vậy quả là hợp với tâm ý của cả ba người.

Nương ngay sau hôm đó bèn tuyên bố đóng cửa bế quan, chuẩn bị cho ngày mãn mười tuổi của nàng.

Hạ Vũ lúc nghe thấy vậy mừng suýt nhảy lên, tưởng nương cố gắng bế quên chuẩn bị quả có lẽ rất quý giá, nhưng ngay lại bị Hạ Vân giảng đạo, nói nương bế quan mục đích là chuẩn bị phù chú, pháp trận để dùng vào hai ngày sau, làm nàng nghĩ hôm đó dường như không phải lễ sinh nhật mà là một trận quyết đấu sinh tử.

Hạ Vân thấy vậy cũng không nói gì, chỉ cười trừ bỏ qua, có lẽ tâm lý ấy hẳn cũng từng tồn tại cách đây ba năm trước...

Hai tháng này Hạ Vũ quả là đứng ngồi không yên. Sờ dĩ thế bởi nàng phát hiện ra một điều thật sự tồi tệ, thật sự điên rồ, đó là nàng xuyên vào bộ "Một đường tiên lộ" hồ cha mà nàng đã đọc, nàng lúc này thật là đã trở thành đệ nhất pháo hôi, hòn đá cao nhất nàng bước nam chính nữ chính lên văng hào quang chói lọi.

Hạ Vũ ban đầu thực chưa phát hiện rõ những điều này, nhưng nhiều hôm theo chân Hạ Vân, nàng mới chân chính khẳng định điều kinh khủng đó.

Sau khi bế quan, Hạ Vân thừa lệnh của nương, nêu lên tình hình, cục diện giới tu tiên lúc này để Hạ Vũ có thể đề phòng.

Mấy ngày đầu Hạ Vân nhắc lại so với hôm đó nương nói không khác mấy, cũng về ma tu, yêu tu, về con người và tu sĩ chính đạo.

Nhưng qua đó đi, hẳn nói về từng cái một. Ban đầu là ma tu, đứng đầu là Ma Vương, nghe đồn đã tu luyện khí linh trở thành Quỷ Đế tầng cuối, một lần ra tay có thể kháng ngang ba cái phân thân kì trung kì tu sĩ, mà mỗi lần Quỷ Đế xuất thế cũng làm trời đất đảo lộn, nhật nguyệt che thiên, uy lực cực đại.

Mà hẳn con tên Lãnh Thanh Duyệt tư chất tuyệt hảo, cũng đã tu luyện đến Quỷ Thần, hẳn tương lai cũng sẽ không kém Ma Vương đi đâu.

Hạ Vũ nghe đến cái tên này lúc đầu có chút giật mình, đây không phải cái thứ nhất nam chính trong cái tiểu thuyết "một đường tiên lộ" đó sao.

Nàng nhưng ngay lập tức phủ định, tên trùng có là gì, dù sao tên đẹp ai cũng thích, không tránh được ý trùng trùng nhau.

Nàng thật đứng tự mình dọa mình. Sau lại nghe Hạ Vân nói, càng nghe càng lạnh.

Trong lời Hạ Vân nói có nhắc đến yêu tu, cũng tương xứng đứng đầu là Yêu Vương.

Tuy hẳn tu vi không được như Ma Vương, nhưng lại thắng ở số lượng tay sai.

Sờ dĩ Yêu Vương đứng đầu giới yêu tu là bởi gia tộc hẳn có bí pháp đặc biệt nhằm lưu giữ tất cả côi lỗi sau khi chủ nhân chết.

Nói như vậy đến giờ, không ai biết được trong tay Yêu Vương có bao nhiêu côi lỗi, nhưng khẳng định nếu hẳn biểu hiện toàn bộ thực lực, lại chi sợ Ma Vương cũng không nắm chắc diệt được.

Lại nói Yêu Vương cũng có một vị vương tử hết sức xuất sắc tên Vô Khái Thiên, mới đây cũng đã thành công đã bại nguyên anh, biến hẳn thành con rối của mình, nguyên anh nhà, cũng không phải củ cải trắng.

Hạ Vũ lúc này đã ngờ ngợ hoàn cảnh chung quanh, thật sự là y chang một dạng cuốn tiểu thuyết tu tiên đáng hận kia.

Hai tên Lãnh Thanh Duyệt và Vô Khái Thiên kia chẳng là đệ nhất nam chính cùng hai cái nữa đấu nhau đến đạn bay pháo nổ, lại hùng hực chạy theo bảo vệ nữ chính Lan Băng Băng sao, cũng có chút đáng tiếc.

Hạ Vũ có chút sờ sờ, Hạ Vũ cái tên này không phải là cái đệ nhất pháo hôi đấy chứ. Chắc không đâu, dù sao có lẽ trùng lặp một lần, thêm lần nữa cũng chẳng sao, nàng thả tin như thế còn hơn nghĩ đến cái kết cục kia.

Nhưng Hạ Vũ dù nghĩ gì đi chăng nữa, Hạ Vân lại vẫn tiếp tục nện gậy vào tâm nàng

"Chính đạo sau biến cố cách đây mười năm đi xuống rất thảm, nhưng lạc đà gãy còn to hơn ngựa, mấy cái môn phái đều phải lưu trữ đường lui để lại mấy cái cao thủ tọa trấn.

Lại thu được chiến lợi phẩm phong phú từ Phượng gia cùng Hạ gia, tuy không nói ngay lập tức khôi phục như xưa nhưng lại dư thừa tài nguyên bồi đắp ra vài cái có tương lai.

Điểm danh trên đó nổi bật là đệ tử chân truyền của trưởng môn phái Nguyên Lực Tông tên Nguyễn Chiến Duy, mới hơn hai trăm tuổi đã nguyên anh trung kì.

Nói tiếp theo sau là Đỗ Tiến Thành của Dược Đan Tông, những năm gần đây đã luyện ra được ngũ thành đan dược, được mọi người rất hoan nghênh, nên biết một quả đan dược sẽ so với tự thân vận động cường hơn rất nhiều, mà đan dược càng cao phẩm chất sẽ quyết định độ mạnh yếu cùng càng ít tác dụng phụ.

Luyện Khí Tông cũng nổi bật với Phạm Ngọc Hiệp, hẳn đã luyện ra được trung phẩm địa giai pháp bảo, mà pháp bảo được phân chia thiên, địa, huyền

,hoàng,còn một loại là thần khí có lẽ chỉ có trong truyền thuyết thôi.

Vương Y Quân là đối tượng kế tiếp nổi bật của Trận Kì Tông,hắn là cái duy nhất là nữ đi,nàng ta đã ngưng luyện ra thành trận phù thành công đến ba thành,đây cũng không phải nói chơi,nó cũng khó không kém gì luyện đan thậm chí có vài điểm vượt qua,trên thị trường một quả địa giai công kích phù cũng đủ nhắc lên sóng gió.

Địa Thủ Tông cũng không kém,đào tạo ra được cái tên Phạm Mạnh Phong,hắn vừa rồi cũng đã thành công đem yêu thú tiến hóa đến mức sáu, mà Hạ Vũ qua nhiều năm chinh chiến truyền tu tiên, thừa biết yêu thú là cái đồ chơi gì, da giầy thịt béo,công thủ thượng thừa,so tu sĩ lại cao thâm hơn mấy phần,xem ra để được quả yêu thú cấp sáu này cũng tốn thật lớn khí lực.

Cuối cùng là Vạn Kiếm Tông,hắn là thuộc về tu luyện ngoại công kiếm pháp,tự như thể tu một dạng, mà cái nổi bật hơn cả là Vũ Duy Phong,hắn đã lĩnh ngộ kiếm ý,mỗi lần phát động có thể gây ra lực sát thương kinh khủng ngoài sức tưởng tượng,may mắn ra còn có thể đánh vượt cấp người phía trên một cái tu vị.

Hạ Vũ nghe xong đồng tên cùng những nhân vật nổi trội hiện nay,đầu ong ong như nổ tung,cái kia mà tu Lãnh Thanh Duyệt, yêu tu Vô Khái Thiên, Nguyên Lực Tông Phạm Ngọc Hiệp cùng Vạn Kiếm Tông Vũ Duy Quang là cái bậc nào nhân vật,cùng với mấy người kia là thế nào dạng ,Hạ Vũ còn lạ sao.

Đó chẳng phải bốn cái nam chính cùng với quần hùng các nhân vật nam phụ trong cuốn "một đường tiên lộ"sao.

Hồ cha,thật là hại người,đừng nói thân thể ta đây lại gánh thêm cái nghề nữ phụ nữa nha,nếu vậy thật thì đúng là đòi mạng, nàng làm sao đâu được với quái vật nữ chính đánh mãi không chết kia,chỉ sợ chưa động vào nàng đã bị đàn nam chính,nam phụ,yêu thú quần công cho một chết.

Không được,nàng muốn sống,muốn thoải mái tự do,còn mối thù diệt tộc kia, nàng muốn vì khối thân thể này làm cho được,lại còn ước mơ làm tiên,không thể cứ thế làm đá kê chân mà rút dài,vì tân sinh sau này,nàng có lẽ sẽ đấu đến cùng,nữ chính,nam chính, nam phụ a,đến đây nào,tỉ tỉ đợi đợi xem..

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Dịch Linh Quả

Hạ Vũ sau khi phát hiện ra đích chân thực thân phận của mình, suy tư mà vạch kế hoạch suốt một đêm.

Lúc này,mục tiêu siêu cấp nguy hiểm của nàng không phải là đối chiến lực đại môn phái nữa mà là cái kia nam chính, nam phụ cùng yêu thú, đặc biệt là cái kia nữ chính Lan Băng Băng, bởi so với đi ra, lực đại môn phái đánh chết là chết, cũng không cùng cấp bậc nữ chủ hào quang bàn tay vàng a.

Còn một cách khác là đi dành của nàng cơ duyên hoặc họa ra hấp dẫn vài cái nam ,cả chính cả phụ đến bảo hộ.

Nhưng Hạ Vũ thực là xem thường các cái cách này,đây chẳng phải cướp của trắng trợn sao,lại cái gì mê hoặc nam nhân, đây thật tương đương làm một cái tiểu tam nha.

Vậy là Hạ Vũ dùng toàn bộ khí lực để hồi tưởng xem đại boss Lan Băng Băng có những đồ chơi gì, có câu biết địch biết ta trăm trận trăm thắng a.

Nàng nhớ Lan Băng Băng có cái vòng ngọc tổ truyền,bên trong có không gian rộng lớn có thể thăng cấp, linh khí dư thừa, mà độc đáo là có cái linh tuyền có thể tăng nhanh tu vị, lại chữa bách bệnh.

Hạ Vũ trực tiếp bỏ qua cái này,đây là chi tiết quen đến độ nhan nhản rồi,dù cho nàng thực động tâm nhưng cũng không biết nữ chính bây giờ đang tại đâu,có lẽ giờ cũng đã trích máu nhận chủ đi.

Nữ chính còn có cái thập nhị cấp yêu thú,vương của yêu thú, chỉ kém bước nữa là thành cái kia thần thú trong truyền thuyết, đây cũng cấp bỏ đi, nữ chủ có cái này bảo hộ bởi một lần bí cảnh đâm xiên đâm xọ vào cái không gian, mở ra phong ấn yêu thú bấy lâu, lại nhân lúc nó vô lực mà hạ huyết chú, biến nó thành yêu thú của mình,

Hạ Vũ cũng không có đủ dũng khí "xiên xiên xọ xọ" như nữ chính nha.

Còn về pháp bảo, công pháp cũng đừng nói, cái này đều từ không gian mà ra, đã không có không gian,miễn bàn luận cái này danh ngạch.

Nữ phụ có lẽ là xong rồi, lại chẳng có cái gì để đấu,xem xem chỉ có thể chờ nương đi ra nhìn cái kinh hỉ mà nương hứa có lẽ không phải thứ tầm thường.

Hạ Vũ tự nhận là người lạc quan,lúc này cũng chỉ có thể an ủi mình bằng lí do hư hư thực thực này.

Sáng hôm sau là ngày đặc biệt,ngày Hạ Vũ mười tám tuổi, Hạ Vũ thức dậy đã thấy nương cùng ca ca chờ đợi.

Nhìn đến nương,nàng biết nương điều muốn làm cũng đã làm xong,nương cười cười kéo nàng vào lòng, tháo từng bím tóc của nàng ra,đây chính là khẳng định của việc người đã không còn là trẻ nhỏ,có thể tự do hành tẩu,rời xa vòng tay cha nương.

Hạ Vũ thấy điều này thật không tưởng, mười tuổi ở hiện đại vẫn còn học tiểu lớp đi,được cha mẹ cưng chiều chăm chút,nâng tay sợ vỡ,ngậm miệng sợ tan,thế mà ở đây đã là "tự do hành tẩu",cái này khoảng cách cũng không phải một gang tay nha

_"Vũ Vũ,con có biết hôm nay sẽ là ngày cực kì quan trọng của con không?"

_"Con biết,nay là ngày Vũ nhi mãn thập tuổi,có thể tu luyện công pháp" Hạ Vũ trả lời,tuy là sợ hãi nhưng không thể nói lại không có phản kích quần quanh nha.

Phượng Nghi nhìn Hạ Vũ biểu cảm đầy ngây thơ thật là không nỡ.Nếu được nàng thật muốn Vũ Vũ cứ như vậy, không cần quay lại thế giới đầy máu tanh,âm mưu xảo trá kia nữa.

Nhưng hoàn cảnh không cho nàng lựa chọn,nàng và Vân nhi sẽ quay lại nơi đó,vì báo thù,lại vì tiền lộ bản thân lựa chọn,nếu cứ ngây ngốc nơi đây không biết điều gì tới,nhưng khẳng định đại đạo khó thành, vậy Vũ Vũ sẽ ai chăm lo?

Nếu không có lựa chọn,chi bằng chuẩn bị thật tốt,cả nhà quây quần giúp đỡ nhau thì lợm nàng cũng yên tâm

_"Tu tiền lộ nan,lại ngao ngạo nghèo khổ khước khuyển, người nơi đó tay đều đầy máu tanh,lại phải cùng ta và Vân nhi đối đầu với lực đại môn phái,nguy hiểm lại càng thêm trập trùng Con đây còn muốn đi ư?"

Phượng Nghi dù lòng có tính toán nhưng nàng thực không nghĩ ép buộc con gái.

Lại nói đại đạo cũng không phải dễ nói chuyện như vậy,nếu ngay từ đầu đã không muốn tu luyện,cho dù ngoại vật có tốt đi chăng nữa cũng sẽ không đi đến đâu,không khéo lại trở thành miếng mồi treo lưng lửng bảo bối cho mọi người nhắm vào

Phượng Nghi trong lòng loạn một vòng,Hạ Vũ cũng không hơn chút nào.Nương nói vậy là ý gì,khuyên nàng nên ở lại đây ư?

Hạ Vũ cũng biết qua không bao lâu, nương và ca ca sẽ quay về thế giới kia để tu luyện,tìm cách báo thù,nàng cũng sợ lắm, hay là cứ trụ lại ở chỗ này,có trận pháp,lại học một vài tiểu pháp thuật như nương và ca, có cái cuộc sống bình yên như trước, chẳng phải tốt hơn nhiều sao,cái gì nam chính nữ chính,tất cả cứ cho ra sau đầu đi.Tưởng tốt lắm,

Hạ Vũ đang mở chuẩn bị mở miệng,lời ra đến cổ lại nuốt trở vào,đây là cái gì kịch tình đáng ghét, nàng lại suýt quên,

Hạ Vũ theo nguyên tác chẳng phải là cái thiên linh căn vạn năm khó gặp,cùng nữ chính tựa cái đẳng cấp,được Văn trưởng lão của Nguyên Lực Tông trong một lần lịch lãm ở thế giới con người phát hiện mà thu,nhận làm đồ đệ sao,lại nói một núi không hai hổ, nàng bắt đầu cùng Lan Băng Băng triển đấu đứng lên, vậy thì mọi bi kịch cũng là bắt đầu từ đây đi.

Nếu chiếu như vậy đi xuống,thật là nàng muốn hay không cũng sẽ đến thế giới kia,vậy đi cùng người lạ không bằng cùng chính thân gia mình đi,dù coa nguy hiểm chút nhưng tâm lại thả rất nhiều.Suy đi tính lại, Hạ Vũ vội nói

_"Con nguyện theo nương và đại ca đi, thù diệt tộc còn đó, con nơi nào có thể tự thân an hưởng yên vui..."

Phượng Nghi quả thật giật mình không thôi,nàng nữ nhi không biết là ngây thơ hay vẫn là quá dũng mãnh,biết kia nguy hiểm trập trùng vẫn quyết đi vào.

Nhưng điều đó coa nghĩa gì không,Hạ gia cùng Phượng gia năm đó từ cũng có bọn nhỏ cha nha,hơn nữa tâm nàng thật sự không nỡ để Vũ Vũ một mình nơi đây.

Thôi thôi,quay lại kia thế giới,nàng dù chết cũng có bảo vệ cho được đứa nhỏ này không phải là.

"_Nếu vậy con hãy ăn thứ này,đây là vạn năm dịch linh quả,ăn thứ này vô thể khiến con dịch kinh hoán cốt,linh căn tăng lên một cái cấp bậc,con bây giờ đang là thiên linh căn vạn năm khó gặp,ăn quả này vào sẽ thành thiên vương căn"

Hạ Vũ mắt thật muốn rớt ra rồi.

Dịch linh quả thứ đồ chơi này cũng không phải đùa nha,tăng lên một cái cấp bậc về linh căn,cũng không hay là nàng nghe nhầm,hay là tăng lên một cái cấp bậc ấy chứ? Nàng ngay lập tức hỏi

_"Nương nói tăng lên một cái cấp bậc về linh căn ư?"

_"Đúng vậy.Nơi đây sau vụ tiên ma hỗn chiến rất lâu về trước, khiến không chỉ tiên ma hao tổn lớn,mà thiên địa cũng đi theo nguyên khí đại thương.vì vậy không thể nào sinh ra được thiên vương linh căn cùng đừng nói thần linh căn.Vì vậy sách cũng không có ghi lại được mấy cái điều đặc biệt này, cũng sẽ không biết đến.

Lại nói con người luôn suy nghĩ tìm kiếm thần khí,thần thú,nhưng lại không hay vì tinh linh đất trời không đủ,chúng số lượng rất nhỏ dần phi thăng,lại không sinh sản ra được cái mới,dẫn đến biến mất,có lẽ đầu đó sẽ còn sót lại vài chỉ nhưng hẳn là bị phong bế đi"

Hạ Vũ nghe vậy thật vui mừng không ngớt. Nói như vậy nàng chẳng phải là cái tốt nhất linh căn trên thế giới này nha, chỉ cần còn sống đến cùng, làm tiên cũng không chơi.

Nghĩ đã thấy toàn màu hồng, Hạ Vũ không do dự vươn tay đem quả đỏ mọng, to bằng đầu ngón tay trở, trực tiếp nuốt vào, lại kinh nhìn đến nét mặt kinh hoàng của nương ngồi đối diện...

Dịch linh quả vào bụng không bao lâu, truyền đến tia nóng nóng, lại càng ngày càng bùng cháy lớn lên như thiêu đốt.

Hạ Vũ mặt tái mét nhìn về phía nương đây là sao ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Thiên Vương Căn

Để có thể tu tiên, người nhất định phải có một thứ đó là linh căn, mặc kệ người ngoại vật có thừa, linh căn không có cũng đành cấp bỏ.

Nơi đây linh căn tựa như cái pháp bảo, được chia làm thiên, địa, huyền, hoàng, lấy ngũ hành mà tu luyện làm chủ, cũng có khi vài cái dị biến linh căn.

Thiên căn lấy một đạo ngũ hành làm chủ, bên cạnh đó còn có băng, phong, lôi biến dị thuộc tính, mà Lan Băng Băng nữ chính sở dĩ là cái thiên linh căn vạn năm khó gặp chính bởi nàng là cái lôi thuộc tính, xét về tốc độ, lực sát thương, khả năng an toàn trong tu hành cũng như lúc tiến giai đều so với các loại thiên căn gấp bội, duy có điểm yếu đó là lực phòng ngự hơi yếu, nhưng đó cũng là trừ nàng ấy ra, nam chính nam phụ yêu thú quay vòng vòng chỉ sợ có khi nàng ta còn chưa ra tay đối thủ cũng đã nghiền đến thành bột.

Ngay sau thiên căn là địa căn, còn được gọi là giả đan căn.

Loại tu sĩ này có hai loại linh căn, chỉ hơn thiên căn có một cái nhưng lại kém nhau đến chục lần có thừa.

Nhưng tu sĩ này được xưng là giả đan căn vì hẳn có thể trực tiếp bỏ qua một loại ngũ hành mà đi chuyên sâu vào cái còn lại.

Tuy linh lực cũng sẽ chia bớt đi ít nhiều, nhưng cũng được xem là một loại thiên tài trăm người mới có một.

Lại tiếp đến huyền căn là ba cái ngũ hành, tốc độ lại kém địa căn cái mười có dư, loại tu sĩ này muốn thành tài chắc chắn chỉ có dựa vào ngoại lực hoặc có thiên đại cơ duyên gì đó.

Còn phần về hoàng căn và loại nữa tu sĩ hỗn tạp linh lực hẳn trực tiếp bỏ qua, làm ngoại môn đệ tử hay cái tán tu để tu luyện thân thể tránh bệnh tật là có thể, còn mỗi người đều tự biết bản thân với đại đạo là vô duyên rồi.

Hạ Vũ vốn biết mình là cái thiên căn, vui sướng tới nỗi cười to, có thể so tài với nữ chính đến cùng hẳn cũng không thể kém được, phải biết nhân vật phụ càng lợi hại khi linh hộp com sẽ càng tôn nữ chính lên cao bấy nhiêu.

Nhưng giờ Hạ Vũ nghe đến nương nói nuốt cái quả quả kia, liền thẳng lên cái thiên vương căn đã thất tuyệt bao lâu, chỉ nghe cũng đã kích động muốn nhảy, với nàng đây hẳn là cái thắng đầu tiên đi, lại chậm rãi đi xuống lấy thực lực mà đề, nam chính nam phụ cũng hẳn là gánh không nổi đi.

Mà Hạ Vũ nghĩ nghĩ, nguyên tác nữ phụ này khối thân thể cho tới chết vẫn chỉ là thiên linh căn, khi nào lại đã có cái kì ngộ như nàng.

Nhưng Hạ Vũ chợt hiểu ra, có lẽ khối thân thể này nếu còn sống là lựa chọn lưu lại, nói vậy nương cũng sẽ không cấp bảo bối vạn năm khó gặp cho kẻ không tu tiên.

Nói ngược lại đem đến họa sát thân dẫn đến chỗ nàng.

Hạ Vũ càng nghĩ càng thấy quyết định của mình là chính xác, vì vậy cũng không có do dự cứ thể nuốt vào, chỉ thấy viên quả vừa chạm miệng đã tan ngay ra.

Hạ Vũ ngay lập tức cảm nhận thấy trong cơ thể có một dòng nước ấm, ban đầu trôi rất chậm, rất thoải mái, nhưng bất chợt trở nên cồn cào, luôn lách vào trong tất cả các thớ thịt, xâm nhập vào trong xương tủy, không tha một góc ngách.

Hạ Vũ đau đến thở không nổi, nàng lại quên thứ càng là bảo vật lại đòi hỏi càng cao.

Cái dịch linh quả này hẳn là giống trong truyền thuyết tẩy tủy đan, thậm chí còn lợi hại hơn.

Trong náy cái kia tiểu thuyết hồ cha, nữ chính hẳn là nên ngắt đi, lúc tỉnh rồi cũng tự nhiên vượt qua cái hiểm cảnh, nhẹ như ngủ đường một giấc vậy,

nhưng Hạ Vũ lúc này thứ nhất không là chính nhân vật, hai lại là nuốt phải cái lợi hại đồ chơi khiến nàng muốn ngắt không được, cứ mở mắt nhìn nhìn nương đang nhũm mày đầy lo lắng, lại cứ không mở miệng nói gì, cũng không giúp nàng một chút, hẳn có điều gì đó uẩn tàng.

Nàng cắn răng, cảm nhận dòng khí nóng như lửa đốt nhích từng chút một, nơi đi qua mọi thứ như thiêu đốt.

Hạ Vũ thật muốn từ bỏ, cứ vậy buông tha, biết đâu mở mắt ra lại thấy mình đang trong căn nhà kia, nàng sẽ lại là một cô gái bình thường.

Nhưng Hạ Vũ vội vàng chấn chấn lại tinh thần, từ xưa đến nay có mấy người xuyên đi rồi lại xuyên về đâu, lại nói vị xuyên không đại thần không biết đang ở đâu, nhờ lại lúc này ngủ gật thì nàng chẳng phải toi mạng mà trở về kia thế giới cũng sẽ không an toàn như bề ngoài, kén nơi đây lại có lẽ chỉ là không hề lộ liễu thôi.

Lời của nương cũng vẫn văng vẳng bên tai, chỉ có kiên trì đến cùng mới có thể đi đến cùng.

Vậy là Hạ Vũ lại cắn răng, cắn đến nát môi dưới, lại như chẳng cảm giác gì. Có lẽ tiểu vết thương nơi môi chẳng thấm so với sự tra tấn về cả thể xác và tinh thần lúc này.

Nàng cứ thế nhắm nhin lại cũng chỉ có thể nhắm nhin, dòng nước cũng vẫn cứ hung mãnh đi cái lộ như đã định, một lần lại một lần, đến lúc Hạ Vũ cảm thấy thuộc lòng dòng nước kia sẽ công phá nàng thân thể ở đâu, lại ở đâu sẽ tồn tại.

Chính vì đoán được như thế, Hạ Vũ đợi lúc dòng nước công phá ở đâu, bèn nhanh một bước thả tâm, thư dần đến cực điểm, hạn chế tối thiểu mọi lực cản.

Rất nhanh nàng cảm thấy dị biến xuất hiện, dòng nước không có lực cản, không nữa tác quái mà yên lặng chảy đi xuống dần dần lại lắng mình hoà với kinh mạch của nàng tạo thành một mạng lưới dày đặc.

Ngay lập tức nơi bị tổn thương từng chút một khôi phục, như nắng hạn gặp mưa, sinh sôi tổ hợp lại với tốc độ kinh người.

Hạ Vũ cảm tưởng thời gian đau khổ kia chỉ là nàng tưởng tượng, lại cảm nhận kì kinh bát mạch mới thật sự tin tưởng nàng vượt qua.

Thiên linh căn có lẽ hẳn là định của nàng rồi đi...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Truyền Thừa Gia Tộc

Hạ Vũ phui bụi đứng dậy khỏi mặt đất nhìn nương và ca, thấy lúc này hai người thần sắc đã tốt hơn trước rất nhiều, lại cảm nhận một trận mùi hôi thối bốc lên khiến nàng không thể chịu được, nhìn nhìn mới biết chính là bản thân mình phát ra.

Quá là hổ cha, đây là những thứ không sạch sẽ ẩn tàng trong người nàng đây ư, nàng mới có mười tuổi mà đã như vậy, lại thêm vài chục năm sẽ là cái gì, nàng xem xem cả hai đời người cũng không có chất vật như vậy, giờ thì nam nữ chính, tu tiên gì đó đều cấp vật bỏ nàng muốn tắm, muốn tắm ngay.

Như hiểu được cảm xúc của Hạ Vũ, Phương Nghi vẫy tay làm cái tiểu pháp thuật, chỉ một trận gió thổi qua, Hạ Vũ bèn lại sạch sẽ như thường ngày.

Nàng tỉnh tể cảm nhận bản thân tựa như có cái gì khác khác, làn da trắng tựa mỡ đông, mịn màng bóng láng cảm tưởng chỉ ấn tay cũng ra nước, mắt nhìn lại thấy rõ ràng mọi vật rất nhiều, đôi tai lại nghe rõ cả những tiếng côn trùng gặm lá.

Hạ Vũ giật mình, nàng biết đây là thần thức của tu sĩ mới có tài năng này, nàng lại chưa tu vì nhà

Nếu Hạ Vũ giật mình một thì Hạ Vân và Phương Nghi giật mình mười.

Chưa nói Hạ Vũ lấy thân thể phạm nhân đi tiếp thu Dịch Linh Quả, chỉ nhìn nàng ấy bây giờ cũng đủ khiếp nhân.

Dịch Linh Quả đúng là có thể tăng lên một cái linh căn, nhưng phải là người có tu vi cao thâm, ít nhất cũng phải kết đan hậu kì mới tài năng khổng lồ chế linh được cần quét bài trừ tạp chất mà không làm tổn hại kinh mạch, bởi kinh mạch bị tổn thương thì xem ra mất nhiều hơn được, lại thêm phải tự bản thân tham chiến mới thành, điều này giải thích tại sao thấy Hạ Vũ đau đớn mà Phương Nghi vẫn không ra tay, nàng chỉ tự trách không nói rõ ràng cho Vũ Vũ.

Giờ nhìn thấy Hạ Vũ bình an vượt qua thật tâm đều thả lỏng, nhìn nhìn cô bé linh khí bức người phía trước.

Cô bé thật sự phần điêu ngọc mài, đôi mắt hữu thần ánh sáng sự thông minh, làn da trắng mịn ngọc ngà, lại soi xét kĩ gương mặt kia, đôi môi đỏ hồng ướt át, chiếc mũi thẳng cao, phía sau là mái tóc dài buông xõa, đây là bậc nào cái tiểu mỹ nhân, lại nếu tiếp thu thêm cái kia, thật không biết sẽ tạo nên cái mỹ nhân khủng bố cỡ nào

_"Chúc mừng Vũ Vũ thưởng đến tay Thiên Vương căn, ca ca thật sự ghen tị nha"

Hạ Vân mở đầu cậu nói phá vỡ sự im lặng lúc này.

Hắn biết nương đang tức giận Vũ Vũ tùy tiện, chưa nghe giải thích tường tận đã bắt linh quả dùng.

Hắn ở ba năm tiền cũng đã được nghe nương nói quá, nhưng hắn chỉ thu vào để đó, chờ đợi kết anh sẽ dùng, so lúc kết đan hậu kì hắn là có nhiều điều đảm bảo.

Lại nhìn Vũ Vũ cứ thế ăn vào, thật sự là hảo hảo phúc khí đầu mới có thể vượt qua, chỉ sợ không có cái phúc phạn này đã ngay lập tức nổ tan xác

_"Vũ Vũ, lần sau không được lỗ mồm như vậy, con biết linh quả đây là thứ đồ chơi gì không mà vội vàng bắt tới tay?" Phượng Nghi nghiêm giọng trách phạt

_"Con nghĩ ai cũng có thể ăn mà "Hạ Vũ ngạc nhiên hỏi lại

_"Đúng là ai cũng có thể dùng, hơn nữa một đời chỉ dùng một lần, mà yêu cầu phải từ kết đan hậu kì trở lên mới tài năng không chế được lực, không sẽ bạo nổ mà chết, thế mà con chưa nghe rõ ta nói đã vội vàng nuốt đi, không có cực hảo vận khí như hôm nay, con tưởng xem sẽ ra sao ?"

Hạ Vũ kinh hoàng. Kết đan hậu kì tài năng mới có thể dùng được, vậy mà nàng cứ thế nuốt đi, mà lại vượt qua.

Sẽ không phải là vận khí, nếu vận khí tốt nàng đã không bị xuyên, hẳn là do tác giả đại nhân gây ra, nàng là đệ nhất pháo hôi, sẽ không cứ vậy ngã rớt, còn chưa góp sức tạo hào quang nữ chính là chưa được linh hộp com nha.

Lần đầu tiên trong đời nàng cảm tạ mình là nữ phụ, ít ra cái mạng nhỏ sẽ được tác giả đại nhân bảo hộ cho đến lúc gặp nữ chính

_" Con biết hôm nay con sai ở đâu không ?"

_"Đã ăn linh quả ạ "

_" Không,không, cái đó không phải điều chính, con chẳng phải đã vượt qua rồi sao dù đó là hảo vận đi chăng nữa.

Cái nương muốn con rút ra bài học ấy là con quá vội vàng, mà một khi bước về thế giới tu chân, vội vàng chính là điểm yếu chí tử, bị lừa bán còn cho thêm tiền. Con hiểu chứ ?"

Hạ Vũ đã hiểu vì sao nương lại nhíu mày như vậy rồi.

Nàng quả thật quá vội vã, quá ngây thơ, chỉ nghĩ đến cái lợi trước mắt mà quên đi lợi hại trong đó.

Quả thật khi xưa đọc truyện thấy các nữ chính tâm tư quá sâu trầm kín đáo, nàng lại cho là thừa,nhưng giờ nhìn lại nếu không như thế có là hào quang vạn trượng cũng chỉ mặc người quay tròn trong tay.

Xem ra nàng cần phải nhanh chóng quen với hoàn cảnh hiện nay,giờ có nương nhắc nhở,sau này đâu...

_"Con hiểu."

Phượng Nghi vẫn nhìn từng nét thay đổi trên nét mặt của Hạ Vũ.

Quả thật khiến nàng có chút đau lòng, dù sao đây cũng chỉ là một bé gái mười tuổi, nhưng nàng cũng không thể mềm lòng, những điều này đều cần nhận thức rõ nếu không kết quả có thể hiểu.

Nhưng nhìn đến Vũ Vũ, hẳn là đã thấu triệt, điều này thực khiến nàng vừa lòng

_" Giờ con đã mười tuổi, Dịch Linh Quả kia là món quà cho mỗi đệ tử dòng chính khi bước vào tu tiên, đợi đến khi nguyên anh sẽ cải biến cả về thể chất và tinh thần, cái này con đã dùng cũng như xong, kế tiếp hẳn là đến nghi thức chính, nghi thức truyền thừa "

_"Cái gì cơ, truyền thừa gia tộc ư?"

Cái này Hạ Vũ có ngu cũng biết quý giá so với cái kì Dịch Linh Quả gấp trăm.

Gia tộc Hạ và Phượng có từ thượng cổ,xem như vậy truyền xuống có thể hiểu đi.

Điều này cũng có thể giải thích lực đại môn phái liên thủ cũng không tìm thấy bí pháp gia tộc ở đâu. Chợt nghe nương quát to " ngồi xuống", kèm theo các loại phù chú phức tạp ánh ánh vây quanh Hạ Vũ.

Nàng chỉ ngồi xuống, đôi mắt mở to nhìn cảnh vật phía trước dọa trấn, ở kia một con phượng hoàng và một con rồng mini đang bay lượn, dưới đất lại là mini của hòa kì lân và một con kim qui.

Cả bốn con sau khi thành hình liền cấp tốc bay về phía Hạ Vũ, chen chúc nhập vào mi tâm của Hạ Vũ.

Nàng chỉ thấy đầu nhiều hơn rất nhiều thứ, lại hỗn độn khiến không thể nhận ra cái gì ra cái gì khiến nàng mù mịt cả đầu óc, mà mơ hồ nàng nghe thấy tiếng nương quát to : " thanh tịnh hấp thu, phân tích, nếu không sẽ luôn luôn chìm đắm không bao giờ thanh tịnh nữa, mau mau"

Cái gì không thanh tịnh, đó chẳng phải gốc tử.

Không được làm gốc tử nàng thà không sống. Vì vậy lại cắn răng, tâm hồn lại hung hăng tiến về phía luồng sáng hỗn độn kia..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tứ Đại Thần Hồn

Hạ Vũ thấy mình thật sự sẽ chết ở đây mất, một tia hi vọng cũng không có, dù nàng có lạc quan đến đâu đi nữa cũng không thể xóa bỏ cảm giác nguy hiểm áp đến lúc này, nàng bị bốn cái ánh sáng mà mới dùng sức bảy trâu tách ra lại cứ như vậy tiến đến cùng một chỗ đem nàng bao vây.

Hạ Vũ cảm tưởng như mình chỉ là con kiến nhỏ bé bị lạc vào con lốc đang cuồng nộ.

Nàng lại hình dung đến cảnh vật khi trước, cái cái chùm sắc kia mạnh mẽ như thế còn bị cắn đứt, lấy nàng cái này mỏng manh một tia linh thức, hậu quả cũng không phải bàn.

Hạ Vũ nhắm mắt, nàng cũng muốn phản kháng, muốn trốn ra, nhưng bốn chùm sáng đan cài không lọt, đem nàng bao ở giữa.

Lần đầu tiên nàng cảm thấy mình quá nhỏ bé, yếu đuối.

Nếu nàng tu luyện sớm hơn, linh thức cường đại hơn đã không phải lâm cảnh này, mà ngược về phía trước, nếu nàng không xúc động mà chê trách tác giả, hẳn là vẫn cứ sẽ làm một cô gái bình bình thường thường.

Chỉ ngay sau đó, bốn luồng sáng càng bó sát, ép chặt, lại từng bước cắn nuốt đưa lực vào trong.

Ở cái cắn đầu tiên, Hạ Vũ cảm thấy tia mỏng manh thần thức bị xé toạc, đau đớn đến không thể tưởng được, cái kia tẩy kinh phạt tủy còn so ra kém kém chút, cái đau đớn này không hề phân tán, cứ tập trung oanh kích tâm hồn nàng.

Nếu là đau đớn về thân xác còn dùng tâm hồn lừa dối mà chịu đựng, gượng chống nhưng lại là lúc này thần thức bị oanh kích làm tâm trí mụ mị đi, làm gì còn khả năng suy tính.

Một cái lại một cái cắn đứt, Hạ Vũ cảm thấy cái loại tra tấn này nhượng nàng muốn tự tử rồi, nhưng kì lạ là luôn luôn có câu nói vang vọng muốn nàng gắng đến cùng.

Gắng gượng để làm gì, để chịu đựng nỗi dày vò ư, không không, để được sống, tất cả vì được sống, đứng rồi, nàng chịu tất cả, tiếp nhận số kiếp vì có thể sống, nếu chết rồi lại cái gì cũng không có.

Vì cái suy nghĩ cố chấp ấy, nàng lại cắn răng mà chịu đựng.

Nhưng cũng không giống như ăn dịch linh quả cứ kiên trì là nổi thống khổ chấm dứt mà lại càng âm ỉ, biến đổi từ cắt gặm bên ngoài thần thức thành nhấm nháp bên trong.

Hạ Vũ có thể thấy được từng cái, từng cái như đôi răng nanh của sâu bọ đang chậm chậm tiến hành xử lí thần thức, nơi nó đi qua để lại những lỗ hổng.

Nhưng nếu Hạ Vũ có thể nhìn lúc này sẽ thấy được bản thân quả thật chính là có đau nữa cũng phá lên cười lớn.

Xung quanh nàng hiện lên các màn hào quang phù chú phức tạp, trộn lẫn gồm xanh, đỏ, tím, vàng, khi tinh tế nhìn sẽ thấy được màn hào quang này đã xuất hiện trong thần thức của Hạ Vũ.

Dưới màn hào quang, gương mặt nàng cũng biến đổi, đôi mắt bình thường dịch chuyển, lông mi dài ra kéo sâu tạo thành mắt phượng, làn da vốn bạch ngọc lại càng ngọc ngà, tươi mát ản ản linh khí, cơ thể săn chắc lại ản ản nội hàm cùng lực lượng.

Mà Phượng Nghi cùng Hạ Vân nhìn cảnh này chính là bị chấn nhiếp không thôi.

Lại nói Hạ Vũ lúc này đang đau đớn đến sắp mất đi suy nghĩ, lại chợt thấy bốn luồng ánh sáng sau khi gặm nhấm chính là tạo thành cái nhân hình dạng, có đầu, có hai tay, hai chân.

Tuy chỉ là cái nét cơ bản nhưng điều này quả thật là quá khác thường so với những thông tin trước đây.

Luyện khí kì hấn trong đan điền chỉ tồn đọng những thứ linh khí, tiền trúc cơ linh khí ngưng tụ thành các giọt linh hải, tiền kết đan thì linh hải rộng lớn ngưng kết thành duy nhất một viên hoàng đan, cứ tâm bồ đề nguyên anh thì viên hoàng đan kia biến trở thành cùng tu sĩ cái tiểu mini, Ngưng thần kì là lúc nguyên anh lớn lên đến khi cùng tu sĩ một dạng cả về thể chất,tâm trí, cùng tu vi, lại có thể xuất nhập cùng tu sĩ chiến đấu đó là lúc người tới Phân thân kì cảnh giới, đây có thể nói là cái sinh mạng thứ hai của tu sĩ đi, còn về độ kiếp cái này nghe đồn là đón cứu trọng thiên, có gì biến đổi lại chẳng có ai sở giải vì mỗi người là có một cái lõi kiếp khác nhau, mà người qua lõi kiếp sẽ phi thăng ngay, làm sao có thời gian lưu lại cái gì tri thức.

Vậy Hạ Vũ lúc này tính là cái gì, luyện khí một tầng lại sơ hiển thần thức của Ngưng thần kì một dạng, đây gọi là cái gì.

Mà nàng quan sát,lại có cái phát hiện đặc biệt, thần thức bị cấm điệu rút của nàng còn lại được dồn lên cái đầu, màu đỏ vào hai tay, màu tím vào hai chân, màu xanh là ở thân thể, bên ngoài cái kia đáng người là màu càng nhạt.

Hạ Vũ từ đau đớn bỗng nhiên biến mất cũng thấy kì lạ, lại nhìn nhìn cái kia đáng người ở đan điền, vội vàng tỉnh dậy như sợ lại chịu thêm cảnh này lần nữa.

Mà nàng mở mắt ra, tinh quang bắn ra bốn phía,linh khí bức nhân.

Nàng cảm thấy có điều gì đó rất lạ không giải thích được nhưng lại rất thoải mái, rất dễ chịu bên vội vàng nhìn về phía nương,người đang mỉm cười hiền hậu,mặt đầy tự hào nhìn nàng

_"Chúc mừng con lấy được toàn bộ truyền thừa gia tộc trọn vẹn tứ đại thần hồn"

_"Tứ đại thần hồnvậy cái kia..." Hạ Vũ kinh nghi hỏi

_"Đúng vậy,con nhìn thấy bốn con thần thú không, đó phân biệt là thanh long, phượng hoàng, kì lân cùng kim qui.

Mỗi thần thú sẽ là một màu phân biệt thể hiện cho tính chất một loại,cùng với đó cơ thể cũng biến đổi một loại.

Thanh long mang màu xanh biến đổi thuộc tính may mắn, rèn luyện cường đại đứng lên lại xuất hiện vài tia ngẫu nhiên nhất kích tất sát,dù cho so với con tu vi cao hơn cũng không chạy thoát, đương nhiên tỉ lệ này cũng thật nhỏ, về cơ thể sẽ làm tu sĩ thân thể tràn đầy sức lực, tiếp thu linh khí tâm bồ đề siêu cấp nhanh.

Phượng Hoàng mang màu đỏ, biểu thị cho sức chiến đấu mạnh nhất thiên địa,nó làm con có một khả năng đánh nhau vượt cấp, trong thời gian ngắn tăng lên lực sát thương, về phần biến đổi con người chính là là thêm cho tu sĩ một đôi mắt phượng,ngoại trừ mĩ mĩ đứng lên, còn khiến nhân nhìn rõ mạnh yếu linh lực của vạn vật,chấn nhiếp thần hồn.

Kỳ lân mang màu tím, đặc trưng cho nhanh nhẹn, cái phong kia thiên linh căn hầy xa xa không bị kịp, nó làm thân thể trở nên hoàn hảo về vóc dáng lại tăng vọt tốc độ,cải thiện thể chất con người,nói rộng thần hồn,kinh mạch.

Kim qui màu vàng, không cần nói cũng biết đó là phòng thủ, giáp thuộc tính.Có được nó tựa như có được tiên khí phòng thủ một dạng, có thể đỡ được 9 lần nhất kích của tu sĩ hơn một bậc,3 lần của tu sĩ hơn hai bậc và một lần của tu sĩ hơn ba bậc, lại xét cùng tầng tu sĩ sẽ không thể thương tổn được đến,làn da trở nên ónh ngọc là bởi vì tầng hộ giáp này.'

Hạ Vũ nghe giật mình không thôi, xem bản thân có cái gì không giống thì ra là cái này dạng, thật là tóm được quả ngọt sau bao chông gai, dùng thần thức nhìn vào lại khiến nàng tim nhảy không thôi, cái gì vượt cấp khiêu chiến, thượng phẩm phòng hộ, kinh thiên tốc độ, thêm vào tâm bồ đề siêu nhanh linh khí.

Xem ra có lẽ vị thần xuyên không cũng không quên nàng,cho nàng cái truyền thừa khủng bố mạnh mẽ như vậy,như thế đi lên yên yên ổn ổn mà tu luyện,lăng tiên hấn là có thể

_"Con chiếm được tứ đại thần hồn thật là cái thiên tài."

_"Không phải truyền thừa gia tộc ư,ai cũng như ai đâu mà nương" Hạ Vũ trả lời

_"Không, không, truyền thừa đúng là mang đến bốn loại thần hồn ngưng bắt được lại sựa vào bản linh của người.

Nương Phượng gia sở hữu truyền thừa về hồn phượng hoàng cùng kì lân hồn, mà Hạ gia lại là kim qui hồn cùng thanh long hồn.

Hai gia tuy đi lại cũng gần nhưng bí thuật gia tộc sẽ cũng không xuất ra đi trao đổi đàm luận, dẫn đến ngày kia các gia tộc đệ tử được truyền thừa chiếm được nhất hồn đã là thiên tư trác tuyệt, chiếm hai loại cũng chỉ có kia mấy vị phân thân kì tài nàng.

Sau khi tiếp nhận Hạ gia truyền thừa,ta đem chúng hợp nhất, lại truyền truyền cảm nhận cũng không bắt thêm thần hồn nào, xem ra cái này cái biến thần thức chỉ có thể tiến hành lúc mười tuổi.

Vân nhi cũng tóm tới tay hai cái thần hồn là Phượng hồn cùng Kim qui hồn, hấn là tổ hợp hoàn mĩ công thủ đều cường đại"

Đại ca có hồn phượng nên cũng biến hóa, vậy nương kia chẳng phải cũng sở tại hồn phượng ư.

Hạ Vũ nhìn nương lại nhìn mình.

Nương thật sự quá mỹ,mà nàng cũng bước vào tu luyện, tài năng sẽ có ngày được như nương a, Hạ Vũ cứ vậy cười lớn trong lòng không thôi.

Con gái mà, ai không muốn bản thân xinh đẹp đâu...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghênh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bắt Đầu Tu Luyện

Hạ Vũ tinh tế cảm nhận bản thân, cái kia tứ đại thần hồn quả nhiên diệu kì, thay đổi nàng cả về thể chất lẫn tinh thần.

Nàng bây giờ có thiên vương căn, có tứ đại thần hồn, so với phổ thông tu sĩ bước dù đi chậm tu luyện sáu bảy năm nhưng lại cường nhiều lắm.

Nếu đã có trụ cột tốt tốt như vậy,hẳn là cần một bộ công pháp tuyệt hảo xứng với.

Sở dĩ Hạ Vũ cần một bộ mà không cần nhiều là bởi bản thân nàng tự biết mình là cái dị giới hồn,mọi thứ đều mới lạ,từng bước đi lại chẳng dễ dàng, hơn nữa qua hai mươi mấy năm cuộc đời trước nàng càng thấm nhuần câu : " quý hồ tinh bất quý hồ đa".

Có lẽ vì vậy khi mọi người đều đổ xô đi theo cái ngành như trào lưu, nàng lại lựa chọn đi ngược lại,rất ít người theo đuổi, sau đó ra sức phấn đấu để rồi khi ra trường do thiếu hụt nhân lực,nàng thượng luôn vào một đại công ty.

Lại nói trong mắt nàng cũng không có cao quý cùng thấp hèn.Lúc này đây nàng là thiên vương căn,dài ra cái tứ đại thần hồn nhưng nếu ý lại không chuyên tu,thành quả cũng sẽ chẳng đi đến đâu,mà trái ngược một chút địa căn hoặc huyền căn, cứ chăm chỉ chuyên tu,thêm vài chút kì ngộ gì đó,hẳn cũng không kém cỏi đi nơi nào.

Vậy nên mới nói, không công hưởng lộc chẳng hề tồn tại,phải tự bản thân nỗ lực mà tiến mới là tốt nhất,mà đặc biệt nơi đây cá lớn nuốt cá bé một dạng.Nghĩ nghĩ nàng bèn nhìn về phía nương

_ "Nương ơi, lúc rồi tình huống cấp bách, Vũ nhi may mắn tiến vào luyện khí một tầng.

Nhưng con chẳng hiểu một chút cái gì cả,cái gì hấp thu hấp thu, cái gì dẫn dắt, lại ngay nói đan điền là cái nào chỗ con cũng không hề biết..."

_ "Quả là thiên vương căn lợi hại hơn người, tiếp nhận truyền thừa oanh tạc cứ như vậy đột phá luyện khí kì một tầng, chân chính đặt một chân vào giới tu chân "

_ "Một chân ư? " Hạ Vũ ngạc nhiên hỏi

_ "Đúng vậy,chỉ là một chân,chân này là rời khỏi trần thế,có tiên căn bắt đầu tu luyện đứng lên..."

_ "Chân còn lại đâu ?" Hạ Vũ vội hỏi

_ "Đó là khi con đã trải qua mưa gió, thế sự, biết được thế giới tu chân tàn khốc,khác biệt như thế nào.

Nhưng một điều chắc chắn,tu luyện cần tu cả về thể xác và tinh thần,lúc đó đại đạo cách cũng không xa."

-Nói nói,lại nhìn Hạ Vũ đầy thâm thúy

- "Con đã có thân thể thượng đẳng,cơ duyên vận khí hơn người, cái bây giờ cần chỉ là tu đạo,chỉ cần kiên trì đi xuống cũng không thua kém nhân"

_ "Nhưng con chưa hề biết tu luyện như thế nào,lúc trước may mắn tiến vào luyện khí là bởi tình thế bất buộc,không có pháp quyết gì a nương"

Hạ Vũ nũng nịu với Phượng Nghi, nàng thật không có cái tài năng như các nữ chính liếc cái là hiểu,luyện cái là thành,nàng chân chính mong có ai đó chỉ dẫn,so với tự mò mẫm hẳn là bớt đi rất nhiều công phu.

Phượng Nghi nhìn Hạ Vũ thiên chân khả ái,đôi mắt phượng lấp lánh đầy linh khí,cười cười nũng nịu thật hết cách,đánh hướng về Hạ Vân

"_ Vân nhi,từ nay con cùng Vũ Vũ cùng nhau bắt đầu tu luyện đứng lên,có gì khó khăn hãy hỏi ngay ta,còn về phần pháp quyết gì đó,Vũ Vũ cái này cũng không có,nó nằm ngay tại tứ đại thần hồn trong,con phải tự mình khai phá thôi.

Thần hồn cường đại dĩ nhiên cũng đầy biến hóa cùng gian nan,điều này dẫn đến mỗi người lại tùy năng lực mà đến được pháp quyết khác nhau.

Vân nhi được đến từ Phượng hồn tuyệt kĩ"Nhật nguyệt thần điện" giờ cũng đã đến nhị tầng,từ kim qui thần hồn lại là "vạn kim giáp" cũng nhất tầng."

Hạ Vũ thật kinh ngạc,lại hỏi

_"Ca và nương giờ là cái gì tu vi?"

_"Ta là luyện khí tam tầng,nương đã nguyên anh hậu kì" Hạ Vân cười cười giải đáp

Hạ Vũ tròn mắt không thôi. Theo như nương nói gia tộc bí pháp năm mười tuổi mới có thể tu luyện, ca ca nương như thế tính ra mỗi năm thăng một cái cấp,sẽ không quá dọa nhân đi.

Lại nói nương nương đã nguyên anh hậu kì cách thủ thần kì một cái bước chân nha.Mà kích động qua đi nương lại thấy sợ nhiều hơn được, đến nương là nguyên anh hậu kì còn lựa chọn ẩn cư lấy sức,vậy cái kia kia kẻ thù cỡ nào cường đại đây,nàng cũng không dám tưởng.Lại nghe nương nói

_"thôi thôi,hai con về phòng tu luyện đi,năm chắc thời gian,chúng ta cần tăng nhanh lên tu vi,nếu không thì nguy hiểm tiến đến thật không thể nào chống đỡ được"

_"dạ "

Hai người đồng ý,vội thôi lui đi vào thạch động của bản thân,để lại Phượng Nghi ngồi đó một mình,ánh mắt thật phức tạp hẳn đang đắn đo sự kiện rất trọng đại.

Hạ Vũ đóng cửa thạch bích,ngồi xuống bắt đầu tính toán về cuộc sống sau này.

Tu luyện là chắc chắn rồi nhưng làm sao tu luyện hảo,tu luyện cường mà nhanh hơn nữa mới là vấn đề quan trọng nhất.

Nàng có thiên linh căn có tứ đại thần hồn thật tốt nhưng lại có cái khó khăn đó là dưới trúc cơ chỉ có thể tu luyện pháp quyết từ thần hồn mới được,nếu miễn cưỡng tu luyện ngoại công pháp sẽ mang đến ngoại linh lực nhưng thần hồn vốn còn yếu ớt,không trừ bỏ hết tạp linh,dần dần cũng sẽ ngã rớt,cái đó quả mất nhiều hơn được,nàng cũng không dại nhưng nghĩ đến tự thân cảm thụ thần hồn đến công pháp biết đến khi nào,có thể ngay đêm nay đêm mai,cũng có lẽ năm sau năm sau nữa,có cái hạn định có phải tốt hơn không

Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy,Hạ Vũ vẫn bắt đầu ngồi xuống tĩnh tu,cảm nhận thiên địa linh khí.Không đúng,nàng quả thật chẳng thấy một tia linh khí nào cả,lại lập lại vài lần cũng vậy,càng làm càng nôn nóng.Không lẽ ở đây không linh khí,làm sao vậy được,lúc đến đây nương đã nói vùng núi này là quanh đây trăm dặm sở hữu linh khí hơn cả.Nói vậy vấn đề là ở nương rồi,ở đâu vậy.

Hạ Vũ lập lại những lời nương dặn,kiên trì,đúng rồi,nương đã dặn dò là phải kiên trì,nàng lại ngồi xuống tiếp tục,cứ thế cố gắng cuối cùng khi đã mệt mỏi quá đổi,von buồn ngủ phá bỏ cả sự kiên trì,nàng bất chấp ngủ cái đã,kiên trì kiên trì cả đêm cũng không thấy cái gì tiến bộ,đúng là không làm người phấn khởi

Sáng hôm sau Hạ Vũ thức dậy với đôi mắt thâm quầng,ngáp liên tục. Bước ra sơn động đã thấy nương và Vân ca đang chờ,nhìn đến nương trông mắt lộ ra vẻ buồn cười

_"Đêm qua đêm tu luyện quá sức đi " Hạ Vân kéo ghế,cười cười hỏi.Hạ Vũ hai mắt sáng ngời

_"đúng a ca,ta tọa tọa cả đêm mà không bắt được cái linh khí nào,một muốn chết,ca ca chỉ điểm ta chút đi,nha nha"

_" cái này thực đơn giản,Vũ Vũ chỉ cần..."

_" Vân nhi,dừng,cái này là vấn đề,cái quan trọng yếu của mỗi tu sĩ không ai giúp được.Con nếu nói cho Vũ nhi,hậu quả con cũng nghĩ"

Lời này của nương nói ra,cả Hạ Vân và Hạ Vũ đều dọa trắng.Đúng rồi,tu sĩ không thể tìm ra cách hấp thụ linh khí của bản thân thì cũng nên linh hộp com đi,tránh khỏi bị gặp người dày xéo.Nàng trước đây hình như quá mức dựa dẫm vào nương và ca mà chưa hề nghĩ nghĩ nghiêm cẩn thật thà mà đứng dậy tu luyện.

_" Vũ Vũ,con hãy nhớ lại lúc con tiến giai,vì sao lại có thể cảm nhận thiên địa đất trời,hãy từ đó mà đi"

Hạ Vũ đang ăn một cái bánh hoa quế,mắt vốn buồn bỗng nhiên sáng lên,nuốt vội đi xuống

_" Con biết,con thử đã nha"

Chạy đến thạch bích,lại luyện tiếc quay đầu

_" nương,ca,nhớ để cho Vũ nhi chút bánh nhé,lát con ra ăn.."

Biết sao được,nàng chưa tích cốc,hơn nữa đồ kia quá ngon,quá hấp dẫn đâu,mới cắn được một miếng thật chưa thỏa mãn.Nhưng ăn cũng không quan trọng bằng tu luyện,nàng muốn ngay lập tức vận khởi chân khí dò xét xem kia suy tính có phải không đúng.

Hạ Vũ ngồi xuống suy nghĩ lại, nằng hôm qua thật quá nôn nóng, quá vội vàng, tâm hồn quá cương cứng dẫn đến tu luyện thật gượng ép.

Nhớ lại khi bị tứ thần hồn ép sát, nằng chẳng phải thả lỏng ra hay sao, nói vậy tu luyện cần hội đủ chữ tĩnh, tĩnh trong không gian, tĩnh trong thân thể, tĩnh trong suy nghĩ, nhanh quá mà gốc rễ không chắc tất sẽ bại, cái này hình như lịch sử cũng chứng minh đủ.

Hạ Vũ phỏng theo suy đoán, tâm hồn thanh khiết không gợn sóng, chìm vào cảm giác chỉ mình với không gian, ngay sau đó lại thấy không gian thay đổi, xung quanh tung bay đầy các điểm sáng kì ảo, đây chính là linh khí đi, xem nằng vận khí quả không sai nha.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Trấn Áp Phượng Hồn

Hạ Vũ đã tiến hành tu luyện được hơn mười ngày, quả thật theo như đúc kết rút ra, cơ thể càng thả lỏng, tâm tĩnh càng tĩnh lặng, linh khí thu vào lại càng cường, mà cảm giác được tinh hoa đất trời thấm bổ khiến cơ thể thư sướng rất nhiều, không ngủ cả đêm cũng không sao.

Vì vậy, ngoại trừ khi ăn cơm, nằng liền vui đùa vào khổ tu, nói ngược, lợi ích bày ra trước mắt, sau lưng lại là nguy cơ trùng trùng, không mau chóng cường đại đứng lên chỉ sợ đến gặp nữ chủ cũng không tư cách nói chỉ đến đầu đầu.

Mà một ngày này, Hạ Vũ đang tu luyện linh thức bỗng chấn động, nằng vội điều động linh thức, không tra không sao, tra rồi sợ tới mất mật.

Hạ Vũ nhìn nhìn kia cái phượng hồn đang nhấp nháy nhô nhô cuộn trào, hung hăng muốn phá mà ra.

Nằng cảm thấy nguy hiểm, thực sự nguy hiểm.

Phượng hồn biểu đạt cho tính chiến đấu, như vậy khả năng kháng cự cũng đừng bàn, nói vậy lần kia bị nằng đồ bạc dùng cả tính mạng đem tách vẫn chưa dẹp yên được, mà cái phượng hồn này thứ đồ chơi sau nửa tháng ăn đường lại mưu đồ tạo phản.

Hạ Vũ có dự cảm chỉ cần phượng hồn thành công thoát thoát ngay sau đó tam đại thần hồn kia cũng lục đục thừa nước đục mà đi ra, lúc ấy chưa kể được mất nhưng điều khẳng định linh thức nằng sẽ bị tổn thương vô pháp cứu chữa.

Không được, bằng mọi giá phải áp được phượng hồn, chỉ cần cái này thứ đồ chơi toàn thân cao thấp đều là tấn công bị trấn áp thì ba cái còn lại cũng sẽ không lo.

Hạ Vũ thật không biết suy nghĩ lúc này của nằng cỡ nào trọng đại, đã cứu nằng một mạng mỗi lần đại tiến giai sau này.

Nghĩ là làm, nằng buông tha cho kia ba đại thần hồn mà tập trung toàn bộ tinh lực vào kia phượng hồn, chỉ thấy thần thức va chạm vào cái, một sự bùng nổ rất chấn nhiếp ập đến khiến Hạ Vũ hoảng sợ muốn lùi lại, nhưng khi nghĩ đến hậu quả kia, nằng lại ngoan cường hùng dũng lao lên, đem toàn bộ phần linh khí hấp thu được cũng đều tiến nhập bao lấy phượng hồn, đem nó áp xuống.

Phượng hồn như đầy nhân tính, biết được ý đồ của nằng bèn pháp ra các đợt sóng kích vang dội.

Gặp cái này sóng kích, Hạ Vũ đau đến nhe răng, không ngờ cái này thần hồn như vậy ngoan độc muốn đem nằng từng bước diệt sát.

Nhưng biết thì biết thế nằng cũng chưa từng học quá cái gì pháp thuật, điều duy nhất đến nay học được là cách nào đem linh khí thu được đứng lên mau.

Đúng rồi, chẳng phải cái kia sóng siêu kích cường đại cũng bắt nguồn từ linh khí sao, nằng lúc này không có cách lấy xuống nó, nhưng đây là nằng đan điền nha, chẳng lẽ lại không thể điều động ngăn cản linh khí tiếp tiếp sao, cuối cùng xem xem ai là người nhiều linh khí hơn thôi.

Hạ Vũ bèn điều động toàn bộ đan điền đóng khép chặt chẽ, ngăn cách với bên ngoài, trong khi đó cả cơ thể lại nương lỏng, các lỗ chân lông đều mở ra hút điên cuồng linh khí, thấm bổ cho thần hồn nằng, bên cạnh cũng gia cố thêm đan điền thành lũy dày dày thêm.

Phượng hồn không hổ là truyền thừa vạn năm, lại là cái thần hồn, xoay mắt bèn nhận ra khác thường, ngừng cung đánh Hạ Vũ thần thức mà quay ra phá vỡ đan điền, đây chính là đồng qui vu tận nha.

Hạ Vũ hoảng sợ điều động linh khí bao quanh kéo lại phượng hồn.

Cái này tiêu phí linh khí thật không nhỏ, nằng vừa đánh, vừa cuồng nhiệt hấp thu mới miễn cưỡng đứng dậy, nằng có tin tưởng phượng hồn lại cường đại nhưng không có linh khí thấm bổ cũng sẽ không kiên trì được lâu.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, chỉ một lát phượng hồn đã yếu dần xuống, lực xung kích cũng giảm dần đi Hạ Vũ biết đây là cơ hội, nếu sớm hơn sẽ không thể đối thần hồn lấy được, nếu cứ cố chờ đợi, thần hồn không tiếp thêm linh khí sẽ suy yếu, nếu lấy được xuống cũng không biết tài năng khi nào mới phục hồi lại, dù sao đây cũng là nằng một phần thực lực nha.

Vội điều động một luồng linh khí thật mạnh,Hạ Vũ ý tưởng đem kia phượng hồn áp xuống ,nhưng thật không ngờ cái thứ đồ chơi này hung hăng vẫn phản kháng,lúc này nàng mới thấy may mắn kể lúc trước,nhìn nhìn cái kia cuồng bạo phản ứng nhưng lại không có một chút nguy hiểm,nàng bèn nạnh mẽ kéo nó lại,áp xuống, lúc này mới yên lòng

Ngay khi phượng hồn bị áp chế, thần thức của nàng bỗng nhiên ra một cái khẩu quyết đồ rục : "Sóng lửa nhiếp nhân".

Hạ Vũ kinh ngạc, lại ngay sau đó nhớ đến nương nói pháp quyết phải tự thân mà ngộ,nàng bèn vui mừng, đây có khi nào là pháp quyết không, bèn bắt chắp suy nghĩ trước sau mà đọc theo.

Ngay sau đó thần thức nàng bèn biến đổi,biến thành trước mặt một cái bảo tháp,cái bảo tháp lại thật đúng mang tiền" sóng lửa nhiếp nhân".

Bảo tháp cao chín tầng,sẽ không trùng hợp ứng mỗi tầng là một giai đoạn chứ?

Chỉ thấy bảo tháp kéo kẹt bật mở cửa,bên trong ập tới một lần lửa nóng,cái lửa nóng này có chút tương tự với công kích của phượng hồn khi nãy,nàng cũng đã ném qua lợi hại cũng có sở hữu,nếu không phải nắm trong tay là sản phẩm,nàng cũng vô pháp lấy xuống phượng hồn,mà lửa sóng này còn có tác dụng thiêu đốt linh khí,lại tổn hại thần thức, khi đối chiến thật là hao tổn lợi khí khiến địch hao tổn.

Lợi ích thật là lớn nên nàng bèn bước vào không do dự,nói đùa,từ thần hồn sản xuất ra lại có thể là phạm vật được ư,lại cái kia bản thân nó tu luyện thì cũng chẳng cần bàn.

Qua đối chiến phượng hồn nàng mới hiểu được,quyết định thắng lợi hẳn nên dựa vào tu vi quyết định, bên cạnh đó là sức chiến đấu, khả năng hấp thu bởi bổ linh khí cùng với các chủng phong pháp quyết,mà nàng thể chất đặc biệt, dưới trúc cơ không thể tu luyện tạp quyết, bỏ qua cái này cơ hội không biết nàng có còn sống được đến trúc cơ không, như vậy dù tu vi có cao mà không sức chiến đấu lại khác gì quả hồng mềm mại người bóp nắn.

Không, không, nàng thả chịu khổ tu còn hơn bị người ta cưỡng nhục, chính vì vậy nàng bước chân dừng thẳng không do dự hướng cửa tháp mà vào

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Sóng Lửa Nhiếp Nhân Tầng Thứ Nhất

Hạ Vũ bước vào trong bảo tháp,cánh cửa chợt đóng rầm lại,ngay sau đó là các đợt sóng lửa mãnh liệt đánh lại.Các đợt sóng dao động ban đầu còn nhẹ,nhẹ, chỉ làm thần hồn hơi chút đông cứng, sau đó lại thông thả chảy chảy. Nhân thời giờ này,nàng đưa mắt đảo quanh xem xét.Đây là một căn phòng bằng đá rộng chừng mười mét vuông,vắng lặng không có một cái gì khác dư thừa,chỉ có một thứ duy nhất đó là một viên linh châu màu đỏ rục,xoay tròn trong không trung,hiển nhiên sóng lửa là từ nó mà ra.

Hạ Vũ chỉ cần liếc qua cũng biết cái kia là bảo vật,nàng tâm tâm niệm niệm chạy ngay lại bắt lấy,nói ngược,viên kia linh châu nếu không phải nội đan yêu thú như trong truyền thuyết thì mang ra ngoài bán cũng được nhất tuyệt đại bút nha.Tâm vừa động,Hạ Vũ bèn lao lên,nhưng kì quái nàng chỉ bước được duy nhất hai bước là dừng lại,không tài nào tiến thêm được nữa.Đây không lẽ là uy áp,không thể nào,uy áp làm sao có thể từ vật chết không linh hồn phát đi ra,Hạ Vũ suy nghĩ một vòng, sau rút ra kết luận hẳn đây là do cấm chế đi,lại phải tự thân từng bước cởi bỏ thôi.

Không tiến được,cũng không ra ngoài,Hạ Vũ thật thành thoi đi xung quanh thạch thất nhìn ngắm,không nhìn thì thôi,nhìn rồi đúng là phát hoảng,cái gian này cũng không phải giá trị mỗi cái kia viên châu,chân chính quý giá là những pháp quyết ghi lại trên tường,đó là tầng thứ nhất của "Sóng lửa nhiếp nhân" cùng các pháp quyết bổ trợ.Đây pháp quyết không phải một bộ mà chân chính kết hợp bởi "sóng", "lửa","nhiếp","nhân"."Sóng" chính là tu luyện các đợt sóng thần thức,kích phát bản thân uy áp bộc phát ra ngoài,đây hẳn là tu luyện thần thức cường đại đi.

"Lửa" chính là tu luyện về hỏa nguyên tố,thúc dục nó rồi tinh lọc để trở thành tinh túy nhất,cũng không khác lắm giữa nghìn vạn linh khí hỏa thuộc tính,ngưng kết ra một hai viên linh khí hỏa tính cấp cao hơn vậy,quả là quá trình tốn kém thời gian."Nhiếp" chính là tấn công thần thức pháp quyết,nếu có thần thức cường đại cũng nên đem ra mà sử dụng chứ,đây pháp quyết không khác gì đem người tươi sống dọa chết ,giết người không đao là đây nha.

Còn về "nhân" chính là tu luyện thể chất,làm sao cho thể chất thật cường đại,dù sao đây là công pháp oanh kích thần hồn,tiêu hao thể lực cùng linh khí cũng không phải nhỏ.Tu luyện bốn công pháp này chính là hoàn thành bảo tháp nhất tầng,phần thưởng chính là kia viên châu,đúng là lợi trăm đường.Hạ Vũ bèn đứng ngay tại thạch thất,hướng đến "sóng" pháp quyết học vào đầu tiên.

Đây cũng không phải ngẫu nhiên, qua hai lần chật vật đối kháng thần hồn,nàng rút ra một sự thật đó là bản thân quá yếu,cần phải nhanh nhanh cường đại đứng lên.Lại nói gác ngoài ừ ừ kéo đến dấu nguy hiểm nhưng còn có thể phòng,kinh sợ nhất chính là phản tử trong mình phản ra,ai biết không một ngày đẹp trời từ thần hồn làm ra cái gì liên minh đem nàng đan điền oanh tạc? Thôi thì ngira vạn nhất,cứ đi trước làm chuẩn bị hết thầy

Hạ Vũ ngồi xuống tĩnh tâm cảm nhận,linh ngộ pháp quyết." Sóng thiên địa từ thủy và phong,sóng thần hồn từ nội tại phát ra,từ tâm trí mà dựng dựng thành hình,có thể tĩnh lặng êm ả xoa dịu,lại cũng có thể quật khởi nhấc chìm hết thầy.Nắm giữ khởi nguyên hết thầy chính là lúc luyện thành".

Nàng niệm đi niệm lại rất rất nhiều,lại vẫn cứ như chẳng có cái gì cả,càng lúc lại càng nghi ngờ đây có phải là pháp quyết không,nhưng nàng lại lắc đầu

nhớ tới nương dặn dò : " Chỉ có kiên trì đến cùng mới tài năng trên tiên lộ đi càng xa", thế nên lại vui mình niệm niệm. Qua đi qua lại cũng niệm tới mồm đắng mắt khô, thần trí mụ mị, bụng reo vang dội cũng không thu hoạch được gì, Hạ Vũ mới tỉnh dậy, thối lui bước ra. Thôi thôi, dù sao nàng mới tu luyện được chưa tới tháng, những cái cao sâu thâm thúy này hẳn là thỉnh giáo nương cùng ca ca thôi, nếu cứ tự suy ngẫm lại bước cái ngã rẽ thì mất nhiều hơn được

Hạ Vũ xuất động là lúc trời cũng đã tối, thật không ngờ là nàng đã ngồi xuống một ngày, quá khoa trương, cảm giác lúc kia cũng bắt quá hai ba cái canh giờ thôi, thế nào lại thấy đói như thế. Nương quả thật là chu đáo, biết nàng tu luyện nên vẫn chưa com lại cho, đúng không ai thương con bằng nương nha. Giải quyết nửa đĩa bánh quế hoa, nàng mới thỏa mãn mà đứng lên, tiến về phía phòng nương

_ "Nương..."

_ "Con vào đi, có chuyện gì không?" Phượng Nghi đáp trả, cửa động cũng tự động mở ra

_ "Nương ơi, hôm nay phượng hồn âm mưu tạo phản, khiến con thần thức suýt bị phá" Hạ Vũ như tìm được chỗ dựa, thống thống khoái khoái mà than vãn

_ "Cái gì, thần hồn làm sao có thể phản phệ đâm ra kháng cự, con có hay không làm cái gì?"

Phượng Nghi nghe tin này mất nhất khiêu, từ xưa truyền thừa người lấy đến thần hồn đều sẽ dung hòa với tu sĩ làm một thể, cùng làm đồng bọn mà tiến, không khi nào có biến cố như vậy. Nếu vấn đề thần hồn không sai, vậy chỉ có thể từ bản thân Vũ Vũ thôi, đây đường rẽ cũng không phải nhỏ, thật may nàng biết từ sớm mà sửa

_ "Nương, con không hề làm gì, chỉ yên tĩnh tu luyện, bỗng nhiên sáng nay phượng hồn cuộn cuộn, phát ra sóng lửa công kích thần thức a. Cũng may ba cái kia không cùng xông lên, nếu vậy con đan điền cũng bị oanh tạc cho ngã rớt"

Phượng Nghi nghe vậy kinh hoàng, phá vỡ đan điền là tài nào nguy hiểm, Vũ Vũ dù là thiên vương căn, lại có tứ đại thần hồn, nhưng đan điền ngã rớt thì lấy đâu nơi chứa linh khí, hấp thụ có nhiều hay nhanh cũng sẽ tiêu tan ngay. Nàng vội bắt lấy tay Hạ Vũ mà tra, xem xét cẩn thận không có có dị trạng trạng mặt mới hòa hoãn đi xuống, ngay sau lại nhấn càng chặt

" Không được, ta phải tìm được nguyên nhân hết thủy, nếu còn lưu như vậy đi xuống, sau này con tu luyện thật là mang theo quả bom, không biết lúc nào sẽ kích phát. Vũ Vũ, gọi Vân nhi vào đây gặp ta"

Hạ Vũ nghe thấy như lạc vào sương mù, nương đây là định làm gì, không lẽ định đem hồn phượng tách ra. Nhưng nghĩ gì đó chưa chắc chắn, nàng cũng không hỏi lại mà quay ra tìm lại Hạ Vân

_ "Nương gọi con có chuyện gì ạ?" Hạ Vân bước vào đây lo lắng hỏi

_ "Thần hồn của Vũ Vũ có vấn đề, nương định bày trận pháp áp chế nó xuống, lại gia tăng thêm đan điền một lớp kiên cố làm chuẩn bị phòng ngừa vạn nhất"

Hạ Vân nghe xong cả kinh

_ "Nương định dùng bí pháp này ư?"

_ "Đúng vậy, con có thể làm hộ pháp bên cạnh thôi"

_ "Nhưng làm xong trận pháp này nương tu vi sẽ rút lui một cái đại giai"

Đây chính là điều Hạ Vân kinh hoàng, Phượng Nghi đã là nguyên anh hậu kì viên mãn, kém thủ thần kì một bước chi nhất, nếu nay thi triển bí pháp này, sẽ rút lui một đại giai, chính là mười cái tiểu giai, nguyên anh bị hủy trở về kim đan, đây là bậc nào thiên đại trả giá

Hạ Vũ nghe xong thật không thể ngờ được nương nàng lại suy nghĩ như vậy. Nàng đã đọc rất nhiều tiểu thuyết trong có cha con, huynh đệ, sư đồ giết nhau vì tài nguyên tu luyện, vì vậy nàng tới nơi này cũng chưa có toàn bộ tin tưởng, giờ đây khi nghe nương vì mình muốn trả giá đại giới, nàng thấy mình thật không đúng, cũng đồng thời đem hai người chân chính là người thân từ huyết mạch tới tâm khảm

_ "Nương ơi, cái đó có lẽ là do con tu vi quá yếu lại cùng lúc thương tận tứ đại thần hồn nên nhất thời chưa luyện hóa, qua thời gian hẳn là tốt thôi."

Phượng Nghi nghe lời này cũng gật gật đầu, đúng thật Vũ Vũ mới có luyện khí một tầng, thiên tư có cao cũng không thể tiêu hóa hết được. Lại như nghĩ ra cái gì, quay lại nhìn Hạ Vũ, hỏi đầy lo lắng

"_ Nếu vậy con muốn nói gì với nương"

Hạ Vũ vội hỏi ngay, cái này càng sớm minh bạch, tu luyện lại sớm bắt đầu

_ "Nương !Con tu luyện gặp cái lớn vấn đề a"

Chương 21: Được Xuống Núi

_"Nương ! con tu luyện gấp cái lớn vấn đề a"

Hạ Vũ thanh âm vừa ra, lại làm cho không khí nhất định ngưng đọng. Nàng đây là mới tu luyện chưa được mãn nguyệt, gì mà lôi đầu ra vấn đề như thế chứ. Thần hồn đã là cái bom nổ chậm, vậy giờ vấn đề lại là cái gì

_"Vũ Vũ, lại là vấn đề gì thế" Hạ Vân hỏi đầy lo lắng

_"Đúng vậy, sẽ không phải là tam thần hồn sẽ rục rịch chứ?" Phụng Nghi cũng lo sợ không thôi. Nếu một phụng hồn nàng còn lấy một giai tu vì mà trấn áp, nếu thêm ba cái nữa nàng cũng không tài năng gánh được.

Hạ Vũ thấy mọi người biểu hiện, lòng thấy may mắn vô cùng vì có hai người thân luôn quan tâm, vội vàng giải thích :

_"Không, không, thần hồn sẽ không vấn đề nữa, con hỏi đó là về tu luyện. Hôm nay áp được phụng hồn nguy hiểm, thật không ngờ trung hạ đắc phúc nha"

_"lại có cái gì ưu việt trong chuyện này vậy Vũ Vũ" Hạ Vân hứng thú hỏi

_"Ca Ca, ta thường đến tay một bộ pháp quyết tu luyện thần hồn"

_"Thật vậy chăng?"

_"Đúng vậy, bộ cộng pháp có tên là "sóng lửa nhiếp nhân", tu luyện về cường đại thần thức, từ đó dùng nó làm một loại công kích nhân"

_"đúng là trung hạ đắc phúc nha, ca ca ta đây cũng bỏ ra nửa năm tài năng mới thâm thấu đi vào lĩnh ngộ được phụng hồn không ngờ nha đầu người còn không có đến một tháng, thật sự là thiên tư không thể coi thường" Hạ Vân cảm thán

_"Ca ca, người lĩnh ngộ được cái gì chiêu số?"

_"Đó là bộ "nhập nguyệt thần điển" gồm ba mươi sáu lộ tu vi, ta giờ cũng đã đến lộ thứ hai rồi"

_"chỉ là điển văn thôi ư, không có gì đặc biệt a, ví dụ như bảo tháp hay đan châu chẳng hạn"

Phụng Nghi nghe vậy mắt nhất khiêu

_"Vũ Vũ, con nói vậy là có ý gì, từ thần hồn đến vốn chỉ là pháp quyết, làm gì còn có này nọ"

Hạ Vũ nghe vậy hoảng sợ, vội vàng thuyết minh

_"Nương, ca, bộ "sóng lửa nhiếp nhân" này được ghi tạc trong một cái bảo tháp chín tầng, ta mới tài năng tiến được hai bước trong tầng một thôi" Hạ Vũ nói có chút chán nản

_"Bảo tháp? Cái này thật sự quá kì lạ. Trong giới tu tiên hiện nay, chưa hề nghe nói đến pháp bảo pháp khí có thể thu vào thần thức cả. Lại nói mặc danh kì diệu xuất hiện này nọ trong thần thức cũng không có gì tốt cả" Phụng Nghi giải thích

_"Vậy Vũ Vũ làm sao bây giờ nương" Hạ Vân gấp gấp hỏi. Cái này không trách hẳn được. Lúc trước nương là áp chế đã định giảm một cái đại giai, nhưng áp chế thì nó vẫn không ra khỏi thần thức, bây giờ mạnh mẽ xé toạc đem một cái gì đó đi ra, một cái đại giai chắc chắn sẽ là không đủ.

Như nhìn rõ lo lắng của Hạ Vân, Phụng Nghi vội an ủi

_"Hai đứa không cần lo, cái bảo tháp này là từ phụng hồn sản xuất chắc chắn sẽ không phải là vật phẩm. Đúng rồi Vũ Vũ, bảo tháp có gì khác biệt không?"

_"Có a, bên trong có một viên minh châu tản mát ra mãnh liệt sóng lửa. Con khi giao tranh với phụng hồn đã đến qua một chiêu tương tự như thế, trên thạch động có ghi lại nếu luyện thành sẽ tài năng bắt được viên minh châu làm của riêng, tự bản thân xử lý. Nương a, cái viên minh châu này là cái gì vậy?"

Phụng Nghi đắm chiêu, nhưng cuối cùng đành từ bỏ

_"Cái này nương cũng không biết, đành phải đợi đêan khi con bắt vật này tới tay lại nói. Mà như vậy, vấn đề con muốn hỏi đó là về pháp quyết đi?"

_ " Vâng,vâng,nương và ca giải đáp cho Vũ Vũ được không?"

_ " Vũ nhi à,cái này ta và ca ca con lại không giúp được con rồi!"

_ " Tại sao thế nương,chỉ vài cái khúc mắc trong pháp quyết thôi mà" Hạ Vũ nóng nảy hỏi

_ " Lúc trước ta đã nói quá,phàm là những gì liên quan đến thần hồn rơi ra,con đều phải tự thân vận động"

_ " Nhưng những cái này quá là khó a,làm sao con một cái bé gái mười tuổi có thể thâm thấu đi qua đây?"

Phượng Nghi nghe vậy cũng choáng tỉnh như sau con mê.Đúng thế,Vũ Vũ mới có mười tuổi thì làm sao có thể thấu triệt được những pháp quyết thâm thúy cao siêu.Nhưng biết làm sao được, nàng không thể giúp gì lúc này, có lẽ cần phải cho Vũ nhi xuống núi lịch lãm một phen để tăng hiểu biết cũng như ngộ tính.Nhìn lại suốt 10 năm qua Vũ nhi cũng chưa từng giao thiệp nhiều với thế giới bên ngoài ,điều này thật sự là quá nguy hiểm .

Nếu như Vũ nhi tiến vào thế giới tu chân cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu hẳn là sẽ ngã rớt trong tay tu sĩ khác. Quyết định như thế bèn quay qua Hạ Vân

_ " Vân nhi, ngày mai xuống núi con mang theo Vũ nhi cùng đi, giới thiệu vài cái linh tinh để hiểu biết thế giới xung quanh tránh cho sau này cái gì cũng không biết khi không có chúng ta ở bên. "

_ " Con được theo Vân ca xuống núi thật ư nương?"

Hạ Vũ kích động không thôi, nếu tính ra từ khi xuyên không tới nay đã hơn 1 tháng nàng ngoại trừ nằm trên giường 2 tuần dưỡng thương,khi khỏe lại ,lại gặp ngay ma tu,vội vội vàng vàng đến tới nơi này để tĩnh lặng tu đạo. Xem đi xem lại nàng cũng chưa giao tiếp nhiều với thế giới này đây

_ " Đúng vậy, thế giới bên ngoài thật đẹp ,thật long lanh, thật rộng lớn nhưng cũng đầy kỳ bí ,nguy hiểm ,cám dỗ .Khi con nhìn nhận một sự việc, một con người hãy đứng nhìn bên ngoài của nó bởi đôi khi những điều con nhìn thấy chưa hẳn đã là sự thật hay đôi khi ai đó thật tốt với con là từ thực tâm" Phượng Nghi ý vị thâm trường nhìn Hạ Vũ cùng Hạ Vân như đang giảng đạo,một lúc lại nói

_ " Thôi thôi, hai đứa về phòng chuẩn bị đồ ngày mai xuống núi. Vân nhi người phải thật chú ý tới Vũ Vũ,dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng rời xa chúng ta .Về phần Vũ nhi ,con phải theo sát k ca ca, đừng ham chơi kéo lạc,như vậy sẽ rất nguy hiểm.Được rồi,ra ngoài đi"

Hạ Vũ về phòng,ngồi xuống suy nghĩ,dù sao đây cũng là lần đầu tiên xuống núi,cũng không thể xoàng được.Nghĩ nghĩ,nàng lại như một tiểu hải tử vội vội vàng vàng tìm kiếm quần áo,tìm kiếm bộ nào đẹp,giày nào tốt.Sau một hồi lục bối,nàng thật vừa lòng với bộ đồ màu trắng

_ " Bộ này đi,thật giản dị nhưng đầy khí chất.Ngày mai,ngày mai a,thế giới oi ta đến đây "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bảo Trân Các 1

Sáng hôm sau,phía đông của thành Tấn Kinh xuất hiện một bé trai tầm mười ba mười bốn,đi bên cạnh là một bé gái thấp hơn một cái đầu đang ríu ríu nói chuyện,mắt lại đảo đảo ngó nghiêng,cặp đôi này hết sức hút nhân ánh mắt,nhất là bé gái phấn nộn ngọc ngà,tuy nhỏ tuổi nhưng lại đầy vẻ câu nhân.

Đây đúng là Hạ Vân cùng Hạ Vũ vừa mới xuống núi.Nói lại đây quả là một hành hành trình gian nan vất vả đối với Hạ Vũ.

Khi nghe xuống núi nàng vui vẻ bấy nhiêu thì lúc hành động lại đau khổ hối hận bấy nhiêu,nói đùa nàng hai đời cộng lại cũng không đi bộ nhiều như hôm nay,đi bộ tới gần trăm dặm.Hạ Vũ có thể thấy được chân mình phồng rộp ở đâu,các khớp xương tê rần rần ở đâu,một mồi muốn chết đi được,làm gì còn tâm trí mà ngắm nhìn thế giới xung quanh được nữa.

Tuy thế, nói qua cũng phải nói lại,hôm nay dù mệt mỏi nhưng Hạ Vũ lại học được rất nhiều,cái thứ nhất phải kể đến đó là được Hạ Vân dạy cho " dặm phù quyết",đây là pháp quyết phụ trợ của phượng hồn,được chia làm năm tầng,mỗi tầng lại chia làm sơ,trung,hậu kì,tầng đầu tiên có thể di chuyển một dặm trong một phút,tiến vào trung cấp tầng một thời gian sẽ giảm đi mười lần,nghĩa là chỉ còn 6 giây,khi tiến vào hậu kì tầng một sẽ là 0.6 giây, cái này mà di chuyển ở hiện đại có lẽ còn nhanh hơn cả đi xe ô tô nhà.

Mà chân chính kinh khủng đó là mỗi lần tiến vào giai cấp lớn hơn thì cả không gian và thời gian đều thay đổi,khi tiến vào nhị giai sơ,một phút đi được là một trăm năm mươi dặm,cứ thế nếu như khi luyện tới cảnh giới cao nhất di chuyển chân chính sẽ là vạn dặm trong chưa tới một giây,một giây a,cũng chỉ là một cái chớp mắt

Nghĩ đến đây Hạ Vũ hai mắt quả thật lấp lánh,công pháp hỗ trợ còn lợi hại như vậy,chờ đến khi nàng luyện thành pháp quyết chính quy thì sẽ là bậc nào khủng bố đây.

Tuy nhiên, nghĩ sẽ luôn dễ hơn làm, khi bắt tay vào tập luyện môn công pháp mà đại ca giảng dạy, Hạ Vũ mới chính thức hiểu được con đường tu luyện mới gặp ghềnh nhùng nào.

Như ngay bây giờ nàng tập luyện tầng một sơ đẳng của "vạn dặm phù" cũng thấy huyền diệu vô cùng, chỉ có mỗi "thiên địa phong vân", ngắn gọn mà đầy hàm ý. Theo như Vân ca giảng, con người đầu đội trời, chân đạp đất, cuộc sống trôi qua nhanh tựa một làn gió, một đám mây, bên dưới lại là tầng suy luận: con người sống ở đời phải có cốt cách, có bản lĩnh bởi cuộc sống ngăn ngòi lắm, tựa một cái chớp mắt thôi.

Theo Vân ca nói, ca hiểu mới được đến cái này đạo lý đã luyện được đến tầng hai sơ kì rồi, nghĩa là một phút đi được một trăm năm mươi dặm, một trăm năm mươi dặm nha, thể nào nương hay nhùng ca xuống núi có lẽ vì vậy.

Hạ Vũ vận dụng "vạn dặm phù", sử dụng làn gió đưa đến sự trong trẻo mát lạnh, sau đó chuyển vận xuống dưới chân, quả thật là khi bước đi có nhẹ nhàng hơn thật, nhưng cách sơ giai nhất tầng còn nhiều lắm. Vì vậy, Hạ Vũ cứ đi ba mươi phút lại nghỉ một chút, cứ như vậy nên tuy xuất phát từ sớm mà giờ mới tới nơi.

__ "Ca ca, nơi đây đúng là náo nhiệt a!"

Hạ Vũ theo sát bên Hạ Vân thì thảo, nhưng mắt vẫn liếc ngang ngó dọc xem xét. Nơi đây đúng là thế giới tu chân, nhưng chung qui vẫn bị đè dưới xã hội cổ đại, nam vẫn còn để tóc dài, nữ thì búi tóc, thật sự là tuần nam nữ ăn mặc hoa lệ nườm nượp đông vui.

Mà chỗ đông vui nhất chính là hai cửa hiệu mang tên "Bảo trân các" cùng "Tụ linh các", một cái chuyên cung cấp bảo vật như pháp khí, công pháp từ bình dân đến trân phẩm, cái kia thì kinh doanh về mấy thứ phụ trợ như đan dược, pháp trận, phù chú.

Hai cửa hàng này bề ngoài tuy là đối đầu nhau, nhưng Hạ Vũ lại biết một thiên đại bí mật, đó là đứng sau hai cửa hàng đại đại này đúng là chung một cái lão bản, đó chính là tam hoàng tử của Đại Thiên triều, đây là quốc gia lớn nhất trong bốn đại quốc của lục địa này. Đừng hỏi tại sao nàng biết thiên đại bí mật này bởi thật đơn giản, tam hoàng tử kia chính là một trong vô vàn nam phụ qui gối dưới chân nữ chủ, cuối cùng vì nữ chủ không tiếc lao vào trận phù để mở đường máu, giúp nữ chủ đến tay được một viên thập nhị giai linh thú, trước khi tử nạn đem cơ nghiệp "uy thác" cho nàng ta, khiến Lan Băng Băng được đến lợi ích không nhỏ. Sau này nàng ta đặt tên yêu thú kia là tên của vị tam hoàng tử, không biết là để tưởng nhớ hay cười nhạo nữa.

__ "Ca ca, vào đây xem xem, chọn lựa ít thảo dược cùng trận pháp, phù chú nguyên liệu mua đem về, ta nhớ nương nói sẽ giáo chúng ta học đâu"

Ha ha, học là giả thôi, đích thực là Hạ Vũ muốn vào nhòm nhòm cái sản nghiệp tương lai của nữ chính, chẳng phải có câu: biết địch biết ta trăm trận trăm thắng ư

__ "Vào vào thôi, Vũ nhi muốn học gì đó đều sẽ mua hết"

Hạ Vũ vừa nghe vậy bèn lôi kéo Hạ Vân vào "bảo trân các", nàng muốn nhìn nhìn xem có cái nào cổ cổ, cũ cũ vất một xó nhưng đích xác chính là cái bảo vật không, đây đúng là kịch tình mà nữ chính nào cũng sẽ ghé tới nha. Hạ Vũ bước vào, thật sự là bị làm cho choáng váng, mắt nổi sao, nơi đây chỗ chỗ đều là vật dụng bằng vàng, bằng bạc, từ bé như cây kim đến to như cái lư hương, từ đơn giản đến cầu kì khảm nạm, này đây ở hiện đại bán đi nhất khối cũng đủ rồi sống. Hạ Vũ vội chân tĩnh lại ngay, biểu tình này thật sự giống nhà quê lên thành phố. Chương quỳ nhìn Hạ Vũ như thế, có lẽ cũng đoán vậy nên không mấy mặn mà, chỉ gật đầu chào lấy lệ rồi nói

__ "thiếu gia cùng tiểu thư muốn mua dạng gì pháp bảo vậy"

Hạ Vũ hiểu ông ta nghĩ gì, cũng không trách cứ mà chỉ gật đầu đáp lễ, nói

__ "ta muốn mua một bộ phòng thân hộ giáp, một bộ công kích,"

__ "Vậy hai vị cứ từ từ chọn, có gì đó không đúng cứ hướng chúng ta, các vị sẽ có được lời giải đáp thỏa mãn."

Nói rồi chương quỳ lui xuống, mặc hai người lựa chọn. Hạ Vũ cũng không khách khí, vội vội đưa mắt tra xét một phen. Xung quanh là toàn màu sắc rực rỡ lòe loẹt pháp khí.

Hạ Vũ dù có không chân chính tìm hiểu quá nhưng cũng biết pháp khí càng quý sẽ càng thu liễm khí tức, nói vậy hiển nhiên xung quanh đây toàn là đồ sơ biến, có lẽ cao cấp nhất cũng mới tới hoàng giai đỉnh chóp đi. Tiểu thuyết đúng là hồ cha, làm sao nữ chính lại có thể mò ra được pháp bảo ở nơi đây chứ, càng nghĩ càng thấy hâm mộ vận khí của các nữ chính không thôi

Hạ Vũ lục lên tất cả, sau đó mới chán ngán buông tha, Hạ Vân thấy thế chỉ đành mỉm cười, vờ vờ chương quỳ

__ "chương quỳ, dẫn chúng ta lên lầu trên đi"

Chương quỳ nghe vậy tròn mắt há mồm, cái này "bảo trân các" hiển nhiên thực lực không chỉ có bày ra trước mắt như vậy, nhưng các tầng lầu trên cũng không có dễ dàng dễ lộ lắm ra ngoài, chỉ có những người cấp cao mới thật sự biết "bảo trân các" có các tầng lầu ẩn tàng nhiều pháp bảo quý giá, hai đứa bé này từ đâu viết được,.... Không lẽ là thiếu gia đệ tử của gia tộc lãnh đời, hay đồ đệ của một vị nào đó đại năng. Nói theo hướng nào thì hẳn cũng không đắc tội nổi, ngay lập tức bèn thay đổi thái độ

__ "Vị thiếu gia, tiểu thư này, không biết gia môn như thế nào vậy"

__ " Gia nhân ta lâu nay sẽ không xuất hiện trên thế giới nhiều"

Hạ Vân trả lời,điều này thực là đúng sự thật,nhưng vào tai chương quỳ lại là một ý khác,hắn tin tưởng đây hẳn là một cái gia tộc lánh đời nào đó đi.Vội vàng vàng tiếp

"_muốn tiến vào cửa tiếp theo cũng có thể,tuy nhiên ở đó mọi thứ sẽ đi theo một phẩm chất khác hoàn toàn,để chắc chắn gì đó,chúng ta sẽ thu của hai vị một ngàn bạch thiết làm phí vậy"

__ " được,của người đây"

Hạ Vũ mất nhất khiêu nhìn Hạ Vân sáng khoái đáp ứng,lại nhìn nhìn hắn cầm ra một cái túi nhỏ hẳn là bạch thiết,trao đưa cho lão chương quỳ mà mắt cũng không chớp. Thì ra nàng có cái ca ca là đại gia nha

Chương quỳ đón nhận,kiểm đếm,xong lại vui mừng thông báo lad đã đủ số tiền,lúc này mới nói

"_ tiền đã đủ,thỉnh hai vị theo ta" nói rồi quay lưng hướng về phía trong quỳ.Hạ Vũ chợt nghe thấy tiếng của Hạ Vân

__ " Vũ vũ,đi thôi"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Bảo Trân Các 2

Hạ Vũ lục tục theo sau Hạ Vân cùng đi vào.Chương quỳ dẫn dắt hai người vòng quanh đi lại thật lâu, đi thẳng rồi rẽ ,lại đi thẳng lại rẽ, này xoay nàng tâm hồn nhất loạn,tựa như bước vào mê cung một dạng vậy,bèn quay sang phía Hạ Vân

__ " Ca,đây không phải là mê cung chứ ?"

__ " đây là trận pháp"

Hạ Vân giải thích nhường nàng giật mình,trong lòng lại một mảnh vui sướng,có trận pháp bảo hộ nhất định là vật cũng không kém nơi nào. Cùng lúc ấy,chương quỳ đi cách đó không xa,nghe Hạ Vân đối với trận pháp có chút sở quen,càng nhận định đôi huynh đệ này có xuất thân bất phàm

Phải nói trận pháp đòi hỏi sự ngộ tính rất cao,ngộ tính càng cao trận pháp làm ra sẽ càng siêu cấp bấy nhiêu,đây cũng chính là điều vừa lợi,vừa hại của tu sĩ tu luyện cái này.

Trên thế giới này,mọi người cùng có sở hiểu gần như nhau nhưng cái gì hiếm lạ mới có thể thành quý,người sẽ không có gì khác biệt nếu người làm thứ mà mọi người đều làm.Vì vậy,tu sĩ có thể tu luyện trận pháp nhưng phần lớn đều sẽ cấp bỏ bởi thời gian bỏ ra tương đối nhiều trong khi kết quả lại không cao,vì thế một ít cao giai trận pháp rất được hoan nghênh.

Mà lúc này hắn nghe đôi huynh đệ nói chuyện có thể khẳng định tên tiểu tử kia đối với trận pháp cũng có chút thành tựu,không thể cũng sẽ chỉ như kia nha đầu cho đây là mê cung bình thường thôi.

Chương quỳ dẫn hai người đến một khúc thì dừng lại,nơi đây có hai người đang đứng gác

__ " Đến đến,ta chỉ có thể đưa hai vị tới đây thôi,tiếp theo đây sẽ là hai vị này đưa tiếp"

Hạ Vũ thật không thể nào không tán thành với cách quản lý bảo vật ở nơi này,tầng tầng lớp lớp,một con kiến cũng không lọt,điều này cũng giải thích vì sao Bảo trân các lâu nay cũng chưa lùm xùm vì mất cắp.Chương quỳ kia nàng nhìn không tới tu vi,có lẽ đã trúc cơ đi,lại tới nơi đây hai người có lẽ tài năng cũng kết đan,đây cũng không phải củ cải nha,cái này khẳng định phía sau vật càng bất phàm

__ " Hai vị theo ta"

Một người lạnh tanh nói,hướng về hai người Hạ Vũ,mắt liếc cũng không thêm liếc,đây hiển nhiên là phong phạm của cường giả đối với những kẻ thấp giá hơn.Nếu ở hiện đại dù sản phẩm của người tốt đến đâu mà thái độ với khách hàng không tốt thì sinh ý cách người rất xa a,nhưng ở nơi này nói ngược,người tu vi đề hèn bị hắn tùy ý bóp chết trong tay,làm gì còn tài năng phản kháng,lại nói pháp bảo quý giá,khả ngộ không thể cầu,bỏ qua có khi sẽ không bao giờ thấy lại.

Càng nghĩ Hạ Vũ càng mong muốn nhanh chóng cường đại,không phải vì thù gia tộc,cũng không phải nữ chính,bây giờ động lực là chân chính từ mình mà ra,nàng muốn sống một cuộc sống thoải mái,không cần đứng trên tất cả,chỉ cần có thể bảo hộ bản thân,không bị ai khinh rẻ. Lúc này,nàng thật sự muốn cường đại,phải cường đại hơn nữa

_ " Mau ngồi xuống tĩnh tu,nhanh nhanh"

Hạ Vũ nghe thấy Hạ Vân nói vậy,vội vội vàng vàng khoanh chân tiến vào trạng thái nhập thiền,thần thức tiến nhanh vào trong bảo tháp " sóng lửa nhiếp nhân". Tới đây,nàng thật không ngờ mình đã phá vỡ cửa ải " nhân" trong pháp quyết,nhìn các dòng chữ sinh soou biến đổi Hạ Vũ không ngậm nổi mồm

Thì ra bốn chữ " "sóng", "lửa", "nhiếp", "nhân" không phải là chân thực pháp quyết mà chỉ giống như một ổ khóa,chỉ khi nào tu sĩ ngộ đạo ra được ẩn tình phía sau con chữ kia mới có thể đến được truyền thừa chân chính. Thật không thể nào không nói người xưa nói đúng,ngoại trừ thể chất,ngoại lực,kiên trì,góp phần vào thành công còn có một chút may mắn,ở nơi đây may mắn chính là tinh thần lực cùng ngộ tính.

Hạ Vũ nhìn các chữ trên thạch thất,đây quả thật là bất được bảo,nó ghi lại các tính cách,tâm lý,tình huống cùng cách ứng xử trong cuộc sống cũng như chiến đấu.Đây thực sự là bảo bối,ai biết người cần bao lâu mới rút ra được vài cái kinh nghiệm đâu,nói không quá,đây đọc một lần cũng rút cho người năm mươi năm chinh chiến lao khổ.Đọc các kí tự trên thạch thất,nàng khả thấy người để lại truyền thừa thật yên bác,kiến thức từ đông tây kim cổ,từ tu luyện tới cách đối nhân xử thế.

Nàng cảm tưởng thấy như mình được tới tay một vị quân sư am hiểu mọi thứ vậy. Và ngạc nhiên hơn nữa những thứ Hạ Vũ đọc qua sẽ lập tức biến mất không còn,mà nàng trong óc lại dường như nhiều thêm ra vài thứ,đây chính là thực truyền thừa,mạnh mẽ đưa thẳng vào trí nhớ mà không thông qua việc tích lũy học tập trải nghiệm,đúng là con đường tắt đầy kinh ngạc.

Hạ Vũ bèn lục lại trí nhớ một lượt,thật không ngờ thấy xuất hiện một bản công pháp phụ trợ có tên " Vọng kì chân",tu luyện để nhìn mọi nguy trạng,vật phẩm cường đại,địa điểm sung túc linh khí,hơn hết đó là nhìn ra được điểm yếu của đối phương,nói thật nói,ai không có điểm yếu đâu,nhìn được ra cái đó chẳng khác người đã thắng được nửa rồi,đương nhiên nửa còn lại là dùng thực lực giải quyết,nàng một luyện khí kì một tầng dù biết đến điểm yếu của luyện khí kì đỉnh phong cũng không đại gì liễu mình đi nhập,đây chính là chưa kịp làm gì đã bị gạt bỏ.

Mà cái này công pháp chia làm ba tầng,sơ kì nhìn được hết thấy điểm yếu của luyện khí cùng trúc cơ kì; trung kì sẽ nhìn thấy của kim đan cùng nguyên anh,hậu kì là của thủ thần kì cùng phân thân kì.Quả là vô vãn nghịch thiên đi

Hạ Vũ mở mắt nhìn mọi người,cái mở mắt ấy tinh quang chợt lóe lên,xung quanh còn có linh khí hơi thở vờn quanh

_ " chúc mừng Vũ Vũ tiến giai"

Câu nói của Hạ Vân làm nàng giật mình,vội điều động linh khí trong cơ thể,thật thấy linh khí trước kia là sợi tơ mỏng manh giờ đã giầy lên rất nhiều,cờ mười có dư,vận hành chu thiên cũng trôi chảy rất nhiều,cảm giác về linh khí trong thiên địa cũng rõ ràng hơn,cơ thể lại nhẹ nhàng khoan khoái hữu lực,quả là trăm lợi không hại.Mà trong khi Hạ Vũ đang vui sướng cảm nhận cơ thể,cũng chưa quan sát tới cảm nét mặt của mọi người,nếu tinh tế sẽ thấy hai sắc thái khác biệt hoàn toàn.

Nếu như Hạ Vân là kinh ngạc,sau đó là vui mừng,kinh ngạc là bởi Hạ Vũ dùng một tháng tài năng vượt cấp,so với hần dùng một năm có bao kinh dị,lại nói gia tộc truyền thừa có khác,tốc độ tu luyện giống như có lịch trình sẵn,dựa vào lần đầu tiến giai có thể tính ra được.

Như hần dùng một năm tiến vào luyện khí hai tầng,vậy muốn tiến trúc cơ cần mười năm,tiến kim đan cần năm mươi năm,nguyên anh sẽ là hai trăm năm,thủ thần là năm trăm năm,phân thân sẽ là một nghìn năm,độ kiếp sẽ là hai nghìn,đương nhiên người có thể tăng cấp nhanh hơn bằng linh đan hoặc chuyển đến nơi sung túc linh khí để tốc độ đề cao.

Càng nghĩ, Hạ Vân càng thấy nguội tử của hần tài năng không thể xem thường... Trái ngược hoàn toàn đó là kia hai tu sĩ,mất lộ rõ vẻ chán ghét,cũng phải thôi,trong mắt họ Hạ Vũ mười tuổi tài năng mà mới tiến vào luyện khí hai tầng,cũng không kém phé vật bao nhiêu, phải biết tu chân giới phạm có linh căn đều sẽ tu luyện từ khi biết đi,mà tu luyện luyện khí giai chia làm ba cửa ải,người bình thường sẽ dùng hai năm cho cửa ải sơ chính là ba cấp đầu, đây chính là khoảng thời gian giống khởi động vậy, chân chính tu hành sẽ là vào cửa ải trung,đây sẽ phân biệt số phận của mỗi người,có thể cùng điểm đầu,nhưng hướng định sẽ khác nhau về đường đi,lại nhìn kia nha đây đã mười tuổi mới tiến nhị giai,mà kia tên tiêu tử lại kích động không thôi,xem ra tu luyện cũng đã lâu nay mới lên cấp đi,ngẫm vậy cũng lười quẩn

_ " Nếu đã tu luyện xong,chúng ta đi tiếp"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Bảo Trán Các 3

Hạ Vũ vội vàng đứng dậy đi theo sau.Lần này đi cũng không lâu,chỉ đánh vài cái ngã rẽ thì dừng lại trước một vách đá,đây không phải là đi một vòng để xem cái này đi.Nhưng sự kiện trước mắt mới làm nàng mất muốn rút trong,hai vị dẫn đường cứ thể bước xuyên qua.

Nàng đọc vô vãn truyện tu chân,cũng không thấy nói qua có môn công pháp này,nếu không phải vậy chỉ có thể khẳng định đây chính là cái ảo ảnh trận.Nghĩ thế tìm đánh cái giật thót,nàng cũng thôi đi nhưng ca ca cũng có chút thành tựu về trận pháp cũng không chút hay biết là lạc vào ảo trận lục

nào,điều này khẳng định đây trận pháp siêu việt hơn so với lúc chúng quấy dẫn đi qua nhiều lần.Hạ Vũ cũng không dám chậm trễ,theo Hạ Vân bước xuyên qua theo,nói đùa,lạc hai vị kia sẽ đi loạn đến cái nào cấm chế.

Hạ Vũ đi qua,nhìn tới cảnh vật thật sự bị chấn nhiếp,cái gì pháp trận,cái gì tu vi cao bảo hộ bỏ ra cũng không đủ,trước mắt nàng là hai tòa tháp rất lớn,đồ sộ hoa mỹ không thôi,lấp lánh tựa như dát bạc một loại,thật hiển nhiên đây cũng sẽ là cái pháp bảo trừ vật.Một tháp tên là " vũ kĩ tháp",một tháp là " trang vũ tháp",hiển nhiên một cái về công pháp,một cái về pháp bảo.

_ " đây là hai bảo tháp,mọi thứ trong đó đều là địa giai cùng huyền giai công pháp,hai vị cứ tự do lựa chọn"

Nói rồi hai người lùi lại,canh giữ ở cửa khẩu.Hạ Vũ biết đây là cho hai người lựa chọn tự do thoải mái,chẳng lẽ không sợ hai người càn quét hết đi sao,nhưng ngay sau đó nàng bèn xóa ngay ý nghĩ này,chưa kể hai người kia tu vi,kể cả không có họ thì tài năng xuyên qua vài cái trận pháp cũng không dễ rồi,lại nói cũng chỉ có địa giai cùng huyền giai,có quý cũng không đáng liều mạng

_ " Ca,vào Trang Vũ tháp đi"

Hạ Vũ đương nhiên sẽ vào " trang vũ tháp" mà không vào " vũ kĩ tháp",nói thật đồ từ thần hồn rút ra cũng phải từ địa giai đã ngoài đi,cần gì tốn quá tiền đi tiêu hao thứ mình không cần đâu. Hạ Vân cũng chung suy nghĩ này,mắt liếc cũng không thèm liếc bèn hướng kia " trang vũ tháp".

Hai người không biết hành động của mình đã làm cho hai người đang đứng gác kinh ngạc không thôi, này đôi huynh muội có bậc nào xuất thân,ngay cả đến địa giai công pháp cũng chường mắt?

Hạ Vũ bước vào bảo tháp,nắt đứng là sáng ngời không thôi. Không phải nói quá,đây địa điểm pháp bảo dàn xếp để hai bên phát ra lấp lánh ánh sáng, khiến người ta mắt thực chói. Nằm bên phải chủ yếu là kiếm,đàn,tiêu,...hẳn là tấn công đi,cái còn lại thì ngọc bội,áo choàng,trâm...đương nhiên là phòng thủ rồi.Nàng trong lòng rạo rức,đây đúng là những thứ nàng thiếu lúc này,vội quay sang phía Hạ Vân

_ " Ca ca,huynh có đủ tiền không a?"

Hạ Vân nhìn nàng đầy thương yêu,xoa xoa tóc

_ " Vũ Vũ,đừng nói một,ngay cả vài món đại ca ta cũng đủ tài năng lấy ra cho ngươi nha"

Hạ Vũ nghe câu này thật là mát lòng mát dạ,có một ca ca là tổng giám đốc quả là nhất kiện vui vẻ.

_ " Được,ca nhớ nhé"

Thế là Hạ Vũ lao vào công cuộc tìm kiếm.Cộng cả hai kiếp vào đây là lần đầu tiên nàng có thể tự do mua sắm mà không hỏi giá cả. Lúc trước khi còn ở hiện tại,là một cái cô nhi,tiền ăn học cũng đã là một gánh nặng lớn khiến nàng thời gian rảnh rỗi đều dành cho kiếm việc làm thêm,ăn tiêu đều tiết kiệm,đồ mặc cũng từ các tiệm đồ cũ mà ra. Lúc này được nương thương,ca ca quý khiến nàng càng ngày càng luyến tiếc nơi đây không muốn trở về nữa

Hạ Vũ bận rộn cả một ngày trời tìm kiếm kiếm,luôn đến các xó góc mà nhăm.Đây cũng không phải là do nàng không thích mấy bảo bối ở trung tâm,mà bởi theo các kịch tình bảo bối luôn từ chỗ này mà ra. Nhưng ý tưởng tuyệt vời bao nhiêu thì sự thật lại phủ phàng bấy nhiêu,nàng hầu như lật hết các xó một vòng vẫn chưa tìm thấy cái gì đáng giá,nhìn đến chỉ toàn các tàn phiến hoặc phế bảo bị giảm cấp. Chính vì vậy đây không biết là lần thứ bao nhiêu Hạ Vũ tâm cảm thán : nữ chính vận mệnh không phải là lấp lánh chói mắt bình thường.

Bên cạnh Hạ Vân thấy nàng hành động khó hiểu,cũng đi đến bên cạnh hỏi han

_ " không có cái nào vừa ý ư?"

_ " không phải,ngươi muốn tìm kiếm một món cổ bảo thôi,chẳng phải nói càng cũ càng quý ư?" Hạ Vũ lấp liếm,không lẽ nói từ kinh nghiệm đọc tiểu thuyết,bảo bối toàn từ đây ra,đây đúng là chuyện không tưởng.Nhưng vào tai Hạ Vân lại là hấn muội muội chưa thật rõ sự tình

_ " Thế giới này khoảng phải cứ cũ là tốt như Vũ Vũ tưởng,nó được chia thành các giai cấp khác nhau,gồm thiên,địa,huyền,hoàng,còn hai thứ khác là tiên cùng thần khí là hai món trong truyền thuyết thôi.Mà sở dĩ có phân chia như thế là bởi độ mạnh yếu của linh khí trong các pháp bảo

_ " Linh khí tồn trong pháp bảo?"

_ " Đúng vậy,linh khí trong chúng càng được nồng,phẩm chất càng cao. Kia gọi là tiên khí bởi có lấy dẫn tia tiên linh,đây cũng chỉ xuất hiện trên thiên tầng,ở nơi đây hạ giới muốn có chỉ sợ phải đợi ai đó lúc phi thăng mới tài năng bay ra,còn về thần khí chính là thời hồng hoang mông muội,chúng ta cũng không chưa biết nó thực tồn tại hay không"

Nghe Hạ Vân nói vậy,Hạ Vũ chỉ yên lặng nghe.Khi hấn nói đến thần khí là chưa xác định,nàng chỉ cười khỏ.Cười bởi nàng biết thần khí ,tiên khí là có tồn tại.

Kia nữ chính Lan Băng Băng chẳng phải có trong tay tiên ngọc không gian sao,sau này được đến tay một kiện thần khí tên Hiên Viên kiếm,mà nữ phụ cũng là bị ngã rớt trong đợt tranh chấp cùng nữ chính ở sự kiện này.Cái này cũng chỉ lướt qua thôi,điều Hạ Vũ quan tâm chính là pháp bảo giai cấp phân chia bởi độ mạnh yếu của linh lực,chẳng phải nàng vừa đến tay bộ công pháp " Vọng kì chân" sao,vậy nhân cơ hội này thử thử đi.

Nàng vội vàng lục lọi trong trí nhớ,thấy công pháp diễn tả thật đơn giản,chỉ cần vận dụng linh lực truyền vào trâm mi,mở ra tâm nhãn,so với " dậm phù

quyết" đơn giản hơn rất nhiều. Hạ Vũ thật không biết, đây là từ nàng lĩnh ngộ mà rơi ra, đã trở thành chân chính hợp cùng một thể, hiển nhiên sẽ dễ dàng, còn kia là học tập là phải tự thân tìm tòi nên gian nan lại càng gian nan.

Hạ Vũ điều động linh khí, hướng lên mi tâm, chỉ thấy tia linh khí dâng lên tới nơi, nàng ánh mắt nhìn cảnh vật bỗng trở nên thay đổi. Hình dáng mọi thứ vẫn vậy nhưng lại có mờ mờ ánh sáng có đậm có nhạt tụ vào chúng. Qua gần tháng tu luyện, nàng biết đó là linh khí, xem ra những điều Vân ca nói là hoàn toàn đúng. Đậm linh khí là điểm tốt, vậy những nơi mờ linh khí chính là điểm yếu đi, nàng bèn quét mắt về phía Vân ca, chỉ thấy hân linh khí tối nùng hai tay cùng mi tâm, còn lại đều phân bố đồng đều, xem ra hân công thủ đều tốt nha.

Hạ Vũ quét mắt nhìn khắp căn phòng, điều làm nàng tối kinh hoảng đó là màu sắc các vật đều tương tự nhau, mà những chỗ nàng cần quét qua lại chính là nơi kém sắc nhất. Hạ Vũ lúc này muốn lật bàn, tiểu thuyết đúng là hồ cha người. Nàng bèn buông tha cho mà tiến về phía trung tâm, nơi đây pháp bảo linh khí đúng là nồng hơn nhất tầng, nhưng cũng chính vì tất cả đều như nhau nên nàng thật không biết đâu mới là cái tốt nhất cho bản thân.

Đúng lúc này mắt nàng lại quét đến nhất kiện pháp khí làm nàng giật thót. Đó là một miếng ngọc bội lục sắc quang đoàn, cả người toát ra hàn băng lãnh, nhưng dưới linh nhãn của nàng chân chính không có linh khí. Được xếp trong bảo trấn các chắc chắn không phải là vật thường, lại ẩn chứa không phải linh khí, vậy không lẽ..

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Tranh Đoạt

Hạ Vũ dùng linh nhãn quét đi quét lại vài lượt đều có chung một kết quả, hiển nhiên đây là từ nội tại khối ngọc phát ra. Nếu như không phải là pháp khí thông thường, phải chăng ẩn chứa trong đó là tiên khí hoặc thần khí? Nghĩ đến đây nàng vui sướng đến phát hoảng. Chỉ cần có đến 1% đi chăng nữa nàng cũng phải quyết đến tay vật này, nên vội vàng chạy ngay lại nơi đó.

Nhưng khi tay Hạ Vũ vừa tiến đến cách đó chỉ một chút, lại có một bàn tay nhanh hơn túm qua đi, khiến tay nàng rơi vào khoảng không. Đây là cảm giác không khác gì thức ăn ngon đến miệng còn để tuột mất, khiến nàng nức nở nhìn nhìn xem kẻ đó là ai

_"Miếng ngọc này ta thích, lấy tới"

Trước mặt nàng là một tiểu tử tầm mười ba, mười bốn, cũng bằng tuổi với Hạ Vân nhưng so về khí chất, cách cư xử lại khác nhau quá một tầng. Nếu như Hạ Vân là một cái già trước tuổi, thâm trầm kín đáo thì cái kia tiểu tử có lẽ là được nuông chiều sinh hư.

Hạ Vũ cảm thán đúng là hoàn cảnh tạo nên hết thảy, nghĩ nghĩ lại thấy nàng huynh trưởng thật sự rất rất đáng thương. Gia tộc nếu không bị diệt, có lẽ nàng ca sẽ cao cao tại thượng là đại thiếu gia, tương lai thừa kế hết thảy. Nhưng nàng có khẳng định, ở vào hoàn cảnh đó nàng ca ca sẽ không bao giờ có "thần thái" như thế

_"Uy, có thể nhường ta mảnh ngọc kia được không?"

Tiểu thái chính nghe Hạ Vũ nói vậy, quay lại liếc liếc nàng, môi chu lên nói:

_"a ha, đây là cái kiểu gì đây, nghĩ lấy sắc dụ dỗ ta ư, mơ tưởng!"

Hạ Vũ tự nghe thế tức muốn ói máu, cái gì mà "lấy sắc dụ dỗ" nàng có thể khẳng định từ khi xuyên không, dung mạo khiến nàng có thể thật tự tin, nhưng nàng mới có nhiều tuổi a, mười tuổi một tháng, bao nhiêu đại mà đi dụ nhân, lại nói tiếp nếu thật sự đi nữa nàng cũng không lấy cái này cái này đi đánh đổi

_"Nhưng rõ ràng ta là người thấy trước mà"

_"phải không? Người dù thấy trước nhưng sự thật cũng chưa mua nha, người có quyền gì đòi "

_"Người... người..."

Hạ Vũ tức giận đến mặt đỏ bừng. Nàng thật không ngờ bản thân hai kiếp cũng hơn ba mươi mà nói lại còn thua một tên tiểu tử. Nhưng hân nói mọi thứ đều là sự thật, nàng lại chẳng có cái gì phản bác. Tuy nhiên bảo nàng bỏ qua, thật sự là nuốt không thông mất

_"Vậy xin hỏi thế nào người mới nhường cho ta mảnh ngọc này"

Tên tiểu tử này tay cầm ngọc bội đã bước sang khu khác, nghe vậy bước chân dừng lại, quay đầu nhìn Hạ Vũ, quét mắt đánh giá. Dưới cái nhìn này vài lần, Hạ Vũ cảm thấy như bị xem thấu, da lông dựng hết cả lên, lúc này mới nghe tới hân lên tiếng

_"dung mạo cũng không tệ, miễn cưỡng làm ta nha hoàn đi"

_ "Cái gì,nha hoàn...không thể,đổi yêu cầu khác đi"

_ "Nếu vậy thì thôi "

Nói rồi hần quay đi,tay còn vung vẩy miếng ngọc như treu cột.Hạ Vũ đầu đầu sớm bốc khói rồi,chợt nghe bên tai giọng nói êm ả của Hạ Vân

_ "mảnh ngọc Vũ Vũ rất cần sao?"

_ "Ca ca,ta có chút tò mò thôi"

_ "Vậy đợi ca"

Hạ Vũ chỉ thấy Hạ Vân tiến lên phía tên tiểu thái chính.

_ "Vũ Vũ nhà ta thật thích miếng ngọc này,công tử có thể nhường ta nguội tử được không?"

Tên tiểu tử kia nghe vậy mắt nhất hướng,về khó chịu

_ "sao ta phải nhường a?"

_ "nếu ta muốn cùng nguoi trao đổi đâu?"

_ "Nha,nguoi có cái gì quý giá mà ta không có đâu?" tên tiểu tử cười khẩy mỉu mai

Hạ Vân chỉ cười không nói,tay khẽ lật bèn xuất hiện một cái túi nhỏ màu bạc,trông thực giản dị,nhưng không biết vì sao khi chiếc túi nhỏ này xuất hiện,không gian như ngưng lại

_ "Túi trữ vật?" tên tiểu tử kinh hô lên,so với thái độ vừa rồi đúng là một trời một vực

_ "Đúng vậy,đây là túi trữ vật hai mươi mét vuông có thừa?"

_ "Hai mươi mét có thừa ư?" Tên tiểu tử mắt tròn tròn như không tin.Hần thông qua mạch nguồn tin tức biết đến trong danh ngạch tham gia tầm bảo lần này của hoàng cung sẽ có hần,đây không biết là phúc hay họa,nhưng có thể khẳng định nguy hiểm ừn ừn.

Chính vì thế,hần mới tiedn bảo trấn các tìm kiếm này nọ.Hần khi đến đây nhìn thấy đôi huynh nguội này lục tung cả ngày cũng chỉ có hứng thú với mảnh ngọc này,hiên nhiên có lạ cho nên hần mới ra tay cướp đoạt.

Tuy nhiên cầm trong tay một thời gian cung không ngắn,dù đây đưa cùng kia phần nộ nữ hài,hần cũng không quên tìm tòi nghiên cứu vật này,có nhìn ngó,sờ soạng,đưa linh lực thậm chí còn lên đưa vào một giọt máu nhưng nó vẫn không nhúc nhích.

Thế nên hần chỉ tính đùa đùa kia nữ hài một chút,lại thật không ngờ này trận đùa đổi được kia túi trữ vật.Phải biết nơi này vương triều túi trữ vật cũng không nhiều,người sở hữu đếm trên đầu ngón tay,đều là nguyên anh đã ngoài,hần một cái luyện khí bốn tầng dù được sủng ái đi nữa cũng vô pháp lấy ra. So so đi xuống đương nhiên túi trữ vật cường nhiều,kia mảnh ngọc có lẽ trông rất đẹp mắt mà thôi

_ "hào hảo,đây liền đổi"

Tên tiểu tử tay đưa mảnh ngọc,tay còn lại đưa ra đón túi trữ vật.Hạ Vũ ban đầu nghe chưa biết thì thôi,biết rồi chỉ muốn nhảy dựng kéo tay Hạ Vân lại nhưng khổ nỗi tay nặng quá nặng,không thể so với kia tốc độ tên tiểu tử. Nhìn đến trong tay hần cái túi nhỏ vàng nhạt không đến một gang tay mà có thể chứa đến hơn hai mươi mét vuông đồ đạc,nặng đau lòng muốn chết nha,đùa chứ cái này trong tiểu thuyết cũng không phải vật phẩm

_ "Ca ca,cái này đổi rồi làm sao đây?"

_ "Ngọc của Vũ Nhi này?"

_ "Ca ca..."

Hạ Vũ thấy Hạ Vân cười ảm áp nhìn mình,tay lại đừng đưa mảnh ngọc bội.Nàng lúc này mọi thứ đều là hư không,trong lòng chỉ có sự ảm áp cùng cảm động.Ca ca có thể bỏ được thứ quý giá như vậy chỉ để thảo nằng niềm vui,hỏi làm sao nguoi không mềm lòng cho được

_ "Ca ca..."

_ "Thôi nha,lại đây ca đeo ngọc cho,coi như là quà sinh nhật đi"

Nói rồi Hạ Vân kéo Hạ Vũ lại,đeo mảnh ngọc lên cổ nàng.Mảnh ngọc tiếp xúc với làn da mang lại cảm giác lạnh lẽo,nhưng trong lòng lại ấm cúng vô cùng,đây chính là sự hạnh phúc khi có người thân quan tâm ư,yêu thương,quí trọng vô điều kiện ư!

_ "Nhưng cái kia túi trữ vật quá quý giá"

_ "Không sao,cái đó không có gì,chỉ cần Vũ nhi vui là được"

_ "Nhưng..."

_ "Không nhưng gì cả nữa,Vũ nhi còn muốn mua cái gì không,kia trâm thể nào,hay cái vòng phi thủy này sao..."

Hạ Vũ nhìn Hạ Vân mắt mông lung ánh nước,nhưng miệng lại nở nở nụ cười thật tươi,thật ngọt ngào

_ "Ca ca,ta đủ,chúng ta đi chỗ khác được không"

_ "Không mua gì nữa sao,đây toàn bảo vật mà" Hạ Vân hỏi

_ "Đủ đủ, ca ca và nương đối với ta đã là bảo vật quý nhất"

_ "Vậy ư,ta cảm động quá nhé!" nói rồi còn không quên tặng thêm nụ cười nữa.Hạ Vũ cũng cười,chạy lại lôi kéo tay Hạ Vân

_ "Ca ca, chúng ta đi ra mua chút gì ăn đi,ta đói rồi"

_ "Ngươi nha,đói thì đi thôi..."

Hai người đi khuất bóng sau,kia đứng một chỗ tên tiểu tử đang xem xem bảo vật quay đầu lại,đưa tay lên,bất chợt phía sau hắn xuất hiện một người,cứ như từ đất mà lên

_ "Tam hoàng tử có gì phân phó ạ"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Diệt Sát

_ "Tam hoàng tử có gì phân phó?"

Đúng vậy,tên tiểu tử cùng Hạ Vũ tranh đoạt mảnh ngọc bội không ai khác chính là Thiên Quân Khải,tam hoàng tử của Đại Thiên Triều,lão bản phía sau Bảo trâm các cùng Tụ linh các,này đúng là tàng thật thâm sâu,tựa như lúc vừa mới khi đối diện cùng kia đôi huynh muội,hắn dùng đúng là gương mặt của một vị hoàng tử được sủng ai đến sinh hư,còn bây giờ khi không có người ngoài,hắn lại là một kẻ già dặn, thành thực,cặp mắt sáng quắc suy tính.

Hắn lại làm sao không suy tính cho được chứ.

Kia đôi huynh muội rớt cuộc là cái gì nhân,cái gì lai lịch,có thể ra tay hào phóng đánh đổi một cái túi trữ vật lấy một mảnh ngọc bội chỉ vì thưởng một chút niềm vui ?

Hắn thấy thật là đã kích,nhiều năm như thế hắn làm lão bản cái gì bảo vật còn chưa thấy,dạng người gì còn chưa tiếp xúc qua ,vì vậy dù tuổi tiểu nhưng cũng đã thật thành thực.Hắn biết vì được đến tài nguyên tu luyện càng nhiều cha con,huynh đệ có thể sát hại nhau,nếu không cũng sẽ giả dối tự thân bí mật ôm bảo mà qua đi,duy nhất hôm nay đôi nhân này,nhất là kia tên tiểu tử xấp xỉ tuổi hắn,có thể tùy tay mà xuất ra một viên túi trữ vật chưa nói,lại chớp mắt cũng không đã đi đổi ra.

Thiên Quân Khải suy nghĩ,nhìn lại một lần sự việc,kia tên tiểu tử có hành động như vậy chỉ có thể giải thích duy nhất là : hắn pháp bảo ùn ùn,một cái túi trữ vật hắn là churong mắt hắn.Thiên Quân Khải suy nghĩ đến đây mắt lờ lờ sáng như bắt được vàng,lại không che dấu được nụ cười.

Phải nói Thiên Quân Khải đánh bàn tính tốt lắm.Hắn hôm nay không phải nhân nhả mà đi tới Bảo trâm các vui đùa mà là có chuyện trọng đại. Gần nhất hắn biết hoàng gia bí cảnh sắp mở,mà hắn mẫu phi đã lần qua lộn lại với phụ hoàng làm hắn có một tên trung,đúng là cơ hội vạn năm khó cầu. Hoàng gia bí cảnh là ở hoàng gia chỗ sâu cung cấm,năm mươi năm mới hội mở ra một lần,nguy hiểm trùng trùng nhưng cơ duyên không thiếu,những ai từ đó sống sót đi ra đều làm chút đại sự.

Chính vì vậy hắn phải làm chuẩn bị thật kỹ,phải thường đến được tay cái bánh ngọt cao cao này. Hắn vốn muốn từ ttong Bảo trâm các chọn vài cổ bảo vật phòng thân nhưng sau khi thấy qua kia đôi nhân,mọi thứ tại đều là churong mắt,hắn muốn thường đến kia những thứ bọn họ tồn trong tay bởi chắc chắn dù cho có rớt ra một kiện lại sẽ khẳng định kiện đó bảo vật không phải dạng thường. Lại nói nói kia đúng là miếng mồi ngon,tu vì không cao,pháp bảo lại nhiều,này đúng là "hoài bích có tội" không phải sao.

_ "Ngươi theo kia đôi nhân,xử lí bọn họ,thường đến tay tất cả những gì chúng tồn trong tay mang về đến. Nhớ giải quyết gọn gàng,đừng để người ta truy

ra"

_ "Thuộc hạ lĩnh mệnh"

Người vừa lên tiếng chính là một trong hai kẻ đã dẫn Hạ Vũ hai người vào, hẳn đã là kim đan hậu kì đỉnh núi. Thiên Quân Khai thật rất tự tin sự này đã thắng chắc rồi

Lại nói Hạ Vũ còn chưa biết nguy hiểm đã rình mò ngay quanh, vẫn thoải mái dạo phố

_ "Ca ca, người sao lại có thể vì ta mà xuất ra kia túi trữ vật đâu, cái này không đáng"

_ "Sao lại không đáng chứ, chỉ cần Vũ Vũ vui mọi cái đều không đáng nói"

_ "Nhưng ca ơi, kia là túi trữ vật, cũng không phải củ cải nha, ta đây thật luyện tức, 20 mét vuông có thừa nha"

_ "Ha ha..." Hạ Vân nghe vậy đúng là cười đến sáng lạn

_ "Nó đúng là củ cải đâu"

_ "Cái gì?"

Hạ Vũ chán kinh, túi trữ vật sang quý như thế mà ca ca còn cho là củ cải, vậy cái gì mới đáng là bảo đây?

Dường như hiểu được nghi vấn của nàng, Hạ Vân cười nói

_ "Đây là ta viên túi trữ vật luyện chế ra, người nếu thích, ta lại cấp cho vài cái"

_ "Cái gì, là ca người luyện chế, không phải đùa đi?"

Hạ Vũ thực không tin, Hạ Vân mới nhiều tuổi mà luyện khí công lực đã thâm sâu như vậy. Luyện chế ra túi trữ vật ít cũng phải trúc cơ đã ngoài, một mét vuông ứng với một tầng công lực, nói vậy muốn sản xuất ra túi trữ vật hai mươi mét vuông đã ngoài, hẳn phải là nguyên anh đi. Nhưng nàng tin tưởng Hạ Vân sẽ không gạt nàng, nói vậy hẳn là ca ca hẳn có cái pháp quyết gì đi.

Hạ Vân nhìn thấy Hạ Vũ như thế, biết nàng đang lẩn qua lộn lại cái gì ý tưởng, xoa xoa đầu nàng cười nói

_ "Vũ nhi cũng không cần vội, người bước vào luyện khí nhị tầng sẽ bắt đầu tiếp xúc với các thứ linh tinh như luyện đan, luyện khí, luyện trận, vẽ phù... Đây là công khóa bắt buộc của ta gia. Đương nhiên công khóa này cũng không phải đơn giản, nó là thấu tóm vạn năm lịch sử mà đúc kết ra kinh nghiệm, người hãy chờ mà tiếp nhận đi"

_ "Thật vậy chẳng, ca không lừa ta đấy chứ?"

_ "Sẽ không, nương sẽ đích thân dạy dỗ ta và người"

_ "Vậy thật tốt, nhắc mới nhớ chúng ta đi cũng mất ngày, nên về thôi"

_ "Vũ nhi đây là nhanh về gặp nương đi, haha"

_ "Đúng a, ta thật nhớ nương quá đi"

Nói rồi Hạ Vũ cười rộ lên, cùng ở với người thân cảm giác thực thoải mái và an toàn, nàng cũng không biết cái cười này lực sát thương đủ cường nha

Hạ Vũ cùng Hạ Vân đi dạo không lâu sau thì ra khỏi thành. Hạ Vũ không hiểu sao từ lúc đến phía ngoài luôn luôn ảm ảm cảm thấy có nhân theo dõi, nhưng nhìn Vân ca hẳn lại không phản ứng gì, điều này làm nàng có chút yên tâm, dù sao ca ca hawdn tu vi do nàng cao còn không thấy dị thường, nàng đây hẳn là tưởng tượng đi. Nhưng lại không ngờ vừa ra tới cổng thành không lâu, Hạ Vân chợt truyền âm

_ "Có nhân tu vi cao thâm theo sát ta, đợi khi ca đếm đến ba, chúng ta phải dùng hết sức mà chạy, dùng Vạn dặm quyết là tốt nhất, ta nghĩ người này không có hảo ý"

Hạ Vũ cũng sợ đến mặt trắng bệch, đây không phải thấy nàng hai người từ Bảo trấn các đi ra mà nghĩ muốn cướp của giết người chứ. Nhưng đúng này bên tai Hạ Vân vang lên

_ "Đi..!"

Vậy là Hạ Vũ hai người dùng toàn bộ sức vào đôi chân mà chạy, không quá nhất nén hương đã cách thành tới năm mươi dặm có thừa, lúc này sở hữu linh khí đều đã cạn kiệt, Hạ Vũ mặt trắng gượng hỏi

_ "Ca ca, ta đây đã thoát?"

Hạ Vân còn chưa kịp trả lời,xung quanh gió lốc bụi bay mù,mà kèm theo đó là một trận âm thanh nhức óc mà tới

_"Hai con kiến,muốn đào thoát ra lão phu,đừng mơ,mau mau chịu chết đi!"

Hạ Vũ biết,hai người đây là dính phải cái đại nguy hiểm diệt sát rồi,mà này tu sĩ sẽ không phải thường,nàng nên làm gì đây,không thể cứ vậy ngã rớt ở nơi này được,nàng phải cùng ca ca đào thoát,nhất định

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghênh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chỉ Mảnh Treo Chuông

"Hai con kiến,muốn đào thoát ra lão phu,đừng mơ,mau mau chịu chết đi"

Hạ Vũ hoảng sợ đến mặt trắng tay run nhưng chân vẫn không ngừng dừng lại.Nàng biết chỉ cần kiên trì thêm,mới đi ba mươi dặm,còn thật xa nữa mới tiến vào pháp trận mà Hạ Vân bày ra lúc trước,nàng sẽ không từ bỏ.Lúc này không hiểu sao Hạ Vũ hi vọng vào thân phận nữ phụ,dù sao cũng chưa thấy nữ chính,chắc chưa lĩnh hộp cơm đầu.Nhưng ý tưởng thì hay lắm mà sự thật đúng là tàn khốc,ngay sau đó chớp mắt,một luồng thần thức mò tới phía sau,tựa sợi dây vô hình cuốn chặt hai người lại,thậm chí chút ít còn sót tia linh khí cũng đông cứng lại.Hạ Vũ thầm kêu không tốt,thật là bị bắt lại

_"Hai người khá lắm"

Bụi mù tan đi,hiện ra hình dáng của một người,nhìn đến khiến nàng muốn tức điên cuồng mà mắng chửi

_"Là người..."

Đúng vậy,đây chính là một trong hai người đã dẫn đường cho nàng cùng đại ca tiến Bảo vân các.Hắn đây tính là làm gì.Chợt lúc này,Hạ Vân truyền âm tới nhường nàng dâng lên muôn vàn hi vọng

_"Kiên trì thêm chút nữa,ta đã truyền âm cho nương,có lẽ không quá ly trà nhỏ,nương sẽ tới"

_"Thật vậy chăng?" Hạ Vũ kinh nghi hỏi

_"Đúng vậy,điều quan trọng bây giờ là kéo dài thời gian"

_"Cái này..."

Trong lúc hai người Hạ Vũ đang bàn qua tính lại,kia lẳng lặng đứng một bên kẻ truy sát đang kinh ngạc không thôi.Hắn tên Thiểm Quan Sa,là một tên tán tu,nhưng số trời đúng thương hắn,làm hắn đến tay được một viên công pháp ám sát nhường công lực đại tăng,tiến một đường tới kim đan hậu kỳ đỉnh núi,kém một bước chỉ nhất tới nguyên anh kỳ đại năng. Tuy nhiên vì đặc thù công pháp,hắn vẫn đủ tự tin để trốn thoát nguyên anh truy đuổi.

Vậy mà hôm nay hắn đã dùng hết tốc độ quá nửa nén hương mới bắt kịp đôi kia huynh muội.Lại nhìn xem kia con kiến mới có cái gì đạo hạnh mà có tốc độ kinh người.Thiểm Quan Sa sẽ không tin được đó là từ nội tại chúng mà ra,hắn là có cái gì pháp bảo trợ giúp. Thì ra Tam hoàng tử phái hắn truy sát đôi nhân này là vì vậy.Nếu như chúng pháp bảo ừn ừn trần quý như vậy,đến lúc đó mình thường lấy một hai kiện,ai sẽ biết đó là đâu.Vì vậy,hắn từ cảm khái bỗng mất sáng quắc đầy sát khí

Hạ Vũ cảm nhận thấy sát khí,lại nhớ Hạ Vân nói nương tài năng cũng mất trên dưới 5 phút mới tới đây,mình hắn là phải kéo dài thời gian đi

_"Người là người Bảo trấn các đi,thật định tính cướp của diệt nhân ư,không sợ tin truyền ra ngoài sẽ mang tới bao oanh động" Hạ Vũ cứng rắn không cho giọng khò run sợ,bởi nếu như vậy người còn gì mà đàm luận kéo ra.Lại thật không ngờ nghe nàng nói thế,Thiểm Quan Sa cười đến điên cuồng

_"Con kiến xem ra cũng mạnh mẽ,tuy nhiên người không cần lo xa.Người nghĩ giờ đây ta ra sát chiêu,lại tiến thêm thiên hòa đưa hai cái người thiêu làm tro,thử hỏi còn ai phát hiện"

Hạ Vũ thực sợ rồi,đây lúc này tử vong sẽ không là giả,nàng nên làm gì đâu.Suy nghĩ một hồi,Hạ Vũ hạ quyết tâm lật tấm bài tẩy,dù sao giờ cái gì cũng so mạng nhỏ yếu

_"Xem xem ta thật không hiểu sao Thiên Quân Khái có thể đem Bảo trấn các cùng Tụ linh các phát quang như hôm nay"

_"Người nói cái gì" Thiểm Quan Sa bị dọa chán kinh rồi,đây là bí mật kinh người như thế nào hắn là người biết rõ nhất,đây so với quốc gia bí mật còn thâm hơn nhất tầng bởi lẽ chỉ có Vương Phi,Tam hoàng tử ,hắn cùng cái đệ đệ Thiểm Quan Sát biết đến.Nếu như không là ảnh vệ của Tam hoàng tử lâu năm,hắn có bị đánh cho hồn phi phách tán cũng không tin được kia cái hoàng tử bị sủng sinh hư lại là người có dã tâm lớn như vậy.Sở dĩ nói như thế là vì Bảo trấn các cùng Tụ linh các là lực lượng tiềm ẩn,con át chủ bài cho Tam hoàng tử tiến đến kia ngôi vị.Nói thế làm sao kia nha đầu có thể biết được

_ "Ngươi làm sao mà biết?"

Hạ Vũ nhìn kia tia biến hóa của Thiểm Quan Sa, cười đến ngọt ngào

_ "Hai người thật nghĩ chúng ta là ai đâu, kia tên tiểu tử tranh ngọc với ta nên gọi là Thiên Quân Khải đi"

_ "Ngươi...ngươi...làm sao lại biết...?"

Thiểm Quan Sa kinh hoàng, này đến cùng là từ lực lượng nào bồi dưỡng ra

_ "Kì thật cũng không khó, người biết đến huynh muội ta không nhiều, lại biết ca ta hào phóng xuất ra viên túi trữ vật lại chỉ duy nhất kia một tên. Mà hơn hết hẳn có thể ra lệnh cho ngươi, tất cả nên duy là một cái người thôi"

Hạ Vũ có tin tưởng là bài tẩy này của mình ít nhất cũng khiến cho kia tên ám sát chần chừ đôi ba phút, lại thật không ngờ nhìn đến mặt hắn chỉ có ánh lên chút kinh nghi, sau lại càng nùng sát khí tỏa ra

_ "Ngươi nha đầu cũng thật tinh chuẩn, đúng kia là Tam hoàng tử, cũng chính là lão bản phía sau Bảo trấn các cùng Tụ linh các. Nhưng ngươi biết không, những ai biết bí mật này mà có đe dọa đến ta chủ tử đều chung một kết cục là tử. Mà ngươi lúc trước nên chết vì thân mang bảo, giờ lại càng nên"

Hạ Vũ nhìn kia lão ám sát đã điều động chương phong, gấp đến chừng ngược

_ "Ngươi cũng không tò mò ta là ai a?"

_ "Ta trước nay chưa từng hỏi quá một cái người chết rất nhiều"

Hạ Vũ nghe thế càng sợ run, nhưng trên mặt vẫn mang ý cười

_ "Ngươi thật là lạ, sống bố tuổi cũng nghĩ không thông, ta hai huynh muội chỉ cần liếc cũng không người thường, làm sao sẽ mang một thân bảo vật mà không phòng..."

Hạ Vũ không quên mặt cường ngạnh làm cái khiêu khích, mà lại không ngờ được kết quả sai khác hoàn toàn với dự đoán

_ "Vậy ngươi liền kêu ra luôn đi, ta diệt một thể, tránh đêm dài lắm mộng"

Không thể nói Thiểm Quan Sa tự cao lúc này lại hổ đứng, hẳn tự cho rằng mình cũng không phải vật trong ao, người tu vi hơn hẳn cũng sẽ không như củ cái dễ gặp như vậy, vì thế tự nhiên cho rằng hai tên này bảo hộ cũng thực lực không đi đến đâu

Hạ Vũ lúc này chính là tuyệt vọng, nằng cái gì chiêu số cũng đã ra hết mà không thấy cái biến. Không lẽ...không lẽ

Đúng lúc này bên tai lại vang lên một thanh âm thanh thúy

"_ Phải không..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Kim Đan Đấu Đấu

"_ Phải không...?"

Một thanh âm thanh thúy vang lên khiến tất cả mọi người đều giật mình quay lại. Từ xa, bóng người dần hiện rõ, đó là một thiếu nữ mắt hạnh, mày ngài, môi đỏ thắm, mặt trái xoan, đi bên cạnh là một cô bé phấn điêu ngọc mài, mắt phượng, mũi quỳnh, làn da bạch ngọc.

Hạ Vũ cảm khái, không hổ thế giới tu chân, luôn sinh sinh đi ra các đại mỹ nữ, mà kia hai người cũng càng là nhân trung long phượng, nổi trội trên đàn này tuyệt sắc nhân. Nếu Hạ Vũ còn đang mãi cảm khái vì nhan sắc của kia đôi nhân hì mặt khác một người lại có suy nghĩ hoàn toàn trái ngược, đó chính là Thiểm Quan Sa.

Hắn tự tin bản thân là kim đan hậu kỳ, so về tốc độ hôm nay đã chấn kinh do kia đôi con kiến, đến bây giờ lại bị khủng hoảng bởi mới tới đây đôi nữ nhân. Hắn thật sự là không có chút cảm nhận gì về sự tồn tại của họ, nói vậy nữ tử này tu vi cũng tầm tầm với hắn, còn con nhóc bên cạnh nên là có pháp khí ẩn thân.

Pháp khí ẩn thân a, đây là thứ mà tất cả các sát thủ đều khao khát, bởi người tài năng thu liễm đến đâu cũng sẽ xuất ra vài nhược điểm, nhưng ẩn thân pháp bảo đến tay sẽ hoàn toàn xóa đi những cái đó.

Nghĩ như vậy hắn đã quyết định xuống rồi, phải diệt sát bốn người này, vì Tam hoàng tử, cũng vì chính bản thân, hắn có tự tin trong cùng cái giai cấp, hắn có thể đem hết thầy nhân đề bệch

_"Đây là người bảo hộ của ngươi ư?"

Thiểm Quan Sa hướng về phía Hạ Vũ hỏi khiến nàng đang chìm đắm trong tuyệt mỹ dung nhan giật mình nhìn nhận lại.

Đây là cái gì hoàn cảnh mà còn phân tâm như thế chứ, lại để ý đến câu hỏi của tên kia, nàng cũng sẽ không ngu mà nói không, bây giờ kéo dài được chút nào thời gian hay chút đó, đương nhiên nàng biết kia hai người dám xuất hiện cũng đã có chuẩn bị, dù không biết là mục đích gì

_"Đương nhiên, ngươi mau cút, đừng để họ đem ngươi nghiền thành bột..."

Ngay sau câu nói đó chỉ thấy hắn càng cười lớn hơn

_"Hào hảo, đến đến, ta đợi, mà không, các ngươi không đến ta cũng sẽ giết các ngươi"

Nói xong tay huy khởi chưởng ấn, không gian xung quanh tựa như màn nước đóng băng một dạng, dần dần ngưng kết bó chặt mọi người lại.

Hạ Vũ cảm thấy lúc trước bị thần thức cường đại bắt gọn, vừa cảm thấy tia đó rút đi, chưa kịp khởi động linh khí trong cơ thể, lại bị hoàn cảnh đóng băng, này cảm giác thật khó chịu, giống như tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa một dạng. Hạ Vũ lại nhìn sang Hạ Vân, hắn ca ca cũng không tốt hơn, mày nhíu thật chặt

_"Yên tâm, nương hắn là sẽ đến ngay đây thôi"

Hạ Vũ biết Hạ Vân đang an ủi nàng, bởi kia tên kim đan muốn đem hai nàng biến mất triệt để có lẽ chỉ trong một chớp mắt. Mà hai người mới tới cũng chưa biết mục tiêu, tốt xấu sao. Hạ Vũ đánh mắt sang, thấy tiểu phần điều ngọc mài cất tiếng

_"Sương tử, cứu họ đi"

Tiểu phần điều ngọc mài cất lên thanh âm thật trong trẻo, cùng nước suối kêu đồng dạng, mà đây vào tai Hạ Vũ thật giống như chét đuôi vó được cọc

_"Được"

Sau câu đó, không gian xung quanh dần dần dần rộng ra, Hạ Vũ chỉ cảm nhận thấy từng đợt âm ba truyền đến.

Có lẽ kia thiếu nữ đã dùng pháp lực tạo ra một miếng chắn đi, mà đợt âm ba truyền tới chắc hẳn là do hai người đang đấu pháp

_"kim đan trung kì, haha, một cái kim đan trung kì cũng giám cùng ta đấu"

Kim đan trung kì cùng với Kim đan hậu kì, mà lại là một tên sát thủ, đây không khác gì là tự sát sao.

Trừ khi nàng ta giống Hạ Vân có thể đấu vượt cấp, nhưng cái này hi vọng nhỏ không phải vừa đâu. Chỉ thấy kia thiếu nữ mày nhíu chặt biểu thị cho tình huống hiển nhiên là rất bất lợi.

Hạ Vũ rất muốn nói nhường hai người họ nên chạy đi, nhưng lòng nàng lại sợ một khi như vậy, bản thân sẽ từ từ ngay mà không cần bàn cãi

_"Yên sát"

Kia Thiểm Quan Sát nhất câu vang lên, không khí cô đọng càng thêm lợi hại, mà không khí ngưng kết lại không đơn giản, dần tụ tập lại với nhau thành các đóm, liếc qua còn thấy ẩn chứa vô vàn sát khí.

Hạ Vũ biến sắc, đây chính là dùng lấy tĩnh thắng động, dùng phong nhận diệt nhân, mà phong ngươi đương nhiên sẽ không thấy đâu mới là chân chính đao pháp, nhưng bất kể đao nào cũng sẽ gây tổn thương không nhỏ.

Đối mặt với chưởng pháp này ngoại trừ tu vi cao thâm hơn, nếu không chỉ có duy nhất một cách đó là thủ thế.

Xem ra kia sát thủ muốn đánh nhanh thắng nhanh.

Quả nhiên kia thiếu nữ cũng hiểu được lợi, vội té ra một chiếc ô màu vàng kim, chiếc ô vừa ra đã tỏa một vầng hào quang bao bọc bốn người, cảm giác áp lực vội tiêu hao bớt hơn nửa

_"Thượng cấp địa giai phòng thủ pháp bảo, ngươi thật nhiều pháp bảo a"

Thiểm Quan Sa mắt nhất khiêu, này bốn người không biết xuất từ đâu ra mà pháp bảo ào ạt.

Nhưng không sao, dưới sự chênh lệch thực lực, dù pháp bảo nhiều nữa cũng không dụng. Hạ Vũ nhìn tên kia, biết hắn đã động sát tâm thực sự. Quả nhiên ngay sau đó hắn gầm lên

"_Động sát,diệt"

Không gian xung quanh bỗng khởi động lên âm âm như sóng dữ,những đóm không khí tích tụ lấy mắt thường có thể nhìn bị biến đổi lớn ra,lại chau đi chuốt lại vài lần biến thành các miếng dao nhỏ,mỏng mà đầy uy lực.

"_Không ổn,Địa huyền cứu nhân"

Thiếu nữ hiển nhiên thấy không tốt,cũng xuất ra chưởng pháp.Hạ Vũ nhìn nhìn thấy nàng ta mặt trắng bệch,hiển nhiên đây là cố hết sức.

Hạ Vũ biết nếu chiêu này cũng thất bại coi như xong,nàng vốn mong hai người ít ra cũng đấu qua lộn lại vài chiêu để câu chút thời giờ,lại thật không ngờ vừa tiến vào đã xuất động chiêu thức mạnh nhất,đây thời gian thật sự quá ít,không lẽ cao giai tu sĩ đấu đấu toàn như vậy.

Hạ Vũ thật không biết,sự thật không giống vậy chút nào,sở dĩ trận đấu này nhanh như thế là bởi Thiểm Quan Sa muốn đánh chiến thần tốc,mà đây thiều nữ dưới tình huống buộc phải xuất ra chiêu thức mạnh nhất thời

Chiêu thức hình thành cũng rất nhanh lao vào nhau,một tựa bờ đê vững chắc,một lại như con sóng cuộn trào,những nơi chúng ma sát với nhau tạo ra những ánh sáng bùng lên,lập lòe rồi lại tắt vụn,mà Hạ Vũ đứng ở trong cũng cảm nhận được sức nặng như toàn bộ không gian đang đè ép xuống.

Cùng với thời gian không lâu,ánh sáng chiếu ô dần dần âm đạm xuống,lại nghe một tiếng "rắc rắc" vang lên,tám chấn lấy mắt thường có thể thấy bị nứt ra,ngay tiếp là các đợt phong nhận ủa vào. Thiếu nữ mồm nơn ra một ngụm máu,nhưng tay cũng không ngừng,lại tiếp tục làm thêm vài cái ấn bắn ra chỗ nứt.

Tình trạng cứ vấ lại nứt,vấ lại nứt lập lại,hiển nhiên tiêu hao cực đại pháp lực,nhưng đây cũng là cách duy nhất,nếu tám chấn vỡ,bốn người kết quả hẳn là đều biết rõ

"_Phá.."

Câu nói của Thẩm Quan Sa vang lên,vào tai Hạ Vũ không khác ác quỷ đòi mạng.Một khắc này nàng biết có lẽ bản thân xong rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Kim Đan Đấu Đấu (Tiếp)

"Phá..." Câu nói của Thẩm Quan Sa vang lên như ác quỷ đòi mạng bên tai Hạ Vũ vậy,nàng biết có lẽ mọi chuyện xong rồi,đây có lẽ là nhất kích sẽ đập tan lớp phòng ngự mỏng manh mà kia thiếu nữ được gọi Sương tỷ.

Quả thật,sau câu nói này,không khí càng thêm chặt chẽ ngưng kết,các vết nứt trên tám chấn càng lúc càng nhiều,tốc độ càng lúc càng nhanh,nhanh đến nỗi kia thiếu nữ mới vấ được một,bên cạnh đã nứt ra hai.

Phía trên chiếc dù cũng đung đưa càng lợi hại,mất đi hẳn màu vàng kim khi mới xuất hiện,xung quanh chỉ còn ánh ánh đậm đậm

"Rắc...rắc..." âm thanh này vang lên làm tim của cả bốn người đều treu lên thật cao,lớp chấn cuối cùng rốt cục không chịu được sự công kích quá lợi hại của từng đợt phong nhận.

Kia một khắc,Hạ Vũ cảm tưởng như không gian chậm lại,sau đó lại bùng cháy nổ tung ra.Cùng với đó,các lưỡi phong đao tới tấp mà theo vào như thác lũ,sắc đến lạnh sống lưng.

Lúc này Hạ Vân chợt đẩy Hạ Vũ ra phía sau,dùng bản thân chắn lấy.Nàng chỉ kịp nghe các tiếng "bùm...bùm..." vang lên,nàng vốn thực sự còn chưa thoát khỏi cơn chấn nhiếp kinh hoàng.Nhưng khi nghe thấy kia thanh âm,Hạ Vũ như bị dội gáo nước lạnh đến ngay lập tức tỉnh lại.

Nàng thấy cảnh tượng trước mắt làm tim thật đau nhói,Hạ Vân đứng kia,quần áo bị phong nhận đập cho tan tác, gương mặt điển trai giờ bị cọ xát chảy ra đầy máu.Hạ Vũ chạy lại phía sau ôm lấy ca ca nàng.

Lúc này nàng không suy nghĩ được cái gì nữa cả,chỉ cảm thấy tim thật đau,thật đau.

Từ khi trọng sinh tới nay,chỉ có ca ca và nương là người luôn đối với nàng tốt,yêu thương một cách vô điều kiện,khiến cho nàng tâm hồn khao khát về một gia đình tưởng đã nguội lạnh bỗng chốc lại sống dậy.

Nàng luyến tiếc sự nghiêm khắc mà dịu dàng của nương,sự chiều chuộng cùng bảo ban của ca ca,nhưng nàng thật không ngờ giờ phút này vì bản thân,ca ca lại lao vào sự nguy hiểm nhưng này.

Nước mắt không tự giác được cứ thế rơi ra, dù nàng lau như thế nào cũng không hết

_"Ca ca, sao ca ngốc vậy, đợt phong nhận nguy hiểm thế sao lại ra chắn chứ"

Hạ Vân cả người đều là máu, nhưng ánh mắt vẫn lấp lánh hữu thần, ẩn chứa đầy kiên nghị. Hắn không có thời gian để trả lời câu hỏi của Hạ Vũ, bởi câu hỏi này thật không nhất thiết cần trả lời.

Vũ Vũ là hán thân sinh nguội nguội, ra đời lại đúng lúc gặp họa diệt gia, chưa từng nhìn thấy mặt phụ thân, gia gia, nếu tính ra so với nàng, hắn may mắn hơn rất nhiều.

Chính vì vậy từ khi nhận thức được, hắn đều dành tình yêu cùng sự quan tâm chăm sóc đặc biệt tới nguội nguội này, hắn muốn nàng ấy lớn lên mà không cảm thấy tự tin gì cả.

Chính vì vậy lúc này đây, đối mặt với nguy hiểm có thể lấy đi tính mạng của bản thân, hắn cũng sẽ không lưỡng lự mà đứng ra phía trước. Có lẽ bởi một điều thực đơn giản, hắn là ca ca của nàng.

Kia được kêu Sương tử kim đan cũng không phải chỉ để ngắm. Tầm chắn vừa bị đập vỡ, nàng ta bị phản phệ, toàn bộ chưởng phong ập lên nàng ta, dù có té ra bản mệnh pháp bảo là một thanh kim trâm nhưng cũng bị đánh cho bắn ra vài chục mét, đập thân vào một cây cỏ thụ mới dừng lại được, nàng ta mặt trắng bệch, ói ra một ngụm máu, xem xem tình huống đây Hạ Vân cũng mới chỉ dính đến chút ít da lông mà thôi.

Nhưng điều kì lạ là kia tiểu oa nhi phân điều ngọc mài lại không hề hấn gì, nàng ta chỉ ngưng lại hai ba giây, thấy Hạ Vũ khóc cũng òa lên mà hướng về phía thiếu nữ

_"Sương tử.."

Điều kì lạ này có thể thoát khỏi hết thảy, nhưng lại làm sao thoát được con mắt sành sỏi lời đời của Thiểm Quan Sa. Hắn vốn từ trước đến giờ vẫn lặng lẽ đứng nhìn con mồi bị vòn đến kiệt sức mà ngã rớt, lại thật không tưởng phát hiện ra cái thú vị.

Nếu kia cái oa nhi tên Hạ Vũ vô khuyết bởi vì nàng ca ca gánh cho, thì cái oa nhi còn lại do đâu...?

Thiếu nữ tu vi kim đan tu vi tuy không sai, nhưng khi đối mặt với hai chiêu thức cường đại nhất của hắn cũng phải té ra bản mệnh pháp bảo mới cứu về một mạng, làm gì có thời gian mà phân tâm đến kia oa nhi.

Nghĩ đến đây Thiểm Quan Sa càng khẳng định này mạng một thân bảo, không những có nhất kiện ân thân mà càng quý hơn lại là này kiện phòng ngự pháp bảo. Thiểm Quan Sa càng suy luận càng chấn kinh, đến tột cùng này phẩm giai ra sao mà đối mặt với kim đan hậu kì dồn nhất sức cũng không mấy may...

Không lẽ nào là thiên giai phòng ngự pháp bảo. Nhưng ngay sau đó hắn vội phủ định ý tưởng này, bởi người dù là đối tượng được trọng bồi đến đâu cũng sẽ không ai đem một cái trân phẩm như thế cho, nhất là oa nhi này cũng chỉ mới hơn mười tuổi chút chút, bất quá dù là cái dạng gì đi nữa, hắn cũng sẽ phải bắt được tới tay. Vì vậy hắn bồi thêm một chưởng phong nữa hướng về phía kia tiểu oa nhi. Hạ Vũ đang lau lau vết thương cho Hạ Vân, thấy thế chỉ kịp kêu lên

_"cẩn thận"

Tiểu oa nhi đang khóc cũng ngừng bật, tròn tròn mắt nhìn nhìn ngơ ngác. Nhưng mọi người ngơ ngác không có nghĩa đều là sẽ không phản ứng, hiển nhiên ở đây là hai người tu vi kim đan. Thiếu nữ kia sau khi bị trọng thương gương mặt trắng bệch, môi còn vương tơ máu, trông yếu đuối không chịu được, có cảm giác chỉ một làn gió cũng đánh gục, lại vừa nhìn thấy Thiểm Quan Sa động tác, như được tiếp thêm một sức mạnh thần bí, hét lên một tiếng lao mình lên chắn chưởng phong, hoàn toàn đem kia oa nhi bảo hộ trọn vẹn. Chỉ nghe oành một tiếng, chưởng pháp tiếp xúc với người kia Sương tử, lại đánh bật nàng ta ra xa xa, lần này thực sự đem nàng ta cấp hóm hể đi qua.

_"Sương tử, tử sao vậy, mau mau mở mắt ra nhìn Phong nhi đi, Sương tử..."

Tiếng kêu thê lương của kia oa nhi thật sự là não lòng, nó khiến cho Hạ Vũ cảm tưởng như toàn bộ thế giới trước mặt cô bé đã sụp đổ, đây so với nàng trước kia mồ côi thật sự là còn muốn cường cường gấp nhiều lần thống khổ.

Hạ Vũ hiểu ra điều này bởi vừa lúc rồi nàng đã tiếp qua tình cảnh như thế khi thấy Hạ Vân bị trọng thương. Nàng là cái linh hồn không thể nói thành thực nhưng cũng đã hiểu biết rất nhiều còn mặt bình tĩnh như thế, huống chi trước mắt kia cô bé mới mới mười tuổi?

Bất quá lúc này chắc chỉ có Hạ Vũ cảm khái tình cảnh này, hai người còn lại hoàn toàn không.

Đây là Hạ Vân luôn luôn chăm chú nhìn chăm chăm kia tên ám sát như để phòng ngừa, còn Thiểm Quan Sa thì mắt cũng không kịp liếc, lại chuẩn bị ra thêm chưởng nữa để kết thúc hết thảy

_"Lời thôi như thế cũng đã đủ rồi đấy, kết thúc hết thảy đi"

_"Đúng vậy, nên kết thúc hết thảy đi thôi"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Được Cứu

"Đúng vậy,nên kết thúc hết thấy đi thôi"

Một câu nói vang lên thanh thúy vang vọng từ từ xa xa lại,hư hư thực thực, nhưng đối mọi người trong giữa nghe vào đúng là rõ một một, cảm xúc cũng là khác nhau.Đối Hạ Vũ, nàng vui sướng đến tột cùng,này là tiếng của nương, nương đã tới rồi, nàng và ca ca,còn cả đôi tỷ muội kia cũng sẽ không nữa chịu thương tổn.

Bên cạnh Hạ Vân cũng kích động không thôi,dù toàn thân cao thấp đều là máu nhưng môi vẫn nhếch lên cười lạnh nhìn hướng tên ám sát.

_"Nương đến rồi"

Hạ Vũ kích động reo lên, đứng đưa tay Hạ Vân

_"Đúng vậy,nương tới rồi"

Lại chỉ thấy ngay sau đó, một bóng nữ nhân tinh tế hiện ra,mắt phượng mày ngài, đó không ai khác chính là Phượng Nghi. Phượng Nghi từ từ hạ xuống bên Hạ Vũ hai người,mặt âm trầm đầy tức giận nhìn kia tên ám sát,đây là lần đầu tiên Hạ Vũ thấy nương tức giận như thế.

Quay lại nhìn nàng,nương tay chỉ lật một cái liền hiện ra hai viên dược hoàn,toàn thân bóng nhuận,oánh oánh màu bạc.Viên thuốc vừa ra,không khí tràn đầy một mùi thơm ngát,Hạ Vũ chỉ hít một cái tinh thần liền tốt hơn rất nhiều,không cần phải nói này đan dược không phải dạng thường đi.

_"Vũ Vũ,mau cho đại ca ngươi uống xuống viên này,viên còn lại cấp kia cô nương đi,nàng tình hình thật không tốt"

_"Dạ"

Hạ Vũ đón nhận viên dược,tay vừa tiếp xúc đã thấy truyền đến cảm giác mát mát tỏa ra,toàn bộ tế bào lại như thêm khát mà hấp thụ.

Nàng cũng không chần chừ,đem dược phân phát đi ra.Hạ Vân đón nhận viên thuốc cười cười rồi nuốt xuống,hiệu quả thật không nói chơi,nhìn hấn ca ca vết thương lấy mất thường khép khép lại,nàng kinh hô không khép miệng lại được.

Hạ Vũ vẫn biết thế giới tu chân huyền ảo,nhưng tận mắt chứng kiến thật không ngờ khoa trương tới vậy,lúc này nàng tự nhủ khi thoát ra nhùng nương cho nhiều nhiều vài hạt như thế làm cái bảo hộ cũng không sai.Đánh mắt nhìn sang kia kêu Sương tỷ trọng thương không chịu nổi,nàng cũng không dám chậm trễ,vội vàng tiến tới bên

_"Mau giúp ta nâng tỷ ấy dậy,nuốt xuống viên thuốc sẽ không sao..."

Hạ Vũ hướng về phía tiểu oa nhi phân điều ngọc mài lúc này đang khóc đến thê lương,hai má sưng đỏ lên,mặt tràn đầy nước mắt.

Nghe thấy Hạ Vũ nói cứu được thiếu nữ,nàng ta vội ngẩng mặt lên nhìn.Hai ánh mắt chạm nhau,Hạ Vũ chỉ cảm thấy phía trước một đôi mắt phượng đen láy,sâu thăm thẳm người tiến sâu vào không lối ra.Hạ Vũ kinh hoàng,này đôi mắt,gương mặt,tiếng nói,tuy mới trên dưới mười tuổi đã nhiếp nhân như vậy,không biết sau này khi lớn lên sẽ ra cái dạng gì nữ nữ,ngay đến nàng lúc này còn bị lôi cuốn,nói chi tới những nam nhân...

Hạ Vũ lúc này chỉ có một suy nghĩ,cũng rất tò mò không biết Lan Băng Băng nữ chính sẽ có dung mạo như thế nào,dù sao ấy cũng là đệ nhất nữ tử của thế giới này mà...

_"Thật vậy chẳng,chi cần uống viên thuốc này sẽ cứu được ta Sương tỷ"

_"Đúng vậy,mau mau..."

Hạ Vũ gạt đồng xác nhân

_"Vay được,mau đưa ta cấp tỷ tỷ đừng,ngươi cũng quay trở lại chăm sóc cho ca ca ngươi đi,hắn bị thương cũng không nhẹ"

Hạ Vũ nghĩ nghĩ,nương cũng đã tới rồi,nguy hiểm cũng không còn nên cũng gạt đầu đồng ý,trao viên thuốc cho tiểu oa nhi, sau đó tiến về phía Hạ Vân chỗ đang nghỉ

Đối lập với bên này,chỗ kia Thiểm Quan Sa sắc mặt thật sự là không tốt đi đâu được.Đối mặt với này nữ tử mới tới, hấn một chút cảm giác cũng không sờ tới,điều này khẳng định nàng ta tu vi vượt hấn xa lắm. Lúc này pháp bảo dùng bàn,giữ được cái mạng cũng đã không sai rồi.

Vì vậy suy nghĩ đầu tiên trong đầu hấn chính là chạy,vội điều động toàn bộ linh khí để vào nhất kích này.Không điều động linh khí thì thôi,vừa điều động

hắn đúng là bị dọa cho mất mật, linh khí của hắn cứ tích tụ tích tụ vào mà không thể vận chuyển theo kinh mạch đi ra, nếu cứ liều mạng tích tụ vận chuyển lên, kết quả nổ tan xác cũng không phải không thể. Hắn không biết bản thân bị sao, nhưng hoàn toàn khẳng định là do nữ tử mới đến gây ra vậy nàng là lúc nào ra tay?

_"Kim đan hậu kì ư?"

Câu nói thanh thúy như tiếng ngọc vang lên, dù nàng ta dung nhan kinh diễm nhưng Thiêm Quan Sa không có tâm trí mà nhìn nhầm, không đúng, phải nói hắn không dám, hắn có thể thấy được tim mình đập ập ập, cơ thể lạnh toát nhưng mồ hôi lại cứ chảy ra.

Đây là cảm giác nguy hiểm, thật sự nguy hiểm mà đã lâu lắm rồi kể từ khi tiến giai kim đan hắn không hề cảm thấy, hắn biết đây chính là đại kiếp nạn của bản thân. Lại chỉ thấy nàng ta âm thanh ngân vang

_"Nếu đã đến thì hãy ở lại luôn đi"

Câu nói vừa vang lên, chỉ thấy Phượng Nghi tay nâng lên "Phượng Hoàng hiện". Không gian lúc này ngưng kết so với Thiêm Quan Vũ tạo ra cường không biết bao nhiêu lần.

Hạ Vũ đứng phía sau Phượng Nghi, dù chỉ có tạt tạt chút ít thần thức nhưng cũng nhường nàng hít thở không thông, đây là khí tức của nguyên anh ư? Hạ Vũ kích động, nàng muốn mạnh mẽ, muốn giống nương như thế cường đại mới tài năng đứng vững, bảo vệ người thân.

Thiêm Quan Sa đứng đầu sóng hứng toàn bộ cơn phản nộ của Phượng Nghi quả thật không dễ chịu chút nào.

Mặt hắn đại biến, tuy nhiên kim đan cũng không phải để chơi, vội té ra một cái phi tiêu. Đây phi tiêu đen bóng, sắc lạnh, vừa nhìn đã biết tầm qua không biết bao nhiêu mạng người.

Đây là bảo vật đáy hòm của hắn, bởi lẽ khi nó vừa ra không ai còn sống mà đem đi lan truyền, hôm nay tình huống cấp bách, sinh tử đều dựa vào đây nhất kích.

_"Thượng phẩm địa giai pháp bảo, cũng không tệ, nhưng so so ra đúng là quá kém, phượng hoàng hiện thân"

Bất chợt không khí nóng lên mấy độ, ở trong giữa lấy mắt thường có thể thấy hình ảnh của một con phượng hoàng đang rõ dần.

Này phượng hoàng thật kì lạ, không phải vật chết mà như có linh tính, mắt sắc lạnh, cao ngạo nhìn xung quanh.

Cuối cùng như phát hiện ra Thiêm Quan Sa, kêu lên hai tiếng chói tai, lao thẳng vào hắn. Nơi phượng hoàng đi qua mọi thứ đều bị thiêu trụi.

Mà Thiêm Quan Sa biết không có hết sức cũng sẽ bị thiêu trụi. Nếu cường ngạnh vận chuyển linh khí sẽ không khác gì tự bạo, còn nếu không làm gì mà đứng đó cũng chỉ một kiếp tục. Thế thì hắn dù tử cũng kéo theo vài cái đệ muội.

Nghĩ thế mặt Thiêm Quan Sa trở nên hung tợn. Hắn liều mạng hấp thụ linh khí, đem hắn cuộn lên làm thành cái kén ở giữa

_"Nương, không tốt, hắn muốn tự bạo!"

Hạ Vân tiếng hét vang lên, hắn biết nguyên anh tu sĩ đối với kim đan tu sĩ diệt sát có lẽ chỉ trong chớp mắt, nhưng nếu nhường kim đan tự bạo cũng sẽ không có hảo bánh ngọt.

Hơn nữa tại trận cũng không chỉ có mình nương một cái nguyên anh mà thực còn mang theo bốn người tu vi thấp kém. Vậy lúc này hắn thực nghi ngờ có thật đã được cứu ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Tử...

"Nương, không tốt, hắn muốn tự bạo!"

Câu hét của Hạ Vân cũng đã phản nào nói lên tình cảnh nguy hiểm lúc này, lại thật không ngờ Phượng Nghi chỉ nhú nhú mày một cái, lại nở nụ cười đến sáng lạn

_"Muốn kéo chúng ta làm tấm đệm lưng ư, không có cửa đâu"

Nói rồi nương nàng phát tay, trong không trung xuất hiện một thanh bảo kiếm đỏ thẫm như máu, óng ánh nhưng sinh sôi đầu sự giết chóc. Thanh kiếm vừa ra khỏi, vội vàng bay tới lượn quanh xung quanh Phượng Nghi.

Cảnh tượng này hiển nhiên biểu hiện nó không phải bảo kiếm bình thường mà là bảo vật hiếm có, trên đời tìm mãi cũng được có một hai kiện bởi nó tự bản thân mang khí linh rồi. Vật mang khí linh sẽ tựa như một con người, có suy nghĩ, hành động, cũng vì vậy mà sức chiến đấu tăng vượt bậc, được xếp vào hàng tiên khí, thậm chí nếu khí linh cường đại còn được lên tới giai thần khí.

Tiên khí nha, đây là cuộc đời có muốn nhìn cũng được mấy ai nói chỉ đến sở hữu. Hạ Vũ lúc này chỉ thấy mình như chuột chui phải bao gạo nhà giàu, có một đại gia ca ca, một nương toàn thân cao thấp tu vi khó lường, pháp bảo thượng hạng, cũng càng vì thế nằng thật tò mò gia tộc Phụng gia cùng Hạ gia ngày đó cường đại đến như thế nào

_"Hiên Viên kiếm..."

Câu nói này làm Hạ Vũ chấn kinh, chấn kinh từ bởi cả người nói lẫn sự việc. Người nói lên câu này nếu là đại ca, tên ám sát, hay thậm chí kia thiếu nữ được cầu là Sương ty cũng thôi đi, nhưng đây lại là tiểu oa nhi kia cất tiếng.

Người thử nghĩ đi, một bé gái mới mười tuổi hơn mà có sự hiểu biết như thế đương nhiên sẽ không phải là gia tộc bình thường, lại nói đây là tiên khí mấy sách lưu lại đâu, xem ra về xuất thân của này đôi tỷ muội cần phải xem xét lại.

Cái còn lại kinh dị chính là này vật tên Hiên Viên kiếm, nàng là có khẳng định trong tiểu thuyết "Một đường tiến lộ", nữ phụ Hạ Vũ tranh đoạt cùng nữ chính Lan Băng Băng mới ngã rớt ở đây, nhưng đó là vì Hiên Viên kiếm xuất thế dẫn đến toàn thiên hạ tranh đoạt để làm chủ.

Nếu như cứ theo tiểu thuyết mà nói, vậy bay trước mặt nương lại là cái gì. Hạ Vũ có khẳng định nương trong tay sẽ không bao giờ tồn vật giả đi, nói thế chỉ có một cách giải thích là tác giả đại nhân viết bị sai rồi.

_"Nữ oa tinh mắt lăm, đây đúng là Hiên Viên kiếm"

Lúc này Thiểm Quan Sa đang liều chết hấp thu linh khí để tự bạo, nghe được câu nói của kia oa nhi còn cười khẩy cho là không hiểu biết, tiên khí cũng sẽ xuất hiện ở đây ư, quá hoang đường đi, lại cũng lúc này nghe được Phụng Nhi khẳng định, nụ cười chợt cứng lại, đến hấp thu linh khí cũng chậm một hai

_"Tiên khí ư, Thật là tiên khí..."

Thiểm Quan Sa từ trong kén linh khí nói vọng ra đầy tang thương, hẳn biết lúc này có tự bạo cũng sẽ vô nghĩa, thật không ngờ lại bỏ mạng nơi đây.

Từ trong tay tiên khí, hẳn thật không dám nghĩ nữa bởi càng nghĩ càng sợ. Nếu hẳn từ dưới một pháp bảo bình thường hẳn cũng sẽ không như bây giờ bởi hẳn tu vi đã kim đan hậu kỳ, thân xác bị hủy đi chẳng nữa thì thân thức cũng vẫn tồn, may mắn chạy thoát sẽ lại đi tìm một thân xác tiến hành đoạt xá.

Lại bất quá này đây là tiên khí, những người trẻ trong thiên hạ chỉ biết đến tiên khí sức chiến đấu cường đại, còn những tu sĩ cao giai hiểu biết thâm sâu sẽ biết tiên khí còn khác mặt cường độ là đem thân thức của kẻ bại trận diệt diệt đến không còn một tia.

Cứ như vậy suy đi ra, Thiểm Quan Sa hẳn đừng nói đi đoạt xá, ngay cả đầu thai cơ hội coi như cũng vô pháp. Vậy chẳng lẽ buông tay ư? Không, sẽ không, nơi đây không phải là còn vài người tu vi thấp kém sao, nguyên anh kỳ đại năng hẳn vô pháp lấy xuống, nhưng chẳng lẽ mấy con kiến đạo hạnh còn chưa tới trúc cơ hẳn lại bỏ qua sao.

Vì thế, Thiểm Quan Sa xốc lên tinh thần, mặt ngoài vẫn tích tụ cho kén linh khí, tay phía sau lại âm thầm xuất ra tam mai châm độc, chỉ cần dính thượng một chút ít châm, mấy tên luyện khí nên là bỏ mạng thôi. Hắn búng ngón tay, ba cây châm bay vọt ra ngoài, xuyên qua linh khí một cách nhẹ nhàng, lao nhanh về phía tiểu oa nhi.

Cũng không trách Thiểm Quan Sa làm vậy, Phụng Nghi nguyên anh đại năng đứng chắn trước hai người Hạ Vũ nên dù hẳn có dùng châm cũng không có cách nào đắc thủ, trái ngược bên này oa nhi lại đơn độc, tu vi yếu hèn không nói, thân còn mang theo một người bị thương.

Hơn nữa, theo Thiểm Quan Sa, nếu không phải đôi này tỷ muội phá hư giữa đường hẳn đã thành công hoàn thành nhiệm vụ mà không phải dây dưa đến giờ, tất cả nên từ đôi này tỷ muội mà ra

Vẫn chăm chú theo dõi Thiểm Quan Sa, Hạ Vũ thấy hắn cười cười, trong lòng dâng lên cảnh giác, vì vậy vừa nhìn hắn xuất ra ba mai châm nàng vội hét lên

_"Oa nhi mau tránh, hắn xuất châm"

Phụng Nghi nghe Hạ Vũ hét thét, cũng nhanh chóng đánh ra chưởng phong bắn về phía tam mai châm nhưng tốc độ lại chậm hơn một nhịp, chỉ cản được hai cái, còn một cái vẫn hướng phía đó bắn qua

_"Băng nhi, mau tránh"

Kia thiếu nữ được gọi Sương ty ăn vào viên đan dược do Phụng Nghi cấp tình hình đã chuyển biến tốt hơn nhiều lắm, lại thấy có vị nguyên anh đại năng tọa trấn cũng bỏ được lo lắng mà nghỉ ở một bên.

Bất quá dù sao cũng là Kim đan giai cấp, thật là cấp bỏ nếu không có con mắt nhìn nhìn cùng đề phòng, vì thế vừa nghe Hạ Vũ kêu lên, nàng ta cũng đã hiểu ra vấn đề, Băng nhi bị ám sát. Lại nhớ đến lần này xuống núi lịch lãm, nàng được sư phụ giao phó bằng mọi cách bảo hộ thật tốt Băng nhi bởi người ta là thiên tài vạn năm mới tới, tương lai của đại môn phái.

Nàng bây giờ là kim đan, nhưng ai cũng hiểu tu vi càng cao càng ích kỉ, bất quá nàng ích kỉ bao nhiêu cũng không thắng được mệnh lệnh của sư phó, nếu Băng nhi có cái gì không hay, kết cục nàng cũng có thể tương. Mặt khác đây cây châm, chắc chắn nguy hiểm cũng không nhiều với kim đan đi, mà vị nguyên anh đứng kia hẳn sẽ không trở mặt nhìn mình có mệnh hệ, dù sao mình cũng đã cứu nàng đứa nhỏ.

Thế nên thiếu nữ được kêu Sương tử không ngần ngại đẩy tiểu oa nhi ra một bên lấy thân chắn mai châm này. Chân này tiểu xúc với thân thể biến mất nhanh chóng như không tồn tại, kè theo đó là tiếng hét thảm vang lên

_"A.....a.....đau, đau quá...."

Thiếu nữ đau đớn nằm lăn lộn dưới mặt đất, nàng ấy đã là kim đan còn thống khổ như thế, vậy nếu kia oa nhi linh phải tử hẳn là không thể tránh. Đứng chỗ kia Phụng Nghi cũng không còn tâm trạng mà ngắm nghía, biết nên kết thúc sớm sớm để nhường thời gian cứu lên

_"Kết thúc đi...Hiên Viên dọa lập, trảm"

Câu nói vừa dứt, thanh kiếm cũng rời khỏi người Phụng Nghi bay ra, hóa lớn che khuất cả bầu trời. Nó rung rung vài cái rồi đổ ập xuống chiếc kén linh khí kia. Mà Thiêm Quan Sa lúc này ý nghĩ cuối cùng chỉ có một: "xong thật rồi"

Chiếc kén linh khí bị Hiên Viên kiếm đụng vào khiến nó bung đưa vài cái ngay lập tức vỡ vụn, mà đứng giữa Thiêm Quan Sa gánh chịu phản phệ cùng cường công nên bắn ra, đập vào gốc cây mới dừng lại được, toàn thân cao thấp toàn máu, lại không hề nhúc nhích

_"Làm việc xấu cũng hẳn biết sẽ có ngày này"

Phụng Nghi nói xong câu đó tay búng ra một ngọn lửa, đem Thiêm Quan Sa thi thể thiêu trụi.

_"Sương tử, tử sao thế này, đừng dọa Băng nhi..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Thân Thế 1

"Sương tử, tử sao thế này, đừng dọa Băng nhi..."

Tiếng kêu thất thanh của oa nhi kéo sự chú ý của tất cả mọi người lại. Phía kia tiểu oa nhi đang dùng sức lay lay vị được kêu Sương tử, mà nàng ta lúc này mặt đã trắng bệch, toàn thân cao thấp đều co giật lợi hại, miệng không ngừng phun ra máu, đôi mắt trợn lên nhìn tiểu oa nhi. Hạ Vũ nhìn thấy cảnh này kinh hoàng đến tay chân run cầm cập

_"Nương, mau mau cứu kia cô nương, tình hình thật sự quá nguy kịch..."

Hạ Vũ nói lên xong lại quay nhìn thiếu nữ, nhưng cũng không dám dừng ánh mắt lại lâu. Dù kia thiếu nữ coi như ân nhân của mình, nhưng nàng lại không thể nào đủ dũng khí đối diện cảnh máu me vốn chỉ trên truyền hình này, nói thật ra Thiêm Quan Sa mới là người đầu tiên Hạ Vũ tận mắt chứng kiến đối diện tử vong, bất quá nương lại ra tay quá nhanh nhường nàng còn không có mấy xúc động. Mà nhìn thiếu nữ này chỉ sợ cũng khó qua được ải này thôi

Phụng Nghi nghe Hạ Vũ nói, nhưu nhưu mảy lâm vào trầm tư, mắt quét thiếu nữ đang nguy kịch cùng bên cạnh tiểu oa nhi một cái, tinh quang chỉ chột lóe mà lên.

_"Nàng ta trúng phải Vạn Xà túy, ta không thể cứu"

_"Vạn xà túy?"

Hạ Vũ ngạc nhiên hỏi

_"Vạn xà túy ư, đây là thượng cổ kì độc danh thứ mười sao?"

_"Khoan đã, thượng cổ kì độc danh mười, ý ca ca nói là..."

_"Đúng thế" - Hạ Vân chặn lời của Hạ Vũ - "Đúng như tên gọi, dùng nọc độc của vạn con khuy xà sinh trưởng trong khe giữa mình giới cùng yêu giới chung cất lên thành rượu độc, lại lấy chỗ rượu đó lọc tẩy qua linh hỏa, biến thành một loại dung dịch đặc sệt. Một vạn con xà như thế cũng chỉ có ra được một giọt, điều này về độc mọi người có thể hiểu, nguyên anh trở xuống từ là chắc chắn, vấn đề là thời gian thôi"

Hạ Vũ nghe xong mặt biến sắc, cái biến sắc này không phải chỉ bởi tác dụng kinh khủng của độc "Vạn Xà túy" mà bởi tên gọi của nó.

Nàng có khẳng định cái tên này xuất hiện trong tiểu thuyết, mà càng lợi hại hơn nữa khi chính Lan Băng Băng mới có thể xuất đi ra, là vũ khí bí mật đánh

lén của nàng ta. Có thể nói dựa vào này độc không thôi, Lan Băng Băng đã là vô địch ở nguyên anh kì đồ xuống, tất nhiên nàng ta có đủ tài năng khiến địch nhân dính độc đã. Hạ Vũ còn biết luyện ra độc này Lan Băng Băng cần tới mười năm khổ luyện, khi đó bên cạnh còn có cái thần thức ngự trong miếng ngọc bội.

Nói thế tại sao giờ đã xuất hiện ở đây rồi. Càng nghĩ lại càng sợ, Thiểm Quan Sa lấy độc này đối phó kia oa nhi, từ là nhất định, nếu hắn lệch tay ném về phía gia không biết giờ sẽ ra dạng nào

_" Mau kéo tiểu oa nhi ra xa xa, độc tủy sắp phát động, nổ tan xác là nhất kiện không thể tránh khỏi, đừng để bị dính chút máu nào bởi máu của nạn nhân sẽ càng lợi hại hơn độc ban đầu."

_" Cái gì, còn có nhất kiện này sao nương" Hạ Vân hỏi, đã đọc qua cổ thư, không hề có nhắc về cái này

_" Đúng vậy, qua mỗi cơ thể độc sẽ tùy vào tu vi của nạn nhân mà tăng lên. Vì vậy người sở hữu độc này ra sức tàn sát các loại tu vi cao để tăng lên độc xà. Đây mới chân chính là điểm lợi hại đưa Vạn Xà tủy vào nhóm mười danh tự Thượng cổ kì độc. Nếu đã biết tầm quan trọng vốn không mau kéo kia oa nhi, qua này kiện khu rừng này hẳn là phế bỏ"

Nghe vậy Hạ Vũ hai người càng khẩn trương tiến về phía oa nhi

_" Oa nhi, đi thôi, không đi sẽ không kịp" Hạ Vũ nhẹ nhàng nói. Nàng thực không biết làm sao nữa, đây chính là kêu người ta bỏ lại người thân đang trong cơn nguy kịch mà đi, bất luận còn cách nào khác sao. Quả nhiên oa nhi nghe xong kêu khóc càng lợi hại

_" Các người đi đi, ta ở lại với Sương tỷ.."

_" Không được, người phải đi thôi, tình huống rất là nguy hiểm"

_" Ta sẽ là không..."

Tiểu oa nhi còn chưa nói xong, Hạ Vân đã tiến lên đem nàng cuốn đi, tiến về phía nương. Hạ Vũ cũng lật đật chạy theo. Oa nhi thấy ghế dựa dựa thực mạnh, mấy lần quẩy khiến Vân ca suýt ngã nhào

_" Thật phiền phức"

Phượng Nghi cau mày, tay phát ra một làn phản tác kích oa nhi, nàng ta hít phải, người yên đi, mắt nhắm nghiền lại

_" Nương..."

_" Yên tâm, chỉ là chút thuốc mê, sẽ không có nguy hiểm"

Phượng Nghi đáp lại câu hỏi của Hạ Vũ, lại phán phó hai người đứng hai bên. Nương phát tay lên, một cánh hoa sen từ từ hiện lên trước mặt, mà chân vừa bước hoàn cánh hoa cũng trở nên trong suốt.

Hạ Vũ ngay lập tức thấy mình nhẹ bẫng, từ từ cất cánh xa mặt đất. Nàng đang bay, thật sự bay nhẹ. Nói ra cũng thật ngại, dù ở hiện tại Hạ Vũ cũng chưa có cơ hội đi máy bay, dù sao là một cô nhi như nàng cũng không dư tiền mà đi mấy loại phương tiện đắt tiền như thế. Hạ Vũ cũng không để ý nương quay lại nhìn nàng triu mến, lại nhìn oa nhi, nhìn về phía kia thiếu nữ đang lăn lộn, mỉm cười chột lóe.

Hạ Vũ bay cũng không tới năm phút, đằng sau truyền đến một tiếng nổ vang dội. Nàng quay phắt lại nhìn, thật đúng là chỗ vừa bay lên, xem ra kia kêu là Sương tỷ đã bị bạo độc mà chết.

Mà ngay sau đó một luồng khí xanh từ nơi đó xông thẳng ra, lan nhanh đến lợi hại, không đến vài cái chớp mắt đã về ra một cái vòng sương mù ám ám. Hạ Vũ bất chợt thấy gió tạt tạt mạnh hơn chút, nhìn ra mới biết nương là đang tăng tốc, có lẽ nương cũng muốn nhanh chóng thoát ra khỏi đây

Bốn người bay thêm tầm năm phút nữa thì tiến vào trận pháp quen thuộc mà Hạ Vân tạo ra, đến đây mới thở phào nhẹ nhõm.

Qua lần này xuống núi Hạ Vũ hoàn toàn không còn hứng thú ra kì thế giới chút nào nữa, nếu có thể nàng nguyện ở trong dãy núi này làm chuột chuột sống qua yên vui. Mà nhìn sang bên kia đang nằm bất động oa nhi, tâm tình nàng rất phức tạp. Nếu như không vì chen ngang cuộc cướp này có lẽ kia thiếu nữ được kêu Sương tỷ vẫn còn tại, mà oa nhi cũng không trở thành bơ vơ không nơi nương tựa như thế này

_" Nương, oa nhi này ta tính sao?"

Hạ Vũ quay lại hỏi nương, nàng quả thật không biết nên là làm gì lúc này

_" Vân nhi mau mang nàng vào phòng Vũ Vũ, còn mọi chuyện hãy đợi đến khi nàng ta tỉnh lại đi. Chuyện chúng ta còn nhiều lắm, bí mật cũng không chỉ một hai, cần phải thật cẩn thận trong mọi chuyện mới là, hôm nay chính là một minh chứng rõ nhất, hai đứa hiểu không?"

_" Dạ..."

_" Nếu hiểu thì mau mau đem oa nhi vào thôi, nương cần phải gia cố lại trận pháp phòng ngừa vạn nhất"

Nói rồi nương bước ra ngoài. Hạ Vũ đứng ở cửa son động nhìn theo bóng lưng của nương, trong lòng không khỏi dậy sóng. Nàng lần này xuống núi là đúng hay sai, còn kia "vạn nhất" mà nương nhắc tới là gì... Hạ Vũ lắc lắc đầu, có lẽ là do nàng nghĩ nhiều quá thôi, vội vàng quay lưng hướng vào bên trong nơi oa nhi đang nằm...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Thân Thế 2

"Này oa nhi như thế nào rồi ca"

Hạ Vũ tiến vào son động của mình, nàng biết Hạ Vân đã đưa kia tiểu cô nương vào đó

_"Không có gì nguy hiểm cả, nương chỉ cho nàng ta hít chút Thiên Tiên Hoa thôi"

_"Thiên Tiên Hoa ư?"

_"Ừ, đây là một loại phấn có tác dụng khiến người ta hôn mê chỉ trong cái nháy mắt, tùy từng loại mạnh yếu của phấn bột này mà đối với người hứng chịu có tác dụng khác nhau. Nghe đồn cảnh giới cao nhất có thể làm phân thân kì bất tỉnh hoặc đông băng trong mười giây"

_"Mười giây sao, ca ca không đùa Vũ nhi đi, mười giây trong trận chiến cũng đủ đem người tu vi cao thâm lẫn lên lộn xuống vài lần đi"

_"Ca ca ta có khi nào thì lừa quá nha đầu người không, ta là đang nói tới Thiên Tiên Hoa cảnh giới cao nhất thập cấp, nhưng đến nay cũng chưa người nào luyện chế ra. Nương cho này tiểu oa nhi dùng có lẽ mới chỉ là bán thành phẩm thôi"

_"Bán thành phẩm mà đã đem người ta hôn mê sâu như vậy, cũng thật bất khả tư nghị quá đi"

_"Đúng vậy, Vũ nhi mau đi tắm rửa rồi ra trông nom tiểu oa này đi, ta cũng cần về phòng tịnh dưỡng đã, hôm nay thật nhiều việc rồi" Hạ Vân nói nói, giọng đầy mệt mỏi. Hạ Vũ có cảm tưởng đây là lần đầu tiên nàng thấy ca ca chật vật như vậy, cũng tại nàng cả, nếu nàng cường đại hơn chút... Đường như thấy điều tự vấn của Hạ Vũ, Hạ Vân cười cười xoa đầu nàng

_"Đừng nghĩ nhiều, hôm nay Vũ nhi tốt nhất, nếu không có người nhanh nhẹn nói năng lợi hại, không chừng chúng ta thật không đợi được nương tới mất"

_"Nhưng còn tiểu oa nhi thì ta sẽ tính sao?"

_"Đừng lo, mọi chuyện nương sẽ có cách sắp xếp"

"Ừm... ừm... Sương tý...." Đúng lúc này tiếng kêu trong vô thức của tiểu oa nhi vang lên làm hai huynh muội đều quay lại. Hạ Vũ nhìn nhìn cô bé đang nằm kia, mặt nhăn lại. Có lẽ dù đi vào giấc mộng nhưng những kí ức kinh hoàng khi tận mắt chứng kiến người thân tử thật khó xóa nhòa.

Hạ Vũ cảm thấy lòng đầy rối bời. Đối mặt với sự việc vừa rồi, nàng ta có thể lựa chọn cùng thiếu nữ kêu Sương tý phớt lờ mà rời đi. Nhưng nàng đã không làm thế mà dừng lại cùng chung chiến trường với mình. Vân ca nói nàng nhanh miệng mới giúp nhặt về một mạng, nhưng thật ra tất cả phải nhờ là đôi tay người kia. Có lẽ mình cần phải quan tâm nhiều hơn tới này cô bé, coi như vì trả ơn cũng như người này rất đáng được kết giao

_"Ca ca mau về nghỉ đi, nơi này có Vũ nhi rồi..."

_"Được rồi"

Nhìn theo bóng lưng khuất sau cánh cửa, Hạ Vũ cũng tiến lại đắp thêm chăn cho kia oa nhi, sau đó tiến vào tẩy rửa bụi đường, ngày hôm nay đã quá mệt mỏi rồi.

Hai ngày hôm sau không khí lại trở về như thường. Nương hai ngày này cũng không ở nhà, nghe Vân ca nói nương đang sửa chữa tất cả lại pháp trận, thêm hai ba cái tấn công cùng phòng thủ các loại.

Hạ Vũ nghe vào cũng không hiểu sao nương lại cần làm như thế, dù sao cũng sẽ không có ai mò tới nơi này làm gì cả. Mà hơn nữa nương tu vi cũng đã tới nguyên anh hậu kì, chắc có lẽ dù ma tu hay yêu tu cũng không ngu gì dẫn đầu đi trừ chọc, chẳng phải ngại mạng quá dài sao.

Trong hai ngày này điều làm Hạ Vũ băn khoăn nhất đó là kia oa nhi, nàng ta đã tỉnh lại vào sáng ngày hôm sau, nhưng ban đầu là kêu khóc, nháo nháo đòi kia vị thiếu nữ, sau đó lại ngồi im một chỗ thất thần. Điều này làm Hạ Vũ bối rối không thôi, đành phải để nàng ta tự vượt qua vậy.

Trong thời gian này, Hạ Vũ cũng không rảnh, nàng lúc này càng ý thức rõ hơn về thế giới tu chân, về tầm quan trọng của sự cường đại. Chính vì vậy ngoài thời gian chăm nom oa nhi, nàng đều dành tâm trí chìm đắm trong thần thức để lĩnh ngộ "Sóng lửa nhiếp nhân".

Hạ Vũ có cảm thấy lần ấy nguy hiểm dù cử tử nhất sinh nhưng đối với tu luyện tác dụng thực không nói chuyện đùa. Ngoài việc tiến vào luyện khí nhị tầng ra, còn lĩnh ngộ thêm "Vọng kì chân", còn cả "Vạn dặm phù" từ ca ca dạy nữa. Hạ Vũ cũng vòng vào qua bảo tháp trong thần thức, bất quá không hề có mấy tiến triển, xem ra chỉ có chiêu thức tiến cấp mới bước đi càng nhiều

_ "Vũ Vũ, nương gọi nguội kìa"

Tiếng của Hạ Vân vang lên kéo Hạ Vũ đang chìm đắm trong thức hải ra, nương rớt cuộc đã trở lại

_ "Ca ca, nương đã quay về rồi sao"

_ "Đúng vậy, Vũ nhi nhanh nhanh qua"

_ "Có chuyện gì mà nương gấp như thế"

_ "Ca ta cũng không biết, nhanh đi thôi"

Hạ Vũ nghe xong cũng nhanh nhanh chạy theo Hạ Vân tiến vào phòng, chỉ thấy Phụng Nghi đang ngồi chính giữa, mắt nhắm nghiền

_ "Hai đứa ngồi đi"

_ "Nương..."

Hai người cùng nhau ngồi xuống hai bên Phụng Nghi, lúc này mới mở mắt trù mẩn nhìn nhìn

_ "Hai đứa nghĩ sao về sự kiện này"

_ "Ý nương là chuyện bị tập kích ư?" Hạ Vân ngạc nhiên hỏi

_ "Đúng thế, từ chuyện tranh giành miếng ngọc bội, tới bị tập kích, lại tới được cứu trong khu rừng..."

_ "ý nương là..."

_ "Đúng vậy, rất có thể là một cái âm mưu nào đó, nên ta muốn các con thật cẩn thận, nhất là kìa oa nhi"

_ "Nhưng mà tỷ tỷ nàng đã chết vì cứu tụi con mà" Hạ Vũ phản đối

_ "Con nên nhớ trên đời này không thể tin được ai, con phải nhớ đấy, muốn tin ai phải cảm nhận từ trái tim chứ đừng nhìn những gì trước mắt"

_ "Nhưng..."

_ "Thôi, nương muốn con gọi nàng ta vào đây hỏi cho rõ ràng, dù gì lúc này cũng không có cách nào khác ngoài việc đó"

_ "Vâng..."

Hạ Vũ bước nhanh ra phòng, lúc trở lại thì bên cạnh đứng là oa nhi hôm trước, so ra nàng ta tiêu tụy đi rất nhiều

_ "Ngồi đi" Phụng Nghi chỉ chỉ ý bảo oa nhi ngồi xuống, nhưng nàng ta một mực bám lấy Hạ Vũ liếc liếc, đến khi Hạ Vũ gật đầu mới ngồi. Xem này tình cảnh có lẽ Hạ Vũ là người nàng ta tin tưởng nhất ở đây

_ "Con có thể cho ta biết về gia cảnh của con không?"

Phụng Nghi cất tiếng hỏi, dù thanh âm hết sức nhot ngào nhưng ánh mắt lại nhìn sâu vào kìa oa nhi đầy tìm tòi cùng đánh giá. Không thể trách nàng đa tâm như vậy, người nếu trải qua một đêm thấy cả gia tộc diệt thảm, người cũng sẽ như vậy cả thôi

_ "Ta tên là Thiên Băng Băng, thứ nữ của Băng gia phía nam Đại Thiên Quốc, lần này cùng Sương tỷ trốn đi lên kinh thành chơi chơi, cũng muốn mở ra tầm mắt"

_ "Thiên gia ở phía nam sao, ta hình nhe không có nghe tới" Phụng Nghi nói xong mắt càng xoáy sâu vào Thiên Băng Băng

_ "Ta chỉ là cạ tiểu gia tộc thôi"

_ "Cũng thật hay, gia tộc này có thể bồi tài ra một viên kim đan trẻ tuổi...thực tốt"

_ "ta Sương tỷ chính là tự hào của cả gia tộc...ô...ô...tỷ ấy không còn nữa, ta đây làm sao giờ" Nói rồi quay qua òa khóc ôm lấy Hạ Vũ. Tất cả cũng không thấy Phụng Nghi mắt chột lóe, lại cười đến là dịu dàng

_ "không cần lo, hay để ta đưa con về lại gia tộc"

Lời này của Phụng Nghi không ngờ lại làm Thiên Băng Băng đang khóc giật bắn

_"Không, không cần, ta không muốn về gia tộc, nếu mọi người bieder vì ta mà Sương tử xảy ra chuyện, ta cũng đừng sống"

_"Nương, nếu nàng ta không có chỗ đi, không bằng để nàng ta lại đây đi"

Phụng Nghi quay lại nhìn thật lâu Hạ Vũ đầy suy nghĩ, sau đó mới gật đầu

_"Vân nhi, cầm thanh bùa này, kiến ra một cái động cho Băng Băng"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghênh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Được Bảo

"Vân nhi, mau mang Băng Băng về phòng nghỉ ngơi, ta có chuyện muốn cùng Vũ Vũ nói"

Phụng Nghi mất trăm ngẫm nhìn về phía Hạ Vân. Lời nói ra thực là mong về phòng nghỉ, nhưng chân chính nhường Vân nhi đưa về là muốn trông nom nàng ta. Dù sao từ sau họa diệt tộc, năng tâm không bao giờ buông lỏng

_"Vâng" Hạ Vân hiển nhiên hiểu ý của nương, gật đầu một cái rồi quay về phía Thiên Băng Băng cười cười

_"Băng nguội, ta đi thôi"

_"ta..."

Thiên Băng Băng đứng đó chần chừ, nhìn Hạ Vũ khẩn cầu như muốn nói: ta có thể ở lại đây không hoặc không cần bỏ ta một mình, ta rất sợ. Hạ Vũ nhìn gương mặt phần điêu ngọc mãi đang rung rung nhìn mình lòng cũng chùng xuống.

Nàng không hiểu sao lại đối với cô bé như có một mối liên hệ, một dự cảm sẽ gắn bó rất lâu, rất lâu, có lẽ bởi cô bé và nàng cùng gần mười tuổi, có thể cùng là cái xa quê, hoặc bởi sự ăn năn, tự trách vì quá ích kỉ ham sống mà hại chết tỷ tỷ nàng ta. Tóm lại, đối với này oa nhi, nàng thấy như là đứa em gái cần được che chở vậy. Vì thế Hạ Vũ không nỡ chối từ cô bé, đang tính mở miệng hỏi nương thì đã bị nương chặn lời

_"Băng Băng đừng lo, Vũ Vũ vẫn ngay ở đây, không đi đâu cả, người hãy theo Vân nhi đi đi"

Hạ Vũ thấy nương kì quái, tâm tình cũng bất định, chần chừ điều nương muốn nói là không muốn cho người ngoài biết đi. Nghĩ vậy nàng bèn quay lại nhìn Thiên Băng Băng

_"Băng nhi, mau về phòng, ta lát sẽ trở lại cùng nguội"

_"Được..." Thiên Băng Băng đáp trả, cũng từ từ tiến ra.

Phụng Nghi thấy bóng dáng hai người vừa khuất bèn đem cửa động phủ chôn chặt lại, cuối cùng như không yên tâm lại tế ra thêm một cái phòng ngự pháp trận. Hạ Vũ thấy nương hành động, biết mình suy nghĩ là đúng rồi

_"Nương, có chuyện gì vậy?"

Phụng Nghi bố trí hết thấy mới quay lại nhìn Hạ Vũ

_"Hôm trước ta có gieo một quả bài cho con, mọi điều trong tương lai chỉ duy nhất một màu đen tối, con nói này nghĩa là sao?"

_"Nương, ý người là...?"

Hạ Vũ hoang mang nhìn nương, oàn màu đen tối không phải gặp đại hạn sao

_"Ta cũng không biết nữa, dù sao ta càng phải cẩn thận hơn nữa trong mọi chuyện, nhất là người lạ, con hiểu chứ?"

Hạ Vũ biết nương đang nói đến Thiên Băng Băng. Nàng biết nương đang nghĩ gì, nhưng lại thật không đồng tình. Người ta đã liều chết cứu mình, lại làm sao không tin tưởng được chứ. Như nhìn ra suy nghĩ của Hạ Vũ, Phụng Nghi chỉ lắc đầu, thôi thôi, dù sao có nàng tọa trấn đây, còn lo gì nữa, có lẽ cũng là bản thân lo xa thôi

_"Thôi được, con chỉ cần hứa là không đem Thiên Băng Băng rời ra son động, cái gì đều có thể"

_" Dạ "

Hạ Vũ hôn hờ, xem ra nương là muốn lo Băng Băng rồi

_" Hôm nay nương gọi con đến còn có nhất kiện đại sự "

_" Nương cứ nói ạ "Hạ Vũ nghe thấy vậy, biết nương là nói vào chuyện chính rồi, bèn chăm chú lắng nghe

_" Con có thấy thanh kiếm ta dùng ngày đó chứ? "

_" Vân ca nói đó là Hiên Viêm kiếm, nhất kiện thần kiếm "

_" Đúng vậy, đó là thực thần kiếm Hiên Viêm, đứng đầu trong thập loại thần kiếm thượng cổ "

Hạ Vũ nghe vào suýt xoa, đứng đầu thần khí nhà, hiển nhiên là khủng bố đến độ nàng này tu vi thấp bé không sao gánh đỡ nổi

_" Đây Hiên Viêm kiếm chính là lấy Viêm đế ngọn lửa, ngưng đọng cùng thập giai thần phượng đan linh. Mà chúng ta Phượng gia đúng là thường đến được thần hồn của cường đại thần phượng kia mới tài năng đem Hiên Viêm kiếm thu lưu "

_" Ý nương là... "

_" Đúng vậy, nếu Phượng gia huyết mạch còn, Hiên Viêm kiếm sẽ không bao giờ nhận khác dòng họ vì chủ. Mà Hạ gia cũng là có được một kiện thần khí giống thế, là Lộc Thiên đình, đem tỉ lệ sản xuất đan dược tăng gấp mười, chất lượng lại tăng nhất giai... "

_" Cái gì... Hạ gia cũng có một kiện thần khí ư? "

Hạ Vũ được tin này như bị gõ choáng mắt hoa. Nàng thân thế gia tộc thật không đơn giản, nội ngoại đều thủ hộ một cái thần khí nhà

_" Đúng thế, kia vị nguyên anh bị bắt luyện hồn cũng biết nhất kiện này sự việc, và đây mới là chân chính là mục đích để cả thiên hạ chĩa mũi nhọn vào gia tộc ta. Mà hôm trước con bị tập kích cũng là vì Vân nhi xuất ra túi trữ vật. Ở này thế giới bảo vật thật tốt nhưng không có năng lực bảo hộ sẽ là mang đến họa sát thân "

_" Con hiểu... "

_" Thôi, ta không muốn nhắc đến này nhất kiện nữa, ta muốn con tới là muốn đưa con chiếc nhẫn này "

_" Chiếc nhẫn? "

Hạ Vũ ngạc nhiên, nhìn nhìn nương tháo xuống từ tay trái chiếc nhẫn. Cái này trông thật cũ kỹ, nhìn không có chút gì đặc biệt cả, nhưng Hạ Vũ cũng không tin thứ từ nương xuất ra lại là vật phẩm được

_" Đây một kiện tiên khí pháp bảo không gian giới chỉ, là cái thứ hai bảo vật của Phượng gia ta, trong đó có tất cả công pháp, tài liệu phụ trợ "

_" Nương, này sao lại đưa cho con? "

Hạ Vũ nghe vào thật động tâm, tiên khí giới chỉ, thật đúng là ngoài sức chịu đựng của tâm hồn nàng lúc này. Phải biết Lan Băng Băng cũng nhờ vào một kiện tiên khí ngọc bội mới có thể có trụ cột vững chắc, chiếm hết nổi bật cùng vận khí của mọi người sau này. Nhưng vì sao nương lại đưa cho nàng vào lúc này đâu? Trái ngược với tâm tình phức tạp của Hạ Vũ, Phượng Nghi lại cười hết sức sáng khoái

_" Ta là nương của con nha, với lại so với ta không biết khi nào mới bước vào thủ thần kì giai cấp, các con cần này tài nguyên hơn "

_" Nhưng nương cho con rồi, thế Vân ca tính sao đây? "

_" Ha ha... " Phượng Nghi hiền lành xoa xoa đầu Hạ Vũ, còn gì hạnh phúc hơn khi nhìn thấy con của mình hòa thuận thương yêu nhau đâu

_" Vân nhi ta đã giao hán phần của Hạ gia rồi, hán cũng nói y như nhà đầu nhà người vậy, cuối cùng đem Lộc Thiên đình cấp người trong không gian giới chỉ đó "

_" Cái gì cơ, Lộc Thiên đình trong không gian giới chỉ này ư? "

_" Đúng thế, mau lại nhớ máu nhận chủ đi, à, đúng rồi, ta lau đi thần thức của mình cũng đem không gian trở về giai tầng ban đầu, nhà đầu người muốn ăn ăn bảo bối phải thật cố gắng nha "

_" Không sao, không sao, nương mau đến, Vũ nhi sẽ không vội vàng, non xanh còn đó sợ gì không có củi đốt chứ? "

_" Người nha... "

Hạ Vũ đón nhận chiếc nhẫn, nhìn đau trịch xuống một giọt máu. Mà kia giọt máu vừa chạm, chiếc nhẫn từ cũ kĩ bỗng lóe sáng, lớp bụi han bên ngoài bay

mất,lộ ra màu trắng bạc óng ánh,ngay sau đó nó biến mất vô tung.Hạ Vũ hoảng hồn

_ "Nương,gìoi chỉ đâu rồi,đâu rồi vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Không Gian Giới Chỉ

"Nương,gìoi chỉ đâu rồi,đâu rồi vậy?"

Hạ Vũ thất thanh kêu to,cái này hẳn không đâu bay đi mất,nói đùa đi,đây là cả gia sản của Phurong gia trong đó,lại nói đó là cái tiên khí.Có lẽ người là không biết hết nhưng Hạ Vũ làm sao sẽ lại như vậy,ngàn vạn tiểu thuyết như một,không gian chính là bùa bảo đảm an toàn nhất cho nhân vật chính tỏa sáng lấp lánh.Nàng được đến này giới chỉ,còn chưa xem qua một hai đã mất thì thật đúng hôn mê mà đi qua mất

_ "Không sao,đây chỉ là nghi thức bình thường thôi.Bây giờ con đã là chủ nhân của giới chỉ,quan gì thấy nó hay không chỉ cần mặc niệm,ngay lập tức sẽ đến thôi mà"

_ "Thiên a,con lại tưởng..."

_ "Mau mau vào xem sao?" Phurong Nghi cười cười nói

_ "Vâng"

Hạ Vũ thực là phần khích,nàng đã là chủ nhân của giới chỉ nha,không biết bên trong sẽ có cái gì,có phải sẽ có một cái linh tuyến,một núi linh thạch,pháp bảo,pháp quyết cuộn cuộn giống các tiểu thuyết trung không ? Nàng càng nghĩ càng thấy lòng nóng rực,vội vội mặc niệm " Vào vào,mau mang ta vào không gian"

Hạ Vũ vừa mặc niệm,đã thấy bản thân xuất hiện ở khác đồng địa,nương vốn ngồi trước mắt giờ cũng không có thấy.

Nàng vui sướng đến phát khóc rồi,đây là không gian của nàng,nàng là chủ cả thế giới này.Lúc này trong đầu Hạ Vũ thực còn có ý tưởng hay không cứ trốn trong này yên ổn đến cuối đời,gì mà thù hận,nam chính nữ chính có mạnh cường tới đâu cũng không thể vươn tay đến chỗ này trao nàng ra.

Bất quá suy nghĩ này chỉ thoáng qua thôi,Hạ Vũ biết nếu làm như thế bản thân có thể yên ổn,nhưng tâm hồn nhất định luôn chông chênh,nàng không thể để nương cùng Vân ca lẻ loi chống đỡ trách nhiệm nặng nề kia được.Có thêm nàng có thể giúp không được nhiều lắm nhưng là cả gia đình ở bên nhau. " Gia đình " a,nàng vốn từng ao ước bấy lâu,bây giờ làm sao có thể vất bỏ được.

Hạ Vũ quét mắt nhìn khắp không gian.Cảnh vật thật khiến nàng muốn lật bàn mà mắng các tác giả đại nhân toàn hồ cha.Nơi đây linh khí quả thật có chút sung mãn dày đặc hơn ngoài nhiều lắm,nhưng người trông trông,linh tuyến không có cũng thôi,đây ngay cả một ngọn linh thạch cũng không có,duy nhất tồn tại chỉ có một viên linh châu to cỡ nắm tay bay lơ lửng giữa không gian độ mười mét vuông.

Chấn động qua đi,Hạ Vũ tâm tình bình thường trở lại,tĩnh tế xem xét tình huống bây giờ.Nương là nói giới chỉ chứa toàn bộ gia sản của Phurong gia,hiển nhiên sẽ không chỉ có như thế.

Lúc này trong đầu nàng chợt lóe nhất kiện " không gian thăng cấp". Ây gia,nếu thật như thế,chỉ cần người còn sống mà thăng cấp,không gian nước lên thì thuyền lên cũng theo đó mà tiến giai,đây còn quý giá hơn rất nhiều. Hạ Vũ vì suy đoán mà càng mong chờ cùng khao khát tăng lên tu vi,nàng muốn xem nếu tăng cấp không gian sẽ ra cái dạng gì

Hạ Vũ lúc này đang tĩnh tế đánh giá kia viên linh châu.Nàng có đảm bảo này viên châu cùng viên châu trong tầng một của " Sóng lửa tháp" là cùng một dạng,tuy nhiên này to hơn nhiều thôi.

Đây là chuyện gì xảy ra,nàng cần nên hỏi nương mới được.Dù sao mọi thứ đều trong tay mình,không biết tác dụng thì làm sao mà sử dụng.

Nghĩ thế Hạ Vũ lại mặc niệm " đi ra".Quả nhiên lại xuất hiện ngay chỗ lúc trước,mà nương vẫn ngồi đó

_ "Sao nào,không gian có vừa lòng không?"

_ "Nương,không gian này có thăng cấp không vậy?"

Phurong Nghi nghe Hạ Vũ hỏi,lòng giật nảy.Không gian thăng cấp,không,phải nói pháp bảo thăng cấp là nhất kiện không mấy người biết được,ngay cả sách cổ cũng không ghi lại,Vũ Vũ từ đâu mà biết

_ "Tại sao Vũ Vũ nghĩ thế ?"

Nhìn Phụng Nghi nghi hoặc, Hạ Vũ biết mình lỡ lời, bèn cười nói

_"Nương là nói toàn bộ gia sản của gia tộc toàn bộ trong đó, làm sao con thấy chỉ có mỗi một viên minh châu. Vì vậy đoán luôn hẳn là giấu chỗ nào đó mà lúc này con tài năng chưa thể mở. Đây đúng là thăng cấp còn gì..."

Phụng Nghi nghe thế cũng gật đầu

_"Con nói đúng vậy, không gian là lực thăng cấp, cấp càng cao chức năng sẽ càng nhiều, ở mỗi cấp con tăng, không gian sẽ tăng lên gấp hai lần, ở mỗi đại giai tầng, không gian sẽ có thêm những kiện mới sự"

Hạ Vũ nghe vào hai mắt tỏa sáng, cũng âm thầm càng phải lao lực luyện tập tu luyện mới được. Pháp bảo trong tay, thành bại chính là ở người

_"Nương a, người cũng đã nguyên anh, không gian là cái dạng gì a?"

Đối với câu hỏi của Hạ Vũ, Phụng Nghi chỉ cười cười, nhưng vẫn ánh lên sự tự tin cùng kiêu hãnh

_"Với mỗi người, không gian mang lại là khác nhau. Ta tiến giai nguyên anh, chính là hưởng đến tay kia thanh Hiên Viêm kiếm"

_"Cái gì..."? Hạ Vũ nghe thấy tâm thực chấn động, không gian này thăng cấp cũng quá hào phóng đi

_"Đúng vậy, duy nhất điều làm ta luyện tiến là châu không thể hoàn toàn luyện hóa hết, đành trông chờ vào Vũ nhi ngươi thôi"

_"Nương, viên châu đó đến cùng là cái gì?". Không nói thì thôi, nương đã nói là đúng thực trọng tâm, đây kiện năng cũng đang muốn hỏi

_"Trong không gian con cũng thấy một viên minh châu bay lơ lửng đi"

_"Đúng vậy, cả không gian chỉ có duy nhất vật đó"

Phụng Nghi gật gật đầu

_"Này đó gọi là Phụng châu, là tâm của cả không gian giới chỉ"

_"Phụng châu?"

_"Đúng vậy, là viên châu năm xưa khi thần ma đại chiến, Phụng hoàng sau khi tuần tử còn sót lại, ẩn chứa bên trong chính là thần hồn phụng mà con được truyền thừa đó, này giải thích vì sao chúng ta lại là Phụng gia"

_"Ý nương là viên châu kia chính là một phần linh hồn cùng lực lượng của phụng thần thú năm đó?"

_"Đúng vậy, còn nhớ chiêu thức ngày đó khi cứu con, ta cũng đã sử ra một chiêu, gọi ra phụng hồn, đó cũng là chiêu thức từ viên châu rơi ra, chỉ có chủ nhân của giới chỉ mới có thể luyện tập"

Hạ Vũ nhớ lại ngày đó, lòng vẫn không khỏi rung động. Hình ảnh một con phụng hoàng che trời, ánh mắt sắc lạnh, cao cao tại thượng thì ra vốn không phải là chiêu thức đơn thuần tạo ra, mà còn có thực một tia thần phụng hồn

_"Nương, đến cùng này phụng hoàng năm đó là bao cấp thần giai?"

_"Chính là mười cấp thần giai, Vương phụng"

Hạ Vũ dù có chuẩn bị nhưng nghe vào cũng chấn đập tay run. "Mười cấp", "Vương phụng" đây là gì khái niệm, khó trách ngày đó vì trấn áp này phụng hồn, năng đã suy đi nửa cái mạng. Mà lúc này, hơn còn có cái sự kiện...

_"Nương, con muốn hỏi một kiện hết sức quan trọng..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Mười Viên Châu

"Nương, con muốn hỏi một kiện hết sức quan trọng..."

Nghe giọng Hạ Vũ có vẻ rất khẩn thiết, Phụng Nghi nhíu mày đầy quan tâm

_ " Lại có chuyện gì ư? "

_ " Đúng thế,nương còn nhớ con đã từng nói qua,trong bảo tháp " Sóng lửa nhiếp nhân" tầng một,ngay trung tâm cũng có một viên minh châu không ?"

Phượng Nghi nghe vậy cũng giật mình,mắt neho neho lại,sau đó tinh quang chợt lóe ra

_ " Ý con là..."

_ " Dạ phải,viên minh châu đó cùng này phượng đan trong không gian giới chỉ giống y như nhau,duy chỉ khác ở kích cỡ.Nếu như ở không gian giới chỉ có thể to bằng nắm tay thì ở trong bảo tháp cũng chỉ bằng nửa chỗ này.Nương nói có phải bảo tháp nơi kia viên minh châu cũng từ phượng hoàng mà ra không?"

Hạ Vũ kích động quá rồi,nếu đúng như nàng suy luận,thế là trong tay có hai viên phượng châu.Đây phóng mắt cả thế giới sẽ được mấy người chứ

_ " Con có chắc không ?" Phượng Nghi nghi vấn hỏi

_ " Không nhầm,con đã ra bảo tháp không biết bao lần,mà bảo tháp ngay trong thần thức con,làm sao con lại không nhận ra được chứ ?"

_ " Nếu thế chắc chắn kia là đan châu của phượng hoàng bởi chỉ có đan châu của thần thú mới tài năng phóng ra uy áp ngăn cản tu sĩ tới gần,còn đan châu do linh thú hoặc yêu thú nếu rời đi cơ thể sẽ chỉ giống như viên ngọc bình thường thôi.Mà hơn nữa..." Phượng Nghi dừng lại,tinh tế nhìn Hạ Vũ,lúc này mới nói tiếp

_ " Hơn nữa đan châu trong bảo tháp rất có thể xuất ra từ Phượng Vương năm xưa. "

_ " Nương nói là thật sao?"

Phượng Nghi gật đầu

_ " Rất có thể,mà hơn nữa theo như con nói " Sóng lửa" tháp có chín tầng,nhiều khi mỗi tầng sẽ lại rót ra một viên đan châu như thế..."

_ " Mỗi tầng một viên,vậy nếu con đạt tới cảnh giới kia chẳng phải là có mười viên đan châu sao ? Mười viên thì làm gì được a nương?" Hạ Vũ đối với phượng châu quả thật yêu thích,nhưng nghĩ đến có tới mười viên,cũng bất khả tư nghị quá đi.Chẳng phải người ta vẫn nói hiếm mới quý sao?

Nhưng trái ngược Hạ Vũ,Phượng Nghi lại cười đến xuân phong khoe thắm

_ " Nói tới cái này lại phải kể đến một điển cố cho con rồi"

_ " Cái gì điển cố a" Hạ Vũ từ trước tới nay không bao giờ cảm thấy nhàm chán với những cái này.Nàng thấy nó thật huyền bí mà lại cũng đầy phần khích,hơn nữa còn bù đắp cho vốn hiểu biết thiếu hụt lúc này

_ " Năm đó Long vương vì phạm phải thiên qui,dám có tình cảm với người của yêu giới,lại bí mật sinh hạ nhi nữ.Long vương vốn có hôn ước cùng Phượng Vương,chi cần đợi thêm một trăm năm là đến ngày thành hôn,mà hôn ước này chính là đi từ Ngọc Hoàng phê bút mà ra.

Chính vì thế vừa nghe tin,Ngọc Hoàng vô cùng tức giận,hạ lệnh đem này Long Vương diệt sát.

Lại thật không ngờ trăm tinh anh đi ra cũng không trào được long vương,chỉ giết được yêu nữ và bắt được đến tay một đứa con của Long Vương.Long Vương biết được tin vô cùng phẫn giận,nhưng không thể lấy một chọi trăm,bước cuối bèn nuốt vào thánh vật yêu giới,đem bản thân từ thần thú hóa thành biến dị yêu thú,lực lượng đại tăng.Có được sức mạnh kinh khủng như vậy,hắn bèn lãnh đạo yêu ma càn quét địa cầu,đem địa cầu giai tu sĩ đều diệt sát.

Lúc này Phượng Vương đành liều mình xông ra,đánh với Long vương lúc này đã hóa thành hắc long.Hai người đấu đến một cuộc long trời lở đất.Cuối cùng Phượng Vương không hổ là mạnh nhất thần thú,đem Hắc long đánh bại,lại vì tình yêu với hắn mà không thể xuống tay.Thật không ngờ Hắc long lại cho rằng nàng thương hại cùng chê cười hắn,bèn liều chết tự bạo.

Phượng vương thấy không ổn,hơn nữa vì sự tổn thương trong tình cảm,bèn đem cơ thể cùng thập đan châu cường đại của bản thân ra chống đỡ.Nhưng cũng từ đó trong thiên hạ truyền lưu nhất kiện : nếu đem thập viên phượng đan tụ tập lại sẽ có thể hồi sinh và làm chủ Phượng Vương"

Hạ Vũ đang chăm chú như nghe chuyện cổ tích,lại thấy có thập viên minh châu cùng nhất kiện " làm chủ phượng vương" tâm nhất khiêu

_ " Nương,nương nói kia nhất kiện có đúng hay không,cái hồi sinh và làm chủ Phượng Vương ấy..."

Lại thấy Phượng Nghi cười

_ " Nếu con có sức mạnh đủ để đánh bại tất cả,con có chịu làm một cái tôi tớ của kẻ nào khác không ?"

_ " Đương nhiên là không rồi,nhưng nói thế thì kia lưu truyền là sai sao ?"

__ " Không sai,chắc chắn sẽ không sai,bất quá là thiếu thôi"

__ "Làm sao nương rõ như thế vậy,này sử sách cũng không thấy nhắc tới a"

__ "Đó là đương nhiên,những gì ta sắp nói là chỉ có duy nhất người làm chủ không gian giới chỉ mới biết..."

__ " Vì sao a ?" Hạ Vũ ngạc nhiên

__ " Bởi những gì ta biết đều là từ kia viên phượng đan truyền đại cho.Dù nó lúc này chỉ là viên châu,nhưng thật là một phần của Phượng Vương,cũng vì thế sẽ lưu lại được ít nhiều.Mà trong đó có nhắc tới phương pháp hồi sinh Phượng Vương"

__ "Nương,người mau nói a" Hạ Vũ thật gấp a.Nàng có lẽ trong tương lai sẽ đem mười viên phượng đan tề đủ,vậy kiện duy nhất chưa biết đó là phương pháp.Nếu không có phương pháp,nàng đem mười viên Phượng đan làm gì đâu,không lẽ chỉ để nhìn nhìn thôi sao

__ " Phượng Vương đem thể xác cùng linh hồn xé rách ra làm mười miếng ứng với mười viên châu.Như thế muốn phục hồi phượng vương cũng chính là yêu cầu hồi phục cả về thân xác cùng linh hồn một loại."

Hạ Vũ nghe xong im lún.Nói đùa gì đây,phục hồi linh hồn ư,ai không biết linh hồn chính là cái duy nhất quan trọng,tu sĩ dù đem thân bỏ được cũng không đem linh hồn ra để chịu bất cứ tổn hại nào.Sở dĩ như thế bởi chỉ cần linh hồn còn tại sẽ có thể tiến hành đoạt xá để có cơ thể mới.Còn nếu linh hồn bị hủy thì người chính thức bị phế bỏ,đến cơ hội đầu thai cũng có lẽ không còn

__ " phục hồi linh hồn,đây không phải là bằng không sao ?"

__ " Cũng không hẳn,ta là có cách..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Biến Cố 1

Cũng không hẳn,ta là có cách..."

Hạ Vũ nghe xong,tim đánh thịch thịch.Nương nếu có cách tái sinh Phượng Vương,nàng sẽ đem tất cả tinh lực đi thực hiện,nói đùa gì chứ,đây là cái thần thú mạnh nhất nha

__ "Nương,người mau mau nói cho Vũ Vũ đi!"

__ " Con có nhìn đến chiêu thức của ta khi cứu con không?" Phượng Nghi nhấp một ly trà,tĩnh tế quan sát Hạ Vũ,đầy chờ đợi

__ "Nương là nói tới chiêu gọi ra Phượng hồn đó ư ?"

__ " Đúng vậy,con nhớ tốt lắm."

Hạ Vũ nghe nghe nương khen,lại không dám cười.Nương a,ngài là không biết chiêu thức đó rung động cỡ nào đâu,làm sao mà xem xong lại không nhớ được chứ?

__ "Đó gọi là chiêu Tâm Phượng,là tu luyện bỏ bỏ cho hồn phượng,dem hồn phượng tài năng ngưng kết thành hình mà xuất ra. Mà mỗi người mang dòng máu Phượng gia khi tiếp nhận được truyền thừa,sẽ được ra một tia hồn của Phượng Vương.Nếu như con luyện bí pháp này đến cảnh giới cao nhất cũng chính là đem thần Phượng hồn khôi phục hoàn toàn"

__ " Hay quá..." Hạ Vũ vỗ tay.Bất quá trong đầu lại hiện ra một câu hỏi quan trọng hơn:"Nương,dem Tâm Phượng cảnh giới cao nhất là bao nhiêu tầng a "

" Phượng Tâm sẽ có mười tầng,ứng với mười cấp của Phượng Vương.

Tầng một chính là chọn lọc,tìm kiếm trong thần hồn ra được tia của Phượng Vương.Tầng hai tới tầng năm chính là đem tia thần hồn này nuôi dưỡng lớn lên.Tiến tầng sáu là cái cửa ải khi biến đổi cả về lượng và chất,kia bỏ lớn thần hồn nuôi dưỡng sẽ ngưng thực thành một tiểu phượng hoàng.Tuy nhiên phải đến tầng bảy này tiểu phượng mới có thể hoạt động tự lực.Nhưng muốn đem phượng hoàng xuất tà thần thức phải cần đến tiến giai tầng tám..."

__ " Thế còn tầng chín và mười thì sao a?" Hạ Vũ thấy nương dừng lại càng khẩn trương

__ " Đúng vậy,đây là hai cửa ải cuối cùng mà rất nhiều người không thể vượt qua...Không,chính xác là không có cơ hội vượt qua mới đúng..."

__ "Nương nói vậy là sao chứ ?" Hạ Văn nghi hoặc càng ngày càng lớn.Mọi người không có cơ hội,nàng thì sẽ tính sao đây?

_ "Mọi người không có,nhưng con có lẽ sẽ có,bởi điều kiện tiên quyết bước qua là con phải tề đủ mười viên phượng châu lại.Dùng chín viên ngọc châu thất lạc bồi bổ cho tiểu phượng,đem nó hồi phục hoàn toàn thần hồn..."

_ " Nếu như thế,tầng mười lại dùng làm gì ?"

_ " Con hỏi rất đúng,tầng mười này thật sự không phải tầm thường tưởng tượng,bởi đây là cần một lực lượng vô cùng lớn đem thần hồn kết hợp với thân xác,đồng thời đem viên châu còn lại hòa tan vào trong.Con nghĩ này cách thức,là cần cái gì tu vi?"

_ " Thủ thân kì ư?"

Hạ Vũ nói ra,chi thấy Phượng Nghi lắc đầu.

_ "Đừng nói tới thủ thân kì,ngay cả vài tên tu sĩ Phân Thân Kì cũng còn phải cân nhắc một hai đấy"

_ " Không Là Thủ thân kì,không phải Phân thân kì,y nương là nói tới đỉnh núi của giới tu chân,Độ kiếp giai ư?"

_ " Vũ nhi thật thông minh.Đây chính là cái tạo nên sự khó khăn tới thập tử nhất sinh của tái tập ra Phượng Vương.Nếu thực làm,chi có thể lợi dụng lúc lôi kiếp,khi thiên địa đem linh khí dồi dào nhất tụ tập chuyển cho.Mà nhắc đến lôi kiếp,ngươi toàn thân cao thấp chú ý thận trọng còn nguy hiểm vạn vạn,gìờ lại phân ra tâm để luyện hóa Phượng Vương,kết quả không nói cũng hiểu đi.."

Hạ Vũ nghe xong mặt đúng là càng ngày càng tái.Nói đùa gì thế này,nàng nếu muốn kiến tạo Phượng Vương,khó khăn không phải là nhỏ nha.Đầu tiên kia " Sóng lửa thấp không biết khi nào mới đặt chân đi thông qua để sưu tập chín phượng châu,kể tiền là tu vi,Độ kiếp a,đây là cái gì khái niệm

Nàng còn đang gánh thủ diệt tộc,lại là một nhân vật pháo hôi không viết khi nào thì ngã rớt.Đây xem ra việc taai thiết Phượng Vương quá không khả thi rồi. Vì vậy,Hạ Vũ không truy đuổi lăm sao lăm sao,mà càng tò mò hơn ở giai của Phượng Nghi

_ " Nương,nói thế ngài đã tu vi đến tầng mấy rồi"

_ " Tầng tám đỉnh phong"

" hít hít",Hạ Vũ hít vài ngụm khí lạnh,nương nàng thật quá cường đi. Xét đi ra,nếu nương trong tay có chín viên phượng châu,rất có thể sẽ bước đến tầng chín,thậm chí tầng mười a"

Nghĩ thế,Hạ Vũ nhìn về phía Hạ Nghi cagng đầy kính trọng yêu thương cùng khám phục

Như nhận ra những gì Hạ Vũ nghĩ,Phượng Nghi chỉ cười cười chưa nói gì. Đối với biểu hiện chấp nhận của Hạ Vũ lúc này,trái lại nàng thấy rất vừa lòng.Tu tiên thế giới ngoài âm mưa tranh đoạt,còn càng cần hơn một cái đầu tỉnh táo.Khi đứng trước một sự kiện,phải nhìn đúng sai,trước sau.

Nếu như thấy việc khó mà bản thân không có cách nào làm được lại vẫn cứ đổ xô vào,ghi thật là nhất kiện đáng bàn.Nói dễ nghe là nhiệt tình,nói thực ra chính là mù quáng ngu ngốc. Thật may Vũ Vũ là lựa chọn từ bỏ,tự biết bản thân ở đâu

" tuy này kiện thật khó,nhưng tu luyện Tâm Phượng cũng không gì không tốt"

_ " có cái gì a"

_ " Phượng Vương không phải chỉ là cái danh,vì vậy tìm được ra tia Phượng Vương sẽ đem thần thức cải biến,vững vàng cùng càng cường đại hơn. Mà cũng vì thế thần hồn của con sẽ luôn được vào vệ rất vững chắc..Hơn nữa,nếu con tiến giai tầng tám như ta,sẽ kích hoạt chiêu " giam cầm" đem đối thủ đứng lại không thể nhúc nhích"

_ " Nương,làm sao để học được a" Hạ Vũ nghe nương giải thích,cảm thấy mấy kiện đều là tốt hơn hết.Mà nhất là kia có thể bảo hộ thần hồn khỏi ngoại vật là thứ cả thiên hạ nhắm tới.Cho nên vừa có cơ hội là nàng sẽ đồng ý ngay

_ " Con định học ư?"

_ " đúng vậy,nương mau mau đi"

Hạ Vũ đứng đưa tay Phượng Nghi nắm ni.Lại thấy Phượng Nghi mặt đang tươi cười muốn nói gì,bỗng chốc biến sắc nghiêm lại

_ " Không tốt Vũ Vũ,có biến,mau gọi Vân nhi..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Biến Cố 2

"Không tốt Vũ Vũ,có biến,mau gọi Vân nhi..."

Hạ Vũ giật mình kinh nghi,đang yên như thế này nương sao lại nói có biến chứ

_"Nương,xây ra chuyện gì vậy?"

Lại chỉ thấy Phụng Nghi mày nhăn chặt,mặt đầy lo lắng

_"Không được,có người xâm nhập pháp trận,đang không ngừng công kích phá bỏ,mau,mau gọi Vân nhi trở lại,chúng ta phải khởi động lên công kích pháp trận.Người tới tu vi không chỉ cao thâm,lại chỉ sợ không phải đi một mình..."

Hạ Vũ nghe vào tai cũng không yên,trong lòng hiện lên muôn vàn câu hỏi,nhưng tạm gác đấy đã,nàng cũng biết bây giờ tình thế nguy cấp,có thể khiến nương tu vi chỉ kém Thủ thần kỉ một bước còn lo lắng,đây cũng không phải dễ đối phó.Nghĩ vậy,Hạ Vũ nhanh chóng đi ra cửa động,tiến về phía phòng của Băng Băng.Dù sao nương điều ca ca đến đó canh nom Băng nhi,đến đó chẳng phải tìm được nhanh nhất sao.Lại đúng như nàng dự đoán,cách đó cửa phòng không xa,Hạ Vân đang ngồi bế khí tu luyện

_"Vân ca,nương gọi ca gấp"

Hạ Vân từ trong tu luyện mở ra mắt,nghi hoặc nhìn nàng

_"Có chuyện gì vậy,chẳng phải nương đang đưa giới chỉ cho Vũ nhi sao,lại như thế nào cần ta"

_"Ca cũng biết đến không gian giới chỉ ư?"

_"Đương nhiên,này ta cũng có nhất kiện,là chiếc vòng cổ gia truyền của ta Hạ gia"

Nói rồi,Hạ Vân đưa tay kéo chiếc vòng cổ ra,chỉ thấy nó toàn thân đen bóng rét lạnh.Nhưng nàng cũng không có thời gian đánh giá nhiều,vội vàng thúc dục

_"Ca,nhanh thôi,nương nói có kẻ đang tiến hành công kích pháp trận.Ca nhanh đến cùng nương khởi động công kích trận pháp,người đến chỉ sợ tu vi cũng không yếu "

Hạ Vân nghe vào,vội vàng đứng dậy

_"Đi thôi,hôm nay có lẽ sẽ không yên ổn"Nói rồi tiến nhanh về phong của Phụng Nghi.Chỉ một chút hai người đã tới

_"Nương,là dạng gì tu sĩ tiến tới vậy"Hạ Vân vừa vào cửa đã đặt luôn câu hỏi.Lúc này Phụng Nghi đang đứng trước một cái gương nhỏ,nhìn đến chăm chú nhưng cả thân mình lại toát ra sát khí nồng đượm,đem không gian xung quanh nhiệt độ cạ xát kéo xuống rất nhiều.Mà một lúc sau mới nghe nương nàng cất tiếng

_"Chương môn Nguyên Lực Tông,Thiên Kiến Kì..."

Nói đến cái tên này,Hạ Vũ có thể cảm thấy lưng lạnh buốt.Một phần điều này vì bá khí mà nương phát ra,một phần còn lại vì này lão giả chính là đệ nhất giới chính đạo lúc này,bước chân đã chạm tới Thủ thần hậu kì,hơn hết đó là sư phó của Lan Băng Băng.Không đúng,này vì sao hôm nay lại kéo tới đây?

_"Nương nói tới Thiên Kiến Kì năm đó dùng hồn thuật được đến bí mật của ta gia tộc,sau đó lại thiết kế trăm ngàn đó ư?"

_"Đúng thế,thật không ngờ a,ta vẫn nghĩ năm đó các trưởng lão táng thân tự bạo,đem tu sĩ cao tầng có mặt tại đó diệt sạch.Thật không ngờ được kẻ chủ mưu lại có thể chạy thoát ra được,hắn số mệnh đúng là đủ hảo,không những trốn ra mà tu vi lại tiến một mảng dài như thế..."

Nói rồi Phụng Nghi cắn răng,tay bùng ra một chương,đem hang động đánh thủng vào một cái hồ sâu.Hạ Vũ thấy thế đứng im không nhúc nhích,nhưng thực ra trong lòng lại gọn sóng,đấy người này đến hẳn chuyện là không tốt rồi

_"Nương,nếu thế thì tính sao?"

_"Còn sao nữa,khởi động trận pháp diệt sát,ta phải đem hắn nghiền nát."

_"Vậy chúng ta bắt đầu thôi"

Nói rồi,Hạ Vũ chỉ thấy nương phát tay,trong phòng liền biến đổi.Nếu lúc trước chỉ là xù xì nhấp nhô đá thì bây giờ mỗi tảng đá như có linh hồn,tự động dịch chuyển.Xoay qua xoay lại với các họa đồ phức tạp,cuối cùng lại tụ lại một chỗ,để ra một khoảng hõm sâu ở trong

_"Đến rồi..."

Phụng Nghi cất tiếng đồng thời tay tế ra một viên đá màu tím.Này viên đá vừa ra không gian linh khí trở nên cuồng động,Hạ Vũ biết đây không phải là

linh thạch bình thường, ít nhất cũng phải cực phẩm linh thạch. Thật vậy, ngay sau đó Hạ Vân nói

_"Nương, dùng cực phẩm linh thạch này, có phải hơi lãng phí không, dù sao..."

_"Không, không... Con là không có biết đến "diệt sát trận" được mệnh danh là tuyệt trận vốn không phải có gì lợi hại, chính là dùng kiểu địch chết mười ta thương tám, dùng chính linh khí của bản thân đi cô hút linh khí của kẻ thù đến cạn kiệt. Nhưng bắt quá linh khí của ta cung cấp là ngoại vật, còn khi hút được ra lại chính là tâm mạch của kẻ thù. Con thử nghĩ một kẻ thủ thần kì, lấy hạ phẩm cùng trung phẩm linh thạch sẽ tài bồi đi ra bao nhiêu?"

_"Vây..."

Hạ Vân chưa kịp nói xong, trong không gian lại vang lên âm ầm chấn động. Vì thế mọi người không nữa nói chuyện mà cùng nhìn vào tấm gương. Trong gương, lão giả râu tóc bạc phơ, thân xuyên một kiện áo choàng xám xịt, tuy thế ánh mắt lại cực kì tinh tường. Bên cạnh lão giả còn có hai người, một nam một nữ, nhìn qua cũng biết tu vi không phàm.

Lão giả đứng ở trung tâm trận phù, đôi mắt tinh tế đánh giá, hiển nhiên nhận ra được sự biến đổi của không gian. Mây nhù nhù một cái, sau đó môi khẽ nhếch, âm lượng khuếch đại

_"Thật là tàn dư của Hạ gia cùng Phượng gia năm đó, ta tìm ngươi lâu lắm rồi. Định dùng "diệt sát trận" ngăn ta ư, ha ha ha, lại không nghĩ năm xưa lão phu bắt được trong khổ phòng của các ngươi phương pháp hóa giải đúng là cần dùng lúc này"

Phượng Nghi nghe xong mặt biến sắc, miệng không tự động buột ra

_"Không đúng, phụ thân năm đó tạo ra diệt sát trận, tuy nghĩ ra phương pháp phá giải, nhưng không bao giờ viết ra để lưu lại. Hắc Thiên Kiến Kì vì sao lại biết, có lẽ chỉ bởi..."

Hạ Vũ đứng bên tâm nhất khiêu, đây là vì sao vậy. Mà Phượng Nghi thét lên tiếng chói tai

_"Ngươi dám đem luyện hồn ta phụ thân, ta liều mạng cùng ngươi."

Nói rồi Phượng Nghi lùi ra ở trung tâm, tay tế ra nửa hai viên cực phẩm linh thạch, bất đồng là lúc này nương nàng còn đem cả linh khí của bản thân xuất ra. Đúng đó Hạ Vân hoảng loạn

_"Nương, người làm gì vậy, đây chính là liều mạng a, người mau dừng"

_"Ta không thể dừng được, hôm nay cũng bất luận ra sao cũng chỉ có cách này. Kia Thiên Kiến Kì nếu thực biết cách phá giải thì nguy, hấn phá trận tiến vào thì chỉ có tử. Vì vậy chỉ có cách tốt nhất là đem pháp trận kích động nhanh đứng lên, dồn nhất kích giết chết hấn. Mà muốn vậy chỉ có linh thạch là không đủ, cần tài năng tinh thuần linh lực của cao giai tu sĩ đi ra mới được"

_"Nhưng vậy chính là đồng qui vu tận a"

Hạ Vũ cũng đã hiểu được vì sao Hạ Vân gấp gáp như vậy. Ngay như nương lúc này tim cũng đang như có kim châm một dạng. Mà nương nàng tỏ ra dường như không thấy, chỉ cười cười đối với hai người

_"Không sao, nương dù có tử thật cũng sẽ đem hai đứa bảo hộ toàn vẹn. Bởi con là con nương, là con của Duy ca, là huyết mạch sau cùng của cả Hạ gia cùng Phượng gia..."

Phượng Nghi còn chưa nói xong, không gian bỗng rung chuyển lợi hại, cũng biến đổi rất nhiều. Nếu như trước chỉ là lóe lóe ánh sáng thì giờ chính là đỏ rực một loại. Phía kia ngoài không gian lại vang vọng tới

_"Đồng quy vô tận sao, nực cười. Nếu thực lấy mạng mà đổi, vậy xem lão phu phá phá ra sao."

_"Không tốt, Vân nhi, mau đem Vũ Vũ tới truyền tống trận chạy đi. Mau..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Biến Cố 3

"Không tốt, Vân nhi, mau đem Vũ Vũ tới truyền tống trận chạy đi. Mau..."

Phượng Nghi câu nói còn chưa dứt, cả hang động trở nên rung động lợi hại. Hạ Vũ quay ra liếc vào kia chiếc gương, kia lão giả đang không ngừng phát động công kích, mà hai người bên cạnh hấn cũng không đứng im, ra sức tập trung đánh vào các địa điểm khác

__ "Nương,thể này không được. Hình như hấn thực biết cách phá giải,nhìn kia chuông phong đều đánh úp vào các mắt trận,xem ra không cảm cự được lâu nữa.Nương,hay ta nhân cơ hội này truyền tống xuất ra đi?"

Hạ Vân lo lắng không thôi.Ngày hôm nay nếu thật sự hôm nay quá qua,hấn nhất định sẽ đem những kẻ này chà sát dưới chân.

Phượng Nghi nghe thấy Hạ Vũ nói thế,hai mắt nhòe lệ,ôm lấy hai người nghẹn ngào

__ " Các con mau đi đi,pháp trận có lẽ chỉ cảm cự được nhất nén hương nữa thôi.Nếu ta thực sự buông tay ra pháp trận có lẽ sẽ không đỡ nổi một kích,đến lúc đó một người cũng đừng nghĩ thoát.Nương viết các con nghĩ gì,nhưng những lúc an nguy như thế này càng cần phải tỉnh táo mạnh mẽ.Hôm nay nương có lẽ là không qua,bất quá cũng chỉ là thể xác bị hủy hoại.

Dưới bàn tay ác độc của Thiên Kiếm Kì,hấn nhất định sẽ không buông tha cho.Nói vậy để đảm bảo,ta sẽ đem thần hồn chuyển dời đến Hiên Viêm kiếm.Như thế sẽ có cơ hội tái sinh,tuy nhiên cần phải có tu sĩ tu vi cao làm mới làm được việc này.Các con hôm nay rời đi,không phải bỏ mặc ta mà chính là cứu ta.Các con hiểu chứ..."

__ " Con hiểu,nhưng..."

__ " Không nhưng gì nữa,đúng rồi,đâu là túi trữ vật của ta,bên trong là các đan phương cùng trận pháp biện giải bao năm qua ta tích góp đứng lên,vốn định từ từ truyền dạy cho hai con,nhưng có lẽ giờ không có cơ hội rồi.

Đúng rồi,khi rời đi nhớ cần theo Xuyên Khu kính,cái này nhất định không được để tuột mất.Nó cùng không gian giới chỉ, Hắc Phong ngọc,hiên viêm kiếm và U Minh Bội tề tựu sẽ mở ra được tám bản đồ mật đạo mà năm đó Hắc Long cai trị.Chỉ tiếc suốt bao năm gia tộc ta tìm kiếm cũng không thấy U Minh Bội,nếu không còn sợ gì những này tu sĩ"

Nói rồi Phượng Nghi phát tay,một chiếc túi thơm nhỏ cỡ bàn tay màu vàng óng hiện ra,bay đến tay Hạ Vũ.Cầm này vật trong tay,nàng có cảm giác không thực. Mọi chuyện hôm nay đến quá nhanh,nhanh đến nỗi nàng chưa kịp hiểu gì cả.Mới một chút trước đây,nàng còn cùng nương ôn nhu nói chuyện,quay mắt một chút sự kiện đã ùn ù kéo tới.Những lời kia nương nói thật nhẹ nhàng,nhẹ giống như nương muốn ra ngoài làm chút chuyện nhường nàng cùng ca ca bảo trụ.Nương nói nương sẽ tái sinh,nhưng Hạ Vũ biết không dễ như vậy.

Đừng nói hôm nay có đào thoát không,nếu như đào thoát thì cần biết tu luyện tới nhường nào để đạt được tu vi như thế.Càng nghĩ Hạ Vũ tim càng như có dao cứa,bóp chặt túi trữ vật mà đầu nàng cứ lắc,mắt đã nhòe lệ

__ " Nương,Vũ nhi không đi đâu,gia đình là phải có chuyện gì cũng cần cùng nhau gánh vác..."

__ " Ngu ngốc,con biết này tình huống gì mà còn như thế.Con nghĩ mình là dạng gì tu vi,ở lại sẽ làm được cái gì?"

Phượng Nghi nghe vào câu nói của Hạ Vũ,lòng mềm nhũn,chỉ hận không thể kéo hai đứa con mà cao chạy xa bay.Nhưng nàng là người sống có lí trí,biết điều đó không thể nào nữa rồi,đành dùng chính mình thân xác mở ra con đường máu cứu hai đứa nhỏ.Nghĩ thế giọng nàng dịu đi

__ " Đây chỉ là tạm thời xa nhau thôi. Thoát đi nơi này các con phải chăm chỉ tu luyện,nhanh chóng tăng lên tu vi mới có thể cứu nương,trả thù cho gia tộc. Có câu núi xanh còn sợ gì không cũi đốt. Vân nhi,mau mang Vũ Vũ đi đi,phải thật nhanh,truyền tống trận ngay ở chỗ phòng Vũ nhi"

Nói rồi không đợi hai người đáp ứng,Phượng Nghi vung tay phát ra một chuông phong,dem hai người cùng Xuyên Khu kính đánh bật ra ngoài,sau đó niệm phong động phủ.Hạ Vũ bị đánh bật ra ngoài,không nghĩ ngợi bản thân chặt vật,vội vàng bật đến phía trước cửa đồng đập đập

__ " Nương,nương mau mở cửa,cùng chúng ta rời đi nào"

Hạ Vũ cứ thế đập đập,tay cũng cạy cửa đá đến bật máu,mắt nhòe lệ nhìn cảnh vật xung quanh không rõ gì nữa,giọng đã lạc đi.Nhưng đối với Hsị Vũ,này đau đốt bên ngoài sao bằng được con tim đang rỉ máu lúc này

__ " Ca ca,ngươi mau khuyên nương,thời gian vẫn còn,mau rời đi thôi"

Tuy nhiên Hạ Vân lại không đáp lời của nàng,mắt cứ nhìn chăm chăm vào cửa động.Bỗng " bụp " một cái,Hạ Vũ trợn tròn mắt lên,Hạ Vân quì phía trước cửa động,dập đầu ba cái,cũng không nói gì nữa đến điều Hạ Vũ đưa ra,tay kéo nàng hướng về phía đường ngược lại.Hạ Vũ biết hấn là ca hấn quyết định rời đi.Vội vùn tay ra

__ " Ca,ngươi tính cái gì vậy,sao lại rời đi mà không có nương được ?"

Hạ Vân nghe như thế bước chân chợt khựng lại,sau đó mới hoàn lại một câu

__ " Ta không có cách nào.Nương vốn lúc này chỉ hủy thân xác,nhưng nếu ta ở lại vì bảo hộ chúng ta có lẽ thần hồn cũng sẽ bị diệt,tiến nhập luân hồi cũng không có.Ngươi nói ta nên ở lại không?"

__ " Vậy..."

__ " Không nói nữa,đợi đến khi chúng ta cường đại đim nương hồi sinh,lại trả cho lũ người này gấp ngàn vạn.Hãy nhớ nhiều khi lùi một bước bảo toàn lực lượng chính là cách tấn công hiệu quả nhất"

Hạ Vũ nghe những lời này bỗng trở nên như người mất hồn, mặc cho Hạ Vân lôi kéo. Nàng lúc này cả tâm hồn lẫn thể xác đều đầu đầu đến không thể tưởng, mà hơn cả chính cảm giác bất an ngày xưa, cảm giác trở thành một cô nhi không nơi nương tựa.

Đúng lúc này, hang động rung lên bần bật, vách đá không chống chịu được đã xuất hiện các vết nứt chạy dài.

Điều này dường như Hạ Vũ đang trong tâm trạng ngơ ngác bỗng choáng tỉnh, nhìn trong tay Xuyên Khu kính chiếu rọi hình ảnh lão giả cùng hai người nữa đi cùng. Không gian xung quanh hắn đã biến đổi trở thành một màu đỏ máu, dần dần tụ tập lại thành một đoàn, bắn thẳng về phía đó, mang theo hơi thở của sự giết chóc, dù có nhìn qua kính Hạ Vũ vẫn thấy rùng mình.

Nhanh như chớp, Thiên Kiếm Kỳ bắn tay, túm lấy hai người bên cạnh ném ra. Hạ Vũ thấy rõ nét mặt kinh hoàng cùng không thể tin của hai người, cuối cùng chỉ còn vang vọng lại nhất âm "sư phó, người...". Sau đó, một trận nổ ầm ầm tại nhứt óc mà ra. Ngay sau đó, pháp trận trở nên lỏng lẻo, màu đỏ cuồng động trở nên yếu ớt. Trong khi đó Thiên Kiếm kỳ vẫn đứng đó, lông tóc không tổn, chỉ có điều hai người đi cùng hắn đã không thấy.

"Đồ đệ, thật xin lỗi, vì sư không có cách nào khác, đành ủy khuất hai người vậy. Người nhà các người ra sẽ chiếu cố tốt, mà kia kẻ hủy diệt các người ta cũng sẽ cho hắn nếm trái gáo trăm vạn"

Nói rồi hắn điên cuồng phát ra công kích. Hạ Vân cũng đứng cạnh theo dõi chợt tóm lấy Xuyên Khu kính, ném vào không gian, sau đó quay ra tiếp tục kéo Hạ Vũ chạy.

"Nhanh, nương có lẽ không còn cầm trụ lâu được nữa"

Hạ Vũ cũng thôi không chống cự nữa mà rất phối hợp. Nhìn qua sự kiện vừa rồi tác động đến nàng nhiều lắm. Thì ra hai người đi cùng Thiên Kiếm Kỳ là đồ đệ của hắn. Thì ra đến lúc an nguy mọi thứ đều so ra kém tính mạng. Hắn đến đồ đệ chính tay tài bồi còn xuống sát chiêu được, lại bàn gì đến các nàng mợ con. Đương nhiên là không đi. Thế giới này lại vô tình như thế ư?

Hai người Hạ Vũ chạy cũng không mất quá bao lâu đã tới được phòng nàng. Hạ Vân thành thực tiến tới một góc phòng, đồng thời tay cũng bắn ra mấy viên linh thạch nhỏ. Hạ Vũ cũng không quan tâm vì sao truyền tống lại ở phòng mình, khi nào thì thiết lập hay tại sao Hạ Vân thành thạo như thế.

Nàng lúc này tâm trí đều ở việc bởi nàng hai người mà nương vất bỏ tính mạng, đây lại cỡ nào cao cả, có lẽ trong thế giới này vốn chỉ có nương cùng ca ca còn có thể tin được. Không đúng, lòng Hạ Vũ bỗng gõ cái con, trong hang động còn một người nữa.

"Ca ca, Băng nhi tính sao?"

Hạ Vân lúc này cũng khởi động hoàn tất truyền tống trận, quay lại nhìn nàng, đang tính nói gì thì một giọng thanh thúy vang lên.

"Vân ca, Vũ tỷ, đi đâu vội vàng như thế, lại không nói với ta một lời..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Sự Thật

"Vân ca, Vũ tỷ, đi đâu vội vàng như thế, lại không nói với ta một lời..."

Lời này nói ra không ai khác chính là Thiên Băng Băng. Nàng ta đứng trước cửa động, quần áo sạch sẽ, bình bình thân thân, dường như trận oanh kích này không hề có chút ảnh hưởng nào tới cả.

Nhìn Băng Băng, Hạ Vũ sinh sôi ra một cảm giác khác lạ. Nàng ta vẫn xinh đẹp, cử chỉ vẫn tao nhã, bất quá ít đi sự thơ ngây đáng thương mà nhiều lên cái tinh nhanh cùng quyết đoán. Hạ Vũ không biết tại sao, có lẽ này cuộc tấn công đã làm Băng Băng sợ hãi đi.

"Băng nhi tới thật đúng lúc, mau mau theo chúng ta rồi đi, nơi này bị tấn công, nương ta chỉ sợ không cầm cự được thêm nữa..."

"ha ha ha..."

Hạ Vũ còn chưa nói xong, Thiên Băng Băng đã chặn lời nàng bằng một nụ cười lớn. Nhìn nàng ta xinh đẹp cười đến động lòng người, Hạ Vũ chỉ thấy trong lòng thiên địa đảo lộn.

"Băng nhi cười gì vậy?" Hạ Vũ hoài nghi hỏi.

"Ta chính là cười người đó, Vũ tỷ à..."

Băng Băng ngừng cười, mắt xoáy sâu nhìn Hạ Vũ.

_"Tại sao?"

_"Ta thực hoài nghi hai người có đúng là huyết mạch của thiên tài Hạ gia cùng Phượng gia năm đó không.Người có tự hỏi người tấn công nơi đây vì sao mà tới chưa?"

Hạ Vũ rung mình nhìn Thiên Băng Băng

_"Là người..."

_"Đúng vậy, chính là ta" - Thiên Băng Băng mắt mị mị đầy ý cười, sau đó nhát câu- "nhưng các người biết cũng quá muộn rồi"

Hạ Vũ nghe vào tai như chuyện đùa, tiếu oa nhi hiền lành đáng thương sao lại trở nên như thế này

_"Làm sao có thể, chẳng phải chuyện hôm đó là đúng dịp đi qua, mà người Sương tử cũng bỏ mình vì cứu chúng ta, vì sao...."

_"Nhắc đến cái này cũng phải cảm tạ các người nha, biết vì sao kia Lan Băng Sương chết không? Cái gì mà do Thiểm Quan Sa độc chứ, hắn một cái sát thủ lấy đầu ra thượng cổ kì độc chứ. Băng Sương tử là do ta kê đơn..."

_"Không đúng, người kê đơn lúc nào được, ta luôn luôn nhìn người chăm chăm mà..."

_"Hạ Vũ a, người một cái vừa tiến giai luyện khí nhị tầng phế vật, làm sao sẽ nhìn ra ta thủ pháp chứ. Nếu đổi lại lúc đó nương người nhìn nhìn có lẽ còn biết một hai, chỉ nỗi nằng ta còn mãi lo cùng Thiểm Quan Sa đấu đấu. Người biết không, ta vốn không phải kêu họ Thiên, mà là cùng với kia một dạng họ Lan. Nhưng không, ta sẽ không dung bất luận kẻ nào coi thường ta."

Hạ Vũ nghe thấy kia tên Lan Băng Băng tim như đóng băng. Nắm chặt nắm tay, nằng đã từng đem kẻ sẽ giết mình theo nguyên tắc như em gái ư

_"Nói như vậy ta và người vốn không có cái gì tranh chấp, người vì sao lại đối ta như vậy?"

_"Người thân mang bảo, chính là có tội lớn nhất..." Thiên Băng Băng, không, phải là Lan Băng Băng mới đúng, điểm lệ cất tiếng

_"Người từ đâu ra đến cái tin này, không lẽ..." Hạ Vũ kinh tủng, này đúng là nữ chính rồi, sẽ không phải thật cùng kia vị tam hoàng tử đã thông đồng đứng lên rồi chứ, bởi việc Vân ca xuất ra chiếc túi trữ vật lúc ấy cũng chỉ có vài người

Mà đứng phía xa, Lan Băng Băng neho mắt nhìn lại, nằng ta nhìn ra được câu hỏi trong đôi mắt của Hạ Vũ, cười nhếch một cái

_"Đừng nghĩ theo hướng đó, một cái tam hoàng tử mà thôi, người nghĩ ta rảnh rỗi đi lại cùng hân ư, Không đâu, ta số kiếp sẽ không bó hẹp như thế. Chẳng qua hôm đó ta cùng Lan Băng Băng phụng mệnh chương môn tiến Bảo Trần các tìm kiếm pháp bảo để năm năm sau tham gia vào Hoàng gia bí cảnh. Lại thật không ngờ bắt gặp người cùng kia tên tam hoàng tử đang trao đổi.

Ta chỉ nhìn cũng biết hân định sẽ làm gì, nhưng ta không nòng cạm như hân, diệt các người thì rơi ra được cái dạng gì bảo vật. Bất quá nếu theo dấu chân mà lần ra được lực lượng sau lưng các người lại là chuyện khác, thử nhìn xem nương của các người bảo vật cũng không cگیر có một hai đi..."

_"Chính vì thế người giả dạng cứu chúng ta để lấy lòng tin, thuận tiện đem Lan Băng Sương cấp tử?" Hạ Vũ gần từng tiếng đầy phẫn nộ. Đây chính là cảm giác bị phản bội ư?

_"Đúng thế, bất quá nương người cũng quá tình thông, đem tất cả pháp trận thay đổi vài vòng, lại phái Hạ Vân ngày đêm dõi theo ta.

Nhưng như thế lại có ích gì, chẳng phải còn có người vẫn ra ngoài sao, ta chính là lợi dụng lúc đó đem Vạn dặm hương rắc lên người, chỉ cần người vừa ra khỏi pháp trận một chút, người của Nguyên Lực Tổng sẽ phát hiện. Thử nghĩ xem các người tình huống hiện tại là ta quá thông minh, vẫn là các người quá ngu dốt"

Hạ Vũ nghe vào muốn điên rồi. Này người nằng vốn tin tưởng, thương xót như muội muội lại chính là đầu sỏ gây nên tất cả. Đã thế nằng còn ngu ngốc muốn thông tri nằng ta cùng rồi đi. Rốt cuộc là do chính mình ngu ngốc thôi.

Không, nằng không thể cứ như vậy cho qua, nằng muốn kéo Lan Băng Băng xuống cùng, gì nữ chính, gì quang hoàn, bàn tay vàng cũng đừng nữa bàn. Lại bỗng nhiên tay bị Hạ Vân kéo lại, lùi về phía sau, trong cái nắm tay truyền đến cảm giác mát lạnh. Hạ Vũ đưa mắt xuống, thấy đúng mảnh ngọc bội Vân ca khoe lúc trước, là Vân gia di truyền bảo vật đi xuống. Hạ Vũ nghi hoặc nhìn Hạ Vân, ca đây tính là làm cái gì? Ngay sau đó Hạ Vân truyền âm tới

_"Vũ nhi, xem ra Lan Băng Băng là không có ý tốt gì. Muội hãy cầm ngọc bội tổ truyền, đợi lát nữa ta sẽ chặn nằng ta lại, nhân cơ hội đó hãy tiến truyền tống trận, nó sẽ mang muội tới nơi an toàn. Nhớ sau khi tới, đem truyền tống trận phá hủy, đừng để lại chút nào mạnh mẽ!"

_"Ca, người tính toán cái gì vậy?" Hạ Vũ hoảng sợ hỏi. Ca thật không phải cũng giống nương, lấy bản thân mở ra con đường máu chứ. Không được, nếu cần người phải chết hãy để nằng đi, dù sao mọi chuyện cũng từ nằng mà ra. Mà Hạ Vân cũng đáp lại

_"Lan Băng Băng tu vi đã không phải chúng ta có thể ngăn cản. Nằng ta chỉ sợ đã tới luyện khí tám tầng rồi. Ta vận dụng toàn lực có lẽ cũng chỉ cảm cự một hai, ta đếm đến tam, muội hãy lao nhanh truyền tống trận, nhất, nhị, tam..."

Hạ Vũ còn chưa kịp phản bác đã thấy một chương phong từ Hạ Vân bắn tới, đẩy nằng tiến về phía truyền tống trận. Mà lúc này Lan Băng Băng cũng hiểu

ra vấn đề,hừ lạnh một cái

_ "Muốn trốn,không có cửa đâu..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Trốn Thoát

"Muốn trốn,không có cửa đâu..."

Nói rồi,Lan Băng Băng xuất ra một chiếc tiêu bạch ngọc sáng lấp lánh,vô cùng đẹp mắt,nhưng Hạ Vũ nhìn thấy đồng tử co rụt lại.

Mọi người không biết nhưng nàng sao lại không rõ chứ,kia tên gọi là Lăng Liên Tiêu là bảo vật mà nữ chính một lần "nhỡ tay" mua ở nơi xường rạp với giá không gì rẻ hơn: tám viên hạ phẩm linh thạch.Hạ Vũ càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười cho bản thân,nàng muốn tới tay một miếng ngọc bội không tác dụng gì cần đánh đổi không chỉ một túi trữ vật hai mươi mét vuông,còn mạng tới đại họa sát thân.

Đây chệnh lệch cũng không phải một hai,nàng thực hoài nghi mình có nỗ lực tới cùng liệu có thoát kia số kiếp.Đúng lúc này,kia giọng Lan Băng Băng lại reo lên

_ "Đón thử cái này xem xem..."

Không tốt,nàng thật phân tâm,lại không nhớ tới thứ đồ chơi này tác dụng.Chỉ cần này Lăng Liên Tiêu một ra sẽ đem không khí vô hình biến thành một sợi dây trói chặt người lại.Muốn thoát ra trừ khi người tu vi phải cao thâm hơn,bằng không ngay cả tu vi ngang ngửa cũng đừng nghĩ trốn ra

_ "Vân ca,mau mau tới đây,đội nàng ta thôi kia tiêu sẽ không kịp"

Mà Hạ Vân đáp lại nàng chỉ bằng một nụ cười,sau đó ném một chưởng nửa tổng nàng lao nhanh hơn về phía truyền tống trận,còn bản thân thì lộn một vòng ra phía trước đứng chân,tay cũng tế ra một chuỗi vòng hạt,không ngừng đưa vào linh khí.

Nói thì lâu,nhưng mọi thứ chỉ là trong một cái chớp mắt,Hạ Vũ nhờ chưởng phong còn tiến chưa được ngũ bước thì tiếng tiêu của Lan Băng Băng đã vang lên.Trong không khí theo tiếng tiêu vòn vòn,lấy mắt thường có thể thấy rõ một sợi dây như nắng xa lấy thế hủy diệt đâm hướng nàng.Đúng lúc này,Hạ Vân tung chuỗi hạt ra lại hình thành cổ quái trận phù đem dựng ra thành một tấm bình phong

_ "Vũ Vũ,nhanh,mau tiến vào truyền tống..."

Hạ Vũ quay lại nhìn,Hạ Vân lúc này mặt đã trắng bệch.Điều này thấy được Lan Băng Băng lúc này tu vi đã không thấp,chỉ sợ ca ca không cầm cự được lâu.Ngày kinh khủng như thế này tại sao lại xảy ra được chứ.Nếu nàng rời đến truyền tống trận dù có trốn ra cũng chỉ là kẻ đơn côi,như thế sống còn có nghĩa lý gì,chẳng thà...

Như nhìn ra được suy nghĩ của nàng,Hạ Vân gằn giọng

_ "Ngu ngốc,mau đi.Sau này cường đại hãy vì chúng ta mà trả thù..."

Nhưng không để cho Hạ Vân nói xong,Lan Băng Băng bên kia lại cười đầy mỉa mai

_ "Còn muốn trốn nữa sao,được,vậy xem xem..."

Sau câu nói này,Lan Băng Băng điều chỉnh xà trong không khí chia làm hai tuyến,một tuyến vẫn cứ công kích tấm bình phong,tuyến còn lại hướng về phía truyền tống trận mà lao.Hạ Vũ đồng tử co rụt.

Không được,nàng không thể để Lan Băng Băng đắc thủ,lại nhắm về bản thân.Thù diệt gia,thù bị phản bội,nàng muốn trả lại hết thảy,nhưng nàng có năng lực đó không...Hạ Vũ cũng không biết,nhưng nàng biết một điều nếu người thoát ra đối lại là Vân ca,ca hẳn sẽ làm tốt hơn nhiều lắm.

Vì thế,thay vì thuận thế về phía truyền tống,nàng bèn quẹo chân,dùng lực đẩy mạnh Hạ Vân một cái,nhường hẳn lao đảo,ngã lăn vài vòng,mà đích đến quả thật là truyền tống.Điều sau cùng mà nàng nhìn thấy chính là đôi mắt mở lớn,cùng câu hét

_ "Vũ Vũ..."

Sau đó Hạ Vân thân hình biến mất,kèm theo một trận oanh oanh của mảng xà khí do Lan Băng Băng điều động va chạm vào.Truyền tống trận run run lên vài cái,ánh sáng ảm đạm đi chỉ mờ mờ vài điểm,hiển nhiên này hư hại đã không thể cứu chữa nữa rồi

Chấn động qua đi,chẳng còn mảng xà khí do Lăng Liên Tiêu,chẳng còn trận phù do Hạ Vân,điều này làm không gian trở nên rõ ràng hơn,cũng yên ổn

hon.Noi này chỉ còn Lan Băng Băng ý vị thâm trường nhìn Hạ Vũ,nhà Hạ Vũ cũng không hoảng sợ nữa,bình tĩnh đến kì lạ

_"Ta thực sự đã coi ngươi như muội muội của ta..."

_"Ha ha,muội muội sao? Trong thế giới này còn có tình thân tồn tại ư? Ngươi thấy đó,Lan Băng Sương tỷ tỷ cùng cha với ta,ta còn đem nàng diệt sát,ngươi lại tính là cái gì?"

_"Cũng đúng,ta giờ lại thấy thương hại ngươi...haha..."

_"Câm miệng,ngươi biết gì mà nói..."

Lan Băng Băng gần động chận lại lời của Hạ Vũ,kèm theo đó đánh một chưởng phong về phía nàng.Hạ Vũ trúng chưởng,cả thân mình cảm giác vô lực,như có một bàn tay vô hình đem nàng nện vào tường.

Lăn hai vòng,ói ra một ngụm máu,nàng thấy mình chưa bao giờ chật vật như thế này,bất quá chẳng phải có câu chết vinh hơn sống nhục sao,vì thế Hạ Vũ gượng đau đứng dậy,mặt vẫn nở nụ cười,đối diện Lan Băng Băng

_"Sao ta không biết chứ,một cái thứ nữ,cha không đau,mẹ không thương.Ngươi,chính là kẻ đáng thương chưa từng biết đến tình cảm gia đình là gì..."

_"Ngươi câm miệng cho ta..."

Lại một chưởng phong bắn ra,dem Hạ Vũ đánh vào góc tường,vẫn cùng một vị trí,bất quá lực đạo có hơn nhiều lắm. Cũng như trước,Hạ Vũ vẫn đứng dậy,càng đau đớn lại càng cười đến ngọt ngào

_"Ta nói là đúng đi,ngươi có lẽ còn chưa từng được nương cha ôm đầu...ha ha..."

_"Ngươi câm miệng..." Lan Băng Băng mặt âm trầm,tay đưa lên phát động chưởng phong như các lần trước.Nhưng đúng lúc này,nàng ta lại hạ tay,mặt lại nở nụ cười chói rọi,so với mới vừa rồi đúng là khác nhau quá xa

_"Cha đau,nương thương lại có cái gì tác dụng chứ.Ngươi thử nhìn xem ngươi gia cuối cùng là kết quả gì. Vậy mới nói tình cảm ở thế giới này chính là phù phiếm.Mọi thứ hãy để thực lực quyết định đi.

Ngươi phế vật thì cả thiên hạ sẽ quay lưng,nhưng ngươi là cái thiên tài sẽ trở thành tâm điểm của cả thiên hạ,vạn người cung phụng.Thứ nghĩ lúc đó còn thiếu thốn gì tình cảm chứ?"

_"Ngươi..."

_"Vũ tỷ yên tâm,ta sẽ tiễn ngươi đi,có lẽ nương ngươi đang đợi đó.Còn kia Hạ Vân,ta sẽ đem hán tới gặp các ngươi sớm thôi"

_"Nương...nương...các ngươi đã làm gì" nghe thấy từ này,Hạ Vũ tâm lại không thể giả bộ được nữa

_"Hắn là Thiên Kiếm Kì cũng đã giải quyết xong,giờ là tới lượt ngươi..."

Lan Băng Băng đưa Lăng Liên Tiêu lên đôi môi đỏ mọng,truyền vào đó lực đạo,mà không khí cũng theo đó dồn dập cả lên.Hạ Vũ có thể thấy thần hồn của mình rối loạn,lòng ngực không ngừng cuộn trào.Nàng biết đây chính là Lăng Băng Băng đang công kích thần thức,nhưng nàng mới có luyện khí hai tầng,vô pháp phản kháng.Nếu phản kháng không được thì buông tha đi.Nghĩ thông suốt,Hạ Vũ cười cười nhìn Lan Băng Băng

_"đến đi"

Lan Băng Băng thấy Hạ Vũ như thế cũng kinh ngạc không thôi.Bất quá cũng chỉ sẽ là kinh ngạc mà không có đồng tình.

Vì thế nàng ta cũng chẳng chần chừ nữa,dem lực đạo truyền lớn lên,xông thẳng về phía đang nửa nằm nửa ngồi vô lực Hạ Vũ. Thế nhưng đúng lúc này,một ánh sáng màu đỏ lóe ra,chặn lại tia công kích mạnh như vũ bão của Lan Băng Băng,dem nàng ta bị phản phệ mà bắn ngược về phía sau. Hạ Vũ ngược mắt nhìn lên,đồng tử lại lần nữa co rút...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghênh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Nỗi Đau

Hạ Vũ ngược mắt nhìn lên,đồng tử lại lần nữa co rút,xung quanh nàng Hiên Viêm kiếm đang bay vòng vòng.Này là làm sao rồi,nó đánh lẽ lúc này phải cùng nương đầu đầu với Thiên Kiếm Kì chứ,sao lại bay tới đây rồi. Trong đầu Hạ Vũ lóe ra một ý nghĩ,bất quá nàng gạt ngay đi suy nghĩ này,không thể nào...không thể nào,nương là thiên tài,pháp bảo lại ưn,se không chịu thiệt...

Đúng, nhất định thế rồi, chắc nương lo nàng mới sử ra thanh kiếm này tới...Hạ Vũ một bên an ủi chính mình nhưng mắt cứ nhòe đi, nương dù tự thuyết giáo đến đến đâu cũng biết điều mình nói là phi lý.

Nương dù là nguyên anh hậu kì lại như thế nào, đối thủ chính là thủ thần giai, điều này vốn khó lại càng khó, làm sao rảnh rỗi có thể phân tâm đi bảo vệ nàng chứ. Mà đúng lúc này, Lan Băng Băng bị phản phệ, môi chảy ra tia máu, chặt vật đứng thẳng dậy, mắt lóe lóe.

_"Ha ha, xem ra nương người cũng đã được xử lí rồi"

_"Người cầm miệng nương ta..."

Hạ Vũ vốn muốn phản bác, nhưng lời đến miệng cũng không thể thốt ra, bởi đến chính nương cũng không thể tin được. Nước mắt như không không có lực cản, cứ rơi ra, dù Hạ Vũ có lau thế nào cũng không hết. Nương... người thực là đã không qua được sao...

Đúng kia Lan Băng Băng nhìn cảnh này, trong mắt không một tia đồng tình. Với nương, tình thân chính là một thứ xa xỉ. Sinh ra chính là một cái thứ nữ, là từ một cái nha hoàn vấy nước quét nhà mà ra, một tia thực lực cũng không.

Nàng từ lúc sinh ra đã không được chào đón, bị chủ mẫu tổng đến bên một khu hẻo lánh để tự sinh tự diệt. Nhưng nương lại sẽ từ được ư, dùng tám năm ẩn dật, lấy đối khổ để bình yên lớn lên. Nghĩ đến tám năm này, Lan Băng Băng tay nắm chặt, mặt nổi gân xanh... Tám năm nương sống người không ra người, vật không ra vật, bị đối xử tàn tệ còn không bằng một phần trăm của Lan Băng Sương sủng vật.

Nhưng không sao, nương nhin, bởi còn sống mới có thể đoạt được hết thảy. Mà quả nhiên trời không phụ lòng người, ngày đó Thiên Kiếm Kì tiến tới phủ, muốn từ Lan gia lấy ra một đệ đóng quan. Nương đã dùng cả vốn lẫn lãi, cuối cùng đến tay được này danh ngạch, lại thuận tiện được đến miếng ngọc tổ truyền.

Thật không ngờ đúng là vận nàng thực hảo, vòng ngọc chính là một cái không gian giới chỉ truyền lưu từ thượng cổ tới, chỉ có Thiên Linh cản trở lên mới mở ra, mà nương chính là một gã như thế. Ngọc bội vào tay, thực lực nàng tăng lên nhanh chóng, lấy hai năm thời gian tiến từ luyện khí năm tầng lên thành luyện khí chín tầng, cùng với tài lấy lòng người, nàng trở thành đệ tử tâm đắc nhất của chương môn Nguyên Lực Tông, vượt qua cả Lan Băng Sương.

Cũng từ đây nương càng biết tầm quan trọng của bảo vật, thử nhìn xem chưa nói đến tu vi tăng nhanh, ngay cả độc Vạn Xà túy tùy tiện xuất ra cũng đem kim đan cấp tử sao. Ngay lúc này đây khi Hạ Vũ còn đang mê man trong nỗi đau thì Lan Băng Băng lại có suy tính khác rồi.

Nhìn cảnh này trước mắt, Lan Băng Băng biết Phượng Nghi có lẽ từ rớt rồi, như thế đồng nghĩa thanh Hiên Viêm kiếm là bảo vật vô chủ. Nương cần phải nhanh nhanh bắt được tới tay, nếu không lát sư phó tới cũng không còn miếng ngon nào nữa cả. Lực truyền xuống đến tay

_"Hóa diên kiếm..."

Một luồng sóng xung kích phát động mà ra, lao thẳng về phía Hạ Vũ, cấp nàng đang tâm bất định cấp tỉnh. Nhưng như thế lại có tác dụng gì, Hạ Vũ sững sờ mà nhìn, nương là thực khoanh có biện pháp. Lại thật không ngờ chương chương pháp tiến cách nàng hai bước tiến, Hiên Viêm kiếm lao ra trước chắn đỡ, đem nguy hiểm quét sạch, đồng thời thuận tiện phát động công kích, lấy thế hủy diệt lao về phía ngực Lan Băng Băng. Lan Băng Băng vốn nghĩ đắc thủ nhưng không ngờ tới này sự, mặt liền biến đổi, thuận tiện lùi về phía sau.

Bất quá nương ta nhanh một thì Hiên Viêm kiếm nhanh mười, chỉ cái chớp mắt đã tới trước mặt nương ta. Hạ Vũ thấy thế trần đầy nghi hoặc, nữ chủ chẳng lẽ dễ dàng cấp tử vậy sao. Quả nhiên đúng lúc này cả người Lan Băng Băng bùng sáng ánh vàng bao phủ, mà trung tâm chính là miếng ngọc bội nàng đeo ở cổ. Hạ Vũ mất thâm sâu vào, đây chính là căn nguyên hết thảy, tám bùa bình an suốt đường tiên lộ của nữ chính sao, dù thần khí cũng không cách phá vỡ.

Bất quá mọi chuyện không như nương nghĩ, Lan Băng Băng cả người có sắc vàng che chở nhưng khi giao tiếp với Hiên Viêm kiếm tạo ra một tiếng nổ lớn, đem nương ta đánh bay ra xa, còn Hiên Viêm kiếm cấp tốc bay trở về bên người nương lượn lơ xoay vòng.

Hạ Vũ không nữa mê mang, cảnh vật hiện hữu trước mắt khiến nương tỉnh táo nhiều lắm. Lại biết cái gì lúc này nên làm, không nên làm, quan trọng nhất chính là rời đi nơi đây, thời gian càng lâu càng nguy hiểm,

Thiên Kiếm Kì chỉ sợ sẽ rất nhanh đuổi đến đây đi. Nương... người chờ, lúc này ta là vô pháp cứu được người, bất quá chỉ cần thoát ra, Vũ nhi sẽ đem toàn lực học tập, mạnh mẽ đứng lên, đem người một lần nữa tái sinh cùng lũ người này quét sạch. Nữ chính Lan Băng Băng ư, nương Hạ Vũ không sợ.

Vì nương, vì ca, ngay cả ông trời nương cũng dám đấu, lại sợ một Lan Băng Băng ư? Hạ Vũ liếc mắt nhìn về phía kia, chỉ thấy bụi mù tán đi hiện ra bóng Lan Băng Băng đang nằm im bất động, xem ra bị thương không nhỏ, tuy nhiên vàng sáng vàng vẫn còn tại. Hạ Vũ thật có xúc động nhân cơ hội này đem nương ta cấp bỏ, bất quá biết thực lực quá yếu không thể phá giải, thời gian lại không có đành kiềm chế quay lưng, chạy nhanh tiến nhập truyền tông trận yếu ớt lung lay sắp hỏng.

Hạ Vũ không biết này truyền tông còn hoạt động được nữa không, nhưng điều hiển nhiên đây là con đường duy nhất của nương, không dùng được mạng cũng không cần nghĩ nữa. Hạ Vũ chạy tới nơi, ông trời vẫn còn thương nương, đem pháp trận vẫn chưa hỏng hoàn toàn. Đúng lúc Hạ Vũ muốn bước vào, bên tai lại truyền đến tiếng nói âm vang

_"Hại lão phu đồ đệ tâm đắc nhất ư? Đi chết đi!"

Ngay sau đó chương phong dồn dập đến, đem nương ngực đè chặt. Hạ Vũ quay lại nhìn thấy đúng là Thiên Kiếm Kì, mà trước mắt Hiên Viêm kiếm cũng lao ra cản trở. Bất quá Hiên Viêm kiếm có lợi hại cũng chỉ là bình khí, làm sao cản lại toàn bộ nhất chương của thủ thần kì chứ.

Vì vậy,điều cuối cùng Hạ Vũ nhớ được chính là gương mặt dữ tợn của Thiên Kiếm Kì,sau đó toàn thân truyền đến đau nhức dữ dội do bị chưởng phong đánh trúng,sau đó,lại có sau đó nữa sao,Hạ Vũ cười cười cho chính bản thân,một màu đen ập xuống...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Đột Phá 1

Hạ Vũ tỉnh lại,toàn thân đau nhức không thôi.Nàng này là sao,tại sao lại ở đây....Một loạt các thông tin lại theo nhau ùa về.Nàng cùng ca ca xuống núi,bị tập kích,gỡ đường nhảy ra Lan Băng Băng tới cứu,lại thật không ngờ đây là nhất thể âm mưu,đem nàng toàn gia yên ấm phá hủy.Vì sao lại thế,nàng gia đã ăn cư tu luyện,vì sao những người đó vẫn không bỏ qua cho chứ...

Hạ Vũ lắc đầu.Không,lỗi chính là ở nàng.Nàng quá ngây thơ,quá tin người rồi.Nương người hẳn là biết cái gì,có lẽ vậy mới không ngừng nhắc nhở bản thân,mà mình thì sao,bởi một chút đồng tình,một chút day dứt bèn đem mọi thứ bỏ qua hết.Nàng...tất cả là lỗi do Hạ Vũ nàng mà ra...Nước mắt không kìm được,Hạ Vũ khóc,khóc nhiều lắm,tim cũng quật thắt lại,đau đớn gấp nhiều lần so với thể xác lúc này

Đúng lúc này trong đầu Hạ Vũ chợt lóe...Vân ca cũng tiến truyền tống trận,rất có thể đang ở đâu đó quanh đây

_ " Vân ca, Vân ca,người ở đâu..."

Đáp Hạ Vũ chỉ có tiếng nàng vang vọng lại.Hạ Vũ lại cố hết sức,cất to tiếng một lần nữa

_ "Vân ca,là Vũ Vũ,người có ở đây thì lên tiếng đi...Ca ca..."

Vẫn như lần trước,không tiếng nói nào được cất lên.Hạ Vũ vô lực ngã khụy xuống,trong đầu không ngừng hiện lên các hình ảnh về Hạ Vân.Đối với nàng,Hạ Vân luôn dịu dàng,quan tâm,sẵn sàng vì nàng mà tính mạng cũng có thể đánh đổi,cuối cùng khi tiến vào truyền tống còn nhìn nàng bằng ánh mắt kinh hoàng.Hạ Vũ đưa tay lên ngực,bóp chặt nơi tim đang đau đớn không thôi

_ " Vân ca,ngươi ở đâu rồi...có an toàn không..."

Hạ Vũ biết có lẽ chưởng pháp của Lan Băng Băng hoặc Thiên Kiếm kì đã đem quỹ đạo của truyền tống trận đi lệch,chính điều này mới nhường nàng tới đây. Lại nhìn nhìn cảnh vật xung quanh. Nàng không nhìn thấy gì cả,chỉ một màu đen lan tỏa,gió tay cũng không thấy năm ngón

Hạ Vũ hồi tưởng lại,nàng nhớ rõ bản thân bị Thiên Kiếm Kì ném cho một chưởng,sau đó bất tỉnh.Có lẽ khi ngất đi may mắn tiến nhập truyền tống,bất quá nghĩ đến đây tâm nàng lại nhảy dựng...Hiên Viêm kiếm,đúng,chính là nó hiện tại đang ở đâu.Hạ Vũ nhin đau nhức toàn thân,một lần nữa đứng lên tìm kiếm

_ " Hiên Viêm kiếm,ngươi ở đâu,vạn nhất không thể còn tại đó để Thiên Kiếm Kì hoặc Lan Băng Băng thu phục"

Khó trách Hạ Vũ vội vàng cùng lo lắng như vậy.Chưa nói đến lực lượng kinh khủng của Hiên Viêm Kiếm nếu vào tay Lan Băng Băng thì nàng cũng đừng nghĩ trả thù nữa,mà quan trọng hơn cả chính là nương trước khi rời đi đã dặn dò nếu có bất trắc sẽ đem thần hồn gửi trong đó. Hạ Vũ nàng muốn đem nương tái sinh,thần hồn chính là không có không được. Nhưng tìm kiếm nửa ngày vẫn không thấy bóng dáng nó đâu,Hạ Vũ vô lực ngồi xuống

_ " Đây là sao rồi,vì sao lúc đó Hiên Kiếm luôn quanh quần bên mình,mà mình tiến truyền tống lại không đi theo? Không lẽ bị Thiên Kiếm Kì bắt lại"

Bất quá suy ngẫm lại,Hạ Vũ lại bác bỏ luôn. Theo nguyên tác Hiên Viêm kiếm chính là thuộc về Lan Băng Băng lúc tranh thắng bại với Hạ Vũ,mà khi đó tu vi đã là thủ thần sơ kì rồi. Nghĩ tới đây đồng tử co rụt lại.

Này chuyện thật là tình ờ ư ? Trong tiểu thuyết không nói tới vì sao Hạ Vũ cùng Lan Băng Băng mâu thuẫn mà chỉ nói Hạ Vũ là người kiêu ngạo,luôn tranh phong,cuối cùng vì muốn thưởng đồ cùng nữ chính mà lĩnh hộp cơm. Suy nghĩ một vòng,Hạ Vũ đổ mồ hôi lạnh.Không lẽ trước đó Hạ Vũ theo nguyên tác cũng trải qua những này sự,mới đem Lan Băng Băng làm duy nhất địch nhân,không tiếc hết thấy phá hủy nàng ta.Mà kia một khắc dù biết từ vẫn liều mạng tranh phong tiến tới cướp giật Hiên Viêm kiếm chính là cùng nàng bây giờ một mục đích là đem nương tái sinh.

Nói như thế từ trước tới nay vốn chưa hề thoát đi ra ngoài quỹ đạo một chút nào.Mà sự kiện tiếp theo nàng được Đại trưởng lão Nguyên Lực tổng thu làm đồ đệ,rèn luyện cùng hãn nam năm năm bên ngoài,lúc tiến về chính là tham gia Hoàng gia bí cảnh,cũng bắt đầu số phận nữ phụ.

Hạ Vũ suy ngẫm cẩn thận,tự vẽ ra trong lòng kế hoạch.Trước mắt cần phải tăng lên thực lực đã rồi nói,mà kia trưởng lão của Nguyên Lực Tông hẳn nhiên là sự lựa chọn tốt lắm.Theo như nguyên tác này trưởng lão tu vi cao thâm,tu vi tính ra còn vượt mặt Thiên Kiếm Kì một chút,tính tình kì quái,rời Nguyên Lực tông vì muốn thu nạp đệ tử vừa lòng.Sau khi thu Hạ Vũ thực đúng là bao che khuyết điểm đến cùng.Cũng vì vậy có thể coi là gián tiếp đổi đầu nữ chính Lan Băng Băng,bị nàng ta đem cùng Thiên Kiếm Kì diệt sát tại bí cảnh tranh kiếm.

Người tốt như thế,lại có thực lực nàng quyết sẽ không bỏ qua,chưa nói tới cái gì khác,chỉ cần có cái sự phò chi điểm sẽ đi được tất nhiều lắm.Bất quá

trong nguyên tác cũng không có nói tới Hạ Vũ khi nào thì gặp và báỉ này lão già,nhưng nàng cũng không lo.Đây hẳn là kịch tình trong truyện,chắc chắn sẽ xảy ra.

Nói vậy điều cần làm lúc này không gì khác chính là đem vết thương chữa lành cùng nhìn nhận lại bản thân,đem tâm tình một lần nữa xây dựng lại,khiến cho con mắt tinh tường hơn một chút.Nỗi đau khi mất nương,khi không có ca ca bên cạnh tạm gác đó đã.Nàng cường đại lên sẽ tìm ca ca,hợp lực đem nương tái sinh,xây dựng lại gia êm ấm như trước.Mọi thứ vẫn chưa quá muộn

Hạ Vũ nghĩ lại toàn bộ mọi chuyện.Con người chính là như thế,không thể nhìn mặt mà đo tâm tính được.

Có thể người đó trông rất tốt,hiền lành vô hại,nhưng nếu không cẩn thận lại trở thành mối hại lớn nhất của cả đời ngươi.Mà trái ngược có những người hay chỉ trích,phản nân,nói những lời không hay lại đúng nghĩ cho ngươi,muốn ngươi nhận ra lỗi lầm của bản thân để cố gắng sửa chữa.Tóm lại khi nhìn nhận đánh giá một người không chỉ dùng mắt mà bằng cả tâm.

Hạ Vũ nhận ra sai lầm lớn chính là tin vào những gì mắt thấy mà không hề có chút tâm nhãn nào.Lan Băng Băng chính là ví lớn nhất khiến nàng không thể nào quên được.

Hạ Vũ càng nghĩ,máu trong cơ thể càng chảy nhanh,các mạch tự động dần ra,mỗi tế bào căng phồng điên cuồng hấp thu linh khí.Hạ Vũ giật mình,đây là đột phá dấu hiệu mà,liền ngồi xuống xếp bằng,chìm vào tu luyện,dùng thần thức tiến vào "Sóng lửa tháp".Vừa tiến vào bên trong,Hạ Vũ chính là hoảng sợ không thôi,này chính là chuyện gì rồi

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghênh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Đột Phá 2

Hạ Vũ đang đứng ở Sóng lửa tháp tầng một,nơi đây vốn là một phong thạch xù xì lờm chờm đá,duy chỉ có một viên minh châu tràn đầy linh khí vờn quanh bay chính giữa,sao bây giờ không gian không chỉ rộng ra gấp bội mà lại còn nhiều ra một viên minh châu rồi.

Nàng này tiến giai là chắc chắn ,nhưng vì sao lại tiến giai chứ? Hạ Vũ một lần nữa lặp lại các sự việc.Bị phản bội,chiếu ưu thương...Chợt trong đầu nàng chợt lóe,có phải tại bản thân linh ngộ ra con người đa chiều đa tâm không?

Đúng,chi có thể là vậy,khi trước linh ngộ "sóng" cùng "lửa" cũng là như nay một dạng bèn thuận tiện tiến nhập luyện khí nhị tầng,như nay nhìn lại bản thân hẳn là thuận lợi vượt qua tầng một thấp đi ,bởi theo như nương nói có lẽ mỗi tầng sẽ xuất hiện một viên châu,xem ra cũng không phải nương nàng nghĩ nhiều.

Đúng vậy,trong lúc Hạ Vũ đau đớn tự dần vật bởi sai lầm của bản thân chính là lúc ngộ ra được chân chính con người là như thế nào mất.Ấy chính là nghìn khó vạn khó để đến nhận thức cùng tin tưởng một ai,nhất là trong thế giới tu chân người ăn thịt người đến xương cốt cũng không còn này.

Đó chính là cái chữ "nhân" trong trụ cột tu luyện.Người làm người hãy có tâm nhãn một chút,thận trọng một chút,đúng sai vốn chỉ là chênh nhau cái sợi chỉ mong manh,bất quá làm việc gì cũng đừng để thẹn với lòng là được rồi.Hạ Vũ vốn chính là ngây thơ trong suy nghĩ của con người hiện đại,lại vụt trưởng thành tiếp nhận bản chất của một thế giới bất đồng. này đúng là thời khắc giúp nàng đột phá tăng một của bảo tháp.Hạ Vũ vừa mừng vừa sợ.

Mừng chính là bởi bản thân tiến cấp,tìm ra được con đường đi đúng đắn giữa muôn vàn ngã rẽ của tu luyện,nhưng cũng vì thế mà càng thêm sợ.Nàng chính là một con người rất đổi bình bình thường thường,nếu cứ dần chân bước trên con đường tiên đạo liệu có đủ dũng cảm đi tới cùng.Nàng tự thấy mình không đủ tinh tường,không đủ lạnh lùng cũng không đủ dũng khí một thán xông ra.

Bất quá từng trận âm thanh cùng hình ảnh theo nhau ủa về,ấy là khi gia yên vui có ca ca cùng nương thương yêu,lại một khắc nương hung dữ đánh bay hai người,lây thân xác mở con đường máu,ca ca ánh nhìn khinh ngac lúc tiến truyền tống. Tất cả có lẽ vì Hạ Vũ nàng cứ cố chấp suy tính theo lối thế giới hiện đại mà ra.Nghĩ tới đây mắt nàng tối sầm lại,nếu làm cái thiên chân vạn quả chịu nhiều đau đớn thiệt thòi như vậy,không hơn nàng sẽ làm kẻ ác đi.

Nếu như thế có thể trên tiên lộ đi càng xa,cơ hội cường đại càng nhiều,nàng nương tái sinh có lẽ sẽ không phải không thể.Hạ Vũ ngẩng mặt lên nhìn,trong con ngươi đã không còn cái gọi là sợ sệt mà chỉ có lạnh lùng.Đúng, chính là lạnh lùng,con người không đáng tin như vậy thì việc gì ta phải cố công tin ai, trên thế giới này mình tin chính mình là đủ rồi,như thế chắc chắn sẽ không mắc phải sai lầm như ngày hôm nay nữa, không phải sao?

Thật không ngờ tâm vừa hạ xuống một cái quyết định,linh khí trong bảo tháp bỗng cuồng động đứng lên.Hạ Vũ mặt biến sắc, không phải đã tiến giai hoàn tất rồi sao, như thế nào lại ra như vậy,vội vội ngồi xuống xếp bằng khởi động linh khí trong cơ thể, đến đây mới làm nàng kinh hoàng đến chảy mồ hôi lạnh, nàng tu vi van dặm chân đứng vững : nhị tầng.

Làm sao như vậy chứ, không gian bạo động,linh khí bạo động,sẽ là tiến giai không phải giả,như thế nào lại như vậy. Chính lúc nàng còn đang nghi hoặc,một trận đau đớn ập xuống,Hạ Vũ có thể cảm thấy này so với lúc tiến nhất giai luyện khí bắt đầu tu luyện không kém,thậm chí còn vượt quá một hai,mà đầu đó còn cảm nhận thấy một tia huyền diệu.

Hạ Vũ gương mặt tái nhợt, dương lên một nụ cười nhếch,nữ phụ vốn chính là nữ phụ,tiến giai không khác lắm một lần đi qua quĩ môn quan,nào như nữ

chính thuận tiện ngồi xuống là đi lên,nàng cũng quá ngại thẹn rồi.

Vội vội trăn trối,đem tâm hồn thả lỏng,cả người lấy hết sức bình sinh hấp thu linh khí.Nhưng biến cố chính là theo nhau mà đến,nơi nàng bị truyền tống tới linh khí nghèo túng đến đang thương,Hạ Vũ miệt mài hấp thu cũng không nữa đủ.

Nếu cứ như vậy đi xuống đừng nói tiến giai,ngay cả giữ nguyên cấp hiện hiện cũng là điều khó.

Không được,nàng làm sao có thể như thế rút xuống,địch nhân mạnh lắm,nếu gặp chút ít khó khăn đã đâm đầu tháo chạy vậy người nên tự tử ngay luôn đi,ít ra chết đi có thể xuyên về,hoặc không thì còn đi đầu thai làm cái tân nhân,tránh cho khi xuất đầu trở thành nệm thịt ngay thân xác thần hồn cũng không còn.Hạ Vũ nàng muốn cường đại,không chỉ vì mình,còn vì nương và ca ca.

Nghĩ như thế nàng bèn liều mạng hấp thụ.Nhưng nói dễ hơn làm,nửa chung trà qua đi,linh khí nàng cũng dùng sức bình sinh mà thấm vào nghèo khó đến đáng thương,trong khi không gian bạo động càng lúc càng lớn. Hạ Vũ có thể mơ hồ cảm thấy nếu chiều như thế đi xuống,bảo tháp rất có thể không chịu được mà đổ vỡ,lúc ấy cũng không kém nàng tự bạo là bao nhiêu.

Nàng không biết phải diễn tả như thế nào,bất quá có thể thấy bảo tháp tựa như cấm rẫy trong thần hồn nàng,trở thành một phần của nàng vậy.Bất quá phải làm sao bây giờ.

Linh thạch thì nàng chưa biết cách sử dụng,họa chăng lấy nhầm hoặc sử ra sai cách thì làm thế nào,mà có cách khác chính là tự linh trận,bất quá kiểm ở đâu ra chứ. Hạ Vũ đảo qua một lượt,hình như nàng nhớ nương đã từng nói về cái này vấn đề.Là cái gì cái gì nhỉ, Hạ Vũ đảo mắt nhìn không gian đen tối dày đặc,tinh quanh chột lóc,phải rồi,chính là nó...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Đột Phá 3

Hạ Vũ không biết mình đang ở đâu,xung quanh không gian chỉ một màu đen tối,dơ tay năm ngón không thấy nữa,linh khí nghèo nàn đến cùng cực,mà lúc này lại đúng lúc nàng cần đại lượng lực để tiến cấp.Bất quá cũng không sao,Hạ Vũ là nhớ tới nhất đại sự kiện : nàng là hậu bối của Hạ gia cùng Phụng gia,lại đón nhận tứ đại thần hồn làm chủ,có thể lấy ánh sáng cùng bóng tối để bù đắp sự thiếu hụt của linh khí. Nói thế này cuộc vượt giai là vượt qua chắc rồi

Hạ Vũ cười nhếch mép,nàng tại sao lại quên được niềm vinh dự như thế chứ,vội vận động linh lực toàn thân hấp thụ. Nhưng nghĩ chính là tốt đẹp hơn hiện thực,nàng vận động lên kinh mạch chính là chỉ thu vào ít ỏi chút linh khí,dù cố gắng đến mấy cũng không chút thay đổi.Mà trong lúc này,không gian bạo động không ngừng lớn hơn.

Cảm nhận được điều này,Hạ Vũ càng gấp,tại sao khi trước không hỏi qua ca ca hoặc nương cách hấp thu chứ,nếu thế lúc này sẽ không phải chật vật như thế.Không được,nàng phải nghĩ ra cách nào đó,cứ như thế này chiều xuống chỉ sợ cách tự bạo không bao nhiêu.

Hạ Vũ lại một lần nữa quét lại kinh mạch của mình,từng tia một cũng không bỏ qua.Trong kinh mạch, nàng chỉ thấy từng tế bào thấm nhuần linh khí,đang căng phồng cố gắng hấp thu linh khí. Nhưng cả một khoảng tế bào liều mạng hấp thu cũng chỉ được vài tia tiểu quang hoàn sáng,cũng không thấy chúng hấp thu vào cái gì có màu đen cả.Như thế nàng là làm sao đây. Không lẽ...

Hạ Vũ tĩnh lặng cảm thấy bảo tháp đang lung lay từng trận,cũng cảm nhận được từng tia bất an truyền đến.Nếu cứ như cách này truyền xuống chắc chắn sẽ không có tác dụng gì,nói vậy thì hãy thử cách này đi,hoặc như thất bại cũng không mất gì cả bởi nói đến cùng cũng chỉ có một là tử. Làm một cái hạ quyết tâm, Hạ Vũ nhắm mắt,lướt lại một lần hình ảnh dịu dàng của nương,ôn nhu của ca ca.Mở mắt ra tinh quang bắn ra,nàng sẽ không thất bại,nhất định không

Hạ Vũ nghiêng rằng. Thôi nữa dùng linh lực để đi thu hút linh khí,mà dùng sức khu động linh lực để thâm nhập vào một chỗ. Từng trận,từng trận bòn rút linh khí từ tế bào thật không dễ chịu.Ban đầu cảm giác truyền đến chính là chỉ như gió thổi không để ý sẽ không thấy,nhưng càng bòn rút nhiều,cảm giác lại càng tăng lên.

Dần dần càng rõ ràng hơn,nó khó chịu như kiến cắn,sau lại giống kim châm,tới cùng như từng dao cắt lên da thịt.Hạ Vũ cảm nhận từng trận đau đớn truyền đến,mặt trắng bệch,mồ hôi chảy ròng trên trán.Lúc này giống như nàng đang phê đi tu vì của mình,lại đây mình thương tích như hành hạ

.Nhưng Hạ Vũ cắn răng quyết không từ bỏ.Nàng biết đây là thời khắc quan trọng,nếu cứ thế buông tay mọi thứ sẽ dễ dàng kết thúc bằng cái chết,nhưng làm sao bảo nàng cam tâm đây,kẻ thù chính là đang ngao ngao vui tươi ngoài kia.Nàng sẽ vượt qua,nhất định

Hạ Vũ cắn chặt răng,thậm chí đôi khi cắn môi đến máu chảy đầm đìa lợ lợ cả giọng,tất cả để khiến bản thân không mơ mị đi.Nàng có tin tưởng chỉ cần tâm thần không tỉnh táo thì cũng đừng mong vượt quá,bởi một điều hiển nhiên nàng là không có phúc khí như nữ chính. Rút...rút...trận đau nhức truyền từ chân,bụng,ngực,rồi đến đầu.

Ngay khi trận đau đầu khiến nàng không thể chịu được nữa,Hạ Vũ dùng chút sức lực còn lại nén chỗ linh khí này vào bảo tháp,lại thật không ngờ như

muối bỏ bể bởi ngay lập tức bị hai viên châu hút đến cạn chỉ trong cái chớp mắt.

Nàng biết đây là cơ hội, bèn ngay khi tia linh lực mỏng manh cuối cùng bị hút mất, vội đem thần thức tản ra, quên đi đau đớn toàn thân, cố gắng thả lỏng cảm nhận không gian xung quanh, đồng thời đem cả cơ thể căng ra lấy sức bình sinh hút vào linh lực bóng tối...

Hạ Vũ không cảm nhận thấy cái gì cả, dù đã nghĩ đến cái này trường hợp nhưng khi nó xảy ra thật sự lại nhường nàng ngỡ ngàng. Thật sự mọi cố gắng đều không có tác dụng gì ư, nàng là sẽ cứ vậy bỏ mạng? Không, nàng sẽ không cam tâm.

Hạ Vũ gồng mình, cắn chặt răng phóng ra toàn bộ thần thức còn sót lại, đem lực lượng phát ra đến mức tối đa. Nàng có thể thấy cảnh vật đột nhiên bùng sáng, cả không gian màu đen bỗng biến thành không gian mờ ảo. Nàng là thực nhìn thấy các viên cầu nhỏ màu đen đang chuyển động dập dềnh êm ái.

Thấy sự này, Hạ Vũ thực muốn khóc, đến cùng mọi công sức cũng không uống phí, nàng thực sự thành công cảm nhận được thần lực huyền bí của bóng tối. Nếu vậy còn chờ gì nữa, Hạ Vũ kim xúc động, đem toàn lực ra hấp thụ các viên cầu đen.

Lúc này không nữa khó khăn như trước, linh lực huyền bí của bóng tối giàu có, sung túc gấp vạn linh khí, cứ như vậy được từng tể bào hút vào. Hạ Vũ cảm tưởng như mình vốn đang đi trên sa mạc không phương hướng, cổ họng cháy khô bỗng gặp được một dòng suối mát ngọt lành vậy, không kiềm chế được cứ thỏa sức mà hút vào.

Cảm giác từng tể bào đều căng tràn sinh lực thật thoải mái, nó làm cho Hạ Vũ tỉnh táo lại nhiều lắm. Nàng biết không thể chần chừ được nữa, bèn điều động linh lực vừa hấp thu tiến lên, xông thẳng vào bảo tháp.

Chỉ thấy một luồng màu đen tuyền ồ ạt truyền vào bảo tháp, lượn quanh hai viên ngọc, biến ánh sáng mờ nhạt đi nhiều lắm, mà từ đó chấn động cũng theo nhau giảm sút, đến cuối cùng thì dừng lại. Bảo tháp ngay khi chấn động dừng lại, một khắc ấy đem chung quanh đều biến đổi.

Từng lớp đá nứt dần ra, ban đầu thì nhỏ nhưng sau dần nối tiếp nhau vang dội ầm ầm tróc bóc. Hạ Vũ chấn kinh, không lẽ trận bảo vệ này thất bại, khiến bảo tháp sụp đổ. Nhưng nhìn kĩ lại không giống bởi này thần hồn cũng không truyền đến bất an như trước mà hơn vào đó lại là niềm vui.

Chính vì vậy, Hạ Vũ bất động thanh sắc, yên lặng nhìn. Nhưng ngay khi trận tróc này kết thúc, một không gian mới truyền đến long lanh ánh sáng.

Hạ Vũ nhìn thế chính là kinh hoàng, toàn bộ bảo tháp được dựng lên không nữa là đá mà là bằng bạc một loại, mịn màng, bóng loáng. Đây mới là chân chính Sóng lửa tháp tầng hai ư?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghênh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Khám Phá Hang Động 1

Hạ Vũ sau ngày tiến giai luôn luôn chìm trong tâm cảnh tu luyện không hề thức dậy, không phải vì nàng không muốn mở mắt mà chính là lực bất tòng tâm.

Ngày hôm đó Hạ Vũ đánh một ván cược rất lớn, rất mạo hiểm, nếu sơ sẩy chính là đi châu diêm vương cũng được coi là may mắn rồi.

Nói vậy là bởi nàng dám đem linh khí cô rút hết mà thay vào đó là linh lực huyền bí của bóng tối.

Từ xưa tới nay, con người thường thường thực yêu chuộng những thứ mới, bất quá những thứ khác lại cũng sẽ không như vậy, mà điển hình chính là thân thể ta.

Người thử nghĩ coi những trận ốm sốt từ đâu mà có, ấy chẳng phải là phản ứng của cơ thể chống lại lũ vi khuẩn vi rút ngoại bang tới xâm nhập sao.

Tình cảnh của Hạ Vũ lúc này cũng không khá hơn đó là bao.

Nàng bắt đầu tu luyện từ hơn tháng trước, được nương cùng ca ca đánh cái trụ cột rất tốt, lại tự thân vận động mà đi lên, cũng chưa thấy tiếp xúc một chút ngoại vật như đan dược hoặc bài thuốc quý nào, chính vì thế tinh thần lực cùng linh khí trong cơ thể thật tinh thuần không pha chút tạp chất, có thể nói này là cái thiên hạ ao ước cần xé nhau tranh dành cũng không được.

Hạ Vũ thực táo bạo, đem cái tinh thuần này rút cạn đi vào hai viên châu cũng thôi đi, lại cố nhiên hút vào bóng tối để tu luyện.

Một cái rút ra đem cơ thể hao tổn cực lớn, lại đem cái mới khác biệt đối chọi gay gắt ngay lập tức hấp thu thế chỗ vào, đem nàng cơ thể tổn thương cũng không phải nhỏ.

Hạ Vũ trung tu luyện cũng nghĩ tới này sự, lại cười cho thân phận nữ phụ của mình.

Người ta nữ chính nhắm mắt ngủ ngày cũng qua nguy hiểm, bản thân một cái pháo hôi muốn đi qua được xem là may mắn cũng tổn nửa cái mạng rồi.

Bất quá cười thì cười thế thôi, chứ sống cũng vẫn phải sống, cố gắng cũng vẫn phải cố gắng, bởi nàng biết nàng là sống cho cả ca ca, cả nương...

Hạ Vũ đem bản thân chìm ngấm trong bóng tối, lấy sức bình sinh mà hút vào những quang cầu đen tối trong không gian.

Nói không phải quá, người ta nói "ma cao một thước phật cao một trượng" nàng Hạ VŨ một thân phận con con không dám bàn luận nhưng nghĩ ngò còn không được sao.

Nàng nghĩ ngò như thế nào là ma, như thế nào là phật, lại như thế nào một thước, như thế nào một trượng.

Người tự cho mình là chính đạo nhưng lại cướp của giết người thì khác gì yêu ma, nhưng yêu ma lại có tấm lòng bồ tát thì hẳn là nên được tôn quý đi. Mà ngay tại thế giới tu chân này thôi cũng đừng bàn nấy cái đó, chỉ cần người đủ cường đại, ai còn dám nói người sai chứ, phải không? Như lúc trước khi hấp thụ linh lực bóng tối, Hạ VŨ trong lòng cũng không khỏi băn khoăn, làm như thế có phải sẽ đem bản thân cũng nhuộm màu tà ác, biến bản thân trở thành một con người không làm chủ được nữa hay không, nhưng suy đi tính lại, lại thấy này cách hấp thụ tu vi nhanh hơn nhiều lắm, mà nàng thiếu nhất chính là thời gian.

Chưa nói tới Lan Băng Băng tu vi đã chạy cách nàng nhiều thực nhiều, mà kia các lão yêu tinh tu vi gần như bắt từ nàng lại khi nào với tới. Nàng là có thể chờ, nhưng nương sự tình là không thể chờ

Hạ Vũ lần này mạo hiểm tuy nguy hiểm nườm nượm, nhưng lợi ích thu vào cũng không phải không có. Cái thứ nhất kể đến đó là thuận tiện tiến giai đem Sóng Lửa tháp thăng lên tầng hai.

Ở tầng này cả tháp như biến đổi hoàn toàn, biến ánh bạc từ trong mà ra, tại trung tâm có hai viên linh châu tràn đầy linh khí vờn quanh. Hạ Vũ cũng có thử đem thần thức tiến tới thu hoạch thành quả, bất quá là nàng đoán sai, vẫn như trước nàng chỉ có thể tiến một bước mà không tài nào tới gần được, cuối cùng đành bỏ qua cho.

Hạ Vũ hiểu có lẽ tu vi mình còn quá yếu, không thể đủ trình độ đem kia đôi ngọc thả vào tay. Bảo tháp tiến giai đem lại nhất sự kiện vui mừng không chỉ không gian từ hai mươi mét vuông tiến thành bốn mươi, mà nhiều ra một tòa sen ngọc để người có thể ngồi tọa thiền tu luyện, con người cũng không chỉ có thần thức tiến trụ mà có thể cả thể xác cũng vào trong.

Vì vậy Hạ Vũ dứt khoát trốn vào ngồi trên tòa ngọc tu luyện luôn. Nói tới tòa ngọc này cũng thú vị, ngồi thiền trên đó tâm luôn êm ái thư thả như có dòng nước mát lành chảy qua, điều này làm tâm vốn đề trên cảnh cao của Hạ Vũ được thả xuống.

Nàng lúc này hấp thụ lực lượng cường đại của bóng tối lại biết khi nào bị nó đánh trả mà tẩu hỏa nhập ma, có này tòa ngọc cũng chẳng sợ tâm cảnh bất định. Chính vì thế Hạ Vũ dứt khoát gọi tòa ngọc này là Tịnh Tâm tọa, dùng ngay qua ngày.

Hạ Vũ còn thấy bảo tháp rút ra một tâm pháp khiến nàng thực ngỡ ngàng, đó có tên là "Sóng Lửa hợp tam" chính là kết hợp giữa cái "sóng" cùng "lửa" mà nàng linh hội được ở tầng một. Hạ VŨ trầm ngâm, cứ này chiếu xuống thật giống như xây cái tháp đường như, đáy thật to với bốn trụ đỡ dần dần đem kết hợp, đến cùng đỉnh là đem cả bốn hợp lại thành một bộ đầy đủ.

Nghĩ tới đây Hạ Vũ vừa mừng vừa lo. Mừng là bởi bộ này pháp quyết sẽ không phải vừa, có thể thấy huyền ảo biến đổi vô cùng, nhưng lo bởi nàng biết đến khi nào luyện thành, không biết cần cù lại có thể đủ bù được nữa hay không? Vì thế Hạ Vũ cũng không vội vàng tu luyện công pháp mà tập trung tới mục tiêu chính là tu bổ lại thân thể

Sau nửa tháng có thừa qua đi, một thân nhỏ bé luôn ngồi im trong góc bỗng nhúc nhích, đó không gì khác chính là Hạ Vũ, nàng lúc này đã hoàn toàn hồi phục.

Mở mắt ra tinh quang bắn ra bốn phía, Hạ Vũ có thể cảm thấy sự biến đổi ngay từ chính bản thân mình, nàng cảm thấy đối với bóng tối bỗng dưng ra cảm giác thân thiết kì lạ, thị giác cùng thính giác trong đêm tối cũng linh mãnh hơn nhiều lắm, điều này tới nỗi nàng không cần dùng tới Vọng Kì chân vẫn thấy rõ từng rung động nhỏ nhất của cảnh vật xung quanh.

Hạ VŨ tỉnh tể đánh giá không gian xung quanh, không có cái gì cả. Đây chính là đơn thuần một cái hố sâu, mà nàng chính là tận cùng của nó.

Vì nhìn rõ cảnh vật, Hạ Vũ cũng không nữa sợ sệt mà lao thẳng ra con đường phía trước, nàng thực muốn đi ra ngoài kia, không phải vì gì cả mà là muốn bản thân thử sức với một cái nguy hiểm mới: đem nhật năng tiến hành thử tu luyện, nàng muốn tận dụng mọi thứ trong đất trời này để tu luyện, không sợ nguy hiểm đến đâu.

Hạ VŨ đi theo thông đạo, mà này kì lạ chính là chỉ có một đường duy nhất, không đâm ngang ngổ dọc gì cả.

Ban đầu Hạ Vũ còn cứ nghĩ thông đạo chính là nhẹ nhàng tự nhiên mà qua như thế, nhưng đi tới nửa canh giờ có hơn vẫn không thấy xuất hiện một cái gì mới lạ, điều này thể hiện thật hiển nhiên là có biến, chắc chắn có điều kì lạ, là mê cung còn đỡ, nếu như rơi vào kia trường hợp thật là khó sống nổi, nàng là không muốn bản thân rơi vào đó: một cái vây hãm pháp trận. Đến cùng khi nào nàng mới có thể bình an đây?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Khám Phá Hang Động 2

Hạ Vũ vòng quanh đến nửa ngày trời cũng không khám phá ra được cách thoát khỏi này hang động đen tối, mà một cái khác lại ập đến : đó là nàng đói.

Hạ Vũ lúc này chính là đói đến cồn cào, nàng là nhớ lần cuối cùng ăn vào đồ ăn chính là được nương làm cho, bây giờ thì hay rồi cảnh vật thì đen tối, xung quanh chỉ có hang động toàn đá, một con vật cũng không, nghĩ đến một chút thức ăn tạm cũng không nữa cơ.

Hạ Vũ vô lực ngồi xếp xuống đất, tự cười cho hoàn cảnh của bản thân : cái gì mà nghịch tặc, cái gì mà trả thù cũng dừng nữa bàn, này lại sợ chết đói ở đây mất.

Cảm giác đói đúng là đau khổ hơn cả cơ thể đói linh khí. Hạ Vũ hạ quyết tâm, nếu như có thể thoát ra nàng sẽ càng cố gắng chăm chỉ tăng lên tu vi, ít nhất tiến tới trúc cơ để tích cốc, nếu như không may như thế này cũng không sợ chết quá khó coi.

Mà ngay lúc Hạ Vũ đang than ngán thờ dài ngồi xếp xuống đất, từ trong túi áo một vật màu đen rơi ra, lấp lánh ngay cả trong bóng tối, thu hút chú ý của nàng lại.

Hạ Vũ cầm vật đó lên, ngay sau đó cảm giác mát lạnh truyền đến, nàng nhìn nhìn, mắt tối sầm lại : đây chính là Hắc Phong ngọc của Vân ca giao cho nàng lúc nguy cấp, muốn nàng mang theo khi tiến truyền tông trận.

Hạ Vũ nắm tay, đem mảnh ngọc cầm thật chặt, đây có thể coi là kỉ vật của ca ca dành cho nàng, không biết ca ca bây giờ như thế nào rồi, có tốt hay không ?

Này ngọc bội rơi ra thật đúng là nhắc nhở nàng khi rơi xuống cũng không phải không có gì, nàng là nhớ nương có giao cho nàng một túi trữ vật, bên trong không biết có cái gì, bất quá có một thứ khiến Hạ Vũ tâm không khỏi mỉm cười : các kiến giải liên quan đến pháp trận truyền lưu của gia tộc mà nương chưa kịp truyền thụ cho nàng cùng ca ca.

Có cái này chắc hẳn sẽ tìm ra được manh mối rời khỏi đây thôi. Hạ Vũ vội lục soát trong ngực, rốt cuộc lôi ra được túi trữ vật màu vàng óng. Nhỏ một giọt máu xuống, chiếc túi lóe sáng lên một cái rồi trở lại bình thường.

Nàng biết túi trữ vật đã hoàn toàn trở thành của mình rồi, không thể chờ nữa bèn ngay lập tức dùng thần thức tiến vào bên trong

Không tiến thì thôi, tiến vào chính là dọa người đến cùng cực. Bên trong trống trải đến lạ kì, chỉ có duy nhất hai kệ sách, ngoài ra còn vài hộp nhỏ để bên. Hạ Vũ ngay lập tức tiến tới bắt lấy một quyển sách đem ra xem.

Đây không khác gì một tiểu tàng kinh các chi viết về luyện đan cùng luyện trận kì. Nàng nâng trên tay quyển sách, nhìn qua thật cũ kĩ, lại có những chữ biện giải nhỏ nhỏ xung quanh, có giải thích, có cải tiến.

Xem xem qua, Hạ Vũ có thể khẳng định mình gia tộc luyện kì cùng luyện đan được tốt như thế có lẽ bởi vừa kế thừa, phát huy lại luôn luôn tìm tòi phấn đấu lên.

Hạ Vũ để xuống, tiến tới kia các hộp ngọc. Mở thử một hộp ra, không gian bên tràn đầy mùi thơm ngát thực dễ chịu. Nàng dù là chưa học qua luyện đan nhưng này màu trắng bạc không chút tạp chất, mùi thơm lại nồng đượm tràn đầy linh khí như thế đương nhiên sẽ không phải củ cải, vội vội vàng vàng nhìn chăm chú trên bàn.

Ở bên trên có mười hộp ngọc, bên trên cũng dán vài mảnh ghi chú. Hạ Vũ nhìn vào, bị dọa đến mồ hôi chảy ròng. Mười hộp này có bảy hộp chứa năm viên, đều là thập cấp đan dược, trăm loại không một tia tác dụng phụ nào, mà thực có tác dụng phụ chẳng nữa tùy tiện xuất một viên đi ra cũng khiến thiên hạ giai tầng từ thấp đến cao nổi lên trận máu tanh tranh dành.

Ở đây có đan dược tăng cấp tiến trúc cơ, tiến kim đan, tiến nguyên anh, một hộp chứa tẩy tùy đan, một hộp lại ghi tốc lực phù, một hộp chứa giải độc đan, một hộp chứa trú nham đan.

Còn lại ba hộp khác biệt hoàn toàn, để trong băng ngọc, ở đó có một viên hồi sinh mệnh, tuyệt tình mệnh và một viên tiêu sinh mệnh.

Hạ Vũ nhìn này mười hộp, tự biết bản thân chưa đủ tài năng tiêu thụ được, bất quá không sao, cất đi ngay sau dùng xuống cũng không muộn. Dù tìm thấy toàn tuyệt phẩm đan dược nhưng điều này cũng không khiến Hạ Vũ vui lên.

Nói đùa, nàng bí mật, bảo vật đã đủ nhiều lắm rồi, chỉ cần hờ ra chút tiếng gió cả giới tu trần cũng sẽ lật tung tìm nàng cũng có thể đi.

Mà hơn hết, thứ nàng cần lúc này lại không có, nàng thực muốn một viên dược hết sức bình thường là tích cốc đan để xua đi cơn đói...

Bảo tháp trong thần hồn hiển nhiên sẽ không có gì lấp đầy bụng, túi trữ vật nương giao cho cũng không có, nói thế chỉ còn một cái Hạ Vũ chưa kiểm tra qua, đó là không gian giới chi.

Bất quá nàng là nhớ được lần trước tiến vào cũng không gì mới lạ, chỉ có duy nhất viên minh châu to bay giữa không gian thôi, mà muốn gì thêm chắc phải đợi tiến giai đi...

Đúng rồi tiến giai, nàng từ lúc tỉnh dậy còn chưa kiểm tra xem tu vi mình tịnh tiến ra sao, bảo tháp thăng cấp có lẽ tu vi cũng theo đó đi lên đi.

Hạ Vũ nhìn xuống còn cào, nhắm mắt tịnh tâm điều động linh lực bóng đêm trong cơ thể. Đây một lần nhắm mắt chính là nửa tiếng sau mới tỉnh lại, nàng thực là tiến giai.

Trước kia linh khí mỏng manh nhỏ bé, giờ đây lại đầy giẫy lên nhiều lắm, mà nàng tinh tế nhìn ngắm lại thấy có lờ mờ năm tia chớp lại. Không lẽ nàng là ở ngũ giai luyện khí sao.

Một lần nhảy tới ba cấp, Hạ Vũ cũng bị chính suy đoán dọa cho sợ hãi. Nàng thầm than Thiên Vương căn xuất trường đúng là không thể đùa.

Nhận định bản thân tiến giai, Hạ Vũ không chần chừ nữa mà tâm động động, mở mắt đã thấy bản thân ở khác đồng địa phương.

Này không gian vừa lạ lại quen. Quen bởi nó truyền đến cảm giác thân thiết, điều này khẳng định đây là pháp bảo của nàng rồi, nhưng lạ vì không gian hoàn toàn đổi mới. Nơi đây có một miếng đất khoảng năm mét vuông để trồng, lại thêm một ngôi nhà nhỏ, mà viên châu vốn lơ lửng chính giữa thì giờ lại nhảy vọt bay vút lên cao, tỏa sáng như một tiểu mặt trời.

Hạ Vũ cảm thấy nghi hoặc về điều này, nhưng càng nghi hoặc hơn về căn nhà kia, nên vội vàng mở cửa bước vào. Cánh cửa mở ra, bên trong lại truyền đến một mùi hương đan dược. Hạ Vũ mừng rỡ chạy vội lại tới, cảm giác nhìn thấy như bắt được vàng khiến mắt nàng như tỏa sáng.

Phía trước là đan dược, nhưng không quý giá như trong túi trữ vật nương đưa mà thiết thực hơn nhiều lắm bởi phần lớn có ghi là tích cốc đan, luyện thần đan nhằm phục vụ cho luyện khí giai tầng. Hạ Vũ vui sướng bắt vào tay một lọ tích cốc đan rồi tiến ra ngoài, lúc này cái gì tìm hiểu đều so ra kém lấp cái bụng.

Nàng mở ra nắp hộp, mùi hương chính là thoang thoang mà ra thôi, cũng không đậm nồng như kia trong túi trữ vật, điều này cho thấy đẳng cấp chênh lệch cũng không phải một hai.

Nhưng như thế lại như thế nào, Hạ Vũ đổ ra tay một viên đan dược, đang tính đưa vào miệng, chợt một âm thanh truyền đến tai rất khẽ, tay dừng lại, mắt bắn về phía góc đá: có gì đó đang tiến tới.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Khám Phá Hang Động 3

Hạ Vũ đổ ra tay một viên đan dược, đang tính đưa vào miệng, chợt một âm thanh truyền đến tai rất khẽ, tay dừng lại, mắt bắn về phía góc đá: có gì đó đang tiến tới.

Nàng neho neho mắt, không nhìn thì thôi, nhìn thấy đúng thật sự là bị dọa đến mồ hôi lạnh chảy ròng, thứ tiến đến chỗ nàng chính là một đại lão xà, cả thân vảy bạc bóng loáng, càng kinh dị hơn trên đầu đã nhú ra đôi giác nhỏ.

Đây chứng minh một điều mà Hạ Vũ nghĩ cũng tim đập chân run rồi: yêu thú thập cấp, bởi chỉ có như vậy dạng mới tài năng đem bản thân biến hóa, tiến giai sang một cái loài khác, xà nếu tiến lên chính là giao, chỉ kém long có nửa cấp bậc.

Nàng là còn nhớ Lan Băng Băng được ra một cái cái giao long cũng đã quật tung cả thế giới tu chân, Hạ Vũ số phận chộc phải cái gì mà nguy hiểm này chưa qua nguy hiểm khác đã ừn ừn kéo tới?

Bất quá Hạ Vũ có than ngắn thở dài cũng không giúp tình cảnh khá hơn, vì vậy đầu óc bèn đảo nhanh nghĩ cách.

Kể cũng lạ là từ khi gặp bốn cổ, rồi xa nương cùng ca ca, trên vai mang theo nhiều lắm việc, cũng hiểu ra thế giới này không giống bản thân tưởng tượng chỉ trung tiểu thuyết mà là người thực việc thực, Hạ Vũ suy nghĩ bỗng nhanh lên nhiều lắm, giống như nàng đã đem mười phần mười tinh lực đặt vào vậy.

Điều này giải thích vì sao vừa nhìn thấy kia xà nàng cũng kinh sợ, phút chốc tiến hành tìm cách.

Hạ Vũ tự biết bản thân là đến đâu, kia xà đã sắp hóa giao long chỉ sợ cũng đã ngang ngửa tu vi thù thần kỳ, có suy nghĩ cùng tính toán không kém người thường, lại da dày thịt béo, nếu đối kháng thực lấy Thiên Kiếm Kỳ cũng chỉ có chạy thôi.

Như thế suy ra đi nàng nếu cứng đối cứng chắc còn chưa tới cách nó chực bước đã lĩnh cơm rồi.

Xà chính là loài kiêu căng ngạo mạn, cũng rất có qui tắc, nếu người không chạm ta ta cũng sẽ không chạm, thế mới có chuyện khi gặp rắn nếu không thể khẳng định thoát thân thì hãy cứ đứng im bất động đi.

Hạ Vũ lại tự soi bản thân, cười cho chính mình, có lẽ để bảo đảm mạng nhỏ nên tiến không gian thôi.

Nghĩ nhanh lắm nhưng yêu thú đại xà sắp thành giao cũng không phải dễ ngắm, ngay khi biết bản thân bị lộ rồi nó lấy tốc độ nhanh như thiểm điện triển ra

cả thân mình to lo lớn,lưỡi đỏ chẻ đôi thè ra thụt vào,đôi mắt ác độc nhìn Hạ Vũ.Đại xa vươn đầu lên cao,nhìn chăm chăm Hạ Vũ,lấy đà.

Nhìn cảnh này Hạ Vũ kêu không tốt,vội vàng lùi lại,tâm động bèn ngay lập tức tiến vào không gian.

Chỉ một cái nháy mắt sau ngay tại chỗ nàng đứng,đầu măng xà bèn chúc xuống,tạo thành một hố sâu to lớn.

Ngồi trong không gian nhìn ra, Hạ Vũ bị dọa cho nhảy dựng,cũng may quyết định tiến không gian, nếu không chỗ kia hố sâu đúng là một đồng bầy nhảy cót nhục rồi,cũng vậy mà càng cảm thấy không gian được xưng là bùa hộ mạng cũng không phải không có căn cứ đi

Hạ Vũ vượt vượt ngực trần áp nỗi sợ,ngay lập tức mất tối lại,không đứng viên tích cốc đan nàng nắm trong tay chưa kịp nuốt rồi đi đâu rồi ?

Không lẽ.... Hạ Vũ dùng thần thức dò xét ra bên ngoài,chỉ thấy đại lão xà sau cú chộp vồ thất bại chỉ lắc lắc cái đầu vài cái, sau đó nâng cao lên,con mắt ác độc nhìn quanh bốn phía.

Nàng có thể cảm thấy con mắt này thật đầy nhân tính,quét qua quét lại nơi nàng biến mất rất nhiều lần,sau đó như ngộ ra cái gì lại không nữa chú ý,mà tập trung sang góc bên cạnh hơi chếch.

Hạ Vũ nhìn lại,thấy kia nằm một chỗ nhỏ bé viên thuốc đúng là ruột đau như cắt,này là thức ăn của nàng nha,đã đưa đến miệng còn để rơi.

Một viên có thể chống đói nửa tháng nha,dù trong không gian cũng có nhiều lắm,nhưng ai biết khi nào bản thân mới thoát ra được ngoài,tiết kiệm chút cũng không thừa.

Lại nhìn đại xà tiến tới phía viên thuốc,cũng không suy nghĩ gì nhiều,há miệng nuốt luôn xuống,mà dường như chưa thỏa mãn,đầu quay về phía nàng,nhìn nhìn đầy trầm ngâm,sau như quyết định cái gì đó bèn một đường thẳng thân xoay mình,cuộn tròn đúng chỗ hố sâu mà bản thân vồ trượt tạo ra

Hạ Vũ nhìn cảnh này đúng là nhảy dựng. Hành động này của đại xà hiển nhiên là thể hiện cho nàng : ta biết ngươi ở đây,để xem ngươi gan lì được tới khi nào.

Nàng ngồi bệt xuống đất,đúng là tiền mất tật mang,mất của mà còn rước thêm họa.

Hạ Vũ xuất ra một viên tích cốc đan,nuốt đi xuống,cảm thấy như vừa ăn một bữa no toan món mình thích vậy,cũng vực lại được sức mà tính kế.

Này không gian giới chỉ tốt thì tốt lắm nhưng lại có một cái nhược điểm đó là vào chỗ nào thì ra cũng ở chỗ đó,hiển nhiên không thể di chuyển qua lại được.

Hạ Vũ có tự tin tài nguyên trong không gian đủ nuôi sống nàng đến vài chục năm,nhưng nàng việc còn nhiều lắm,không thể cứ ru rú trong này thì gan cùng đại xà kia được.

Nói vậy muốn ra ngoài cũng chỉ có đem kia xà cấp tổng xuất hoặc đem nó diệt đi.

Tổng xuất thì không được rồi,nhìn kia hành động chính là khẳng định tốt nhất là nó sẽ có thủ tới cùng,mà đem diệt sát thì hay lắm ý tưởng nhưng lại lực bất tòng tâm,nàng cũng không đủ dũng cảm như nữ chính bắt nó không làm khế ước linh thú ghi cấp diệt.

Hạ Vũ mất đảo quanh đánh giá không gian,lại đánh giá mình cùng kia đại lão xà.

Lão xà kia vì sao trước đó không tiến ra bắt nàng,mà hình như chỉ đến khi nàng xuất ra linh đan mới rục rịch tiến tới.Đúng rồi,linh đan,đây mới chân chính là mục đích tiến tới của nó. Hạ Vũ lúc này có cảm tưởng giá trị của bản thân còn xa xa không so bằng một viên đan được vậy.

Biết được mục đích của đối phương là tốt lắm rồi,ta sẽ dùng đan được để giải quyết.

Nhưng dùng gì đan được mới được,không lẽ đem tích cốc đan ra uy nó ăn tới bội thực mà chết ư,nàng cũng bắt quá có vài chục lọ mà thôi,không kham nổi cách này.

Hạ Vũ vội vàng kiểm kê lại tài sản đan dược của mình,cuối cùng chủ định vẫn là đánh tới ba hạp đan dược nương đưa cho,trong đó có nhất viên tuyệt tình mệnh,tác dụng như tên,nuốt đi xuống chính là tuyệt đối mất đi mệnh mà không có cách cứu.

Hạ Vũ mở hộp ngọc,mùi hương thơm ngát tỏa ra,không hề một chút cho thấy nó là độc dược kinh thiên như rồng nào.

Hạ Vũ đưa lên đánh giá,trầm trồ khen ngợi,không hổ là bảo dược,dù bản thân biết là độc dược cũng không thể nhìn muốn nuốt vào,đúng là nguy hiểm từ trong ra ngoài. Hạ Vũ nhìn đâu đem đan dược tổng xuất ra ngoài,nín thở theo dõi

Đan dược vừa ra không gian,đại lão xà ngay lập tức nâng đầu dậy, lấy tốc độ nhanh cực đại tiến đến,cúi đầu ngửi ngửi,lại nghi hoặc quét mắt về phía này,sau đó lại nhẹ suy nghĩ cái gì.

Hạ Vũ nín thở,mau mau nuốt đi,nuốt đi,nếu đại xà không nuốt xuống thì Hạ Vũ nàng là hết cách rồi. Lại thật không ngờ đại xà cúi xuống ,đem đan dược nuốt xuống. Hạ Vũ trở mặt,thành công rồi,ngươi chính là vì tham ăn mà chết,cũng đừng trách ta,haha...

Nhưng một phút,hai phút trôi qua kia lão xà không có cái gì động tác thể hiện trúng độc,lại quay về phía chỗ cũ nằm.Hạ Vũ căng mắt nhìn,này là làm sao

rời, không lẽ đan được dóm...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Khám Phá Hang Động 4

Hạ Vũ căng mắt nhìn, này là làm sao rồi, không lẽ đan được dóm. Nhưng ngay sau đó nàng phủ nhận ngay cái suy nghĩ ngẩn ngơ này của bản thân, đồ nương thâu trong tay làm sao có thể là mấy thứ linh tinh không rõ gốc rễ tác dụng được chứ.

Thế là Hạ Vũ lại im lặng theo dõi, bất quá dù lòng tự nhủ nhưng cũng vẫn đứng ngồi không yên. Ngồi thêm tới khi nàng muốn lao ra ngoài thì đúng lúc này dị biến nổi lên

Đại lão xà chính là giác đã nhú sắp tiến lên làm giao, nắm hết sức lười biếng nhìn nơi Hạ Vũ biến mất, mắt mị mị như kiểu nói : ta chờ xem ngươi kiên nhẫn được bao lâu.

Nhưng đột nhiên, đại xà bật dậy, nâng cao đầu, thân thể uốn éo cuộn tròn lại, lúc lúc thì ưỡn ra, đuôi đánh tung quanh bốn phía.

Hạ Vũ đang như kiến bò trên chảo nóng vừa nhìn cảnh này thật đúng là muốn nhảy ra hoan hô, xem ra tin tưởng những gì cao giai tu sĩ cất giấu luôn là không sai.

Đại xà uốn éo, sau đó lười thè cả ra mà không thèm thụt lại, mặt nhăn lên, hai răng nanh trắng ớn dài nhọn lộ rõ bên mép, lúc lúc dường như đau đớn quá lại đâm đầu vào vách tường bên cạnh khiến cả hang động rung động.

Hạ Vũ đứng bên trong không ngừng cổ vũ : đập đi, đập tiếp đi, tốt nhất đập tới chết, độc lại cũng không nữa cần phát tác.

Nhưng này xà dù sao cũng sắp hóa giao, tu vi đạo hạnh cao thâm, lại như có nhân tính, hiển nhiên cũng không phải chỉ để nói chơi. Đại xà vật lộn lòng vòng, cũng đem xung quanh lồm vào vài cái hồ sâu, bỗng nhiên dừng lại, mắt nhắm nghiền, vuron cổ dài ra, miệng há to.

Ngay lập tức từ trong miệng nó, ánh sáng lóe lóe đi ra, sau đó lại bùng sáng. Hạ Vũ nhìn thấy cái này mắt long lanh : đây là đan châu của linh thú, nó đã dám nhả ra ngoài hiển nhiên tình cảnh đã tới nguy cấp.

Đan châu của linh thú, yêu thú, ma thú, hay vượt trên là thần thú cũng vậy chính là tinh hoa từ tu luyện mà đứng lên.

Mất đi linh đan, linh thú dù tu vi cao thâm đến đâu cũng đừng nói, lúc ấy xem ra cũng chỉ hơn thú vật bình thường ở ngoại hình cứng kèn.

Hạ Vũ nhìn kia viên châu, hiển nhiên hiểu này đại xà là muốn tán bột đan châu ra làm thuốc dẫn, muốn lù đi tu vi để nhặt về một mạng, này cũng quá thông minh đi.

Hạ Vũ yên lặng nhìn kia viên châu. Viên châu vừa ra, đại xà cũng vô lực nằm xuống, mắt nhắm nghiền, mà viên châu thì tự động bay quanh, tỏa ra ánh sáng nhẹ nhẹ.

Không được, cứ này chiếu xuống, đại xà được cứu cũng không chừng. Nếu vậy hay là... Mắt Hạ Vũ lóe lên, môi khẽ nhếch một cái, sau đó tâm động tiến ra không gian. Chân vừa chạm xuống đất, nàng ngay lập tức dụng linh khí truyền xuống hai chân, bật cao hướng lên phía kia viên châu đang bay.

Thật không ngờ đúng lúc này đại lão xà mở mắt, nhìn nàng bằng một con mắt cay độc, Hạ Vũ tay vừa chạm tới viên châu, chợt gáy nổi lên một trận lạnh buốt, không nghĩ ngợi gì bèn biến ngay vào không gian.

Mà phía sau chỉ kém một cái chớp mắt, toàn thân cao thấp đều bao phủ bởi một làn khói xanh. Làn khói này vừa ra rất nhanh đã lan tỏa, nơi nào đi qua chính lẫn mòn bằng sạch, ngay cả tảng đá cũng không ngoại lệ.

Hạ Vũ thấy cảnh này da đầu tê rần rần, không ngờ lão xà dám đem cả đan châu ra đánh cuộc, có lẽ biết bản thân không qua được nên muốn kéo cái đệm lưng, cũng hoặc là nghĩ từ người nàng tìm ra thuốc giải.

Nhưng mặc kệ thế nào, cái này một lần nữa nhắc nàng thế giới này không đơn giản, đến một con thú còn xảo quyết như vậy, nói gì đến con người. Nắm chặt viên châu, Hạ Vũ nhếch mép, nếu như thế cho người ném thử cảm giác ăn trộm gà không được còn mất năm gạo đi

Quả nhiên như Hạ Vũ nghĩ, mất đi viên châu duy trì, đại lão xà rất nhanh ngã quỵ, đuôi vung vẩy cũng không hung hãn như trước nữa, cả thân mình từ màu trắng bạc dần chuyển sang màu đen, sau đó dần dần ăn mòn đi lên.

Đại xà rít lên đau đớn, lăn lộn một lúc rồi vô lực nằm im, nhưng con mắt vẫn cay độc nhìn hướng này. Hạ Vũ trong không gian không dám vội vàng như trước mà im lặng chờ đợi.

Một khắc sau, đại xà thôi động đây, con mắt đại xà, trắng một màu, thấy vậy nàng cũng không vội, chờ thêm một chút nữa mới dám tiến ra.

Đại xà chính là thực lớn, xác nó không thôi cũng chiến đi một phần ba hang động rồi. Bất quá thân hình to lớn chỉ bằng một cái độc dược đã phát tác đi ra đem ăn mòn.

Này tốc độ ăn mòn chính là nhanh đến Hạ Vũ trợn mắt, chỉ một chút đại xà to như thế đã ăn sạch chỉ còn lại một lớp da cùng đôi giác, ở giữa còn lại đôi răng nanh lớn cỡ gang tay, một túi nhỏ màu xanh lóng lánh.

Thấy túi nhỏ ấy, lại liền tưởng tới màn sương độc lúc rồi, đây hẳn là tâm độc của lão xà đi.

Tất cả những cái này không bị độc dược ăn mòn, hiển nhiên là vật tốt lắm, Hạ Vũ bèn thuận tiện thu hết vào không gian, biết đâu sau này còn có chỗ dùng, lại nhìn viên linh châu trong tay cùng không khí thoang thoang màu xanh nhạt, nàng là muốn cười to, đây rốt cuộc mới chính là bảo, cũng không sợ lãng phí đi một viên bảo đan, nếu nàng đoán không nhầm viên châu này có thể chữa trị bách độc, như vậy đại xà mới đem ra chữa thương được.

Bất quá còn chưa kịp làm gì đã bị nàng tóm tới tay, có trách cũng trách viên châu là linh đan của nó, đừng nói chữa thương, chính là rời xa một chút cũng đã mất rồi nửa cái mạng.

Hạ Vũ lần đầu tiên cảm thấy cuộc đời còn chưa quay lưng với nàng hoàn toàn.

Nắm chặt viên châu, đang tính quay lưng tiến về phía trước tìm đường ra thì dưới lớp bụi mùn của xác đại xà một viên cầu nhỏ bay ra, lấy tốc độ cùng lực lượng cực lớn lao về phía đầu Hạ Vũ. Hạ Vũ còn chưa kịp hiểu gì đã cảm thấy đầu đau buốt, dòng máu ấm chảy ra, kèm theo đó một giọng trong trẻo vang lên: "Mề ti chào chủ nhân"...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Khám Phá Hang Động 5

"Mề ti chào chủ nhân"

Hạ Vũ sau cú va chạm không biết từ đâu tới còn đang đầu choáng mắt hoa, nhưng nghe này thanh âm chính là còn kinh sợ hơn, đành nhìn đầu đứng thẳng quét mắt nhìn ra bốn phía, nói đùa gì chứ, nàng cũng chỉ có một viên tuyệt mệnh đan, nếu đến thêm một cái gì khác cũng đành trốn vào trong không gian đến già thôi. Nhưng quét đi quên đến, lại vận dụng thêm "Vọng kì chân" cũng như trước, xung quanh không gì hơn ngoài đá

"Ai vậy, mau đi ra"

Hạ Vũ giọng thì cứng rắn, nhưng trong lòng thì không ngừng dậy sóng. Nàng không nhìn thấy người kia chỉ có thể tu vi người đó cao lắm hoặc không có tồn tại. Nếu rơi vào vế trước còn đỡ, chỉ trốn vào không gian là xong, còn nếu là còn lại nàng thực không nghĩ sẽ làm cách nào, người sẽ không đi thì gan cùng vật không tồn tại đi

"Chủ nhân, ta là Mề Ti, linh thú của ngài"

"Cái gì..."

Khoan đã, này vật là gọi nàng một tiếng chủ nhân, lại nhận mình là linh thú, nhưng Hạ Vũ có khẳng định mình là chưa từng kí kết cùng linh thú, khi nào thì... không lẽ là thứ mới vừa rồi vật tấn công nàng

"Người... là... thứ gì?"

Hạ Vũ ngập ngừng hỏi, đây cũng quá vội vàng đi

"Ngài hãy gọi ta là Mề Ti..." giọng nói thanh thanh trong trẻo vang lên. Hạ Vũ tinh tế chăm chú tìm kiếm, nhưng đúng là không thấy được nơi bắt nguồn mà ra

"Ừ... Người... Mề Ti, người là cái gì, có thể ra ngoài được hay không?"

"Được a, ngài mau mau giờ tay ra thôi"

Hạ Vũ nghi hoặc, nhưng vẫn làm theo, tay đưa ra phía trước. Một lúc sau, một tiểu cầu bạc từ trên đầu nàng lăn xuống, điều này làm nàng giật nảy, thì ra là trốn ở đây, không trách nàng tìm mãi không ra. Lại nhìn ngắm viên cầu, đây là cái gì a?

Thật không ngờ ngay lập tức viên cầu động đây, xung quang tỏa ra tám chiếc chân bạch kim nhỏ bé, nâng cả viên cầu lên, lúc này Hạ Vũ mới nhận ra: linh thú của nàng là một tiểu tinh nhện.

Được rồi, điều này làm nàng là thực hoài nghi cũng không thích. Nàng tự nhận bản thân là con người đơn giản, không quá đòi hỏi, nhưng giờ trên vai vác theo nhiều lắm trách nhiệm, nàng là thực không rồi đi nâng niu mấy cái tiểu bảo này. Không trách nàng có suy nghĩ ấy, thử nhìn về con đường phía trước xem,

Hạ Vũ là sẽ mười phần đầu đầu cùng nữ chính Lan Băng Băng, mà đảm nhiệm trọng trách linh thú hần chạy không thoát nắng được. Người hãy hình dung một con nhện bé bằng một quả trứng gà, so ra với khác loài nhện cũng to lắm, nhưng đặt cạnh một con giao long đúng là không chịu được một cái hắt hơi

— "ừ, Mễ Ti, người là linh thú của ta hả?". Hạ Vũ là thực muốn xác định lại lần nữa

— "Đúng vậy, để cảm tạ ngài cứu ta, ta nguyện đi theo ngài mà góp lực"

Hạ Vũ nghe vậy cảm động lắm, nhưng nàng biết hiện thực tàn khốc lắm, chẳng thà để nó đi lại cứu nó một mạng

— "Mễ Ti này, ta cảm động lắm khi nghe người nói vậy, nhưng ta còn nhiều việc lắm, cũng không đủ sức chăm sóc người, lại càng không nỡ để người dần thân vào nguy hiểm"

Tiểu nhện nghe vậy, tám chân dựng thẳng, bốn con mắt như hạt vừng nhỏ nhướn lên, nhìn Hạ Vũ

— "Chủ nhân nói vậy là ý gì?"

Hạ Vũ cười cười trước hành động này của nó, đưa tay chọc chọc vài cái, lại rút về, ngậm ngùi nói

— "Người biết không ta vốn không ở đây, chỉ là cái linh hồn xuyên không..."

— "Linh hồn, ngài là đoạt xá ư?"

Hạ Vũ nghe vào tai cười cười, từ chối cho ý kiến. Lời Mễ Ti nói dù khó nghe, nhưng đích thực là nàng đang chiếm thân xác của người khác

— "Gần giống như thế, cho nên ta biết một chuyện, ấy là sau này ta nhất định phải đối đầu với một người vô cùng lợi hại, ta không muốn người đi theo ta chịu khổ..."

— "Mễ Ti không sợ...". Tiểu nhện dậm tám chân khẳng định. Hạ Vũ lòng tràn đầy cảm giác được quan tâm tưởng đã mất, mắt không khỏi dụi đi

— "Nhưng đi cùng người ấy còn theo tới một đầu giao long, một người kia đối phó đã không chắc, thêm vào đó nữa nguy hiểm lại là gấp lên không chỉ hai, ta sợ..."

— "Một đầu giao long ư?"

— "Đúng thế, người xem..."

Hạ Vũ là đang tính toán khuyên giải Mễ Ti, lại thật không ngờ nó cười lên giòn tan

— "Chủ nhân, người cũng quá mức quan trọng đi, giao long gì chứ, chưa mọc ra chân, chưa bay được thì xà cũng vẫn là xà mà thôi..."

— "Cái gì, người là nói gì thế, dù nó là xà thì sao, mười cấp yêu thú cũng không phải thứ ta người trêu chọc được..."

— "Ha ha, chủ nhân cũng quá đề cao nó đi, đúng rồi còn chưa giới thiệu, ta là Kim Hoàng Ti, đứng hàng thứ sáu trong thập nhị thượng cổ thần thú, đứng sau phượng, long, qui, lân, hồ. Kia ngài nói giao long, chứ thực hóa long đi nữa ta đối phó một hai cũng không phải đùa"

— "Cái gì, người nói cái gì, thứ sáu trong thập nhị thần thú sao, ha ha, không đùa đi"

— "ta lại đi đùa ngài làm gì?"

Tiểu nhện nghiêm túc nhìn Hạ Vũ. Thấy nó nghiêm túc như vậy, nàng cũng không nữa cười, bắt quá bảo nàng tin thì thật khó

— "Mễ Ti, người thực là thần thú, tại sao còn bị kia giao long nuốt vào"

Thật không ngờ Mễ Ti nghe xong mắt sụp xuống

— "cái này phải kể về vụ thần ma chiến năm đó, thiên đế hạ lệnh phạm là thần thú đều phải tham chiến, ta lúc đó bất quá vừa sinh ra thôi. Cha mẹ ta sau khi truyền thừa cho ta thì đem ta phong ấn trong một viên tiểu tinh cầu, sau lại bị kia con giao long hút đi vào, yên lặng đã vài ngàn năm rồi."

Nếu như không có ngài hôm nay nếu thực sự để kia mạng xà tiến hóa làm giao long ta cũng coi như bị giam cả đời"

Hạ Vũ nghe xong Mễ Ti nói, tim đánh cái nhảy tót. Không đùa đi, một con vật bé xíu thế này cũng chen chân được vào thập nhị thượng cổ thần thú ư...

— "Mễ Ti, người đang đùa đúng không vậy, lấy người này thể chất làm sao cùng giao long tranh phong..."

_ "Chủ nhân a, người ta nói hơn nhau không bởi sức nặng, chẳng phải người cũng dựa vào một viên đan mà quật ngã được đại xà sao...?"

_ "Ý ngươi là...?"

_ "Đúng thế, ta là dùng cách này tiến vào hạng sáu thượng cổ thú, ngoài tên Kim Hoàng Ti, chúng ta còn có tên khác là Kim Tuyết trùng, nghĩa là một khi trúng phải độc của ta, sẽ là tuyệt đối tử vong..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghênh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Khám Phá Hang Động 6

"Đúng thế, ta là dùng cách này tiến vào hạng sáu thượng cổ thú, ngoài tên Kim Hoàng Ti, chúng ta còn có tên khác là Kim Tuyết trùng, nghĩa là một khi trúng phải độc của ta, sẽ là tuyệt đối tử vong, hơn nữa..."

_ "Còn gì nữa sao?". Nói thật Hạ Vũ còn chưa tin lắm đâu, nhưng nói đến độc được nàng cũng không dám nói đùa. Mà lúc này nàng là chọn lựa tin tưởng thì hơn, dù sao đây cũng là linh thú khế ước của bản thân, cũng không dại mà không muốn tốt hơn. Mà nghe kia Mễ Ti nói có vẻ còn có gì đó phía sau nữa cơ

_ "Ngài là cũng biết đến câu biết người biết ta trăm trận trăm thắng đi, có ta đứng bên ngài chính là không cần nữa ai giúp mà tự thân sẽ là mạng tinh lưới. Trên thế giới này, nơi nào mà nhện không tới được chứ, và lại có ai đi quan tâm vài thứ động vật nhỏ bé này. Mà Mễ Ti lại là vương của nhện nhện, ngài thử nói xem, lợi ích là to lớn tới đâu nha..."

Hạ Vũ nghe xong lời này chính là giật mình kinh hoàng, phải nói những gì Mễ Ti nói trăm đúng không sai. Ngươi sẽ không đi lau dọn sạch sẽ quang đăng, cũng không đủ tinh lực đi quan tâm hết thầy vạn vật không chút đe dọa này đi.

Hơn nữa nàng là biết được tầm quan trọng như thế nào nếu có được mạng lưới tinh báo cường đại. Nếu như nhất kiện quan trọng mà bản thân biết sớm hơn, không phải là sẽ có thời gian chuẩn bị càng kỹ, thành công càng nhiều hơn một phần sao? Mặt khác, một người nào đó đối với bản thân như thế nào hẳn là thấy rõ nhất khi không có mặt mình ở bên.

Giờ thì không sao rồi, có Mễ Ti bên cạnh, nàng còn sợ không nhìn rõ bộ mặt của một người sao. Đưa tay chọc chọc, Hạ Vũ lòng nhẹ đi nhiều lắm

_ "Mễ Ti này, ừ....ngươi thật sự không sợ sao, ý ta nói là đối với con đường phía trước, phải cùng ta đối mặt với cả thế giới này cũng không chừng?"

Nghe Hạ Vũ nói thế, Mễ Ti bốn mắt đảo đảo, lại đi đi đảo đảo xung quanh tay nàng, trầm ngâm một lúc mới lên tiếng

_ "Ngài nói là thật sao?"

_ "Thật...". Hạ Vũ cũng có chút bối rối, nếu Mễ Ti một chi thần thú đi theo thì tốt lắm, nhưng nếu như nó không đồng ý nàng cũng sẽ không ép. Chung qui lại mà nói, cái gì gượng ép cũng sẽ không tốt. Lại thật không ngờ Mễ Ti nghe xong Hạ Vũ khẳng định, không nghĩ nữa, miệng cái cang khê đung đưa

_ "Thế thì được rồi, Mễ Ti bị giam hãm cả vạn năm trong minh châu, lại vài ngàn năm trong cái bụng hồi thối của kia xà, ta thực hoài nghi thế giới ngoài kia như thế nào. Ngài yên tâm đi, một khi ta lựa chọn theo ngài ta sẽ vĩnh viễn đứng cùng một phía"

Nghe vào tai những lời này, tim Hạ Vũ như nhũn ra. Nàng là cảm thấy sự thật tâm trong đó, có lẽ bởi sự liên hệ giữa khế ước, cũng có thể bởi sự quan tâm đứng về phía ngươi một cách vô điều kiện, tóm lại Hạ Vũ là thực tiếp nhận người bạn mới này rồi

_ "Mễ Ti, từ nay đừng gọi ta là ngài này ngài kia, ta tên Hạ Vũ, em có thể gọi ta là Vũ tỷ"

_ "Được a, Vũ tỷ.. Tỷ làm sao lại rơi vào cái hang động này thế?"

Hạ Vũ đầu lại lướt qua một màn chuyện phát sinh, kể cho Mễ Ti nghe, thật không ngờ vừa nghe xong, con nhện bé tí như thế lại tỏa ra một luồng sát khí nồng đậm, đem nàng cũng đánh cái rùng mình, hiểu được này chức vụ thần thú cũng không phải dễ nắm

_ "Người mà tỷ nói đến cùng, cái gọi là nhân vật chính, sủng nhi của thiên đế là kia Lan Băng Băng đi"

_ "Đúng vậy, ngươi nha, cũng thông minh giỏi" Hạ Vũ cười cười, đưa tay chọc chọc con nhện, mắt cũng tự nhiên sắc lạnh "nàng phá hủy gia đình ta, ta sẽ đem nàng diệt sát, mặc kệ có khó khăn ra sao"

_ "Được, hay để em cho nàng ta một mẻ độc, giải quyết nhanh gọn?"

Hạ Vũ nghe vậy cũng bật cười, cái đầu nhỏ nhỏ cũng thật đầy mưu mẹo, nhưng điều này nàng sao không nghĩ qua chứ

__ "không được, chỉ sợ lúc này Lan Băng Băng đã thấu được không gian ngọc bội, trong đó có một dòng linh tuyến có thể trị bách độc, muốn diệt sát nàng ta cách này là bất khả thi, lại lộ ra thực lực."

__ "Như vậy Mễ Ti là vô dụng rồi còn gì?"

__ "Không đâu" mắt Hạ Vũ nheo nheo đầy vui vẻ "chúng ta không giết ngay được nàng ta, nhưng mấy cái vệ tinh xung quanh lại không thể ư. Một cái tháp dù cao đến đâu mà chân không vững cũng đổ. Lan Băng Băng đứng ở trên đỉnh tháp, ta chưa với được, vậy thì đem mấy cái trung khuyển nam nhân diệt dần đi."

Đến cuối cùng khi chính thức đối đầu cũng không tự nhiên nhảy ra mấy lá chắn phá chuyện. Đừng nghĩ nàng tâm độc, sau biến cố nàng hiểu được thả phụ cả thiên hạ cũng không để thiên hạ phụ mình, ném thù một lần cũng đã đủ rồi

__ "tỷ nói đúng, Mễ Ti thật chờ mong a"

__ "nhưng trước hết phải thoát ra khỏi đây đã" Hạ Vũ đưa mắt nhìn xung quanh hang đá "chắc phải đợi tỷ tỷ ta nghiên cứu chút ít về trận pháp đã..."

__ "có gì khó chứ" - không để cho Hạ Vũ nói xong Mễ Ti đã cướp lời - "đây là động phủ vốn của cha mẹ em mà"

__ "Cái gì?" Hạ Vũ kinh ngạc, cũng không phải trùng hợp như thế chứ

__ "Đúng thế, cha mẹ em hi sinh trong vụ thần ma năm đó, bỏ lại mình em bị phong ấn trong linh châu. Sau đó kia tiểu xà không biết đâm xiên đâm xọ thế nào mà tiến được vào trong, một đường tu luyện mới được như ngày hôm nay "

__ "ô, tốt quá, vậy là rồi được đi rồi, Mễ Ti, nhanh nhanh thôi, tỷ tỷ ta là không chờ được nữa rồi" Hạ Vũ cười đến không thấy mặt trời, bên má lộ ra một cái hố nhỏ lún, trông xinh đẹp vô cùng

__ "được rồi, nhưng ta muốn tỷ cùng ta đến một nơi trước đã"

__ "nơi nào vậy" Hạ Vũ tò mò

Mễ Ti dụng tám chân, bò tới trước ngực nàng, sau đó bám chặt lên đó yên lặng, nếu như nhìn qua chắc chỉ tưởng một viên châu trang sức

__ "Nói mà giúp con xà kia tu luyện được tới này cao cao..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Khám Phá Hang Động 7

"Nói mà giúp con xà kia tu luyện được tới này cao cao..."

Hạ Vũ nghe vào, mắt long lanh nhìn Mễ Ty nhỏ xíu trên áo tựa như muốn hỏi : nơi đó có cái bảo vật gì a. Thấy như vậy, Mễ Ty rung rung cả thân, bị nhìn như thế thật không thoải mái

__ "Vũ tỷ, muội nói này, tỷ nhìn muội như thế thật sự khiến muội lông tóc dựng ngược nhé"

__ "Làm sao được chứ, thứ có thể giúp một con xà bé tẹo tu luyện được sắp thành giao long, đầu tỷ tỷ có bị hỏng cũng biết đây là thứ tốt" Hạ Vũ cười đến xuân xanh tràn ngập, nay đúng là bội thu nhé.

Nhưng ngay sau đó, câu nói của Mễ Ty làm nàng hoàn toàn sụp đổ

__ "Thực sự là không có cái bảo vật pháp khí gì cả..."

Hạ Vũ đang cười đến không thấy đất trời, nghe xong khựng lại, mắt mở to

__ "Muội không nghĩ trên ta đi..."

__ "Nào có, muội còn chưa nói xong mà, pháp khí quả thực không có bởi thần thú cơ thể chính là dù tiên khí so ra cũng không phân cao thấp, thứ mà chúng muội quan tâm đó là linh thảo hoặc yêu thú nội đan, nó sẽ giúp tăng lên đạo hạnh."

Chính vì thế kia xà khi ban đầu nhìn thấy tỷ liếc cũng không liếc cho đến khi tỷ xuất ra viên đan dược, nó mới tiến ra cướp đoạt, bởi đối với chúng ta đan dược là thứ thật quý hiếm, chỉ cướp đoạt từ trên người tu sĩ mới có tới..." nói đến đây Mễ Ty đảo bốn con mắt đầy chờ mong.

Hạ Vũ hiểu ý

_"Được rồi, muội cứ nói cho hết đã, đan dược ta là còn, lát nữa cho muội thử thử xem sao"

Nghe Hạ Vũ khẳng định, bốn mắt của Mễ Ty long lanh, khanh khách cười

_"Tỷ đã nói nhé, thôi, thử ta muốn dẫn tỷ tới đó là dược điền của cha nương ta trước kia."

Người ta không phải nói bên cạnh những thứ độc dược luôn luôn tồn tại thiên địch là giải dược sao, này dược điền chính là như thế.

Con xà kia thông qua nhiều năm cắn nuốt mới sinh ra viên nội đan có thể giải bách độc. Nhưng thật không may nó lại gặp phải Tuyệt Mệnh đan là thứ độc chí tử vô pháp cứu chữa ngay lập tức..."

Nghe đến tai những lời này Hạ Vũ ruột đau như cắt, nếu như cẩn thận tiến vào không gian hãy ăn có khi thứ đan dược tốt như vậy chắc cũng không phải dùng.

Bất quá ngay sau đó nàng lắc đầu, nếu không có kia xà làm sao tới tay dược Mễ Ty, lại dược một khoảng dược điền chứ. Nhưng ngay lúc này vẫn đề lại phát sinh

_"Mễ Ty, đây có cái pháp trận,lúc này tỷ tỷ ta là không thể phá bỏ, làm sao mà rời đi dược chứ?"

_"Ha ha..."Mễ Ty cười đến rung cả áo của nàng

_"Tỷ tỷ a, đây là nhà của muội, tỷ nghĩ muội có tìm được đường ra không?"

_"Đúng a..."Hạ Vũ đập tay lên trán, nàng sao lại đi nghĩ người ta đi lạc trong chính nhà mình vậy

_"tỷ đi về phía trước mười bước, rẽ phải năm, lại sang trái hai, lùi một. Ngay chỗ đó là mắt trận"

Hạ Vũ nghe vào tai đúng là mờ hồ chẳng rõ ràng, cũng càng thấy con xà kia phức tạp thật lớn, như vậy cũng đâm xiên đâm xọ vào dược.

Nàng bèn làm theo, sau đó dừng lại ở bên vách tường, đây đúng là chỗ con xà lao ra mà.

_"Tỷ mau đi về hướng đó bức tường"

_"Đây là đá mà, muội cũng không muốn ta đem đầu so đá xem cái nào cứng chứ?"

_"Tỷ tỷ a, đây là mê ảo trận"

_"A à..."Hạ Vũ ngai ngừng, bản thân hiểu biết cũng quá ít rồi, so so ra còn kém một con nhện. Vội vội tiến về phía đó. Cũng không giống nàng suy nghĩ đầu choáng mắt hoa như khi truyền tống, không gian chỉ đột nhiên đem đi, sau đó lại bùng sáng lên, kèm theo một mùi đượm đượm hương thảo dược, đây chính là dược điền Mễ Ty nói sao, cũng không phải lớn, mà phải là quá lớn rồi

Hạ Vũ phóng mắt, đây cũng phải tới ba mẫu đất có dư, lại dược xây dựng theo lối xoắn ốc đi lên.

Khắp nơi đều là cây lá, mọc đi lên không theo qui tắc, xem ra cũng lâu ngày không dược ai trông nom

_"Thật may khi xưa cha nương đã đặt cấm chế, làm kia con xà cũng chỉ lòn vồn bên ngoài, nếu không có lẽ giờ nó thành long rồi cũng không chừng"

Hạ Vũ tròn mắt, cả cái không gian to như vậy cũng mới chỉ là bên ngoài, lại nhìn nhìn toàn nhân sâm, linh chi, điệp quả...vốn là thứ quý hiếm, cũng chỉ sự trăm năm có hơn đi.

Nếu thế bên trong còn là dạng nào bảo vật chứ. Lại như hiểu dược suy nghĩ có Hạ Vũ, Mễ Ty cười cười

_"Bên trong cũng không có nhiều như vậy, chỉ có bốn gốc sinh trưởng từ thời hồng hoang phân biệt là : hỏa hồ lô, Ngọc linh chi, bạch liên hoa cùng hắc nhân sâm. Đây là thánh vật giải độc cũng như tăng lên tu vi, nghe nói là truyền từ tổ tiên của muội xuống"

Hạ Vũ nghe xong thật xúc động đến á khẩu, hồng hoang bảo địa, đây là cái gì bảo vật, là cái gì khái niệm chứ.

Bây giờ điểm mặt thật sự bốn gốc cây này mới là thứ quý nhất của nàng mới phải. Đúng lúc này, Mễ Ty, bật ra khỏi áo nàng, bỏ lên phía vai phải, rừng rừng mình, bột dòng to bạc nhánh bắn ra, hướng về phía thạch động, nơi nào đi qua chính là tạo thành một lỗ nhỏ nhỏ lõm sâu vào.

Hạ Vũ mắt như muốn rớt ra, Mễ Ty thật không hổ thần thú, lại có thể luyện tơ nhện nhỏ bé, yếu ớt đến này trình độ thật không thể tưởng dược, so về tốc độ, lực đạo đều sắc bén, nhanh, chuẩn, cái này đối thủ chết dưới tay có lẽ còn không biết vì sao đầu.

Nàng chợt có suy nghĩ sau này hỏi hỏi Mễ Ty luyện tập xem sao, nếu dược thì thật tốt, không cũng không sao

Mễ Ty dùng tờ vẽ những kí ấn kì lạ trên thạch động, một hồi mới dừng lại

_" Cuối cùng cũng xong, mấy lão gia gia cũng thật rảnh rồi đem kí ấn phức tạp đến đầu muội loạn thành một đoàn mắt rồi"

Hạ Vũ cười cười, tay cũng xuất ra một viên tích cốc đan đưa cho Mễ Ty, thấy muội ấy vui vẻ đón nhận nhảm nháp nàng mắt dịu đi, lòng cũng hạ quyết tâm sau này phải học luyện đan dược, sẽ không để muội ấy phải ủy khuất ăn mấy thứ đan dược thấp giai như vậy.

Hạ quyết tâm, nàng bèn đảo mắt nhìn về phía bức thạch động đang khê rung chuyển, dần tạo thành một thông đạo dài, kèm theo một làn sương mỏng xanh nhạt truyền ra ngoài

_" Tỷ, mau vào nhanh,"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Khám Phá Hang Động 8

" Tỷ, mau vào nhanh"

Hạ Vũ nghe vậy cũng không chần chừ bèn nhảy vào. Vừa tiến tới trong, mùi linh thảo đượm nồng hơn nhiều lắm, màn sương xanh kia rất có khi là do linh thảo ngưng đọng mà thành đi, như vậy cũng hiểu được này bốn gốc thực vật là như nào cường đại

_" tỷ, người thấy sao, Mễ Ty là không lừa người đi"

_" Mễ Ty, này bốn gốc cây ở đây đã từ thời hồng hoang thật sao ?" Nói thật Hạ Vũ là thực tin rồi, nhưng đối với bảo vật tự nhiên sắp tới tay thật sự như mộng vậy, cái này vận khí vẫn hẳn là rót trên đầu nữ chính chứ không phải là nàng này nho nhỏ số phận pháo hôi

_" Đương nhiên là thật rồi, này một linh khí chính là qua vạn vạn năm mới thành à nha..." Mễ Ty tự tin khẳng định

_" Nói vậy, muội là có biện pháp đoạt tới tay không. Này mấy cái trân bảo cũng sẽ không cứ vậy mà nhỏ đi !"

_" Tỷ thật thông minh a, này bốn gốc cây cũng chỉ có muội gia tộc lấy xuống được thôi !"

_" Nghĩa là sao ?"

_" Trong mười danh ngạch của thần khí cũng chỉ có bọn muội là nhà được ra tờ đề tiếp cận được bọn chúng"

_" Thì ra là thế !, Vậy mau mau đi thôi nào "

Hạ Vũ đối với Mễ Ty tự tin thì trong lòng cũng yên tâm đi chút ít, nhưng nói thật mấy cái vận khí tốt như vậy nàng vẫn thấy nuốt không trôi được vì thể âm thầm đặt ra chút đề phòng, đồ cũng không thừa đi. Trong khi đó Mễ Ty vẫn tự tin mười phần, cũng khó trách đây là nhà nàng a

_" Bốn gốc cây này nói đến cùng xuất xứ cũng không nhỏ, tất cả đều là của Vương mẫu chăm nom, sau lại chuyển cho Long vương cất giữ làm lễ vật đính hôn cùng Phượng Vương.

Ai lại sẽ ngờ tới Long Vương vì một yêu nữ mà phản bội cả thiên giới, làm nổ ra vụ thần ma đại chiến năm đó. Lễ vật quý giá đành giao cho gia gia muội cất giữ.

Mà không ngờ vụ chiến chính là kéo dài suốt trăm năm, hủy thiên diệt địa, gạt bỏ hầu như tất cả thần thú, gia gia muội cũng ở trong đó.

Bởi vì thể tin tức nơi đây mới không bị thiên giới biết được mà tồn đến giờ. Muội là nghĩ đối này bảo vật thiên giới là chưa quên đi, có lẽ vẫn còn âm thầm tìm kiếm."

Hạ Vũ bước đi, tai nghe vào thông tin này thật sự không biết nên sao mới phải. Bảo vật bày ra trước mắt, bước thêm rất cần nữa là tóm tới tay, nhưng thật là nuốt không trôi được.

Tấm gương của Hạ gia cùng Phượng gia còn đó, cất chứa hai món thần khí mà dẫn diệt gia, mà nàng tóm tới tay đừng nói bốn gốc mà một gốc thôi, để lộ ra ngoài tin sẽ trở thành của cả thiên giới săn tìm

Này nàng nho nhỏ thân phận là đỡ không nổi được, tàng một cái bảo vật nuốt cũng không trôi. Bất quá nếu cứ như vậy bỏ qua nói nàng tâm sao cam cho được.

Nếu như....đúng, nếu như bảo vật để trong không gian thì còn ai biết nữa. Nghĩ vậy bước chân vốn chần chừ lại nữa mạnh tiến về phía trước

Theo sự chỉ dẫn của Mễ Ty, Hạ Vũ hết tiến lại lùi, rẽ ngang lại đi dọc, điều này làm nàng cảm thấy thần phục mấy vị tiên bối.

_"Đến..."

Điều này làm Hạ Vũ thờ phào, cứ đi nữa chắc nàng cũng dừng mà quay ra thôi. Không phải bởi nàng thiếu kiên nhẫn mà bởi trong đây không khí hết sức kì lạ.

Nếu như ban đầu màn sương mỏng mỏng màu xanh nhạt thật là dễ chịu, nhưng càng tiến vào sâu lại càng quỷ dị.

Trong lòng nàng tuy sự dễ chịu vẫn tiếp tục tăng tiến, linh khí trong cơ thể cũng dễ chịu, di chuyển mạch lạc lắm, nhưng không hiểu sao điều này mới khiến nàng lo lắng hơn nữa.

_"Thật tốt quá"

Hạ Vũ vuốt mặt, nhắm mắt nhìn về phía trước. Nơi này làn sương biến thành xanh đậm đặc, nhìn phía trước cũng không thấy được xa.

Lại tiến thêm chục bước nữa, cảnh vật làm nàng đứng là chấn kinh. Phía xa có hai cột trụ rất to, trên ngọn mỗi trụ đang bay lơ lửng một vật. Bên tai Mễ Ty giải thích

_"qua vạn năm, hắc sâm cùng linh chi đã biến đổi rồi, chúng không còn là như thường nữa mà toàn thân biến thành bạch ngọc, bên trong linh chất biến thành dịch, một giọt linh dịch này cũng ngang với vạn vạn bên ngoài kia nhân sâm trăm tuổi ấy"

_"Đậm đặc vậy sao?" Hạ Vũ kinh ngạc hỏi

_"Tỷ nghĩ sao, đây là quả cưới của mấy vị đẳng cấp của thiên giới, lại làm sao phạm được" Mễ Ty chân cạp cạp phản kháng

_"Chắc chắc, vậy còn bạch liên hoa cùng cây hồ lô đâu?"

_"Bạch liên hoa ngay bên dưới thôi, nó là vẫn còn giữ thực thể, còn hồ lô ư, đây là vẫn chưa nảy mầm"

_"Cái gì, đã từ bao giờ mà còn chưa nảy mầm?" Hạ Vũ ngạc nhiên hỏi

_"Cái này là điều đặc biệt, phải đợi bạch liên cũng ngưng thực thành bạch ngọc, tài năng đem ba thứ linh dịch này đưa vào, ngay lập tức hồ lô sẽ nảy mầm, kết quả. Mà đây chỉ là truyền thuyết, cũng chưa ai thấy cả..."

_"Nếu vậy bỏ qua đi, húng ta hái xuống kia ba thứ là được. Tỷ cảm thấy nơi này vô cùng quỷ dị, vẫn nhanh nhanh trở ra..."

Mễ Ty nhìn Hạ Vũ như vậy cũng không nữa phản đối, ngậm miệng phun ra một đoạn tơ lỏng lách, bắn thẳng xuống đầm lầy, cuốn lấy đóa bạch liên hoa.

Mọi thứ tiến hành hết sức xuôi xê, Mễ Ty bắn ra tơ nhẹ nhàng nâng đóa hoa về phía này. Thật không hổ thánh vật, đóa sen toàn thân trắng nhuận, lấp lánh ánh sáng như dát bạc, linh khí vạn trượng.

Rất nhanh đóa hoa đã được đưa tới gần, Hạ Vũ bèn vươn tay ra lấy một cánh hoa, một cảm giác mát lạnh truyền đến. Đồng lúc này chỉ nghe thấy Mễ Ty hét một tiếng

_"Không tốt, tại sao lại như thế này...a..."

Hạ Vũ chưa kịp hiểu gì, chỉ thấy Mễ Ty nói thế thì lo lắng nhìn lại. Không nhìn thì thôi, nhìn thấy đúng là tay chân rụng rời.

Kìa nơi hai cột trụ thấp hắc sâm cùng linh chi rung động, tựa như dằn trận biển ào, lấy hai thứ đó làm mồi mà nhìn chăm chăm nàng.

Cái nhìn tựa như người đã đến thì dừng nghĩ đi, làm Hạ Vũ Mao cốt tung tiên. Theo sau cái kia vật cuộn xoáy, lấy tốc độ mắt thường ra sức hút lấy màn sương xanh, ngưng thực ra một cánh tay trào ý định về phía nàng. Hạ Vũ sợ hãi, dục dục

_"Mễ ty, mau bỏ ra Bạch liên hoa, nếu không sẽ không kịp". Nhưng câu trả lời của muội ấy mới chính là vấn đề

_"Muội không rút tơ ra được, thật không ngờ vạn năm qua đi này chỉ hắc sâm cùng linh chi lại đi một cái khác rồi, đã trở thành thụ linh tu luyện linh khí. Xem ra chúng ta là đánh giá quá thấp chúng rồi" Mễ Ty nếu mào trả lời

_"không được, cứ này chiếu xuống chúng ta cũng đừng nghĩ thoát"

Nghĩ vậy, dù đau đớn bảo vật đã đến tay còn để rơi, nhưng vì tính mạng của nàng cùng Mễ Ty, Hạ Vũ dứt khoát kéo tay, đem tơ nhện cấp văng ra, đem Bạch liên ném về lợi trào, tranh thủ thoát thân. Thật không ngờ lực kéo quá mạnh, lúc đứt ra dây tơ nhện lại kéo về một góc nhỏ cánh hoa

_"Tỷ, mau thu lấy góc cánh sen kia, này là thứ tốt"

Hạ Vũ ném đóa sen trở lại chặn lợi trào, tiện tay vắt góc nhỏ cánh sen vào túi trữ vật, cấp tốc xoay mình hướng ra. Do có đề phòng từ đầu nên Hạ Vũ

hành động coi như nhanh lắm, bất quá so kia lợi trào vẫn tính rất chậm. Nó tóm trở lại đóa sen, phát hiện bị nhàu nát một góc, phần nộ gầm lên hướng về phía Mễ Ty, theo nó đây mới là hung thủ.

Hạ Vũ chạy được ba bước thì khựng lại, không phải không muốn chạy mà chính là chạy không được. Nhìn thứ trước mặt Hạ Vũ tâm tình là xúc động : chính là nữ phụ, cho dù bảo vật có dâng tới tay cũng không có đủ vận khí mà hưởng thụ

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghênh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Chật Vật Đi Ra

Hạ Vũ chạy được hai ba bước thì dừng ngay lại, không phải nàng không muốn mà là chạy không được, kia hai gốc cây đã tu luyện cường đại đứng lên ý định rất là rõ ràng sẽ không bỏ qua cho hai người, mình chứng rõ nhất chính là màn sương mờ ảo vô hại lúc trước chớp mắt cái đã tụ tập lại cùng một chỗ, đem không khí đánh tan sáng sủa.

Những điểm sương mù tụ tập lại thành một cái mắt xoáy, gắn kết lại với nhau như một cái lưới chắn ngang cửa động. Hạ Vũ lòng kêu không tốt, phía sau đôi gốc cây lo cho bạch liên xong chỉ sợ sẽ đuổi ngay lại đây thôi

_" Mễ Ty, trong truyền thừa của muội có nhắc đến cửa động khác không, cứ này chiếu xuống rất là nguy hiểm..."

Lại thật không ngờ Mễ Ty nghe xong mếu máo

_" Muội sao lại không nghĩ tới trải qua vạn năm đến con rắn nhỏ cũng đã mọc ra giác thì mấy thánh vật không được sự cai quản của ai, sống nơi linh khí dày đặc như này cũng tự nhiên tu luyện mà đi lên "

Hạ Vũ nghe thế rùng mình

_" nói vậy đôi kia gốc cây so với tu sĩ là dạng gì đạo hạnh ?"

_" Có lẽ phân thân kì cũng nên, như vậy mới tài năng điều động khối lượng lớn tâm tình đi cai quản cả động phủ này linh khí " Mễ Ty nhăn mày

_" Cái gì, phân thân kì..." Hạ Vũ nghe xong này tiếng nói đúng là đầu choáng mắt hoa. Phải biết rằng ngày đó tìm đến cửa Thiên Kếm Kì tu vi đứng nhất nhì giới chính đạo mới có là thủ thân kì, nay lại lộ ra hai gốc đạo hạnh còn cao thâm hơn, nói năng sông sao. Suy nghĩ của Hạ Vũ lúc này chỉ một, đó là phá chỗ kia tẩm chấn linh khí, bởi so lực lượng khủng bố phía sau đứng là không chỉ một hai

_" Mễ Ty, làm sao mới có thể đánh tan kia tẩm lưới linh khí"

_" Muội cũng không biết, trong lịch sử chưa từng xuất hiện cái này nên truyền thừa không có nhắc tới..." Mễ Ty càng nói giọng càng nhỏ, cuối cùng một từ cũng không nghe thấy nữa. Thấy nó như vậy Hạ Vũ cũng không trách, đặt nó lên vai, cổ nở một nụ cười trấn an

_" Vậy mau tìm cách, cũng không thể ngồi yên chờ chết được, phải không ?"

Sau đó nàng tìm thấy trong không gian một thanh kiếm nhỏ, cũng chẳng quan tâm cái gì bèn đem chém xuống. Nhưng kì lạ kiếm chém như chém vào không khí, một chút va chạm cũng không. Chẳng lẽ đây lại là ảo cảnh

_" Đây lại là ảo cảnh hả Mễ Ty?"

_" muội không biết, nhưng chắc chắn không phải ảo cảnh bởi chúng nó từ không khí tụ tập một cách ngẫu nhiên, không có dấu vết của sự sắp đặt"

_" Thế là được rồi" nói xong cũng không nói nữa mà lao về phía trước. Tuy nhiên mọi thứ lại không không như nàng nghĩ dễ dàng, khi Hạ Vũ tiếp xúc với tẩm lưới bật ngược trở lại, đẩy nàng lùi về phía sau mấy bước

_" Rõ ràng chỉ là không khí, vì sao có thể trở nên rắn chắc như thế được chứ "

_" Tỷ đứng ra phía kia, để muội, xem ra với đạo hạnh của chúng ta là không thoát được dễ dàng rồi, đành phải dùng đến nọc tơ phá giải thôi" Mễ Ty trầm ngâm như đang đưa ra một quyết định vĩ đại

_" Nọc tơ ? Đây là thứ gì ?"

_" Giống như các linh thú khác tài năng tu luyện đều tích lũy trong nội đan, riêng Mễ tộc muội lại tích lũy trong một sợi tơ nhện, đây cũng trở thành căn nguyên nguồn sống"

_" Giống như tu sĩ có bản mệnh pháp bảo sao"

_ " Có thể xem như vậy, cũng vì vậy nên sự cường đại không thể nói đùa"

Hạ Vũ nghe vào tai cảm thấy có điều gì đó không đúng, nhưng lại không biết ở đâu, đành ậm ừ đứng sang một bên. Mễ Ty thấy vậy cũng bò ra chính giữa, miệng mở to, lại như nhớ ra cái gì bèn quay lại

_ " Tỷ nhớ hộ pháp cho muội, nếu này sự bị hỏng muội cũng đi nửa cái mạng"

Xong không đợi Hạ Vũ nói gì bèn tiến về phía trước, tám chân đưa lên hạ xuống, ban đầu còn chậm, sau tức tốc tăng nhanh đến nàng cũng không phân biệt được nữa.

Bỗng nhớ lại những lời Mễ Ty nói, nàng mới biết cái không đúng ở đâu rồi, Mễ Ty giống như con xà kia đang té ra chân nguyên của bản thân, cái này nguy hiểm như thế nào chứ, nếu không may có gì sơ xuất, nửa cái mạng có khi cũng đã may mắn.

Hạ Vũ vì suy nghĩ này mà dọa sợ, cũng vì thế mà cảm động không thôi, bất quá nàng hiểu giờ không phải là thời gian ủy mị yếu đuối, nên là tìm cách gì đó tăng lên chút phòng bị thì hơn

Mễ Ty một chút sau rung động, từ miệng phun ra một sợi tơ màu vàng óng ánh, sáng lấp lánh, so ra cũng biết cùng sợi tơ màu bạc khi mở động là không cùng một cấp bậc.

Quả nhiên sợi tơ dưới sự điều khiển của Mễ Ty lao vào tấm lưới chỗ nào bèn tạo ra một lỗ thủng ở đó, tuy rất nhỏ nhưng hiển nhiên là có tác dụng, hơn nữa tốc độ của muội ấy cũng nhanh lắm. Chỉ qua một khắc, Mễ Ty đã đục thủng ra một khoảng mắt xích, đủ cho nàng chui qua

_ " Mễ Ty, muội lợi hại..." Hạ Vũ giờ ngón cái lên làm động tác khen nhiệt liệt

_ " Đó là đương nhiên, năm đó Vương mẫu cũng vì sợi tơ này của bọn muội mới giao cho canh giữ bốn thánh vật. Mau thôi Vũ tỷ, chậm nữa chúng lại tái tạo đứng lên đó"

_ "Được..."

Hạ Vũ chạy nhanh lại phía Mễ Ty, ý định là muốn ôm lấy nó sau đó thuận tiện nhảy đi ra. Tuy nhiên, chạy được một nửa quãng đường thì thấy phía sau hai cột đá dưới sự điều khiển của hai gốc cây đã đuổi tới, lấy tốc độ nhanh như thiểm điện bắn ra một chương về phía Mễ Ty.

Thấy tình thế như vậy, Hạ Vũ không kịp nghĩ nhiều, nhảy ra phía trước, ôm lấy Mễ Ty vào trong ngực, quay lưng cấp tốc rời khỏi.

Bất quá một cái luyện khí kì tốc độ có nhanh cũng sao so được với thứ kia tu vi đã là phân thần kì, vì vậy khi nàng tay vừa ôm thấy Mễ Ty, nhảy lên trên không một cái, chương phong đã ập tới.

Nàng chỉ cảm thấy cả thân thể đau buốt, xương cốt như còn nghe thấy cả tiếng vỡ rắc rắc, khoảnh khắc chỉ trong chớp mắt mà tựa như tra tấn đến ngàn ngày, sau đó nàng chỉ cảm thấy bản thân như đứt dây bay đi một loại, sau đó mọi thứ đều tối đen...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Bắt Đầu Lại 1

Hạ Vũ nặng nề mở mắt ra, nàng cảm thấy đầu đau như búa bổ, lại mù mịt đi rất nhiều cứ như lâu lắm rồi không hoạt động.

Nheo nheo đôi mắt lại, đây là sao rồi, Mễ Ty...phải...Mễ Ty đâu rồi, nàng còn nhớ duy nhất sự kiện cuối cùng lúc đó chính là đỡ vào mình chương phong ập tới, sau đó mọi thứ chỉ còn là màu đen, cũng không biết sau đó ra làm sao.

Liếc mắt nhìn cảnh vật xung quanh Hạ Vũ giật mình, đây không phải cái hang động âm u kia nữa mà là một căn nhà lá đơn giản, phía ngoài là màu xanh cây cối, theo gió truyền đến thì thoảng còn thấy được chút nùng nùng chỉ có ở vùng rừng núi.

Lại tập trung quan sát bên trong, nàng đang nằm trên một chiếc giường nhỏ kê sát cửa sổ, cánh cửa chính thì khép lại. Hạ Vũ nhúc nhích thân, nhưng vừa động thì cả thân đau đến chảy nước mắt, điều này khẳng định thương thế là không nhẹ được. Phải rồi, phải hỏi Mễ Ty mới được

_ " Mễ Ty, Mễ Ty, muội có đó không...?"

Hạ Vũ dùng thần thức để hỏi Mễ Ty, vì Mễ Ty là linh thú của nàng nên giữa hai người hình thành một loại liên hệ hết sức kì lạ.

Hạ Vũ không cho đó là loại kí ước thông thường mà như trên đời này ta có một đồng minh không bao giờ phản bội, lại giống như người tri kỉ không nói cũng hiểu, và trên hết như có thêm một người thân vậy.

Nhưng lúc này đáp lại chỉ có một sự im lặng, điều này thực sự làm Hạ Vũ lo sợ, khi đó một mình ở hang động nàng cũng từng kêu tên Hạ Vân như vậy...không lẽ...

Không, không đúng, Mễ Ty chắc chắn sẽ không có chuyện gì, bởi nếu muội ấy có sự thì chính bản thân mình cũng sẽ chịu phản phệ, tổn thương thần thức, mà hiện tại Hạ Vũ tra xét thần thức là không có vấn đề. Lại lặp lại một lần nữa, lúc này âm thanh quen thuộc mới đáp lại một cách vô cùng yếu ớt

"Vũ tỷ, tỷ tình lại thật tốt"

"Mễ Ty muội làm sao vậy?" Hạ Vũ lo lắng hỏi, âm thanh này nghe vào tai thấy thế nào cũng không ổn

"Muội không sao"

"Âm thanh này mà lại nói không sao, không lẽ ngày đó trong hang còn thêm sự kiện gì sau khi ta ngất ư?"

"Không có..."

"Muội nói, ta cũng không tin hai ta chạy ra được hang động, thoát khỏi ma trảo của đôi cường yêu thụ kia chỉ bởi sự may mắn..." Hạ Vũ ép hỏi

"Thật ra ngày đó sau khi tỷ ngất, đã xảy ra rất nhiều chuyện. Hai con yêu thụ đó thực sự không dễ chọc, cuối cùng muội phải đem nọc nhện tơ vàng ra đây mới thoát khỏi..."

"Cái gì...nọc tơ có bị sao không?" Hạ Vũ thật sự giật mình, đây là việc bậc nào quan trọng chứ. Nọc tơ vàng chính là căn nguyên của Mễ Ty,nhờ...

"Bị muội hủy đi rồi"

"Muội..." Hạ Vũ nghẹn lại, vì cứu nàng mà Mễ Ty mới liều mạng như thế, cũng bởi nàng vô dụng bởi...

"Tỷ nghĩ gì thế, lúc đó cũng chỉ còn cách đó mới đem chúng ta đi ra. Nếu muội không làm thế chỉ sợ cả hai ta đệ nguy hiểm" Mễ Ty vội vàng an ủi

"Nhưng..."

"Không nhưng gì cả, tỷ nghĩ chẳng phải còn người là còn tất cả sao..." Mễ Ty vội vàng chặn lời Hạ Vũ

"Thôi được, nếu như nọc tơ vàng bị hủy, muội làm sao để tái tạo lại chứ?"

"Chắc có lẽ sẽ tu luyện lại từ đầu vậy, muội cũng muốn thử cảm giác phấn đấu làm thần thú xem sao"

Lời nói thì nhẹ nhàng, nhưng Hạ Vũ lại cảm nhận được sự đau khổ ở trong đó. Khó trách, Mễ Ty đang từ thần thú, vì tình hình mà đem nọc vàng cấp hủy, điều này đồng nghĩa mọi thứ thuộc về cấp bậc ấy hãy để tái tạo lại hãy nói

"Muội bây giờ cũng như các linh thú khác, không, hẳn là yếu hơn rất nhiều bởi vì bản thân muội giờ chỉ là yêu thú nhất cấp, có lẽ sau này không giúp gì được tỷ rồi, lại phiền tỷ chăm sóc mất. hi hi..."

Hạ Vũ nghe lời này nghẹn ngào

"Đứa ngốc, cái đấy còn phải nói sao, ta sẽ tìm cách giúp muội khôi phục lại..."

"Tĩnh rồi sao?" một âm thanh lạnh tanh vang lên cắt ngang cuộc trò chuyện của Hạ Vũ với Mễ Ty. Mễ Ty dường như rất sợ người này, ngay khi tiếng nói vang thì im re, tám chân bám chặt vào áo Hạ Vũ.

Hạ Vũ cũng vì câu nói này mà rung mình,làm sao người ta có thể chỉ nói cũng khiến người đối diện sợ hãi như thế chứ ? Đảo mắt nhìn sang,đây là một ông lão ngoài bảy mươi,râu tóc trắng xóa, nhưng không toát ra chút nào của sự già nua mà ngược lại là rất tinh tường,uy nghiêm khiến người ta không dám làm điều gì sai trái. Và có lẽ đây là chủ nhân của ngôi nhà, cũng là người đem nàng về đây đi

Hạ Vũ mắt dịu đi, chớp chớp mắt đầy biết ơn hướng về phía ông lão ý đã hiểu

"Vậy thì tốt, mau chóng khỏe mạnh rồi cuộn xéo rồi đi khỏi đây cho ta..."

Ông lão cúi gắt lên với Hạ Vũ, sau đó phẩy mạnh ống tay rồi đi ra ngoài, để lại cho Hạ Vũ nằm trên giường mắt trợn ngược không hiểu chuyện vừa rồi là như thế nào

"Mễ Ty, ông lão kia đã đem chúng ta về đây ư?"

"Cũng có thể xem là như vậy!" Mễ Ty dè dặt trả lời lại, âm thanh dù chỉ là trong thần thức cũng cố gắng giảm đi nhỏ nhất. Hạ Vũ cũng không quan tâm nữa mà tiếp tục hỏi

_"Sso lại là" cũng có thể xem", muội mau nói"

_"Bởi ngoài lão già này ra, còn thêm một ca ca nữa, chính ca ấy đã đưa tỷ về đây mặc dù bị lão già kia phản đối..."

_"Như thế xem ra người này rất tốt, nếu khỏe hơn chút nữa, lại nói chuyện được khi đối mặt với ca ca đó tỷ nhất định phải cảm ơn thật nhiều mới được"

_"Đúng vậy, ca ca có vẻ rất thích tỷ, mấy ngày nay toàn ở bên chăm sóc tỷ thôi, tuy nhiên kia lão già có vẻ như không thích tỷ đâu, luôn luôn mắng kia ca ca cách xa tỷ ra để chuyên tâm vào tu luyện..."

_"Khoan đã, muội gọi ông lão lúc này là lão già, lại tu luyện, không lẽ..." Hạ Vũ mắt tròn tròn

_"Lão già ấy tu vi chỉ sợ có lẽ đã tới phân thân kỳ đỉnh núi..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Bắt Đầu Lại 2

"Lão già ấy tu vi chỉ sợ có lẽ đã tới phân thân kỳ đỉnh núi..."

Câu này của Mễ Ty rơi xuống khiến Hạ Vũ giật mình không phải một hai đầu bởi xuyên theo như tiểu thuyết, đến cùng lúc này đứng đầu giới chính đạo là Thiên Kiếm Kì, tu vi tới Thủ thân kì hậu kì, người này chính là kẻ thù không đội trời chung với nàng cũng là sư phụ của Lan Băng Băng. Song song đó còn một người nữa là một vị trưởng lão của Nguyên Lực Tông tên Lịch Thừa Băng, tu vi ngang ngửa Thiên Kiếm Kì, sau này là sư phó của Hạ Kì.

Bất quá Hạ Vũ có khẳng định hai người này dù có lợi hại nhưng chưa hề được nhắc tới là đột phá Phân Thân Kì cho tới tận khi ngã xuống ở cuộc quần đấu tranh kiếm. Nói vậy này ông lão tu vi đạt tới Phân Thân Kì từ đâu mà ra, có lẽ chỉ có thể giải thích bởi lão già muốn ẩn giạt mà đi chính con đường tiên lộ của bản thân thôi, không hề phô trương thanh thế, cái gì mà nhất đại cao thủ đều không đáng một hào.

Lúc này Hạ Vũ chợt như hiểu ra cái gì đó, cũng thấy con đường phía trước không quá đổi đen tối như bản thân vẫn luôn luôn ngộ nhận. Người có thể cho người là nhất, cho người có thể nắm cả thế giới trong lòng bàn tay không ai dám làm trái, bất quá người lại quên rằng thế giới này to lớn, phức tạp vô cùng, cuộc sống lúc này của nàng không còn chỉ đơn thuần là xuyên vào tiểu thuyết nữa mà là hiện thực, thật đến từng chút, sẽ không còn chỉ xoay quanh vài cái nhân vật nữa, cũng không chỉ mãi mãi gắn liền với nữ chính mà chính nàng cũng sẽ có những khoảng riêng của bản thân để bay lượn.

Người xưa có câu người giỏi còn có người giỏi hơn, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, Hạ Vũ nàng có tư chất thiên phú, lại có bảo vật trang bị, biết được các kịch tình, đây nếu bị Lan Băng Băng đánh bại cũng hãy đừng trách số phận mà là bởi bản thân chưa cố gắng tới cùng thôi.

Lúc này Hạ Vũ có xúc động chân tay được giải phóng, thương thế bình phục ngay lập tức để tu luyện bởi nàng biết nàng kém Lan Băng Băng vốn không chỉ một chút. Nhưng nghĩ thì nghĩ thế thôi chứ hiện thực là nàng đang vô lực nằm bó gối ở đâu, ngay đến cử động một chút cũng khó khăn, như thế gì tu luyện cũng hãy để sau đi

_"Tĩnh rồi ư, cảm thấy tốt chứ?" một âm thanh ấm áp vang lên phá vỡ sự yên lặng vốn có của không gian, kéo Hạ Vũ trở lại với hiện thực. Nàng quay lại, ánh mắt rơi vào một cái thiếu niên. Thiếu niên có đôi mắt phượng, mũi cao, da trắng, đáng người cân đối.

Dù người này Hạ Vũ có khẳng định là lần đầu tiên gặp mặt nhưng không hiểu sao lại thấy quen thuộc vô cùng, có lẽ bởi người này cũng có đôi mắt phượng giống nàng ca ca Hạ Văn...

Hạ Vũ chớp chớp mắt ý là bản thân tốt hơn rồi, lại nở một nụ cười với thiếu niên, dù sao người ta cũng cứu mình một mạng, cư xử không thể nào qua loa được. Kia thiếu niên thấy Hạ Vũ cười cũng cười đáp trả, tiến lại ngồi xuống bên cạnh, kê lại cái chân ngay ngắn

_"Bây giờ cái gì cũng đừng nghĩ, mọi chuyện đều dễ tốt hơn thôi. Vấn đề lúc này là hãy dưỡng thương cho tốt, còn về..."

Thiếu niên nói đến đây chợt không nói nữa, cánh tay cũng khựng lại. Hạ Vũ thấy có gì đó không ổn, mày nhẩn lại ý thắc mắc. Thiếu niên đang ngáy người thấy biểu cảm của Hạ Vũ thì giật mình, lại nở một nụ cười ấm áp

_"Không có gì, mọi chuyện sẽ tốt, ta tên là Lăng Vân, mau mau khỏe nhé, ta đi luyện cho muội chút đan chữa thương"

Thiếu niên nói xong thì nhìn nàng một cái rồi đứng dậy bước nhanh ra bên ngoài. Hạ Vũ nhẩn mòi, kia thiếu niên tên Lăng Vân nói những điều thật sự rất khó hiểu, giống như bản thân mình gặp chuyện gì không may vậy và vị ca ca này đang ra sức an ủi bản thân vậy, có khi nào bản thân bị thương quá nặng không?...

Dưới sự chăm sóc nhiệt tình của Lăng Vân, không đầy một tháng sau Hạ Vũ đã có thể ngồi dậy, đi lại được, nhưng cũng chính là chỉ đi lại được thôi. Trong một tháng này, Hạ Vũ không biết đã dùng bao nhiêu đan dược nữa, chỉ thấy nàng ăn chúng thay cho cơm, mà tất cả đều là Lăng Vân luyện chế.

Nàng cũng có lén lút chia sẻ cho Mễ Ty, muội ấy vì thế cũng tốt lắm rồi, trong một tháng cũng đột phá yêu thú nhất tầng. Chính vì vậy nàng cũng hiểu chỗ

đan được kia thực sự là đồ tốt,nhưng mỗi lần nói cảm ơn thì Lăng Vân lại hiền lành đáp lại

_"Không có gì,tất cả đều là do ta luyện chế,không có gì quý trọng cả..."

Cũng chính vì vậy Hạ Vũ luôn luôn biết ơn Lăng Thiên,cũng vô cùng phối hợp để nhanh khỏi, nhưng không ngờ phải mất tới một tháng tài năng mới xuống được giường,dù có hơi trễ chút nhưng Hạ Vũ thấy như thế tốt lắm rồi

_"Vân ca,ta là đi được rồi,phải chăng có thể tu luyện lại rồi phải không?" Hạ Vũ thực biết ơn Lăng Vân, lại thực thích gọi Vân ca như thế, điều này làm nàng thấy Lăng Vân như đại ca của mình,lại giống như Hạ Vân ngày nào

_"Muội không..."

_"Muội sẽ cẩn thận..." Hạ Vũ chặn ngay lời Lăng Vân bởi nàng biết hẳn chuẩn bị nói gì. Không hiểu sao mỗi lần nàng muốn tu luyện Lăng Vân luôn cản,nếu như lúc đầu còn do thương thể,nhưng theo thời gian lại làm Hạ Vũ sinh ra lo lắng,có lẽ là xảy ra chuyện gì chứ?

Hạ Vũ ngồi xuống,mắt nhắm lại,tinh thần thả lỏng,đem thần thức tỏa ra. Hoàn hảo, thần thức không chút thay đổi, cũng không xuất hiện dị biến, có lẽ là nàng lo nghĩ nhiều thôi.

Nhưng khi vận dụng linh lực , Hạ Vũ mất tái đi, kinh mạch của nàng là làm sao rồi...tất cả chúng....tất cả chúng đều bị tổn hại...đây là sao rồi... là do ngày đó chương phong kia ư...tại sao lại như thế...vội vàng mở mắt

_"Vân ca, vân ca, ta kinh mạch...bị là làm sao...làm sao rồi..." Hạ Vũ tái mặt đi,cổ sức hỏi.Lăng Vân thấy vậy rất khó xử

_"Ngày đó...ừ...ngày đó muội thương thể rất nhanh..."

_"Ngày hôm đó..." Hạ Vũ mất cụp xuống,nàng thật ngây thơ cho rằng trốn thoát chương phong của đôi thụ yêu kia dễ như vậy, thì ra là không phải thế, bất quá nàng không muốn từ bỏ, đường tiên lộ không thể dừng ở đây được,còn nhiều chuyện chờ nàng làm lắm,vội vội hỏi tiếp

_"Vân ca, muội muốn tu luyện, rất muốn, muội còn nhiều chuyện phải làm lắm, không thể như thế này được" Hạ Vũ vừa nói nước mắt vừa ào tuôn rơi...không được..không được

_"Kinh mạch bị hủy còn muốn tu luyện, nực cười, không tự xem lại bản thân là cái dạng gì mặt hàng..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Điều Kiện

"Kinh mạch bị hủy còn muốn tu luyện, nực cười, không tự xem lại bản thân là cái dạng gì mặt hàng..."

Âm thanh lạnh lùng vang lên từ phía ngoài, sau đó vị lão giả mở cửa bước vào, nhìn Hạ Vũ đầy châm chọc. Hạ Vũ đang đứng, nghe vào tai chữ "kinh mạch bị hủy" cả thân mình lung lay,ngã ngồi xuống giường

_"kinh mạch bị hủy, làm sao...làm sao lại như thế...Vân ca, ta...ta..." Hạ Vũ thất thần quay sang nhìn Lăng Vân, hỏi vô thức, mong muốn một câu nói "chỉ là đùa"

Lăng Vân khó xử nhìn Hạ Vũ,không biết nói làm sao, nhưng hẳn chưa kịp nói gì thì kia lão giả đã cướp lời

_"Ngươi nghĩ sao, chương phong mạnh nhất của phân thân kì ,không đem ngươi nghiền nát là không được. Ngươi chính là cái ngoại lệ, nhặt về được cái mạng xem ra cũng không thể nói không có phúc phận!"

_"Nhặt về cái mạng...ha ha...cái mạng..."

Hạ Vũ nghe lão giả, cười vô thần. Một cái mạng nàng nhặt về như thế này để làm gì, kinh mạch bị hủy thì không tu luyện được là chuyện chắc chắn rồi,như thế thù kia phải làm sao, việc tái sinh nương phải làm sao.

Hạ Vũ nhìn lên ngực nơi Mễ Ty đang bám chặt, muội ấy lại sẽ làm sao đây, nếu sáu bảy mươi năm nữa nàng chết đi sẽ liên lụy muội ấy mất, muội ấy đáng được hưởng thứ tốt hơn mà không phải như này. Lúc này nước mắt Hạ Vũ cứ thế trào ra, nàng bỗng có suy nghĩ nếu như Mễ Ty không phải là linh thú của nàng mà là của Lan Băng Băng có khi nào giờ đây muội ấy vẫn còn là thần thú, vẫn ngạo khí đầy mình không.

Không biết có phải nước mắt của Hạ Vũ hay do sự liên hệ giữa chủ nhân và linh thú, Mễ Ty nhẹ nhàng cử động, truyền âm tới

_"Ty không nên nghĩ như thế, thời gian qua cũng rất tốt mà"

_"Mề Ty, ta có lỗi với muội, có lỗi với đại ca cùng nương, có lỗi..." nghĩ đến đây Hạ Vũ khóc đến nấc cụt, không thể thở được. Chút hy vọng của nàng cứ như thế vụt mất, làm sao, làm sao đây..."

_"Chẳng phải tỷ còn sống sao, sống là tất cả, thế giới này có muôn vàn điều thần bí, rất có thể tỷ sẽ tìm được cách chữa trị..."

Hạ Vũ đang vừa cười vừa khóc trong vô thức, tự nhiên nghe vào tai từ này của Mề Ty, tự nhiên như tìm ra phương hướng, vội quay sang Lăng Vân

_"Vân ca, ca là luyện được sư, ca có thể luyện được đan dược giúp muội chữa trị đúng không?"

Lăng Vân nhìn Hạ Vũ mắt ngấn lệ, nhìn mình đầy hi vọng, hẳn cũng không biết phải làm sao cho đúng. Hẳn biết vấn đề của Hạ Vũ là cực kì nghiêm trọng, với thành tựu là luyện được sư tam thành của bản thân là vô phương giúp được, nếu là sư phụ rất có thể còn có cách.

Vì thế Lăng Vân quay lại nhìn lão giả. Hạ Vũ thấy được hành động của Lăng Vân, biết ca không có cách nào giúp đỡ, nhưng có lẽ lão gia kia có

_"Lão giả, người có cách giúp tiểu nữ đúng không? Cầu người hãy ra tay cứu giúp tiểu nữ..."

Hạ Vũ từ giường chạy xuống quì trước mặt lão giả. Đây là hi vọng duy nhất của nàng

_"Ta vì sao phải giúp ngươi..."

_"Tiểu nữ..." Hạ Vũ ghen lời trước câu hỏi của lão giả. Đúng vậy, nàng có gì báo đáp được sự giúp đỡ to lớn này đây

_"Sư phó giúp đỡ..."

_"Ngươi cầm miệng cho ta, ngươi không có việc ở đây"

Lăng Vân vừa mở miệng muốn cầu xin giúp Hạ Vũ thì đã bị lão giả chặn đứng, lườm cho một cái. Tuy nhiên hắn vẫn cố gắng nói thêm

_"Sư phó, chuyện năm năm sau, người cũng không được quên..."

_"Ngươi..." lão giả trừng mắt nhìn Lăng Vân nhưng sau đó không nói gì nữa mà như nghĩ nghĩ cái gì đó, lại nhìn về phía Hạ Vũ

_"Ta có thể giúp ngươi, tuy nhiên ngươi phải giúp ta một việc..."

Hạ Vũ nghe vậy hết sức vui mừng, nàng được cứu rồi

_"Lão giả cứ nói, tiểu nữ sẽ cố gắng hết sức làm cho kì được"

Thật không ngờ lão giả nghe chỉ hừ một cái

_"Cố gắng, ngươi nghĩ cố gắng mà đủ ư, ngươi... phải dùng cả mạng sống mà quyết tâm, nếu không cũng chẳng cần ta ra tay mà ngươi cũng sẽ bị thiên hsj nghiền nát"

Hạ Vũ biết chuyện lão giả không phải dễ dàng, nhưng cũng không nghĩ tới lại nguy hiểm nhường này. Bất quá nguy hiểm có sao, chỉ cần nàng dùng cả tâm trí lực làm việc cố gắng, mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi. Chẳng phải có câu không có cánh cửa nào là đóng lại hoàn toàn sao. Vì vậy Hạ Vũ tự tin gật đầu

_"Ngài cứ nói, tiểu nữ sẽ chắc chắn làm được, nếu không cũng sẽ không tại..."

_"Tốt, nhưng ngươi biết chuyện đó cũng không phải nói chơi. Ta sẽ giúp ngươi khôi phục lại kinh mạch, sau đó lại tự tay giáo ngươi tu luyện. Tất cả để năm năm sau ngươi tiến vào hoàng gia bí cảnh, cướp tranh cho ta một khúc ngàn năm nhân sâm..."

Hạ Vũ nghe xong giật mình, năm năm, lại hoàng gia bí cảnh, cái này không phải quá trùng hợp đi, vội hỏi

_"Tiểu nữ sẽ làm được. Vậy xin ngài cho tiểu nữ biết quý tánh được không, tiểu nữ muốn khắc sâu ân tình này đến cuối đời..."

_"Ngươi ư, không đủ mặt mũi để biết tên ta. Tuy nhiên cũng phải nói ngươi có ý chí chưa biết sự tình cũng đã đồng ý. Vậy đi, nếu có thể hoàn thành công chuyện, ta sẽ nhận ngươi làm đồ đệ..."

_"Thật vậy chăng...?" Hạ Vũ nghi ngờ hỏi

_"Đương nhiên thật, vấn đề là ngươi có hoàn thành được không thôi. Bởi cùng ngươi tranh đoạt gốc sâm này cũng là người không phải vừa, chỉ cần so ra về tư chất thiên linh căn cũng đã đủ nói rồi

_"Cái gì, thiên linh căn..." Hạ Vũ ngỡ ngàng, thiên linh căn này không phải nói Lan Băng Băng chứ

_"Sao, sợ rồi à "

Lão già thấy Hạ Vũ như vậy,nĩa mai cười

_"Không,chi là có chút giệt mình thôi,gì chứ cũng chỉ là thiên linh căn, tiểu nữ sẽ cố gắng tranh phong để làm tròn sứ mệnh"

Hạ Vũ nói cũng không phải là giả,theo như lời lão già nàng cũng đoán ra được năm phần mười đó là ai. Nhưng như thế thì có sao, với nàng chuyện đó giờ không còn là quan trọng nữa rồi

_"nếu vậy ta cũng không nói nhiều nữa,ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu quá trình chữa trị. Ngươi hãy chuẩn bị tinh thần đi,chuyện này có khi còn đau đớn hơn lúc ngươi bị phế bỏ. Đúng rồi,ngươi phải nhớ,người cùng ngươi cướp đồ là thứ nhất chính đạo đệ tử : Lan Băng Băng"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghênh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Trở Về

"Nha đầu, hôm nay tập luyện đến đây thôi"

Trên đỉnh một ngọn núi xung quanh trắng xóa màu băng tuyết, một ông lão râu tóc bạc trắng,khoác trường bào màu xanh nhạt đang chăm chú theo dõi phía xa một người.

Đó là một thiếu nữ đáng người dong dong cao, làn da bạch ngọc trong suốt, đôi môi đỏ hồng tự nhiên, mũi quỳnh, nhưng nổi bật hơn cả đó là đôi mắt phượng.

Đôi mắt ấy có lông mi dài cong vút, long lanh như biết nói, hút nhân dân sâu vào trong đó, nhưng lại thêm chút cương liệt, chí khí. Tất cả tạo nên một thứ gì đó rất đặc biệt khiến người ta muốn tiến đến mà hiểu rõ nhiều hơn, sâu hơn. Người này không ai khác chính là Hạ Vũ.

Hạ Vũ nghe ông lão nói, vội thu lại kiếm, lau mồ hôi trên trán, quay lại chấp tay

_"cảm tạ tiền bối chỉ dạy..."

_"Không có gì, chỉ là ta bị đói, ngươi mau chóng trở về chuẩn bị bữa tối đi"

_"Vâng". Hạ Vũ mỉm cười cúi đầu chào rồi quay lưng bay về phía chân núi, nơi có một căn nhà lá đơn sơ. Đây đúng là căn nhà năm đó Hạ Vũ bị phế bỏ mở mắt tỉnh dậy.

Năm năm trước đây,khi biết bản thân bị phế nàng đã lâm vào tuyệt vọng,nhưng may mắn có lão già giúp đỡ mọi thứ mới lại trở về như thường. Nghĩ lại những ngày này nàng cảm thấy vô cùng ngoài sức tưởng tượng của bản thân của cả hai kiếp cộng lại. Dù biết tình cảnh lúc đó hết sức khó khăn ,lại không nghĩ tới lão già dùng một cây châm để "khâu" lại kinh mạch.

Đúng vậy,chính là "khâu" từng đoạn kinh mạch bị đứt. Hạ Vũ còn nhớ lúc cây châm tiến vào cơ thể,luồn lách khắp nơi mà bản thân phải luôn luôn trọng trạng tỉnh tỉnh táo,cảm giác đau đớn đến chết đi sống lại. Nàng có thể nghe thấy tiếng di chuyển của cây châm,mỗi khi nó dừng lại để chữa trị là một cơn đau ào ào truyền tới khiến không thể thở nổi.

Nhiều khi vì quá đau đớn Hạ Vũ ngất đi nhưng khi tỉnh lại lại vẫn sẽ tiếp tục,có khi bản thân muốn buông bỏ nhưng nghĩ tới ca,nương,

Mề Ty lại cắn răng chịu đựng. Quá trình này kéo dài suốt hơn một tháng,nàng cứ chữa,ngất,tỉnh dậy lại chữa,cứ thế tới một ngày lão già không đưa châm tiến vào nữa,mà thay vào đó cho nàng ngâm trong dược liệu một tuần để tắm bổ lại thân thể,lúc này mới chính thức kết thúc.

Hạ Vũ còn nhớ khi nghe lão già nói bản thân đã trở lại như thường,nàng đã khóc ,môi lại vẫn nở nụ cười,hi vọng của nàng đã trở lại. Nhanh chóng năm năm qua đi không, Hạ Vũ dưới sự chỉ dạy của lão già dần dần trưởng thành,tu vi cũng theo đó mà tịnh tiến đi lên,nàng lúc này tu vi đúng là luyện khí kì thập cấp,chi một chút nữa là tiến vào Trúc cơ...

Lão già đứng đó nhìn theo bóng lưng dần dần khuất xa của Hạ Vũ thì gương mặt dần dần dần ra,nở một nụ cười thỏa mãn. Có trời mới biết hân vui về như thế nào. Cách đây mười lăm năm trước, vì không đồng ý giới chính đạo liên hiệp diệt đi Hạ gia cùng Phượng gia,thân lại là một cái trường lão,hắn đành lựa chọn không đứng về phía bên nào mà lựa chọn rời đi.

Thật không ngờ lần rời đi này chứng kiến chính đạo tuy diệt được Hạ gia cùng Phượng gia nhưng thân cũng đại thương nguyên khí,hắn bỗng nghiệm ra đạo pháp ,thuận lợi đột phá thủ thân kì tiến vào phân thân kì. Tuy nhiên tiến giai do lĩnh ngộ đạo pháp chính là nguy hiểm hơn gấp bội,nhất là lại bên ngoài không có một ai hộ pháp,và hắn chính là người này.

Lần ấy tiến giai quả thực là ngàn cân treo sợi tóc,đúng lúc khi tới giờ khắc quan trọng thì bản thân bị yêu thú tấn công. Cũng may yêu thú tu vi không cao,mà hắn cũng kịp tế ra pháp bảo bảo hộ trước đó rồi ,nhưng những chấn động này lại khiến quá trình gặp chút bất trắc làm cái này giai hắn đứng thực sự rất lung lay. Vì thế,hắn mới đánh liều đi cứu giúp Hạ Vũ để đoạt tới tay khúc sấm ngàn năm.

Bất quá cứu ra rồi này nha đầu hần thật không ngờ mới là nhất đại cơ duyên của lần rời đi này. Trong năm năm, nha đầu tiến giai thần tốc, đi từ một cái nhị cấp luyện khí đến nay đã thập cấp, nếu so sánh ra kia đồ đệ của Thiên Kiếm Kì có lẽ còn kém đi.

Lão giả muốn ngửa mặt lên trời mà cười lớn, hần muốn thấy bản mặt của Thiên Kiếm Kì sẽ ra sao khi luôn luôn tự cao đồ đệ thiên tư trác tuyệt.

Nếu như năm đó hần chỉ nói băng quơ, thì giờ đây kia nha đầu hần là nhắm thực sự rồi, có gốc sâm hay không cũng không quan trọng nữa.

Hạ Vũ thu lại phi kiếm, đáp xuống phía trước căn nhà. Từ ngày khôi phục lại, do bản thân chưa là trúc cơ nên chưa tích cốc, mà Lăng Vân cũng giống nàng, vì vậy Hạ Vũ nhận chân xuống bếp làm vài món đơn giản, lại thật không ngờ được lão giả cùng Lăng Vân nhiệt liệt đón mừng, vì thế nàng dứt khoát một ngày làm ba bữa.

"Vân ca, ca làm gì vậy?" Hạ Vũ vừa mở cửa đã thấy Lăng Vân đang tắt bật bên đồng hồ đặc. Năm năm qua đi, Lăng Vân đã trở thành một đại nam nhân, sức cuốn hút đúng là không thể cưỡng lại a.

Nghe thấy tiếng Hạ Vũ, Lăng Vân quay đầu lại, cười một cái

"Ta vừa nhận được sư phụ truyền âm, muốn mau chóng thu dọn đồ đạc, ngay tối nay chúng ta sẽ rời đi..."

"Rời đi?" Hạ Vũ sững sờ

"Đúng vậy, muội không phải quên rồi hẹn ước khi đó chứ, giờ chính là đúng hạn năm năm rồi..."

"Muội là không có quên, chỉ là cảm thấy thời gian trôi đi thật nhanh, mới đó mà đã năm năm, thật là lướt tiếc cảm giác yên bình nơi đây..." Hạ Vũ cúi đầu, nàng biết một khi rời khỏi nơi này, quãng ngày sau này của nàng có lẽ là xuất hiện thật nhiều gợn sóng

Như cảm nhận được điều Hạ Vũ lo lắng, Lăng Vân phất tay, tiến tới xoa đầu nàng, cười ấm áp

"Muội không cần quá lo lắng, có ta cùng sư phụ, mọi chuyện đều sẽ ổn thôi"

"Có lẽ sẽ như thế..." Hạ Vũ yếu ớt cười lại, dù biết đây là lời an ủi nhưng lòng cũng thấy thật ấm áp, tựa như...đúng vậy, tựa như Hạ Vân ca đang đứng đây ngày nào

"Nụ cười đó là có ý gì, không lẽ ta còn không bảo vệ được nha đầu nhà ngươi. Mau mau đi làm cơm, ta đói rồi"

Lời của lão giả vang lên làm Hạ Vũ giật mình, cúi đầu, sau đó tiến vào phía trong, nàng thật không hề biết đây chính là lời hứa danh dự, hai người ấy sẽ luôn luôn đứng về phía nàng dù có chuyện gì xảy ra đi nữa...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Hiểu Lòng Người

Hạ Vũ tiến vào trong gian bếp, chuẩn bị vài món ăn đơn giản rồi bê ra bên ngoài. Lúc này lão giả và Lăng Vân đã ngồi tại đó rồi

"Hôm nay ngươi làm món bánh hoa quế sao?"

Hạ Vũ nghe lão giả nói vậy, quay lại nhìn, cười nói

"Ngài thích món này mà!"

Lão giả sững sờ, làm sao mà nha đầu lại biết được chứ. Lại như hiểu được nghi vấn, Hạ Vũ nói

"tiểu nữ thấy mỗi khi chuẩn bị món này, ngài đều ăn nhiều hơn hai khẩu"

Lão giả nhìn Hạ Vũ đầy suy ngẫm sâu xa. Con người ở càng trên cao, càng được nhiều người sợ hãi thì càng thấy cô đơn, càng thêm khát một sự quan tâm từ thực lòng.

Phải nói hành động này của Hạ Vũ tác động thực lớn đến lão giả. Chỉ dựa vào một vài hành động nhỏ mà đoán được ra sở thích của ai đó có thể thấy được người này có lòng tới đâu. Nghĩ vậy mắt lão giả dịu đi, lần đầu tiên sau năm năm lão gọi tên của nàng

"Hạ Vũ, ngươi ngồi xuống, ta có chuyện muốn nói"

Hạ Vũ nghe vậy vội vàng sửa soạn lại mọi thứ, sau đó ngồi yên lặng nghe

_"Ngươi là nghe Vân nhi nói về việc rời đi rồi đúng không?"

_"Đúng vậy, Vân ca quả thật có nói cho tiểu nữ biết"

_"Ngươi là biết mục đích của lần này đòi đi chứ?"

_"Tiểu nữ biết, là tiến vào hoàng gia bí cảnh cướp đoạt gốc sâm ngàn năm.." Hạ Vũ cẩn trọng đáp lại

_"hảo, ngươi vẫn còn nhớ rõ là tốt, chỉ có điều ta mới nhận được tin truyền đến, kia đồ đệ của Thiên Kiếm Kì tên Lan Băng Băng, mấy ngày trước đã thành công tiến vào trúc cơ cảnh giới"

_"Cái gì, trúc cơ..."

Hạ Vũ giật bản mình, năm năm qua đi Lan Băng Băng đã thành công tiến vào trúc cơ rồi sao, còn nàng, nàng thì như thế nào.

Năm năm qua nàng khổ công tu luyện ngày đêm, mỗi sáng đều cùng lão giả lên núi tu luyện, chịu cái rét buốt cắt da cắt thịt để cho cơ thể tăng sức chịu đựng, buổi tối lại tĩnh tâm tu luyện, đem thần thức tiến vào "Sóng Lửa" tháp để cường đại lên thần thức.

Có thể thấy năm năm qua cuộc sống của nàng chỉ có mỗi duy nhất sự kiện đó là khổ tu và khổ tu, nàng muốn bản thân mau chóng cường đại.

Cứ ngỡ khi tiến vào luyện khí đại viên mãn là nàng đã đuổi kịp Lan Băng Băng, lại thật không ngờ vẫn là đi chậm nửa bước. Cứ như vậy xem ra chuyện cướp được gốc sâm ngàn năm, lại xa hơn một chút về trả thù cùng cứu nương thật là hơi có chút khó khăn. Dù sao này cửa ải tiến vào trúc cơ cũng không biết khi nào mới có thể phá bỏ

_"Năm năm qua hẳn ngươi cũng đoán được thân phận của ta một hai đi..." Câu nói của lão giả kéo Hạ Vũ về hiện thực, lại chỉ không ngờ lão giả sẽ hỏi như vậy

_"Tiểu nữ không dám đoán bừa..."

Lão giả từ chối cho ý kiến về câu trả lời này, nghỉ một chút mới tiếp

_"đúng vậy, ta chính là đại trưởng lão của Nguyên Lực Tông, Lịch Thừa Băng. Còn ngươi chính là hậu duệ của Hạ gia cùng Phượng gia năm đó..."

Hạ Vũ nghe như vậy sợ hãi, hai mắt tròn tròn

_"Ngài...ngài làm sao..."

_"Không cần kinh ngạc, chuyện này thật sự quá dễ dàng đoán được. Họ Hạ trên đời này có nhiều lắm, nhưng lại có tốc độ ngược thiên như vậy cũng chỉ có một..."

_"Ngài....ngài..." Hạ Vũ mặt tái đi, rùng mình

_"ngươi không cần phải lo, ta lại là có suy nghĩ khác với lũ người kia..."

_"Ý ngài là..." Hạ Vũ nghi hoặc hỏi

_"ta tiến đến cái giai bậc này cũng không hiếm lạ mấy cái của gia tộc ngươi, mà thứ ta hiếm lạ chính là nhân tài, người đủ để ta đem tinh hoa cả đời để truyền lại..."

_"Tiểu nữ..." Hạ Vũ ngơ ngác hỏi

_"mười năm trước, chính ta là người phát hiện ra Lan Băng Băng là cái mầm tốt, muốn nhận đứa nhỏ này làm đồ đệ, lại thật không ngờ sau khi tiến trụ Nguyên Lực Tông, tin đồn nàng ta là Thiên linh căn không biết tại sao lại lộ ra truyền khắp nơi. Chính vì thế Thiên Kiếm Kì cũng đánh chủ ý, nhưng ta hoàn toàn tin vào con mắt của mình.

Vậy mà không hiểu hán dùng cách gì lôi kéo được con bé, ngay trong buổi bái sư, khi dâng trà lại không phải về ta mà là kia chương môn. Như vậy ngươi nghĩ ta nên làm sao đây ? Vì vậy ta đã rời đi, muốn lịch lãm khắp nơi để tìm lấy cơ duyên, còn về việc đồ đệ thì cũng không cần nói, thiên linh căn chính là ngàn năm có một, mà ta cũng sẽ không chấp nhận một kẻ tư chất không ra sao để bồi dưỡng, phải biết tư chất chính là nền móng quyết định trên tiền lộ gặp ghềnh này ngươi đi xa được bao nhiêu..."

Hạ Vũ im lặng ngồi nghe, thật không ngờ chuyện nhận sư phụ cũng còn có một vòng quanh như vậy

_"Nhưng đúng là cơ duyên, năm năm trước ta gặp được Vân nhi, hẳn cũng là thiên linh căn, sau đó ngoài ý lại gặp ngươi..."

_"Tiểu nữ..."

_" Vì vậy, khi tiến vào Nguyên Lực Tông, người chính là ta đồ đệ, hiểu chứ?"

_" Dạ" Hạ Vũ nhỏ giọng đáp lại

_" Đương nhiên đó cũng chỉ là danh nghĩa, còn muốn trở thành sự thật còn phải xem người hành động ra sao. Đúng rồi, nếu người ở dưới ta danh nghĩa đồ đệ sẽ được bỏ qua một vòng lượt tranh đấu dành danh ngạch. Bất quá này cuộc đấu bên cạnh như thế, còn thêm vào đó một quả trúc cơ đan..."

_" Trúc cơ đan, ngài nói thật ư?" Hạ Vũ bừng tỉnh, Trúc cơ đan a, trúc cơ đan, đây đúng là thứ nàng thiếu lúc này.

Một viên trúc cơ đan có thể tăng lên 20% xác suất thành công tiến giai. Này con số chính là thật lớn trên con đường tiên lộ nghịch thiên này. Đây cơ hội tốt như vậy nàng sao có thể bỏ qua đây

_" Trưởng lão, tiểu nữ có thể tham gia cuộc thi này không? " Hạ Vũ ngưng ngưng hỏi

_" Người..."

_" Đúng vậy, viên trúc cơ đan kia tiểu nữ cũng muốn tranh một hai. Ngài cũng biết tiểu nữ lúc này cần nhất đúng là cái đó mà"

_" Người ư, có ý chí cũng không tệ, bất quá cuộc thi này nếu không nắm chắc lọt vào top 10 thì cũng đừng có suy nghĩ đó, tránh làm ta mất mặt"

_" Tiểu nữ sẽ không làm người mất mặt, thật sự" Hạ Vũ gật đầu khẳng định

_" Nói thì hay lắm nhưng đến lúc đó người mới thấy. Mà thôi, cứ xem như cọ xát một lần vậy..."

_" Tiểu nữ cảm tạ"

Lại thật không ngờ lão giả lấy ra một thanh bảo kiếm, toàn thân hết sức đơn giản, chỉ ánh ánh một lớp sáng xanh nhè nhè, vừa nhìn đã biết không phải vật tục phàm

_" Đây kiếm tặng cho người"

Hạ Vũ kinh ngạc đón lấy, chỉ thấy một cảm giác lạnh lạnh truyền đến, sau đó cả người nàng thư sướng, tràn đầy linh lực. Nàng hiểu chỉ có bảo vật mới có thể tạo ra cho người dùng cảm giác, khiến họ cảm nhận được nó, coi nó có thực chứ không chỉ là một đồ vô tri. Hạ Vũ khẽ vuốt vuốt kiếm

_" Người không tò mò lai lịch của thanh kiếm?" lão giả thấy hành động của Hạ Vũ thì ngạc nhiên vô cùng

_" điều đó không quan trọng, chỉ là tiểu nữ rất thích nó là được, cảm ơn ngài rất nhiều" Hạ Vũ cười đáp trả

Lịch Thừa Bàng thật không ngờ Hạ Vũ lại trả lời như thế. Đúng vậy, điều này có ý nghĩa gì đâu, cũng giống như tiên lộ, chỉ cần người thích, người cho là đúng là được rồi. Này đứa nhỏ hần càng ngày càng vừa lòng

_" Chúng ta mau ăn, một lát nữa sẽ khởi hành trở về Nguyên Lực Tông.."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Nguyên Lực Tông

Hạ Vũ không tin vào mắt mình nữa, phía trước chính là môn phái Nguyên Lực Tông trong truyền thuyết đứng đầu giới chính đạo ư ?

Không phải nói đùa nàng chứ, sau một buổi tối phi hành lại đến chân một ngọn đồi bé nhỏ như vậy. Phải chăng như trong tiểu thuyết có chút cảm đạo nào chăng, vội vàng chỉnh trang lại quần áo, quay sang hỏi

_" Tiên bối, có khi nào ngài nhầm phương hướng không...?" Hạ Vũ nói xong câu này cũng thấy không thuyết phục được bản thân, một người tu vi đã đến phân thân kì sống trên ngàn tuổi, như vậy suy ra trụ ở nơi đây đơn vị cũng tính trên trăm, có khi nào lại nhầm được chứ. Quả nhiên lão giả quay lại liếc nhìn Hạ Vũ một cái, từ từ nói

_" Người là quên thân phận của bản thân lúc này?"

Hạ Vũ ngớ người, vỗ đầu một cái sau đó chấp tay

_" Đồ nhi xin sư phó thứ tội"

Lão già thấy vậy mới hài lòng, gật gật đầu, quay lại phía ngọn đồi

_"Ta đã sống hai ngàn tám trăm tuổi, ở tại nơi đây đã tới gần hai ngàn năm, ngươi thử nghĩ ta có thể nhằm được không..."

_"Cái gì, hai ngàn tám trăm tuổi..." Hạ Vũ cảm thấy mình như bị ngu vậy, nàng dù có đọc nhiều lắm tiểu thuyết nhưng khi thấy một lão quái vật ngót ba ngàn tuổi mà bề ngoài cũng chỉ như mới bảy mươi, quả thực quá sức chịu đựng

_"Ba ngàn năm nói dài thì thực dài, nói ngắn cũng thực ngắn. Con người mà, rồi cũng sẽ chết đi, chỉ có tu đạo đại thành tiến tới phi thăng mới chân chính thoát khỏi bể khổ này.

Luyện khí kì tam tầng đầu thật dễ vượt qua, mỗi năm có thể một cấp. tiếp theo tam tầng lại là năm năm một cấp, tam tầng tiếp theo lại là mười năm một cấp.

Duy chỉ có luyện khí kì đỉnh cấp thập cường là không có như vậy trung bình năm mà qua, bởi vì cái này của ai khiến người ta tăng cường không chỉ gấp hai có thừa, một tên trúc cơ dù có là sơ kì đi nữa cũng có thể chống đỡ năm tên thập cấp luyện khí kì.

Nếu có thể tiến trúc cơ lại là sẽ như thế, ba cấp đầu hãy cứ trung bình là ba mươi năm đi, tiến cấp bốn sẽ là bốn mươi năm, cho đến cấp bảy sẽ lại là một cái cửa ải.

Hạ Vũ à, nói cứ như thế nhân lên, cuộc đời của kẻ tu sĩ là những tháng ngày tranh cướp với thời gian, dồn muôn vàn tâm huyết cùng cố gắng và hơn hết là ý trời, không phải vì thế người ta lại làm sao đánh giá cao những người có thiên tư thượng thừa chứ.

Trên thế giới tu chân này, người của Hạ gia cùng Phụng gia chính là những kẻ như thế, hãy nhìn vào nương nương sẽ rõ, mười lăm năm trước Phụng Nghi tiến vào nguyên anh khi chưa tới trăm tuổi, đây có thể coi là tu luyện nghịch thiên mà ai cũng hằng ao ước..." Lịch Thừa Bằng ngừng lại, nhìn Hạ Vũ đây suy nghĩ, ánh mắt mông lung

Hạ Vũ thấy lão già như thế thì thật sự không hiểu nổi, tại sao ở đây lại có chút gì đó đau thương chứ. Nàng biết Lịch tiên bối sẽ không làm hại mình, bởi nếu muốn nàng chính là trốn cũng không thoát, ngài ấy cũng không phải cố gắng vòng vèo như vậy, đành đánh bạo hỏi

_"Phụng gia cùng Hạ gia đúng là có bí mật, ngài thực sự không thấy dễ tâm sao. Nếu như có thể đến tay, biết đâu tu vi của ngài sẽ tăng cao..."

Hạ Vũ chưa kịp nói xong, lại thấy Lịch Thừa Bằng quay lại nhìn nàng, đầy tưởng niệm. Hạ Vũ có khẳng định đây là lần đầu tiên suốt năm năm qua nàng nhìn thấy như thế

_"Ta quả thực muốn tăng lên tu vi, hơn ai hết thấy, bởi chỉ có phi thăng mới gặp lại được người ấy..."

_"Người ấy..." Hạ Vũ kinh ngạc, không lẽ...

_"Ngươi muốn biết vì sao cả thế gian muốn diệt Phụng gia cùng Hạ gia, ta cũng không xuống tay không, bởi vì tổ ngoại của ngươi Phụng Thiên Kiều. Ta gặp nàng ấy trong buổi tỷ thí của lục đại môn phái cùng ngũ đại gia tộc tranh danh ngạch tiến vào thượng thừa bí cảnh. Nàng ta dựa vào tài năng đã đem ta đã bại danh được nhất cấp đỉnh cường, giây phút ấy khiến ta cả đời không quên được.

Qua một trăm năm khi ta tiến vào kim đan được mọi người tung hô thì nàng đã tiến cấp vào nguyên anh. Thêm năm trăm năm gặp lại khi ta tiến vào nguyên anh, nàng lại đã tiến thủ thần kì. Một ngàn năm sau khi ta tiến vào thủ thần kì nàng đã tiến phân thân kì. Một ngàn năm nữa đi qua ta vẫn chỉ tới thủ thần hậu kì mà nàng đã phi thăng. Cả cuộc đời ta là chuỗi ngày chạy dài theo nàng, muốn nàng như ngày đó trên lối đài quay lại nhìn ta một cái, nhưng ta thật sự không thể theo kịp..."

Hạ Vũ nghe Lịch tiên bối nói như thế, thật không ngờ đằng sau mỗi chi tiết lại có như vậy một chuyện. Lại nhìn về phía Lịch Thừa Bằng đang đứng, mắt ngước nhìn trời cao, Hạ Vũ chỉ thấy đó không phải một người tu vi thượng cấp khiến cả thiên hạ kinh sợ, mà chỉ một bóng dáng cô đơn, lẻ loi, với một tình cảm đáng quý nhưng thật đáng thương.

Trong suy nghĩ của nàng, con người vốn tồn tại thực ngắn, nỗi đau dù có sâu đậm cỡ nào cũng sẽ không thể đi qua quá lâu được, tới khi trăm năm nhắm mắt xuôi tay, mọi thứ đều trở về với cát bụi, mọi thứ lại như chưa từng tồn tại.

Nhưng bây giờ khi nhìn vào Lịch tiên bối, Hạ Vũ bỗng hiểu ra chữ tình thật không dễ buông bỏ, càng đi càng sâu, càng muốn rút ra lại càng lún vào, ta biết điểm bắt đầu nhưng lại không biết kết thúc khi nào, cũng không hề muốn kết thúc, nhiều khi chữ tình lại khiến người ta có nhiều động lực hơn hết thấy, nhân gian vốn chính là đa tình. Lão tổ Phụng Thiên Kiều của nàng thực hạnh phúc.

Dù ngài ấy có biết đến tình cảm của Lịch tiên bối hay không, nhưng có một sự thực là trên thế giới này có một người dành cả trái tim để yêu, để nhớ. Trong xa hội đen trắng trộn lẫn này, điều đó đáng quý biết bao.

Bất chợt, lão già lại lên tiếng

_"ngay từ khi nhìn nương nương lần đầu ta đã biết nương nương là hậu bối của nàng, không phải bởi gì cả, chính là dung mạo có ba phần tương tự. Như thế cũng coi như hậu nhân của người quen cũ, ta cũng sẽ lập lại là không khiến ai tổn thương nương nương. Bất quá ta không thể theo nương nương mãi được, dựa vào nhân, vào ngoại lực không bằng dựa vào chính mình. Ngươi hiểu ý ta nói..."

_"Đồ nhi hiểu..."

__ "Tốt, ta thật tôn trọng tên của ngươi, cũng muốn giữ lại nó để tưởng niệm. Bất quá một khi tiến môn phái, sẽ không chỉ một con mắt nhìn chăm chăm chúng ta, vì vậy ngươi phải nhớ kĩ những gì ta nói lúc này"

Hạ Vũ cũng đang băn khoăn cái này, đừng nói bản thân tu vi, tên tuổi khó che mắt mấy vị tham chiến mười lăm năm trước mà đáng sợ hơn kia là không thể tránh khỏi sẽ đụng độ Thiên Kiếm Kỳ cùng Lan Băng Băng.

__ "Xin sư phó chỉ giáo"

__ "Ngươi tên vẫn là Hạ Vũ, tuy nhiên dung mạo cần phải thay đổi thôi, như vậy sẽ bớt phiền toái nhiều lắm. Còn về thân thể lại cứ nói ngươi là ta nuôi dưỡng từ nhỏ, do gặp ta vào một ngày mưa nên đặt tên là Hạ Vũ, những lời giải thích sau đó cứ để ta. Nên nhớ mọi hành động phải thực cẩn thận."

__ "Đồ nhi rõ" Hạ Vũ thành tâm ghi nhớ những câu nói này. Nàng biết Lịch tiền bối nói tất cả là thật sự, nàng đúng là tiến vào hang ổ của kẻ thù lúc này

__ "đây là Dịch Nhan đan, chỉ cần uống viên thuốc này vào và tưởng tượng ra một khuôn mặt bất kì ngươi sẽ biến thành kẻ đó. Bất quá thuốc chỉ có tác dụng trong một tháng thôi, vì vậy nên mang dự trữ nhiều nhiều phòng khi cần thiết"

__ "Không biết uống vào có ai nhìn ra không ạ" Hạ Vũ dò hỏi, phải biết kia mấy gã hồ ly không dễ lừa gạt

__ "Này yên tâm, vấn đề là ở ngươi thôi..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghênh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Gặp Lại 1

"Này yên tâm, vấn đề là ở ngươi thôi..."

Hạ Vũ ngạc nhiên

__ "Đồ nhi...?"

__ "Đúng vậy, ngươi tốt nhất sau khi nuốt vào Dịch Nhan đan, vẫn nên tưởng tượng ra một dung mạo đừng quá chói mắt, tốt nhất là khác xa bây giờ..."

__ "Đồ nhi hiểu, nếu đề y nguyên như hiện tại không cần nói chừng môn nhân, ngay cả người hữu tâm liếc qua cũng sẽ nhận ra thôi..."

Nghe Hạ Vũ nói vậy, Lịch Thừa Bằng gật gật đầu tán thưởng

__ "Ngươi hiểu là tốt, hơn nữa bây giờ ngươi dung mạo cũng quá chói mắt đi. Tiến vào môn phái ta chỉ yêu cầu ngươi yên yên ổn ổn mà tu luyện, không cần phân tâm vào mấy trò đầu trí lòng vòng âm mưu."

Ta là sư phó coi như là bùa hộ mạng, nhưng xét trên một phương diện khác chính là bùa đòi mạng. Con người mà, không thể nhìn được người nào đó quá tốt hơn mình, trừ khi ngươi khiến họ tâm phục khẩu phục. Ngươi là hiểu ý ta nói ?"

__ "Đa tạ sư phó chỉ giáo"

Hạ Vũ uống xuống viên đan dược, cảm thấy cả người nóng rực, làn da dần nở chảy xệ nhăn nheo, mọi thứ đều như không còn là của mình nữa. Lúc này, nàng lại nghe tiếng lão giả vang lên

__ "Mau hình dung ra dung mạo gì đó, ngươi không muốn là một bà lão nhăn nheo chứ?"

Nghe vậy Hạ Vũ giật bắn, dù gì lúc này nàng mới có mười lăm a, dù không thể quá xinh đẹp cũng không muốn trở thành quá khó nhìn. Suy nghĩ một vòng, nàng cho đây là một lần được trở về với đúng bản thân ngày trước, là một Hạ Vũ của thế kỉ hai mươi mốt.

Vì vậy, nàng nhắm mắt, trong tâm trí truyền về một cô gái, không quá xinh đẹp, chỉ bình bình thường thường, nhưng thoải mái tự tin.

Hạ Vũ chỉ thấy sau đó làn da trở nên săn chắc lại, đường nét trên khuôn mặt cũng có đôi chút biến đổi, dù rất nhỏ nhưng là có thể thấy. Đợi một lúc quá trình không còn diễn ra nữa, Hạ Vũ mới dám mở mắt ra, vội vội xuất ra một chiếc gương nhỏ.

Quả nhiên là đồ vật xuất ra từ phân thân kì cảnh giới không phải vật phàm, trong gương đúng là xuất hiện mặt của nàng lúc mười lăm với gương mặt tròn, làn da nâu khỏe khoắn, đôi mắt đen to và...

__ "Ta nói sư muội, bảo ngươi tưởng tượng một cô gái bình thường, ngươi cũng không cần làm quá như vậy chứ?"

Tiếng Lăng Vân phía sau phá vỡ tâm tình vui sướng khi trở về với con người thật của mình của Hạ Vũ. Giây phút này là nàng đang tưởng niệm kiếp trước của mình có được không. Mà cái gì, Vân ca hẳn vừa nói sao, Hạ Vũ ném ngay gương vào túi trữ vật, quay lại nhìn hẳn

_"Vân ca, ý ca ca là gì, hửm?"

Hạ Vũ năm năm sống gắn bó với Lăng Vân nên từ ban đầu chỉ xuất phát từ cảm giác trống vắng do lạc mất Hạ Vân, thì giờ nàng thực coi hẳn là người ca ca thứ hai vậy. Vì thế cũng không kiêng dè gì cả, trợn mắt hỏi.

_"muội muội à, muội thử nhìn xem đi, sư phó nói muội hình dung ra một bộ dạng bình thường, bất quá cũng không thể như vậy chứ."

Này, làn da sao xin màu quá thế, lại còn...ừm...quá thật không có một điểm nhấn gì cả. Muội à, ca ca ta cũng phục trí tưởng tượng của muội a..."

Lăng Vân say mê đánh giá dung nhan của Hạ Vũ mà không để ý tới mặt nàng đã đỏ bừng lên rồi. Gì mà trí tưởng tượng, đây là dung mạo của nàng kiếp trước a, có mặt mặt đến như vậy sao

_"Thật sự không thể chấp nhận được ư?"

Lăng Vân đang nói hăng say, nghe Hạ Vũ như vậy cũng dừng lại, nhìn nàng từ trên xuống dưới, nhìn tới nỗi Hạ Vũ da đầu tê rần rần lên mới thôi

_"Ca ca nói thật, xét về vóc dáng thật sự hoàn hảo, bất quá gương mặt như thế này...nếu ở phạm giới miễn cưỡng chống đỡ, nhưng ở tu tiên giới đúng là "nổi bật"..."

"Nổi bật", đúng rồi, sao nàng lại quên mất đây là tu tiên giới chứ, thứ không thiếu nhất chính là người đẹp, nàng này gương mặt có thể nói đùa là bị xấu mà gây chú ý không?

Thử nhìn kia Lăng Vân, qua năm năm dài gió dầm sương, từ khi chạm mặt lần đầu còn đầy nét thơ ngây giờ đã trở nên cường tráng, đầy nam tính. Làn da nâu đồng khỏe mạnh, vóc người cao lớn, đôi mắt phượng tinh nhanh mà đầy sức quyến rũ, đôi môi mỏng bạc bạc, mũi cao, trán rộng.

Thiên a, mọi đặc điểm hình thành nên một soái ca Lăng Vân đều hội tụ đủ. Hạ Vũ từ trước tới giờ vẫn thực yêu quý bản thân, luôn cho rằng vẻ đẹp nhân cách mới là quan trọng nhất, nhưng bảo nàng đi cạnh một đại nam nhân như thế suýt, nói như thế nào cũng không thấy tự tin nổi...

_"Sư phó, người có hay chăng cũng cho Vân ca một viên Dịch Nhan đan..."

_"Vi sao..." Không để Hạ Vũ nói xong, Lăng Vân đã chen vào đầy bất mãn

_"Ca dung mạo cũng rất gây chú ý đi..." Hạ Vũ mắt nhìn nhìn, quét đi quét lại về đầy đánh giá

_"Ca ca muội chính là suýt, thừa nhận đi, đi cùng suýt nam nhân vẫn hơn đi cùng một xấu nam nhân chứ..." Lăng Vân quàng tay qua vai Hạ Vũ, gương mặt điển trai phóng to ngay sát bên

_"Ca...ngươi..."

_"Tất cả im lặng, người đã tới..." Lịch Thừa Bằng nghiêm mình truyền âm cho Hạ Vũ cùng Lăng Vân. Hai người thấy vậy bèn nghiêm chỉnh, phân chia đứng về tả hữu hai bên, mắt nhìn thẳng về phía ngọn đồi nhỏ, chờ đợi

Một lát sau, bầu không khí vốn thoáng đãng bỗng trở nên huyền ảo, phảng phất ánh đỏ lấp lánh diệu kì bao trùm lấy ba người, cùng với đó cảnh vật cũng nhòe nhòe đi.

Hạ Vũ cảm thấy vô cùng thoải mái, tựa như có một cái chăn bông mềm mại như mây bao quanh mình, nàng rõ ràng còn thất phát phát chút ít hơi sương...

Mây? Hạ Vũ trợn mắt, không phải đang ở trên bầu trời chứ. Ngay sau câu nói đó, thật nhiệm màu là nàng bỗng thấy cả người nhẹ bẫng, và đúng vậy, chính là rơi tự do. Hạ Vũ hét dài một tiếng, mặt tái xanh mới nhớ ra bản thân biết ngự kiếm, vội vàng vàng tể ra thanh lục kiếm Lịch tiên búi trao cho hôm trước, mặc niệm pháp quyết thuận lợi đáp xuống đất.

Là một kẻ tu sĩ tu đạo đã tới thập cấp cường lực Luyện Khí kì, rơi trong không trung còn quên mất bản thân biết ngự kiếm phi hành đã đủ mất mặt, nhưng chuyện đợi Hạ Vũ khi tiếp đất mới chân chính khiến nàng không biết dấu mình đi đâu.

Khi bản thân đã tỉnh táo, Hạ Vũ mới nhìn rõ xung quanh, đó là chỉ duy nhất một mình nàng tiếp đất, không một ai ở bên cạnh, tất cả đều là ngự kiếm vờng vàng trên không.

Ngước lên nhìn, phía trước một lão giả râu tóc bạc trắng, nhìn vô cùng hiền từ nhân hậu, khoác áo choàng màu xanh dương, cả người toát ra cảm giác thoát trần. Nếu như không có những sự việc trải qua, Hạ Vũ có thể khẳng định, so về bề ngoài này lão giả đáng tin hơn Lịch tiên búi nhiều lắm.

Đúng vậy, người này đúng là Thiên Kiếm Kì, trưởng môn phái Nguyên Lực Tông, kẻ được coi là mạnh nhất giới chính đạo, cũng là kẻ đầu sỏ diệt đi Phụng gia cùng Hạ gia, lại là người chia lìa gia đình nàng năm năm trước.

Mà bên cạnh, một thiếu nữ mắt hạnh, mày ngài, làn da trắng muốt như xuyên thấu, lung linh dưới ánh nắng, cả người như hư hư thực thực, tạo cho ta

cảm giác nếu chỉ cần vô ý chớp mắt nàng ta sẽ biến mất tựa sương khói, tựa chưa từng tới đây. đó không ai khác chính là nữ chính của cuốn " Một đường tiên lộ" ,là từ dịch của nàng Lan Băng Băng

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Gặp Lại 2

Hạ Vũ tay nắm chặt áo, ép bản thân phải bình tĩnh trước kẻ thù, đúng vậy, nàng không thể để bản thân bại lộ lúc này, chỉ cần hở ra một chút tiếng gió, đừng nói tự bản thân mà ngay cả Lịch tiên bối chống đỡ cũng không thể toàn mạng chạy ra. Nếu như thế, có ngu ngốc mới thể hiện ra lúc này. Suy nghĩ thì thế, nhưng sự thật có lẽ khác thật xa, nàng là biết không thể tiến đến nhưng nhìn chằm chằm là vẫn không thể tránh khỏi, dường như mọi thứ xung quanh đều không nữa tồn tại

Trong khi Hạ Vũ nhìn chằm chằm Thiên Kiếm Kì cùng Lan Băng Băng thì đồng thời họ cũng chú ý đến nàng. Thiên Kiếm Kì chỉ liếc nhìn Hạ Vũ, sau đó dừng lại một chút rồi quay đi, còn Lan Băng Băng thì không như thế, nàng ta chăm chú dõi theo từng cử chỉ, hành động của Hạ Vũ, sau đó trầm ngâm, lại nhíu mày một lúc mới dần ra, nở một nụ cười thật tươi rồi quay đi, hướng về phía Lịch Thừa Bổng

_" Sự thúc đã trở lại..."

Một giọng nói vang dội vang lên cắt ngang suy nghĩ của Hạ Vũ, kéo nàng về với hiện thực. Liếc mắt nhìn sang, Hạ Vũ chỉ thấy choáng ngợp, phía đó một nam nhân cao lớn, cả người khoáng trường bào đỏ thắm, tóc dài xoắn sau lưng để mặc gió thổi bay. Người nam nhân này có mày kiếm, mắt sắc lạnh, miệng đầy, chiếc mũi cao thẳng, làn da nâu đồng gọi cảm, tóm lại một điều, người này có được một bao da vô cùng tốt.

_" Chiến Duy, người sư phụ đào tạo thật tốt a..."

Lịch Thừa Bổng nhìn nam nhân kia, cười khẩy một cái. Hạ Vũ nghe thấy cái tên này đúng là bị dọa tỉnh, chút xao xuyến trước cái đẹp lúc vừa rồi bay sạch, nói đùa, đây đồ đệ của Thiên Kiếm Kì, nhân vật mới nổi của giới chính đạo, là nam nhân của Lan Băng Băng, sau này sẽ cùng nhau hợp lực đem nàng diệt sát, cái gì mà ham hố chứ, người cũng không ngại mạng người quá dài. Hạ Vũ quay về nhìn lại nhìn Nguyễn Chiến Duy, à, quả thực là rất đẹp trai, tu vi cao cường đã là Nguyên Anh trung kỳ, lại là đồ nhi của chương môn, xét trên mọi góc cạnh đều là chàng rể mơ ước của mọi người, cũng khó trách nguyên tác Hạ Vũ cũng chết mê chết mệt người này.

Hạ Vũ tặc lưỡi, lắc đầu cảm thán, có xuất sắc như thế thì làm gì, cuối cùng không phải đều chỉ là một nhân vật phụ sao.

Hạ Vũ thật không biết hành động của bản thân lúc này rơi vào mắt mọi người lại mang theo một ý nghĩa hoàn toàn khác, về mặt, cử chỉ như vậy đúng là của một cô gái gặp người trong lòng.

Mọi người xung quanh đều có duy nhất suy nghĩ này, lại liếc nhìn Hạ Vũ một cái rồi cười khẩy, tuy nhiên chính là chỉ cười khẩy mà không có một suy nghĩ nào khác nữa. Có lẽ này đúng là cô gái không biết tự lượng sức, cũng không mang một chút gì đe dọa cả, nếu như nhan sắc cùng tài năng tựa như Lan Băng Băng thì có lẽ còn có thể tranh một hai a.

_" Duy nhi tiến bộ thật sự không dám nhắc tới, ngược lại sư đệ lần này ra ngoài thu hoạch thật lớn, tu vi tiến dài một mảng không nói, lại còn đưa về hai người đúng là " thượng thừa " " Thiên Kiếm Kì ngự kiếm trên cao, vuốt vuốt chồm rêu, ánh mắt sắc lạnh lướt qua, khi nhắc tới từ " thượng thừa " bỗng nhún mạnh, đồng thời nhìn chằm chằm Hạ Vũ

Hạ Vũ kinh tủng, áp lực từ ánh mắt kia đổ ập xuống, bao phủ lấy nàng khiến Hạ Vũ đứng không vững. Đây cảm giác tựa như có cả một ngọn núi đè xuống. Điều duy nhất lúc này vang lên trong đầu nàng chính là lão ta đang muốn dùng thần thức tới làm nàng khuất phục.

Đúng vậy, áp lực này chỉ duy nhất rơi xuống đầu Hạ Vũ, có lẽ định thông qua khuất phục nàng mà từ đó kéo rút mặt mũi của Lịch tiên bối. Không được, điều này có chết nàng cũng không thể khuất phục, vì nàng cũng là vì Lịch tiên bối. Hạ Vũ cắn răng, đem thần thức buông ra toàn bộ để chống đỡ.

Hạ Vũ biết so với đồng trang lứa mình bản thân có lẽ nổi trội, nhưng đứng trước một kẻ tu vi so bản thân xa xa lắm, nàng vẫn là tỉnh táo không dám cậy mạnh, chỉ tỏ ra thần thức bảo vệ kinh mạch, nàng là biết hẳn ta sẽ không lộ liễu đem nàng làm sao làm sao trước mặt bao nhiêu người như vậy, ít ra cũng là người mà Lịch tiên bối mang về mà.

Quả nhiên, khi Hạ Vũ mồ hôi chảy ướt hết cả mái tóc, răng cắn chặt đến bật cả máu, gương mặt trắng bệch, linh khí bị gần như không còn, cảm giác không thể chống đỡ được nữa, thì thật vì điều áp lực kia lại rút tựa như chưa hề tồn tại, mà đồng thời Lịch Tiên bối cất lời

_" Thượng thừa thì không dám, bất quá hai người này tư chất là ta rất vừa lòng, bèn đem chúng thu làm đồ nhi..."

Nói xong Lịch Thừa Bổng liếc mắt về phía Hạ Vũ, phát tay một cái bèn đem nàng cuốn lại đây, Lăng Vân ngay lập tức đỡ lấy, vô thanh vô thức dứt cho nàng một viên đan dược. Ngay khi tiếp xúc viên đan, Hạ Vũ cảm thấy cả người linh khí như thủy triều dâng lên, rất nhanh bồi bổ đứng lên, cũng vì vậy gương mặt cũng tốt trở lại. Hạ Vũ kinh ngạc tròn mắt nhìn Lăng Vân

_ " Vãn ca,ca cho ta uống đan dược gì vậy ?"

_ " Hồi Khí đan"

Lăng Vân đáp trả ngắn gọn,sau đó lại tiến đến bên Lịch tiền bối. Hạ Vũ không hiểu tại sao, chỉ cảm giác thấy Vãn ca có cái gì đó khác biệt,hành động có chút cứng nhắc,tâm tình thì bất định,lại dường như có cái gì đó mà nàng không thể diễn tả được... Không lẽ...không,tốt nhất là không như thế, Vãn ca tốt nhất không được sinh ra cảm giác gì với Lan Băng Băng..tuyệt đối không thể

_ " Làm gì vậy,còn không mau lại đây!"

Lịch Thừa Bàng đột nhiên truyền âm tới làm Hạ Vũ tỉnh táo lại,học theo Lăng Vân,tiến về phía còn lại

_ " Suốt hai ngàn năm có hơn người không hề nhận đồ đệ,sao bỗng nhiên lại nhận tới cùng một lúc hai người" Một người béo lùn phía sau Thiên Kiếm Kì cất tiếng,đây hẳn là một người có thân phận không hề thấp đi

_ " Tam đệ a,đồ đệ cần chính là quý hồ tinh bất quý hồ đa. Người xem bao năm qua chương môn chẳng phải cũng chỉ có nhận mỗi Duy nhi cùng Băng nhi sao. Nhưng xem ra sáu đồ nhi của người cũng không thể địch nổi hai người bọn họ a"

Mọi người ở đây đều tròn mắt,Lịch tiền bối lời này không chỉ trắng trợn mỉa mai Nhị trưởng lão Hoàng Vi Việt mà còn ngầm khơi lại sự kiện cướp đoạt Lan Băng Băng năm đó xưa chương môn nhân. Nhị trưởng lão thấy vậy,nặt đỏ bừng,chỉ tay

_ " Hảo a,người đồ nhi là tốt nhất,không phải chỉ là kẻ háo sắc thôi,có gì cần phải tôn lên quá cao như vậy..."

Nhị trưởng lão nói xong,lại liếc mắt nhìn Hạ Vũ một cái,sau đó cười khẩy một cái. Hạ Vũ thấy vậy á khẩu,nàng từ khi nào lại biến thành háo sắc rồi?

_ " Tam đệ,không được vô lễ,dù sao Thừa Bàng cũng là sư huynh của người,con mắt nhìn người hiển nhiên không thể tầm thường như bề ngoài được"

Đúng lúc này Thiên Kiếm Kì lên tiếng,chặn lại lời của Hoàng Vi Việt. Tuy nhiên lời bên ngoài tựa như giải vây,đứng về phía Lịch Thừa Bàng,nhưng người hữu tâm nhân đều hiểu cái này không khác gì khẳng định Hoàng Vi Việt là nói chính xác rồi. Thật không ngờ Lịch tiền bối nghe như vậy cười đến hết sức vui vẻ

_ " Chương môn suy đoán thật đúng ý sư đệ,hai đứa nhỏ đều là thiên linh căn vạn năm khó cầu..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Gặp Lại 3

" Chương môn suy đoán thật đúng ý sư đệ, hai đứa nhỏ đều là thiên linh căn vạn năm khó cầu..."

Lời của Lịch tiền bối vừa nói ra, toàn trường bỗng trở nên im lặng, cảm tưởng tiếng kim rơi cũng có thể nghe rõ. Sau đó nháy mắt lại ầm ầm sôi trào

_ " Đại trưởng lão ta nói này, ăn có thể ăn bữa, nhưng chuyện này cũng không thể nói bữa. Cả giới chính đạo đều biết được bây giờ cũng chỉ có Băng nhi là có thiên linh căn. Người không thể ngại quá nói bậy nói bạ được"

Nhị trưởng lão khinh khinh cười khẩy nhìn lịch tiền bối,sau đó lướt qua Hạ Vũ cùng Lăng Vân. Bỗng một trận cuồng phong nổi lên, không gian trở nên ngưng đọng, cát bụi từ bên dưới bay lên, sau đó cuộn xoắn lại với nhau tạo thành các viên cầu gai, bên ngoài còn được bao bọc bởi lờ lờ ánh điện. Sau đó không hẹn mà gặp, đồng thời bay vút về phía Nhị trưởng lão.

Người xung quanh thấy vậy hiển nhiên biết Lịch Thừa Bàng đang công khai đánh Hoàng Vi Việt.

Biết là biết, nhưng ai dám ra nói một lời chứ, người tu vi cũng phải xét xem bản thân ở chỗ nào, chỗ nào, hai người tu vi đã ở Thủ Thần kì có hơn, chỉ sợ chưa mở miệng cũng đã tan xác.

Lại nói đại trưởng lão Lịch Thừa Bàng tính tình cổ quái luôn luôn chống đối chương môn thì ai còn không rõ.

Hoàng Vi Việt thấy vậy,tuy mạnh miệng nhưng vẫn biết bản thân tu vi không thể chính diện đối kháng. Hai ngàn năm trước bản thân không thể đả bại Lịch Thừa Bàng, hai ngàn năm sau cũng vẫn như thế,dù bản thân có cố gắng đến mấy cũng theo đi chậm một bước. Nhưng nói hấn nhượng bộ sao,quả thật như thế thì mặt mũi cũng hoàn toàn cấp bộ,hơn nữa hấn dám cá Lịch Thừa Bàng cũng sẽ không lấy toàn lực đi ra đâu.

Nghĩ như thế, Hoàng Vi Việt khởi động linh khí toàn cơ thể,tế ra một chiếc khiên nhỏ,ngay lập tức hình thành nên một tấm chắn mờ ảo bao bọc lấy hấn. Cũng lập tức các quả cầu gai lao tới,ầm ầm va chạm. Một loạt các tiếng nổ vang lên,rung động đất trời,bụi bay mù mịt,luồng gió lốc va chạm bắn ngược trở ra,đẩy lùi mọi người về phía sau ba bốn bước.

Hạ Vũ trở mắt nhìn, đây chính là các cao giai tu sĩ đầu pháp sao, không hề có các chiêu thức màu mè, chỉ cần một hai chiêu ẩn chứa toàn bộ sức mạnh là có thể phân ra thắng bại.

Hạ Vũ tự nhiên có một thắc mắc, vì sao cao giai tu sĩ thì các chiêu thức đưa ra càng ngày càng ít, điều này trái ngược hoàn toàn với thấp giai tu sĩ, không phải họ càng dư thừa linh khí sao? Có lẽ kết thúc việc này nàng phải thỉnh giáo Lịch tiền bối một chuyện mới được.

Sau vụ chấn động qua, chưa để bụi tán bót, Lịch Thừa Bềng trưng ra dáng vẻ cao cao tự đại, không cần nhìn ai xung quanh, chỉ khẽ phát phát tay

_"Các người từ nay nên hiểu, ta chưa bao giờ mắc sai lầm quá. Ta dám nhận Văn nhi cùng Vũ nhi làm đồ nhi, đương nhiên là càng phải xem xét kĩ càng gấp bội..."

Lịch Thừa Bềng nói xong lời đó thì quay lại với Hạ Văn cùng Lăng Văn tới bên cạnh

_"Hai đứa đứng đó làm gì, cùng ta hỏi Địa Lịch các..."

Hạ Vũ cùng Lăng Văn nhìn nhau, đều thấy được sự kinh dị trong mắt nhau trước phong cách làm việc bá đạo của Lịch tiền bối, vội vàng tiến đến bên. Lịch Thừa Bềng phui tay tính rồi đi thì bỗng nhiên, Thiên Kiếm Kì cất tiếng

_"Khoan đã..."

_"Chương môn còn có chuyện gì..."

Lịch Thừa Bềng dừng bước, quay lại nhìn nhìn, sau đó lại bắn ánh mắt ra Hoàng Vi Việt phía sau. Lúc này khi bụi đã tan bót, mọi người thấy bóng dáng của Nhị trưởng lão dần dần hiện ra.

Đó không còn sự cao ngạo lúc đầu nữa mà thế vào đó là một người bảy tám mươi tuổi, béo lùn, đầu tóc rối tung, quần áo rách nát, còn mặt thì đen kịt do bụi đất dính vào. Tuy nhiên ánh mắt vẫn sáng ngời, đầy cảm phần hướng về phía ba người Hạ Vũ

_"Sur phó, người có sao không..."

Một thiếu nữ độ tuổi cũng mới mười bốn mười lăm, dáng người đầy đặn, phát dục hết sức hoàn thiện, chỗ nào lồi thì lồi, chỗ nào lõm thì lõm, gương mặt sáng ngời với đôi mắt tinh anh, khuôn miệng khéo léo cùng chiếc lún tiền nho nhỏ, nhìn tới tạo ra cảm giác như uống vào một cốc trà thanh thanh vậy. Khuôn mặt lại kết hợp với giọng nói véo von tựa chim hót, quả đúng là hoàn mỹ.

Tuy nhiên dường như lúc này không hợp cảnh lắm. Hoàng Vi Việt không nhìn nhận đó là ai, vào tai hẳn lúc này không phải lời quan tâm mà lại là sự chê cười khi bị luống cuống, vì vậy không kiêng dè ném ra một chương trúng bụng thiếu nữ, đem nàng bắn ngược ra phía xa

_"Cẩn thận..."

Nguyễn Chiến Duy im lặng phía sau Thiên Kiếm Kì từ đầu đến giờ, nhưng khi thấy thiếu nữ bị Hoàng Vi Việt đánh bay, lo lắng lên tiếng, đồng thời ngự kiếm nhanh chóng bay ra đỡ lấy. Thật đúng là tọa độ chuẩn, thiếu nữ rơi trúng vào vòng tay của Nguyễn Duy Chiến, lại thuận tiện phun ra một ngụm máu, ánh mắt mờ lung, suy yếu rồi ngất đi

_"Lung muội, người không sao chứ?"

Nguyễn Duy Chiến vừa lay thiếu nữ, thuận tiện xuất ra một viên đan dược nuốt cho nàng ta. Hạ Vũ nhìn cảnh này, lòng tấm tắc, đúng là ôn nhu soái ca, nói sao cả đất trời này lòng nữ không bị nghiêng ngả được chứ.

Tuy nhiên nhìn thiếu nữ vô tội cứ như vậy bị sư phó đánh rớt, lại nhìn Lịch tiền bối, nàng bỗng có chút lo sợ, tình cảm thầy trò có thực sự gắn bó khăng khít như bản tượng tượng, đứng trước lợi ích của bản thân có khi nào còn tồn tại.

Nhưng bản thân lại chợt nhận ra không có con đường nào nữa, thay vì cứ nghi ngờ vậy thà một lòng tin tưởng vẫn là hơn

_"ây da, ta nói nhị lão này, dù sao cũng là người đồ nhi, không cần ra tay nặng như thế chứ?"

_"Ta đồ nhi không cần người quan tâm, trái lại việc hôm nay ta sẽ ghi nhớ"

Hoàng Vi Việt đáp trả Lịch Thừa Bềng, sau đó tức giận mà bỏ đi, cũng mặc kệ luôn thiếu nữ nửa sống nửa chết trong tay Nguyễn Chiến Duy. Hạ Vũ nhìn theo bóng lưng của nhị trưởng lão, trong lòng không ngừng cảm thán bản thân, ngay cả nhận sự phụ cũng có xu hướng là người phản diện rồi

_"chương môn nhân, còn gì phân phó, nếu không ta là muốn đưa hai đồ nhi về Địa Lịch các nghỉ ngơi, dù sao chúng cũng là lần đầu tiên tiến tới"

_"Thừa Bềng, người lần này tìm được hai cái mầm tốt thật đúng là đã lập đại công, tuy nhiên cũng nên giới thiệu cho mọi người cùng biết chứ" Thiên Kiếm Kì vừa nói, vừa nhìn chăm chăm Hạ Vũ

_"Chương môn nói phải, là ta sơ xuất. Đây là Lăng Văn, hẳn đã mười tám tuổi, còn đây là Hạ Vũ mười lăm tuổi..."

_"Hạ Vũ sao?..."

Tiếng nói trong veo như nước chảy mùa thu vang lên, chứa trong đó còn cả sự ngạc nhiên cùng xúc động. Không ai khác đó chính là Lan Băng Băng

_"Đúng vậy, ta tên Hạ Vũ..." Hạ Vũ nắm chặt tay, đầu nó trong áo, phủ nhận cảm giác đang thôi thúc nàng tiến tới diệt sát Lan Băng Băng. Nàng Hạ Vũ đã trở lại...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Nguyễn Chiến Duy

"Đúng vậy, ta tên Hạ Vũ, vị sư tỷ này có chuyện gì không?" Hạ Vũ nắm chặt tay trong áo, kìm chế bản thân không được tỏ ra chút nào bất thường nếu không mọi thứ đều vô nghĩa.

Lại thật không ngờ Lan Băng Băng không nói cái gì đã bay tới bên Hạ Vũ, đôi tay bạch ngọc vươn ra, bắt lấy tay của nàng

_"Ta không biết tại làm sao, nhưng trông thấy muội ta có cảm giác rất quen thuộc, tựa như tí muội lâu này gặp lại vậy. Muội là đồ nhi của Đại trưởng lão, nói vậy cứ tự nhiên coi ta là tỷ tỷ đi" Lan Băng Băng giọng điệu rất tự nhiên, vui vẻ cười nói với Hạ Vũ

Hạ Vũ nhìn thấy cô gái trước mắt xinh đẹp tuyệt trần, cười nói vô tà cảm thấy cả thân rùng lạnh.

Nếu như bản thân không phải từng đã trải qua bị lừa gạt một lần để rồi đánh đổi thật nhiều thứ có lẽ ngay lập tức sẽ bị đánh lừa mất thôi. Hạ Vũ hất tay nàng ta ra, cười khẩy một cái

_"Ngươi ta cũng chẳng phải cùng một nương cha, sao ta phải gọi ngươi một tiếng tỷ tỷ..."

Hành động này của Hạ Vũ làm toàn trường tất cả đều tròn tròn mắt. Cảnh này trông vào làm sao mà thái độ lại giống Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão vậy chứ, có chăng khác một điều là đồ nhi của Lịch trưởng lão thể hiện cũng quá rõ đi.

Nếu như hai vị trưởng lão thì không ai dám nói, nhưng đây hai người lại khác hoàn toàn. Lan Băng Băng là nữ thần trong lòng của mọi người, tốt bụng, xinh đẹp, thiên tư trác tuyệt hứa hẹn tiền đồ vô lượng, mà bên cạnh là một cô gái đáng vẻ có thể nói không lên nổi mặt bàn, tu luyện như thế nào thể nào lại chưa hề qua ai kiểm tra quá, lấy cái gì mà lên mặt ở đây. Vì vậy, để bảo vệ nữ thần của họ, mọi người phần lớn là nam tu đều ồn ào, chỉ trừ Hạ Vũ.

Bỗng một nam nhân toàn thân đỏ rực xuất hiện ngay bên Lăng Băng Băng, đó không ai khác chính là Nguyễn Chiến Duy

_"ngươi là đồ nhi của Lịch đại trưởng lão đi, vậy mà lại không có một chút lễ nghi nào ư. Băng nhi nhập môn trước ngươi, lại báii chương môn nhân làm sư phó, ngươi nói ngươi gọi nàng là cái gì? Lại thêm, được Băng nhi nói chuyện vốn đã là phúc phận của ngươi..."

Hạ Vũ nghe Nguyễn Chiến Duy nói chuyện, chỉ ngược lên nhìn hắn, ngạc nhiên vô cùng, không phải hắn còn đang ôm ấp Lung muội gì đó sao, khi nào thì chạy lại đây rồi

_"Lung muội sao rồi, không có việc gì chứ...?" Hạ Vũ tròn mắt vô tội hỏi Nguyễn Chiến Duy, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao, không có cửa đâu.

Quả nhiên Nguyễn Chiến Duy nghe Hạ Vũ hỏi vậy, gương mặt bỗng đỏ bừng, ấp úng, khẽ liếc qua Lan Băng Băng một cái thấy nàng ta không có biểu hiện gì mới yên tâm một chút,

_"Lung muội uống xuống Cổ Tâm đan, tình trạng đã không còn nguy hiểm nữa rồi..."

_"Thật tốt, cũng may có Duy ca tiến tới kịp thời, nếu không cũng không biết sẽ ra sao nữa..."

Hạ Vũ nhìn Nguyễn Chiến Duy, lại nhìn Lan Băng Băng, trong lòng cười đến thật sáng khoái.

_"Duy ca mau mau trở lại bên Lung muội thôi, muội ta giờ đây quả thật là rất yếu cần người tu vi vững chắc trông nom. Còn ở đây ta với Vũ muội cũng không cần quan tâm nữa, có lẽ sư muội vừa tiến vào một đại môn phái, chuyện chưa hiểu còn rất nhiều mới sinh ra cảm giác phiền chán, ta sẽ từ từ cố gắng vun đắp tình cảm thôi..."

Hạ Vũ đang cười, nghe thấy Lan Băng Băng nói vậy thì nụ cười cứng lại, dơ ra trong vài giây. Cái gì, nàng ta nói như vậy là cái ý gì, không phải chỉ nàng nhà quê vừa là lần đầu vào một đại môn phái nên không biết phân biệt phải trái đạo lý, cấp bậc đó chứ?

_"Vũ Vũ nào không biết cấp bậc, chỉ là cảm thấy Băng tỷ có chút gần gũi nên không quen thôi..."

Hạ Vũ cười cười, cũng nắm lấy tay Lan Băng Băng. Nàng là nói không thích chơi tâm kế, cũng không có nói bản thân không biết, nếu Lan Băng Băng

muốn chơi đùa,nàng sẽ tiếp tới cùng.

Lan Băng Băng nghe Hạ Vũ nói vậy,mày khề nhếch một cái,sau đó nói

_"Xem ra là ta quá vội vàng,chỉ tại cách đây năm năm ta được một tỷ tỷ cũng cùng tên với muội cứu giúp,tư chất cũng là thượng thừa. Nhưng không ngờ trong một biến cố đã vô tình lạc mất nhau,suốt bao năm qua ta vẫn không ngừng tìm tỷ ấy,mong muốn báo đáp ân tình kia,không biết lúc này tỷ ấy ra sao?"

Lan Băng Băng vừa nói,mắt lại mông lung như sắp khóc,dáng vẻ suy yếu nhu nhược động lòng người, khiến người tiếc thương. Một cô gái xinh đẹp,tài giỏi,tốt bụng như thế,thật là không gì có thể sánh bằng. Đứng bên cạnh Nguyễn Chiến Duy mày nhấn chặt,hắn biết đây là vết sẹo trong lòng Băng nhi,vì vậy bèn thuận tiện ôm lấy mũ nhân để an ủi. Hạ Vũ đứng đó nhìn,đồng tử co rụt lại. Đứng,chính là co rụt lại,không phải bởi cảnh tình tứ của mũ nam mũ nữ trước mắt,mà bởi những lời kinh tởm mà Lan Băng Băng nói ra kia.

Năm năm trước,Lan Băng Băng lợi dụng lòng tin của nàng,của Vân ca,của nương để kéo Thiên Kiếm Kỳ tới đánh phá hòng cướp đoạt sản nghiệp còn lại của Hạ gia cùng Phượng gia. Nhưng giờ thì hay lắm,nói ra lại là tình cảm tỷ muội tình thâm cảm động lòng người. Tốt,rất tốt. Hạ Vũ đưa cánh tay lên,muốn cho con người giả dối kia một cái bạt tai,thì đúng lúc này lại bị một cánh tay nắm lại. Hạ Vũ quay phắt lại nhìn thì thấy đúng là Lăng Vân,hắn ánh mắt nhìn chằm chằm nàng,đầy cảnh cáo,sau đó lẩn lất đầu

_"Vũ nhi,sư phó gọi muội mau mau chuẩn bị để trở về Địa Lịch các"

_"Vân ca, ta..." Hạ Vũ dùng tay khô tay Lăng Vân, nhưng thế nào cũng không thể thoát khỏi

_"Nhanh thôi, sư phó có lời muốn nói..."

Lăng Vân nắm càng chặt tay Hạ Vũ, mắt ngẩn chằm chằm, mày nhíu chặt. Hạ Vũ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy ca ca hung dữ như vậy, bèn ngoan ngoãn cúi đầu đi theo.

Tuy nhiên Hạ Vũ không biết sau ngày hôm nay bản thân không chỉ là người có bề ngoài xấu xí nhất môn phái, mà còn là kẻ vô lễ, điêu ngoa, không biết thân phận, đòi với cao Nguyễn Chiến Duy, do vậy đã đối đầu với Lan Băng Băng..

Lan Băng Băng êm ái trong vòng tay của Nguyễn Chiến Duy, đột nhiên mở mắt nhìn theo vóng lưng của Hạ Vũ, mắt nhíu nhíu, sau đó lại dẫn ra, miệng nở một nụ cười đầy ngây thơ, hiền dịu

_"Xem ra Vũ muội thật thích Duy ca nha..."

Nguyễn Chiến Duy đang ôm Lan Băng Băng, nghe nàng ta nói vậy, lại càng xiết chặt vòng tay

_"Băng nhi, nàng nói gì thế, nàng biết tim ta chỉ là trao cho ai rồi mà, lại làm sao có thể dung thêm một ai nữa chứ. Mà làm sao nàng lại so sánh bản thân với kia nữ nhân..."

_"Vũ nhi cũng là thiên linh căn..."

_"Thiên linh căn thì làm sao, tất cả cũng không bằng một cái móng tay của nàng..."

_"Duy ca..."

_"Băng nhi, tim ta cả đời này chỉ có duy nhất một mình muội thôi..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Giả Trư Bắt Cọp

Hạ Vũ leo đeo theo lưng Lăng Vân, lúc này khi đã bình tĩnh lại, nàng cảm thấy bản thân lúc đó thật sự quá xúc động. Nếu như không có Vân ca, cái bạt tai kia rơi xuống cũng không biết sẽ có chuyện gì xảy ra. Nhưng bỗng nhiên Hạ Vũ lại có một suy nghĩ, Vân ca khi nào lại đến đó vậy, bèn quay sang nhìn nhìn hắn

_"Làm sao lại nhìn ta như thế?" Hạ Vân đang đi thì dừng lại, quay sang nhìn Hạ Vũ. Thấy vậy, Hạ Vũ dịch sát lại bên cạnh, ghé gần lại, hỏi nhỏ

_"Vân ca, ca đến từ khi nào vậy, không phải ca cùng với sư phó đã phi hành trước rồi sao?" Hạ Vũ nháy mắt, sau đó lại đưa tay vuốt vuốt tóc, nhìn về phía xa nơi Lan Băng Băng đang êm ái trong tay Nguyễn Chiến Duy, hất hất đầu

_"Ca ca, người ta là có người trong lòng, tốt nhất là bỏ cuộc đi..."

Hạ Vũ nói đến từ "bỏ cuộc" bèn nhấn mạnh hơn, không phải bởi vì gì, chỉ là nàng thật không muốn sẽ có cùng Vân ca đôi đầu. Lại không ngờ nghe thế, Lăng Vân gõ đầu nàng một cái

_"Nha đầu, muội là nghĩ cái gì đấy hả...?"

_"Ồ..." Hạ Vũ xoa đầu, ngơ ngác nhìn Lăng Vân

_"Sư phó kêu muội về, chuẩn bị cho việc bốc thăm thi đối danh ngạch ngày mai"

_"Cái gì, sao ca không nói sớm"

Hạ Vũ giật mình, Lịch tiên bối gọi bản thân tới dặn dò hiển nhiên sẽ không phải chuyện tầm thường, chắc chắn là có sự quan trọng. Vì thế không ngại ngừng mà lôi kéo Lăng Vân, cũng vì thế mà không chú ý tới hần quay đầu lại, liếc về phía xa xa, nhếch miệng một cái

Lăng Vân cùng Hạ Vũ phi hành một chút, xuyên qua đến một tòa nhà rộng lớn

_"Hai đứa trở lại..."

Bên trong bỗng nhiên vang lên một tiếng nói, không ai khác chính là Lịch tiên bối

_"Vâng ạ, chúng con đã trở lại"

_"Vậy vào đi,Hạ Vũ mau tới gặp ta..."

Câu nói vừa dứt,bên ngoài tòa nhà chợt thay đổi,một lớp mỏng bạc trong suốt rung rung một cái, từ không trung tách ra, để lộ một cánh cửa

_"Trận pháp thủ hộ ư ?"

Hạ Vũ ngạc nhiên,bật thốt ra

_"Ta lại còn nghĩ ngươi không biết tới,mau tiến vào"

Giọng nói của Lịch Thừa Bàng uy nghiêm truyền tới,chấn động đầu óc hai người, khiến Hạ Vũ tim đập chân run,tự hỏi bản thân đã mắc lỗi gì rồi vậy, bèn vội vàng tiến tới. Ngay khi bước qua,ánh bạc một lần nữa hạ xuống che kín xung quanh, kèm theo một trận cuồng phong đánh úp tới, ép Hạ Vũ quì xuống đất

_"Ngươi hôm nay rất khá..."

Lịch trưởng lão ngồi từ trên cao,uy nghiêm nhìn xuống,ánh mắt sáng quắc dõi theo. Hạ Vũ ngẩng mặt,nhìn thấy thế vội cụp mắt

_"Ngài nói vậy là ý gì ạ"

Hạ Vũ nhìn Lịch Thừa Bàng không hiểu sao trong lòng dâng cảm giác lo lắng, lời kia chắc chắn không phải là khen tặng đơn thuần

_"Ngươi hôm nay rất khá, cũng dám chống đỡ Thiên Kiếm Kì thần thức..."

_"Ngài biết ư ?"

_"Đương nhiên, nhưng biết vì sao ta không ra tay giúp ngươi không, đó chính là muốn cho ngươi hiểu ta không phải lúc nào cũng ở bên,che chở cho ngươi được. Lại nói,ta cũng muốn cho ngươi biết bản thân ở trình độ nào,người ngươi muốn đối phó lại ở trình độ nào "

Hạ Vũ cúi đầu, cảm nhận thấm thía những lời của Lịch tiên bối. Hiện thực a, khác thật xa so với tiểu thuyết, có một sư phó rất mực bao che.

Nhưng Hạ Vũ không hiểu sao cảm giác lúc này lại không có cảm thấy buồn vì điều đó,mà trái lại thấy mình thật may mắn khi người chỉ dạy nghiêm khắc tới thế.

Nàng biết Lịch tiên bối khi đó có thể dễ dàng buông ra thần thức đến chống đỡ thay nàng nhưng một lần,rồi hai lần tự bản thân sẽ đánh mất chính mình,luôn luôn nghĩ rằng có chỗ dựa đằng sau mà không cố gắng,không tiếp tục tiến lên phía trước.

Đây Lịch tiên bối hiển nhiên khi trở về dạy nàng trước không phải là làm sao tăng lên tu vi,pháp quyết mà chính là dạy nàng đạo tâm, chỉ cần đạo tâm vững chắc mọi thứ đều sẽ. Vì vậy, Hạ Vũ cúi đầu, thành tâm nói

_"Đa tạ ngài chỉ giáo..."

_"Bất quá ngươi tâm tính hôm nay vẫn là chưa đủ ổn định,chưa đủ trầm ổn. Nếu như ta không cho Vân nhi theo tới,ngươi nghĩ cái bạt tai kia là thật sự rơi xuống được sao. Không không,ngươi chắc chắn sẽ mất nhiều hơn được..."

Hạ Vũ kinh ngạc,mắt tròn to

_ "Ngài thấy sự việc diễn ra ư ?"

_ "Ngươi nghĩ Lan Băng Băng tại sao nói chuyện cùng ngươi mà không phải Vân nhi,lại thuận tiện nhắc tới quãng ngày của năm năm trước.

Không phải là nàng cái kia mấy thứ tình cảm linh tinh,cũng không phải quan tâm mặt mũi làm đẹp lòng thiên hạ,nàng ta cũng như Thiên Kiếm Kì muốn dò xét xem thân thể của ngươi,cũng từ đó biết được trình độ của ngươi như thế nào. Trong tu đạo từ xưa đến nay,nhân tài dù có không ít nhưng tại sao thành công lại không có bao nhiêu,đó là bởi họ không đủ tâm kể đến chơi đùa.

Đúng vậy, thiên tư quyết định quãng đường ngươi đi được bao xa,ngoại lực là thức ăn sự trử,còn tâm kế chính là vũ khí ngươi phòng thân. Ở đây chỉ có chà đạp và bị chà đạp,mà ngươi lúc này trong mắt cả đạo môn sẽ là người ngu xuẩn,bị chà đạp..."

_ "Vũ vũ lại thấy cái này cũng không hẳn bất lợi..."

_ "Àu,ý ngươi...?"

Lịch Thừa Bằng nhếch mày nhìn chăm chăm Hạ Vũ. Thấy vậy nàng khẽ cười

_ "Ngài cũng biết đến còn có một câu " giả trư ăn cạp chứ", nhiều khi tỏ ra ngây thơ một chút cũng lại là biện pháp tiến công an toàn.."

_ "Hảo...hảo... Hạ Vũ, xem ra ngươi còn vượt ngoài khả năng mong đợi của ta" Lịch Thừa Bằng vỗ tay,thuận tiện bắn ra một chưởng kéo Hạ Vũ dậy.

_ "Ngày mai bốc thăm trận đấu danh danh ngạch, ngươi nghĩ sao ?"

_ "Vũ Vũ không rõ,tuy nhiên có một khẳng định,chắc chắn không vượt qua dễ dàng"

_ "Ngươi suy nghĩ rất khá, ngày mai người thi đấu chắc chắn sẽ có ngươi trong đó,mà hiển nhiên đối thủ sẽ không phải dạng vừa..."

_ "Ngài là nói..."

_ "Không, không. Lần này tham gia hoàng gia bí cảnh chỉ tuyển tu sĩ dưới mười sáu tuổi thôi, Lan Băng Băng đã tiến vào trúc cơ rồi,có thể nói nàng ta đã là bá vương của lần này,hiển nhiên được vào luôn trung kết. Vì thế mọi ánh mắt sẽ đổ lên ngươi..."

_ "Tiểu nữ ?"

_ "Bởi ngươi là người mới,lại là ta mang về,tất cả đều tò mò ngươi là như thế nào ?"

_ "Vậy ngài nghĩ đối thủ của Vũ Vũ sẽ là ai ?"

_ "Ta không quan tâm, ta muốn ngày mai ngươi lên lời đài bằng mọi giá phải gây ra được thật oanh động,sau đó tỏ ra tư thái cao ngạo cùng ương ngạnh. Đây sẽ là hình tượng " giả trư bắt cạp đó ""

_ "Bất quá tiền bối, Vũ Vũ muốn thỉnh giáo người một chuyện ?"

_ "Mau nói "

_ "Tiểu nữ quan sát, càng cao giai tu sĩ vì sao khi ra chưởng phong tranh đối lại càng ngày càng cô cạn. Không phải họ linh khí rất dư thừa sao"

Lịch Thừa Bằng nhìn Hạ Vũ chăm chú,sau đó cười cười,quay lưng đi,chỉ có tiếng nói là hơi hơi vọng lại

_ "Cái này đã nói, là ngươi không chú ý thôi"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Đêm Trước Thi Đấu

Đêm hôm nay Hạ Vũ cảm thấy thực sự lo lắng, trần trọc không yên, ngày mai nàng vẫn sẽ là lần đầu tiên bản thân chính thức đối diện với thế giới tu chân này,không phải đứng sau lưng ai nữa. Nhưng thêm vào đó trong lòng mình,nàng lại thấy có chút thích thú,phấn khích,đến rút cục bản thân đang ở mức nào. Bỗng nhiên ngoài cửa phòng vang lên tiếng bước chân,rất chậm,rất trầm ổn. Hạ Vũ mỉm cười

_ "Vân ca, ca có chuyện gì thế ?"

Hạ Vũ tiến tới mở cửa, phía ngoài đúng là Lăng Vân đang mỉm cười

_ " Cảm giác lúc này thế nào ?"

_ " Có chút lo lắng, lại thấy tò mò, dù sao đây cũng là lần đầu tiên muội chính thức đối đầu với người khác mà!"

_ " Có muốn cùng ta tập đượt thử một lần không ?"

Hạ Vũ trở mặt nhìn. Nàng ở bên Lăng Vân cũng đã tới năm năm, nhưng chưa từng một lần thấy ca ấy sử dụng pháp thuật trước mặt, ngoại trừ chuyện phi hành. Tuy nhiên, Hạ Vũ có khẳng định tu vi của Vân ca cao lắm, ít nhất trúc cơ đã ngoài. Sở dĩ như vậy bởi nàng không hề cảm nhận được tu vi của hắn.

_ " Sao hôm nay Vân ca lại có nhã hứng như vậy, không phải luôn luôn chăm chút mất lò đan đượ sao?"

Hạ Vũ tiến ra bên ngoài, đóng cửa lại, thuận tiện nở một nụ cười quyến rũ nhất có thể

_ " Vân ca, ca có cái đan đượ nào tốt tốt mà không cần đến nữa không?"

Lăng Vân ngạc nhiên

_ " Ta nhớ muội mới hỏi ta mà, có vấn đề gì ư?"

Hạ Vũ giật mình, quên mất mới cách đây hai ngày mới xin xỏ Lăng Vân một hạp hơn mười viên Kèn Lực đan rồi cho Mễ Ty ăn ă. Lúc ấy nàng còn nhớ Lăng Vân còn có chút luyến tiếc đâu, dù sao đây cũng là nhị phẩm đan đượ, nháy mắt đề cao lực phòng ngự của người sử dụng kia.

Không đượ, sau lần này nàng phải theo học luyện đan mới đượ, nếu không cứ xin đan đượ nhiều như thế, chuyện về Mễ Ty không sớm thì muộn cũng sẽ bị phát hiện.

Thấy Lăng Vân nhíu mày nhìn mình, Hạ Vũ gượng cười

_ " À, Muội muốn nghiên cứu chút luyện đan ấy mà. Người ta chẳng nói trước khi làm một chuyện gì, nên tính toán chuẩn bị kĩ càng sao ?

_ "Ồ, nhưng muội cũng chuẩn bị lâu thật, suốt năm năm mà không thấy bước tới lò đan một lần..."

Lăng Vân nói vậy, nhưng tay vẫn lật lật, xuất ra bốn lọ sứ

_ " Lọ nắp đỏ là Bồi khí đan, ngay lập tức sẽ khiến muội hồi phục một phần ba linh khí của cơ thể. Lọ màu vàng là Giải Độc đan, có thể trị xuống vài loại độc hay gặp. Lọ màu xanh là Huyết Tề đan, sẽ giúp vết thương ngưng máu, nhanh liền lại. Còn lọ màu đen là Tuyệt đan..."

_ " Tuyệt đan...?"

Hạ Vũ cúi đầu nhìn, sau đó cười cười

_ " Vân ca, cái tên Tuyệt đan thật hay, vậy mà ca caỡ lòng để nó trong cái lọ đen như vậy. Đáng lẽ nên là màu trắng mới đúng truyền thống. Lại kiểu như Lan Băng Băng sẽ giống như băng, băng thanh ngọc khiết, là nữ thần của mọi người chứ..."

Hạ Vũ vừa nói vừa quan sát Lăng Vân, nàng thực sự là lo lắng sự kiện này bởi không ai khác, nàng là người rõ nhất sức hút mãnh liệt của nữ chính trong các tiểu thuyết là như thế nào rồi, có thể nói là vạn người gặp vạn người mê, và Lan Băng Băng cũng không ngoại lệ. Nhưng thật không ngờ Lăng Vân bật cười

_ " Vũ Vũ, muội biết Tuyệt đan là cái gì đan đượ không?"

Hạ Vũ tò mò, hết nhìn Lăng Vân lại nhìn lọ sứ. Bất chợt tiếng của Mễ Ty truyền tới

_ " Tỷ tỷ, đó là mô phỏng phẩm của Hàn Tuyệt độc, tên như danh, nếu trúng phải cả thân mình sẽ bị đóng băng. Xét về mọi phương diện đây không chỉ coi là độc, mà còn đượ coi là vũ khí đặc biệt khi thi đấu, ai không biết một giây đã quyết định kẻ sống người chết rồi, nhiều khi người trúng còn chưa ném qua tư vị đã không còn nữa rồi. Tỷ tỷ, mau mau thụ, cái này muội thật thích..."

Hạ Vũ trở mặt, há mồm. Cái gì vậy, độc như thế mà Mễ Ty nói là đến chơi đùa. Như hiểu đượ ngạc nhiên của nàng, Mễ Ty lại truyền âm tới

" Vũ tỷ, tỷ quên muội là ai a, muội chính là bà tổ của dụng độc, ăn độc mà lớn. Đối với muội, độc đượ chính là thuốc bổ lợi hại nhất.."

_ " Thật sự, không phải nói đùa chứ ?"

Hạ Vũ kinh ngạc đến bật phát cả ra thành lời nói. Mà Lăng Vân thấy vậy lại nghĩ nàng không tin bản thân, ném cho Hạ Vũ bốn lọ sứ, sau đó cười cười, nhìn nàng đầy thâm sâu

_" Trên đời này,vốn nhiều thứ lại không giống như người ta vẫn tưởng tượng..."

Hạ Vũ nhận đan dược,ném vào túi trữ vật,cũng bắt gặp được ánh mắt của Lăng Vân, nhưng có nghĩ thế nào cũng không hiểu điều hấn muốn diễn tả,dành phải đánh lảng sang chuyện khác

_" Không phải ca muốn cùng muội đấu đấu một trận sao ?"

_" Đúng vậy,ta biết muội tu vi đã đến luyện khí kì thập cấp đỉnh phong. Theo ta thấy ngày mai đối thủ của muội chính là một kẻ tu vi cũng sẽ này dạng?"

_" Ca ca, người đang nói đùa đúng không. Muội sẽ không đen đui như vậy chứ ?"

Nhưng đáp lại Hạ Vũ,Lăng Vân chỉ lắc đầu

_" Không không, muội tin ta nói đi. Trong mắt chưong môn cùng các trưởng lão,sư phó chính là cái gai trong mắt,nhưng biết làm sao được,tu vi người là cao hơn bọn họ,mà bọn họ đầu óc vẫn là còn tốt lắm suy xét đến đại cục.

Nếu như họ hợp lực trừ bỏ sư phó,chưa nói được bao nhiêu,ngay cả việc mất có viết thành giấy cũng tốn vài quyển rồi. Bất quá,ngáng chân hoặc âm thầm tranh đấu là không tránh khỏi.

Vì vậy,muội chính là mục tiêu tốt nhất để ra tay. Thử nghĩ xem,mới hôm nay sư phó tuyên bố muội tư chất tốt lắm,vậy mà ngày mai lại bị rời sàn từ trận đầu tiên,dùng ngón chân cũng thấy sự việc sẽ ra sao."

Hạ Vũ nghe Lăng Vân phân tích,cảm phục khả năng của hấn có thể nhìn nhận cùng đánh giá chi tiết như vậy

_" Vậy theo ca,ta nên làm sao?"

Lăng Vân nghe vậy chỉ cười cười,đi qua đi lại nhìn nhìn Hạ Vũ

_" Muội biết vì sao trước khi thi đấu, người ta thường hay ra các chiêu thức nhỏ không?"

_" Để làm tiêu hao thể lực của địch chẳng ?"

Lăng Vân chỉ cười lắc đầu

_" Muội chính là thiếu kinh nghiệm chiến đấu,một vài chiêu thức đó thì tiêu hao bao nhiêu linh khí chứ? Cái mà họ muốn đó là dò la xem tu vi đối thủ của mình là gì,điểm yếu lại ở đâu, từ đó mới rút ra được phương pháp chiến đấu tối ưu nhất"

Hạ Vũ trầm ngâm

_" Nếu theo như ca ca suy đoán, muội chẳng phải không cần làm những cái đó ?"

_" Đúng vậy,đây có thể coi là lợi thế duy nhất bù đắp cho sự thiếu kinh nghiệm thực chiến của muội bởi tu vi ngang nhau,người nào nhạy bén người đó được. Vì thế ngày mai ngay sau khi vào trận, muội phải đánh nhanh thắng nhanh,nếu để đối thủ biết muội thiếu kinh nghiệm,chuyện sẽ càng ngày càng khó giải quyết..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghênh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Đối Thủ

Hôm nay Nguyên Lực Tông vô cùng ồn ào, mất hấn về yên lặng thường ngày vốn có,điều này có lẽ bởi không khí khẩn trương của cuộc tỷ thí dành danh ngạch tham gia hoàng gia bí cảnh.

Đối với những người đầu não như chưong môn và các vị trưởng lão,đây lại không chỉ đơn giản như vậy, thắng thua của kẻ lên sàn chính là mặt mũi của người ngồi dưới. Mà năm nay lại càng đặc biệt khi bỗng nhiên đại trưởng lão mang về một người mới, đúng vậy đó chính là Hạ Vũ.

Mọi người đều tò mò về tu vi của Hạ Vũ,không một ai có chút thông tin gì cả,không biết cao hay thấp,cũng không biết khả năng chiến đấu đến đâu, ngay cả các vị đứng trên cũng không có một chút tiếng gió nào bay ra. Hạ Vũ thực sự còn không biết bản thân được Lịch Thừa Bằng cất cho một tia thần thức bảo hộ, khiến người có tâm muốn dò xét đều không thu về được cái gì.

Tuy nhiên,thủ thuật này cũng không có qua mắt được mấy lão hồ ly,người ta không nói là vì có kế hoạch cả rồi. Có lẽ cũng vì lẽ đó mà tối hôm trước Lăng Vân đã không tự nhiên được Lịch Thừa Bằng vời tới,sau đó lại tiến tới phòng Hạ Vũ. Cuối cùng là Hạ Vũ,biết được mấy cái này vẫn là nhờ Mễ Ty.

Mề Ty tuy tu vi đã rơi xuống một cách thảm hại,nhưng lạc đà gầy vẫn to hơn ngựa,nó là vương nhện thì khí chất vốn chính là từ xương tủy mà ra,cho nên đừng nói nhện,mấy cái loại côn trùng nhỏ cũng phải nhất nhất thuận theo.

Lại nói trên thế giới này,ai có thể quan tâm tới vài con nhện,vài con kiến nhỏ nhỏ chứ. Mề Ty khi nói chuyện này vô cùng tâm đắc nhưng Hạ Vũ thấy nó như vậy là cũng xứng đáng thôi,mọi thông tin trừ những nơi không thể xâm phạm được không phải đều nằm trong tay nàng sao,vui còn không hết đó.

Trải qua thực nhiều chuyện,Hạ Vũ khẳng định không thể tin một người hoàn toàn được,thử hỏi trước mặt mình mấy người có thể thể hiện hoàn toàn chứ?

Đối với mấy vị đứng đầu thì mục đích rất rõ ràng,đó là chứng tỏ bản thân đồ đệ càng vượt trội,còn với nội môn đệ tử,sống chết không chỉ có như vậy,mà còn bởi kia viên Trúc cơ đan. Vẫn biết đứng đầu là không tương bởi còn có một Lan Băng Băng chắn ở đó,nhưng đứng thứ hai thứ ba đồ tốt cũng không thiếu.

Mà Lan Băng Băng đã tới trúc cơ,con người lại thật tốt,biết đâu chừng nàng ta sẽ không nhận mà nhường cho người thứ hai thì sao. Mọi người đều tự hiểu bản thân ở đâu,cũng không đủ dũng khí mà đi làm mất mặt chương môn,người là không muốn được nhiều phúc lợi rồi chẳng?

Qua mỗi giai cấp mục đích lại rất khác nhau,rớt xuống đến ngoại môn đệ tử thật rất khác. Người đủ điều kiện từ luyện khí năm tầng trở lên thì chỉ muốn lên sán,cố gắng chiến đấu thật oanh động,thật ấn tượng,biết đâu một vị nào đó hứng thú thu vào nội môn đệ tử,như vậy quả là một bước lên trời.

Còn đối với những người không đủ tư cách dự thi,đơn giản chỉ đến xem xét học hỏi kinh nghiệm,kê lại đến để nhìn ngắm các mỹ nam mỹ nữ,kê lại tranh thủ làm ăn một chút. Tóm lại nhất sự kiện nhưng trong lòng mỗi người lại có một mục đích khác nhau.

Hạ Vũ cũng không ngoại lệ,nàng đến giờ là thấm thía cảm giác tiểu thuyết và cuộc sống rất khác xa nhau. Trong tiểu thuyết chuyện Hạ Vũ nhập Nguyên Lực Tông vốn chỉ có vài dòng ngăn ngừa,mà hiện thực thì sao,để đứng ở đây nàng đã trải qua suốt năm năm đau đớn,đang cay,hạnh phúc có mà hận thù cũng nhiều.

Đôi khi nàng có cảm giác thật sự bất lực,đi qua lâu như vậy, cũng trải qua nhiều chuyện như thế vẫn cứ quẩn quanh trong vài dòng tiểu thuyết,chỉ có điều chi tiết hơn rất nhiều thôi. Đúng vậy,nó đã là cuộc sống của nàng rồi,ai lại có thể vất bỏ cuộc sống chứ,vì vậy lại tiếp tục cố gắng,phấn đấu.

Theo như còn nhớ được,trong đợt tỷ thí này,Lan Băng Băng đương nhiên tỏa sáng long lanh,mà Hạ Vũ chính là hòn đá kê chân cao nhất,đúng vậy,trận đấu trung kết đã được tác giả đại nhân định đoạt là nàng cùng người kia.

Nhưng cứ xét xét cùng trải nghiệm đã qua,nàng cũng không đủ dũng cảm tin rằng mọi vòng đấu đều nhẹ nhàng vượt qua như thế,lại nói Hạ Văn nhắc nhở nàng cũng không có quên.

Hạ Vũ phi hành phía sau Lịch Thừa Bằng cùng Lăng Vân. Nàng dám cá bản thân đã chuẩn bị tốt lắm,lại tự tin vào tu vi cùng đấu pháp của bản thân. Nhưng khi đặt chân tới nơi,Hạ Vũ vẫn là không khỏi giật mình sững sờ.

Trên một nền đất trống rất lớn,xây dựng sáu chiến đài hùng vĩ,nguy nga,ở bên ngoài thì thoáng còn ánh lên chút sáng bạc,hiển nhiên là đã được người ta dùng pháp trận bảo bọc.

Sáu sân đấu xếp theo một hàng dọc,cách nhau không quá xa,lại được xây dựng ở trung tâm các ghế ngồi,đảm bảo người ta có thể cùng lúc chứng kiến tất cả. Nhìn dòng người hồ hào phía trên,Hạ Vũ vẫn là có chút gượng gạo. Cộng cả hai kiếp người vào,đây cũng vẫn là lần đầu tiên nàng đứng trước nhiều người đến vậy.

Như cảm nhận được nỗi lo lắng của Hạ Vũ, Lăng Vân quay sang bên,cười dịu dàng,sau đó xoa xoa đầu

_"không cần để ý tới bọn họ. Muội lên đó,cứ làm như đã định,cũng không tốn quá nhiều khó khăn đâu mà,phải không?"

Hạ Vũ cười đáp trả,từ chối cho ý kiến. Nhưng người xung quanh nghe thấy như vậy,lại là một ý nghĩa khác,từ một suy ba,ba suy mười,về chuyện tu vi của nàng cũng càng là một vấn đề bàn luận

_"Đi đi,thi đấu tốt,đừng để sư phó mất mặt..."

Lịch tiên bối vỗ vỗ vai nàng,nhìn sâu lắng,sau đó mới quay đầu phi hành tới nơi bên trên. Hạ Vũ nhìn theo bóng lưng,cũng biết lần này thi đấu không phải chỉ là chuyện của bản thân,vì vậy nên làm gì,làm gì nàng đã rõ,cho nên cũng quay lưng bay về phía ngược lại,lên một cái tháp cao chót vót.

Đây đúng là dành cho tân thủ tiến hành bốc thăm. Mỗi người tự do bốc ra một cái,sau đó chính là đấu loại trực tiếp. Hạ Vũ cho tay vào vòng tròn bao kín,chợt gương mặt dần ra,cười đến động lòng người,rút cuộc vẫn là gừng càng già càng cay,Lịch tiên bối suy đoán thật sự không sai,mỗi người đều đang dùng cả tâm trí lực nhìn chăm chăm nàng.

Nói vậy bản thân cũng không được để họ thất vọng chứ. Nghĩ vậy nàng bèn lôi mạnh cái tên luôn dính chặt lấy tay nàng ngay từ khi cho vào

_"Trận thi thứ bảy,Hạ Vũ cùng Dương Quảng..."

Trọng tài vừa tuyên bố,mọi người đều im lặng đi,sau đó đều ầm ầm bình luận. Ngay cả phía trên đài cao,Lịch Thừa Bằng cũng đứng bật dậy

_"Cái gì,tại sao lại là Dương Quảng được..."

_ "Đại trưởng lão nói vậy là cho rằng đồ đệ sẽ thua đi. Hay là nói nó xin thua luôn đi...". Hoàng Vi Việt ngồi đối diện khinh khỉnh cười

_ "Hừ,ngươi cũng biết Dương Quảng là cái thứ gì đi? Vốn dĩ hắn ta không nên có tên trong đây,ta xuống đó yêu cầu bốc thăm lại"

Lịch Thừa Bàng rời ra khỏi chỗ,đang tính tiến ra phía ngoài thì bỗng phía sau tiếng của Thiên Kiếm Kì vang lên

_ "Sur đệ vẫn là ngồi xuống đi,đây là một cuộc tranh tài của sư môn,tại sao Dương Quảng lại không được tham gia. Lại nói ngươi nếu xuống đó,mọi thứ đều khó nói chuyện..."

_ "Các ngươi..."

Lịch Thừa Bàng biết họ nói đều là đúng,bản thân lấy cái gì mà chống đỡ được. Vội quay lại nhìn Hạ Vũ đang đứng vững vàng nơi kia,hắn biết đồ nhi này cũng đoán ra được chuyện này có quí. Nếu người trong cuộc còn không sợ,vậy hắn cũng sẽ không cần lo lắng nhiều nữa rồi. Vuốt vuốt râu,cười rộ một cái khiến mọi người không khỏi giật mình, Lịch Thừa Bàng lại quay về chỗ cũ

_ "Cho các ngươi xem Vũ Vũ lợi hại thôi..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Chiến Thuật

Hạ Vũ ngồi ở góc dành cho các tân thủ chuẩn bị lên sân. Nói ra này cuộc tranh đấu đúng là qui mô thật lớn,riêng cái vụ sơ khảo đảo đảo quanh quanh cũng đã tốn mất hai ngày rồi,cũng may nàng lên sân đúng là lần thứ hai,nếu có may mắn vượt qua chẳng phải có hai ngày hồi dưỡng sao

_ "Mẽ Ty,muội nghĩ đối thủ của tỷ lần này sẽ như thế nào ?" Hạ Vũ truyền âm cho Mẽ Ty,con mắt thì đảo quanh,hứng thú khi chứng kiến loạt người còn lại bốc thăm,chuẩn bị này nọ, người vui, kẻ buồn thật muôn màu muôn vẻ.

_ "Là Dương Quảng đó hả, có cần muội dò hỏi dùm không ạ ?" Mẽ Ty trước ngực rung rung,nó là thấy thật tốt khi không có Lịch Thừa Bàng ở bên chăm chăm nhìn.

Hạ Vũ nghe Mẽ Ty truyền âm tới,chỉ lắc đầu,cười đầy thâm ý

_ "Không cần,mọi chuyện cái gì tới cũng sẽ tới thôi. Hơn nữa,chẳng phải chúng ta có chiến thuật cả rồi sao,ai đi nữa cũng không có quá nhiều quan trọng"

Hạ Vũ quét mắt,chạm tới đúng phía xa xa hai bóng người tiến lại. Nam thì cao lớn,mạnh mẽ,toàn thân xuyên bộ chiến bào đỏ lửa,nữ thì dịu dàng,thướt tha khi xuyên bộ màu trắng,đúng vậy,đó chính là Nguyễn Chiến Duy cùng Lan Băng Băng. Hai người vừa xuất hiện đã cuốn lấy sự chú ý của mọi người,nam thần với nữ thần hội tụ,không kéo nhân ngó tới mới là lạ đâu.

Bất chợt Hạ Vũ nhớ ra ở chính nơi này,lúc này bản thân cùng Lan Băng Băng cũng không có chuyện,mà là với người đứng bên cạnh kia.

Tác giả đại nhân có viết rằng Hạ Vũ bị vẻ bên ngoài cùng khí chất của Nguyễn Chiến Duy làm mê hoặc ngay từ cái nhìn đầu tiên, sau đó không dành được tình cảm mà trở thành nguyên nhân đầu đả cùng nữ chính.

Hạ Vũ tấm tắc khen tác giả rất tốt, bản thân còn không biết làm sao để làm "một con trư " đúng nghĩa đâu. Vì vậy,chống cằm nhìn nhìn đánh giá Nguyễn Chiến Duy

_ "Mẽ Ty, nói thật với muội nhé, tên kia Chiến Duy túi da thật tốt..."

_ "Ày,tỷ đây là ý gì ?" Mẽ Ty háng giọng hỏi

_ "Ta chỉ nói cho công bằng thôi. Với lại đây tương lai là ta dùng làm bạn diễn,vẫn không nên khát khe quá. Ha ha..."

Hạ Vũ thần thức thì cười đùa cùng Mẽ Ty,nhưng bên ngoài mặt lại lạnh tanh,mắt dõi theo đôi nam nữ

_ "Thôi thôi,ta cũng nên ra sân rồi..." nói rồi,Hạ Vũ phui phui bụi,đứng dậy,chân dần bước về phía Lan Băng Băng. Thấy vậy Mẽ Ty kinh dị nhảy dựng

_ "Tỷ đang tính làm cái gì...?"

_ "Thì là cái đó đó..."

Xong đâu đó,Hạ Vũ bày ra nụ cười có thể nói là tốt nhất,ngọt ngào nhất có thể,đứng bên cạnh Nguyễn Chiến Duy,lại dùng giọng nói ngả ngớn,điệu đà ra

dùng. Tóm lại thấy thế nào cũng là một tổ hợp kinh dị tới dọa người

_Duy ca,ca đã tới a,ca có biết là biết người ta nhớ nhiều lắm không?" lại như thêm sức thuyết phục,Hạ Vũ còn nắm lấy cả tay hắn đang đưa,bắt quá cảm giác trong lòng nàng cũng không ngừng rung mình

Nguyễn Chiến Duy thấy Hạ Vũ như thế,mày nhăn chặt lại,vội vàng hất tay nàng ra,đồng thời len lén nhìn về phía Lan Băng Băng.

_ "Ngươi đang...."

Không để cho Nguyễn Chiến Duy nói xong,Hạ Vũ đã cướp luôn lời

_ "Người ta là Hạ Vũ,đồ nhi của Lịch đại trưởng lão mà,chuyện đang làm chính là đang bày tỏ tình cảm nha..."

Nghe những lời Hạ Vũ nói,Nguyễn Chiến Duy mặt mày tối sầm lại. Đang tính nói cái gì thì phía sau một tiếng cười thanh thúy,gọng nói trong vắt tựa nước suối reo

_ "Ngươi mà cũng dám đứng trước Duy ca mà nói lung tung này nọ sao?"

Hạ Vũ ghé mắt nhìn qua, kinh ngạc khi đó là Lung muội từ hôm qua mới bị trúng chương phong của Hoàng Vi Việt,tốc độ hồi phục thật sự quá nhanh đi. Hạ Vũ đang tính mở miệng thì lại bị nữ thần Băng Băng cướp mất

_ "Lung nhi,không được vô lý,Vũ Vũ mới nhập môn nên cần được chúng ta giúp đỡ,muội sao lại như vậy rồi"

Hạ Vũ tròn mắt, lại nữa rồi,lời nói tại sao luôn luôn bực gai vậy chứ?

_ "Băng tỷ nói đúng. Chỉ là muội có chút hâm mộ Lung nhi hôm qua được yên ả trong vòng tay của Duy ca thôi. Nói vậy muội cũng không làm phiền,nên trở lại thôi"

Hạ Vũ cười đến thật vui vẻ,muốn dùng tâm kế thì ta đâu tới cùng. Lung nhi a Lung nhi,ngươi thể hiện tình cảm cũng quá rõ đi.

Việc Hạ Vũ lại đây cùng những lời nói gây ra chút oanh động,lại càng dồn mọi người tò mò hơn về người đồ đệ mới của Lịch tiền bối này.

_ "Trận thứ sáu Thiên Tinh cùng Dương Vũ,Dương Vũ thắng. Trận thứ bảy Hạ Vũ cùng Dương Quảng,mời lên sàn"

Hai cái tên được đưa ra khiến mọi người đều im phắc,sau đó ầm vang bởi vô vàn lời bình luận. Hạ Vũ từ chỗ nghỉ chờ,đi bộ lên sàn. Mà phía bên kia,một thiếu niên dáng người dong dỏng cao,ngũ quan thanh tú,mái tóc dài xõa ra sau lưng,khoác trên thân là một chiếc áo lông thú trắng muốt.

Tất cả có thể nói là hoàn mỹ,tạo cho người ta cảm giác cho tới khi người bắt gặp ánh mắt đỏ rực,hừng hực hận thù nhìn chằm chằm vào kẻ phía trước. Hạ Vũ nhìn thấy người như vậy,trong đầu ngay lập tức vang lên một loại trường hợp "Tẩu hỏa nhập ma".

Đến giờ thì nàng biết vì sao mọi người lại sôi trào bình luận rồi. Chưa nói cái khác,qua bao năm đọc tiểu thuyết, Hạ Vũ biết khi bị tẩu hỏa nhập ma nếu như tu vi không bị thực lùi thì sức chiến đấu sẽ tăng lên gấp bội,nhưng trả giá lớn lắm,đó là mất đi khả năng tư duy,không khác gì một cỗ máy giết chóc.

Nếu như đúng Lăng Vân phỏng đoán người này tu vi đã tới thập cấp như nàng thì sẽ khó giải quyết đây. Xem ra nên áp dụng đánh nhanh thắng nhanh thôi. Vì vậy, ngay khi trọng tài tuyên bố bắt đầu,hai người với hai mục đích khác nhau ngay lập tức lao vào

Hạ Vũ mím môi,té ra thanh lam kiếm mà Lịch tiền bối tặng trước khi về đây. Ngay sau đó bên ngoài ầm vang các tiếng hét

_ "Thanh Linh kiếm,Đại trưởng lão cũng dám lấy ra cho nàng ta,xem ra người đồ đệ này rất được lòng trưởng lão a" Lan Băng Băng ngồi dưới,mắt mị mị nhìn lên phía trên sân,dõi theo bóng dáng của Hạ Vũ

Hạ Vũ ở giữa trận còn không có tâm trí để phân tranh đi ra ngoài để ý,bởi Dương Quảng đúng là vô cùng khó đối phó.

Hắn ta tuy mất đi lý trí,nhưng tấn công lại vô cùng chuẩn xác,liều lượng sử xuất linh khí cũng biến đổi huyền diệu,lúc tưởng chừng như lực kinh lại hóa ra chỉ là giả,lúc nhẹ nhàng mà hóa ra đầy ám thương. Hạ Vũ chật vật đối phó,nghe hoặc rằng chiến thuật thượng thừa như vậy làm sao lại là một người mất đi lý trí có thể xuất ra được chứ.

Vì vậy mắt hướng lại liếc qua gương mặt của Dương Quảng ,lại không ngờ đúng lúc này hắn ta tung ra chương kinh phong lao tới.

Hạ Vũ phân tâm,do vậy không kịp đối phó,chỉ cảm thấy nhói một cái,sau đó bắn ngã ra phía sau. Dương Quảng cũng không dừng lại mà đẩy mình phóng lên đuổi theo,tiếp tục khởi động linh khí ra chương phong tiếp theo.

_ "Hạ Vũ,cẩn thận...."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Dương Quảng

Hạ Vũ đang đau tới mụ mẫm cả đầu óc, rơi trên không trung như điều đứt dây, nghe thấy tiếng kêu của Lăng Vân bỗng như bừng tỉnh. Nàng đang trên sàn thi đấu, tại sao lại có thể xao nhãng như thế được.

Nhân mặt, cắn cắn đầu lưỡi, nếm thấy vị tanh nồng của máu truyền tới, Hạ Vũ mới tỉnh táo lại, thuận tay xuất ra một viên đan dược mà hôm trước Lăng Vân đưa cho, tiện thể tiện đà uốn mình bật ra xa hai bước.

Vừa tiếp đất cũng không kịp thở, nàng lại lộn nhào thêm hai vòng nữa, cách ra xa khoảng cách so với Dương Quảng. Nàng là biết đối thủ của bản thân không hề đơn giản như bản thân tưởng tượng, xem ra cách đánh nhanh thắng nhanh là không thể dùng được nữa rồi.

Nói vậy bản thân cần nhất chính là thời gian để đan dược phát huy tác dụng, lại cần nhìn xem cách nào để vật ngã được cỗ máy chiến đấu kia.

Hạ Vũ vừa nhảy lùi lại hai bước, ngay lập tức nơi đó dính xuống gim chặt hai viên cầu đá, vẽ ra hai lỗ nhỏ nhỏ trên mặt sàn. Hạ Vũ tròn tròn mắt. Nói đùa gì vậy, Dương Quảng không chỉ tẩu hỏa nhập ma khiến sức chiến đấu, lại còn là một cái băng dị năng.

Được a, nãy vị kia thực biết chọn a. Hạ Vũ cười khẩy một cái, truyền vào Thanh Linh kiếm linh khí, khiến nó toàn thân xanh đỏ lẫn lộn, không khí xung quanh cũng tăng thêm vài độ.

Bên dưới Hạ Vũ vừa kích nộ linh khí, bên trên Nhị trưởng lão bỗng nhồm đẫy, chỉ thẳng tay bắt mẫn nói

_"Làm sao có thể được chứ, làm sao lại là cái hòa linh căn được?"

_"Haha, các ngươi không ngờ đi, cứ chọn lên chọn xuống, lại chọn trúng kẻ có linh căn bị Vũ nhi áp chế..." Lịch Thừa Bằng đưa lên ly trà nhỏ, nhấp một ngụm nhỏ, lại vuốt vuốt râu, nhìn sâu thẳm đầy ẩn ý về phía Nhị trưởng lão, lại về Thiên Kiếm Kì

_"Hừm, vậy trận đấu này sẽ rất hay đây". Thiên Kiếm Kì thấy Lịch Thừa Bằng liếc về phía mình, hắng giọng một cái, sau đó đáp trả cho có lệ

_"Cũng đúng..." Nhị trưởng lão nhìn về Thiên Kiếm Kì, con ngươi bỗng co rụt lại, sau đó nở nụ cười đầy thâm ý mới quay lại chỗ ngồi, tiếp tục quan sát

Lịch Thừa Bằng ngồi đó thấy hai người đưa mắt trao đổi, mảy mông忽 mông, mắt lại bắn xuống phía lối đi của Hạ Vũ đang chật vật tránh né.

Trong lòng hắn dậy lên lo lắng, hai người kia đối phó với Hạ Vũ không chỉ có chuyện Dương Quảng, có lẽ còn có cái gì khác nữa.

Chỉ mong người đồ nhi này sẽ có thể đủ khả năng đối phó được. Còn chuyện ra tay giúp sao, sẽ không có như vậy, bởi đây mới chỉ là cuộc tranh đấu nhỏ nhỏ thôi mà đã không đủ tâm thần vượt qua, nói gì tới cuộc sống vốn ác liệt ngoài kia chứ!

Hạ Vũ bây giờ còn không biết mấy lão hồ ly ngồi phía trên đang đánh giá, đánh giá, nàng là chỉ biết cố gắng tránh né chiêu phong mà Dương Quảng phát ra liên tiếp. Các quả cầu gai nhỏ cỡ đó ngón tay nhưng tràn đầy linh khí cùng lực sát thương cứ nối tiếp nhau mà ra, khiến nàng không kịp thời gín mà quan sát đối phương.

Không được, cứ như thế này bản thân còn chưa kịp chạm vào cái lông chân của đối thủ đã bị làm cho mệt đến chết rồi. Nghĩ như vậy, Hạ Vũ đưa Thanh Linh kiếm ra phía trước, tay niệm pháp quyết.

Lịch tiên bối vốn là Địa linh căn, điều này hiển nhiên năm năm qua nàng đi theo cũng học được một vài pháp quyết, trong số đó có cái mà lúc này nàng đang tính sử dụng: Địa thành. Bất quá nàng là không sử dụng được địa linh lực, đành bù đắp bằng hòa linh thôi.

Nói cũng hay, Hạ Vũ vốn tu luyện không hề có một loại linh lực cụ thể, nhưng phượng hồn là cái thần hồn đầu não, đem nàng sử dụng phát ra đúng thực thuần tính hỏa, như thế mới đem mọi người lầm tưởng bản thân là Thiên linh căn hỏa thuộc tính. Nhưng lúc này đây, Hạ Vũ thấy dùng hỏa thay cho địa thể nào cũng mạnh hơn vài phần.

Đem tâm cảnh thả lỏng, Hạ Vũ chìm sâu vào một nơi mà lâu lắm rồi nàng không có tiến tới: Sóng Lửa tháp. Đúng vậy, nơi đây năm năm trước khi tái tạo lại kinh mạch đã trở thành tâm mạch của nàng, tựa như bản mệnh pháp bảo một dạng.

Hạ Vũ nhắm mắt, đem Phượng hồn tỏa ra, vận dụng chiêu thức về "sóng" kết hợp cùng hòa linh mà thành. Hạ Vũ cũng không dám quá lộ liễu, nàng là biết bản thân đang trong trung tâm của Nguyên Lực Tông. Ngươi cũng quá không muốn sóng khi đem tuyệt chiêu của Hạ gia cùng Phượng gia ra dùng đi.

Chính vì vậy, năm năm qua thay vì luyện tập gia pháp, nàng lại thiên về kết hợp chúng với các pháp quyết bên ngoài để che mắt thiên hạ. Đây thật sự là một cơ hội tốt để thử nghiệm

Hạ Vũ đem thần thức sóng lửa tỏa ra, lại cùng pháp quyết của Địa Thành, vì vậy xung quanh tạo nên bốn bức tường lửa cao lớn vây quanh. những viên cầu gai vừa tiến tới, va đập vào bức thành ngay lập tức bị tan chảy.

Hạ Vũ đem thần thức tỏa ra, lại khiến bản thân tiếp thêm linh lực, mang bốn bức hỏa thành dần rộng ra, lấy chiếm diện tích lối đi của Dương Quảng ra

khỏi. Quả nhiên Băng Hỏa tương khắc. Dương Quảng dù là bị tẩu hỏa nhập ma, nhưng sau vài lần ném ra băng cầu gai không có hiệu quả thì hấn chợt không ném nữa mà lặng lẽ dần cách so với bức tường lửa. Nếu như bức hỏa thành tiền một bước, thì hấn lùi một bước.

Bỗng nhiên khi bản thân đã bị dồn ra sát mép biên thì Dương Quảng chợt khựng lại, trên tay không biết từ khi nào thì té ra một chiếc cung tên sáng loáng, lấp lánh tựa băng tuyết. Thấy cái này, Hạ Vũ thấy không ổn.

Dường như hấn lùi lại không phải là bị ép, mà như càng nhiều hơn bởi muốn lấy khoảng cách tung ra chưởng phong này. Đây là cái quyết định đi. Nghĩ như vậy, nòng thoi không khiến hỏa thành dần tiếp ra chiếm diện tích, mà tụ tập về cùng một chỗ, tạo thành chiếc khiên bốn lớp nóng rực ánh lửa.

Không chỉ dừng lại ở đó, Hạ Vũ còn đem một phần nhỏ linh lực phân chia cho Thanh Linh Kiếm, đem nó lơ lửng trong không trung bao quanh bản thân mình.

Nàng biết trận đụng độ này qua xảy ra phản phệ là nhất thiết, nếu đã như vậy thì nên chuẩn bị phía sau một chút. Lúc này đây không quan trọng ai tu vi cao hơn, chỉ cần đứng đến cuối cùng ác là kẻ thắng.

Phía kia Dương Quảng không đứng chơi, hấn cuốn mình tạo ra một bộ băng nâng bản thân lên trên cao, bao bọc trong một chiếc kén khí linh. Dưới chân băng sáng bạch, bên trên con người xuyên áo trắng, tóc xõa tự nhiên, tuy nhiên đôi mắt thì đỏ sẫm, miệng không ngừng đọc pháp quyết.

Chiếc cung không tên, theo thời gian từ từ ngưng đọng ra một chiếc, trong suốt như có như không. Hạ Vũ thấy vậy rung mình, nàng có thể khẳng định Hỏa thành không phải là đối thủ của nhất chiếc băng tên kia. Nếu như cứ cố thủ như này đến cuối rất có thể tính toán đều sai lệch, linh hộp com xuống sàn cũng không chừng.

Nhưng nói nàng dùng pháp quyết gia tộc thì lại càng không thể. Nói vậy phải nhanh tìm ra cách, trước khi mũi tên kia kịp thành hình. Hạ Vũ nào đảo quanh những gì Lăng Vân dặn dò. Mấy nhẩn thật chặt, sau đó lại nhẹ nhàng dần ra, môi khẽ cười:

_"Đúng vậy, Vân ca không chỉ bảo nàng đánh nhanh thắng nhanh, mà còn nói với nàng nhất đại sự kiện. Xem ra áp dụng ở đây là thật đúng đi!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Dương Quảng Trúng Độc

Hạ Vũ khởi động linh khí dẫn bốn bức tường lửa kéo sát lại với nhau sao cho thực sự kiên cố nhằm chống đỡ nhất kích kia của Dương Quảng. Thanh Linh Kiếm không còn sử dụng một chút nhỏ linh khí nữa mà được dẫn ra bởi ba phần linh lực.

Hạ Vũ có thể hiểu thuộc tính tương khắc cũng còn một phần bởi liều lượng, hỏa sẽ khắc chế được băng, nhưng ngời thử cho một bó đuốc vào cả hầm băng xem xem, cũng không biết băng đã kịp tan chút nào chưa.

Vì vậy, Hạ Vũ quyết định thay vì cố thủ, hãy đem toàn lực ra chiến đấu. Hơn nữa Thanh Linh Kiếm chiếm thượng phong thu hút toàn bộ ánh nhìn của mọi người còn bởi dụng ý khác, nàng là muốn có thời gian để sử dụng "Vọng Kì chân". Đúng vậy, Lăng Vân không chỉ nói cho nàng cách đánh, mà còn chỉ ra nguyên nhân của mấy cái chiêu thức màu mè mờ mịt.

Ấy chẳng là muốn dò hỏi tu vi cùng điểm mạnh yếu của đối phương sao, nói như vậy từ đầu đến giờ Hạ Vũ cũng chưa xử xuất ra chiêu nào đáng kể cả, xem ra cũng chưa hề để lộ ra tu vi của bản thân.

Nhưng cũng vì vậy, nàng cũng không biết được điểm mạnh yếu của kẻ địch. Vậy thì thay vì cứ chạy theo lối nhỏ mọt hồ đánh nhanh thắng nhanh trong khi không biết bắt đầu từ đâu, Hạ Vũ muốn chậm lại một chút, sử dụng chiêu thức bản thân lĩnh ngộ được trong bảo tháp để soi xét xem, rút cuộc Dương Quảng yếu điểm là ở đâu.

Hạ Vũ ẩn núp dưới ánh sáng mờ mờ của Thanh Linh Kiếm, đem thần thức cô rút lại, đẩy truyền linh khí lên mắt, mở ra thần lực khiến đôi mắt phút chốc ánh ánh màu đỏ.

Nàng biết tu vi quá thấp, việc đồng thời sử dụng nhiều pháp quyết cần đại lượng linh khí như vậy, nếu chậm trễ thì không xong rồi, cho nên ngay khi pháp quyết hình thành, khi đôi mắt trở nên đỏ rực như lửa có thể xem thấu hết thấy, Hạ Vũ vội vàng bắn liếc về phía Dương Quảng.

Thật không ngờ không nhìn thì thôi, nhìn rồi đúng là làm cho nàng sợ đến mất mật. Dương Quảng cả người linh khí không còn tán loạn mà tập trung cô càn ở đan điền, điều này chỉ có thể xảy ra ở người bước vào trúc cơ.

Tuy nhiên Hạ Vũ lại phát hiện không phải hoàn toàn như vậy, đó là linh khí của hấn chỉ dồn nén mà không có sự thanh đổi về chất, điều này tựa như nửa bước trúc cơ, chỉ cần có cơ hội sẽ thành công vượt lên.

Nếu nói như thế xét về tu vi Dương Quảng là trên nàng một chút rồi. Ngoài ra, trên người hấn không hiểu sao còn dịch chuyển một dòng máu màu đen, nơi nó đi qua đều ăn mòn đi linh khí, trong đầu Hạ Vũ ngay lập tức hiện lên hai chữ: "trúng độc".

Nhưng hần trúng độc, ai hạ độc không phải là thứ nàng nên quan tâm lúc này, điều mà Hạ Vũ quan tâm đó là đây là điểm yếu của hần và nàng có thể tận dụng. Còn về việc chữa trị, có lẽ sau trận đấu này nên thỉnh cầu Lịch tiên bối ra tay, dù sao hần cũng là một nhân tài, không nên bị lãng phí như thế.

Hạ Vũ thu được kết quả, vội vàng tán đi linh khí nơi mất mình, dần đều về phía tay, sau đó bộc phát ra thành hai quả cầu nhỏ. Nếu mọi người chú ý sẽ thấy quả cầu này có vài nét tương tự so với lần Lịch Thừa Bổng oanh động tiến đánh Hoàng Vi Việt, tuy nhiên uy lực nhỏ hơn rất nhiều thôi.

Biết làm sao được, Hạ Vũ giờ đây mới có luyện khí kì thập cường cấp, cùng một lúc xử xuất phân chia linh khí ra ba nơi như vậy đã là quá sức rồi.

Nói thì thật lâu, nhưng sự việc cũng chỉ diễn ra trong chớp mắt thôi.

Hạ Vũ làm tất cả việc này cũng không quá lâu, khi nàng đem hai viên cầu tinh luyện thành hình, bên kia Dương Quảng cũng đã đi vào công cuộc cuối cùng. Thấy vậy, Hạ Vũ mới thấy ích lợi của huyết mạch gia tộc mình cường như thế nào, thay vì niệm tâm pháp bật ra lời nói mà làm nó ngay trong tâm niệm, như thế nhanh không phải chỉ một lần.

Hạ Vũ đem chủng phong thành hình trước, cũng không có ảo tưởng như các nhân vật trong tiểu thuyết ngồi chờ cho kẻ địch cũng ngưng thực ra chủng pháp rồi mới chặt vật đầu đá. Nàng biết đây là cuộc sống thực, người là muốn vạn nhân qui mục, nhưng cũng không phải dùng cách địch chết ta cũng hấp hối như vậy, chỉ cần nhìn kia độ phức tạp trong pháp quyết, cùng cái cung tên kia đã biết không dễ chơi rồi.

Vì vậy, Hạ Vũ tuân thủ tiên thủ hạ vi cường, lùi ra xa ba bước, tay khuấy động linh lực đem tường thành một lần nữa tán ra, dựng lên cao theo cái bệ đài bằng mà Dương Quảng tạo ra, đem hần giam cầm trong đó, tay còn lại điều động Thanh Linh Kiếm bay lên cùng, mặt đối mặt với hần.

Tuy nhiên hai thứ đó trông thì oanh động, nhưng đích thực nguy hiểm vẫn là hai viên cầu đang bí mật ẩn núp, phân chia ra hai hướng trái phải, vòng theo lối đài đi ra phía sau Dương Quảng. Đúng vậy, nàng chính là muốn đánh lên hần ta.

Dương Quảng tuy tẩu hỏa nhập ma, nhưng cũng không phải kẻ dễ dàng ngồi im chịu chết. Thấy đối thủ cùng một lúc tung ra nhiều chủng phong oanh động như vậy, hần vẫn tiếp tục ngưng thực ra kim tên, mặt khác hút cận không khí xung quanh, đem nó cô đặc thành các bong bóng bằng, dày đặc bao lấy hần. Chợt mắt hần mở to, đồ sộ nhìn Hạ Vũ từ trên cao, hét lớn một tiếng "Phá".

Sau tiếng hét này, hàng bong bóng bằng xung quanh Dương Quảng đồng loạt ồ ạt bắn phá bức tường lửa của Hạ Vũ bao quanh.

Chiếc trước lao tới bị tường lửa chặn lại, chiếc sau lại ồ ạt không sợ chết lao tới. Hạ Vũ đem linh khí kéo về còn ba phần cho hòa thành cho nên chỉ sau một lúc bằng cầu oanh động đã lung lay bị phá vỡ, bị biến thành những mảnh bột nhỏ đỏ rực, tán đều trong không khí, tựa như tuyết một dạng, khiến hai người trung tâm mê luyện vô cùng.

Tuy nhiên Hạ Vũ không có thời gian mà cảm nhận điều này. Hòa thành bị phá khiến bản thân cũng chịu phản噬, nhưng hơn cả làm Hạ Vũ kinh sợ là tu vi của Dương Quảng có sức bật còn vượt trội hơn của những gì nàng tưởng tượng, không ngờ đem hóa thành đã bại nhanh tới vậy. Như vậy mọi chuyện chỉ có thể hi vọng ở hai viên cầu hóa kia thôi.

Dương Quảng thấy hòa thành bị bỏ, bèn hướng kim tên về phía Hạ Vũ, mắt nheo lại. Hạ Vũ thấy không ổn, bèn kéo Thanh Linh Kiếm về phía trước bảo hộ, mặt khác nhanh chóng đem hai viên cầu đánh lên tức tốc vào vị trí. Quả nhiên Dương Quảng chỉ cần một chút, đã tìm được điểm ngắm tốt nhất, môi nhếch lên một cái, sau đó nhẹ nhàng buông tay.

Kim tên vừa ra, mang theo uy lực diệt thiên, ầm ầm tiến đến, nơi nào đi qua, bèn đem không khí đóng băng lại. Hạ Vũ kinh hoàng, đem Thanh Linh Kiếm cũng lao ra, bắn thẳng vào kim tên. Hai lực lượng, một bạch một đỏ đối lập nhau, lại được phát ra từ hai kẻ tu vi đã thập cấp luyện khí kì.

Một chớp mắt đụng độ đó khiến thời gian cùng không gian như ngừng lại, sau đó như nổ bùng ra, đem lối đài đánh tan ra một hố hớn, không khí bắn ngược trở lại, càn quét không gian xung quanh.

Hạ Vũ cũng theo đó mà bị đánh ngược trở lại, thân thể cũng bị đánh ra vài miệng vết thương. Nhưng Hạ Vũ không có lấy đó làm quan tâm mà là chuyện trước mắt bây giờ, sau cuộc đụng độ, Thanh Linh Kiếm không đủ tài năng ngăn cản, lúc này kim tên của Dương Quảng vẫn không ngừng tiến về phía nàng. Nàng đến cùng nàng sẽ ra sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Mễ Ty Ra Tay

Hạ Vũ nhìn mũi tên màu bạc của Dương Quảng vẫn tiếp tục tiến về phía mình, mảy mui thật chặt. Tuy hiện tại mũi tên đã bị Thanh Linh Kiếm chống đỡ mất đi tám chín phần mười tốc độ cùng sát thương, nhưng cứ nhìn kia vẫn nhòe nhòe màu sáng xám sắc lạnh, Hạ Vũ vẫn không dám lơ là.

Nàng biết bản thân trong thời gian ngắn như vậy sẽ không kịp ngưng thực ra được một chiêu thức nào nữa, mà bản thân sau vụ đụng độ kia cũng bị phản噬 đến nội thương rồi, vì vậy thay vì lấy cứng đối cứng bèn bật lùi lại ra sát mép biên, kéo giãn ra khoảng cách, thuận tiện dùng chút linh lực còn lại tiến

đến áp sát Dương Quảng, đây sẽ là cơ hội duy nhất còn lại của nàng thôi.

Tuy nhiên suy nghĩ tốt lắm mà hiện thực thật phũ phàng. Hạ Vũ lúi tới đâu thì ngay lập tức mũi tên của Dương Quảng đuổi ngay tới đó, không kịp để nàng thở.

Nếu cứ như vậy chiều xuống chỉ sợ linh khí cũng không còn đủ để kéo dài lâu. Nói vậy Hạ Vũ bèn đánh liều. Nàng bèn dồn đại lượng linh khí vào chân, di chuyển "dậm phụ quyết" mà khi xưa Hạ Vân dạy cho, một kích kedo dẫn ra tới hơn hai mươi mét.

Đây chính là thời gian duy nhất của nàng. Vì vậy, mặc kệ cho mũi tên vẫn vun vút lao tới, Hạ Vũ tập trung đem hai viên hỏa cầu cùng nhau tập kích Dương Quảng

Dương Quảng mắt đỏ sậm đứng trên cao, thấy Hạ Vũ không trốn chạy nữa thì kích động, vội điều động linh khí thúc đẩy mũi tên một nhanh hơn.

Nhưng đúng lúc này, hần lại thấy phía sau không khí bỗng nhiên tăng lên, dù chỉ có sự thay đổi rất nhỏ nhưng vẫn có thể phát hiện ra được. Vội quay đầu lại phía sau thì hần chấn kinh, một viên hỏa cầu bất thành linh ập tới đã vào trúng vai hần, đem hần tốt từ bậc cao đài bằng xuống dưới.

Hần vội lộn một vòng vũng vàng tiếp đất, lại vừa muốn đứng lên thì một viên cầu nữa tiến tới đâm trúng vào bên vai còn lại. Mà điều đặc biệt đó là chỉ hai viên cầu nhỏ thôi lại tạo ra uy lực vô cùng lớn khiến cho toàn thân hần đau nhức, cảm nhận như có lửa đốt bên trong không ngừng dày xéo. dương quảng trúng chiêu, đang từ một kẻ chiếm thượng phong bỗng biến thành một thân chật vật, co rúm một chỗ, miệng chòn ứa ra chút máu. Mọi người bên ngoài thấy vậy cũng không thể im lặng được, vội vàng ồn ào mà bàn luận.

Trên tháp cao những nhân vật chủ chốt của Nguyên Lực Tông cũng không yên ả, mọi người khi chứng kiến cảnh đấu đều có một suy nghĩ riêng. Thiên Kiếm Ki cùng Hoàng Vi Việt liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được sự nghi hoặc cùng ngạc nhiên trong mắt nhau, nhưng dứt khoát không thấy một tia lo lắng nào cả.

Lịch Thừa Bàng nhìn thấy cái đó, bất quá hần lo đi như không biết gì bởi trận đấu càng gay cấn thì hần mới càng đánh giá được năng lực của Hạ Vũ tới đâu, bất quá tới giờ phút này hần là rất hài lòng. Người đồ nhi này xem ra nhận chính là quyết định đúng đắn, có đảm, có mưu, có lực.

Bên dưới Hạ Vũ nhìn thấy Dương Quảng ngã nằm trên mặt sàn, lại nhìn mũi kim tên tan biến do mất đi linh lực của chủ nhân cách ngực chỉ có gang tay thì không khỏi thở phào. Tóm lại lần này tính toán cũng thật chuẩn xác, nếu chậm thêm hai ba giây nữa thì người nằm kia có lẽ chính là bản thân rồi.

Hạ Vũ ngã ngồi xuống sàn thi đấu, thở lấy thở để, xem ra lần này sau khi trở về cần tiếp tục tìm ra cách hấp thụ năng lượng của ánh sáng cùng bóng tối để kết hợp khi chiến đấu giúp bồi bổ linh lực.

Nếu bản thân chỉ dựa vào thuần khiết linh khí thì cũng sẽ rơi vào tình cảnh hôm nay muốn cùng lúc điều động nhiều pháp quyết là vô cùng khó, mà nếu tài năng đem ngưng thực ra cũng không toàn vẹn uy lực.

Hạ Vũ thở dài một hơi, lại liếc mắt nhìn Dương Quảng đang co ro một góc, gương mặt tái nhợt do đau đớn, miệng còn không ngừng chảy máu, nàng thấy bản thân thật có lỗi. Hai viên hỏa cầu kia thực ra uy lực sẽ không lớn như thế nếu như đánh vào chỗ khác, bất quá nơi Hạ Vũ đánh vào lại khác biệt hoàn toàn.

Đó là nơi tích tụ lớn nhất của luồng máu đen mà nàng đã dùng Vọng Kì Chân nhìn ra, như vậy chỉ cần một kích phát trúng sẽ có tác dụng như thế nào thì mọi người có thể hình dung.

Hạ Vũ mang theo tâm trạng tội lỗi tiến tới chỗ Dương Quảng, ngồi xuống phía trước hần, xuất ra một viên huyết đan mà Lăng Vân cho nàng hôm trước, sau đó quay đầu hướng về phía đài bên trên.

Bất quá đúng lúc này, Dương Quảng tựa như vô lực bỗng bật dậy, tràn đầy sinh lực, mắt đỏ sậm, tung ra một chưởng hướng về phía Hạ Vũ. Nghe tiếng xé gió đằng sau, Hạ Vũ chỉ kịp thấy gương mặt dữ tợn của Dương Quảng, kèm theo một chưởng phong áp sát.

Kinh sợ tới cùng người, Hạ Vũ duy nhất là đưa hai tay lên che mặt, nhắm mắt lại, chờ đợi bản thân bị trúng chiêu thức.

Một giây trôi qua, nhưng Hạ Vũ ngỡ ngàng là bản thân vẫn không có bất cứ thương tổn nào, trái lại lại nghe thấy một tiếng đổ ụp vô cùng lớn. Vội vội mở mắt ra, Hạ Vũ ngạc nhiên khi thấy Dương Quảng nằm ẹp xuống trước chân mình, mắt nhắm nghiền. Lúc này, Mễ Ty truyền âm tới

__ "Vũ tỷ à, sao tỷ lại có thể bất cần như vậy được chứ, lo là ngay khi trận đấu còn chưa kết thúc"

Hạ Vũ cũng biết mình là mắc sai lầm, bất quá Dương Quảng cứ như thế bị đánh ngất đi thì nàng vẫn thấy vô cùng lạ lùng, đành hỏi lại Mễ Ty

__ "Dương Quảng tại sao lại bị như thế ? Tỷ nhớ là không có một chiêu chống đỡ nào mà ?"

__ "Đương nhiên tỷ không ra chiêu, là muội làm đó. Thật không ngờ kia lộ độc được Lăng Vân đưa cho tỷ lại tốt như vậy, vừa tiếp xúc với miệng vết thương đã ngay lập tức phát tác"

__ "Muội là làm hần trúng độc ?" Hạ Vũ lo lắng hỏi. Nàng cũng không muốn bị tước đoạt trận thắng ở phút cuối này

Như hiểu được suy nghĩ của Hạ Vũ, Mễ Ty cười rộ lên

_"Tỷ tỷ a,tỷ yên tâm đi. Dương Quảng cái kia cũng không chỉ trúng mỗi độc của tỷ. So với hần trúng phải,độc của tỷ muội ta đúng là không lên nổi mặt bàn. Lại nói lũ người kia cũng không dám làm gì làm gì đâu..."

_"Tại sao lại như thế?" Hạ Vũ kinh ngạc hỏi. Nếu như phát hiện ra nàng chơi không đẹp,chẳng sợ Thiên Kiếm Kì cùng Hoàng Vi Việt sẽ đem nàng kéo xuống,bởi như vậy mới kéo rút Lịch tiền bối

_"Bởi Dương Quảng cũng bị người ta hạ được trong miệng. Một khi viên được tiếp xúc với máu,sẽ ngay lập tức trong thời gian ngắn tăng lên tu vi. Nhưng đây cho là độc được thì nhiều hơn,bởi sau đó sẽ khiến toàn thân vương phải kịch độc rất khó thanh lọc,không phải phân thân kì sẽ không triệt được."

Hạ Vũ nghe vậy á khẩu,quay bật lại phía sau nhìn lên lối đài nơi mà những người ở trên đó cũng đang chần chừ nhìn lại. Lúc này Hạ Vũ bỗng hiểu ra,bản thân vẫn còn đánh giá những người này nhẹ lắm..

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lô Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Hạ Vũ Thắng

Hạ Vũ nghe Mễ Ty nói vậy á khẩu,quay bật lại phía sau nhìn lên lối đài nơi mà những người ở trên đó cũng đang chần chừ nhìn lại.

Lúc này Hạ Vũ bỗng hiểu ra,bản thân vẫn còn đánh giá những người này nhẹ lắm. Lại quay trở lại nhìn Dương Quảng, hần cũng chỉ giống mình, là một cái nạn nhân thôi, thế giới này thật sự quá tàn khốc, người có điều kiện tốt,nhưng có thể bình yên mà trưởng thành lại là một vấn đề so ra còn lớn hơn.

Qua hôm nay, nàng mọi việc cần phải nhận định đánh giá lại, tìm ra cách giải quyết đúng đắn hơn mới được.

_"lối đài một, Hạ Vũ thắng"

Lúc này trọng tài bỗng tuyên bố,cắt đứt dòng suy nghĩ của Hạ Vũ. Đúng vậy,nàng vẫn nên trung thành với hình tượng giả trụ ăn cộp thì sẽ bình yên ổn chút ít. Vì vậy,Hạ Vũ giương cao đầu,ánh mắt quét toàn trường đang im phăng phắc,nơi nào liếc qua,mọi người đều không dám đáp trả.

Nói đùa gì,Dương Quảng là cái gì danh hào còn bị nàng ta đánh cho không nhấc được xác,điều này khẳng định tu vi của nàng ta ít nhất cũng thập cường luyện khí kì,biết đâu lại là trúc cơ thì sao.

Lại nói phía sau nàng ta còn có một ngọn núi vững chắc Đại trưởng lão,ngay trưởng môn còn nhường hần ba phần,người lấy cái gì mà dương oai trước nàng ta chứ.

Tuy nhiên chính diện đối đầu không thể,nhưng nói chuyện bàn tán phía sau thì ai có thể cấm cản được chứ. Hôm nay tất cả mọi người đều thấy được Hạ Vũ dùng hai viên hòa cầu đánh lén mà dành được thắng lợi.

Vì vậy từ hôm nay trở đi, danh tiếng của Hạ Vũ không chỉ là kẻ không biết xấu hổ theo đuổi Nguyễn Chiến Duy,mà còn là kẻ độc ác,nham hiểm. Hạ Vũ bây giờ còn không nghĩ hiệu quả làm việc của quân hùng còn cao như vậy đâu.

Hạ Vũ thấy ngực phập phồng, âm ỉ đau đớn.

Nàng biết đây chính là do phản phệ gây ra,vội xuất ra một viên đan dược để điều hòa lại thân thể,đồng thời mắt cũng quét tới nơi Lan Băng Băng cùng Nguyễn Chiến Duy,cũng không ngờ hai người họ cũng đang nhìn về hướng này. Hạ Vũ nhếch mép,cái gì nên diễn thì lại diễn thôi.

Hạ Vũ nhảy xuống lối đài,tạo ra tư thế lấy lòng nhất có thể tiến về phía Nguyễn Chiến Duy

_"Duy ca,ca thấy ta có tài giỏi không?"

Hạ Vũ dùng giọng ngọt ngào,lại kéo dài ê a,đánh chính nàng cũng thấy không kim được buồn nôn nói chỉ đến Nguyễn Chiến Duy. Quả nhiên hần mặt mày nhú chặt,thở mạnh một cái

_"Hừ,không biết xấu hổ,dùng cách đánh lén dành được thắng lợi cũng coi đó là vinh quang đem ra khoe khoang"

_"Haha,Duy ca a,ta thấy ca sống tới hai trăm năm có dư tâm tính đúng là thực chưa trưởng thành. Đánh lén thì sao chứ,trên lối đài không phải chỉ quan tâm xem ai thắng,ai bại sao. Hơn nữa ta là công khai trước mặt mọi người công kích, sao có thể gọi là đánh lén như một số người chứ..."

Hạ Vũ liếc qua Lan Băng Băng khi nói lời đấy nhưng Nguyễn Chiến Duy không hề nhận ra, hần còn đang chìm đắm trong sự phẫn nộ bị một kẻ mới mười lăm tuổi lên mặt dạy dỗ, cười chê.

_"Người..."

Hạ Vũ chuyển con người về Chiến Duy, cười đến động lòng

_" Dù Duy ca chưa thành thực, nhưng ta vẫn sẽ thích..."

Nói rồi quay ngoắt lại, hướng về phía Lăng Vân. Diễn cũng đã diễn xong, nàng thực sự là thấy không thể chịu đựng được phút giây nào nữa cùng hai người bọn họ. Hơn nữa bản thân lúc này cũng không cho phép. Vì vậy vừa tiến đến bên Lăng Vân, Hạ Vũ ngay lập tức bám lấy tay hắn mà truyền âm

_" Vân ca, mau mang muội về Địa Lịch các..."

Lăng Vân nhìn thấy Hạ Vũ như thế, lời đang muốn nói lại nuốt vào phía trong. Cái nắm tay của Hạ Vũ làm hắn cũng biết được nàng hẳn là bị phản phệ, thậm chí là không hề nhẹ rồi.

Vì thế, bí mật dứt cho Hạ Vũ một viên Hồi Khí đan, sau đó đẩy nhanh tốc độ tiến về phía Địa Lịch các. Mà bên trên tháp cao, hiển nhiên mấy lão hồ ly đều thu vào mắt tất cả. Thiên Kiếm Kì liếc nhìn Hoàng Vi Việt, lúc này cả hai đều thấy sự khó hiểu cùng kinh sợ trong mắt nhau.

Việc cho Dương Quảng ném Hỏa Kì được là hai người đều rõ, nhưng vì sao nha đầu kia có thể dễ dàng quật ngã hắn như vậy. Điều này cần phải tìm hiểu rõ hơn. Mà ngồi bên cạnh Lịch Thừa Bằng lại chú ý tới biểu hiện của Lăng Vân, hắn vội vàng như vậy chắc chắn Hạ Vũ bên trong đã xảy ra chuyện mà không phải khỏe mạnh như vẫn thể hiện, bản thân vẫn nên quay về nhìn ngó một chút xem sao

_" Haiz... Lão phu đồ đệ cũng đã thắng cuộc, hôm nay sự cũng đã xong, đành trở về Địa Lịch các vậy"

_" Đại trưởng lão nếu có việc thì cứ rời trước thôi"

_" Đa tạ trưởng môn"

Lịch Thừa Bằng nói xong câu đó thì nhay lập tức phá thiên mà đi, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Lại nói Lăng Vân mang theo Hạ Vũ cách lời đài không xa, Hạ Vũ nôn ra một ngụm máu, sau đó vô lực mà ngất đi. Lăng Vân thấy thế càng hoảng sợ, bèn bế nàng lên, té ra một trương phù chú, đem hai người nháy mắt đã dừng trước Địa Lịch các. Nơi này cũng đúng lúc gặp Lịch Thừa Bằng đang đứng tại. Thấy hai người, hắn vội vàng tiến tới

_" Vũ Vũ bị sao vậy ?"

_" Sư phó, có lẽ sư muội bị phản phệ rồi"

_" Mau đem nha đầu vào trong cho ta xem thử, chuyện này càng để lâu càng không tốt"

Nói xong Lịch Thừa Bằng phát tay, mở ra cấm chế, để cả ba người tiến vào. Đặt Hạ Vũ xuống giường, Lịch Thừa Bằng đưa một luồng chân khí vào người nàng dò xét, một lúc lâu mới thấy trở tay về

_" May mà nha đầu không có đem cả mười phần công lực ra đối chiến, vẫn còn giữ lại một thành bảo hộ kinh mạch, vì vậy bớt đi thực nhiều rắc rối."

_" Sư phó, người nghĩ hôm nay chuyện gì đã xảy ra, lúc đó rõ ràng Dương Quảng đã bị đánh ngã, làm sao có thể tự nhiên bật dậy với mười phần dũng mãnh được chứ, chuyện này chắc chắn có qui bên trong"

Lịch Thừa Bằng nghe vậy, nhíu mày

_" Đương nhiên là có qui bên trong. Những người đó cho hắn dùng Hỏa Kì được phóng chế của Hỏa Tuyệt được chuyên được dùng cho thích khách, khi nó tiếp xúc với máu sẽ khiến tu sĩ hồi lại toàn bộ khí lực, bản thân qua đi cũng trúng phải kịch độc"

_" Sư phó biết rõ như thế, tại sao không lên tiếng ?". Lăng Vân kinh ngạc hỏi

Đáp lại Lăng Vân, Lịch Thừa Bằng không trả lời mà quay lại nhìn Hạ Vũ

_" Nói ra được cái gì không. Con nên nhớ trên thế giới này, mọi sự thật chưa chắc đã đúng là sự thật, mọi sai trái chưa chắc đã là sai trái. Khi con nói ra một điều, hãy chắc chắn một kích giải quyết tất cả, cũng suy xét xem đông tây tứ hướng lợi hại cái nào nhiều hơn.

Về điểm này Vũ nha đầu là hơn con rồi, biết lùi biết tiến. Hơn nữa chính bản thân Vũ nha đầu cũng có bí mật không muốn để lộ, vậy thì thay vì truy đến cùng, hãy thà chấp nhận kết quả như giờ không tốt hơn sao... ?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Thượng Cổ Kì Nhĩ

Hạ Vũ tỉnh lại đã là buổi sáng của ngày hôm sau, nàng cảm thấy cả bản thân đều đau nhức không thể chịu được.

_" Tỉnh rồi ư, cảm thấy ra sao ?"

Hạ Vũ quay đầu nhìn thì thấy Lịch Thừa Bàng đã ngồi ở bên

_" Cảm ơn sư phó quan tâm, Vũ nhi thấy tốt hơn rồi "

Lịch Thừa Bàng nghe Hạ Vũ nói vậy cũng không nói gì nữa, tuy nhiên trong lòng thì không ngừng khen ngợi, nha đầu này tâm lòng vẫn rất tốt, không muốn khiến cho ai phải lo suy nhiều

_" Con nghĩ sao về sự kiện hôm qua ?"

Lịch Thừa Bàng đột nhiên hỏi vấn đề này khiến Hạ Vũ giật mình, không lẽ người là cũng biết

_" Người là nói tới việc ta đánh lén hay việc Dương Quảng bị hạ được ?"

_" Về việc con dùng hai viên tiểu cầu đánh lén phía sau Dương Quảng, ta thấy không có chút nào sai trái cả. Đánh chính là đánh, nếu cứ nghi kị vài cái vấn đề này thì lúc lâm trận cũng hãy xác định mặc người chà đạp đi. Tu tiên muốn đi được xa là cũng cần phải có tâm kế. Thứ ta muốn hỏi con chính là về việc Dương Quảng bị hạ được kìa..."

Hạ Vũ trầm ngâm

_" Nói thật hần linh căn cũng là cái băng biến dị, tư chất rất là tốt. Không biết vì sao lại bị lôi ra chơi đùa. Nếu như có thể cứu hần tinh một mạng có lẽ sẽ mang lại một người bạn rất tốt..."

Hạ Vũ lời này trả lời là lấy nhẹ tránh nặng, dùng việc Dương Quảng trúng độc để bỏ đi việc hạ được. Nói thật, việc này mọi người đều tự hiểu rõ, việc gì phải nói ra, chẳng phải có câu không bức tường nào không lọt gió sao?

Lịch Thừa Bàng nghe Hạ Vũ trả lời gật đầu hài lòng. Hần vốn mở màn hỏi sự kiện này là muốn dò xét thái độ của Hạ Vũ xem sao.

Nếu như vừa mở miệng ra đã lùm xùm muốn hần đòi lại cái gì đó gọi là công bằng thì xem như khiến hần thất vọng rồi. Thế giới này vốn là không có thứ công bằng. Hần muốn nâng là tự lực cánh sinh vươn lên chứ không phải luôn luôn nghĩ cách tựa vào một ngọn núi

_" Ý con là muốn cứu hần ta?"

_" Nếu như sư phó có thể thì thật tốt, người ta nói cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp mà "

_" Con có biết hần trúng là loại gì độc không?"

_" Là Hóa Kì được đi..."

_" Xem ra nha đầu người mấy năm chạy theo Lăng Vân cũng không tệ, có thể nhận ra được hần trúng phải loại được này. Tuy nhiên nếu so sánh kìa độc được hần trúng phải thì quả thật Hóa Kì được thứ phòng chế này không thể lên thượng nổi mặt bàn"

_" Sư phó là nói tới dòng máu đen trong cơ thể hần sao "

_" Con làm sao mà biết được chuyện này?". Lịch Thừa Bàng kinh ngạc hỏi Hạ Vũ, đây vốn là chuyện không mấy ai biết được cả

_" Con là sử dụng tâm nhãn dò xét hần, một kích hạ được cũng là vì đánh trúng vào tâm mạch này!"

_" Ra là vậy, ta vẫn cứ thắc mắc con làm sao lại có thể dùng nhất kích hạ được hần đầu. Kìa dòng máu đen chính là Thượng Cổ Kì Nhĩ tạo ra..."

_" Cái gì, Thượng Cổ Kì Nhĩ sao?" đúng lúc này, Mễ Ty im lìm bỗng thất thanh truyền âm tới.

_" Làm sao vậy ?" Hạ Vũ ngạc nhiên hỏi

_" Đương nhiên có chuyện, đây là Độc Nhĩ vương khi sinh sản, thay vì đẻ trứng như mọi khi, hần sẽ tìm một cơ thể nào đó để vào trong đó một luồng nguyên thần. Theo thời gian nguyên thần này hấp thu tu vi của kí chủ, dần dần ngưng thực từ nguyên thần thành thực thần, sau đó cô cạn mới biến thành một viên trứng thực thụ. Đương nhiên kí chủ lúc đó cũng đi..."

Hạ Vũ nghe những lời Mễ Ty diễn tả, toàn thân ớn lạnh. Điều này không khác gì thân thể của Dương Quảng là một ổ trứng kiến. Nghĩ thế nào cũng không thể chịu đựng được

_" Làm sao có thể cứu được hần đây?" Hạ Vũ hỏi Lịch Thừa Bàng, nàng cũng không dám chắc sư phó có thể đủ đối phó với thứ quái vật này

Quả nhiên,Lịch Thừa Bàng chỉ lắc đầu

_"Đương nhiên ta không thể cứu được hắn,bởi nếu cứu được thì tại sao mọi người lại có thể để cho một cái mầm tốt như vậy cứ thế bị bỏ. Nhưng con lại có thể đó..."

Hạ Vũ giật mình,bản thân cũng không nhớ có lợi hại như thế

_"Con sao ?"

_"Không đúng,phải nói là linh thú của con Thiên Hoàng Ti mới đúng..."

Lịch Thừa Bàng nói xong,mắt xoáy sâu vào Mễ Ty. Hạ Vũ nghe như thế toàn thân ớn lạnh,cứ nghĩ bản thân cùng Mễ Ty luôn là bí mật không ai phát hiện,lại thật không ngờ nhanh chóng bị lộ ra như thế

_"Sur phó,người là biết chuyện này từ khi nào..."

Hạ Vũ mặt trắng bệch lo lắng hỏi lại. Nhưng không ngờ Lịch Thừa Bàng vuốt vuốt râu,cười cười

_"Một thần thú lại có thể hi sinh đi tu vì để cứu con,xem ra con thật may mắn. Ta không biết con vì sao lại thường được đến tay một chỉ thần thú vạn nhân mơ ước như thế nhưng ta sẽ không hỏi lại nữa. Bất quá mọi chuyện vẫn phải cẩn thận..."

_"Dạ..."

_"Hơn nữa,tính ra Thiên Hoàng Ti khi hấp thu vào cũng rất tốt đó..."

Hạ Vũ đang cúi đầu,nghe Lịch Thừa Bàng nói thế,vội vàng nâng mắt

_"Sur phó nói vậy nghĩa là sao ?"

_"Thiên Hoàng Ti trời sinh cả thân không có một chút nào bộc lộ ra bên ngoài mà tích lũy trong một tia hoàng tó. Còn Thượng Cổ Kì Nhĩ lại trái ngược hoàn toàn,cả thân là đem độc được phát toát ra. Tuy nhiên kia dòng huyết trong Dương Quảng vẫn chưa thành thực,thật phù hợp cho Thiên Hoàng Ti cắn nuốt. Làm xong cái này,ít nhất cũng tăng lên hai cái cấp bậc thôi..."

_"Hai cái cấp bậc sao..."

_"Đúng vậy,xem như là thuốc bổ cho kia con nhện đi. Ngày mai ta sẽ nhân danh đem Dương Quảng tiến trụ Địa Lịch các,con hãy đem cơ hội này đi"

Hạ Vũ gật gật đầu,cảm tạ Lịch Thừa Bàng.

_"con hãy nghỉ ngơi cho tốt,cuộc thi đấu ngày mai có lẽ không khó khăn như trước nữa đâu..."

Lịch Thừa Bàng nói xong thì quay lưng bước đi. Hạ Vũ nhìn theo cho tới khi khuất bóng,mới thở ra một mạnh ra một hơi,đối mặt với Phân Thân Kì thật sự không không đơn giản như bản thân vẫn nghĩ.

Cũng may người này là sur phó của bản thân,cũng không biết Thiên Kiếm Kì có nhận ra cái gì không nữa,nếu có bản thân nguy rồi. Bất quá tin về việc nâng cao tu vi của Mễ Ty cũng là nhất đại tin vui,không phải sao. Vừa cứu được người,lại vừa được hưởng lợi,dung d là một công đôi việc rồi..

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Cách Giải Độc Cho Dương Quang

Nhìn theo cho tới khi bóng của Lịch Thừa Bàng khuất hẳn, Hạ Vũ mới thở ra một hơi nhẹ nhõm,xem ra các chuyện của nàng cần càng phải cẩn trọng hơn

_"Mễ Ty, muội thấy đề nghị của Sur phó thế nào ?"

Mễ Ty vốn đang nằm im giả chết,ngay cả thở cũng hạn chế tới mức nhẹ nhất,nghe Hạ Vũ hỏi mới chập chập di chuyển người,bò từ ngực Hạ Vũ ra vai

_"Lịch Thừa Bàng đúng là kinh khủng,cái liếc của ông ta là muội dựng đứng hết cả mình,tới giờ vẫn còn sợ đây..."

Hạ Vũ nghe thấy thế,cũng cười trừ,miễn bình luận,ngay bản thân nàng khi đối diện cũng không khá khẩm hơn gì cả. Vì thế,lại hỏi lại một lần nữa

__ "Muội yên tâm,...ừ...ngày sau ra sao ta chưa chắc,nhưng ít nhất bây giờ sư phó là không gây ra bất lợi cho chúng ta một chút nào cả..."

__ "Nhưng tỷ đừng quên,quan hệ sư trò này cũng chỉ dựa trên lợi ích,điều kiện. Một khi điều đó bị phá vỡ bởi thứ tốt hơn thì..."

Hạ Vũ nghe Mễ Ty nói vậy thì cười nhếch mép

__ "Lợi ích chính là con dao hai lưỡi. Trên thế giới có mấy cái không phải dựa trên điều đó mà dựng hình. Nếu ta biết cách làm sao để thỏa mãn trung hòa,ấy sẽ khiến cả hai cùng tốt. Nhưng dựa vào người không bằng dựa vào mình,cho nên để chắc chắn,chúng ta cần tăng nhanh lên tu vi của bản thân..."

Hạ Vũ đang nói,bỗng dừng lại, nhìn Mễ Ty đang chăm chăm dõi theo

__ "Sao vậy ...?"

__ "Tỷ tỷ dường như trưởng thành hơn rồi..."

Hạ Vũ nghe vậy sững người, Mễ Ty nói mình trưởng thành,chính là ý gì,có phải bản thân mình đã hòa nhập với thế giới này,cũng trở nên mưu mô,thâm trầm rồi không ?

Như cảm nhận được lỗi lo sợ của nàng, Mễ Ty cọ cọ chân,nói

__ "Tỷ tỷ đừng nghĩ nhiều,muội thấy như thế rất tốt. Con người mà,ai rồi cũng sẽ thay đổi,chỉ có điều là theo hướng tốt hay xấu đi thôi. Bất quá hơn hết là phải phù hợp với hoàn cảnh sống. Tỷ đang thay đổi để hòa nhập với thế giới này,nên đừng suy nghĩ nhiều..."

__ "Vậy muội nghĩ xem cách cắn nuốt Thượng Cổ Kì Nhĩ có được không ?" Hạ Vũ vội vàng nói sang chuyện khác. Nếu tính ra đây mới là chuyện quan trọng hơn

__ "Thượng Cổ Kì Nhĩ cũng không phải dạng đồ dễ chơi,bởi nó cũng cướp được một chân trong thập cường thần thú. Trong truyền thừa,muội cũng không thấy nhắc tới việc cắn nuốt ấu khí của chúng. Bất quá chúng ta có thể thử xem sao. Nếu đúng như những gì Lịch Thừa Bổng nói, muội có thể nhảy lên Ngũ cấp rồi..."

__ "Vậy chúng ta cứ tính thế đi,tỷ cũng cần phải nghĩ cách tăng lên tu vi mới được. Từ trận đấu hôm qua,tỷ thấy bản thân thật sự là không lên nổi mặt bàn thôi..."

__ "Chuyện cũng không dễ như vậy. Muội là đánh liều ăn vào ấu linh, còn tỷ thì lấy cách gì đây ?"

__ "Ta cần phải học được bí thuật của Hạ gia,đó là hấp thu được năng lượng ánh sáng cho bản thân. Nếu có thể thành công không khác gì đem tốc độ tu luyện tăng lên gấp đôi. Mà hơn nữa khi đối đầu với kẻ địch cũng sẽ cùng lúc bồi bổ năng lực. Quả là một công đôi việc..."

__ "Xem ra chuyện này cũng không đơn giản đi..."

__ "Đúng vậy,khi trước ở trong hang động,vì kích phát khả năng hấp thu năng lượng bóng tối, tỷ tỷ ta đây suýt bị bạo nổ mà chết đó. Mà xem ra so với bóng tối,ánh sáng lại càng cường hơn."

__ "Tỷ có nghĩ chúng ta nên nhờ Lịch Thừa Bổng giúp không ?"

__ "Không,điều này là của ta bí mật,là tấm bài chưa mở cuối cùng của ta nên càng ít người biết càng tốt, những người chưa thực tin cũng đừng để lộ ra. Nói đến cùng chúng ta cũng phải đề ra cho mình một đường lui..."

__ "Muội hiểu, như vậy Lăng Vân thì sao?"

Hạ Vũ trầm ngâm. Ở bên Lăng Vân năm năm, hẳn đối xử với bản thân mình vô cùng tốt,có quan tâm,chia sẻ,lo lắng. Vì vậy,đối với nàng,Lăng Vân chính là một vị ca ca thực thụ.

__ "Được,chúng ta mau mau tìm Vân ca bàn việc này. Nếu được càng sớm càng tốt,ít nhất là trước khi tiến vào hoàng gia bí cảnh. Như vậy khả năng sống sót đi ra mới càng cao..."

Hạ Vũ ngồi dậy, té ra một trương Truyền Âm phù

__ "Vân ca, ca đang ở đâu, muội có việc cần nói "

Hạ Vũ nói xong thì phóng nó ra ngoài. Bản thân thì chuẩn bị sẵn sàng. Quả nhiên không lâu sau thì thấy Lăng Vân hồi âm

__ "muội tỉnh rồi hả,có chuyện gì thì tới ngọn tháp phía tây Địa Lịch các,ta đang ở đó"

Hạ Vũ nghe truyền âm phù,nhúh mày,không đâu Vân ca lại ra đó làm cái gì chứ. Bất quá nàng cũng không lo nhiều, nơi Địa Lịch các này cũng không có người lạ. Vì thế để Mễ Ty lên ngực, tiến ra ngoài hướng ngọn tháp phía tây mà đi.

Quả nhiên đi không bao lâu thì Hạ Vũ đã nhìn thấy bóng dáng cao lớn,khoác chiếc áo màu trắng,tóc buông lỏng. Không hiểu sao nhìn như vậy, Hạ Vũ

thấy có cái gì đó hết sức cô đơn

_"Muội đến rồi hả"

Lăng Vân từ trên cao nhìn xuống,đưa tay vẫy vẫy Hạ Vũ,cười như mọi khi hết sức ấm áp. Hạ Vũ cũng cười lại,gật đầu,sau đó nhún một bước cũng phi thiên lên trên đó,đứng cùng hân.

Thật lạ, từ trên tháp này có thể nhìn thấy khắp nơi của Nguyên Lực Tông. Hai người không nói gì cả, cứ đứng như vậy nhìn nhìn. Hạ Vũ sững sờ,đây là trung tâm của kẻ địch. Nàng sẽ từng bước, từng bước đem nó phá bỏ đi

_"Rất đẹp đúng không?" Lăng Vân mở lời phá vỡ sự im lặng

Hạ Vũ gật đầu

_"Đúng vậy,rất đẹp,rất hoành tráng và đồ sộ"

_"Bất quá dễ có như thế này đánh đối cũng rất nhiều.

Lăng Vân nói xong câu đó thì đứng trầm ngâm một lúc lâu. Sau đó mới hỏi Hạ Vũ

_"Muội tìm ta là có việc gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Lập Động

"Muội tìm ta có chuyện gì?"

Nghe Lăng Vân hỏi vậy,Hạ Vũ đang phóng tầm mắt ra phía ngoài quang cảnh của Nguyên Lực Tông vội thu lại,quay về nhìn hân

_"Vân ca,năm năm cùng nhau,ca là biết chân thực thân thể của muội đi. Đúng thế,muội thật sự không phải một người bình bình thường thường,muội là hậu duệ của Hạ gia cùng Phượng gia,hai gia tộc mà hơn mười lăm năm trước bị lục đại môn phái phối hợp quần công mà hủy diệt. Cho nên mục đích muội nhập vào nơi đây là gì ca ca có thể hiểu được đi"

Hạ Vũ dừng lại,quay nhìn Lăng Vân,khi thấy hân không có bất cứ phản ứng gì,lúc này mới tiếp tục nói

_"Trước năm năm,Lan Băng Băng đã bày mưu cùng Thiên Kiếm Kì phá hủy đi hạnh phúc gia đình của muội. Thù này muội quyết trả cho bằng được"

Hạ Vũ nhắc đến chuyện này,lời nói trả thù bật ra đầu môi đầy căm giận. Đến lúc này,nàng mới hiểu vì sao năm đó nương lại có thể không kiềm chế được lúc kể về thù diệt tộc.

Nghe Hạ Vũ bỗng chốc biến đổi như thế,Lăng Vân nhìn nàng nhiều hơn so với trước kia. Lúc này đây,nàng giống như có điều gì đó khác biệt so với những gì hân đã nhận biết,nó có gì đó thành thực, đúng là thành thực hơn rất nhiều so với những gì thể hiện ra

_"Muội là muốn làm gì?"

Hạ Vũ không đáp trả ngay,bởi đến chính bản thân nàng lúc này cũng không biết bản thân sẽ làm gì,sẽ đối phó với những người đó ra sao. Bất quá nàng biết một sự kiện bất di bất dịch,đó là bản thân phải mau chóng tăng lên tu vi. Lịch tiền bối có thể là núi dựa vững chắc lúc này,nhưng nhờ người không bằng nhờ mình

_"Vân ca,theo như chúng ta suy đoán,những trận thi đấu tiếp theo sẽ không có bất cứ một đối thủ nào đáng lo ngại cả bởi vì đây không đơn thuần là cuộc thi đấu bình thường,mà là chọn ra người tham dự hoàng gia bí cảnh.

Thiên Kiếm Kì dù căm ghét chúng ta đến đâu cũng sẽ không đem những người có thực lực lần này ra để đánh cuộc. Phải biết bí cảnh lần này còn là lần mỗi môn phái khoe khoang thế hệ mới của mình. Vì vậy chuyện lời dài coi như gác sang một bên thôi. Tuy nhiên,chúng ta sẽ có một tháng để chuẩn bị cho những vòng cuối,muội muốn thương đến tay kia viên Trúc cơ đan..."

Lăng Vân nghe vậy hết sức ngạc nhiên,không ngờ Hạ Vũ lại có thể suy tính cặn kẽ như thế. Tuy nhiên ở việc muốn thương đến Trúc cơ đan,theo hân thấy vẫn có chút không ổn,bởi cứ cho Hạ Vũ một đường thẳng tắp tới trung kết,lúc đó đối thủ đương nhiên là Lan Băng Băng. Một luyện khí kì dù cho có cường đại đến đâu cũng khó có thể đối đầu với một cái trúc cơ.

Ở đây bại không phải bởi vì pháp quyết,bởi sức tấn công,mà bại chính là bởi trúc cơ linh khí trong cơ thể dồi dào hơn luyện khí năm phần có thừa.

Người thử nghĩ lúc đầu pháp việc thiếu hụt linh khí như thế thì điều gì xảy ra được chứ? Điều này mọi người ai ai cũng biết rõ rồi, cho nên Lan Băng Băng mới được miễn qua tất cả mà tiến trụ một chân trong trận chung kết chứ

_"Muội nghĩ mình có khả năng sao?"

_"Chưa thử làm sao biết, lại nói muội tăng lên tu vi cũng không phải cho cho cuộc thi này. Vẫn như mọi người nói, biết đâu nữ thần Băng Băng sẽ nhường Trúc Cơ đan cho người đứng thứ hai sao?"

Hạ Vũ cười cười. Nàng lời nói đùa này đến chính bản thân cũng không thuyết phục được nữa là người khác. Một viên trúc cơ đan mang tới cho người ta thêm tí lên tiến trúc cơ. Chưa kể đến lực chiến tăng mạnh, ngay cả cuộc sống cũng dài ra gấp đôi, đường tới đại đạo của người cũng càng ngắn hơn một chút. Tuy nhiên việc luyện ra nó khó vô cùng, lại đòi hỏi nguyên liệu đặc thù. Tóm lại ở nơi đây, so với thần khí thì phần lớn tu sĩ thấp giai yêu quý Trúc cơ đan hơn.

Người không thực lực, thần khí trong tay đổi lại sẽ trở thành bùa đòi mạng. Một nguyên nhân khác là bởi Hạ Vũ biết trận chung kết đúng là "Hạ Vũ" cùng Lan Băng Băng đấu thật, thậm chí còn là một trận hưng phấn cơ, và như thường lệ ở phút cuối, nữ chủ đã đem nữ phụ bắn xuống đài. Còn kia viên trúc cơ đan, sẽ được trao cho một nam phụ khác, từ đó chiếm được trọn lòng của hắn ta, Thiên Quân Khai, hẳn là cũng sắp xuất hiện rồi. Ta thực muốn nhìn xem sau năm năm, người đến tốt cùng biến đổi thành cái dạng gì người

Thật không ngờ nghe Hạ Vũ nói vậy, Lăng Vân chỉ cười nhếch mép

_"Thiên hạ này vốn không có bữa trưa miễn phí. Nếu nàng ta làm như vậy, chắc chắn bên trong còn có thâm ý gì sâu xa. Nói đi, muội muốn ta giúp điều gì?"

_"Muội muốn ca ca sẽ hộ pháp trong thời gian muội bế quan. Hơn nữa còn muốn hỏi xem, có cách nào thật nhiều ánh sáng, lại dùng cách nào đem bản thân nhiệt độ giảm xuống không?"

_"Muội muốn kích phát Hạ gia huyết mạch?"

_"Làm sao ca ca biết?" Hạ Vũ kinh ngạc giật mình, đây vốn thuộc về bí mật của cả một gia tộc, vốn hiện tại chỉ có nàng cùng Hạ Vân biết, làm sao người đứng trước này lại biết được?"

_"Ta vô tình đọc được trong cổ thư, nói con người ngoài các linh căn cùng biến dị căn, còn có ba loại khác ở một tầm cao hơn hẳn đó là hỗn độn, quang, cùng nguyệt căn, nên nghe muội nói vậy cũng chỉ đoán bừa thôi. Không lẽ là đúng thật?"

_"Đúng vậy, muội muốn đem khả năng của gia tộc kích phát, lấy cách này để bù lấp vào khoảng cách thiếu hụt linh khí giữa hai giai cấp. Đến lúc này có lẽ cũng chỉ còn cách đó..." Hạ Vũ nghe Lăng Vân giải thích, thở phào nhẹ nhõm. Bản thân cũng quá nghĩ nhiều rồi. Mà chuyện về huyết mạch cũng nên nói ra, tránh cho việc tìm cách thức thức tỉnh đi sai đường.

_"Ta nghĩ thức tỉnh huyết mạch vô cùng nguy hiểm, hay không chúng ta cầu xin sư phó..."

_"Không được, chuyện này càng ít người biết càng tốt. Đây là lá bài tẩy duy nhất muội có thể dùng được lúc này... Ca ca hiểu chứ..."

Lăng Vân nghe vậy, trong lòng thấy dâng lên một mảng cồn cào, hoàn cảnh đã đem một cô gái mới mười lăm trở thành một con người luôn luôn đa nghi, không hề tin tưởng bất kể một người nào. Thật sự có quá nhiều gánh nặng trên vai nàng vậy sao?

_"Nếu vậy, chúng ta sẽ lập một động phủ nhỏ ngay tại Địa Lịch các, vừa tránh tai mắt của mọi nơi. Ta sẽ tìm cho muội một phong băng ngọc, có lẽ sẽ hạn chế thiếu đốt khi đó. Còn lại, chắc muội phải tự làm thôi..."

_"Cảm ơn ca ca rất nhiều, nếu muội thành công, muội sẽ nấu cho ca nhiều món ngon hơn nữa"

Lăng Vân nhìn cô gái đang cười trước mặt mình, xoa xoa đầu nàng, trong lòng trăm nỗi ngổn ngang, đến khi nào Hạ Vũ mới có thể vất bỏ được hết tất cả gánh nặng đây?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Sở Kì Bá

Hôm nay là vòng thứ hai của cuộc thi đấu tranh danh ngạch tham gia hoàng gia bí cảnh. So với lần trước, lần này người còn trụ vững ít đi mất một nửa.

Hạ Vũ theo sau Lịch Thừa Bằng tiến tới, vẫn như trước phân chia đi đến khu dành cho chuẩn bị lên lời đài. Hạ Vũ lần này không còn ngờ nghệch như trước, nàng muốn hiểu rõ tình hình xung quanh, bèn lên vận dụng "Vọng Kì chân".

Quả nhân không ngoài dự đoán, hơn năm mươi người chen chúc bất quá cũng chỉ gồm năm cái luyện khí chín tầng, mười cái luyện khí bát tầng, ngoài ra còn một người nữa, chính là khiến nàng hết sức ngạc nhiên, bởi người này cũng giống nàng, tu vi đã thập cấp luyện khí kì.

Tập trung nhìn lại người này, Hạ Vũ thấy vô cùng kì quái, dường như hắn là cả một tảng băng vạn năm, khiến người ta ngay cả đến gần cũng không dám.

Chính vì vậy, hắn ngồi một mình một chỗ, nhưng dường như vấn đề này không có mấy ảnh hưởng đến. Hạ Vũ lục lại trí nhớ của bản thân cũng không có một chút nào ấn tượng về con người như thế cả trong "Một đường tiền lộ".

Kẻ lạnh lùng vạn năm, nhưng gặp nữ chính bỗng chốc tan chảy, ấm áp một cách vi diệu bất quá đúng là có, nhưng người này đương nhiên sẽ không xuất hiện ở chốn này, bởi hắn là Lãnh Thanh Duyệt, con trai của Ma vương.

Bất chợt, khi Hạ Vũ đang tò mò nhìn kẻ kia đầy nghiến cứu, thì hắn bỗng nhiên mờ mắt, ánh mắt bắn tới đối diện với chính nàng. Ánh mắt ấy, Hạ Vũ không biết diễn đạt làm sao, lại như thế nào, nó có một cái gì đó uất hận, không cam lòng, lại một chút thương tiếc.

Làm sao một con người, một ánh mắt như thế lại có thể bao hàm vô vàn cung bậc cảm xúc như vậy chứ. Hạ Vũ vội vàng dứt ánh mắt ra, nhìn theo một hướng khác. Nàng cảm thấy có điều gì đó hết sức kì lạ ở con người này.

Quay đi hướng khác không nhìn lại, nhưng Hạ Vũ vẫn cảm giác được ánh mắt của hắn dõi theo bản thân. Điều này làm nàng có cảm giác lạnh chạy dọc sống lưng.

Nhưng điều này cũng diễn ra không được lâu, bởi ngay lập tức tiếng thông báo cho trận đấu vòng hai cất lên, khiến tất cả đều chú ý lên trên lầu cao, nơi Thiên Kiếm Kì cùng hai vị trưởng lão đang tọa ngự. Thiên Kiếm Kì bước ra phía trước, đưa thêm linh lực vào giọng nói, khiến nó bật phát ra làm toàn trường đều nghe thấy.

"Hôm nay là vòng đấu thứ hai, vẫn như vòng trước, là đấu loại trực tiếp, mong các ngươi hãy thể hiện ra hết bản lĩnh của bản thân để tiến vào vòng trong cùng."

Nói rồi, hắn phát tay, một chiếc túi từ tay áo hắn bay ra ngoài, xoay tròn giữa không trung một lát, sau đó miệng túi mở ra, một loạt các mảnh giấy vụn theo đó xuất xuất phân biệt hướng tới mỗi người sẽ tiến hành thi đấu. Sự việc này hết sức kì lạ, khiến mọi người đều trở mắt nhìn.

Hạ Vũ bắt lấy tờ giấy bay tới tay mình, mở ra xem, bên trong đề ba chữ rất rõ ràng: Vương Lệ Y. Thấy như thế, Hạ Vũ nhếch miệng cười, đúng là không ngoài dự đoán của nàng.

Thiên Kiếm Kì sẽ không lấy danh dự của cả đại môn phái ra đánh cược. Trong số những người nàng tìm tòi, bất quá cũng chỉ có ba người nữ nhân là tu luyện tới bát cấp luyện khí kì. Người Vương Lệ Y này có lẽ còn không nằm trong số đó đi bởi hai nữ nhân kia là Lung Nhi, hai là Hoàng Vi Liên, một là đồ đệ, một là nữ nhi của Nhị trưởng lão Hoàng Vi Việt.

Bên trên, Thiên Kiếm Kì thu lại chiếc túi, tiếp tục nói

"Trong tay các ngươi là tên của người cùng thi đấu kèm theo lượt lên đài. Năm mươi người gồm hai trăm cặp, phân chia trên năm lô đài, tiến hành thi đấu theo ba lượt. Các ngươi hiểu cả rồi chứ?"

Hạ Vũ nghe vậy, nhìn xuống tờ giấy, quả nhiên đằng sau có ghi số hai mươi ba, xem ra hôm nay là được xem xem nhiều hơn cảnh thi đấu rồi. Từ đó có lẽ sẽ rút ra được tương đối kinh nghiệm đây. Bất quá, có điều làm Hạ Vũ vẫn băn khoăn, rút cục nam nhân kia là ai. Vì vậy, kêu kêu kẻ ngồi gần nhất

"Ngươi, cho ta biết, kia là ai?"

Hạ Vũ vênh mặt, giọng nói sắc lạnh liếc nhìn kẻ đó khiến hắn co rúm lại. Nàng là hiển nhiên biết bây giờ danh tiếng của bản thân cũng rất là cao không so ra kém gì Lan Băng Băng, chỉ có điều là ở hai đối cực thôi, Lan Băng Băng là nữ thần, còn bản thân là ác thần. Tuy nhiên với Hạ Vũ, đôi khi ác thần còn dễ dàng làm nhiều việc hơn nhiều, điển hình là như lúc này. Người nghe Hạ Vũ hỏi run lên, mặt không dám nhấc, ăn nói khép nép như sợ hờ ra lỗi lầm trước mặt nàng.

"Nói...!"

Hạ Vũ quát lên khiến tất cả mấy người xung quanh đều quay lại nhìn. Tuy nhiên thay vì ngại ngùng, nàng lại đáp trả những cái nhìn kia đầy thách thức. Biết sao đây, đây là hình tượng nàng đang theo đuổi à, lạnh lùng, chanh chua và mê luyện Nguyễn Chiến Duy, không phải tiểu thuyết mô tả vậy sao. Hình tượng như vậy hình như cũng không bị bại lộ cho tới tận khi hạ đài, đồng nghĩa với việc bản thân bây giờ vẫn sẽ an toàn.

Quả nhiên những người xung quanh thấy ánh mắt của Hạ Vũ, đều lựa chọn lảng tránh đi chỗ khác. Thấy thế Hạ Vũ cười khẩy, đúng là hoạn nạn mới biết chân tình. Hãy nhìn xem, có một ai dám đứng ra giúp đỡ người khác không, kẻ cả thân quen hay xa lạ, khi gặp khó khăn vẫn cứ thân ai người đấy lo, thế giới này thật sự là quá vô tình. Hạ Vũ đưa mắt về phía người này, ý dục hắn mau chóng nói

"Đấy...đấy...là Sở Kì Bá, con trai của tiền trưởng môn Sở Kì Tư, đã tử trận trong cuộc giao tranh vào mười lăm năm trước với Hạ gia cùng Phượng gia. Sở Kì Ba..."

"Thôi, không cần nói nữa..."

Hạ Vũ quát người này bởi bản thân cũng không muốn biết thêm gì nữa. Nàng chỉ cần nghe đến hắn là con trai của kẻ đứng đầu diệt đi gia tộc của mình

thì tất cả chỉ còn lại nỗi hận. Bất quá nàng vẫn là hiểu, chuyện của đời nào thì hãy nên là của đời đó, người nào gây tội thì nên chỉ tập trung vào kẻ đó.

Mười lăm năm trước kia nam nhân chắc cũng chưa mãn một tuổi, như vậy hắn cũng không hề có liên quan, hơn nữa qua biến cố đó hắn chẳng phải cũng trở thành mồ côi sao. Bất quá không sớm thì muộn, nàng sẽ tìm cách đánh sập Nguyên Lực Tông này để đổi đền cho những mất mát của họ gây ra cho gia tộc mình, nhất định là như thế rồi

_"Trận thứ nhất Sở Kì Bá cùng Tiên Chi..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghênh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Kinh Ngạc

"Trận thứ nhất Sở Kì Bá cùng Tiên Chi..."

Hạ Vũ nghe thấy vậy, quay phắt lại nhìn nam nhân kia. Hắn bây giờ cũng mờ mắt ra, liếc nhìn nàng một cái, sau đó bình thần đứng dậy bước đi hướng lên lối đài. Hạ Vũ giật mình, cái nhìn đó là có ý gì, hắn hiểu những gì nàng đang nghĩ sao ?

Không biết do bởi nguyên nhân gì, sau khi tiếng thông báo của người trên lối đài vang lên, mọi người bỗng chốc trở nên im lặng. Hạ Vũ quét mắt nhìn tất cả, không một ai dám lên tiếng trao đổi, ngay cả trò chuyện cũng không, mắt chỉ trọn to nhìn chăm chăm Sở Kì Bá.

Hạ Vũ không hiểu, nhưng nàng dám khẳng định nó có liên quan đến người nam nhân kia

_"Có chuyện gì vậy?"

Không kìm nổi tò mò, Hạ Vũ quay sang khều khều người bên cạnh. Kẻ này lúc trước bị Hạ Vũ quát tháo, bây giờ vẫn còn run sợ không dám cử động.

Bây giờ thấy nàng lại hỏi, càng sợ hãi. Bất quá sợ hãi là một chuyện, so với việc người không trả lời vị ác thần này xem ra còn đáng sợ hơn. Chính vì thế, hắn giọng run run mà đáp lại

_"Sở Kì Bá thiếu chủ là con trai của tiền trưởng môn, sau khi ngài ấy mất đi, phu nhân lại tái hợp với trưởng môn nhân hiện tại..."

_"Cái gì?" Hạ Vũ giật nảy, cảm thấy như bản thân như đang nghe nhầm. Thiên Kiếm Kì tái hợp với phu nhân của tiền nhiệm trưởng môn Nguyên Lực Tông? Không thể, tuyệt đối không thể. Trong cuốn "Một đường tiên lộ" không hề đề cập tới chuyện này, làm sao bây giờ lại có.

Tuy nhiên, một lúc bình tĩnh lại, Hạ Vũ chợt hiểu ra, đây không phải là trong tiểu thuyết nữa, đây là một cuộc sống thực. Ngay như "nàng" trong tiểu thuyết cũng chưa hề nói dài về khoảng tuổi thơ đầy đau thương, về mối thù diệt tộc, chỉ có đơn giản hai ba câu văn dài ngắn được Lịch trưởng nhận vào Nguyên Lực Tông thôi, như thế còn có điều gì không thể xảy ra được chứ.

Có lẽ sự việc của Sở Kì Bá cũng nằm trong số đó, hắn hẳn là một nhân vật ngoài lề không một tác dụng đối Lan Băng Băng nên được vất bỏ đi đâu đó, bởi nơi đây cần một nam chính xuất sắc đã được giao cho Nguyên Chiến Duy rồi.

Hạ Vũ nhìn nam nhân đang lạnh lùng đứng trên lối đài, cảm thấy có gì đó hư hư thực thực, lại cảm nhận trong lòng đối với hắn cũng không có khó chịu như trước.

Nếu nói thật ra, hắn cũng rất đáng thương, phụ thân mất, nương tái giá với một người khác, bản thân từng ngày, từng ngày chứng kiến, cũng không dễ dàng gì, chắc vì vậy mới trở lên lạnh lùng như thế.

Kẻ kia thấy Hạ Vũ không phản ứng, tiếp tục nói nói

_"Thiên trưởng lão sau khi tái hợp với phu nhân, bèn nhận Sở Kì Bá làm nghĩa tử, tự thân truyền dạy đạo pháp. Tuy nhiên người này tính tình cổ quái, lại lạnh nhạt nên luôn luôn cô độc trong động phủ, ít khi thấy xuất hiện..."

Hạ Vũ cười khẩy, cái gì mà "tự thân truyền dạy đạo pháp" chứ, tất cả có lẽ chỉ là lừa người dối mình đi, không thể tại sao Lan Băng Băng là đồ đệ, bây giờ cũng đã tiến trúc cơ, vậy mà hắn còn dậm chân đứng ở Luyện Khí mười tầng.

Đừng nói vận khí ở đây, nếu Thiên Kiếm Kì thực có tâm, kiếm mấy quả Trúc cơ đan cho hắn dụng dụng xuống, hắn cũng không sẽ lao tâm khổ tứ tham gia tranh đoạt làm cái gì, phải không?

Cứ xét như vậy đi ra, dưới cái lớp hào quang nghĩa tử của trưởng môn, có lẽ Sở Kì Bá cuộc sống cũng không dễ dàng gì

Bên dưới Hạ Vũ còn đang trầm tư tính toán, bên trên trận đấu cũng đang bắt đầu diễn ra. Đối đầu lần này là Tiên Chi, hẳn là một người có bề ngoài to lớn, vạm vỡ, gương mặt thô kệch với mắt xếch, lông mày rậm, làn da xù xì.

Hạ Vũ thấy thế nào con người này cũng không phù hợp được với cái tên mỹ miều "Tiên Chi" cả. Bất quá người này xem như cũng lợi hại, tu luyện đã tới thất cấp, nhưng có lẽ đen đủi đành phải dừng chân ở đây thôi

Tuy nhiên, không như Hạ Vũ nghĩ, kia Tiên Chi cũng không phải người dễ dàng từ bỏ. Có lẽ hắn cũng biết bản thân là sẽ bại nên ngay từ đầu chấp tay trước ngực, cúi chào Sở Kì Bá, sau đó té ra một thanh chùy thủ trần khắp đều là gai nhỏ, sắc lạnh ánh mắt người thấy.

Mà bên này Sở Kì Bá vẫn lặng im không một lời, chỉ từ tốn rút cây trâm gỗ trên đầu xuống, đưa linh khí vào, ngay lập tức cây trâm cuộn mình biến đổi, gấp khúc nhảy mất phòng to, biến thành một cây dù.

Tuy cây dù này màu vàng xin, thân chỉ là gỗ đơn sơ, nhưng chính sự đơn sơ này mới đem lại chân chính nỗi lo ngại cho mọi người.

"Tiên Chi là ngoại môn đệ tử, lần này vào được tới đây xem như lợi hại. Có lẽ hắn muốn nhân cơ hội này thể hiện thể diện, có lẽ mong muốn rơi được vào mắt của một vị nào, từ đó thuận tiện tiến vào nội môn đệ tử đây"

Hạ Vũ quay lại nhìn kẻ ngồi cạnh, hắn tính đang làm cái gì đây chẳng lẽ nàng còn không biết. Nếu như kia Tiên Chi muốn dựa vào thực lực trên lôi đài để gây chú ý, thì kẻ này đang muốn leo lên trên người nàng mà đi, thế giới này đúng là thực kì lạ.

Mặc kệ đối phương như thế nào, miễn sao có lợi với bản thân, người đều có thể chịu đựng được. Những con người như thế chỉ có thể lợi dụng mà quyết không thể tin tưởng, bởi đôi khi thất bại chính là bởi ở đôi chỗ mất xích nhỏ nhỏ như vậy.

Kẻ kia bị Hạ Vũ nhìn tới da đầu tê rần rần, bèn cúi đầu ngay lập tức, không dám mở miệng một lần nào nữa. Hắn biết nữ nhân trước mặt không có xuân ngọc như mọi người đồn đại, dễ dàng bị quay vòng vòng như thế, bản thân tốt hơn không nên đa tâm, chỉ sợ bất giả không được còn mất một năm thóc, bị nàng ta trút tức giận lên đầu.

Thấy kẻ kia thay đổi sắc mặt, Hạ Vũ biết hắn đã biết bản thân nên làm gì làm gì, bèn buông tha cho, tay phẩy phẩy ngụ ý người có thể đi, ánh mắt lại hướng lên lôi đài.

Nơi ấy hai người đã tiến vào trận chiến một cách thuận thực. Sở Kì Bá té ra kia cây dù thật sự ngạc nhiên khi đó lại là một cái phòng hộ pháp bảo.

Chiếc dù mở ra, quay quanh trên đầu, đem hắn bao trọn trong một làn bong bóng ánh sáng mờ ảo, tuy thật mỏng manh nhưng lại vững chắc vô cùng, vẫn kiên cố sau từng trận nện khỏe mạnh của cây chùy do Tiên Chi xuất ra.

Mà bên trong, Sở Kì Bá vẫn đứng yên bất động, mặc cho bên ngoài công kích, ánh mắt thì mơ hồ nhìn về phía đối thủ như tìm kiếm cái gì.

Một khắc đi qua, trên lôi đài vẫn tái diễn cảnh một kẻ mang trên tay một cây chùy nện liên tiếp vào đối phương, còn người kia thì đứng im bất động.

Lúc này lại có sự thay đổi tuy rằng thực nhỏ, nhưng ai cũng nhận ra, đó là Tiên Chi tốc độ đang giảm dần, lực đạo cũng yếu bớt, trên trán đã xuất hiện mồ hôi thì nhau chả xuống.

Tất cả điều này như muốn khẳng định : hắn linh khí đã không còn nhiều. Đúng lúc này, Sở Kì Bá vốn như bức tượng đã, đột nhiên vươn tay, ngưng thực ra một mũi kim nhỏ óng ánh, phía trước còn hiện ra màu đỏ chói của ánh lửa, bất chợt bắn ra từ bên trong, nhất kích trúng ngay ngực của Tiên Chi, đem hắn bắn ra khỏi lôi đài.

Hạ Vũ trở mặt, còn có chiến thuật như vậy nữa sao ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 78: Vương Lệ Y

Hạ Vũ trở mặt, còn có chiến thuật như vậy nữa sao ? Người tu vi cao cường khi đối phó, hẳn là bỏ qua các chiêu thức màu mè, rườm rà, nhất kích, nhị kích phân ra thắng bại, còn khi đối phó với người cùng cấp hoặc chênh lệch không nhiều, hãy sử dụng pháp khí khiến hắn tiêu hao đi linh lực, đợi đến khi hắn mệt muốn chết, mình chỉ cần gây nhẹ một chút là dành thắng lợi trong tay thôi. Hạ Vũ gật gù, nay đi xem cũng không tệ.

Trong khi Hạ Vũ đang vui vẻ vì phát hiện của bản thân thì nàng không hề hay biết Sở Kì Bá khi đang từ lôi đài đi xuống, cũng qua lại phía này nhìn nàng một cái, sau đó nhú nhú mày rồi mới rời đi. Cái nhìn này không ai có thể thấy, tuy nhiên vẫn không tránh khỏi mắt một người, đó là Lăng Vân...

"Trận thứ hai..."

Hạ Vũ nghe thấy thông báo như vậy, vội xốc lại tinh thần. Nàng lúc này tự nhiên cảm thấy bản thân thiếu thiếu nhiều lắm, cả một quãng dài tiểu thuyết bắt quá cũng chỉ như lý thuyết, mơ mơ hồ hồ, chân chính bản thân chứng kiến cùng trải nghiệm mới thật sự có ý nghĩa. Chẳng những vậy mới còn có câu "một ngày trải nghiệm sánh cùng người tu luyện một chỗ ngàn ngày sao".

Hai người lên đài, Hạ Vũ nhận ra đó là có một người quen,này chính là Lung Nhi, đồ nhi của Hoàng Vi Việt nhị trưởng lão, người còn lại cũng rất khá, tu vi cũng đã tới luyện khí bảy tầng, trận này tính ra cũng là nói khó phân thắng bại bởi đến cùng chênh lệch một cấp cũng rất ít,nó hoàn toàn không đáng kể khi so sánh với hơn kém nhau cũng một cấp bậc giữa luyện khí thập cấp và trúc cơ như nàng và Lan Băng Băng. Tuy nhiên Hạ Vũ luôn cảm thấy có cái gì đó hết sức lạ.

Đúng vậy, thật sự rất lạ, cảm giác trận đấu này cứ như đã phân thắng bại ngay từ lúc ban đầu vậy. Kia Lung Nhi nghe đến tên,làm một cái bay lên sàn đấu một cách nhẹ nhàng,phiêu phiêu như tiên hạc.

Hạ Vũ cảm thán, tu tiên thế giới chính là người người đều là mỹ nhân, riêng mình hình như ngoài ý gây chú ý quá rồi. Bên kia,trái ngược hoàn toàn,kẻ bước lên sàn là một nam nhân, bất quá hắn lại luôn cúi mặt, ngay cả đối diện với đối thủ cũng không dám thì còn chiến đấu gì chứ.

Hạ Vũ chống cằm nhìn, con mắt đảo đảo,hết nhìn Lung Nhi,lại nhìn kia nam nhân,xong lại nhìn Hoàng Vi Việt,nàng bỗng hiểu ra này nam nhân tại sao lại như vậy rồi.

Ngươi là một tên tiểu tử vô danh,lấy cái gì ra đấu đấu cùng người ta là đồ nhi của một vị trưởng lão ? Mà nếu như ngươi cứ liều mạng đấu đến dành được thắng lợi trong tay thì sao,có phúc khí để tham gia bí cảnh hay không lại là một chuyện khác.

Ngươi đem đồ nhi của người ta đá xuống đài,trong khi bản thân lại không một cái chống lưng,kết quả dùng đầu ngón chân cũng biết.

Nhìn nhìn tình cảnh hết sức cổ quái này, Hạ Vũ tự nhiên nhận ra thật nhiều điều,cũng thấy có sự phò lợi hại thật là phúc khí đến đâu.

Tuy nhiên, thấy người nam nhân kia,nàng hoàn toàn không hề phản cảm mà trái lại thấy thật khâm phục hắn. Xem ra hắn đã chuẩn bị cho trận này phải thua đi.

Đây nếu nhìn bên ngoài thì thật hèn nhát,tuy nhiên suy nghĩ đi sâu lên một chút,hắn chính là kẻ thông minh tuyệt đỉnh. Lần này hắn thua, lại sẽ thua một cách đẹp mắt,lại làm sao cho Lung Nhi càng nổi bật,như vậy không chỉ làm nàng ta hài lòng,còn tự nhiên leo lên đài của Nhị trưởng lão. Như thế so đi ra,cái kia danh ngạch đúng là không đồng cấp bậc đi.

Quả nhiên như nàng nghĩ, hai kẻ trên đài phát kích chiêu thức, người nam nhân chỉ chống đỡ yếu ớt,đôi khi có thể tránh tránh, vậy mà hắn lại đứng yên chịu đòn. Rồi cuối cùng tựa như không thể chống đỡ nữa, làm một động tác đẹp mắt ngã lăn ra ngoài, hoàn tất quá trình diễn xuất.

Lúc này đây Hạ Vũ thấy, đôi khi có thể dùng người khác uy danh cũng là một loại thực lực. Lung Nhi tự tin cười e lệ xuống sàn,thi thoảng còn quét mắt tìm kiếm ai đó,hắn là tìm Nguyễn Chiến Duy đi..

Cuộc chiến ngày hôm nay cứ như thế diễn ra hết sức nhàm chán, cứ tựa như trận của Lung Nhi một loại, cũng đôi khi có một hai phản kích, nhưng đây hầu như là của ngoại môn đệ tử đấu với nhau thôi, hai kẻ cùng giống nhau, sẽ chẳng cần kiêng dè gì.

" Trận tiếp theo, Hạ Vũ cùng Vương Lệ Y"

Hạ Vũ chep miệng, phui bụi đứng lên, nhìn phía xa xa một cô gái toàn thân xuyên y phục màu trắng, làn da trắng sứ,phiêu phiêu bồng bồng khiến người ta thấy cả người thư khoái, đây hiển nhiên cũng là một cái mỹ nhân như ngọc.

Tuy nhiên, điều khiến người ta cũng như Hạ Vũ chú ý chính là một cảm giác yếu đuối, cần phải che chở, lắc lắc đầu, xem ra đây lại là một đoá bạch liên hoa đi. Nếu đã như vậy, Hạ Vũ nàng cũng diễn cho đúng, làm một kẻ ác thôi, cũng không nên đi ngược lại mọi người suy nghĩ.

Nghĩ vậy, Hạ Vũ bước những bước đi hết ác tự tin lên sàn. Người bên dưới nhìn lên quả thật không có lời nào diễn tả cặp đấu này.

Một bên là người trên dưới mặc màu đen,ngay cả làn da cũng xạm xạm,dung mạo thật tệ, một bên là người xuyên bạch y, kết hợp với dung nhan thanh lệ. Bất quá mọi người cũng không dám thẳng thắn cổ vũ cho Vương Lệ Y, ngươi là không biết nữ nhân còn lại là đồ nhi của Đại trưởng lão Lịch Thừa Bằng sao ?

Thu hết biểu cảm của mọi người, Hạ Vũ cười khẩy. Thế giới này con người chính là như vậy, luôn luôn bo bo giữ vững mỗi bản thân, có thân quen đến đâu hãy cũng đứng bàn, chỉ cần ảnh hưởng đến lợi ích của bản thân, tất cả giống như chưa từng tồn tại. Hạ Vũ đưa tay vuốt vuốt tóc, nếu đã là ác nhân,thế thì hãy thỏa mái mà diễn

_" Ngươi chịu thua luôn đi ?"

Một câu này nói ra khiến toàn trường im lặng, ngay cả tiếng thở cũng không kim chế. Kia Hạ Vũ lại dám nói như thế

Vương Lệ Y tròn tròn mắt, rung rung

_" Ta biết ngươi là đồ nhi của Đại trưởng lão. Nhưng như thế thì sao, cũng không nên áp người quá đáng !"

Bạch liên hoa đúng là bạch liên hoa, bên ngoài tựa như vô tâm vô tà,tuy nhiên chỉ cần để ý một chút sẽ thấy nàng ta đang lên án bản thân cây là đồ nhi của Lịch Thừa Bằng mà kiêu căng. Được,rất tốt,nhưng nàng ta thật sự đen đui khi gặp phải Hạ Vũ rồi, bởi biết làm sao được, đây là hình tượng nàng đang xây dựng mà

__ "Đúng thế thì sao, ta là đồ nhi của Đại trưởng lão, ngươi nghĩ ngươi đấu lại ta sao ?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Vương Lệ Quân

__ "Đúng thế thì sao,ta là đồ nhi của Đại trưởng lão,ngươi nghĩ ngươi đấu lại ta sao ?"

Hạ Vũ tay đưa lên lộn tóc,uốn uốn nó theo ý của mình,mắt lại không rời khỏi Vương Lệ Y,nàng ta lúc này đã nước mắt thi nhau chảy xuống,muốn nói gì đó,miệng lại cứ giữ nguyên khẩu hình tựa như nói không ra lời một dạng.

Không những thế,chẳng biết vô ý hay cố tình,nàng ta đứng co rúm lại, một loại nhu nhược đến lạ kì. Hạ Vũ cũng lười quan tâm,dù sao nếu thật sự đấu đấu,người này cũng bại mà thôi,chưa biết chừng lại trúng chương phong mà ăn đau khổ.

Hạ Vũ làm như thế này,vừa đạt được mục đích khiến cho danh tiếng ôn thần của mình dâng cao,thuận tiện cũng đỡ phải tiếp xúc nhiều với dạng người bạch liên hoa này. Nàng đời này ghét nhất chính là thể loại đó,một lần ăn một từ Lan Băng Băng cũng đủ khiến bản thân ghi tạc đến chết.

Vương Lệ Y cùng Hạ Vũ trận này đấu đến là cổ quái,dù cho trong lòng mọi người đều rõ không thể chính diện đối đầu với những người thuộc nội môn đệ tử,nhất là mấy thân đệ tử của các vị cao tăng phía trên,nhưng như Hạ Vũ người này nói thẳng ra lời nói lại đúng là từ xưa tới nay chưa từng xuất hiện.

Ngươi thử nói đến cùng nàng ta là thuộc cái dạng gì đây,tu vi thì chưa được ai kiểm định,lại luôn luôn thể hiện bản thân địa vị ra làm bình phong,thật đúng là làm người tức giận. Nhưng nghĩ thế thì nghĩ cũng không một kẻ nào dám ra lời,chưa kể người trong cuộc Vương Lệ Y kia còn chưa lên tiếng,ngươi lấy tư cách gì mà xen vào.

Vương Lệ Y đưa khăn lên lau nước mắt,tien thế thu vào tầm mắt biểu cảm của mọi người. Như hiểu được sẽ chẳng ai đứng về phía mình,nàng ta ngẩng đầu nhìn Hạ Vũ. Hạ Vũ nhìn thấy trong đó đọng chứa đầy sự bức tức,đây không cam lòng,lại có gì đó ghen tị,thế nhưng đảo mắt nhìn lại lần nữa,mấy thứ kia lại giống như chưa từng tồn tại,giong như nàng đã nhìn lầm vậy. Hạ Vũ cười cười đến ngọt ngào

__ " Không ai giúp ngươi đâu, thôi, nhận thua đi, đỡ phải mất thì giờ "

Vương Lệ Y nghe vậy,mắt lại một lần dâng trào sóng nước,lùi lùi về phía sau như gặp phải điều gì kinh khủng lắm,thuận tiện cất lên thanh thúy vài tiếng

__ " Ngươi...ngươi...làm sao lại có thể như thế...?"

__ " Ta làm sao,ta nói đúng sự thật đi?"

__ " Cái gì là đúng sự thật?"

Đúng lúc Hạ Vũ đang cười rất tươi,thì một giọng nói sắc lẹm xen vào. Lập tức quay lại nhìn,đập vào mắt nàng là một thiếu nữ toàn thân xuyên bộ y phục xanh nhạt,kết hợp gương mặt như họa nhưng mang đầy vẻ lạnh lùng cùng kiêu ngạo,điều này gợi cho nàng đến câu nói " mỹ nhân như họa,tâm tựa băng sương"

Mỹ nhân vừa ra sân,mọi người phía dưới như bắt được chiếc phao,ầm ầm bàn tán,tuy nhiên điều làm Hạ Vũ quan tâm trong số đó chính là cái tên Vương Lệ Quân. Đúng vậy,Vương Lệ Quân và Vương Lệ Y,hẳn là tỷ muội đi. Nhưng cái tên này hẳn gợi nhớ đến nhiều thứ lắm,một nhân vật cũng không kém phần nổi bật trong dàn nữ phụ trợ giúp cho Lan Băng Băng.

Vương Lệ Quân là đệ tử của Hoàng Vi Việt, tu vi lúc này đã là trúc cơ hậu kì, tuổi cũng mới có ngoài ba mươi. Có thể nói trước khi Lan Băng Băng và "Hạ Vũ" tới, Vương Lệ Quân chính là nữ thần người người kính phục. Tuy nhiên xuất sắc như vậy lại thật không may khi bị cho làm một cái pháo hôi rồi. Còn bây giờ,nàng ta ra đây hẳn là tỷ tỷ ra giúp muội muội thị uy đi.

__ " Quân tỷ có điều gì cần chỉ giáo ư ?"

Hạ Vũ quay quay lại nhìn,mắt nhìn chính diện,thể hiện bản thân là không nhượng bộ

__ " Ngươi biết ta ?" Vương Lệ Quân ngạc nhiên hỏi

__ " Đương nhiên,ngươi như tỷ vừa tài năng,lại xinh đẹp,ai lại không biết chứ"

__ " Không cần ba hoa nhiều lời,ta chỉ muốn hỏi ngươi vừa rồi định làm cái gì?"

Ngoài suy nghĩ, Vương Lệ Quân gạt bỏ đi những lời nói của Hạ Vũ mà đi thẳng vào vấn đề. Hạ Vũ mất mị mị, trong lòng không khỏi tán thưởng nữ nhân trước mắt, không hổ là một trong những đầu não đàn nữ phụ, tới tận khi "Hạ Vũ" rót đài vẫn còn trụ vững, người này đủ tài, đủ trí, đủ thâm sâu.

"Ta là lo nghĩ cho Lệ Y tỷ tỷ thôi, muốn nhắc tỷ ấy mau chóng từ bỏ, như thế không cần tranh đấu, cũng không phải chịu bị thương"

"Ha ha, người cũng quá tự tin đi. Lệ Y dù sao cũng đã luyện khí kì bảy tầng, chẳng lẽ lại không chống đỡ được một hai?"

Kèm theo câu nói đó, chính là áp lực thần thức áp xuống đầu Hạ Vũ. Lần này so với khi trước Thiên Kiếm Kì tạo ra yếu đi nhiều lắm, nhưng Hạ Vũ cũng không tự đại đến nỗi lấy Luyện khí kì đem ra so với kẻ chỉ còn bước nữa là vào kim đan. Phải biết nàng lúc này cũng đang đau đầu tìm ra kẻ sách khi cùng Lan Băng Băng tranh tài, mà kia cũng mới chỉ tiến vào trúc cơ không được bao lâu. Chính vì vậy, Hạ Vũ tỏa ra thần thức bảo vệ kinh mạch.

Tuy nhiên, khi Hạ Vũ vừa đem thần thức bảo vệ kinh mạch hoàn tất, lại thấy mọi áp lực bỗng nhiên biến mất. Vội vàng quay lại phía sau, nàng sững người khi tới nơi đó, Lăng Vân đang mỉm cười.

"Đương nhiên là Lệ Y sẽ chống đỡ được một hai, bất quá phản phệ cũng không thể nào tưởng tượng được."

Vương Lệ Quân hiển nhiên hiểu được thanh niên trước mắt này đang cùng nàng so so thần lực. Thật không ngờ người này còn trẻ như vậy mà tu vi đã thâm sâu như vậy, ngay chính bản thân nàng cũng không dò xét ra.

Điều này chỉ có hai khả năng, hoặc hắn mang pháp bảo che dấu, hoặc tu vi của hắn đã vượt qua nàng. Như vậy, Lệ Quân nàng thà tin trường hợp ban đầu còn hơn, dù có thể nào bản thân cũng không thể chịu đựng được một lần nữa bảo nhiều cố gắng của bản thân so ra cũng không đáng là gì, ngày trước bị đem ra so so với Lan Băng Băng một lần, nàng là nếm đủ rồi. Tuy thế, cẩn thận vẫn là hơn, cho nên Vương Lệ Y rút lại thần thức, gương mặt cũng dịu đi.

"Người là ai?"

"Ta là đồ nhi của Đại trưởng lão, sư huynh của Vũ Vũ"

"Ra là thế, người lời kia là có ý gì, vì sao Lệ Y có thể chống đỡ, những cũng sẽ chịu phản phệ không hề nhỏ"

"Bởi vì Vũ Vũ tu vi đã là luyện khí kì thập cấp cường, người nghĩ trận này có cần đấu nữa không?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Ôn Áo

Lăng Vân giọng nói rất bình bình, đậm đậm, nhưng nghe vào tai tất cả mọi người lại oanh động vô cùng. Thiên a, ai có thể nghĩ tới con người vừa xấu người, xấu cả tính tình kia lại có cái tu vi như thế. Tuy nhiên, đối với một số kẻ có chút tâm nhãn thì rất nhanh lấy lại bình tĩnh. Cũng đúng thôi, có xuất sắc như thế thì mới có thể được đại trưởng lão thu làm đồ đệ mà truyền dạy.

"Cái gì, luyện khí thập cấp, người không đùa ta đi..."

Vương Lệ Quân gằn giọng, cái tin này nghe đúng như lúc nàng nghe năm năm về trước. Khi bản thân tiến vào trúc cơ trung kì được người người ngưỡng vọng, thì bên kia trưởng môn nhân truyền ra tin thu vào Lan Băng Băng làm đồ nhi, tuy mới mười tuổi đã luyện khí kì bát cấp, thân lại mang thiên linh căn hệ lõi ngàn năm khó gặp. Hôm nay lại xuất hiện thêm một kẻ nữa, tuy so ra kém Lan Băng Băng nhiều lắm về cả nhan sắc lẫn tài năng, nhưng đối với Lệ Quân nàng lại khiến người ghé mắt nhiều lắm.

Bên dưới xao động, bên trên tháp cao mấy vị đầu não cũng xao động không kém. Nếu như toàn trường chỉ chăm chăm đến tu vi của Hạ Vũ, thì mấy lão hồ ly trên này lại tinh tế hơn nhiều.

"Đại trưởng lão xem ra con mắt không tệ, một lúc thu vào tay hai cái đệ tử, tuổi còn trẻ mà tu vi đã cao như thế. Kia tên tiểu tử là Lăng Vân ư, tu vi cũng đã trúc cơ trung kì..."

Mở đầu chính là Nhị trưởng lão Hoàng Vi Việt. Hắn nói trong lời, nghiêng rằng, ánh mắt nhìn Lịch Thừa Bằng đầy ghen tị. Chuyện hôm nay vốn chính là do hắn bày ra, không ngờ lại thất bại.

Lần trước sắp xếp cử ra kia Dương Quảng vẫn không kéo rút được tiểu nha đầu tên Hạ Vũ kia, đồng nghĩa với việc không làm sao làm sao được Lịch Thừa Bằng, nhưng những uất hận của bản thân thì không thể quên đi được. Chính vì thế, lần này ra sân là Vương Lệ Y, nhưng chân chính đối phó là Vương Lệ Quân.

Vương Lệ Quân tu vi đã trúc cơ hậu kì, kia nha đầu có xuất chúng tới đâu cũng sẽ thất bại thôi. Thật không ngờ Lịch Thừa Bằng cũng không vừa, lén lút cử

ra kia tên tiểu tử phía sau trợ uy. Hắn việc này cũng không có thông qua Thiên Kiếm Kì mà tự ý xử lý, bởi hắn biết trường môn dù có mâu thuẫn với Lịch Thừa Bàng đến đâu cũng không đem danh dự của bản thân, của môn phái ra đánh cược, cho nên lúc này đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Lịch Thừa Bàng vuốt vuốt râu, cười rung đùi đắc ý, ánh mắt liếc nhìn Hoàng Vi Việt một cái, sau đó nhìn lại phía lôi đài

_"Hiển nhiên, đồ nhi của ta lại có thể tâm thường được sao?"

_"Môn phái ta sau này ắc sẽ xuất hiện thêm một lớp những anh hùng cao thủ rồi"

Thiên Kiếm Kì ngồi chính giữa, cười hết sức vui vẻ khích lệ, tuy nhiên, ánh mắt lại liếc về phía Nhị trưởng lão Hoàng Vi Việt đầy cảnh cáo, tựa như mấy cái việc ngu xuẩn này hãy dừng bao giờ làm ra nữa, hại người không được lại làm thương tổn thân mình.

_"Thế nào, còn muốn cùng ta chiến chiến không?"

Hạ Vũ cười cười nhìn Vương Lệ Y, đối với những người như thế này, bản thân nàng đúng là một chút mặt mũi cũng sẽ không cho.

_"Ta...ta..."

Vương Lệ Y nghe Hạ Vũ hỏi, mắt lại một lần nữa gọn sọng, áp ứng như sắp khóc, chộc người thương tiếc. Thấy thế, Hạ Vũ phui phui tay

_"Thôi vậy, cứ đấu cho nó đúng nhé, tỷ tỷ cũng đừng hối hận"

Hạ Vũ đưa tay ra phía trước, cũng chẳng cần hình thành hộ giáp, trực tiếp đem linh khí trong cơ thể dồn vào tay, hình thành nên hai quả cầu gai lửa. Nếu ai tinh mắt sẽ thấy, chiêu thức này thực giống như chiêu thức đánh bại Dương Quảng hôm trước. Và hiển nhiên Vương Lệ Y là một trong số đó.

Vừa thấy Hạ Vũ tập trung tinh thần hình thành chiêu pháp, Vương Lệ Y biết có cố giả bộ ra sao cũng vô dụng, vì thế, thay vì cứ đứng đó chờ chết, không thà đem toàn bộ tinh thần đấu một trận, mà trước nhất là đỡ được chiêu phong này đã. Nàng ta cũng nhanh chóng tập trung, đem thần thức cô động lại, từ bí tay trái kéo chiếc nhẫn ở giáp út, vất ra không trung, ngay lập tức nó biến thành một bàn tay trong suốt trên không trung, theo pháp quyết dần dần ngưng đọng, hiện ra rõ nét.

Thấy vậy Hạ Vũ cảm thán, bản thân bảo bối có thể sử dụng được đúng là ít đến đáng thương, lần này trở về phải hỏi xin Lịch tiên bối mới được. Suy nghĩ xong, Hạ Vũ cũng ngưng tức ra thêm một quả cầu gai nữa, quả này nhỏ hơn rất nhiều, nhưng chỉ có nàng mới biết, nếu so đi ra nó lợi hại hơn không chỉ gấp bội

_"Đi!"

Hạ Vũ cũng không phải kẻ nhân từ đi đối đãi phương hoàn thành chiêu thức rồi mới đấu, mà ngay khi mình chiêu thức hoàn thành thì tấn công luôn. Với nàng, thời gian của việc tạo ra chiêu thức nhanh hơn đối thủ cũng là một loại thực lực. Quả nhiên Vương Lệ Y thấy mình chiêu thức còn chưa hoàn chỉnh mà chiêu phong của địch đã ập đến, bèn vội vàng bắn ra dù còn đang dở

"Ầm ầm ầm" những tiếng nổ lớn phát ra khiến cho lôi đài lung lay tựa như không còn thể nào trụ vững được, bụi mù mịt. Hạ Vũ cũng không nghĩ, tiếp tục bắn ra thêm một hỏa cầu nữa.

Vương Lệ Y bên trong đám bụi bị trúng chiêu phong kèm với phản phệ đã chật vật vô cùng, đang không biết làm sao chợt thấy không gian bỗng trở nên càng ngày càng nóng.

Lòng kêu một tiếng không tốt, nàng ta lộn một cái, vừa vặn thoát ra khỏi, lăn xuống lôi đài. Lúc này bụi tán đi, người ta mới nhìn rõ ba lỗ lõm sâu trên lôi đài cùng bóng dáng chật vật không chịu nổi của Vương Lệ Y, thật sự khác xa so với khi bắt đầu.

_"Ta nói Lệ Y tỷ tỷ, nhận thua ngay từ đầu đã không sẽ như vậy. Ta đã nói ta thắng mà..."

Hạ Vũ nháy mắt, rồi nhảy xuống lôi đài trước con mắt tròn tròn của mọi người. Nói đùa gì vậy, nàng ta cũng quá tự tin đi. Không ai chú ý tới kia Vương Lệ Quân gương mặt cúi gầm, tay nắm chặt, miệng lẩm bẩm

_"Hạ Vũ, thù này ta ắt sẽ báo người gấp bội..."

Hạ Vũ tiến tới nơi Lăng Vân đứng, đập tay lên vai hắn

_"Đại ca, ta thắng đẹp mắt đi!"

Thật không ngờ khi Lăng Vân ngẩng mặt lên lại lăm lăm nàng suýt nhảy ra ngoài. Đây là việc gì xảy ra vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Đề Nghị

Hạ Vũ vui vẻ ra mặt khi không tốn mấy sức lực đã dành được thắng lợi. Hơn lúc nào hết, nàng thấy thấm thía cảm giác cường giả vì tôn, hãy nhớ lại cùng Dương Quảng trận đấu khi trước, nàng là cỡ nào chật vật. Nhưng khi Lăng Vân ngẩng mặt lên nhìn mình, điều này lại làm tim nàng suýt nhảy ra ngoài. Đây là việc gì xảy ra vậy, vì sao gương mặt đại ca hẳn lại trắng bệnh như thế? Hạ Vũ cuống quýt tay chạy, chạy lại đỡ lấy tay hắn

_"Ca ca, có chuyện gì vậy, ca bị sao thế?"

Lăng Vân nhìn Hạ Vũ một cái, cười cười rồi cúi mặt xuống, tay bắt lấy tay nàng, thì thầm

_"Bị nội thương, mau đỡ ta về Địa Lịch Các, không được làm ồn ào, mọi người đều đang nhìn chăm chăm chúng ta. Ta đã truyền âm cho sư phó, rất nhanh người sẽ trở lại"

Hạ Vũ sững sờ, cả người tựa như hóa đá trước những gì Lăng Vân nói. Nội thương, tại sao lại như thế, mọi chuyện đang rất tốt mà? Không lẽ... Hạ Vũ mắt rung rung

_"Ca ca, có phải do ca cùng Vương Lệ Quân so so thần thức, dẫn đến phản phệ?"

Không ngờ nghe câu nói đó, Lăng Vân lại cười cười an ủi

_"Cái gì mà phản phệ, không nghiêm trọng tới vậy. Ta chỉ là bị thương nhỏ thôi, trở về Địa Lịch Các là muốn cho sư phó xem xét cho kĩ càng thôi mà"

Hạ Vũ biết Lăng Vân đang nói dối, ca ca hẳn là một tay luyện được sư tam phẩm, nếu như vết thương nhỏ cũng sẽ không việc gì oanh động đến Lịch tiền bối. Hạ Vũ cảm thấy bản thân thực vô dụng, một chút ít thành tựu vừa rồi đến cùng vẫn không nói lên được cái gì cả. Nàng bản thân vẫn chỉ là thấp giai tu sĩ, cần nhiều người bảo bọc nữa đây? Chuyện nương đại ca, lại Lăng Vân... Nàng muốn nhanh chóng tăng lên tu vi. Nếu như...nếu như Lăng Vân hẳn bị thương làm sao, nàng thật sự không còn mặt mũi nào nữa.

Như hiểu được những băn khoăn đang dậy sóng trong lòng Hạ Vũ, Lăng Vân vỗ vỗ tay nàng

_"Không cần tự trách, đều là ta tự nguyện. Mau đi về thôi"

Hạ Vũ giật mình, nhưng nàng lựa chọn không nói gì mà té ra Thanh Linh Kiếm, niệm chú biến nó to ra gấp bội, đủ để hai người bước lên. Cẩn thận đỡ Lăng Vân bước lên, sau đó đến lượt mình, tuy nhiên đang lúc chuẩn bị rời khỏi, thì một động nói trong vạt tựa tiếng suối chảy vang lên phía sau

_"Hạ Vũ sư muội thắng hôm nay thật sự là điểm áp quần phương, người người đều ghé mắt"

Hạ Vũ cứng người, quay quay lại, thấy cách đó không tới ba chục bước chân Lan Băng Băng đang đứng đó, phía sau lại vẫn là Nguyễn Chiến Duy như hình với bóng, tuy nhiên có khác lại là thân tử muội Vương Lệ Quân thôi.

Hạ Vũ chán nản không muốn đáp lời, đang tính trực tiếp bỏ qua mà đưa Lăng Vân hồi Địa Lịch Các, bởi so sánh đi ra, chuyện cán não cùng Lan Băng Băng lại là về lâu về dài, không cần gấp, cũng không nguy cấp như này. Tuy nhiên, Lăng Vân lại bắt lấy tay Hạ Vũ, lúc đầu ý bảo không được như vậy, hẳn là còn chịu đựng được.

_"Làm sao vậy, gặp ta lại khiến muội khó chịu tới vậy ư?"

Hạ Vũ nhún mày nhìn Lăng Vân, sau đó mày dãn ra, nở nụ cười rồi quay lại

_"Băng tỷ nói gì vậy, ta làm sao lại có thể không đến xia đến tỷ được chứ. Lại nói, nơi đây còn có Duy ca ca..."

Hạ Vũ ngân dài khi nhắc tới Nguyễn Chiến Duy, gương mặt lại thẹn thùng, ngại ngùng, ai thấy cũng biết là cô gái gặp phải tình lang. Tuy nhiên lúc này, tình huống không khí thật sự khá kì quặc, bởi kia Lan Băng Băng cùng Nguyễn Chiến Duy vốn là một đôi nhân duyên trời định được cả mọi người công nhận, trong lại là Vương Lệ Quân đăm đăm nhìn hắn, thêm những gì Hạ Vũ nói ra nữa, thấy thế nào cũng không phù hợp

Nguyễn Chiến Duy là kẻ trung tâm, hẳn hiển nhiên là biết điều đó, ho khan một tiếng, liếc nhìn Lan Băng Băng, thấy nàng ta không có phản ứng gì mới yên lòng, nói nói

_"Hạ Vũ, người hôm nay cũng nên có một lời xin lỗi Lệ Y muội muội chứ?"

_"Chiến Duy ca ca, sao ca ca lại bắt Hạ Vũ như vậy, muội là bị thua tâm phục khẩu phục mà"

Vương Lệ Y nghe Nguyễn Chiến Duy nói muốn đòi cho bản thân mình một cái công đạo thì ngại ngùng cúi mặt. Hạ Vũ cười khẩy, thiên a, tỷ muội hai người tại sao lại chọn Nguyễn Chiến Duy chứ, hẳn là của nữ chủ a. Nếu so ra với việc bị nàng đá xuống khỏi lôi đài thì việc có tình cảm với hắn ta xem như còn bất hạnh hơn. Vì thế, Hạ Vũ trực tiếp bỏ qua lời nói đầy tính bạch liên của Vương Lệ Y

_"Duy ca nói thế là ý gì, ta là dùng thực lực chiến thắng nhé"

_"Dùng thực lực? Người cũng dám nói ra lời đó?"

_"Tại sao không? Tất cả mọi người đều thấy ta dùng nhát chiêu đem Lệ Y tỷ tỷ đã bại,có gì sai ở đây sao ?"

_"Thôi,bỏ đi ca ca,ta thực sự là bị thua tâm phục khẩu phục mà !" Vương Lệ Y đứng bên cạnh rất đúng lúc thêm vào lời nói. Nếu như người không biết còn tưởng nàng ta bị ăn hiếp đâu.

Nguyễn Chiến Duy nghe vậy thì mắt lạnh nhìn Hạ Vũ,sau đó hừ lạnh một tiếng rồi nhìn đi chỗ khác. Hạ Vũ không nghĩ mấy người này không đâu chạy đến nơi đây nói chuyện cùng nàng,nhưng nàng cũng lười quan tâm. Việc cần thiết nhất vẫn là việc của Lăng Vân ca ca.

_"Ừ,Duy ca ca,nếu không có gì muội đi trước nhé,muội vừa thi đấu vẫn có chút mệt mỏi"

Hạ Vũ tươi cười đưa tay vẫy chào,sau đó quay người rời đi. Nhưng đúng lúc này,Lan Băng Băng đứng yên không tham gia gì từ nãy tới giờ lại lên tiếng

_"Hạ Vũ muội muội,ta có việc muốn cùng muội nói nói,không biết muội có thể nán lại một chút không ?"

Hạ Vũ nhếch mép,cuối cùng cũng đến việc chính

_"Băng tỷ cứ nói"

Lan Băng Băng thấy Hạ Vũ không bước lên Thanh Linh kiếm,biết là nàng đồng ý nghe,vì vậy cười vui vẻ mà nói

_"Ta biết muội đã là Luyện Khí thập cấp cường, thật sự rất lợi hại, kia danh ngạch tham gia hoàng gia bí cảnh hẳn là cầm chắc trong tay rồi. Tuy nhiên, kia bí cảnh cũng không chỉ có mỗi chúng ta Nguyên Lực Tông, mà còn có ngũ đại môn phái khác cùng người của hoàng gia. Chính vì vậy, thay vì tự ý hành động sẽ gặp muôn vàn nguy hiểm, không bằng muội hãy tham gia với ta một tổ đội. Muội thấy sao ?

Thì ra đây là mục đích,muốn nàng tham gia vào cùng nàng ta. Nghe ra đây là một việc thực tốt, nhưng chỉ có nàng mới hiểu đến cùng trong này sẽ xảy ra cái gì chuyện. Đánh mất nhìn sang, ở đây hẳn đều sẽ đi vào bí cảnh đi, ngay cả kia Vương Lệ Y đã bị nàng đánh loại. Nếu như người đã biết trước có chuyện gì sẽ xảy ra, vậy liệu còn có dám vào bên trong nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghênh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Chữa Trị

Nếu như người đã biết trước có chuyện gì sẽ xảy ra,bên trong là cả một mưu kế đã dăng ra đợi sẵn,vậy liệu có dám vào bên trong nữa không? Như trước đây Hạ Vũ sẽ liệu chết tránh xa, bởi lúc đó sẽ gặp thật nhiều người "quen thuộc" sau này,nhưng từ ngày Mễ Ty đem tu vi tụt lùi cứu bản thân đi ra,nàng đã chuẩn bị cho ngày này từ lâu lắm rồi, bởi chỉ có như thế mới gặp được thật nhiều yêu thú mà chém giết,lại sẽ nhảy vào động phủ của một vị tiên nhân.

Đương nhiên cái tiên phủ này tạo ra là để cho nữ chính đoạt cơ duyên,nàng cũng không có tự tin mà đi tranh tranh,nhưng lại có một thứ nàng có thể tranh được,đó là linh thảo,có nó nàng sẽ bắt tay vào thực hiện lời hứa trước kia với Mễ Ty,luyện ra thật nhiều đan dược cho muội ấy. Hơn nữa,việc học tập luyện đan là còn bởi một nguyên nhân, ấy là cất sâu trong không gian giới chỉ, nương là nhắc tới, đó là Lộc Thiên Đình thần khí mà cả giới luyện đan đều ao ước. Thử nghĩ xem, người có điều kiện tốt như thế, thành công hay không vốn chỉ dựa vào bản thân cố gắng, vậy việc gì không thử một lần.

_"Băng tỷ nói thật sự hợp lý, cũng khiến sư muội nhận ra nhiều điều. Chỉ trách sư muội mới tiến môn phái, sự việc này thật là không rõ ràng. Có thể cùng mọi người tiến lui, so ra nguy hiểm bớt đi thật nhiều"

Hạ Vũ cười cười, đúng thế, nguy hiểm bớt đi thật nhiều...

Lan Băng Băng thấy Hạ Vũ trả lời như vậy, biết mục đích của bản thân đã đạt được,cũng không nữa ở lại lâu. Tuy nhiên,trước khi đi,con mắt cũng liếc qua phía sau Lăng Vân

_"Lăng Vân sư đệ thật sự có tài mới trẻ như thế đã tiến vào trúc cơ trung kì rồi. Điều này là Băng nhi thấy thật sự cảm phục..."

Nói xong thì quay người bước đi. Hạ Vũ lúc đầu không hiểu được nàng ta tại sao bỗng nhiên lại nói vậy, nhưng khi nhìn đến gương mặt hằm hằm sát khí của Nguyễn Chiến Duy thì nàng bỗng nhận ra, Lan Băng Băng làm vậy chính là có ý đi

_"Chúng ta mau về thôi"

Lời của Lăng Vân truyền đến khiến Hạ Vũ giật mình,nhanh chóng bước lên Thanh Linh Kiếm,niệm pháp quyết phi hành trở về Địa Lịch Các.

Hạ Vũ phóng nhanh nhất có thể, lại làm sao thật cẩn thận đối với Lăng Vân. Chỉ sau một chút, hai người đã tới dãy núi thuộc về Địa Lịch các, từ từ hạ thấp xuống, không ngờ Lịch tiền bối đã đứng đợi ngay ở đó

— "Có chuyện gì vậy?" Lịch Thừa Bàng nóng nảy hỏi. Biết làm sao được, đây trước mặt là hai tên đồ đệ hấn ngàn chọn vạn tuyển, tuyệt đối không thể xảy ra bất cứ cái gì ngoài ý. Lúc rồi khi đang chứng kiến lời đài, hấn chợt nhận được Lăng Vân truyền tin, nói mau trở về gấp, hấn biết hấn là bên trong đã có sự

— "Vân ca bị nội thương" Hạ Vũ vừa đỡ Lăng Vân xuống, vừa nói

— "Làm sao bỗng nhiên lại bị nội thương?"

Nghe Lịch Thừa Bàng hỏi, Hạ Vũ cúi đầu

— "Là lúc cùng Vương Lệ Quân chính diện đối đầu thần thức"

Lịch Thừa Bàng nhìn hai người một lúc, sau đó mới nói

— "Thôi, mau đỡ Vân nhi vào, ta chữa trị cho hấn"

Hạ Vũ gật đầu, dìu Lăng Vân vào trong, lại không ngờ Lịch Thừa Bàng sau đó lại nói

— "Vân nhi ở đây có ta lo, con hãy đi qua bên Dương Quảng xem sao "

— "Dương Quảng?" Hạ Vũ ngạc nhiên hỏi

— "Đúng vậy, ta đã đem hấn tới căn phòng phía đông, hiện giờ vẫn còn hôn mê. Nhớ phải cẩn thận, trên danh nghĩa là ta chữa trị cho hấn, đừng để lộ ra tin gì không hay " Vừa nói, Lịch Thừa Bàng vừa nhìn Mễ Ty, cái này ngụ ý rất rõ là đừng để ai phát hiện ra muội ấy.

Hạ Vũ đang định từ chối, lại chỉ thấy Lịch Thừa Bàng khoát tay, sau đó đóng cửa lại. Tự an ủi bản thân nơi này không cần phải lo lắng bữa, nàng bước đến căn nhà phía đông.

Nơi đây đúng là thật sự đơn sơ, giản dị. Hạ Vũ bước vào, chỉ thấy án tượng phía trước cửa có một cây phong rất lớn, lá đã dần chuyển đỏ. Sau đó mở cửa tiến vào, trên giường là một nam nhân, làn da nâu, lông mày rậm, môi mỏng, đôi mắt lại khép chặt. Lúc này đây con người này hoàn toàn khác xa so với khi đối đầu trên lời đài, có lẽ nếu như không trúng độc, hấn cũng sẽ phong độ, khí phách chẳng kém gì Nguyễn Chiến Duy đi

— "Mễ Ty, muội có biết cách chữa trị không?"

Mễ Ty nghe Hạ Vũ hỏi, biết lúc này đã an toàn mới khởi động tám chân, nhô người lên, bò xuống tay nàng

— "Đơn giản, chỉ cần muội cắn một vết thương nhỏ, thông qua máu mà thanh lọc. Tuy nhiên, độc này thật sự khó cắn nuốt hết trong một hai ngày..."

— "Lâu vậy sao, vậy cần mất bao lâu?"

— "có lẽ cần tới nửa năm"

— "Nửa năm..."

— "Đúng vậy, sau đó muội có thể thuận lợi tiến vào cấp sáu rồi!"

Hạ Vũ nghe vậy không khỏi trầm trồ, trong nửa năm mà Mễ Ty có thể tăng lên như thế tu vi, thật là khó tưởng tượng nổi. Tuy nhiên, nàng chẳng nghĩ ngợi về điều đó, chỉ cần tốt cho Mễ Ty là được rồi, thời gian nàng là có

Hạ Vũ tiến đến sát bên giường, ngồi xuống bên cạnh, đem áo hấn cởi bỏ, sau đó đặt Mễ Ty lên ngực hấn. Mễ Ty vừa bò lên, rất nhanh đã xác định vị trí của độc khí. Hạ Vũ nhìn địa điểm, lạnh buốt cả sống lưng, đó dĩ nhiên lại là lồng ngực bên phía trái, nơi con tim đang đập

Mễ Ty co lại, sau đó bất chợt cả tám chân duỗi ra, trên đầu mỗi chân móng vuốt đều sắc nhọn, dài nhỏ như một chiếc kim, kèm theo đó là hai chiếc răng nanh to khỏe. Chỉ một chớp mắt, tất cả chúng đều dòn vào cùng một nơi mà cắm xuống, đó là trái tim của Dương Quảng

Hạ Vũ thấy vậy mặt tái xanh, vẫn biết công cuộc chữa trị sẽ gian nan phức tạp, nhưng vạn nhất không nghĩ tới đó lại là cách này. Nhìn nhìn kia Dương Quảng mày nhíu chặt, cả người không ngừng run rẩy, gương mặt thì đỏ bừng lên, điều này cho thấy hấn chắc chắn đang đau đớn rất nhiều. Không đành lòng, Hạ Vũ cầm một chiếc khăn ướt, ngồi bên cạnh chườm cho hấn, bởi nàng hiểu khó khăn như thế nào khi một mình vượt qua mọi chuyện, dù cho đó chỉ là cảm giác...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Quảng Ngày Nhàn Tản

Mấy ngày này, Hạ Vũ thật sự là vô cùng nhàn tản, sáng nào cũng đến thăm Lăng Vân, sau đó mang Mễ Ty tới chữa trị cho Dương Quảng.

Nói đến đây cũng khiến nàng thực đứng ngồi không yên. Vốn ban đầu nghe Lịch tiền bối nói quá, Vân ca chỉ chịu phản phệ một chút, cũng không quá nguy hiểm, lại thật không ngờ một cái đay chớp mắt chính là ngất đi một ngày một đêm, khi tỉnh thì thật sự vô lực không chịu nổi.

Ấy thế mà khi Hạ Vũ tới, hắn vẫn cứ cười cười, thể hiện bản thân không sao, vì thế càng làm cho nàng thấy có lỗi vô cùng.

Chuyện thứ hai trong mấy ngày rảnh rỗi này là phải kể tới chuyện chữa trị cho Dương Quảng. Phải nói rằng dù việc chữa trị này hôm nào cũng diễn ra hai lần sáng tối, nhưng Hạ Vũ vẫn chưa hết ớn lạnh mỗi khi nhìn Mễ Ty đem tám móng vuốt cùng hai răng nanh cắm xuống ngực của tên kia.

Cũng kì quái là sau mỗi lần như vậy lại không có một vết thương nào để lại. Điều này theo Mễ Ty chính là một trong những thứ vi diệu trong cách cắn nuốt độc dược của bộ tộc muội ấy.

Mà theo thời gian, hình như việc chịu đau đớn đã trở thành thói quen của Dương Quảng, mỗi như như này cũng chỉ thấy nhũn mi lúc ban đầu, sau đó lại hoàn toàn thả lỏng. Hạ Vũ chợt nghĩ, có lẽ so với bị Mễ Ty hành hạ kia độc thuật thật sự đáng sợ hơn nhiều lắm.

Cùng với việc chỉ chạy qua chạy lại chăm sóc hai người này, Hạ Vũ cảm thấy thời gian trôi đi thật sự hoang phí, mà bản thân nàng thiếu nhất lại đúng là cái này, nàng cần phải nhanh chóng đuổi kịp Lan Băng Băng.

Tuy nhiên bảo nàng mặc kệ họ mà ngồi một chỗ tu luyện thì nàng thật là làm không được. Chỉ ít gì Lăng Vân cũng vì mình mà bị thương, còn kia Dương Quảng thì lại có lí do khác, chuyện của Mễ Ty chính là bí mật rồi.

Vì vậy, thay vào đó, nàng mang tới mấy mảnh ngọc giản nói về dược liệu, đây coi như đánh cái trụ cột cho chuyện sau này đi, với lại có gì không hiểu có thể nhờ Vân ca chỉ giáo.

Đối với Hạ Vũ, ngồi cạnh bên một nữ nam nhân cả ngày mắt nhắm thấy thật sự lãng phí, cho nên thay vì ngược đãi bản thân chịu bao nỗi uất hận dày vò trong lòng thì nàng lại coi Dương Quảng đang bất tỉnh là kẻ tâm sự chí tình, dù sao người hôn mê cũng đâu nghe thấy mà ghi nhớ.

Thế là Hạ Vũ đem mọi chuyện lòng vòng kể ra, từ ngày nào ngồi ham mê đọc tiểu thuyết, vô ý xuyên qua, chuyện nương, ca, chuyện Lan Băng Băng, các suy nghĩ, tính toán sau này.

Hạ Vũ ngây thơ như bắt được "bạn chí cốt", cứ vậy một mình ngồi kể lể với cái xác bất tỉnh Dương Quảng. Nói đến cùng, Hạ Vũ thật sự rất cô đơn, rất lo sợ, luôn cảm thấy cả thế giới không ai đáng tin, muốn chia sẻ cùng ai đó lại sợ hãi bước vào vết xe đổ năm nào...

"Mễ Ty này, ta muốn hỏi muội cái này?"

Mễ Ty vừa mới chữa trị cho Dương Quảng, cả người cần do nuốt độc khí mà biến thành màu xám. Hạ Vũ biết muội ấy giống như là kẻ vừa ăn no, cần thờ thờ tiêu hóa. Nhưng nghe Hạ Vũ hỏi, Mễ Ty vẫn ngẩng đầu nhìn lại

"Ty có gì hỏi chứ?"

"Ta rất ấn tượng với khả năng dùng tơ nhện của muội. Làm sao có thể để một sợi tơ mỏng manh như thế biến thành loại cứng rắn như thép, ngay cả sắt đá cũng xuyên qua được chứ?"

Đây đúng là điều hứng thú trong lòng nàng bấy lâu nay, ngay từ khi nhìn thấy Mễ Ty xuất ra trong hang động ngày nào. Ủ, thật là nó có chút giống môn võ công trong "Tiểu ngao giang hồ" mà bản thân đã từng xem. Nhưng thế có là sao, nàng là phụ nữ, cũng không sợ phải "tự cung"...

"Cái đay ấy hả, muội sử dụng tơ điều luyện chính là điều thiên kinh địa nghĩa, muội vốn đúng là nhện mà..."

Hạ Vũ nghe vậy đúng là có xúc động muốn cắn lưỡi, ý nàng không phải như vậy

"Ta không có ý đó, ta muốn hỏi muội, làm sao lại có thể khiến một sợi tơ mỏng manh có lực sát thương kinh khủng như vậy. Muội dùng chân khí, nguyên khí hay chỉ đơn giản là ngoại lực?"

"Ty nói vậy là ý gì, không phải..." Mễ Ty nghi hoặc hỏi

"Đúng vậy, ta là muốn luyện nó" Hạ Vũ khẳng định

Mễ Ty nghe thế, nhìn chằm chằm nàng, nhìn từ trên xuống dưới, đảo đi đảo lại đến nỗi Hạ Vũ da đầu tê rần rần

"Sao thế, không được ư?"

"Không phải, muội chỉ thắc mắc ty có vài bộ công pháp thượng thừa do gia tộc để lại, sao không tự luyện tập mà đi luyện môn võ học của linh thú

chứ?"

Hạ Vũ nghe thế thở dài một hơi

"Muội nói cái đó không lẽ ta không biết sao. Máy bộ công pháp mà gia tộc để lại chính là đã được qua bao thế hệ luyện tập cùng điều chỉnh, hiển nhiên là tốt vô cùng tốt. Nhưng muội nghĩ bây giờ tỷ tỷ ta có thể luyện tập được sao? Chưa kể tâm đạo chưa sâu mà lại không thể tự thân lĩnh ngộ, thậm chí lĩnh ngộ rồi thì luyện tập ra cũng đã là chuyện khó tiếp theo. Nên nhớ, ta tỷ tỷ là đang nằm giữa trung tâm lòng địch nha "

"Cũng đúng" Mễ Ty gật gù, sau đó nói tiếp "Vậy tỷ hãy chuẩn bị một sợi dây thừng to nhất đi..."

"Cái gì, sao tự nhiên lại dùng tới dây thừng, ta muốn luyện là làm sao điều khiển được tơ nhện mà "

Mễ Ty lười biếng nằm trên ngực của Dương Quảng

"Có câu "Dục tốc bất đạt" mà, mọi thứ đều cần từ từ, luyện đều từ dễ đến khó. Nếu tỷ luyện xong từ dây thừng, thì chuyển qua một loại dây nhỏ hơn...cứ như thế, đi tới cảnh giới cao nhất chính là sử dụng được tơ như muội. Hơn nữa..."

"Còn gì ư? " Hạ Vũ tò mò hỏi. Xem xem việc luyện môn võ công này cũng không đơn giản như nàng nghĩ, quả nhiên mọi chuyện nên suy nghĩ thực tế thì hơn

"Khi tỷ luyện tập thành công, nhưng vũ khí mềm dẻo tỷ đều có thể sử dụng một cách dễ dàng. Nói thế thì quá trình gian nan luyện tập cũng không phí công đi đâu"

"Muội không đùa chứ?" Hạ Vũ mắt sáng hỏi

"Muội đùa làm gì, cái này vốn là cấp bậc cao nhất, cần sự khéo léo, chính xác đến tột cùng. Tỷ xem xem, khi ta đứng ở tột cùng rồi thì những điều thấp hơn bên dưới ta có thể làm được hay không?"

Cái này nghe thật sự giống với qui luật tồn tại ở thế giới này, chỉ có đứng trên cao mới có thể làm mọi thứ mà không phải kiêng dè

"Vậy đây công pháp tên là gì vậy?"

"không có tên, nhưng có hai câu tỷ cần nhớ: nhất ty bát cầu, nhất ty vi tiểu..."

"Làm chuyện cẩn thận tỷ này, mỉm cười thật nhẹ nhàng sao?"

"Đúng thế, yêu cầu cũng chỉ có thế, là ý nói làm mà như không làm, đừng để ai bắt được đuôi. Tỷ nghĩ nếu như giữa chừng ta chẳng phải cắt đứt dây tơ, để như thế ai biết được chứ. Vậy mới nói đây là môn công pháp tốt nhất cho đánh lên nha "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Tắt Bật Chuẩn Bị

Mấy ngày này Lăng Vân dưới sự chăm sóc tận tình của Hạ Vũ, lại được Lịch Thừa Bổng cho dùng các thứ đan dược thượng đẳng cho nên rất nhanh đã hồi phục. Cũng từ đó phát hiện Hạ Vũ dạo này có thói quen mới hết sức kì lạ.

Mỗi sáng đều thấy nàng cầm một chiếc dây thừng lớn, đứng trong sân múa may một vòng. Nhiều khi nhìn thấy dây thừng đi một đường sai lệch, kéo về quất trúng phải thân mình, Hạ Vũ cũng không thấy than thở, chỉ trầm mặc một lúc nhìn sợi dây, nhắm mắt, sau đó lại cười cười mà bắt đầu tập luyện.

"Vũ vũ, muội tập luyện cái gì thế?" Lăng Vân không kìm được tò mò hỏi

Hạ Vũ thu sợi dây lại, dẫu bàn tay vào phía sau, quay lại nhìn Lăng Vân

"Ca ca, ca đến từ khi nào thế?"

"Ta đến từ rất lâu rồi. Muội không luyện kiếm pháp, công pháp mà sư phó dạy cho, lại ra đây luyện tập cái gì thế?"

"Nói ca cũng không hiểu được, muội đang luyện tập võ học của người thường, phòng khi tiến vào hoàn cảnh không sử dụng linh khí được. Ca ca thử nói xem, tu sĩ luôn luôn ý vào linh khí mà hành động, nhiều khi bước đi cũng ngại dùng lực, vậy nếu tiến vào trong hoàn cảnh như kia chẳng phải tiêu đời sao?"

Lăng Vân vừa nghe Hạ Vũ nói,mắt cũng không ngừng chuyển động. Bất chợt đưa tay ra phía sau,kéo tay nàng ra,lại nhìn thấy vài vết hằn đỏ tới xoát máu

_"Muội nha,tập luyện cái gì chứ,nhìn tay bị thương đến thế này rồi"

Lăng Vân nhắc nhở, tay thì nhanh chóng xuất ra một lọ thuốc bột trắng,nắp vừa mở ra đã sộc một mùi hương thơm ngát. Rắc lên trên vết thương, truyền ngay tới cảm giác mát lạnh,thứ rất rất tới xương tủy kia mau chóng bị xoa dịu

_"Ừ,Mề Ty đã căn dặn ta phải chăm chỉ luyện tập,luyện tới khi nào bàn tay trở nên linh hoạt,di chuyển lưu loát thoát biến vạn hóa mới có thể chuyển tới cấp bậc tiếp theo

_"Mề Ty, đó là ai?"

Hạ Vũ giật mình,biết bản thân lỡ lời,vội chuyển sang chuyện khác

_"À, một người bạn. Ca ca,người nghỉ trận đấu tiếp theo tranh mùi danh ngạch, muội sẽ đối đầu ai?"

Lăng Vân buộc chặt cho Hạ Vũ,sau đó cười cười

_"Chẳng phải muội được Lan Băng Băng mời vào nhóm với nàng ta sao?"

_"Ý ca ca là..." Hạ Vũ lơ mơ hỏi lại

_"Đúng như muội nghĩ đó,trận đấu tiếp theo có đến hay không cũng vậy,bởi rất đơn giản,mười cái danh ngạch này là đã được định đoạt ra rồi. Tổ chức thi đấu gì chứ,đó chẳng qua là làm để che mắt mọi người thôi"

_"Lại khoa trương như vậy?" Hạ Vũ cảm thán,nghe Lăng Vân mô tả tựa như cuộc thi vào ban cán sự chủ chốt của công ty nơi nàng làm việc ngày nào vậy. Lúc Hạ Vũ ra trường hồ hởi với tấm bằng giỏi trong tay, tham gia thi tuyển,lần lượt đánh bại từng người tên vào trung kết,cuối cùng tâm phục khẩu phục bị đối thủ đánh bại. Nhưng thật không ngờ ngày tới đi làm,gặp được người kia cũng chật vật giống bản thân. Khi hỏi ra mới biết cái ghế đó đã được trao cho con ông giám đốc mất rồi.

Nghĩ cũng thấy kì lạ,dù ở nơi nào cũng thế,luôn luôn sẽ phân chia đẳng cấp,người phía dưới dù có tài giỏi,nhưng trước khi hoàn toàn trưởng thành thì cơ hội đến tay cũng thật quá ít. Giống như bây giờ,rất có thể rất nhiều ngoại môn đệ tử liều chết cố gắng thể hiện,nhưng cuối cùng vẫn không biết mình cố gắng cho một điều vô nghĩa

_"Đừng nghĩ nhiều như thế,con người vốn chính là phức tạp và ích kỉ"

Hạ Vũ cười yếu ớt đáp lại. Đúng thế, con người vốn là phức tạp và ích kỉ,vì phức tạp cho nên sẽ có rất nhiều ngã rẽ, vì ích kỉ nên sẽ chọn ngã rẽ nào có lợi cho bản thân nhất mà không hề quan tâm đến hệ lụy kéo theo. Tất cả những thứ đó có lẽ không ngoại trừ cả chuyện tình cảm thì phải...

_"Ca ca,ca nói muội không tham gia buổi đấu tiếp theo có được không?"

Lăng Vân nghe vậy giật bắn

_"Muội muội đáng yêu a, cũng không cho lời ta nói là thật chứ?"

Thật không ngờ Hạ Vũ đáp lại chính là cái gật đầu thật mạnh

_"Ca ca suy nghĩ giống muội. Nếu như tất cả có cùng suy nghĩ như thế thì tội gì phải làm khổ nhau,nhảy nhót nhảy nhót,xoay vòng qua lại nhe một tiểu hầu tử để mọi người chỉ chò..."

_"Tuy thế nhưng nhiều chuyện dù có biết chân tướng ngọn ngành vẫn cứ phải giả bộ theo đến cùng,không phải sao?" Lăng Vân nhìn Hạ Vũ,mắt phượng đen láy như đáy hồ,thâm thúy vô cùng

_"Như vậy không phải rất mệt mỏi sao?" Hạ Vũ cũng buồn rầu đáp lại. Nàng là thật sự rất mệt mỏi

_"Cuộc sống vốn là một chuỗi dài mệt mỏi..."

_"Muội nghĩ so với chuyện đến đầu trường,chúng ta còn một chuyện quan trọng gấp rút hơn đó!"

Lăng Vân đã quay đầu tính đi rồi,nghe Hạ Vũ nói thế lại quay đầu trở về,giương mặt anh tuấn nhú chặt

_"Chuyện gì mà quan trọng hơn thế?"

_"Ca ca quên sao,chính là chuyện thức tỉnh huyết mạch của muội" Hạ Vũ vừa nói,vừa cười,tay còn chỉ chỉ lên mặt trời

_"À..." Lăng Vân à lên một cái. Hắn nhìn ra trong mắt Hạ Vũ có sự nôn nóng,mong đợi nhưng cũng đầy sợ hãi

__ "động phủ..." Hạ Vũ chán chừ, dù sao Lăng Vân cũng mới khỏe lại, nhờ hấn tới lập giúp động phủ đúng là có chút... Như hiểu được suy nghĩ này, Lăng Vân xoa đầu nàng, cười ảm áp

__ "Ta đã xin phép sư phó rồi, cũng đã tạo xong mọi thứ"

__ "Sao lại nhanh như thế chứ ?" Hạ Vũ kinh ngạc hỏi

__ "Đương nhiên phải nhanh rồi, muội muội nhờ vả dù có tất bật chuẩn bị cỡ nào cũng phải cố gắng chứ !"

__ "Không lẽ mọi thứ đều đã đủ cả ?" Hạ Vũ tròn mắt nghi hoặc hỏi. Nói đùa, nàng mới nói cho Lăng Vân các đây chưa tới mấy ngày, thì ngay hôm sau hấn bị thương, mọi thứ sao có thể sắp xếp được đi lên

__ "Muội là hoài nghi năng lực của ca ca ta ?" Lăng Vân giả là, làm vẻ mặt đau đớn trước Hạ Vũ

Hạ Vũ vội xua xua tay,

__ "Nào có, Lăng Vân ca ca cái gì cũng tốt hết á "

Lăng Vân nghe vậy cười khoái trá, sau đó bỗng nhiên trở nên nghiêm túc

__ "Chỉ cần có tâm, mọi chuyện đều có thể làm được"

Nói rồi quay phát đi đi, như quên cái gì, lại cố nói vọng trở về

__ "Về vụ đấu đấu, ta đi thương lượng với sư phó, muội chuẩn bị chút đi, khi nào muốn tiến hành thì gặp ta "

Hạ Vũ vẫn đứng đơ ra đó, câu nói "Chỉ cần có tâm, mọi chuyện đều có thể làm được" nói với nàng là có ý gì, không lẽ nhắc nhở bản thân chưa chuyên tâm chăm chỉ luyện tập tu luyện sao ? Không được, bản thân làm sao lại lười biếng đến bị nhắc nhở như thế chứ !

Nghĩ rồi, Hạ Vũ lại chìa ra sợi dây thừng, bắt đầu lại bài tập mà Mễ Ty đưa ra. Mọi chuyện đúng là không dễ dàng

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghênh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Thức Tỉnh Huyết Mạch 1

Quả nhiên giống như Hạ Vũ suy đoán, Lịch tiền bối đem chuyện nàng không cần thi đấu mà trực tiếp tiến vào vòng trong giải quyết hết sức nhanh gọn. Hôm trước có hai lâm cấp đấu, hiển nhiên đi qua còn lại sẽ là tung đó người, lại tiến vào vào tiếp theo sẽ chỉ có bảy đôi thôi, dư ra một người, đây đúng là chân cho Hạ Vũ nhảy vào thôi. Nghe Lăng Vân miêu tả lại, bảy đôi chọn ra được bảy người, với Hạ Vũ trắng phiếu nghiễm nhiên đi vào là tám, lại ngồi chơi từ đầu Lan Băng Băng là chín, dư ra một suất vừa vặn cho bảy người kia tưởng bị loại lại hi vọng dùng sức bình sinh đấu tới người sống ta chết. Hạ Vũ thấy vậy cười khẩy, đấu đấu hao bao tâm tư sức lực, có lẽ đến phút cuối cũng chẳng được gì, bởi nàng biết còn người nữa cũng sẽ tận dụng cơ hội chen chân vào theo : Vương Lệ Y

__ "Muội cười cái gì ?" Lăng Vân ngạc nhiên hỏi

__ "Không có gì. Mà đúng rồi, có lẽ giờ danh tiếng của muội cao lắm nhỉ ?" Hạ Vũ lơ đãng hỏi.

Nào ngờ Lăng Vân nghe vậy, không đáp lại, chỉ đi vòng vòng nhìn nàng

__ "Đến kì lạ, muội bây giờ có cái gì hơn người mà cho rằng danh tiếng lên cao?"

Hạ Vũ tròn mắt, kì này không phải đang nói, người hãy mau mau về nhà mà soi gương đi à.

__ "Không cần ca nói, ta tự biết bản thân nổi trội. Ta ý nói tới "danh tiếng" đó đó..."

Lăng Vân nghe vậy hiểu ra. Thì ra cái kia "danh tiếng" chính là thứ mà Hạ Vũ cố gắng xây dựng bấy lâu

__ "À, rất nổi. Muội được tung xung là tiểu công chúa của Nguyên Lực Tông, không gì không có, không gì không thể làm "

__ "Hoàn hảo, đúng như nguyên tác..." Hạ Vũ thì thầm, tự lẩm bầm

__ "Cái gì cơ ?" Lăng Vân mơ hồ hỏi

_"Không có gì" Hạ Vũ xua xua tay, đánh lạc sang hướng khác " Khi nào chúng ta bắt đầu được, muội nghĩ càng sớm càng tốt, thời gian đến ngày thi đấu cũng không có nhiều nữa "

_"Muội yên tâm, ta đã tìm hiểu qua, này quá trình thức tỉnh nói nhanh thì không phải nhanh, nhưng nói chậm thì thật sự không phải từ ngữ dùng được ?"

_"Là sao ?" Hạ Vũ càng nghe càng hồ đồ, nhanh không nhanh, chậm cũng không chậm, nghĩa là sao ?

_"quá trình thức tỉnh này cần nhiều nhất là một ngày ..." Lăng Vân nhỏ giọng nói, nào ngờ làm Hạ Vũ giật bắn

_"Vân ca, ca ca không đùa đi, một ngày thì làm được cái gì chứ. Còn nhớ lúc muội đột phá tiến vào luyện khí kì nhất tầng, vừa nhắm mắt cũng đã đi không một ngày. Vậy một chuyện quan trọng như thế này thì làm sao lại có thể hơi hợt chớp nhoáng như thế chứ ?"

Nào ngờ Lăng Vân vô cùng nghiêm túc, nhìn Hạ Vũ

_"Ta đùa muội làm gì, quá trình chính là nhiều nhất là một ngày. Ngày trước chúng ta tiến giai là dùng cách chia nhỏ ra để mà tiến, từng bước từng bước khuất phục nó, đến khi triệt để hoàn tất là được. Ở lúc đó, thứ chúng ta có nhiều nhất chính là thời gian. Vì để an toàn, ai cũng sẽ chọn cách đem thời gian ra để trả giá..."

_"Nói như vậy..." Hạ Vũ toát cả mồ hôi, càng nghe càng thấy chuyện này không đơn giản như bản thân tưởng tượng rồi

_"Đúng vậy, trong một ngày muội phải làm sao đem bản thân huyết mạch thức tỉnh. Mỗi người sẽ phải đối đầu với một thứ khác nhau, nhưng tựu chung ở một điểm, đó là mọi thứ phải vững tâm..."

_"Vững tâm, có niềm tin..." Hạ Vũ lẩm bẩm, cố gắng in chúng vào trong não. Không chỉ có mỗi việc thức tỉnh huyết mạch, nàng là cảm thấy mọi chuyện trên đời này chỉ cần mình đi theo năm chữ trên thì đều có thể thắng lợi

_"Còn việc này quan trọng hơn nữa..."

Hạ Vũ nhìn Lăng Vân, không rõ việc gì còn kinh khủng hơn việc người phải đồng loạt tiến hành triển khai cũng cố bản thân, người ta dàn ra năm bữa nửa tháng, chính mình lại chỉ có một ngày. Đây thật là cần đại lượng tinh lực đi làm việc. Nhưng cũng không nghĩ tới câu nói tiếp theo lại còn kinh khủng hơn, như chùy thủ nặng nề nện vào đầu Hạ Vũ, khiến nàng như đông cứng lại

_"Muội phải chú ý, nhớ cho tổ việc này... Cơ hội thức tỉnh huyết mạch mỗi người chỉ có duy nhất một lần trong đời, không bao giờ đến với ta lần thứ hai. Nếu muội thật sự thất bại lần này, coi như cậu vô duyên với chính năng lực trời cho của dòng họ mình. Lúc đó không được gấp gáp hay tham lam, cố sức thử lại làm gì mà nên tỉnh táo, dùng toàn bộ chân khí đem đi bảo hộ kì kinh bát mạch, không được để chúng bị tổn hại. Nếu không sẽ mất nhiều hơn được..."

Hạ Vũ giật đầu, ý nói bản thân đã hiểu, tuy nhiên trong lòng thì không yên ả như thế. Nói đùa gì vậy, cho người ta có một ngày phải hoàn thành bao nhiêu công việc, lại còn phải luôn bật chế độ cẩn thận, sợ lệch một cái là phá hủy đi tất cả. Duy nhất có một cơ hội à, không phải người phạm tội còn có cơ hội sửa chữa sao, vì cơ gì điều kiện lại ngặt nghèo như thế chứ. Nàng lúc này vẫn là nên chuẩn bị mọi chuyện chu đáo thì hơn, tránh cho khi đó lại mất thì giờ vào những việc không đâu

_"Lăng Vân, ca có thể mang muội tới động phủ nơi đó được không, muội muốn quan sát, coi như chuẩn bị trước một chút"

_"Đúng vậy, là ta sơ xuất, đi thôi"

Lăng Vân kéo từ ngón tay ra một chiếc nhẫn, ném nó ra trước, chỉ dùng một cái chớp mắt thôi phía trước đã hiện ra chiếc thuyền buồm lớn. Hạ Vũ thấy thế xuýt xoa

_"Lăng Vân, ca ca cũng giàu có quá đi, trong thế thế nhưng còn sở hữu cái phi hành pháp bảo địa giai này"

Lăng Vân nghe vậy thì từ chối cho ý kiến, chỉ nhảy một cái đã lên chính giữa, bước chân tiến về phía bánh lái tàu

_"Không muốn lên thử sao, hay muội định phi hành bằng Thanh Linh Kiếm?"

_"Muốn, đương nhiên muốn, muội lên đây"

Nói rồi Hạ Vũ cũng nhảy một cái, lưu loát đáp xuống bên mạn thuyền. Sau bao năm đọc tiểu thuyết, có loại phi hành pháp bảo nào mà nàng chưa gặp qua chứ, phi thuyền lại đúng là thứ xuất hiện nhiều nhất. Hạ Vũ vẫn luôn tò mò, cảm giác ngồi trên đó sẽ ra sao, nhìn thấy những cái gì. Có lẽ sẽ rất hạnh phúc như nam nữ chính nắm tay nhau, vờn tay đều cảm thấy sương bạc mờ ảo...

Nhưng lúc này, Hạ Vũ suy nghĩ hoàn toàn sụp đổ, mấy vị tác giả đúng là hồ cha. Sương, mây thật sự đúng là có, lại có nhiều tầng khác, nhưng cái gì nhiều quá cũng không tốt, giống như lúc này, cảnh vật phía trước nằm mép không thấy rõ, gió lại lùa mạnh đến rét run, phi thuyền lại lướt đi với tốc độ ánh sáng. Biết thế này, nàng thà phi hành trên Thanh Linh Kiếm còn vui vẻ, phong độ hơn...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 86: Thức Tỉnh Huyết Mạch 2

Hạ Vũ đang lạnh đến hai răng run lên cảm cập, bỗng nhiên thấy làn sương mờ mờ dần giảm bớt, tốc độ cũng chậm lại, quang cảnh phía trước cũng rõ ràng hơn. Nàng bỗng cảm thấy cảm giác lúc vừa rồi cũng tựa như bản thân tưởng tượng ra thôi vậy

Phi thuyền dần dần hạ xuống đỉnh một ngọn núi, không hề có băng sơn, chỉ hoàn toàn là một mảnh bằng phẳng đơn thuần. Hạ Vũ đang định nhảy xuống, bỗng thấy trên vai có thêm một cái áo khoác lông chồn trắng ấm áp, vội vàng quay lại nhìn, thấy Lăng Vân đang đứng phía sau

_"Khoác vào đi, lạnh đó?"

Nói rồi hần nhảy xuống, đứng trên thảm cỏ, đưa tay đỡ Hạ Vũ. Thấy thế, Hạ Vũ cũng bất lấy, đứng ngay cạnh một cách vững vàng. Lăng Vân phát tay, đem phi thuyền trở về nguyên dạng là một chiếc nhẫn, đeo lên ngón tay cái

_"Đi thôi..."

_"Đi đâu, nơi đây hoàn toàn chỉ là một mảnh bằng phẳng..." Hạ Vũ ngạc nhiên hỏi

Lăng Vân chỉ tay lên đầu nàng, cười lắc đầu

_"Đã bao nhiêu lâu rồi, vậy mà vẫn ngây thơ như thế. Tu chân giới vốn là thật thật giả giả, ta nói nơi đây có động phủ, đương nhiên là sẽ có..."

_"Pháp trận..." Hạ Vũ vỗ trán, nói bản thân phải học qua cái này, như vậy vẫn chưa có thời gian nhìn qua.

_"Đúng rồi" Lăng Vân nói rồi, cầm trong tay đưa cho Hạ Vũ một mảnh giấy

_"Đây là bản đồ cùng pháp quyết mở tất cả các mắt trận, muội nhìn học thuộc rồi hủy đi, đừng để ai biết. Nếu không khi đang tu luyện, kẻ địch nhẹ nhàng tiến vào bên trong không mất một chút sức lực, đem bản thân xử lý thì nguy."

Hạ Vũ nghe hiểu, mở ra nhìn nhìn, thấy bên trong là một sơ đồ bát quái nhập nhằng. Tuy nhiên ở mỗi nơi quan trọng, Lăng Vân đều đã ghi dấu đỏ rồi. Không hiểu sao, kết cấu pháp trận này rất quen, nhưng không thể nào nghĩ ra. Đúng lúc này, Lăng Vân lại kéo tay Hạ Vũ, tiến đến phía trong.

Không hổ là người tạo ra, Lăng Vân đem Hạ Vũ nhanh chóng tiến nhập vào trung tâm. Cả quá trình này, Hạ Vũ âm thầm gật đầu tán thưởng, cũng không ngừng kinh hãi. Nếu như không có Lăng Vân dẫn, không có bản đồ, nàng dám cá dù cho Lan Băng Băng số có tốt tới đâu cũng sẽ bị giam ở đây đi

_"Xong, muội thấy thế nào?" Lăng Vân chỉnh lại cổ áo, tự hào nói

Hạ Vũ nhìn cảnh vật trước mắt, miệng không ngậm lại được. Bên ngoài rõ là một mảnh đất đồng cỏ xanh tươi, vậy mà bên trong lại là một hầm băng lạnh ngắt, bốn phía đều phủ tuyết trắng. Nơi đây cấu tạo đơn sơ, bốn phía không có gì nhiều, vật dụng duy nhất là một chiếc giường ở chính giữa màu trắng suốt, lấp lánh đầy linh khí. Nhưng ngạc nhiên hơn cả là ở trên đỉnh của hang động, có đục năm chiếc lỗ nhỏ, đem ánh sáng chiếu thẳng vào chiếc giường

_"Nơi đây..."

_"Có vừa ý không. Kia chiếc giường là ta từng nói tới, dùng một miếng vạn năm băng thạch mà tạo thành. Quả nhiên là bảo vật, mới đó đã đem cả không gian biến thành như này. Ngay cả dưới pháp trận ngũ hành đem ánh sáng cường lực lên gấp mười có hơn cũng không đủ làm băng tan chảy"

_"Thật sự kì diệu như vậy?"

Hạ Vũ kinh ngạc, chiếc giường kia lại quý giá như vậy, mà năm cái lỗ nhỏ nhỏ cho ánh sáng xuyên qua kia cũng không vừa, đương nhiên bên trong còn chưa cái pháp trận ngũ hành. Thế này đương nhiên là thực sự quá là vừa ý thôi.

_"bao giờ muội muốn bắt đầu?" Lăng Vân nhìn cảnh vật, đánh giá lại lần cuối, tiện thể hỏi lại nàng

_"Muội nghĩ sáng mai sẽ bắt đầu, dù sao cũng còn một chút chuyện nữa" Đương nhiên còn chuyện rồi, đó là mang theo Mễ Ty tiến đi cùng, để một mình muội ấy ở kia cùng Dương Quảng cũng không yên tâm nổi, lại nói nếu xét ra, kinh nghiệm của muội ấy còn phong phú hơn bản thân mình đi.

_"Cũng đúng, nên đến nơi đó của Dương Quảng chút. Mà muội nhìn thấy cảnh nơi đây, cũng hiểu sơ sơ cảm giác lúc thức tỉnh huyết mạch sẽ ra sao rồi chứ?"

Hạ Vũ nhìn xung quanh, nói thật cũng không biết sẽ ra sao, đành nhớ lại lúc bản thân kích phát khả năng hấp thụ năng lượng bóng tối năm nào. Không lẽ bây giờ cũng giống vậy, đem bản thân linh khí triệt tiêu đi hết, sau đó tự thân cảm nhận sức mạnh của ánh sáng sao. Như vậy thật sự là quá kinh khủng, nàng tới bây giờ cũng không quên được lúc đó bất linh khí tán hết, tựa như hàng ngàn mũi kim thi nhau liên tục châm vào người, cả thân thể đau đơn đến

không còn là của mình, chỉ muốn lập tức từ bỏ tất cả thôi

_"Không lẽ đem linh khí tán phát hết đi ra?". Hạ Vũ sợ hãi hỏi, mong muốn một câu phủ định từ người đứng cạnh

_"Muội đoán đúng rồi. Bất quá..."

_"Còn gì nữa..." Hạ Vũ lo sợ trả lời. Chỉ cần mỗi chuyện bòn rút linh khí cũng khiến nàng muốn chết đi sống lại rồi, lại thêm cái gì nữa chứ

_"Lần này kích phát huyết mạch trực hệ chính là đỉnh cao của hỏa, khác biệt với linh hỏa bình thường, mà đó là thần hỏa, đem ánh sáng của mặt trời trực tiếp hấp thụ đi qua. Chính vì vậy, nó sẽ mãnh liệt hơn gấp nhiều lần. Muội thấy đó, ta đã chuẩn bị một chiếc giường dùng vạn năm băng linh để giảm bớt, nhưng như thế đồng nghĩa với việc bản thân muội sẽ chịu cả nóng cả lạnh... muội chịu được sao?"

Hạ Vũ không đáp trả ngay, chỉ đứng đó nhìn khung cảnh trầm mặc, sau đó ngồi xuống, đưa tay chạm lên lớp băng mỏng trên sàn. Một cảm giác lạnh lẽo ủa tới, khiến tay nàng tê cóng. Cảm giác này thật không dễ chịu, có khi sẽ trở nên thật đáng sợ.

Nhưng điều này so với việc ngày đó nương bị Thiên Kiếm Kỳ một kiếm giết đi, phải gửi thần hồn vào trong Hiên Viêm kiếm, Vân ca thì bị lưu lạc không biết bây giờ ra sao, và còn tương lai phía trước của bản thân mình nữa. Có lẽ nàng bỏ trốn được, buông xuôi bỏ qua lần này, nhưng như thế cũng chắc chắn vấp đi một cơ hội góp phần làm mình mạnh mẽ hơn.

Lan Băng Băng cơ duyên nhiều lắm, nàng biết nó ở đâu, lúc nào xảy ra, nhưng mọi thứ vốn không phải dành cho mình, mình lấy gì mà đi cướp đoạt, chẳng sợ vật chưa tới tay đã thương tích đầy mình. Như vậy những gì mình có thể, hoàn toàn thuộc về bản thân thì hãy cố gắng đến cùng. Không phải còn có câu "kẻ thù lớn nhất của mỗi người chính là bản thân sao?". Vì vậy, Hạ Vũ kiên định đáp lại Lăng Vân

_"Muội sẽ làm được, chắc chắn làm được..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Thức Tỉnh Huyết Mạch 3

_"Thôi, huynh đưa muội đến đây là được rồi..."

Hạ Vũ vỗ tay lên vai Lăng Vân, cười cười đầy tự tin. Hôm qua đi tới đây một lần, hôm nay lại không sẽ ngờ nghịch như trước, cũng một phần có lẽ bởi Mễ Ty bên cạnh, hoặc là do bản thân xác định rồi chính xác việc mình sẽ làm, cần làm và phải làm. Nó chỉ là chút thay đổi về nhận thức, nhưng lại khiến suy nghĩ của bản thân nhẹ nhàng đi rất nhiều.

Lăng Vân không nói gì, nhìn Hạ Vũ một lúc thật lâu, đôi mắt nhìn sâu vào Hạ Vũ, sau đó bất chợt xoa đầu nàng,

_"Cố lên" sau đó, không đợi nàng nói gì đã quay lưng bước đi

Lúc này trong hang động, chỉ còn lại duy nhất một mình Hạ Vũ. Nàng đứng đó, thu vào tầm mắt tất cả cảnh vật, hít một hơi thật sâu, chuẩn bị bước chân tràn tiến về phía chiếc giường bạch ngọc bằng vạn năm. Bất chợt, tiếng của Mễ Ty vang lên

_"Vũ tỷ, tỷ không quên cái gì chứ?"

Hạ Vũ mở bừng mắt, nhìn Mễ Ty trên ngực áo

_"Còn việc gì nữa chứ, không phải Vân ca hẳn chuẩn bị hết mọi thứ rồi sao?"

_"không phải vậy, ngoại vật tốt lắm rồi, nguyên nhân là ở bản thân của tỷ"

_"Bản thân ta?" Hạ Vũ nhìn lại bản thân một lượt. Không đứng, tất cả đều tươm tất cả

_"Đúng vậy, lát nữa thế nào cũng là một quá trình bòn rút linh khí, như thế dung mạo này của tỷ thì sao, không phải được duy trì bởi đan dược sao. Muội nghĩ tỷ nên đem nó bài trừ ra thôi, tránh cho gặp điều không đáng"

Hạ Vũ nghe vậy cũng gật đầu, chuyện lần này không phải đùa bỡn mà vô cùng nguy hiểm gian nan, cơ hội duy nhất trong đời. Bản thân nàng không thể để một chút nào ngoài ý, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, cái này nàng hiểu. Hơn nữa ở đây cũng không có ai, bên ngoài lại có Vân ca, cũng không sợ ai phát hiện.

Vì vậy, Hạ Vũ trầm hơi, đem linh khí dồn vào trong đan điền, len lỏi tìm kiếm tâm khí của Dịch Nhan đan, đây cũng là cái tinh hoa khác làm, làm cho dù có là thủ thần kì đi chăng nữa cũng không nhìn ra đích thực dung nhan. Tìm kiếm một vòng cuối cùng cũng thấy một nhúm khí đen. Hạ Vũ dồn linh lực, đem nó túm ra ngoài

Chùm khí vừa đi ra khỏi cơ thể, làn da xám màu của Hạ Vũ ngay lập tức trở nên sáng bóng lạ thường. Làn da bạch ngọc óng ánh như hòa vào cùng với băng tuyết xung quanh. Đôi môi khô thường thấy trở nên ướt át, đỏ hồng kì lạ. Chiếc mũi cao thẳng, nhỏ nhắn đáng yêu. Duy nhất còn giữ lại chính là đôi mắt phượng sắc nét kia. Hạ Vũ sờ sờ làn da, lại sờ gương mặt, tự "bản thân" thấy ghen tị với bản thân mình.

_ "Tỷ thật đẹp" Mễ Ty bên cạnh ca ngợi

Hạ Vũ nghe thế chỉ cười. Bàn chân trần trắng hồng gót sen đạp lên trên băng tuyết, truyền tới cảm giác con người kia như ẩn như hiện, như thực như mơ.

Hạ Vũ sai những bước chân dài, đầy tự tin, tiến về phía chiếc giường băng. Nhưng khi yên vị trên đó, nàng mới hiểu được, bản thân đánh giá mình quá cao rồi. Như lúc này đây, rõ ràng linh khí chưa hề bòn rút, vậy mà cái lạnh như cắt da cắt thịt từ bên dưới vẫn thẳng tắp truyền lên. Trái ngược với nó, bên trên nằm lơ lửng nhỏ được gia tốc bởi pháp trận ngũ hành, làm nó chiếu lên cơ thể ở đâu tựa như bị lửa thiêu qua đến đó. Mạng linh khí bản thân Hạ Vũ tạo ra tựa như không hề có tác dụng vậy.

Hạ Vũ cắn chặt răng, nhẫn nhịn cảm giác khó chịu nơi ngực khi nơi đó chính là nơi giao tranh, ranh giới, tự an ủi bản thân sẽ làm được. Nàng đưa hai tay lên đối diện với nhau, khoanh tròn chân, mắt nhắm chặt, đem linh khí từ đan điền dần dần tán ra.

Linh khí vốn là tinh hoa của đất trời, thuộc về của riêng đất trời. Tuy nhiên, con người phát hiện ra sức mạnh thần bí của nó, dùng toàn bộ tinh lực đi thấu thấu tằm làm của riêng. Chính vì vậy, khi Hạ Vũ đem linh khí tán đi ra, tựa như nước vỡ bờ một loại, ào ào theo kinh mạch truyền qua từng lỗ chân lông bắn ra thành các hạt sáng nhỏ li ti.

Không gian này, cảnh vật này, con người này, tất cả nếu như có người nào đó nhìn thấy, sẽ cho rằng trên thế giới sẽ không còn bất kì cảnh đẹp nào nữa. Người con gái nhắm nghiền mắt kia, chỉ cần nâng nheo mắt cũng đủ cả thiên hạ cam tâm tình nguyện vì nàng chết đi, làm hết thảy vì nàng

Nhưng những thứ nhìn bên ngoài thì thường thường sẽ khó diễn tả được chính xác mọi việc được. Giống như người nếu nhìn Hạ Vũ lúc này là xinh đẹp tuyệt trần nhưng bên trong lại là một cuộc đấu tranh căng thẳng, giữa nóng và lạnh, nó dai dẳng, cọ xát như chiếc răng cưa qua lại trong từng kinh mạch

Tuy đau đớn về thể xác, mệt mỏi về tinh thần, nhưng Hạ Vũ vẫn đem linh khí tiếp tục tháo thoát. Mỗi khi không thể tiếp tục được nữa, hình ảnh nướng ca, kết cục "bản thân" sẽ chịu lại ập tới nhắc nhở. Hạ Vũ nàng thà chết trên con đường tu luyện, còn hơn phải lĩnh hộp cơm như thế kia, làm hòn đá cho kẻ khác

Vì thế, thay vì như trước kia còn chút e ngại, Hạ Vũ đánh liều, đem toàn bộ kinh mạch mở ra, xức ép cho linh khí thoát tháo hết ra ngoài. Cũng vì vậy, nàng càng ngày càng rõ ràng bản thân bên dưới máu đang lạnh cóng, không tài nào nhúc nhích, dường như chỉ một chút sẽ đem nó đóng thành băng một loại. Trái ngược trên đỉnh đầu, ánh nắng chiếu vào người càng ngày càng bóng râm, nó lan tràn dần dần, có lẽ chỉ thiếu điều đem người nướng chín

Hạ Vũ mất đồ ngủ, miệng cắn đến chảy cả máu. Cảm giác này quả thật là mãnh liệt gấp trăm lần những thứ nàng từng trải qua. Cái gì kim châm do thiếu linh khí, mọi thứ đều không còn tồn tại, mà chỉ có một thứ duy nhất đó là sự dày vò, lúc vất vả hãm hại, lúc lặn ngụp trong biển lửa. Nó làm cho nàng đầu óc trở nên mù mịt, con người vô thần, cả người bất lực. Thế nhưng nàng vẫn không thực sự ngất đi, có điều gì đó thôi thúc nàng phải tỉnh táo, nếu nhắm mắt mọi chuyện đúng là xong rồi. Đúng, Văn ca nói chỉ cần vững tâm, mọi chuyện đều có thể, những lần trước nàng đều như thế mà qua mà

Hạ Vũ lồm cồm bò dậy, nhẫn nhịn cảm giác ngứa da thịt, nhẫn nhịn cảm giác buồn nôn dâng trào.

_ "Tỷ, cố lên, đem hòa thân ép sát xuống dưới, chỉ cần ném hết băng lãnh ra ngoài là hoàn thành mọi chuyện, cố lên..."

Mễ Ty bên cạnh lòng nóng như lửa đốt, nhìn Hạ Vũ vật lộn nơi đó. Nó muốn giúp nhưng lại không thể nhúng tay, cái này cần mỗi người vượt qua

Hạ Vũ đau đến không thở nổi, miệng nôn ra một ngụm máu, thần trí mơ hồ, trước khi hoàn toàn mất đi tri giác, nàng chỉ còn nghe thấy tiếng Mễ Ty kêu khóc

_ "Xin lỗi, tỷ tỷ thất bại rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Thất Bại

Mễ Ty nhìn Hạ Vũ ngất đi, biết rằng trận này coi như xong rồi, thất bại hẳn là mười mươi đi. Vì thế, vội vàng phun ra một ngọn tơ vào ẩn kí bên tường. Ẩn kí này là lúc trước khi bắt đầu, Hạ Vũ đã nhắc đi nhắc lại cho nó, nếu có chuyện gì xảy ra hãy ẩn xuống, tất cả các mắt trận sẽ đồng loạt mở ra.

Như thế nếu như không có Lăng Vân, người khác cũng có thể tiến vào cứu giúp, đây là điều mà Hạ Vũ đã yêu cầu sửa lại cho phù hợp rất nhiều. Mễ Ty nhanh chóng mò tới bên Hạ Vũ, tất cả lông tơ trên người đều dựng ngược hết cả lên. Nó cảm nhận được nguy cơ đang ập tới, rất nguy hiểm

Linh thú cùng với chủ nhân sau khi khế ước thành hình, nhất là huyết khế chính là đem sinh mạng của cả hai cột chặt lại với nhau, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu cũng không sai biệt lắm. Nói như thế bởi nếu một bên chết đi, bên còn lại cũng táng thân chôn theo. Chính vì vậy, tu sĩ chỉ có duy nhất một lần huyết khế, cũng cố gắng làm sao linh thú tu vi cao cao một chút, như thế mới không hại người hại mình.

Mễ Ty đã là linh thú của Hạ Vũ, vì Hạ Vũ mà làm rất nhiều chuyện, ngay cả tư cách thần thú cũng đánh mất. Tuy nhiên, từ trước đến giờ nó chưa từng hối hận khi nhận một người tu vi yếu kém như vậy, bởi nó cảm thấy được sự thoải mái, thân thiết, tình cảm chân chính, không vụ lợi trong mối quan hệ này. Nhưng lúc này đây, nó cảm thấy rất lo sợ, lo sợ thực sự.

Không cần tra xét, kiểm chứng, bởi ngay từ trong chính cảm nhận của mình, nó biết Hạ Vũ đang yếu đi, sức lực đang cạn kiệt

_"Không được, không thể bỏ cuộc, phải tìm ra cách, nhất định là có. Vì Vũ tỷ, vì bản thân, không thể nào ngồi chờ chết được..."

Mễ Ty bỏ qua bò lại xung quanh Hạ Vũ, miệng thì lầm bầm. Với nó lúc này, băng dưới chân đem tất cả những sợi tơ đông cứng lại, nằng phía trên đốt trụi một mảng lộ ra cả da thịt cũng không đáng ngại nữa rồi. So với tử vong đang cận kề, cái kia cũng không đáng để đếm xỉa tới.

Mễ Ty mất đảo bốn phía, lục lọi lại trí nhớ của bản thân, trí nhớ trong truyền thừa. Tuy nhiên, tất cả đều không hề đề cập tới một chút nào phản phệ khi kích phát huyết mạch của. Đối với linh thú, những chuyện này xảy ra chỉ cần trực tiếp cắn nuốt linh thảo là được rồi...

Khoan đã, linh thảo... Mắt Mễ Ty sáng lên, nàng là nhớ trong hang động nơi được diễm của gia tộc mình, nó với Hạ Vũ tuy không cướp tới tay được bốn gốc thần dược kia, nhưng chẳng phải ở phút cuối cùng lại tìm ra được một cánh bạch liên hoa sao. Nếu so ra, một cánh hoa này còn quý giá hơn nhiều so với cả phía ngoài được diễm vậy

Mễ Ty sục sạo trên người Hạ Vũ tìm túi trữ vật. Cùng là chiến hữu, lại là ti muội, có bí mật gì của Hạ Vũ mà nó không biết chứ. Chính vì vậy, không lâu sau đó, nó đã tìm ra cánh hoa quý nọ, thứ mà nó và Hạ Vũ suýt mất cả tính mạng mới đổi được.

Không hổ là thần vật, cho dù đã tách ra khỏi thân thể của mình, cánh sen qua bao nhiêu ngày vẫn còn giữ nguyên nét đẹp thuần khiết, trắng trong ngày nào, cả người ánh bạc, lấp lánh dưới ánh nắng chói chang. Mễ ty cắt ra một miếng rất nhỏ đút cho Hạ Vũ, đối với những vụ vật như này, không phải cứ ăn nhiều là có tác dụng hơn. Đối với tu vi của Hạ Vũ, ăn được để mà tiếp thụ cũng không tệ rồi...

Mẫu bạch liên hoa vừa chạm môi Hạ Vũ đã ngay tức khắc tan ra chảy ngược vào trong, tác dụng cũng nhanh chóng hiển lộ. Dưới con mắt của Mễ Ty, những tia cầu lấp lánh linh khí thôi không nữa bắn thoát từ cơ thể Hạ Vũ đi ra, những vết thương dày xéo do băng tuyết cùng với các vết bong cũng liền lại. Hơn nữa, cả người Hạ Vũ lại ánh lên một vàng hào quang nhẹ nhẹ, che khuất, cách li hoàn toàn nàng với hoàn cảnh nơi đây

Mễ Ty chìm đắm trong công cuộc chữa trị này, tự trong lòng cảm thấy mối liên hệ giữa mình và Hạ Vũ đã trở lại bình thường, nghĩa là Hạ Vũ đang tốt lên. Bóng mắt mở lớn, nó vội vội bỏ trở về nơi ngực của nàng

_"Không tốt, có người tới, dù là Lăng Vân hay ai đi chăng nữa cũng nhất định không thể để lộ ra bản thân được..."

Quả nhiên sau đó không lâu, một người bước vào. Người này khoác một bộ áo giáp màu đen, tay cầm một chiếc dù, gương mặt lạnh lùng đến ngay cả băng tuyết bên cạnh cũng không sánh bằng. Người này rất rất nguy hiểm, nó không phải đối thủ, đây là điều duy nhất vang lên trong đầu Mễ Ty lúc này. Chính vì thế, nó nằm im, không một cử động

Kia người bước vào ánh mắt nhìn xung quanh đánh giá, tựa như là hần vô tình đi vào chứ không hề một chút cố ý. Cũng đúng thôi, khi hần đang vô tình dạo quanh, lại thấy giữa cánh đồng tràn đầy ánh nắng lại có băng tuyết dần dần lan truyền ra. Tìm theo băng tuyết lại không ngờ tới tận đây.

Hần quét mắt hang động một vòng, mắt cuối cùng dừng lại ở phía trung tâm, một thiếu nữ đang nằm nghiêng nghiêng trên giường ngọc, đôi mắt khép hờ, làn da bạch ngọc như hòa với băng tuyết xung quanh. Cả người nàng ta phát ra hào quang, lưng linh dưới ánh sáng mặt trời, lại kết hợp với các tinh cầu bay tán xạ xung quanh...nó khiến ta như không tin vào mắt mình cảnh vật phía trước là có thật.

Hần chỉ dám đứng đó nhìn lại, ngay cả chớp mắt cũng không, sợ làm như thế khi mở mắt ra, thiếu nữ kia đã biến mất.

Càng nhìn lại càng thấy chưa đủ, hần muốn được tiến tới, chạm thử vào làn da như mộng như ảo kia. Nhưng chính lúc hần hạ quyết tâm, bước chân xuống băng tuyết để tiến lại gần, thì phía sau lại vang lên một câu nói đanh thép, hùng hổ

_"Người đứng yên đó, không được tiến lại gần..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Mễ Ty Bị Lộ

Lăng Vân từ phía sau lộn vòng một cái, bay qua đầu Sở Kì Bá, tay tiện thể phóng ra một chiếc áo khoác, che kín lấy Hạ Vũ. Mễ Ty nghe thấy tiếng của Lăng Vân thì thở phào một tiếng, có lẽ an toàn một chút rồi

Sở Kì Bá đứng trên một chỗ, cứ thế nhìn nữ nhân biến mất trước mắt. Dù cho hắn là kẻ tâm cao khí ngạo, lại lạnh lùng thành tiếng, nhưng có một thứ luôn luôn không thể thay đổi, đó là sự rung động...

_"Ngươi là ai?" Sở Kì Bá nhìn Lăng Vân, lạnh lùng hỏi

Lăng Vân đáp lại áo cho Hạ Vũ cẩn thận, sau đó mới quay lại nhìn Sở Kì Bá

_"Câu này phải là ta hỏi ngươi mới đúng, ngươi làm gì ở Địa Lịch các?"

_"Địa Lịch Các, ngươi là đồ nhi của Lịch Thừa Bàng?" Sở Kì Bá nhíu mày, hắn cũng không nghĩ bản thân lại đi xa tới vậy

_"Đúng vậy, ta biết ngươi là ai, chuyện lần này ta sẽ không truy cứu vì sao ngươi có thể thông qua cấm chế mà vào đây, ngươi đi đi..."

Sở Kì Bá mày nhíu càng chặt. Lời của Lăng Vân nghe ra rất nhẹ nhàng, nhưng nếu như lộ đi ra, chấn động sẽ không phải nhỏ. Nếu như thế những bí mật của bản thân không phải cũng sẽ bị lộ ra sao. Nhìn lại phía sau thiếu nữ, hắn vẫn thấy không cam lòng

Như cảm nhận được cái nhìn mãnh liệt của Sở Kì Bá hướng về phía sau, Lăng Vân dịch người, đem chắn phía trước, nhíu mày, giọng đầy cảnh cáo

_"Sao vậy, còn chuyện gì sao?"

_"Người đó..."

_"Chuyện này ngươi không cần quan tâm, cũng không phải chuyện ngươi có thể xen vào. Nếu ngươi không đi, vậy ta đi"

Lăng Vân quay lại, trong một nháy mắt bế Hạ Vũ lên, dùng tốc độ nhanh nhất hướng ra cửa động. Tuy nhiên, khi đi ra đến bên ngoài, hắn chợt dừng lại, giọng nói lạnh lùng truyền về phía sau

_"Chuyện hôm nay, ta không muốn thêm một ai biết nữa!"

Sở Kì Bá đứng đó, nhìn bóng dáng nhanh chóng biến mất. Mày nhíu mày, sau đó lại dẫn ra, thì thầm lầm bầm

_"Không cần ngươi nhắc nhở ta cũng sẽ không nói ra, rất nhanh thôi ta sẽ tìm ra chân tướng..."

Nói xong lời này, Sở Kì Bá tiến tới góc của động phủ, sờ vào một miếng đá nhô ra trông hết sức bình thường. Hắn dùng sức một chút ấn xuống, nào ngờ một thông đạo từ từ mở ra. Mọi người đều nghĩ đến cha hắn cứ thế ngã xuống, không hề truyền lại cho hắn biết một cái gì là thật sao.

Nhưng sự thật nào phải vậy, hắn biết cái chết này của cha nhất định có vấn đề, đặc biệt là có liên quan đến gia Thiên Kiếm Kì. Và thông đạo trước mắt hiển nhiên là một điều bí mật, có thể trực tiếp đến mọi nơi bất chấp pháp chế.

Chính vì thế, hắn mới không tốn hơi sức cùng kinh động mà tiến vào trong Địa Lịch các. Bất quá rất nhiều lần rồi, đây vẫn là lượt đầu tiên nhìn thấy gia thiếu nữ, đến cùng đó là ai. Sở Kì Bá mang theo câu hỏi, bước vào thông đạo tối om, sau đó nhanh chóng biến mất không một dấu vết.

Lăng Vân mang Hạ Vũ về phòng, đặt nàng lên trên giường, nhìn gương mặt tái nhợt không sức sống mà lòng thấy quặn đau.

_"Tiểu nhện yêu, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

Mễ Ty đang nằm im bất động giả chết, bỗng nhiên thấy Lăng Vân lời này xuất ra, sợ hãi tới lông tơ dựng cả lên

_"Nói đi, ta không làm hại ngươi đâu..."

Mễ Ty vẫn nằm im không nhúc nhích, nó thật sự là rất sợ hãi

_"Nói, không cần giả vờ nữa, mọi chuyện ta đều biết. Ngươi còn như vậy, không sợ Vũ Vũ có chuyện gì sao?"

Mễ Ty nghe tới cái này, vội vội vàng vàng nhúc nhích, khởi động tám chiếc chân, bò ra giường

_"Tỷ tỷ đem linh lực phân tán. Mọi chuyện có vẻ rất khó khăn. Tỷ tỷ thất bại ở bước cuối cùng..."

_"Thất bại, nhưng tại sao ta lại thấy không có chút dấu hiệu nào của việc bị tổn thương"

_"Làm sao có thể chứ. Ngay lúc đó còn nguy cấp tới tính mạng đâu" Mễ Ty gấp gấp đem chuyện lúc đó kể lại một lượt cho Lăng Vân nghe

Lăng Vân nghe xong, khó hiểu hỏi

__ "Nếu người nói là sự thật, tại sao ta đưa vào linh khí trong kinh mạch của Vũ Vũ lại một đường thông suốt, không chút tổn hao ?"

Mễ Ty nghe kết quả cũng chấn động không thôi, đây là kì tích ư ? Không, chắc chắn không phải chỉ dựa vào kì tích được, có lẽ đó là do cái kia vạn năm bạch liên hoa tác dụng đi. Không ngờ Vũ tỷ ăn vào có một miếng nhỏ mà tác dụng thực sự to lớn đến vậy. Nếu như thế, không thể nào để lộ ra ngoài được, có thể đây là bùa hộ mạng sau này cũng không chừng

Lăng Vân dời mắt khỏi Hạ Vũ, mà hướng tới nhìn chăm chăm Mễ Ty

__ "Không phải người đầu điểm chuyện gì chứ ?"

__ "Không, nào có, tỷ tỷ nơi đó vừa mới ngất đi thì người kia tới. Chính vì vậy ta chỉ kịp trốn vào thôi..."

__ "Thật sự như vậy, nếu như Vũ Vũ bị phản phệ thực sự, làm thế nào mà không có chuyện gì như lúc này chứ ?"

Bốn mắt Mễ Ty đảo một vòng. Nếu như người nói Vũ tỷ cứ như thế tự nhiên vượt qua thì cũng quá khó tin đi. Nói vậy cũng phải biên ra một cái lí do cho thuyết phục thôi

__ "Ta lúc đó thật sự quá hoang mang. Người cũng không biết là ta cùng Vũ tỷ đã kí huyết khế. Chính vì vậy, vừa thấy Vũ tỷ nguy hiểm, ta vội vàng nhả ra yêu thạch của bản thân chống đỡ...cũng may mọi chuyện là vượt qua"

Mễ Ty liếc mắt nhìn Lăng Vân một cái, thấy hần trầm mặc không ý kiến gì thì giả bộ yếu ớt, tám chân khập khiễng bò tới bên Hạ Vũ

__ "Khô thân ta, yêu thạch bị hủy, tu vi rơi xuống quá thảm thương rồi..."

Nhưng đáp lại nó, Lăng Vân vẫn không nói lại cái gì. Bất chợt, hần lạnh lùng lên tiếng

__ "Người là linh thú huyết khế của Vũ Vũ, làm sao có thể được..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Tỉnh Dậy 1

Hạ Vũ thấy trong người lạnh lẽo, toàn thân như bị vắt vào hầm băng vạn năm, chỉ cần chút nữa thôi là đem nàng đông cứng lại vậy. Ấy thế mà chỉ cái chớp mắt, nàng lại một thân đứng chênh vênh trên một cây cầu đá nhỏ hẹp bắc qua con sông nham thạch đang sục sôi bên dưới.

Hạ Vũ có thể cảm nhận được từng đợt hơi nóng bốc lên cuộn cuộn, như muốn hút hết tất cả sinh lực ra bên ngoài. Nếu như sẩy chân, cả thân mình đắm chìm trong đó, hồn phi phách tán là điều chắc chắn rồi.

Con mắt liếc ra xa, Hạ Vũ thấy phía cuối chiếc cầu là bóng dáng hết sức thân quen, một người phụ nữ tóc quăn cao phía sau, khoác bộ áo choàng đỏ rực như lửa làm toát lên làn da trắng nõn cùng đôi mắt phượng dài sắc sảo. Người này phía bên cạnh còn kinh sợ hơn khi xuất hiện một đầu thần thú chỉ nghe trong truyền thuyết, một con phượng hoàng khổng lồ đang nhìn chăm chăm nàng

__ "Nương, người mau giúp ta..."

Người phụ nữ nghe vậy, quay trở lại đối mặt với Hạ Vũ, cười hiền từ

__ "Vũ Vũ mau qua đây, đừng sợ..."

Hạ Vũ như bị thôi miên một dạng. Nàng dò dẫm trên chiếc cầu đơn sơ từng bước một, chậm rãi tiến về phía trước. Dường như lúc này, phía dưới dòng nham thạch cuộn trào sục sôi đều không có, tất cả chỉ còn lại duy nhất một chuyện : nàng muốn cùng nương được nương che chở, cái gì nam chính, nữ chính, thù diệt tộc đều bỏ qua hết, Hạ Vũ thực sự mệt mỏi rồi.

Hạ Vũ đi được hai bước, chiếc cầu lại nhỏ lại một chút. Nhưng ngay khi Hạ Vũ phát hiện ra cái này, thì cả một bầu trời đỏ rực bỗng nhiên biến thành màu trắng lấp lánh, đúng vậy, màu trắng của băng tuyết.

Tựa như cảm giác ngay khi người biết đích đến của mình là gì, thì bỗng nhiên nó lại vụt tan biến trước mắt, cái cảm giác này giống như cắt đi một phần cảm xúc, khiến người ngay lập tức không biết phải làm sao, hụt hẫng, mất mát, sau đó chính là đau đớn đến xé lòng.

Hạ Vũ vẫn đứng nguyên không nhúc nhích, mắt mở to nhìn ra phía xa, nơi mà trước đó một giây Phượng Nghi vẫn mỉm cười với nàng

_"Nurong..."

Hạ Vũ hét dài lên một tiếng, mặc kệ cái lạnh cắt da cắt thịt trên băng tuyết, chân trần chạy về phía hư không kia. Băng tuyết lạnh lùng, trơn trượt, khiến nàng ngã xuống không biết bao nhiêu lần.

Nhưng tất cả những thứ đó dường như không ngăn cản được suy nghĩ của nàng lúc này, nàng muốn tìm lại bóng dáng thân thương đó... Nước mắt cứ vậy chảy ra, thấm đẫm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn

_"Nurong...người đâu rồi..."

_"Vũ Vũ đừng nháo, có ta đây rồi..."

Hạ Vũ đang chạy, điên cuồng tìm kiếm, nghe thấy tiếng nói kia thì đứng sững lại. Tiếng nói này, giọng điệu này đã từng quen thuộc biết mấy

_"Vân ca, Vân ca...huynh đang ở đâu, nurong...muội vừa nhìn thấy nurong..nurong đang đứng bên một con phượng hoàng lớn. Vân ca, huynh mau ra đây, Vũ nhi rất sợ..."

Hạ Vũ lại một lần nữa đưa mắt tìm kiếm. Người đã từng đột nhiên mất đi tất cả, không mục đích, không suy nghĩ bỗng nhiên tìm thấy ánh sáng của cuộc đời mình kia. Trong lúc khi cả bản thân như cô độc giữa cuộc đời này, Hạ Vũ lại nghe thấy tiếng gọi của Hạ Vân. Có trời mới biết chỉ câu nói kia cũng khiến nàng điên cuồng phấn chấn như thế nào, Hạ Vân chính là người thân mà nàng đã thất lạc...

Hạ Vũ chạy về nơi phát ra tiếng nói, rẽ tuyết dưới chân mà tìm ra đường đi cho bản thân. Cũng chỉ một lát, phía sau con mưa tuyết dày đặc, Hạ Vũ nhìn thấy Hạ Vân đang mỉm cười, bên cạnh thế nhưng lại là một con báo trắng, đang ngao ngao với nàng.

_"Đừng sợ, mau lại đây..."

Hạ Vân đưa tay về phía trước, ý vờ nàng đi qua. Hạ Vũ vượt nước mắt, mỉm cười, chỉ cần đi qua đó, mọi đau khổ đều không còn, chỉ cần qua đó, nàng sẽ được đoàn tụ với người thân, chỉ cần qua đó...

Hạ Vũ lúc này cũng không suy nghĩ nhiều như vậy nữa, lòng nàng chỉ có duy nhất một điều, đó là chạy về phía trước, nắm lấy tay của Hạ Vân. Nhưng đúng lúc này, phía sau lại vang lên một giọng nói lạnh lạnh

_"Vũ tỷ, mau trở lại, tất cả đều là giả, mau trở lại ngay..."

Hạ Vũ đứng sững lại, tiếng nói này rất quen thuộc, từng ngày qua ngày cùng nàng nói chuyện, lại cùng nàng đi qua bao nguy hiểm gian truân, tiếng nói này là của Mễ Ty

_"Vũ tỷ, mau trở lại, tất cả đều là giả dối, mau trở về, nếu không sẽ không bao giờ tỉnh dậy nữa..."

Hạ Vũ vẫn không nhúc nhích, không tiến về phía Hạ Vân đang đưa tay mỉm cười với nàng, cũng không quay lại chạy về phía sau, nàng cần chút thời gian suy ngẫm

_"Vũ Vũ, sao vậy, mau qua đây với ta..."

_"Vũ tỷ, không được qua đó..."

Hạ Vũ chấp tay, che kín lỗ tai...không đứng, có gì đó không đúng ở đây, nàng nhớ mình đang ở trong hang động kích phát huyết mạch, lại trụ tại Nguyên Lực Tông, không thể nào lại ở nơi đây được...

_"Vũ Vũ..."

Hạ Vũ đưa mắt nhìn Hạ Vân cách đó không xa. Đó thật gần, thật chân thực, rõ ràng là bóng dáng ca ca của nàng, nhưng đó không phải

_"Người...không phải thật..."

Hạ Vũ cứng rắn nói ra câu đó, quay lại phía đối diện liều mạng chạy. Lúc này nàng đã biết những lời dặn của Lăng Vân lúc trước đó là thật sự, nguy hiểm chính là không phải duy nhất lúc tiếp xúc cùng đối phó bằng hỏa một lúc, mà là đối phó với bản thân yếu mềm trong lòng

Hạ Vũ vừa quay đầu, đằng sau vang lên tiếng cười điên cuồng, cùng với hàng loạt các biến đổi. Bầu trời không chỉ có duy nhất màu trắng, mà xen lẫn sắc hồng thắm, lớp băng cũng nứt dần ra, để lộ phía dưới màu đỏ rực rỡ tới chói mắt của nham thạch

Hạ Vũ thầm kêu không tốt, bản thân bị trúng phải kế rồi, bèn nhìn lại phía sau. Không nhìn thì thôi, nhìn tới đúng là chân tay bủn rủn, đến chạy cũng quên mất. Rốt cuộc, nàng đang ở đâu đây...

Chương 91: Tỉnh Dậy 2

Lớp băng mỏng vỡ vụn, kẽ nứt lấy tốc độ mắt nhìn thấy được, đánh ra cái hố cứ to dần, rộng dần ra. Hạ Vũ vừa chạy, vừa nghe thấy mơ hồ tiếng "rắc rắc" của lớp băng tan, tiếng "ục ục" của dòng nham thạch bên dưới. Hạ Vũ lúc này chỉ có duy nhất : chạy về phía của Mễ Ty, nhất định đó là lối thoát duy nhất

_" Còn muốn chạy, không có cửa đâu..."

Tiếng nói phía sau vang lên. Nó không còn một chút dịu dàng, ấm áp nào nữa, mà là cái the thé chói tai không chịu được. Hạ Vũ không kìm được lòng, rốt cuộc ai đã biến đổi thành Hạ Vân chứ.

Quay lại nhìn, thì ra nàng đã nhầm lẫn rồi. Giả danh Hạ Vân không phải là "ai" mà là một con bạch xà to lớn, đang uốn éo đuôi theo, bên cạnh song hành có một thứ không đối chính là một con báo trắng, cũng ngoao ngoao điên cuồng đuổi bắt

_" Vũ tỷ, nhanh lên, cô thêm chút nữa, không được để chúng bắt tới tay, nếu không thần hồn sẽ vĩnh viễn bị giam cầm nơi đây..."

Hạ Vũ đã hiểu được điều mình cần làm lúc này, lấy tất cả sức bình sinh đề điên cuồng chạy...

_" Tiểu Bạch, ngươi cũng quá vô dụng đi, một mảnh thần hồn cũng không bắt tới, đã vậy còn đòi hăng tay trên của ta..."

_" Hừ, nếu như không có tiếng nói kia bỗng nhiên vang lên, ta đã không mất một chút sức nào đã bắt được rồi, lại cần ngươi ở đó mà ba hoa..."

_" Vậy ư, vậy sao ngươi lúc này cũng không bắt tới tay là sao ? Đây đúng là vô dụng đi "

_" Hòa Tiêu... Ngươi..."

Hạ Vũ vừa chạy, nhưng tai vẫn không ngừng chú ý việc đằng sau. Qua đoạn đối thoại kia, Hạ Vũ hiểu được, bản thân lại từ đâu nhảy ra thêm một kẻ địch nữa rồi. Một là Tiểu Bạch, đây có lẽ là đại bạch xà kia đi, còn Hòa Tiêu là ai ?

_" Hừ, ngươi giỏi ngươi tới bắt đi..." Tiểu Bạch rít lên, nhưng tốc độ vẫn không giảm đi

_" Là ngươi nói nhé..."

Tiếng nói kết thúc, trên bầu trời bỗng nhiên tràn ngập những ngọn lửa hung hăng phun ra. Đúng thế, Hòa Tiêu chính là con Phượng Hoàng lúc trước đứng bên "Phượng Nghi" lúc đầu, còn "Phượng Nghi" lúc này biến đổi, hóa thành một con sư tử, gầm rú đuổi theo.

Hạ Vũ thấy bất lực, theo như nàng dự đoán, cách nơi Mễ Ty còn xa lắm, bản thân lại lâm vào bốn phía yêu thú vây công, chuyện này đúng là không phải dễ dàng. Đang lúc này, nàng chợt thấy nóng nóng phía sau, vội vội nghiêng người chếch đi một chút. Nào ngờ cái nghiêng người này đúng là cứu nàng một mạng khi đây là đợt tấn công của Hòa Tiêu. Chết tiệt, chúng nó dám tấn công mình.

Gồng mình đưa linh lực vào tay, nàng muốn phát ra chiêu thức đánh trả. Nhưng dù bản thân có cố sức ra sao, vẫn không tìm thấy một mảnh tinh khí nào

_" Làm sao vậy ?"

Hạ Vũ lảo lảo, chân thì chạy điên cuồng, tay thì không ngừng làm pháp quyết, nhưng thế nào cũng không có tác dụng

_" Hòa Tiêu, ngươi thông minh thật, mãi chạy theo mà ta suýt quên bản thân còn có yêu pháp nha, "Băng Thạch"..."

Hạ Vũ nghe vậy, dù xung quanh toàn là băng tuyết cũng toát cả mồ hôi, nàng cũng quá đen đui rồi...

Ào ào phía sau những mảnh băng lao tới, dày đặc như mưa tiến đến vị trí của Hạ Vũ. Hạ Vũ mặt biến sắc, nhìn nơi nào băng thạch đi qua, nơi đó đều tập thành hắc một cục lớn tuyết đông cứng. Vì vậy, nàng cần phải đề phòng, dùng mọi cách để tránh thoát, chỉ cần dính chương coi như là bị bắt

_" Khá lắm, thế nhưng tránh thoát, cùng lên hết cho ta..."

Tiểu Bạch gầm lên, chỉ đạo con báo trắng tách ra, chạy nhanh ra phía bên phải.

_" Hòa Tiêu, ta ngươi hợp tác tóm lấy nha đầu kia, phân chia hầy để sau nhé..."

_" Được thôi, cẩn thận không nó chạy thoát, ta ngươi cũng đừng mong sống"

_" Một lời đã định..."

Không kịp để Bạch Xà đồng ý, Hỏa Tiêu điều khiển con sư tử chạy về phía bên phải, bản thân thì lao vút lên phía trước, chặn đầu tiến. Hạ Vũ trong lòng kêu không tốt, nhưng đã quá muộn, khi nàng nhận ra thì bản thân đã bị giam bốn phía

_"Chịu chết đi..."

Tiểu Bạch thấy Hạ Vũ bị bao vây buộc phải dừng lại, mở miệng trước

Hạ Vũ nắm chặt tay, ép cho bản thân không được lộ ra vẻ sợ hãi, dù lòng bàn tay đã ướt đầm hết mồ hôi

_"Dựa vào cái gì?" Hạ Vũ trần trần hỏi lại, thân thể cũng né qua bên trái. Nào ngờ vừa né qua lại giật mình hoảng hốt bởi con báo trắng đang lăm le nhòm ngó. Tình thế như này là triệt để bị giam cầm rồi

_"Nhiều lời, cùng lên đi" Hỏa Tiêu lạnh lùng ra phán quyết. Ngay sau đó, cả bốn con thú đồng loạt chồm tới trên người nàng

Không xong, nàng phải làm gì đây? Trong một giây giữa sự sống và cái chết này, Hạ Vũ tự nhiên nhận ra, bản thân mình còn nhiều điều chưa làm lắm, việc này không chỉ là bởi trả thù, nó còn là cuộc sống của nàng nữa, đúng, một cuộc sống của riêng nàng, nàng không cam tâm

_"Vì cái gì ta phải như thế, ta không cam tâm...a...a..."

Hạ Vũ đứng ở đó, hét lên một tiếng, mặt hướng lên trời, hai tay dang rộng. Một tiếng hét dài kia chính là nỗi lòng chôn dấu bao lâu trong tâm khảm

Hạ Vũ không phải thánh mẫu, cũng không muốn làm thánh mẫu, nàng chỉ là một người thường, có yêu hận tình thù rõ ràng. Chính vì vậy, khi nhìn người ta luôn thuận lợi, trong khi bản thân bo ép đủ đường, cảm giác cũng không tránh khỏi có chút ghen tị.

Ngày trước vì nàng hiểu mọi chuyện vốn đều đã được sắp đặt, của ai sẽ luôn là của người đó, bản thân cũng không nên mặt dày tranh phong. Nhưng lúc này, nàng bỗng nhiên hiểu, tất cả đều là bình đẳng, mọi thứ trong thiên địa này đều là vô chủ, hãy dựa vào bản thân thực lực mà nói chuyện đi, ngay đến bản thân người cũng thế.

_"Làm sao lại như thế này" Hỏa Tiêu hoảng hốt hét lên

_"Giờ, các người hãy đi chết đi..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghênh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Tỉnh Dậy 3

"Giờ, các người hãy đi chết đi..."

Hạ Vũ cười điên cuồng, nàng không hề hay biết, một khắc kia lại mang đến tác dụng như vậy, nó giải khai mọi khúc mắc trong lòng nàng bấy lâu.

Đôi khi có những chuyện ai ai cũng biết, nhưng lời nói cứ để trong lòng mà không bật ra đầu mỗi sẽ lại mang một tư vị khác, con đường khác. Chuyện này không chỉ cứ lơ mơ, mơ hồ không rõ ràng, mà còn qua đó nói lên dũng khí của mỗi người. Hạ Vũ nhận ra là một chuyện, nhưng nói ra, làm được lại sẽ là chuyện khác...

Hạ Vũ đứng trung tâm, ngơ ngàng nhìn Thanh Long, Phượng Hoàng, Kì Lân, Kim Qui, tứ đại thần hồn đang quây quanh bản thân. Phượng Hoàng đỏ rực, màu lông bóng bẩy, từng sợi đều như một ngọn lửa rộn rạo nhảy nháy.

Thanh Long gầm rú, uốn lượn xung quanh, ở góc độ này, Hạ Vũ còn nhìn thấy từng hoa văn tinh tế trên miếng vảy xanh biếc như ngọc thạch.

Bên cạnh là Kì Lân, to lớn hộ pháp, bốn chân như bốn chiếc trụ lớn, răng nanh ánh bạc chìa ra, thấy thế nào cũng dữ tợn, vậy mà không hiểu sao Hạ Vũ lại thấy thân quen vô cùng, đưa tay vuốt vuốt nó.

Trái với suy nghĩ, Kì Lân cúi cúi đầu, chà xát với tay Hạ Vũ, tựa như một con mèo nhỏ. Đảo mắt xuống dưới, ngơ ngàng là nàng lại ngồi trên lưng của Kim Qui, Hạ Vũ đột nhiên thấy bản thân làn da phát ra một màu sáng nhè nhè, chợt nhớ tới ngày đó nương đã từng giải thích, Kim Qui chính là thần thú phòng hộ, làn sáng này chính là khi đó cũng đề cập qua...

Hạ Vũ không nghĩ đến nguyên nhân vì sao cả tứ đại thần hồn tại sao lại bỗng nhiên cùng xuất hiện ở đây, mà nàng cũng không muốn nghĩ nữa.

Nàng muốn tiến tới, đem bốn con yêu thú kia diệt sát. Điều này không phải chỉ bởi chúng đem nàng dồn vào đường cùng, mà nhiều hơn bởi chúng đã giả làm nương cùng Hạ Văn, đây đúng là nỗi đau luôn chôn cất nơi sâu nhất trong lòng, dù có thế nào cũng không muốn động chạm vào

_"Diệt sát chúng đi..."

Hạ Vũ như nữ vương ngồi trên mai của Kim Qui, ra lệnh cho ba đại thần hồn xông ra chiến đấu. Ba thần thú reo lên một tiếng rồi xông ra, tựa như đã phân công rất rõ ràng.

Phượng Hoàng không nói hai lời, bay một mạch tới phía kia Hòa Tiêu. Cùng là phượng hoàng, nhưng không hiểu sao, Hạ Vũ luôn có cảm giác Hòa Tiêu lép vế, sợ hãi Phượng hồn, một kích cũng không có tác dụng, tất cả những ngọn lửa phóng ra khi chạm tới bộ lông rực rỡ của Phượng hồn đều tiêu tan.

Trái lại, Phượng hồn phun ra lửa rất ít, nhưng một khi bị đánh phải sẽ tạo ra một mảng thương lớn, không ngừng lan tỏa. Lúc này Hạ Vũ cười cười lắc đầu, nhớ tới ngày xưa tự bản thân mới luyện khí một tầng đem phượng hồn trấn áp, đó cũng thật sự toàn là dựa vào may mắn đi

Bên này Thanh Long đối đầu cùng Bạch Xà. Hạ Vũ nhớ tới câu nói của Mễ Ty ngày nào : " dù cho có mọc ra giác nhưng chân chưa có, lại không thể bay được lên, thì xà cũng vẫn mãi mãi chỉ là xà". Khi ấy Hạ Vũ còn cười cười từ chối cho ý kiến, nhưng bây giờ tận mắt chứng kiến mới thấy hết lời đó có bao nhiêu đúng đắn.

Thanh Long lượn lờ, nhàn nhã uốn lượn trên bầu trời, mà trái lại, Bạch Xà phía dưới con mắt đảo bốn phía, lộ ra sự sợ hãi đến tột cùng. Đôi khi Thanh Long lại cuộn xuống, dùng cả răng và móng chân cào lên người nó, xuyên qua lớp giáp bạc óng, lộ ra những vết thương sâu hoắm vào, máu ào ào chảy ra, nhuộm đỏ cả băng tuyết xung quanh.

Bạch xà cũng không phải không phản kháng, ngồi im chịu chết, chỉ có điều tất cả mọi chiêu thức của nó đến người Thanh Long đều như gãi ngứa một loại. Đây chính là chênh lệch quá lớn về tu vi, dù thế nào cũng không thể bù đắp nổi..

Nhưng khi đảo mắt tới nhìn Kì Lân mới thật sự làm Hạ Vũ ngỡ ngàng bởi sức mạnh của tốc độ. Cứ chớp mắt một cái đang đứng phía sau con sư tử, ngoạm một cái thật lớn khiến nó gào lên đau đớn, thì mở mắt ra đã thấy đứng trước mặt con báo trắng, đưa chân cho một phát vồ. Từ phía xa, Hạ Vũ còn thấy óng óng chiếc vuốt dài sắc tới lạnh người khi bám vào da thịt của kẻ địch. Cái này đánh nhau thật sự là rất mãn nhãn

Chỉ sau chưa đầy một khắc, bốn con yêu thú lúc đầu đầy sức mạnh, quyền uy đe dọa, giờ đây đang nằm cùng một chỗ, thoi thóp giữa sự sống và cái chết. Còn ba đại thần thú lại một lần nữa quay về phía nàng. Hạ Vũ liếc mắt nhìn phía xa, sau đó cười cười nhìn tứ đại thần hồn, thật tâm nói

_"Cảm ơn..."

_"Không có gì "

Một giọng nói lạnh lùng, uy nghiêm vang lên, trả lời lại Hạ Vũ khiến nàng hoảng hốt

_"Người biết nói chuyện?"

_"Chúng ta đương nhiên biết..." một giọng nói trầm ấm khác vang lên, đây rõ ràng là của Kim Qui, còn lúc trước hẳn là Phượng Hoàng rồi

_"Thế tại sao khi xưa chúng ta không hề nói chuyện cùng nhau?" Hạ Vũ nghi hoặc

_"Bởi người không xứng..." Phượng Hoàng lên tiếng trả lời

Nhưng Hạ Vũ nghe vào tai lại không hề tức giận, mà trái lại càng nhiều hơn vui mừng

_"Thế bây giờ đã xứng rồi chứ..."

Không ai đáp lại lời của Hạ Vũ, nhưng nàng hiểu, nàng đã đạt được nhất trí đồng thuận của mọi người. Thì ra cái gì thức tỉnh huyết mạch đều là giả, cái chân chính chính là được thần hồn thừa nhận thôi

_"Nếu người đã hiểu được thì cũng không cần nói nhiều, đây là bốn viên yêu thạch của lũ kia, người hãy mang theo mà tùy ý sử dụng..."

_"Nhưng..."

_"Người đi thôi..."

Hạ Vũ còn chưa nói xong đã bị Thanh Long chặn lời, sau đó là không gian xoáy quanh, đẩy mạnh Hạ Vũ một cái, phương hướng đúng là phía tiếng nói mà Mễ Ty vang lên

_"A a a"

_"Tỷ tỷ, thật may là tỷ tỉnh dậy rồi..."

Hạ Vũ ngỡ ngàng nhìn Mễ Ty phía bên cạnh, một khắc trước bản thân còn đang đối diện với tứ đại thần hồn mà. Chuyện này là như thế nào. Tuy nhiên, ngay lập tức cảm giác mát lạnh truyền tới tay, nhìn nhìn xuống lại là bốn viên yêu thạch khi nãy, đây đã nói lên tất cả mọi thứ là thật, nàng là thành công

_"Mễ Ty...." Hạ Vũ ghen ngào

_" Dạ "

_" Tỷ tỷ thành công..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghênh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Quân Âu

_" Tỷ tỷ thành công..."

Mễ Ty dựng thẳng tám chân, yếu ớt mò từng bước lại gần, tuy nhiên, giọng nói lại toát ra niềm vui không sao che dấu được.

_" thành công về việc gì ? Không lẽ..."

_" Đúng vậy, là chuyện thức tỉnh huyết mạch đó, cứ nghĩ tới thất bại rồi chứ..." Hạ Vũ vui vẻ cười nói, tiện thể đem Mễ Ty đặt trở lại lên vai

_" Thật tốt, may mắn là tỷ tỷ tỉnh lại, nếu không chuyện liều mạng lần này coi như vô ích rồi"

_" Tại sao có thể vô ích được ?"

_" Tỷ tỷ đã hôn mê tới nửa tháng rồi, còn trễ tới ngày mai thì tư cách dự thi cũng không có, coi như là bỏ cuộc"

_" Cái gì... nửa tháng, không phải đùa chứ?" Hạ Vũ mắt tròn. Thiên a, nàng cảm nhận mọi chuyện cũng chỉ tựa như một tiếng, hai tiếng là cùng, ấy vậy mà chớp mắt đã tới ngày tiến vào trung kết sao. Đây cũng quá khoa trương đi

_" Vì vậy, muội mới đem hết sức ra cầu thông với tỷ, may mắn là tốt cả"

_" muội..." Hạ Vũ thấy tim mình nhói một cái. Nhìn thấy dáng vẻ yếu đuối của Mễ Ty lúc này, nàng hiểu muội ấy đã dùng ra sức lớn như thế nào, vậy mà bản thân lại chưa hề giúp gì được cả

_" Tiếng nói kia thật sự là của muội sao ?"

_" Tiếng nói nào thế ?" Mễ Ty kinh ngạc hỏi lại

_" Lúc ta suýt bị vây hãm trong thần hồn, không phải muội gọi ta lại sao ?"

_" Không hề, muội dùng thần thức cầu thông nhưng đều không có đáp lại, cứ nghĩ là mọi chuyện đều vô ích..."

_" Làm sao có thể, lúc đó rõ ràng..." Hạ Vũ nhìn nhìn, thấy Mễ Ty đều mệt mỏi nằm trên vai, biết muội ấy sẽ không lừa dối bản thân bao giờ. Vì vậy, có lẽ khi đó là nàng tưởng tượng thôi, cũng đem chuyện này vất sang một bên

_" Đúng rồi, chuyện hôm đó sau khi ta ngắt, có chuyện gì phát sinh không ?"

_" Có, một tên tiểu tử nào đẩy tiến vào..."

_" Hắn có phát hiện ra cái gì không ?" Hạ Vũ nôn nóng, chặn lời của Mễ Ty. Nói đùa, nếu cứ vậy mà bị lộ thì mọi chuyện cũng coi như xong rồi

_" Không sao, may mắn là Lăng Vân tiến tới kịp thời. Nhìn tình hình khi đó, có lẽ tỷ tỷ chưa bị phát hiện đâu. Nói thế nào tỷ lúc này so với hàng ngày khác nhau cũng không phải một gang tay đâu "

Hạ Vũ nghe Mễ Ty nói, không biết nên vui hay nên buồn, dù sao "nàng" khi này và "nàng" khi đó dù trong mọi hình dạng nào đều là Hạ Vũ mà, cho nên đành cười trừ

_" May thật, nhưng cũng thật sự kì quái hẳn lại xuất hiện ở Địa Lịch Các này mà không một ai biết, điều này làm chúng ta cần phải chú ý hơn mới được..."

_" Tỷ có cần muội tìm hiểu đôi chút không ?"

Hạ Vũ nhìn Mễ Ty, cười xấu xa, sao lại quên trùm cầm đầu thông tin như thế này nhỉ

_"Được, có lẽ chúng ta sẽ phát hiện ra được nhiều điều thú vị đây..."

Đúng lúc này, tiếng mở cửa vang lên, khiến Hạ Vũ sợ hãi, vội vàng nằm xuống, đem chăn trùm lên để giấu đi Mễ Ty

_"Tỷ tỷ, không cần như vậy..."

_"Suýt...Muội đừng nói, có người tới..." Hạ Vũ làm dấu cho Mễ Ty, sau đó yên lặng chờ đợi

_"Mễ Ty nói đúng đó, không cần phải dấu nữa..." tiếng nói của Lăng Vân kèm theo sau tiếng mở cửa. Ừ, được rồi, vấn đề là Lăng Vân biết về Mễ Ty
Hạ Vũ hắt chần, bật dậy

_"Vân ca, huynh làm sao lại biết..."

Lăng Vân ngồi xuống bên cạnh Hạ Vũ, xoa xoa đầu nàng, cười

_"Vừa tỉnh lại, không chào gì ta, đã oanh tạc ngay câu hỏi rồi..."

Hạ Vũ nghe vậy ngại ngùng vô cùng, bất quá vẫn khẳng khái đòi câu trả lời

_"Thôi được rồi, thực ra muội và Mễ Ty quan hệ ta đã sớm phát hiện ra..."

_"Cái gì, sớm phát hiện ra sao, vậy chẳng phải ai cũng biết rồi ư? Muội và Mễ Ty ngại trang lại kém vậy?"

_"ha ha, không phải, chẳng qua ta đã biết từ trước khi hai người bắt đầu ngại trang cơ..."

_"Là...?"

_"Là khi cả hai ngắt đi lúc ta lần đầu gặp mặt. Khi đó cũng không nghĩ kia Mễ Ty lại lợi hại như vậy?"

_"Không cần khen ta..." Mễ Ty nghe Lăng Vân nói rất không khách khí hắng giọng nói, sau đó co tám chân, giấu mình trước con mắt của hấn

_"Đúng rồi, Mễ Ty nói hôm đó có người tiến vào lúc muội bị ngắt, huynh biết đó là ai không?"

Hạ Vũ lo lắng hỏi, chuyện này Mễ Ty không biết, nhưng hỏi Lăng Vân, huynh ấy mười phần là nắm rõ

Lăng Vân nghe Hạ Vũ hỏi, ánh mắt dời khỏi Mễ Ty, quay ra trầm mặc

_"Đó là Sở Kì Bá..."

_"Sở Kì Bá, hấn chẳng phải nên ở bên kia với Thiên Kiếm Kì sao?"

_"Ta cũng không rõ làm sao hấn xông vào được tận đây. Có lẽ hấn có pháp khí gì đó lợi hại có thể xuyên qua được các mắt trận..."

_"Nhưng như thế chẳng phải không có một nơi nào là hấn không đến được sao?" Hạ Vũ lo lắng hỏi

_"Cũng không biết, cái này chúng ta cũng không nên làm lớn ra. Dù sao, giữa chuyện hấn kì quái xuất hiện ở Địa Lịch Các và việc một thiếu nữ lạ mặt bỗng nhiên xuất hiện rồi lại biến mất không dấu vết thì sức công phá cũng không kém nhau mấy đâu..."

_"Muội hiểu..." Hạ Vũ đương nhiên là hiểu, cả hai bây giờ đều nắm giữ điểm yếu của đối phương. Như vậy, cách tốt nhất hấn là quên đi chuyện này thôi

_"À, muội biết chứ, hấn là nên làm chút chuẩn bị thôi..." Hạ Vũ nói nói. Làm sao mà nàng không biết chứ. Trận trung kết mới chính xác thể hiện rõ ra sự phân chia giai cấp, cấp bậc trong Nguyên Lực Tông này. Đây là một cuộc quần ẩu, cho tất cả hai trăm người cùng trên một lối đài, đánh nhau cho tới khi người bị đẩy xuống dưới thì bị tính là thua, ai trụ đến cuối cùng sẽ là quán quân.

Như vậy, tất cả người cùng một sư phó hoặc có chút liên hệ gì đó sẽ lập thành một nhóm để phòng hộ. Bất quá muốn danh ngạch chỉ có mười cái thôi, nếu cứ cố thủ thì mười phần không bắt được tới tay, cho nên người cũng phải vì mình mà tính toán đánh lẹ. Dù Hạ Vũ thấy có chút thiên vị nhưng cũng không thiếu điểm tốt: đoàn kết, kiên định, lại phải vừa cố gắng tự bản thân

_"Muội đã nghĩ vào cùng nhóm ai chưa?" Lăng Vân hỏi, hấn thực sự là lo lắng. Nếu như Hạ Vũ đơn độc, dù có mạnh mẽ tới đâu cũng không thể một mình chống lại tất cả

_"Lăng Vân, huynh nhanh quên thật, muội không phải đồng ý vào nhóm của Lan Băng Băng sao. Đây chính là lá bài bảo hộ tốt nhất rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Đấu 1

Hạ Vũ đi đến đấu trường, lần này đã có kinh nghiệm hơn rất nhiều, bản thân không còn ngơ ngác nữa mà tiến thẳng tới trung tâm nơi dành cho mấy kẻ dự thi.

Hôm nay đúng là trận đấu cuối cùng, khung cảnh xung quanh cũng được tân trang, sửa chữa, thêm bớt vào nhiều thứ lắm. Ở giữa lối đi rộng ra gấp năm so với bình thường, bao bọc không còn nữa ánh hào quang mờ mờ ảo ảo, thể hiện rõ nếu như bị đẩy ra ngoài lề, hẳn là rơi ra không sai. Thêm nữa, mọi lần khán đài rất gần để cho nhìn rõ ràng thì lần này được nâng lên cao, khoảng cách cũng ra xa một khoảng lớn.

Hạ Vũ tiến vào bên trong, vén tấm rèm lên, mắt quét qua một lượt, tất cả đều là người quen thôi, dù sao cũng đã trải qua vài vòng thi đấu. Mọi người thấy ai đó vào, đồng loạt ngược lại nhìn, nhưng khi biết đó là ai, tất cả lại đồng loạt không ai bảo ai, kéo dài khoảng cách, mở ra một đường lớn.

Dù cho cảm thấy hình tượng bản thân có xấu đến đâu, cũng đã chuẩn bị tinh thần, nhưng khi mọi người thể hiện ra nhiều như thế chứ, dường như bản thân mang một căn bệnh nguy hiểm, chỉ cần ai đó tiếp xúc là sẽ tử luôn một dạng, thì chính nàng cũng thấy không thoải mái. Bất quá khi nghĩ lại, giữa an toàn và bị chỉ trích, nàng sẽ lựa chọn an toàn.

Hạ Vũ giận từng bước về phía chỗ ngồi của mình. Bất chợt, phía sau gáy truyền đến một cảm giác gai gai rét, chạy lạnh sống lưng tựa như bị độc xà nhìn chăm chăm vậy. Hạ Vũ quay phắt lại, dò xét xem ai là người thù hận nàng sâu như thế, quả nhiên bắt gặp Vương Lệ Y.

Cũng giống như mọi khi, Vương Lệ Y xuyên một bộ y phục trắng thuần khiết, mái tóc buộc lỏng phía sau bồng bềnh làm nổi bật lên chiếc cổ thon dài của nàng ta. Làn da trắng sứ lúc này cũng được chau chuốt, ónh ónh màu hồng, trông có thật nhiều sức sống, non mềm đến vô tận.

Hạ Vũ nhìn thấy cũng cảm nhận trong lòng rung rinh không hề nhẹ, nói gì đến phía xa xa nam nhân. Lại sờ sờ làn da ráp ráp, khô khô trên mặt, tự nhiên có chút ngại ngùng. Bất quá, điều ấy cũng chỉ là có chút, nháy cái xuất hiện thôi.

Hạ Vũ nở nụ cười, rẽ bước mà tiến về phía Vương Lệ Y. Vương Lệ Y thấy vậy, ánh mắt sụp xuống, dịu dàng, yếu ớt đứng nép một bên, tạo cho người ta có cảm giác như nai con gặp phải ác thú một dạng. Tuy nhiên, nếu như người chú ý một chút sẽ thấy, bàn tay giấu trong chiếc áo kia đang bám thật chặt.

_"Yo, Lệ Y, nhóm của chúng ta đâu?"

Lời này của Hạ Vũ vừa ra, đem lại oanh tạc không nhỏ. Ai ai cũng biết tỷ tỷ của Vương Lệ Y là Vương Lệ Quân, đồ nhi của Nhị trưởng lão. Người này không những xinh đẹp tuyệt trần, lại có quan hệ sâu xa với những người phía trên. Tuy nhiên chẳng phải kia gì đó Hạ Vũ đã đem một cước đá xuống lối đi rồi sao, như thế nào lại xuất hiện ở đây?

_"Ta...ta..." Vương Lệ Y thấy ánh mắt của mọi người bắn lại đây, mọi say đắm cuồng nhiệt khi trước đều biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng dò xét. Dù sao người bước vào được đến tận chỗ này cũng không phải dạng ngu ngốc, vừa liếc mắt đều đã hiểu tất cả, Vương Lệ Y là dựa vào quan hệ mà có một danh ngạch trong đây. Như thể hiển nhiên nàng ta cũng sẽ nằm trong đội hình của nội môn đệ tử. Nhưng có một chuyện lại làm mọi người càng chú ý hơn, vì sao kia Hạ Vũ lại cùng nhóm với Vương Lệ Y, không phải hai bên luôn đối đầu sao?

Tuy nhiên, một giọng nói trong vắt, tựa tiếng suối vang lên, hướng mọi sự chú ý lại. Hạ Vũ quay sang nhìn, đó rõ ràng là Lung nhi, bên cạnh là Vương Lệ Quân, ánh mắt cũng đang chăm chăm nhìn hướng này.

_"Lâu lắm không gặp Vũ tỷ, nếu như hôm nay tỷ không tới, ta còn nghĩ Đại trưởng lão không có người này đồ nhi đâu..."

Hạ Vũ nhếch mép, lời này chẳng phải bảo nàng không xứng là Lịch Thừa Bàng đệ tử sao?

_"Cũng đúng, ta mới bé quan đi ra, cố gắng củng cố chút tu vi, sợ là một khi vào hoàng gia bí cảnh tình thế rất phức tạp..."

_"Vũ muội cũng thật tự tin có thể dành được này danh ngạch này..."

Hạ Vũ cười tươi chói lọi, không cần nhìn cũng biết đó là ai.

_"Bằng tỷ nói rất đúng, tỷ và ta cùng một nhóm, không lẽ không muốn muội vượt qua sao. Như thế không phải gián tiếp nói..."

Hạ Vũ nói đến đây thì dừng lại, không tiếp tục nữa, con mắt thì quét phía đoàn người đi đến. Dẫn đầu vẫn như mọi lần là Lan Băng Băng, sau đó là Nguyễn Chiến Duy, bất quá, phá lệ ngạc nhiên là có Sở Kì Bá. Hạ Vũ nhìn thấy như thế, nghĩ lại chuyện hôm trước cũng cảm thấy lo sợ, hành động cũng cứng nhắc.

Không phải hẳn cũng đồng ý gia nhập vào nhóm này chứ. Tuy nhiên khi nhìn lại, nàng tìm thấy trong mắt của hắn đầy sự nghi hoặc, tìm tòi, mơ hồ không xác định. Đây có thể khẳng định, bản thân vẫn chưa bị phát hiện ra.

_"ta không có ý đó, chỉ là muốn nhắc muội một chút, tự tin là rất tốt, nhưng để biến thành tự kiêu, dù sao phía trên vẫn còn rất nhiều người đang nhìn"

chăm chăm..."

Hạ Vũ cười, từ chối cho ý kiến. Đương nhiên bản thân nàng biết ai đang nhìn chăm chăm mình, cảnh cáo nàng sao? Thế nhưng người ngoài nhìn vào, thấy sao cũng không đúng, dường như cách biệt hoàn toàn.

Một bên là Lan Băng Băng, trong sáng lương thiện, một bên lại là Hạ Vũ, nhân vật mới nổi hiện nay. Người ta bên ngoài luôn luôn cảm nhận bắt đầu từ những gì người ta nghe, rồi đến thấy, sau đó mới là dùng tâm cảm nhận, cũng đồng nghĩa là dùng cách gián tiếp để biết một người. Cũng như lúc này đã vô hình phân chia ra ai là kẻ ác, ai là nữ thần, làm người ta khó hiểu làm sao để họ đứng chung được

"Ra đi thôi, mọi người hãy dùng thực lực, mọi thủ đoạn mà chiến đấu. Yên tâm, chỉ cần không gây ra án mạng, mọi thứ đều có thể. Ai trụ đến sau cùng sẽ là người đoạt được trúc cơ đan, cùng một viên lục cấp yêu thạch và một kiện trung cấp địa giai pháp khí.

Các người nếu như trận này cũng không vượt qua thì cũng vô duyên với bí cảnh rồi, bởi trong đó chuyện cũng không đơn giản như thế này. Hiểu chứ?"

Lời nói của Thiên Kiếm Kì vang lên khiến mọi người im lặng. Im lặng bởi giải thưởng quá lớn, quá hấp dẫn, cũng bởi tại tính uy hiếp cùng nguy hiểm chuyện sắp tới. Ngay cả Lan Băng Băng cũng nhíu mày, đối đầu với lợi ích, rất ít người có thể lùi bước...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghênh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Đấu 2

Lan Băng Băng đứng không hổ danh là nhân vật bất phàm, chỉ nhíu mày một cái, chớp mắt đã tỉnh táo trở lại, liếc nhìn những người mà nàng ta đã nhận định chung nhóm, ý định chuẩn bị.

Tuy Hạ Vũ coi Lan Băng Băng là tử định, nhưng bản thân cũng không thể không thừa nhận đây là một con người vô cùng tài giỏi với ý chí kiên cường. Nếu xét ra bản thân tới bây giờ cũng không có gì có thể áp được cả, vì vậy nên càng phải cố gắng thêm mới được.

Mọi người dưới con mắt của Lan Băng Băng, đứng tụ lại cùng một chỗ. Nếu tính ra đây quả thực là một nhóm lớn, với bảy người, Lan Băng Băng, Hạ Vũ, Sở Kì Bá, Lung Nhi, Vương Lệ Y, cùng hai tên nam nhân nữa, có lẽ cũng là nội môn đệ tử, tu vi tất cả đều đã ngoài tám tầng luyện khí kì. Hạ Vũ có khẳng định, trận hình này nếu không ngoài ý muốn, sẽ trực tiếp ấn dấu của bảy danh ngạch rồi.

Rất tuân thủ, không ai nói với ai một lời nào, chỉ dùng ánh mắt để trao đổi. Cho dù như thế nào bây giờ cũng chưa phải thời gian trở mặt, nếu muốn, ít nhất phải vững vàng nằm trong top mười đã.

Chính vì vậy, cái liên minh này vừa là lá phiếu bảo hiểm an toàn, nhưng cũng rất là nguy hiểm. Ai có thể biết nó sẽ bị phá vỡ từ bao giờ chứ? Tuy nhiên có một điều chắc chắn là, ai ai cũng sẽ giữ lại một tay, phòng ngừa bất trắc. Mà đối với Hạ Vũ nàng, bất trắc ấy có lẽ còn nhân lên không phải chỉ là gấp bội.

"Lư Quang, Lư Lễ, Vương Lệ Y, lát nữa ba người sẽ đem linh lực, sử dụng tạo thành một tấm chắn phòng ngự ôm sát mọi người. Tiếp theo đến Hạ Vũ, Sở Kì Bá, Lung Nhi, ba người sẽ tạo thành lớp tấn công bên trong.

Ta sẽ ở giữa, bao quát tất cả, chỉnh sửa cùng bù đắp tất cả những thiếu sót của hai lớp bảo hộ trên. Nên nhớ, nếu như không ai động đến chúng ta, nhất định không được đi gây sự với người khác. Chúng ta phải bảo lưu toàn bộ sức lực. Đấu, cũng không phải chỉ có mỗi trận này, mọi người ai có ý kiến gì sao?..."

Lời nói của Lan Băng Băng nghe ra thì giống bàn luận, nhưng thực chất chính là tuyên bố. Tuy vậy, không một ai dám phản đối lại, bởi thứ nhất nó vô cùng hợp lý, đây tựa như cái pháp trận một loại, có công, có thủ, có mất trận, và thứ hai chính là lời này nói ra do Lan Băng Băng, người tu vi cao hơn rất cả.

Hạ Vũ nhất nhất làm theo, dù thấy hơn tất cả Lan Băng Băng là người có lợi nhất bởi nàng ta ở trung tâm, mưa chẳng đến mặt, nắng chẳng đến đầu, thế nhưng còn có thể bao quát tất cả, như vậy nếu như bản thân muốn đối phó, chỉ còn lựa chọn rời khỏi đây thôi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, nhóm bảy người không hề gặp chút khó khăn nào cả, các nhóm đều tự hiểu thực lực đến đâu. Trận đấu chưa tới một khắc, trên võ đài đã lập thành bốn nhóm lớn, phân chia chiếm đóng ở bốn góc sân, tất cả đều học theo, lấy một người làm trung tâm mà dựng hình.

Thế nhưng dựng hình xong lại cứ đứng yên một chỗ, ý định bó gối đợi chờ. Điều này là đương nhiên, người ra tay trước sẽ là người chịu thiệt. Một khi khai hỏa, cả hai sẽ tổn hại, như thế sẽ khác gì rơi vào cho kẻ khác ngư ông đắc lợi đâu.

Nhìn tình cảnh không ai chịu thiệt như vậy, biến trận đấu này trở nên hết sức kì quái, cũng thật nhàm chán. Không lẽ mọi người đến đây chỉ để nhìn có mỗi như thế này. Cuối cùng, Thiên Kiếm Kì cũng không chịu được, nếu cứ như thế này trận đấu không biết bao giờ mới phân ra được thắng bại.

"Nhóm đầu tiên khai chiến sẽ được lĩnh mỗi người mười viên tụ khí đan, mười miếng hạ phẩm linh thạch. Sau trận đấu kết thúc, dù thắng hay thua cũng

sẽ tổ chức lại một cuộc đấu, tuyển chọn ra hai danh ngạch tiến vào nội môn đệ tử. Các người nên nhớ, chỉ có nhóm nào khai hỏa trước mới được đặc ân như thế..."

Lời này của Thiên Kiếm Kì vừa ra, tựa như châm vào ngòi nổ một loại, bùng cái trở nên xôn xao. Có thể coi chỉ cần người chịu là người đầu tiên xuất đầu, danh ngạch tham gia hoàng gia bí cảnh có thể không chắc chắn, nhưng phần thưởng là mười phần sẽ có. Nếu như người tinh táo, hẳn là sẽ biết nên làm cái nào thì có lợi hơn

Hạ Vũ nghe lời tuyên bố trên, chỉ cười nhếch mép, tâm tình không mấy biến đổi, vẫn giữ vững những gì bản thân nên làm, một lời bình luận cũng không.

Thiên Kiếm Kì lời nói thực không phải dành cho nàng, hoặc cho phần lớn người ở đây mà là dành cho duy nhất một nhóm ngoại môn đệ tử đang tụ tập ở kia. Bọn họ tu vi người cao nhất cũng mới chỉ là luyện khí tám tầng, tuy nhiên lại thắng ở số lượng tới mười người mới tạo được cục diện bây giờ.

Có lẽ họ mục đích không phải là tham dự hoàng gia bí cảnh, mà là muốn thể hiện hết mình nhằm tiến nội môn đệ tử, từ đó được càng nhiều phúc lợi, tài nguyên. Thiên Kiếm Kì rất hiểu vấn đề này, vì vậy mới đưa ra quyết định như thế. Nếu như họ mục đích đã đạt được, vậy tại sao còn không xông lên chứ

Mười người ở phía đó, dường như chọn lựa rất rõ ràng, trực tiếp bỏ qua bảy người Hạ Vũ, tiến tới tiếp cận đánh nhóm ngay sát bên cạnh.

Nhóm này gồm bốn người, ba cái bao quanh tạo thành thủ hộ, riêng có một kẻ tu vi đã là luyện khí tám tầng đỉnh phong trụ trong cùng làm mắt xích điều khiển, kiểm soát tấn công. Nói thật hai nhóm này chiến đấu cũng không biết ai thắng ai bại, một bên chính là số lượng, luôn luôn tuân thủ kẻ chỉ huy, cùng tiến cùng lùi.

Các pháp quyết đưa ra cứ năm người một, đồng nhất lực đạo, đồng nhất điểm tới. Hạ Vũ neho neho mắt, sau đó cười hết sức vừa lòng nhìn kẻ đứng trong trung tâm kia, đó là một nam nhân, dáng người thô lỗ, thô kệch với gương mặt vuông, làn da đen.

Tuy vậy, ánh mắt lại ánh lên đầy sự hiểu biết, tinh nhanh, trái ngược lại hoàn toàn so với bề ngoài. Người này, nàng muốn kết giao, lời kéo đứng cùng bên chiến tuyến của mình, không cần gì cả, chỉ cần dựa vào việc hắn biết lợi dụng ngũ hành vào trong tấn công, đem nó phát huy đến cực đại, thế là đủ rồi. Còn về việc hắn mới tiến vào luyện khí kì tám tầng ư, vậy cũng không phải vấn đề nữa rồi.

Đúng như Hạ Vũ dự định, bên này sử dụng lối đánh như thế rất hiệu quả, thua ở tu vi nhưng thắng ở sự đoàn kết cùng biết cách kết hợp lại. Mười người đồng loạt tiến thối, không quá lâu đã đem hai đội hình bên cạnh ném xuống lôi đài. Như thế cuối cùng cái gì đến cũng đến, lần này là đối đầu với nhóm bảy người.

Đúng lúc này, Hạ Vũ mặt tối sầm lại, cảm giác lạnh lạnh sống lưng, thật không ngờ nàng ta dám đánh lên mình lúc này, tự cho là Hạ Vũ nàng cứ như vậy ngồi im chịu chết sao. Nhìn nhìn lại, đây cũng là thời gian rất tốt, hừ lạnh một tiếng, bày ra đứng sự ngang ngược

_"Hừ, nghĩ đánh lên ta ư, cũng xem bản thân là ai..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Đấu 3

Hạ Vũ lách mình, né tránh chưởng phong, tiện đà lộn một vòng cách li rất xa hai nhóm người. Chưởng phong này bắn ra thật sự đúng là không ai có thể ngờ được, không phải bên cạnh, cũng không đứng đằng sau mà lại là Vương Lệ Y đứng đằng trước phát ra.

Cũng thực đáng khen, không biết nàng ta dùng cách gì mà có thể vừa tạo khiến chấn, vừa điều khiển mũi kim mang độc được luôn lách lòng vòng như thế.

Theo Mê Ty, đây là "Vạn Băng Tiêu", dính phải sẽ đem người ta linh khí tiêu tán, cơ thể thì đóng băng trong một tuần. Nói đùa gì chứ mà một tuần, lúc này đây một nháy mắt mất đi linh khí cũng đã là quá đủ để người mất đi cơ hội tiến hoàng gia bí cảnh rồi.

_"Vương Lệ Y, nếu như ngươi đã dám làm ra chuyện này, cũng đừng có trách ta..." Hạ Vũ chỉ có mũi chân chạm trên một chiếc cột, tóc bay phất phất trong gió, tuy nhiên lại không hề có chút nào yếu đuối mà đầy vững chắc cùng tự tin như kẻ trên cao nhìn xuống

_"Ngươi dám..." Vương Lệ Y hất cằm nhìn lại"

Hạ Vũ cũng không giận, cười động lòng người, đáp lại, tiện thể đưa tay vuốt vuốt mấy lọn tóc

_"Ngươi nghĩ ta có dám không?"

_"Hừ, ngươi đừng nghĩ lấy lời nói mạnh mà uy hiếp, nên cái gì cũng cần dựa vào thực lực. Hạ Vũ a, ngươi nghĩ ngươi tách khỏi bọn ta, ngươi còn có khả năng dành được danh ngạch?"

__ "Ừ, chuyện này cũng khó nói...bất quá tổng người xuống lời đài là có thể..."

Hạ Vũ nhún chân, đem cả thân hình bay lên trên không, năm đầu ngón tay bắn ra năm sợi len, tất cả đều mềm mại, óng ánh dưới ánh mặt trời. Tuy nhiên đối với người trong cuộc, tất cả đều khẳng định, chiêu thức này là vô cùng khó đối phó, điều khiển dạng này vũ khí chứng tỏ kẻ đó nắm giữ, sử dụng linh khí vô cùng thuần thực.

Người phía dưới đều kinh hãi trước diễn biến này, không một ai ngờ tới vừa rồi vẫn còn đứng chung một chiến tuyến, vậy mà chớp mắt đã trở thành kẻ thù đối đầu nhau. Nhưng chuyện này có sao, như thế không phải càng hấp dẫn hơn sao. Ngay cả mấy lão hồ ly ngồi trên tháp cũng đứng ngồi không yên

__ "Hừ, Lịch Thừa Bổng, đồ nhi của người đứng là thật tốt a, một mình dám đối đầu với tất cả, nghĩ làm gì vậy..." Nhị Trương lão khinh miệt nhìn Hạ Vũ, cất tiếng hỏi

__ "Ồ, ta cũng có một câu hỏi y chang người đó Hoàng Vi Việt, không biết đồ nhi bảo bối của ta định làm gì..." Lịch Thừa Bổng tay nhắc ly trà, vuốt vuốt râu, cười khoái trá đáp lại

__ "Người..." Hoàng Vi Việt trợn mắt nhìn lại, hẳn không hiểu nổi con người này, hẳn thực sự cho rằng kia a đầu có thể một mình mà lọt vào bên trong được sao

__ "Giới trẻ mà, tự chúng có cách ứng xử của chúng. Không nên cổ hủ ép buộc làm gì. Tu luyện chính là cần như thế..." Thiên Kiếm Kì rất đúng dịp thêm một câu, như có như không cười châm chọc...Đúng vậy, gan dạ, liều mình, nhưng là phải dựa trên cơ sở, nếu không lại trở thành ngu xuẩn, liều mình vô ích

Hạ Vũ đem năm sợi dây len tách ra, chia làm năm hướng công kích Vương Lệ Y. Nàng chọn công kích một người chứ không phải chọn công kích hết thầy đương nhiên là đã cân rõ nặng nhẹ.

Bản thân Hạ Vũ nàng cũng không nghĩ một thân dùng luyện khí thập cường đánh ngã Lan Băng Băng trúc cơ, Sở Kì Bá ngang tu vi, ba tên luyện khí chín tầng, còn chưa kể tới mười người ngoại môn đệ tử đang án binh bất động.

Mục đích của nàng không phải đối phó mấy người này, mà cuối cùng là đối đầu với Lan Băng Băng dành viên trúc cơ đan kia, cho nên mọi chuyện cũng không cần thiết.

Năm sợi len như năm con xà, linh hoạt theo điều khiển của Hạ Vũ, tập trung tiến đánh vào trúng nơi bản thân vừa bứt ra.

Chính vì đã từng là một phần tử của nó, nên nàng hiểu cái trận pháp này vững chắc tới nhường nào. Muốn phá bỏ cũng không phải không thể, nhưng thứ bỏ ra cũng là đại lượng linh lực.

Bù đúng là không nổi mắt. Thật sự tính tốt lắm nhưng đến khi năm năm sợi len tiến tới, lại gặp một sự chấn động rất lớn. Chấn động này là bởi từ nội tại bên trong phát ra một lực đạo cực lớn, tựa như bàn tay tóm chặt lấy sợi len, khiến nó không cách nào tiến vào được. Không cần nói cũng biết, kẻ này là ai

__ "Lan Băng Băng...?"

__ "Hạ Vũ, muội nên biết lúc này là lúc nào..."

__ "Băng tỷ nói đúng, bất quá là Vương Lệ Y ra tay đánh lên ta trước..." Hạ Vũ biết bây giờ vẫn chưa phải lúc trở mặt, nhin xuống đáp trả

Lan Băng Băng nghe vậy gương mặt tỏ ra vạn phần kinh hãi, quay lại nhìn Vương Lệ Y

__ "Vũ Vũ nói là thật...?"

__ "Muội..."

Hạ Vũ đứng trên cao nhìn hết thầy, cười mỉa mai. Lan Băng Băng định diễn trò cho ai xem đây, nàng ta đứng phía sau, tu vi lại là cao nhất, có chút động tình gì phía trước mà không hay biết chứ.

__ "Băng tỷ đừng trách Lệ Y, muội ấy dù sao vẫn còn nhỏ..."

Lan Băng Băng chuyển hướng về phía này

__ "Nếu vậy, chúng ta hãy xí xóa, bỏ qua để dành danh ngạch trong tay thôi. Thiếu mọi người, ai cũng đều gặp khó khăn, phải không?"

"Thiếu mọi người, ai cũng đều gặp khó khăn", đây là đang uy hiếp nàng ư?

__ "Uh, Băng tỷ nói rất đúng. Tuy nhiên còn có một câu là kẻ thù nguy hiểm nhất không phải từ bên ngoài, mà là từ đồng bạn của ta đánh ra sao, muội bị một lần, cũng không đủ tự tin mà tiếp tục..."

__ "Ý muội là...?" Lan Băng Băng hỏi, miệng khẽ nhếch đầy châm chọc. Nực cười, nàng tu vi lại còn cần phải năn nỉ một cái thấp giai hơn sao?"

_"Ồ, mọi người đành lựa chọn tiến về nhóm còn lại thôi. Một mình một người làm sao có thể chống đối được hết thảy, vẫn nên dựa dẫm vào ai đó đi. Phải không?"

Hạ Vũ nói, sau đó mắt nhìn chăm chăm người điều khiển nhóm ngoại môn đệ tử. Đây mới là mục đích chân chính của nàng, triệt để quay mặt với nhóm nội môn đệ tử chỉ để tiếp cận với hắn. Có thể là ngu xuẩn, nhưng Hạ Vũ cảm thấy chuyện này có thể đáng được đánh cược

Nhưng đối diện với câu hỏi của Hạ Vũ, người này im lặng không lên tiếng, mày nhíu chặt suy ngẫm đắn đo. Bất chợt, một bóng đen lao vút đến bên Hạ Vũ, giọng nói lạnh lùng

_"Người đi đâu, ta theo đó..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Chúng Ta Hợp Tác

_"Người đi đâu, ta theo đó..."

Hạ Vũ đang đứng trên một chiếc cột, một chân làm trụ, nghe thấy câu nói này chệnh vênh suýt ngã

_"Sở Kì Bá, ngươi..."

_"Đừng hiểu lầm, ta cũng không là đối với ngươi có cái gì" Sở Kì Bá không nhanh không chậm, cũng không cần một điểm tựa, cứ thế lơ lửng trong không gian bên cạnh Hạ Vũ

_"Vậy ngươi rời bỏ nhóm Lan Băng Băng theo ta làm gì?" Hạ Vũ nhíu mày, cảnh giác nhìn hắn. Đây có khi nào lại là một cái bẫy không?

Như hiểu được suy nghĩ trong lòng nàng, Sở Kì Bá lắc đầu, lạnh lùng ánh mắt bỗng nhiên nhìn Hạ Vũ đầy cuồng nhiệt

_"Chúng ta hợp tác đi?"

_"Tại sao ta phải hợp tác với ngươi?" Hạ Vũ nghe vậy càng cảnh giác, nhón chân đem cả thân mình bay vút lên, ngang tầm với Sở Kì Bá. Nói như thế nào, chính diện đối đầu vẫn thấy có chút an toàn hơn

_"Bởi vì lúc này, ngươi không có sự lựa chọn nào nữa. Hoặc là chấp nhận cùng ta một nhóm, hoặc là kẻ đầu tiên bị đá xuống khỏi lôi đài này..."

_"Ngươi..." Hạ Vũ chỉ kiếm vào phía Sở Kì Bá, bất quá nàng không thốt ra được một lời nào phản bác. Đúng vậy, lấy một cái tu vi như nàng, đừng nói đánh được tới Lan Băng Băng, chỉ sợ cần quét vào mười người thứ hạng lại là cả một vấn đề.

Bởi nàng biết ai cũng như vậy, so với đánh chém một nhóm người, việc lựa chọn xử lý nàng nghe chừng có vẻ dễ dàng hơn nhiều lắm. Nhưng hợp tác cùng Sở Kì Bá, điều này làm nàng thực có chút không yên tâm. Trực giác nói cho nàng biết hắn không đơn giản như bề ngoài thể hiện ra mà cực kì nguy hiểm, chỉ cần nghĩ tới hắn vô thanh vô thức xuất hiện trong Địa Lịch Các là biết. Hơn nữa, hắn đã nhìn thấy bản thân chân thực dung mạo, không lẽ...

_"Này, cùng ta chẳng phải càng nguy hiểm sao? Ta cũng không ngại thơ đi tin ngươi cùng ta một đội mà không có khác nguyên do?"

Sở Kì Bá nghe Hạ Vũ nói vậy, đột nhiên phì cười một cái. Cái cười này tựa như ánh sáng mặt trời chiếu trên một tảng băng vạn năm, tuy không thể ngay lập tức làm nó tan chảy, nhưng cũng đủ để khiến trở nên long lanh, lung linh phản chiếu muôn vạn sắc màu, nó cho người ta một cảm giác, một khía cạnh khác, để ta không khỏi giật mình, thì ra hắn cũng có một mặt như vậy...

Như cảm nhận được sự khác lạ từ mọi ánh mắt đổ dồn về phía mình, Sở Kì Bá nụ cười cứng trong một giây, sau đó nháy mắt lại trở nên lạnh lùng, ho khan một tiếng

_"Không hổ là đồ nhi của Lịch đại trưởng lão, suy nghĩ chính là có chút sâu xa hơn người thường..."

_"Không cần dẫn dắt, vào ngay vấn đề..." Hạ Vũ trực tiếp bỏ qua lời khen ngợi. Với nàng, bây giờ khen chê đã không thể động chạm được tới suy nghĩ cũng như hành động của bản thân nữa rồi

_"Ta chỉ cần sau chuyện này, ngươi trả lời ta một vấn đề thôi..."

_"Hừ, làm sao ta đồng ý được, ai biết ngươi hỏi cái gì chuyện, biết đâu đó lại tìm cách tu luyện công pháp hoặc yếu điểm của ta thì sao?"

_"Ngươi nghĩ cũng quá xa rồi. Cho đến bây giờ ngươi cũng chưa hơn gì Sở Kì Bá ta, ta cần gì phải đi tìm hiểu, tranh đoạt thứ không cần thiết..."

__ "Vây..."

__ " Về một người trong Địa Lịch Các mà ta vô tình gặp..."

Hạ Vũ nghe Sở Kì Bá nói thế, mắt đảo một vòng. Hắn nói không phải là nhầm tới bản thân đây chứ ? Nếu thật như thế cũng sẽ không lo...

__ "Được, ta đồng ý cùng ngươi một nhóm. Tuy nhiên ngươi nên nhớ, cuối cùng sẽ chỉ được hỏi một vấn đề, không hơn không kém. Và nữa, ta muốn đấu cùng Lan Băng Băng..."

__ "Ngươi muốn đấu cùng Lan Băng Băng..." Sở Kì Bá tròn mắt, đầy kinh hãi nhìn thiếu nữ trước mặt. Hắn quét lên quét xuống một lần cũng không tìm thấy một nét nào giống người hôm đó trong hang động, chưa kể nói tới là khác xa một trời một vực.

Tuy nhiên, cuộc sống dạy cho hắn một thứ, đó là không được bỏ qua bất kì một trường hợp, tình huống nào. Có như vậy, mọi chuyện mới chủ động, thiên biến vạn hóa trong tựa như nằm trong bàn tay ta.

Ngay cả chuyện cùng Hạ Vũ hợp tác, hắn cũng đã suy tính giữa được và mất. Mục tiêu đề ra của Sở Kì Bá hắn cũng không phải mấy thứ phần thưởng kia mà chỉ là danh ngạch tiến hoàng gia bí cảnh thôi.

Việc lựa chọn Hạ Vũ, khiến hai người thừa sức hạ đài nhóm ngoại môn đệ tử kia. Nếu mục đích đã đạt được, tại sao không tranh thủ lấy tới tay một chút ít phúc lợi nữa, tựa như một mũi tên trúng hai đích vậy.

Đáp lại câu nói đầy sự hoài nghi của Sở Kì Bá, Hạ Vũ mặt không đổi sắc, cũng không phản trần. Đúng thế, ai nghe vào tai cũng sẽ cho đây là chuyện cười, dám đi lấy luyện khí kì thấp cấp đối đầu trực cơ ư, sợ mạng quá dài rồi à. Nhưng thật không ngờ, câu nói tiếp theo của Sở Kì Bá lại làm nằng giật mình không thôi

__ "Nhóm của Lan Băng Băng chính là nhóm đệ tử tinh anh lần này Thiên Kiếm Kì muốn đưa đi hoàng gia bí cảnh. Chính vì vậy, nói như thế nào bọn họ cũng sẽ vững chắc nằm trong mười người xuất sắc nhất rồi. Đây là một sự không thể nào thay đổi được, trận thi đấu này chỉ là bày ra cho có lệ thôi. Nói như vậy đồng nghĩa với việc người đầu tiên rời khỏi lời đài chính là nhóm ngoại môn đệ tử. Chính vì vậy, muốn đối đầu với Lan Băng Băng, trước hết phải để bọn họ vào được mười người phía trước tên đã. Không vì gì cả, đây là bắt buộc..."

Hạ Vũ dù biết trước mấy cuộc thi đấu này vốn đã được sắp xếp từ trước, nhưng khi chính tai nghe được lại là một cảm giác khác, có phần nộ, uất ức. Thì ra những cố gắng của mọi người đều là vô ích, bị xoay mòng mòng tựa như khi làm xiếc một loại

__ " Vì sao ngươi lại nói với ta chuyện này ?" Hạ Vũ lạnh lùng hỏi

__ " bởi muốn ngươi biết, tiếp theo chúng ta nên làm gì..."

__ " Theo ngươi ?"

__ "Đem nhóm ngoại môn đệ tử diệt sạch..." Sở Kì Bá mắt lạnh nhìn về phía kia mười người, tựa như điều hâu từ trên cao nhìn thấy đàn gà con. Hạ Vũ biết hắn muốn làm gì lúc này, chỉ một chữ : " đánh"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghênh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Bạch Kỉ Hiếu

__ " Sở Kì Bá, đợi một chút..."

Hạ Vũ nhìn Sở Kì Bá xuất ra cây dù, biết hắn chuẩn bị công kích nhóm ngoại môn đệ tử, vội vàng gọi hắn trở lại

__ " Có chuyện gì vậy, không phải chúng ta đã nói hết rồi sao. Trước hết xử lí đám ngoại môn đệ tử, sau mới tới nhóm của Lan Băng Băng..."

__ " Ta biết, nhưng ngươi cũng quá coi thường người rồi đi..."

Hạ Vũ tròn mắt nhìn Sở Kì Bá. Hắn đích thực là kẻ quá cuồng vọng. Một nhóm người nếu như tầm thường, há lại có thể trụ vững được tới tận bây giờ sao ?

Sở Kì Bá nhìn biểu cảm của Hạ Vũ, cuộn lại cây dù, đập đập lên tay

__ " Hạ Vũ, ngươi có phải quá là rụt rè nhút nhát không. Ta và ngươi đều có thể xem thấu tu vi của bọn họ, kẻ cao nhất chính là Bạch Kỉ Hiếu, tu vi mới vừa tiến vào luyện khí tám tầng, rõ ràng linh khí còn chạy vờn quanh, hiển nhiên là mới đột phá"

_"Hắn tên là Bạch Kì Hiếu sao?" Hạ Vũ neho mày, thốt ra câu hỏi

_"Đúng vậy, có vấn đề gì sao?"

_"không có vấn đề mới chính là vấn đề. Một ngoại môn đệ tử, lại có thể tu luyện tới mức này, lại am hiểu âm dương ngũ hành, kết hợp chúng hết sức thuần thực. Ta có thể khẳng định hắn còn giữ lại một tay..."

_"A ha, nếu sợ thì đứng đây nhìn đi, xem ta phá trận. Người nghĩ ngoại môn đệ tử có cái gì tốt chứ..." Sở Kì Bá cười khẩy cái, nhìn Hạ Vũ đầy khinh miệt

_"Được..." Hạ Vũ bị hắn làm tức cho nghẹn lời, tay chỉ có thể chỉ hắn, ngoài ra không biết nói cái gì

_"Ta cho người mở rộng tầm mắt..."

Nói rồi, Sở Kì Bá nhún chân, đem cả thân hình bay vọt lên trên, đồng thời đem chiếc dù mở ra. Chiếc dù vừa mở, một luồng ánh sáng lấp lánh tỏa ra, bao trùm lên người hắn, tạo cảm giác như cách li với bên ngoài bởi một lớp kính trong suốt vậy. Đây hiển nhiên là lớp bảo hộ đi.

_"Hừ, người nghĩ ngũ hành tương sinh tương khắc lại dễ dàng đối phó như vậy sao. Ta chờ coi người chặt vật như thế nào..."

Hạ Vũ hừ lạnh một tiếng, tung một cước đem mình bắn đi ra xa. Nếu như hắn muốn thể hiện, hãy cứ xông lên thôi, ta hãy làm một kẻ mặt dày ăn theo mà đoạt danh ngạch.

Thiếu niên a, chính là giai đoạn của sự bông bột nông nổi, muốn thể hiện bản thân ra ngoài cho mọi người tán thưởng. Hạ Vũ nàng cộng cả hai kiếp vào cùng nên là đã hiểu rất rõ. Bất quá, trước khi tránh đi, nàng vẫn ngược lại, nhìn về phía người kia, Bạch Kì Hiếu, hắn nhất định có bí mật...

Sở Kì Bá cười khẩy, Hạ Vũ này suy nghĩ thật sự quá giống hắn, làm sao một thiếu nữ mới có hơn mười lăm tuổi lại có thể suy tính nhiều đến như vậy. Nàng ta nói Bạch Kì Hiếu am hiểu âm dương ngũ hành, như thế chính nàng ta cũng sẽ biết một hai về nó.

Nàng ta nói Bạch Kì Hiếu có bí mật, vậy nàng ta cũng không kém đi đâu. Đối với bản thân, để có thể suy nghĩ góc cạnh như hôm nay, hắn đã đánh đổi, vấp ngã không biết bao nhiêu lần.

Tóm lại, đối với thiếu nữ này, hắn có khẳng định nàng ta không đơn giản như vẫn thể hiện ra. Nếu so sánh với kia Lan Băng Băng luôn biết tạo ra vỏ bọc hoàn hảo, dùng tất cả điểm tốt để giải quyết hết thảy thì thiếu nữ này lại ngược lại, vơ vết điểm xấu làm vũ khí riêng. Tuy nhiên, chẳng phải còn có câu, người xấu thường sống rất dai dẳng, phần lớn lại là kẻ cười sau cùng sao...

Sở Kì Bá lắc đầu, mặt lạnh đi, đem linh khí truyền chạy dọc cơ thể. Chiếc dù lúc trước trong suốt, bỗng chốc trở nên cuộn trào sắc đỏ, lại một nháy mắt trở nên hùng hực như ngọn đuốc, từ xa nhìn lại tạo cho người ta vô thức nghĩ rằng đây là một phiên bản nhỏ của mặt trời. Hạ Vũ từ xa nhìn lại, vuốt vuốt mấy lọn tóc. Quả thật nhìn tới thấy thế nào cũng không phù hợp giữa gương mặt lạnh lùng và pháp quyết, bất quá cảm giác này cũng không tệ. Hắn là thực sự đánh tới rồi.

Bạch Kì Hiếu ở chính giữa, nhìn Sở Kì Bá trên cao, hùng hực như mặt trời thì con người co rụt lại. Lúc trước quả thật là tính toán đem Hạ Vũ đẩy xuống lôi đài, sau đó từng bước loại bỏ dần đám nội môn đệ tử, được người nào hay người đó.

Ấy vậy mà không biết vì sao, Sở Kì Bá lại nhảy ra chen ngang, cùng phe với nàng ta. Nói thật, lấy sức mười người hợp lại đối phó một gã luyện khí thập cường đã là quá sức lúc này bởi ít nhiều gì cũng đã trải qua hai trận đấu rồi, lúc này lại nhiều lên gấp hai.

Nhưng nếu so sánh ra, đấu với hai kẻ này vẫn tốt hơn nhiều lắm so với đấu cùng trúc cơ. Như vậy, đã đâm lao thì đành phải theo lao thôi...

_"Mọi người, dàn trận. Sở Kì Bá mệnh hòa, ba người hệ thủy lùi vào giữ tấn công, còn lại tất cả cùng nhau tạo thành lưới phòng hộ. Cẩn thận, người này tu vi so với hai nhóm vừa rồi, cường đại hơn nhiều lắm..."

_"Đã biết..." Chín người còn lại nghe Bạch Kì Hiếu nói, đều gật đầu đồng ý. Bọn họ đi được xa như vậy cũng là nhờ đến một phần lớn ở Bạch Kì Hiếu. Mỗi người một mục đích, họ chỉ là muốn thượng lôi đài, thể hiện hết mình, cũng đã xác định vô pháp cướp tới tay danh ngạch.

Tuy nhiên, không thể chỉ vì biết trước sẽ không đi đến đâu mà không cố gắng nữa, chẳng phải ít ra bây giờ họ đã có một cơ hội khác tốt hơn chuyện này là tiến vào nội môn đệ tử ư...

_"Tương sinh tương khắc, hay lắm. Bất quá Bạch Kì Hiếu à, người biết một mà không biết mười, khi đối mặt với tuyệt đối sức mạnh áp đảo, mọi thứ chính là vô nghĩa..."

Sở Kì Bá ở trên cao nói xuống, tựa như một vị thần đang tuyên phán số mệnh cho kẻ bên dưới. Sau đó hắn đưa hai tay ra phía trước, tạo thành một tam giác, mắt nhắm nghiền, miệng lầm bầm pháp quyết. Cùng với đó, chiếc dù quanh càng ngày càng nhanh, phía lớp thủy tinh bao bọc dần dần tách ra một lỗ nhỏ sâu hoắm, đen ngòm không biết bắt đầu, kết thúc ở đâu, sau cứ lớn dần lên mãi. Hạ Vũ từ xa nhìn lại, mặt tái đi, nàng còn có thể cảm nhận được một vài tia chớp nhỏ nhỏ thì thoáng bắn ra bên ngoài.

Mọi người ở đây cũng im bật nhìn trên bầu trời sự kết hợp của đỏ và đen. Nó tạo cho người ta cảm giác bất an, nguy hiểm đến nghẹt thở

_" Mau dần trận chống đỡ, nhanh..." Bạch Kì Hiếu hô to

_" Chống đỡ, hừ, muộn rồi... Nhật Quang Dạ Chiếu, sát..."

Hạ Vũ sững sờ, "Nhật quang dạ chiếu", đây là một trong các võ học tuyệt kỹ của gia tộc nàng, hấn làm sao lại biết được?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Cùng Ta Chứ ?

"Chống đỡ, hừ, muộn rồi... Nhật Quang Dạ Chiếu..."

Sở Kì Bá cười khẩy, mặt lạnh lùng nhìn đoàn người bên dưới đang run rẩy bên dưới, bất quá lại không một ai rời đi vị trí của mình. Điều này làm hấn có chút ngạc nhiên. Nếu như chúng muốn thử, vậy được rồi, hãy ném thử sự lợi hại của chiêu thức này đi.

_" Sát cho ta..."

Sở Kì Bá gầm lên một tiếng, từ vòng tròn đen ngòm đột nhiên rung động, ánh điện chạy xẹt ra vô số, người nhìn qua còn thấy sóng sánh ánh sáng tới rợn người. Ngay sau đó, vòng tròn uốn éo tựa như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, lại tự nhiên mở rộng, co dần lợi hại hơn.

Hạ Vũ nhìn cảnh này, tim đập thành thịch, càng ngày càng kinh hãi. Sở Kì Bá đến cùng từ đâu lấy được tới tay chiêu thức "Nhật Quang Dạ Chiếu", hơn nữa bắt đầu luyện tập từ bao giờ mà đạt được trình độ như thế này.

Không thể nào nói hấn lộn xộn tìm được trong đám binh thư tàn cuộc của cuộc tàn quét Hạ gia cùng Phượng gia mười lăm năm về trước được, bởi những thứ thuộc về trấn trụ gia tộc luôn được truyền thừa mà không bao giờ được viết ra trên trang sách.

Với lại Hạ gia cùng Phượng gia chính là hai cái gia tộc đặc biệt, đương nhiên công pháp cũng theo đó mà rắc rối, lòng vòng. Nếu như không có một người nào đủ thông thạo chỉ dạy, hoặc truyền thừa không tới tay, có thể khẳng định mười phần thất bại...

Hạ Vũ lục lợi trong truyền thừa về Nguyệt Quang Dạ Chiếu. Công pháp này chính là thiên giai công pháp, một trong mười tuyệt kỹ của Phượng gia, cả thể chia làm chín giai, mỗi giai lại có ba cửa ải.

Theo như những gì nàng biết, Sở Kì Bá là đã tu luyện đến nhị giai rồi. Điều này rất là không bình thường, nàng sẽ phải tìm hiểu cho ra bằng được. Rất có thể từ đó sẽ tìm ra được nhiều lắm điều bản thân ngay cả đã đọc qua "Một đường tiên lộ" cũng không hề biết...

Vòng tròn uốn éo, kéo căng ra, sau đó đột nhiên từ từ xuất hiện kẽ nứt. Ban đầu rất nhỏ, nhưng chớp mắt lại rào rào tách ra, tựa như giọt nước tràn li một dạng.

Các vết nứt đem vòng tròn biến thành hàng trăm ngàn hạt nhỏ, đồng loạt bắn về phía kẻ dưới. Hạ Vũ biết nếu như mười người ngoại môn đệ tử định lấy tương sinh tương khắc để đầu, thì Sở Kì Bá lại dùng tới Nhật Quang Dạ Chiếu, chiêu thức vốn là dựa trên sự mô phỏng sức ép của phản phệ trong chiêu thức, xoay nó về phía kẻ địch, sức căng nhiều phản phệ cũng càng mạnh, chẳng phải sao. Như vậy, giữa hai cái này, cái nào nguy hiểm, vượt trội hơn mọi người đều rõ đi.

Quả nhiên, từng đợt mảnh nhỏ dày đặc bắn ra, đem ánh hào quang do sáu người phía dưới đánh tới âm đạm. Hạ Vũ nhìn vậy, lắc đầu, có lẽ sẽ không thể trụ vững lâu được nữa rồi, sức của sáu người này gộp lại cũng không thể nào là đối thủ của Sở Kì Bá.

Đây có lẽ mới chỉ là màn mở đầu thôi, nếu như hấn dùng hết sức lực, có lẽ nhất kích đem tất cả đánh bay xuống lôi đài

Bạch Kì Hiếu đứng ở trung tâm, đương nhiên sẽ là người cảm nhận hết thấy một cách rõ ràng nhất. Hấn biết nếu cứ phòng thủ mà không tấn công cũng không khác gì ngồi chịu chết. Vì vậy, một bên an ủi sáu người cố gắng, một bên chỉ huy ba người mạng thủy liễu mạng tấn công. Tuy nhiên, tất cả những đòn đủ lớn đủ nhỏ, dù đơn giản hay phức tạp, một khi bay tới ánh hào quang phản chiếu của chiếc dù, đều vô thanh vô thức biến mất, giống như muối bỏ bể một dạng.

Hạ Vũ nhìn nhóm mười người, không khỏi trầm trồ khen ngợi. Có lẽ họ là anh em thân quen, cũng có thể là vì danh ngạch mà kết nối lại, nhưng không ai có thể phủ nhận bọn họ rất dũng cảm, can trường cùng nghiêm túc, dù cho cảm thấy thất bại ngay trước mắt cũng không chịu lùi.

Điều này khiến Hạ Vũ nàng phải thần phục, ngưỡng mộ cùng ngưỡng nung khi so sánh. Là một người hiện đại xuyên không, bản thân phải nên càng phải can trường mới phải. Nàng quyết định rồi, mười người này nàng là muốn kết giao, nhất là kia Bạch Kì Hiếu.

_" Tốt lắm, đùa đủ rồi, kết thúc thôi..."

Sở Kì Bá tách hai tay, giơ lên bầu trời. Các viên cầu nhỏ đang lao về phía mười người bên dưới, chợt khựng lại, tựa như bị lực hút mãnh liệt nào đó mà

quay ngược trở về tay Sờ Kì Bá, lấy tốc độ chóng mặt tái tạo lại vòng tròn đen ngòm ban đầu. Hắn nhếch mép một cái, đem quả cầu này ném xuống dưới, tay còn lại nhanh chóng tạo ra một quả cầu khác...

Lớp hào quang của mười người bên dưới không hiểu sao tự nhiên cường thịnh lấp lánh đứng lên. Hạ Vũ nhíu mi, đây không phải là họ đem toàn bộ sức lực cho đợt bảo hộ này chứ?

Quả cầu đen chậm chạp di chuyển xuống, tựa như để cố ý để người ta chuẩn bị hết thảy, nhưng cho dù thế vẫn khiến mười người trong cuộc tìm đập chân run, áp lực đến trắng cả mặt. Không chỉ họ, mọi người đều nhìn chăm chăm, nín thở theo dõi

_"Chiêu thức này là gì vậy?" Lịch Thừa Bàng rất đúng dịp đưa ra câu hỏi cho Thiên Kiếm Kì

_"Ta không biết, có thể do hấn cơ duyên..." Thiên Kiếm Kì mặt âm trầm trả lời

Lịch Thừa Bàng rất không hiểu chuyện, cười cười rung đùi

_"Cơ duyên thật lớn...haha"

Bên dưới, một khối quả cầu chậm chạp tiếp xúc với lớp bảo hộ của mười người, tạo cho ta cảm giác hòn đá vất xuống mặt hồ lắng đọng, ầm ầm rung động, các sóng xung động đánh bật ngược khiến các thanh gỗ chắn đều bị đánh bay, ngay đến bản thân Hạ Vũ cũng bị đánh lùi ba bước, người ngoài cuộc còn như thế nói chi đến kẻ trong cuộc. Lớp cát bụi tan đi, chỉ còn hiện ra độc nhất một người ở trung tâm: Bạch Kì Hiếu

Hạ Vũ trợn mắt, nhìn cảnh hồ sâu bị đánh lở xuống, nhóm mười người có tới chín bị đánh bay khỏi lối đài, chỉ còn duy nhất Bạch Kì Hiếu đứng ở trung tâm, tuy có chút xước sát chảy máu, nhưng có thể khẳng định, hấn bây giờ linh lực vẫn rất tốt. Lúc trước khẳng định hấn còn để lại một tay chỉ là phỏng đoán, nhưng lúc này lại hiển nhiên là sự thực, hãy nhìn ba lá cờ nhỏ quay quanh hấn thì biết, có thể tránh khỏi nhất kích kia phần nhiều có lẽ là nhờ vậy.

Sờ Kì Bá bay trên cao mặt âm trầm

_"Được, rất tốt, để xem người trụ vững tới khi nào?"

Nói rồi đem quả cầu tiếp theo ném về phía Bạch Kì Hiếu. Hạ Vũ thấy vậy, nhón chân bay ra, chính là lúc này đây... Chớp mắt, nàng đã đứng trước mặt Bạch Kì Hiếu, đem linh khí dần đều cơ thể, lại ẩn dấu sức mạnh của Phượng hồn nơi đầu móng tay, nghênh ngang đón tiếp.

_"Tại sao người lại đứng đó?"

Quả cầu rời khỏi tay của Sờ Kì Bá, hấn mới nhận ra không biết Hạ Vũ làm sao lại ở đó. Hơn ai hết ở đây, hấn hiểu uy lực của chương phong này là như thế nào, dù thiếu nữ kia tu vi có ngang ngửa bản thân cũng khó lòng mà đỡ được.

Hạ Vũ trực tiếp bỏ qua câu hỏi của Sờ Kì Bá mà quay lại đằng sau

_"Cùng ta chứ?"

Bạch Kì Hiếu nhìn thiếu nữ nhỏ bé trước mặt, nhưng giọng điệu lại không có mềm yếu chút nào. Người này không xinh đẹp, nhưng thắng ở sự tự tin cùng tươi trẻ. Không hiểu sao, ở thời khắc khó khăn này, bỗng một người đứng ra về phía mình, tạo ra sự rung động không hề nhẹ...

_"Nếu qua được kia chương pháp mà chúng ta còn đứng trên lối đài, chúng ta sẽ..."

_"Được, một lời đã định..."

Hạ Vũ nói xong, vươn mình về phía trước, đồng thời đưa tay ra...đến đi...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Mượn Dao Giết Người

_"Được, một lời đã định..."

Hạ Vũ nói xong, vươn mình về phía trước, đồng thời đưa tay ra, từ năm ngón tay xuất hiện năm sợi tơ ánh bạc, lấp lánh. Các sợi tơ vừa xuất hiện, rất nhanh thu lại trở về, cuốn chặt lấy các đầu ngón tay, nhìn xa tựa như được giáp bạc

_"Đến rồi, chín...tám...bảy..."

Hạ Vũ nhìn quả cầu, mắt không chớp, đếm từng giây trôi qua.

__ "Hạ Vũ, ngươi tính cái gì vậy, định thể hiện cái gì ở đây?" Sở Kì Bá từ trên không, cao cao tại thượng nhìn xuống

__ "Ta cũng muốn hỏi ngươi câu đó, ngươi đang tính làm cái gì vậy?"

__ "Ta muốn giải quyết xong hết thảy, cuối cùng sẽ chỉ có chúng ta và nhóm Lan Băng Băng đấu đấu. Những người không có tác dụng hẳn là nên cút xuống phía dưới, tránh cản đường của chúng ta..."

__ "Ngươi nghĩ vậy thật ư?" Hạ Vũ nhăn mặt

__ "Đúng vậy, thử nhìn đi, chỉ có một chiêu thức cũng đỡ không nổi rồi. Ngươi như vậy còn có tác dụng gì nữa?"

__ "Nếu ta giúp hấn phá giải chiêu này, ngươi chấp nhận hấn vào đội chứ?"

__ "Ngươi...ha ha...ngươi cũng quá tự tin rồi. Nếu như ngươi đỡ được, tốt thôi, không chỉ ta sẽ chấp nhận hấn, mà chuyện sau này khi tiến vào hoàng gia bí cảnh ta sẽ nhất nhất nghe ngươi. Tuy nhiên, ngươi nên suy nghĩ lại một chút đi..." Sở Kì Bá nhướn mày, ngụ ý rất rõ ràng đừng xen vào

__ "Hừ, bỏ ra chút sức lực mà lấy được cái hứa hẹn này coi như là đáng giá. Nhớ nhé..."

__ "Chút sức...ha ha...được...được...ngươi tốt...ta chờ xem ngươi đỡ thế nào..." Sở Kì Bá nghe lời Hạ Vũ ,bị chọc cho tức đến bật cả cười. Cô gái này cũng không quá thâm trầm như bản thân nghĩ, cũng chỉ là thích khoe khoang, không biết bản thân ở đâu một loại thôi. Chỉ hấn mới biết được sức tàn phá cùng độ nguy hiểm của "Nhật Quang Dạ Chiếu" như thế nào. Không phải thế tại sao suốt mười năm qua hấn cũng mới chỉ bước vào tới nhị giai chứ ?

__ "Một lời đã định...xem đây..."

Hạ Vũ mỉm cười, không nghĩ tới lần nhảy ra này lại thu hoạch được nhiều như vậy, bản thân không chỉ kết giao được với Bạch Kì Hiếu, lại còn được Sở Kì Bá hứa hẹn. Tốt, rất tốt. Còn đối với việc đối phó kia viên cầu đen ngòm đang chậm chạp tiến tới cũng sẽ không phải quá khó. Sở Kì Bá a, ngươi không biết thách đấu cùng ai rồi, ngươi nghĩ đem chiêu thức đày hòm nhà người ta ra dọa chủ nhân của nó sao, thực tế sao ?

Đúng vậy, sở dĩ Hạ Vũ tự tin mười phần đánh bay kia chiêu thức, bởi trong truyền thừa viết lại tốt lắm. Quả cầu này tựa như trái bom hẹn giờ một dạng, được người tung ra sau khi tính toán khoảng cách địch nhân mà xuất ra. Nói thế nghĩa là một khi ra khỏi tay, tựa như đạn ra khỏi nòng, ngay cả chủ nhân cũng không cách nào thu lại được. Đây cũng chính là lí do vì sao Sở Kì Bá nhìn thấy Hạ Vũ lao vào cũng không có ý định cản trở... "Nhật quang dạ chiếu" tăng từng giai thì tốc độ cùng sức mạnh của ám cầu cũng tăng lên gấp bội, tới được cảnh giới cao nhất có thể nhanh ngang với ánh sáng, không người chống đỡ được. Hạ Vũ vì vậy cũng thở phào, may mắn Sở Kì Bá mới luyện tới nhị giai, tốc độ xem ra vẫn rất chậm..

Hạ Vũ biết bản thân phải làm gì, ấy chính là trước khi ám cầu tới chỗ mình, phải đem nó chuyển hướng ném sang một chỗ khác. Hạ Vũ cười hết sức vui vẻ, lại xen chút gian tà, nhóm Lan Băng Băng có lẽ nhàn rồi quá rồi, kiếm chút việc cho họ làm cũng không phải rất tốt sao. Vì vậy, không kiêng dè, nhón chân bay lên ngang song song với ám cầu, vươn cánh tay nắm đầu bọc tơ bạc, vận dụng linh lực mang sự hùng hực cháy của Phượng hồn truyền cho ám cầu, đồng thời xoay vòng góc bắn về phía nhóm dưới kia. Ám cầu được Hạ Vũ bí mật tiếp thêm cho linh khí, tựa như hồi sinh một dạng, lấy tốc độ nhanh gấp bội, lao vun vút về phía Lan Băng Băng

__ "Không tốt, mau tề ra pháp bảo thủ hộ..."

Lan Băng Băng là người đầu tiên cảm giác được độ nguy hiểm của ám cầu, vì vậy cũng không thể ngồi yên được nữa. Nếu như chỉ riêng nàng, chỉ cần nháy mắt là trốn thoát khỏi rồi. Bất quá như thế bốn người còn lại sẽ ra sao, năng tiếp đó sẽ ra sao. Nói như thế nào, trận đấu này cũng chưa phải chấm hết mọi chuyện, nàng còn cần họ giúp rất nhiều khi tiến vào bí cảnh kia

Lan Băng Băng xuất ra một cây sáo ngọc. Hạ Vũ vừa nhìn thấy,mắt co rụt lại,đây là "Lăng Liên Tiêu",là thứ mà nàng ta dùng khi tiến đánh đại ca. Thật không ngờ...

__ "Xếp trận, lấy ta làm trung tâm..."

Lan Băng Băng hét một cái, bốn người xung quanh rất ăn ý, phân chia ngồi bốn góc tạo thành một hình vuông, mắt nhắm nghiền, hai tay đưa ra phía trước

__ "truyền linh lực?"

Bạch kì Hiếu không biết từ khi nào đã bay tới bên Hạ Vũ, cũng chăm chú dõi theo nhóm người nội môn đệ tử kia. Nói thực, hấn tới giờ cũng không nghĩ tới người thiếu nữ này nói chống đỡ được, lại là kiểu chống đỡ dạng này, không trực tiếp phá bỏ mà là đem củ khoai nóng vắt sang cho kẻ khác thôi. Tuy nhiên, điều này cũng làm hấn nhìn lại với con mắt khác, chưa kể tới người có năng lực ném được, mà nhiều hơn còn là ở đầu óc tính toán nhanh nhạy, giữa được và mất trước một sự việc. Tóm lại qua đây, hấn cảm thấy hợp lực cùng Hạ Vũ tiểu cô nương này cũng không phải không được.

__ "Đúng vậy, với linh khí của bốn người truyền cho, Lan Băng Băng tu vi ngay lập tức có thể nhảy lên tới trúc cơ trung kì..."

Hạ Vũ mày nhíu thật chặt. Trăm tính vạn tính lại không tính ra được bốn người này đem linh lực truyền cho Lan Băng Băng. Lúc trước chỉ dựa vào trúc cơ sơ kì thôi, bản thân một thành thắng cũng chưa dám chắc được. Nếu như lại nhảy lên một cấp nữa, vậy cũng đừng nên bàn nữa. Định mượn dao giết người, không ngờ giết không được lại còn bị thương...

_"yên tâm đi, họ truyền linh lực, không lẽ chúng ta không thể. Với lại, con người vốn ích kỉ, nguoi nghĩ bốn người bọn họ đem toàn bộ linh khí giao ra cho Lan Băng Băng sao. Đây thực là chuyện cười hay nhất ta từng nghe..."

_"Vậy..."

_"Lan Băng Băng đỡ được xám cầu là chuyện chắc chắn. Nhưng đi qua, nàng ta cùng lăm cũng chỉ có thể là trúc cơ sơ kì đỉnh phong là may mắn lắm rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Hợp Sức

_"Lan Băng Băng đỡ được xám cầu là chuyện chắc chắn. Nhưng đi qua,nàng ta cùng lăm cũng chỉ có thể là trúc cơ sơ kì đỉnh phong là may mắn lắm rồi..."

Hạ Vũ giật mình,quay lại nhìn Sở Kì Bá,cũng không biết hẳn tới nơi này từ lúc nào

_"Nói thì hay lắm. Nàng ta có thể nào cũng đã là trúc cơ. Cũng đừng nói là sơ kì đỉnh phong,mà ngay cả chỉ cần vừa bước vào trúc cơ thôi cũng đã là thứ cả hai chúng ta không đối phó được rồi..."

_"Nguoi không đối phó được sao...?" Sở Kì Bá không tin tưởng nhìn lại Hạ Vũ,thận tiện nghịch mấy lọn tóc đang bay bay trong gió của nàng

_"hừ,nguoi nghĩ ta là ai hả. Ta cũng không có nhiều bảo bối,tu vi dù sao cũng chỉ có luyện khí kì thôi..."

_"Haha, nhưng tại sao ta luôn cảm thấy nguoi vẫn còn rất rất nhiều thứ chưa triển lộ ra. Hơn nữa..."- Sở Kì Bá dừng lại, thôi không nhìn Hạ Vũ mà ngược ra phía xa -" Chẳng lẽ Lịch Thừa Băng không cho nguoi cái gì bảo bối sao. Nói ra ai tin được chứ..."

Hạ Vũ ghen hòng. Quả thực nàng chỉ là đồ đệ hờ của Lịch tiên bối thôi,được ngài ấy cho Thanh Linh Kiếm đã là tốt lắm rồi,bản thân cũng không thể mặt dày đi đòi hỏi được. Bất quá nói ra chuyện đồ đệ giả là không thể, cũng như nói bản thân không một chút gì bảo bối cũng chẳng thể khiến ai tin. Nếu như vậy trực tiếp bỏ qua đi.

Hạ Vũ nhìn Sở Kì Bá đầy thâm sâu

_"Nguoi nói cũng đúng. Chúng ta a,đến bằng này tu vi cũng nên có ra ba bốn món phòng hộ để đầy hòm,bí mật cũng càng ngày càng nhiều. Chẳng lẽ nguoi không sao...?"

Sở Kì Bá đang nhìn về phía xa xa nơi mấy lão hồ li đang ngồi,nghe thấy Hạ Vũ lời nói,mặt đột nhiên lạnh xuống. Lời nói này nghe ra vô tình chỉ là câu hỏi bình thường,nhưng hữu tâm một chút sẽ không phải như thế,mà Sở Kì Bá bản thân lại đúng là dạng thứ hai.

Bất lấy hai vai Hạ Vũ,kéo nàng lại gần, con mắt đỏ rực đầy hung dữ

_"Nguoi biết cái gì ư?"

Hạ Vũ nhú mày

_"Nguoi bị làm sao vậy. Hay là có tật giật mình. Mà phải thôi,ai không có bí mật. Yên tâm,yên tâm đi,nếu ta biết cũng không nói ra đâu..."

Sở Kì Bá nhìn chăm chăm Hạ Vũ,hai tay nắm chặt,ép mặt đối mặt tựa như cổ nhìn xem có điều gì không đúng ở đó. Nhưng những gì hắn thấy chỉ là một đôi mắt phượng to dài,làn mi cong vút,long lanh sáng sủa có thần. Nhìn vào đó,người ta như chìm vào một dòng sông trong suốt,biết bản thân sẽ chết đuối mà cũng không nguyên ý bước ra. Tại sao một người sở hữu một ngoại hình không lấy gì làm nổi trội lại sở hữu thứ làm vạn nhân mê hoặc như vậy. Đúng lúc này,Hạ Vũ vỗ tay lên vai hắn,làm cái lách mình lùi ra phía xa

"Ha ha,nguoi yên tâm đi,nếu ta biết bí mật của nguoi,cũng không dại gì đi nói ra ngoài,biết đâu được dùng cái đó đi trao đổi cũng kiếm được không ít thứ tốt đâu..."

Sở Kì Bá đang đắm chìm trong đôi mắt kia,nghe thấy lời của Hạ Vũ truyền lại,tựa như bị dội một gáo nước lạnh một dạng,guồng mặt sa sầm xuống. Đúng thế, hắn vẫn cứ là đánh giá quá cao người này rồi

_"Hừ,nguoi vẫn nên chuẩn bị đối phó với Lan Băng Băng đi..."

_"Đương nhiên,chỉ có điều dường như nguoi có chút quên rồi..."

_"Điều gì..." Sờ Kì Bá nhướn mày

_"Ta là đã được xám cầu nhé. Vậy nên ngươi cũng giữ lời hứa thôi..."

Sờ Kì Bá nghe vậy mới biết bản thân bị Hạ Vũ lừa gạt cho vào bẫy. Nhưng nói thế nào cũng không thể phản kháng, lời hứa cũng đã hứa rồi, chẳng qua là có chút kinh nghi, người thiếu nữ này làm sao, dùng cách gì mà lại có thể nhẹ nhàng đỡ được chiêu này như thế chứ ?

_"Yên tâm..."

Hạ Vũ nhếch miệng cười, không nói thêm gì cùng Sờ Kì Bá và Bạch Kì Hiếu nữa. Lúc này đây không chỉ có Lan Băng Băng cùng bốn người phía dưới căng cứng các dây thần kinh ra để đón đợi đối phó với xám cầu, mà ngay cả ba người bọn họ cũng trông ngón từng giây. Tất cả không cần nói bàn gì nhiều, bởi trong lòng ai cũng hiểu rõ, thời khắc xám cầu bị đánh vỡ là thời gian tốt nhất để tấn công.

_"Ba...hai...một...lên..."

Hạ Vũ nhìn xám cầu từ từ đổ ập về phía Lan Băng Băng, mà Lan Băng Băng cùng bốn người xung quanh cũng đem linh khí dồn ra. Cọ xát giữa pháp bảo cùng linh khí khiến cho cả loi đài sáng bùng, bắn ra những ánh sáng đôi khi còn kèm theo tàn cháy bay lơ lửng. Xám cầu không trụ được lâu nữa, người bên dưới linh khí tiêu hao thực là không đáng để nói tới. Bất quá...

Hạ Vũ nhếch môi mỉm cười, mắt lại đứng liếc tới phía dưới cũng đứng hành động y bản thân. Được a, cứ cười đi, lúc này đang cảm thấy xám cầu cũng chỉ như bong bóng thôi, cũng chỉ to lớn dọa người đứng không. Vậy hãy đợi đến khi nó nổ nhé, cảm giác cũng sẽ rất tuyệt. Hạ Vũ nhớ trong tiểu thuyết cũng không có cảnh này, nhưng thôi, chắc là do Sờ Kì Bá xuất hiện đi.

Lan Băng Băng một giây tiếp xúc với xám cầu, tưởng tượng sẽ có một trận đụng độ kinh hoàng, nào ngờ lại nhẹ nhàng như vậy, cứ như kiểu người dùng dao lớn ra cắt chỉ vậy. Chuyện này nếu vô tâm sẽ cho là chiêu thức chỉ lấy dọa người thôi, nhưng Lan Băng Băng có đánh chết cũng không thể tin vào cái đó được, Sờ Kì Bá xuất ra chiêu này là cái mà hẳn thực tâm đắc, nó lộ rõ trên từng cử chỉ, nét mặt. Lại nhìn bốn kẻ ngồi bên, dường như đều cười nhếch mép chăm biếm trước chiêu thức đơn giản này. Không được, có nguy hiểm rồi.

Lan Băng Băng vừa định hô to nói mọi người vững tâm, cẩn thận. Nào ngờ chưa kịp nói gì thì đã cảm thấy một luồng tê dại truyền tới, sau đó là tiếng tách tách như xé giấy vang lên. Xám mặt quay lại, thứ ập tới trước mắt nàng là một lỗ đen cuộn cuộn thâm sâu, xoáy tít các luồng gió, cuốn cả bốn người vào trong. Từng trận, từng trận gào thét, càn quét, nơi nào đi qua nơi đó bị đánh thục xuống một rãnh dài, đáng sợ là còn thấy lưu chút sáng của linh khí. Làm sao có thể, một cái luyện khí lại điều động được lượng lớn như vậy linh khí chứ, cả quả cầu này đều là linh khí.

Lan Băng Băng mất tái lại. Thứ đập vào cũng không chỉ có mỗi cơn càn quét của xám cầu, mà còn là hình ảnh nụ cười nhếch lên của Hạ Vũ. Nàng ta biết trước bản thân sẽ làm, cũng biết trước sự lợi hại của xám cầu, tính toán hết thấy, định ngư ông đắc lợi sao. Hừ, Hạ Vũ, ngươi tính toán tốt lắm rồi

_"Ra cho ta..."

Lan Băng Băng vỗ vỗ bên hông, sau đó ngồi xuống, một ánh sáng lờ lờ lên trước khi bị xám cầu đổ ập xuống che lấp đi. Hạ Vũ nhìn cảnh này, đồng tử co rụt lại, Lan Băng Băng dám đem miếng ngọc bội, là nàng ta bí mật lớn nhất ra dùng lúc này sao. Không được rồi

_"Sờ Kì Bá, Bạch Kì Hiếu, mau truyền linh khí cho ta, giúp ta mau chóng tăng lên tu vi. Một khi xám cầu nổ cũng là lúc Lan Băng Băng thoát ra. Ba chúng ta đơn lẻ không là nàng ta đối thủ...nhanh lên nào..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Cùng Tranh Phong 1

_"Sờ Kì Bá, Bạch Kì Hiếu, mau truyền linh khí cho ta, giúp ta mau chóng tăng lên tu vi. Một khi xám cầu nổ cũng là lúc Lan Băng Băng thoát ra. Ba chúng ta đơn lẻ không là nàng ta đối thủ...nhanh lên nào..."

_"Ngồi xuống đi..."

Lời của Sờ Kì Bá vang lên, quanh quẩn vọng lại. Hạ Vũ nghe vậy có chút ngỡ ngàng, tưởng còn muốn tốn thêm chút công phu, không nghĩ tới hai người này lại tự nguyện đồng ý. Nói như thế nào thì nói, một khi đem linh khí truyền sang cho Hạ Vũ, cũng chính là thời khắc họ từ bỏ đi tư cách tranh phong rồi. Nghĩ tới đây cũng khiến nàng cảm động, con mắt nhìn Bạch Kì Hiếu càng thân thiết, nhìn Sờ Kì Bá cũng bớt đi phần nào. Ngươi thử nghĩ một người từ bỏ cơ hội to lớn vì người, người không cảm động sao ?

Hạ Vũ trong lòng biến đổi, nhưng gương mặt cũng không có biểu hiện nhiều, cười cười một cái, sau đó yên lặng nhắm mắt chờ đợi. Ngay lập tức nàng cảm nhận hai bóng đen tiến lại gần, đem linh khí ép sát cơ thể nàng. Cảm giác này làm Hạ Vũ choáng ngợp, cảm giác như cả thân mình trở về với thời hồng

hoang, nhuộm trong tình hoa của đất trời. Các lỗ chân lông mở rộng, tựa như các lỗ xoáy nhỏ liều mình hấp thu lấy. Đã bao lâu rồi bản thân không được thỏa thuê như vậy. Các luồng chân khí sau khi được thanh lọc, tụ tập lại ở đan điền, khiến nơi đó mờ mờ ảo ảo như làn sương dày đặc. Cảm giác này thật tốt, thật tốt, tựa như Hạ Vũ có quá nhiều sức lực...

_"A..."

Hạ Vũ không kiềm chế được, hét lớn một tiếng, đem tinh cầu bao bọc bản thân phá vỡ, chưởng phong bắn ra khắp nơi, đem hai người bên cạnh là Sở Kỳ Bá cùng Bạch Kỉ Hiếu lúc này đang suy yếu, gương mặt trắng bệch bị đẩy ra xa, bắn xuống khỏi lôi đài.

Hạ Vũ nhìn bàn tay mình, nằng cảm nhận được rõ từng mạch linh khí róc róc trong các mạch máu, cuộn cuộn chảy không ngừng. Nhưng khi kiềm chế lại được, lại nhìn thấy Sở Kỳ Bá cùng Bạch Kỉ Hiếu vì bản thân mà suy yếu ngắt đi, mặt nàng tối sầm lại. Vừa biết ơn, lại vừa thấy có lỗi. Bất quá hãy biến cảm xúc đó thành hành động đi thôi, đem Lan Băng Băng hạ ngục, như vậy vừa vì mình, vừa vì bọn họ...

_"A..."

Tiếng hét này đột nhiên vang lên, kéo mọi người về phía còn lại của lôi đài. Sau đó, truyền đến một trận rung động, ngay cả những người ngồi trên đài cao cũng cảm nhận được. Xám cầu bỗng nhiên biến đổi, từ nội tại bên trong không ngừng truyền ra các sóng điện. Mỗi nơi sóng điện đi qua tựa như chiếc khoan một dạng, đem xám cầu đánh thủng một lỗ...

Lan Băng Băng hét lớn một tiếng, kèm theo đó là tiếng nổ lớn ầm ầm chấn động tai óc. Xám cầu bị vỡ, giống như một quả bom, không chỉ đào một hố sâu đi xuống mà xung quanh lân cận cũng bị càn quét, nghiền nát như bột.

Bốn kẻ đội Lan Băng Băng quả nhiên giữ lại một tay, nhưng áp lực xám cầu quá cường đại, đem tất cả bắn xuống dưới. Như vậy sau cùng trên lôi đài chỉ còn lại hai người, đứng là Hạ Vũ và Lan Băng Băng. Một người đứng dưới, một người lơ lửng trên không, một người không gì nổi bật và một người tựa như nữ thần. Hai bên, hai khía cạnh, đối lập nhau trên tất cả mọi phương diện...

Trên tháp cao, Hoàng Vi Việt đập tay xuống bàn

_"Làm sao có thể, nha đầu Hạ Vũ kia nhận linh khí chớp mắt đã tiến vào trúc cơ. Làm sao có thể chứ..."

_"Ha ha, người cũng đánh giá đồ nhi ta hơi cao rồi thì phải..." Lịch Thừa Bằng nhấp một ngụm trà, sau đó vuốt râu cười khoái chí. Bất quá không ai nhìn thấy một khắc kia kia lão nhìn Hạ Vũ, lại là cả sự thương yêu cùng lo lắng. Lão biết nàng đang cố gắng chống đỡ trong nguy hiểm

_"Đại trưởng lão nói vậy là có ý gì? Chẳng phải ngài nên vui mừng sao?" Hoàng Vi Việt biết bản thân luống cuống, vội ngồi xuống yên vị.

_"Lịch trưởng lão nói không sai. Hạ Vũ nha đầu chưa phải chính thức tiến giai. Lúc này đây, Vũ nha đầu đang cứng rắn ép tu vi tăng lên, hay còn gọi là "Ngụy trúc cơ". Có lẽ sẽ không cảm cực được lâu nữa..." Thiên Kiếm Kì không quay lại nhìn Hoàng Vi Việt mà mày nhíu chặt suy nghĩ, suy tính tất cả những gì hắn đã chứng kiến ngày hôm nay...

_"Hạ Vũ, muội cũng rất lợi hại, đem xám cầu ném về phía ta mà mắt cũng không chớp lấy một cái" Lan Băng Băng giọng nhẹ nhàng, nghe không hề thấy một chút trách móc, nhưng quả thật, so với trách móc còn tội tệ hơn nhiều lần.

Hạ Vũ bây giờ đã ở một cấp bậc khác, thứ gọi là mấy lời lẽ này cũng không có sức công phá, tổn thương nữa rồi. Nói thế nào hình tượng cũng chẳng còn gì để giữ nữa cả, có xấu thêm chút nữa cũng sao đâu

_"Băng tỷ à, muội không cố ý đâu. Tỷ cũng biết khi đó sống chết có tích tắc thôi à..."

_"Muội..." Lan Băng Băng nheo lại, không nghĩ tới người trước mặt lại có thể nói ra những lời như vậy. Chẳng lẽ nàng ta không quan tâm tới lời nói của mọi người sao?

_"Thôi, thôi, dù sao cũng chỉ là tiểu tiết nhỏ, không có gì. Bất quá giờ chỉ có hai ta trên lôi đài, đụng độ là không tránh khỏi rồi. Nói thật ta cũng không muốn cùng muội đấu đâu..."

_"Vậy tỷ chịu thua đi, coi như là nhường muội một lần. Tỷ ấy à, ai không biết đã tiến vào trúc cơ rồi chứ, như thế cần gì quả trúc cơ kia nữa đâu. Nhưng muội lại khác à..."

_"Muội..." Lan Băng Băng không nói được lời nào. Bất quá vì bảo trì hình dạng, nàng ta vẫn cố mỉm cười - "Ta thi đấu cũng không phải là vì mấy thứ đó..."

_"Vậy tốt rồi. Muội cũng như tỷ vậy. Ngoài viên trúc cơ đan ra, những thứ còn lại muội đều không cần. Hay là tỷ tỷ nhường muội đi" Hạ Vũ miệng thì năn nỉ, nhưng trong lòng cười khẩy, Lan Băng Băng a Lan Băng Băng, xem người trả lời sao

_"Ta thi đấu là chuyện nhất định không thể thay đổi. Điều này không chỉ thể hiện bản thân ta nỗ lực mà còn là mặt mũi của sư phó ta..."

"Sư phó" người, đó không phải là Thiên Kiếm Kì sao, định lôi hắn ra chèn ta một đầu sao

_"Bất quá viên trúc cơ vào tay tỷ có chút lãng phí rồi..."

_ " vậy đi, ta nhường muội ba chiêu. Muội thấy sao ?"

_ " Cảm ơn tỷ, vậy muội cũng không khách khí nhé " Nhật quang dạ chiếu"..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Cùng Tranh Phong 2

" Cảm ơn tỷ, vậy muội cũng không khách khí nhé " Nhật quang dạ chiếu"..."

Hạ Vũ mỉm cười, nhún chân bay lên cao, đem Thanh Linh Kiếm tựa như một bệ đỡ vững chắc mà đứng song song với Lan Băng Băng. Hai tay dang rộng ra, sau đó từ từ chuyển về trước ngực, tạo thành hình tam giác nhỏ. Mắt chỉ nhắm một chút, sau đó mở ra, lóe lóe ánh sáng. Nếu người chú tâm, tinh tế một chút sẽ nhận ra hành động của Hạ Vũ trôi chảy hơn Sở Kì Bá không chỉ một lần.

Đúng vậy, Hạ Vũ sử dụng chính là chiêu thức của gia tộc mình, thứ mà Sở Kì Bá đã dùng qua. Đừng nói tại sao nàng ngu ngốc đem ra đây sử dụng mà không sợ lộ, bởi rất đơn giản, nàng không phải người đầu tiên sử dụng ra. Nếu có ai hỏi, vậy hãy để cho người đó trả lời đi. Nàng quả thật cũng không tin ngoài Thiên Kiếm Kì ra, ai có gan đi tra hỏi Sở Kì Bá. Nhưng hẳn sẽ không tra hỏi đâu, bởi hẳn mặt mũi sẽ không cho phép truyền ra tin, sư phó còn không biết đệ tử mình tu cái gì công pháp, vậy thì còn quản ai. Mà hơn nữa với cá tính này, phần nhiều sẽ cho là Sở Kì Bá cùng Lịch tiên bối thông đồng đi thôi...

Lan Băng Băng nhìn thấy Hạ Vũ chiêu thức thì mắt co rụt lại. Được thôi, nàng là suy đi tính lại, dù Hạ Vũ có mau chóng tăng lên tới nguy trức cơ cũng sẽ không xuất ra được cái gì chiêu thức lợi hại, bởi điều kiện kiên quyết tạo nên sức ép cho một chương phong đó là linh lực. Lại thật không ngờ ngay mở màn, Hạ Vũ kẻ kia đã tung ra lực lượng lớn như thế. Nhìn nhìn kia đen đặc quả cầu, tuy không to lớn khủng bố như của Sở Kì Bá tạo ra, nhưng lại tạo ra áp lực kinh người.

Nó khiến cho Lan Băng Băng dè chừng, có cảm tưởng đây mới là chân chính chương pháp đó, được cô đặc, tích lũy, là từ chính tông đi ra chứ không phải ở một đường ngang ngã rẽ. Thêm nữa, bản thân vừa mới chặt vật đi ra, dù bên ngoài tỏ ra tốt ra sao nhưng chỉ có bản thân mới hiểu đã đánh đổi bao nhiêu, thứ nhất chính là đem bạch ngọc ra dùng trước trăm ngàn con mắt. Bản thân tính toán rất tốt khi xảm cầu ập xuống mới dùng, nhưng không thể khẳng định mấy lão hồ li trên kia không thấy gì. Chuyện này để sau thi đấu nên thành thực với Thiên trưởng môn, nàng biết hẳn sẽ không tranh giành gì với mình mà có lẽ sẽ ra sức bảo hộ. Không phải gì cả, chỉ là nàng chắc chắn thế...

Hạ Vũ mỉm cười. Lan Băng Băng a, lúc trước thoát khỏi xảm cầu, người liễu lĩnh đem bạch ngọc ra dùng, vậy lần này đối phó với của ta, người lấy gì chống đỡ.

_ " Lên cho ta..."

Hạ Vũ quát một tiếng, đem quả cầu đen đặc, lớn không quá một nắm tay tung về phía Lan Băng Băng. Xảm cầu như đạn ra khỏi nòng, lao vun vút về phía đối phương.

Lan Băng Băng dù sao cũng trải qua một lần, biết cái này nguy hiểm nhất không phải là lúc tiếp xúc, mà chân chính nguy hiểm khi nó phát nổ. Thứ phản phệ này cho dù nàng lúc này cũng không thể tự tin tránh thoát mà không hề sút mẻ gì. Vì vậy thay vì chính diện, vậy nên thử đi đường vòng xem sao.

Lan Băng Băng rất chuẩn xác, né tránh mũi tiến công của hắc cầu, thuận tiện một kích bay lên trên cao, đem Bạch Liên tiên ra, đưa lên miệng bắt đầu ngâm nga

Không tốt, Hạ Vũ thầm kêu không ổn. Bạch Liên tiên cũng là một dạng tiên khí, một trong ngũ đại pháp khí của Lan Băng Băng, chỉ cần thổi nó sẽ đem không gian cô đặc, ngưng trệ, ngay cả linh khí cũng không ngoại lệ. " Nhật quang dạ chiếu" lấy tốc độ làm nguy hiểm tới tấp, rơi vào như vậy không phải là lãng phí hết công sức rồi sao ?

Quả nhiên, tiếng tiêu vừa vang lên, đem không gian như bị đè nén xuống, tựa như một bàn tay vô hình đang nắm chặt tất cả, mặc cho có vùng vẫy cũng sẽ bất lực nằm im. Hắc cầu cũng không ngoại lệ, tốc độ giảm xuống không phải chỉ có một lần.

Nếu như khi trước, tiến tới nơi Lan Băng Băng cũng không quá lâu, thì giờ này khoảng thời gian đích xác là một vấn đề lớn. Mà bản thân thực sự không thể nào chạy theo được, phải biết tạo ra nó linh khí tồn đã rất lớn, nhưng duy trì cùng điều khiển lại càng lớn hơn. Chính vì thế Sở Kì Bá sau khi tạo thành, ngay lập tức quăng ra mà vô pháp chi thị, cho nên Hạ Vũ mới có thể đi chuyển về phía đối phương. Nếu nói vậy, nên là tìm một cái gì đó thể vào thời

Hạ Vũ tay trái vẫn chỉ thì hắc cầu, tay phải duỗi ra, đem năm sợi len bạc từ năm ngón tay đồng loạt xuất ra, bắn thẳng về phía Lan Băng Băng. Đúng thế, chỉ cần tiếng tiêu không còn, không gian trở lại bình thường, mọi thứ đều trở lại.

Lan Băng Băng hiển nhiên nhìn thấy hành động của Hạ Vũ, cười khẩy một cái, năm sợi len cũng đòi phá giáp của ta sao. Vì vậy, tăng thêm lực đạo, thổi trong tiếng tiêu mang vài phần hung ác cùng sát khí. Tất cả đồng loạt tỏa ra, khiến cho tóc nàng bay tán loạn, áo trắng tung bay, lại lơ lửng trên không

trung. Từ xa nhìn lại, dung mạo tuyệt vời, khung cảnh tuyệt trần khiến ta ngỡ như không thực, ngay cả Hạ Vũ cũng bị mê hoặc.

Năm sợi bạc len bay tới gần Lan Băng Băng, chợt khựng lại như vương phải một tấm bình phong vững chắc, không tài nào tiến thêm được. Lan Băng Băng quả nhiên quơai vật, công thủ đều có thể tốt tới như vậy.

Hạ Vũ biết nếu chỉ đơn thuần như này thì không cách nào phá bỏ được. Vì vậy, bốn ngón tay phân chia mỗi cái một loại hơi thở của thần hồn, còn một ngón tập trung linh khí của bản thân, dùng cách Mễ Ty phá hàng động ngày nào để đối phó. Năm sợi tơ ngay lập tức biến đổi, lấy một sợi bạc làm trung tâm, bốn sợi khác phân chia xoay quanh, như một lưỡi khoan nhỏ ra sức công phá.

Hạ Vũ mỉm cười nhìn Lan Băng Băng. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn chính là giật mình ngơ ngác. Nàng ta đứng trên cao, nhú nhú mây, môi đỏ mọng đặt trên Bạch Liên Tiêu. Cảm giác này mỹ đến nghẹt thở...

Đúng lúc này, Hạ Vũ cảm nhận thấy có điều gì đó không ổn, có gì đó nguy hiểm đang tới, vội né mình sang một cái, thật không ngờ chỗ nàng vừa đứng một khắc trước đều ghim chặt bởi những ánh sáng nho nhỏ, sau đó chớp mắt liền biến mất. Đến giờ thì nàng đã hiểu không đứng ở đâu rồi. Cái quan trọng không phải là bị đánh lén, mà ở tại sao bản thân lại bị cuốn hút bởi vẻ đẹp của Lan Băng Băng. Nhìn nhìn xung quanh, đồng tử co rút lại, không lẽ Lan Băng Băng luyện mị thuật, hơn nữa giai cấp cũng không phải tầm thường? Không, cái này thực sự đi quá xa so với tiểu thuyết rồi. Rút cuộc điều đó vốn có hay có chuyện gì đang xảy ra...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghênh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Mị Thuật

Việc Lan Băng Băng luyện mị thuật Hạ Vũ thật sự rất bất ngờ, nói kinh ngạc cũng không quá, bởi nàng khẳng định trong "Một đường tiên lộ" chưa hề nhắc tới một lần.

Ở đó Lan Băng Băng chính là ngọc nữ, chinh phục hết thầy bằng tài năng và tấm lòng, nhưng sự thật đã dạy nàng nhiều lắm rồi, đừng chỉ dựa vào những gì đọc trên trang sách. Do vậy, chuyện này hãy cứ để sang một bên đã, nếu Lan Băng Băng có thời gian tung ra ám chiêu mà bản thân không hề biết, nghĩa là nàng ta còn chưa dùng hết sức.

Hạ Vũ tính toán, để hắc cầu phát huy được hết sức, bản thân lại phải khiến Lan Băng Băng không thể di chuyển được nữa. Bất quá điều này xem ra không mấy khả thi rồi, bởi vấn đề tiên quyết đó là linh khí của nàng không cho phép. Tuy nhiên, vẫn còn một cách khác nữa, Kì Lân thần hồn, hi vọng vào người vậy

Hạ Vũ điều khiển tay phải, co rút lại Kì Lân hơi thở, dồn nó sang phía bên hắc cầu. Đúng vậy, Kì Lân là đặc trưng cho thuộc tính nhanh nhẹn của tứ đại thần hồn, dùng nó vào lúc này thật đúng là vô cùng hợp. Nàng cũng không tin thần hồn không đối phó nổi với tiên khí, hơn nữa ở đây chênh lệch tu vi cũng không phải quá khó để vượt qua.

Quả nhiên hắc cầu được Kì Lân thần hồn tiếp sức, tình trạng đóng băng như được xóa bỏ, lấy lại tốc độ lao nhanh về phía Lan Băng Băng. Hạ Vũ hai tay, điều khiển tả hữu liên tiếp công kích.

Lan Băng Băng tuy từ trên cao thổi tiêu, bên ngoài thật sự nhẹ nhàng, nhưng chỉ nàng mới biết tài nào khó khăn. Việc cản trở hắc cầu thật sự đúng là như nàng dự đoán, so với Sở Kì Bá tạo ra nguy hiểm hơn nhiều.

Bây giờ đây cũng tái mặt đi khi bản thân dùng mọi cách đem "Bạch Liên tiêu" phát huy hết sức cũng không thể khiến nó dừng lại. Mà ngay bên cạnh không biết Hạ Vũ luyện cái gì công pháp, năm sợi len tưởng mềm mại mà cứng rắn như thép, thi nhau đâm phá lớp phòng hộ. Tình cảnh bản thân lúc này đúng là tiến thoái lưỡng nan, chọn né tránh thì chắc chắn không kịp lại với sợi bạc tơ, còn cứ đứng đây nào khác đứng im chịu trận?

_"Người đồ đệ thật sự ngoài sức tưởng tượng a" Thiên Kiếm Kì ngồi trên đài cao, mắt không rời trận đấu bên dưới, bỗng dung cất lên câu nói. Tuy nhiên những người xung quanh đều hiểu nó là dành cho Lịch Thừa Bàng

_"Chẳng phải sư phó tốt mới có đồ đệ tốt sao, haha..." Lịch Thừa Bàng vui vẻ nói. Mọi người xung quanh đều tròn tròn mắt, mím chặt môi, đem bản thân cố gắng như vô hình. Lời này cũng chỉ có Lịch Thừa Bàng mới dám nói ra, nó chẳng khác gì châm biếm Thiên trưởng môn cùng Lan Băng Băng sao...

_"Cũng đúng, bất quá còn có một câu, người cười cuối cùng mới là kẻ thắng sao. Mọi thứ vốn mới chỉ là bắt đầu..." Thiên Kiếm Kì không nhanh không chậm trả lời

_"Vậy chúng ta cùng xem đi..."

Lịch Thừa Bàng nói xong, đem không khí trên tháp cao lại trở về im lặng, không ai nói lời nào, chú tâm trên lôi đài. Lúc này trận chiến của Lan Băng Băng và Hạ Vũ cũng không đơn thuần nữa mà đã là mặt mũi của hai người đứng đầu giới chính đạo này rồi

_ "Lôi kì, ra nào..."

Lan Băng Băng lùi lại, đem Bạch Liên Tiêu qua đối phó với năm sợi len, tay còn lại tết ra một chiếc bạc cờ. Chiếc cờ vừa ra, trời đất tối sầm lại, sấm chớp vang dội bốn phía

_ "Không thể nào, Lôi Kì phải là khi Lan Băng Băng tiến vào kim đan, mở ra tầng thứ ba của bạch ngọc, đây là phần thưởng cho lần tiến giai đó, làm sao có thể xuất hiện ở đây được chứ. Nói Lan Băng Băng tiến Kim đan hiển nhiên là điều không thể, vậy rốt cuộc là làm sao vậy?" Hạ Vũ lăm băm, mặt cũng xám xịt, rốt cuộc còn cái gì nữa mà bản thân chưa biết...

_ "Hạ Vũ, mọii muốn so tốc độ sao, vậy tỷ tỷ theo tới cùng..."

Lan Băng Băng bay trên cao, cười dịu dàng. Trên đời này còn thứ nào nhanh hơn so với thiểm điện chứ, cái này nàng là rất tự tin...

_ "Vậy sao, tỷ tỷ cũng quá tự tin đi..."

Hạ Vũ cười cười đáp lại, vận dụng năm thành công lực vào xám cầu, một thành vào năm sợi tơ, còn lại điều động Thanh Linh Kiếm ra ứng chiến thêm. Một lần điều động tới ba pháp khí thật sự đều khiến mọi người nghen ngào, cho dù trực cơ đích thực cũng khó có thể tưởng tượng nổi. Trên lôi đài, bỗng chốc biến đổi trở thành cuộc so chiến về tốc độ. Nếu như ban đầu người ta dám chắc Lan Băng Băng mười phần chiến thắng thì lúc này sự tin tưởng có chút ít lung lay, như ngay lúc này đây...

Trái lại với mọi người, Lan Băng Băng hết sức bình thản. Đối với nàng trước hành động lôi thêm Thanh Linh Kiếm vào trận chiến của Hạ Vũ, chỉ giống như liều mạng một loại. Bản thân lúc này chỉ cần cầm cự lâu một chút, mọi chuyện sẽ không lại là vấn đề nữa.

_ "Hắc cầu, trông đợi vào ngươi..."

Hạ Vũ thì thầm. Nàng có thể cảm nhận rõ ràng linh khí giảm xuống nhanh như thế nào. Tay phải đem năm sợi len xông thẳng vào, không giữ lại một chút gì nào e ngại. Lan Băng Băng cũng không ngồi yên, tung ra Bạch Liên Tiêu. Hai thứ vừa chạm vào nhau chẳng hề tách ra mà cuốn chặt vào nhau. Sợi tơ bao quanh kín trọn Liên Tiêu, thì thoảng còn ánh ra vài tia chớp

_ "Không đúng, Bạch Liên Tiêu không thể nào dễ dàng đối phó như vậy, mình bị mắc bẫy rồi..."

Hạ Vũ kêu một tiếng không tốt, lộn một cái lùi về phía sau, đồng thời kéo Thanh Linh Kiếm về trước người phòng bị. "Tĩnh...tĩnh..." Thanh Linh Kiếm vừa về đến nơi, tự nhiên kêu lên một tiếng, hiển nhiên là va chạm với cái gì đó. Bất quá xung quanh lại không có gì, thế thứ vừa rồi là sao?

Bên tay phải Hạ Vũ bỗng nhiên truyền đến cảm giác trống rỗng, năm sợi len lúc trước căng cứng bởi Bạch Liên Tiêu, tự nhiên mềm xuống, nó khẳng định không có thứ gì ở đó cả. Vậy thì thứ vừa rồi chính là bạch liên tiêu ư?

Hạ Vũ không hiểu sao bỗng nhiên thấy lo sợ. Nếu như mọi thứ cứ hiển hiện trước mắt, dù có khó khăn tới đâu nàng cũng sẽ theo tới cùng, nhưng nếu cứ thoát ẩn thoát hiện, mặt mù không rõ mới khiến người ta kinh nghi bất định. Lúc này Bạch Liên Tiêu như kẻ trong tối, nàng là ngoài sáng. Vậy thì...

Hạ Vũ kéo năm sợi tơ về, bao quanh chính mình tựa như một chiếc kén. Đích thực việc này là để che mắt tất cả, bản thân thì nhắm kéo lên Kim Qui thần thức, bảo hộ cơ thể. Lan Băng Băng lợi hại cũng chưa tới Kim đan, trong khi Kim Qui chiến giáp lúc này có thể chịu được một kích của nguyên anh, vậy coi như đây là một cái bảo hộ đi. Đồng thời thế vào chỗ đó là Thanh Linh kiếm, tả hữu cùng hắc cầu xông lên

Hắc cầu dưới sự chỉ huy của Hạ Vũ tiến lên, nhưng Lan Băng Băng trong tay Lôi Kì cũng không phải thứ đồ chơi dễ đối phó, cứ hắc cầu tiến một bước, ngay lập tức sẽ có một tia chớp xẹt tới chặn ngay, tốc độ cũng chỉ nhỉnh hơn nhau một chút.

_ "Nỏ hết cho ta..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Lôi Kì

_ "Nỏ cho ta..."

Hạ Vũ nói xong, điều động hắc cầu và Thanh Linh Kiếm cùng lên một lúc, đương nhiên ý định là một kích phá tất cả, bởi tính cho cùng cứ kéo dài thế này người bất lợi chỉ có mình mà thôi.

Lan Băng Băng nghe Hạ Vũ nói xong, xám mặt, cũng không dám khinh nhường, đành gọi Bạch Liên Tiêu trở về. Hành động của hai kẻ trên sân đấu đột

nhiên thay đổi về chiến thuật khiến cho tất cả mọi người đều ghé mắt, biết trận chiến đã đi đến hồi gay cấn

Quả nhiên, hắc cầu đâm sầm về phía Lan Băng Băng, mặc cho các tia sét từ phía Lôi Kì phát ra

"Muội định liều mạng sao?" Lan Băng Băng từ cao hỏi vọng xuống

_"Không tính là liều mạng, chỉ nên gọi là quyết định thôi, chúng ta đều hiểu đối phương như thế nào mà, tội gì phải che dấu kéo dài..."

Hạ Vũ cười, dùng toàn bộ sức lực điều động cho hắc cầu tiến lên. Chỉ cần hắc cầu đến được gần Lan Băng Băng, mọi chuyện cũng xem như không còn gì để bàn, nằng hãn là thắng đi. Bất quá Lan Băng Băng lại có thể dễ dàng đối phó như vậy sao? nằng ta thừa hiểu ý đồ của Hạ Vũ, vì vậy, cũng bắt chấp tất cả, phát ra Lôi Kì

_"Nếu muội muốn, đi ra..."

Lôi Kì vốn dĩ đang quay quanh Lan Băng Băng, bỗng chốc lao vút ra, cuộn tròn lấy hắc cầu. Hạ Vũ nhí Vây tái mặt, Lan Băng Băng nghĩ gì vậy

_"Ép chặt cho ta..."

Sau câu nói của Lan Băng Băng, Lôi Kì lóe lên ánh sáng tím, sau đó bùng cháy ra, trời đất tối sầm lại, hàng loạt các tia sét thi nhau lao vào phía đó

"Chuyện gì vậy..?" Bạch Kì Hiểu một mối bên ngoài, quay sang Sở Kì Bá đang nheo mày ngồi bên cạnh hỏi

Sở Kì Bá ngồi im lặng, chưa trả lời ngay mà trầm ngâm suy nghĩ, một lúc sau mới chậm chạp lên tiếng

_"Lan Băng Băng vô pháp chống lại được hắc cầu của Hạ Vũ, vì thế nằng ta lựa chọn đồng qui vu tội..."

"Cái gì mà đồng qui vu tội chứ?" Bạch Kì Hiểu kinh hô lên tiếng

_"nghĩa là hi sinh pháp khí kia tên gọi là Lôi Kì để phá hủy hắc cầu..."

"Nằng ta lại có thể nhẫn tâm được sao?" Bạch Kì Hiểu thật sự không hiểu được. Với hấn tu vi, thừa sức nhìn ra được là cò đang ánh ánh tím hút lôi mình kia không phải là thứ pháp khí bình thường, làm sao có thể lãng phí vì một lần so đấu mà hủy đi chứ. Điều này tựa như đá kích cho hấn, có lẽ thế giới của hấn khác xa rất nhiều so với những người nội môn đệ tử, những gì bản thân ngỡ là trân quý thì đối với bọn họ lại chỉ như vật rác rưởi không đáng giá một đồng nào. Chưa lúc nào hấn thấy bản thân thấp kém như vậy, cũng chưa lúc nào hấn muốn mạnh lên...

Sở Kì Bá quay sang nhìn Bạch Kì Hiểu, thừa hiểu những gì Bạch Kì Hiểu đang nghĩ, nhưng hấn cũng không thể nói là đối với hấn Lôi Kì kia cũng là bảo vật khó gặp, dù cho hoàn cảnh tương tự cũng không liều mạng như Lan Băng Băng, dù có cố nghĩ hết sức cũng không thể giải thích nổi lí do vì sao hai người đó lại cố chấp liều mạng trong trận này như vậy. Không hiểu sao hấn luôn luôn nghĩ rằng Hạ Vũ luôn tranh phong cùng Lan Băng Băng còn có một vài lí do nào khác sâu sa hơn nữa...

Hạ Vũ mắt trợn tròn, nhìn Lôi Kì đang rung lên từng đợt chấn động, nằng không hiểu được Lan Băng Băng đang tính gì. Bất quá, đây cũng coi như là cơ hội cho bản thân đi, lúc này Lôi Kì xuất hiện, dù ít dù nhiều cũng không thể có nỗi sức mạnh như trong nguyên tác miêu tả. Vậy thì

_"Phá..."

Hạ Kì hét một tiếng, nắm tay xòe ra. Ngay sau đó, không gian và thời gian như dừng lại một giây, rồi bùng nổ bởi ánh sáng và tia lửa điện. Cùng lúc này cả Hạ Vũ và Lan Băng Băng đều cười. Hạ Vũ cười vì nhìn thấy Lôi Kì sau chấn động bị biến thành một tâm vãi cháy rách tả tơi, bắn ra bên ngoài. Còn Lan Băng Băng cười vì rốt cuộc thử đe dọa nằng ta đã được gạt bỏ. Hai người nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương sự vui vẻ cùng sự khó hiểu, nhưng dù cách nào đi chăng nữa không khí cũng thật sự quá quý dị rồi

"Tỷ cũng thật là hào phóng, đem một thứ quý như vậy ra chỉ để chặn một chiêu của muội sao?" Hạ Vũ vuốt vuốt tóc, cười cười

Lan Băng Băng lại rất bình thản, cũng đáp trả lại

_"Rất đáng. So với tất cả, những thứ chế phẩm đó mất thì lại có thể tái tạo lại được. Còn cơ hội như này, mất đi là mất luôn..."

"Cái gì, Lôi Kì kia là chế phẩm ư, làm sao có thể được chứ?" Hạ Vũ nụ cười cứng đờ, vội vàng hỏi lại

"Vậy muội nghĩ nó là như thế nào?" Lan Băng Băng ánh mắt sắc lẹm, quét về phía Hạ Vũ, có chút khó hiểu xen lẫn tìm tòi.

"Không có gì..." Hạ Vũ thấy biểu cảm của Lan Băng Băng, biết bản thân đã luống cuống, vội vàng cúi mặt. Chuyện này lại là một lần khẳng định những nghi ngờ của bản thân lúc trước là đúng, có điều gì đó rất lạ lùng đang diễn ra, quỹ đạo đang thay đổi, nguyên nhân do nằng xuyên không hay còn do một cái gì khác nữa, những gì vốn dĩ xảy ra dù vẫn sẽ xuất hiện, chỉ có điều thời gian dường như đã đổi

_"Nếu thế, chúng ta tiếp tục đi..."

Lan Băng Băng cười, đưa tay ra không trung, ngay sau đó Bạch Liên Tiêu từ hư không cứ thế xuất hiện. Hạ Vũ ngơ ngàng, Lan Băng Băng lời nói quả thực như một chiếc búa gỗ mạnh vào tâm trạng của nằng lúc này, khi bản thân tiêu hao quá nửa công lực mà kẻ thù chỉ coi đó như là vui đùa, như vậy

nàng còn gì để đấu nữa, Chưa bao giờ Hạ Vũ cảm thấy bản thân ngu ngốc cùng mất tự tin như vậy, rốt cục bản thân cố gắng thật nhiều cũng không thể vượt qua được sao ?

"Vỹ tỷ,tự tin đến cùng,tỷ sẽ làm được mà..." lời Mễ Ty như có như không truyền đến làm Hạ Vũ đang là một kẻ dưới hố sâu tìm thấy được ánh sáng của lối ra, Nàng biết bản thân lúc này cần làm gì rồi

_"Tiêu Dao Quần Hùng..."

Lan Băng Băng đưa Bạch Liên Tiêu lên trước ngực,sau đó tung nó lên qua đầu,hai tay làm dấu ấn nhanh đến không nhìn thấy dấu hiệu, người ta chỉ cảm thấy lóe lóe ánh sáng linh khí rơi rớt ra bên ngoài. Sau đó,một con lốc hung dữ cứ thế tự nhiên phát ra, chớp mắt đã hình thành. Hạ Vũ còn đang chìm đắm trong suy nghĩ, khi tỉnh lại,đã thấy con lốc tấp tới ngay trước mặt, bản thân bị một bàn tay vô hình kéo vào trong,chà xát bởi linh khí tựa những dao găm ghim lên người

_"a...." Hạ Vũ bị chen ép tới không thở được, hét dài một tiếng, sau đó bị con lốc nuốt trọn...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Trận Đấu Cuối Cùng

_"A...." Mọi người xung quanh đều nghe thấy Hạ Vũ kêu thảm một tiếng,sau đó bị vòng xoáy nuốt trọn,co dẫn,dẫn xéo một chút rồi từ bạo,đem lời dài đánh thủng một hố cự lớn

_"Trận đấu kết thúc rồi..." Sở Kì Bá không biết nói với Bạch Kì Hiểu bên cạnh hay là nói với bản thân,sau đó cố gắng gượng dậy. Nếu như Hạ Vũ cùng Lan Băng Băng ngang nhau về tu vi ghi còn chút có hội,đăng này...

Lúc này,không chỉ có Sở Kì Bá nghĩ vậy,mà mọi người chứng kiến đều có chung ý kiến. Không một ai tỏ ra lo lắng,đau buồn hay quan tâm cho người thua cuộc mà về mặt đều hơn hờ, tung hô kêu lớn tên Lan Băng Băng. Với họ,chuyện Lan Băng Băng chiến thắng mới là kết quả mỹ mãn,một kết quả không cần nói nhiều.

Lan Băng Băng bay lơ lửng trên cao,dùng thần thức quét qua một lượt hố sâu,lại chưa chắc chắn bèn làm một tiểu pháp thuật phong thuận,đem bụi mịt mù cuốn đi,lộ ra một dáng thiếu nữ quần áo bị rách nát,lộ ra những mảng da thịt sứt xát,chảy máu thắm đỏ. Người này linh khí tán loạn,lúc có lúc không,hơi thờ suy yếu,hiển nhiên là bị thương nặng. Lúc này,nàng ta mới yên tâm,từ từ hạ xuống đất,cười dịu dàng,cảm nhận được mọi người chú mục. Mọi chuyện đến đây là kết thúc,dù có hơi chút khó khăn,đánh đổi Lôi Kì mà bản thân cố sức phục chế. Nhưng nói qua cũng phải nói lại,chuyện này tính ra là bản thân có lợi nhiều rồi.

_"Hạ Vũ,muội thua rồi..." Lan Băng Băng nói,từ từ tiến lại gần hố sâu.

_"Lan Băng Băng thắng rồi,không hổ là đồ nhi của Thiên trường lão,đến lúc cần chỉ cần ra tay đã thu về thắng lợi rồi" Hoàng Vi Việt vỗ tay cái rầm,sau đó nhìn về phía Lịch Thừa Bàng. Hắn đã lâu rồi chưa có cơ hội châm chọc Lịch Thừa Bàng,cảm giác này thật sự rất thỏa mãn.

Trái ngược với Hoàng Vi Việt nghĩ,Lịch Thừa Bàng không hề tức giận,vẫn bình thản uống trà,miệng nhếch lên,cảm giác giống như không nghe thấy hết thảy. Còn ngồi chính giữa, Thiên Kiếm Kì cũng không vui vẻ như Hoàng Vi Việt tưởng,mây nhíu chặt lại một cách trầm ngâm. Không gian này trở nên cứng nhắc,khắc lạo,làm Hoàng Vi Việt sau khi châm chọc,chợt nhận ra có điều gì không đúng ở đây,vội vàng quay lại nhìn xuống lối đi,nụ cười như đóng băng ngay lại.

_"Tỷ nghĩ bản thân thắng rồi sao?"

Hạ Vũ mặt mày đầy vết sứt,tóc tai bù xù,luộm thuộm, chặt vật đứng lên

Lan Băng Băng thấy Hạ Vũ đứng lên được sau tất cả,có chút kinh ngạc,nhưng cũng chỉ là một chút thôi. Cười nhếch mép một cái

_"Đúng vậy, muội nghĩ với tình trạng hiện tại,muội còn gì để đấu cùng ta ?"

_"Vậy ư?"

Hạ Vũ nói xong,ánh mắt lóe ra tia sáng. Nhanh như chớp cả cơ thể gồng lên,nàng có thể cảm thấy các tế bào da đồng loạt mở ra,tựa như miếng xốp,thì nhau hấp thụ ánh sáng,sau đó hòa vào máu,tạo ra một loại linh khí có sức mạnh kì diệu

_"Kim Hoàng Ty,ra nào..." Hạ Vũ kêu một tiếng,nắm đầu ngón tay bắn ra năm sợi bạch tơ,óng ánh dưới ánh sáng mặt trời,chớp mắt đã dệt thành một cái mạng nhện,bay tới dính chặt lấy chân cửa Lan Băng Băng,khiến nàng ta không thể nhúc nhích di chuyển. Đúng vậy,đây chính là chiêu thức của Mễ Ty mà mấy ngày nay nàng cố sức tập,lần đầu sử dụng nào ngờ lại là lúc này.

Hạ Vũ nhìn Lan Băng Băng bị giam cầm,biết là tình thế không thể kéo dài được lâu,vội vàng xuất ra thanh linh kiếm

_" Sóng Lửa Nhiếp Nhân..."

Hạ Vũ cả người hừng hực ánh sáng đỏ,tay cầm Thanh Linh Kiếm màu xanh,xung quanh còn tỏa ra một loại sóng lửa áp đảo. Sau đó nàng nhún chân bay lên,xoay quanh như một chiếc khoan lớn lao thẳng xuống chỗ Lan Băng Băng.

Lan Băng Băng nhìn vậy,mặt tái nhợt. Đến bây giờ nàng vẫn không hiểu được vì sao Hạ Vũ có thể tránh thoát được Tiêu Dao Quần Hùng chiêu pháp,lại đột nhiên kéo lên được linh khí vốn nhọt nhọt trở về tựa lúc cường đại. Hơn nữa,linh cảm nói với nàng,chiêu thức lần này nguy hiểm sẽ không kém hắc cầu,thậm chí còn nhiều hơn,vậy mà bản thân lại bị ghim chặt không thể di chuyển được như thế này. Lần trước hắc cầu có Lôi Kì là kẻ thế chỗ,vậy lần này đâu ?

Lan Băng Băng nhìn tay mình Bạch Liên Tiêu,suy nghĩ một hồi. Rồi tựa như đã quyết định chắc chắn điều gì đó,nàng ta đưa Bạch Liên Tiêu lên đỉnh đầu,bản thân thì ngồi xuống nhắm mắt

_" Bạch Liên Xuất Thế"

Bạch Liên Tiêu bay tròn trên đầu Lan Băng Băng,lớp ngọc thạch tựa như tan chảy một dạng,chớp mắt sau đã biến thành một tòa đài sen tám cánh,bao bọc trọn lấy nàng ta. Nhìn cảnh này từ xa,người ta cứ ngỡ như một vị tiên nữ hạ phàm vậy.

Hạ Vũ chẳng có tâm trạng mà thương thức,ngay khi chiêu thức thành hình,nàng vội vàng tung ra Thanh Linh Kiếm

_" Lên cho ta..."

Thanh Linh Kiếm được triệu tập,mang theo màu xanh dương,bao quanh là một lớp màu đỏ máu khác lạ,thi thoảng tỏa ra lớp sóng nhiệt lấy tốc độ kinh người lao xuống dưới. Bản thân Hạ Vũ cũng không ngồi yên,vội vàng điều động cả cơ thể hấp thu ánh sáng để chuyển nó thành linh khí,tích lũy ra một cái hắc cầu nữa. Nàng biết chỉ dựa vào Thanh Linh Kiếm,không thể nào triệt để hạ được Lan Băng Băng,tốt hơn hết nên liên kích...

" Coong..."

Thanh Linh Kiếm chạm vào đài sen,cứng lại trong giây lát,sau đó bùng ra lớp nhiệt sóng phản lại,đem lùi đài vốn dĩ cao hơn rất nhiều so với mặt đất bị san phẳng,lớp phòng bị cũng bị phá tan,nương lượng của vụ va chạm tạo ra mọi người ở đây đều cảm thấy rõ. Nó làm cho hết thảy phải kinh ngạc,trận chiến này không hồ là trận đấu cuối cùng...

_" Hắc cầu,phá..."

Hạ Vũ tiếp thêm một chương,hai cái này nàng cũng không tin không phá được Lan Băng Băng...

Hắc cầu quả là chiêu thức tiêu hao siêu lớn lượng linh khí,ngay khi thời kì đỉnh phong cũng đã khó rồi chứ không nói gì đến thời điểm hiện tại. Hạ Vũ cố hết sức đưa hắc cầu đến chỗ Lan Băng Băng,bồi thêm một chương nữa. Hắc cầu chậm chạp roi bên cạnh Thanh Linh Kiếm,tạo ra một vầng tròn lớn màu đen,ngay lập tức ăn mòn đi xuống

_" Nổ đi...ba..hai...một..."

Một tiếng nổ đỉnh tai nhức óc vang lên,đánh lùi đài thụt sâu xuống lòng đất,đài sen của Lan Băng Băng lúc này xuất hiện vết nứt,ban đầu rất nhỏ,sau cứ lớn dần lớn dần,rồi " choang" một cái,vỡ vụn tựa như thủy tinh một dạng.

Lan Băng Băng ở chính giữa,mặt tròn lớn nhìn lớp ngọc bị đánh vỡ,mặt trắng bệch,roi xuống mặt đất, nôn ra một ngụm máu lớn,tóc bay tán loạn,cả người vô lực,một tia linh khí cũng không còn. Tuy nhiên,ánh mắt vẫn chăm chú nhìn phía xa kia bóng một người,tình trạng cũng không hơn bản thân là mấy. Đúng vậy,phía đó chính là Hạ Vũ đang nửa nằm nửa ngồi trên mặt đất,toàn thân đều là máu...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Phần Thưởng

_" Tại sao lại như vậy ?" Hoàng Vi Việt bật dậy, chạy ra phía ngoài,nhìn xuống lôi đài bị tàn phá đổ nát tới san bằng,nơi đó cách nhau ở hai đối cực một người thân khoác áo trắng,một người lại là màu đen,cả hai đều bị trọng thương,một chút linh khí cũng không còn. Thiếu nữ áo trắng đúng là Lan Băng Băng,cả người y phục đã bị nhuộm đỏ bởi máu. Người còn lại là Hạ Vũ, quần áo đã bị chương phong tàn phá đến không ra hình dạng,lộ ra da thịt toàn vết thương. Bất quá dù thế,cả hai vẫn rất kiên quyết,nửa nằm nửa ngồi nhìn chăm chăm đối phương

_"Ngươi nghĩ ai thắng?" Thiên Kiếm Kì nhau mày hỏi. Lịch Thừa Bàng vẫn mặt vui vẻ rạng rỡ,tựa như đi xem thi đấu bình thường một dạng,người dưới kia không phải là sư đồ của hắn. Chậm chạp nửa ngày mới rì rì nói

_"Người khôi phục linh khí trước sẽ là người thắng thôi. Tuy nhiên, ta biết trường môn định làm gì,ta cũng đồng ý với cách làm đó."

Nói rồi, Lịch Thừa Bàng quay sang mặt đối mặt với Thiên Kiếm Kì. Hai người đều nhìn thấy trong mắt nhau suy nghĩ,dù gì cũng là sư huynh đệ cả ngàn năm rồi,tuy nhiên vẫn có ngoại lệ...

Hoàng Vi Việt ngồi bên,nhìn hai người nói chuyện mà không hiểu được gì

_"Hai người là nói cái gì vậy,còn chưa phân thắng bại mà "

Thiên Kiếm Kì quay lại nhìn Hoàng Vi Việt ,trong đó lướt qua sự khinh thường một cái rồi biến mất như chưa từng tồn tại quá kể cả người chú ý cũng không thể thấy rõ được. Hắn cũng không đáp trả mà đứng lên,đi về phía lan can,nhún chân một cái bay lên trên không trung,dùng pháp thuật phóng to lời nói

_"Trận đấu này bất phân thắng bại, cho nên giải thưởng quán quân sẽ chia đều cho cả hai..."

Lời nói của Thiên Kiếm Kì vang vọng toàn trường, ngay sau đó dậy lên các lời thì thầm

_"Gì mà bất phân thắng bại vậy..."

_"Trận đấu còn chưa kết thúc mà..."

Thiên Kiếm Kì trên cao nhìn xuống,mặt uy nghiêm,phóng thích ra thần thức,chèn ép tất cả mọi người

_"Ai có ý kiến gì sao ?"

Tất cả mọi người im bật,một lời cũng không dám thốt ra. Thủ Thần Kì đỉnh phong tỏa ra thần thức khiến cho họ tim đập chân run, mặt mày trắng bệnh cả ra,ai còn dám ý kiến chứ.

Hạ Vũ nửa nằm nửa quỳ,nghe Thiên Kiếm Kì nói vậy,mạnh mẽ ngẩng đầu,đang định nói gì thì bị một bàn tay bắt lấy. Nàng quay lại thì thấy gương mặt quen thuộc của Lăng Vân,hắn lắc đầu,sau đó mắt nhìn sâu vào nàng,ý bảo không nên

_"Huynh có ý gì vậy,tại sao bảo muội không phản đối chứ. Trận đấu đã đến bước này,muội đang có lợi thế,không lâu nữa sẽ đem quang năng tụ đủ,chắc chắn sẽ đem Lan Băng Băng đuổi xuống lôi đài..." Hạ Vũ tròn mắt,truyền âm cho Lăng Vân,sau đó cố sức vùng tay khỏi hắn

_"Muội nghĩ muội thắng được Lan Băng Băng sao ?"

Lời này làm Hạ Vũ đang cố sức khựng lại. Đây cũng là câu hỏi theo nàng suốt từ khi biết bản thân xuyên không vào nhân vật phụ. Bản thân vẫn luôn cố gắng,nghĩ lấy sự cố gắng bù đắp tất cả,dù theo đúng nguyên tắc mọi chuyện đều sẽ xảy ra,nhưng không phải dù ít dù nhiều mọi thứ cũng đã thay đổi sao. Giống như lúc này đây,vốn dĩ như nàng đọc,"Hạ Vũ"hắn là đã tàn tệ như nàng lúc này,còn Lan Băng Băng phải cao cao tại thượng trên cao nhìn xuống chứ không phải là vô lực ngồi phía kia. đây có phải là dấu hiệu tốt không ?

_"Vậy huynh nói,muội phải làm gì lúc này ?"

Lăng Vân thấy Hạ Vũ không nữa kích động, bỏ tay ra, nhìn lên đài cao

_"Muội nghĩ thông là tốt rồi. Phải biết trận đấu này nếu tiếp tục,đôi bên đều sẽ gặp nguy hiểm. Thiên Kiếm Kì chắc chắn sẽ không để điều đó xảy ra,chẳng phải bởi Lan Băng Băng là hắn đồ nhi, mà bởi hai người muội chính là hai quân át chủ của Hoàng gia bí cảnh thắng sau,dù thế nào hắn cũng sẽ không để xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Và lại,muội nghĩ hắn dám tự động một mình quyết định sao ?"

_"Ý huynh nói là cả sư phó cũng đồng ý ư, làm sao có thể chứ ?" Hạ Vũ khó hiểu hỏi

_"Có lẽ sư phó là lo lắng cho muội thôi. Sư phó quen Thiên Kiếm Kì ngàn năm có dư,chẳng biết nhiều cũng sẽ thấu hiểu một hai. Vì vậy,Lan Băng Băng ra trận chắc chắn còn chiêu sau,thứ mà Thiên Kiếm Kì giao cho phòng bị bất trắc. Nếu muội cứng rắn xông lên ép nàng ta,chiu thiệt chỉ có là bản thân."

_"Vậy huynh nói làm gì bây giờ ?"

_"Thứ muội phải làm đó là suy nghĩ xem,nên chọn giữa Địa giai pháp khí hay là viên trúc cơ đan đây ?"

Hạ Vũ nghe vậy bật cười. Nàng cũng không thiếu pháp khí đi

_"Muội sẽ lấy Trúc cơ đan..." Hạ Vũ kiên định đáp trả lời ngay mà không cần thời gian suy nghĩ. Lăng Vân thấy thế cực kì kinh ngạc

_"Tại sao lại chọn Trúc cơ đan chứ. Chẳng phải Địa giai pháp khí so với càn tính là lợi hại sao ?"

_"Huynh cũng biết muội bây giờ cần nhất là nó mà. Địa giai pháp khí mà linh khí không đủ dùng cũng chẳng để làm gì. Nếu ăn vào trúc cơ đan,thuận lợi

lên giải chẳng phải càng thêm đảm bảo cho trận tiền vào bí cảnh sao " Hạ Vũ làm vậy cũng là bởi nàng dám chắc Lan Băng Băng sẽ chọn pháp khí bởi dù gì trong trận này bản thân đã đem Lô Kì cùng Bạch Liên Tiêu phá hủy đi rồi, hơn nữa nàng ta cùng vị tam hoàng tử nào đó cũng nên duyên từ viên trúc cơ này mà ra, nếu so đi so lại, Hạ Vũ thì chọn đối đầu với vũ khí lạnh còn hơn với vị tài đại khí thô đó

_ " Còn ai phản đối không ?" Thiên Kiếm Kì nhắc lại. Lần này Hạ Vũ hiểu đó là dành cho bản thân cùng Lan Băng Băng

_ " Môn đồ không có ý kiến gì cả "

Hạ Vũ mạng mẽ trả lời. Thiên Kiếm Kì thấy vậy có chút ngạc nhiên, không nghĩ tới nàng lại dễ dàng đồng ý như vậy. Nhưng thế càng tốt chứ sao

_ " Vậy còn Băng nhi "

_ " Đồ nhi cũng nghĩ như thế " Lan Băng Băng yếu ớt trả lời

_ " Vậy được rồi. Hai người chọn lấy cái gì nào ?"

Hạ Vũ bật cười. Khi việc chọn dừng đấu thì bảo nàng, đến lúc chọn thưởng lại gọi Lan Băng Băng, Thiên Kiếm Kì cũng quá thông minh rồi

_ " Cái này tùy ở người" Lan Băng Băng nói

_ " Vậy Hạ Vũ còn chưa tiến trúc cơ nên viên trúc cơ của người đi... "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gập Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Làm Quen

Trận chiến chọn danh ngạch của Nguyên Lực Tông diễn ra hết sức hoành tráng, chiến đấu cũng rất hoành tráng, nhưng khi kết thúc lại làm cho tất cả mọi người ngỡ ngàng. Chuyện ngỡ ngàng thứ nhất là việc Dương Quảng tham gia trận đấu, người vốn từ trước đến giờ luôn luôn bị giam cầm cách li như bị vương phải một căn bệnh truyền nhiễm nguy hiểm, sau đó bị người mà Lịch Trường lão mới mang vào tên Hạ Vũ đánh bại. Tiếp theo là sự xuất hiện kì lạ của tỷ muội nhà họ Vương mặc dù đã bị loại từ vòng ngoài. Cuối cùng là Hạ Vũ cái tên này, đã "thông đồng" cùng ngoại môn đệ tử, đem nội môn đệ tử quét sạch xuống dưới, lại thần kì đánh ngang tay cùng Lan Băng Băng.

Quả thật sự kiện này không chỉ xua đi tin đồn về việc Lịch Trường lão nhận một người vô dụng vào môn phái mà còn thêm nhiều hơn một điểm, đó chính là làm cho Nguyên Lực Tông khoảng cách giữa nội môn đệ tử và ngoại môn đệ tử xa ra rất nhiều. Những người có mắt khi nhìn vào đều sẽ hiểu được trận đấu này tổ chức ra, phần nhiều chính là để hợp pháp hóa cho nội môn đệ tử được tham gia Hoàng gia bí cảnh thôi.

Mà một khi tâm lạnh đi, họ sẽ nhìn nhận lại sự việc một cách tỉnh táo hơn rất nhiều, chuyện thứ nhất đó chính là nhìn nhận đánh giá lại con người Lan Băng Băng - người vốn là nữ thần trong lòng họ từ trước tới nay. Tuy nhiên, những người như vậy không có nhiều, hoặc có nhưng không dám lên tiếng bởi đơn giản không dám đối đầu cùng với những người đứng đầu.

Bất quá vẫn có ngoại lệ, ấy là nhóm người Bạch Kì Hiếu, đám người vốn dĩ không hề có một xuất nào trong cuộc chiến quyền lực thì giờ ngẫu nhiên lại có 3 suất. Đây có thể nói là của họ từ trước đến giờ cái thứ nhất cái vinh quang.

Hạ Vũ sau đợt thi đấu này, bên ngoài xem ra là ngang tay cùng Lan Băng Băng, nhưng chỉ những người bên cạnh nàng mới biết được sự đánh đổi ấy to lớn như thế nào. Hạ Vũ trở về liền tuyên bố đóng cửa tu luyện chuẩn bị cho Hoàng gia bí cảnh vào hai mươi ngày sau đó, nhưng thực chất chính là đóng cửa chữa thương. Những vết xây xước trên người dù đâu đâu cũng có, nhưng lại không hề quan trọng bằng việc đan điền vì bị khô cạn linh khí trong một thời gian dài bèn trở nên khô cứng, khó lòng bồi bổ trở lại ngay lập tức.

Việc muốn trở lại như thường ít nhất cũng phải cần hơn hai tuần hơn. Nói như thế nghĩa là trong thời gian này nàng như được trong kì nghỉ sau quãng ngày tranh đua, yên yên à à như khi bản thân còn chưa là trẻ mồ côi, có nương chăm, ca đau.

_ "Hạ Vũ, Sờ Kì Bá đến gặp muội !"

Tiếng của Lăng Vân kéo Hạ Vũ đang lơ mơ sụi nắng dậy.

Mắt tròn tròn nhìn người phía sau trên dưới toàn một màu đen đang tiến đến, Hạ Vũ nheo mày

_ " Sao người lại đến đây ?"

Sở Kì Bá không đáp lại Hạ Vũ ngay, mà nhìn nàng một lúc lâu, sau đó đi đi lòng vòng xung quanh sân nhà ra về là việc đến đây không liên quan gì đến người đang nằm kia cả

_" Ày, người đến đây không phải chỉ để nhìn ngó mấy cái đó chứ ? Ta không tin chúng lại có sức hấp dẫn với người như vậy đâu, nào có chuyện gì thì mau mau nói đi cho ta còn nghỉ ngơi "

Hạ Vũ rất là thẳng thắn, đưa tay phẩy phẩy ra dáng một tiểu thư quyền quý đang nói chuyện với người thấp bậc hơn chứ không phải là một người nàng phải gọi bằng sư huynh.

Nói thật thì mọi hành động của nàng với mọi người chỉ là giả, nhưng bày ra trước mặt Sở Kì Bá lúc này thật sự là cảm xúc thật của nàng.

Không phải bởi gì cả, người này tạo cho nàng cảm giác không thoải chút nào, người này rất nguy hiểm, bí mật nhiều lắm. Chính vì những suy nghĩ như vậy nên khi đối mặt với hắn, Hạ Vũ luôn luôn chọn cách đem bản thân bao bọc trong lớp nguy trang xù xì đáng ghét kia, bởi ở một mặt khác thì đó cũng là một cách tự bảo vệ mình.

Sở Kì Bá quay lại, thôi nữa tỏ vẻ không quan tâm mà thay vào đó là gương mặt sa sầm, đôi mắt thì xoáy sâu nhìn lại đây. Tất cả như thể hiện hắn đang tức giận, lại có gì đó khó hiểu cùng thắc mắc

_" Người nhìn ta như thế làm gì, ta cũng không cướp gì của người !"

_" Người lúc này thật sự là rất an nhàn nhì ?" Sở Kì Bá chọn một chỗ ngồi xuống, chăm chú nhìn lại đây

_" Sở Kì Bá, a và người tuy không xem như thấu hiểu nhau, nhưng biết một hai thì vẫn xem như là có đi. Có cái gì cứ nói..." Hạ Vũ trực tiếp bỏ qua câu hỏi của Sở Kì Bá, nàng muốn biết hắn đến đây làm gì, và bằng cách nào mà Lăng Vân lại đồng ý chứ

_" Được, ta đến đây là muốn hỏi người xem, người làm sao mà biết chiêu thức " Nhật Quang Dạ Chiếu", lại luyện được đến cảnh giới cao như vậy ?"

Đúng vậy, đây chính là lý do hắn đến đây thăm Hạ Vũ. "Nhật Quang Dạ Chiếu" chính là chiêu thức mạnh nhất của hắn, là con đường hắn muốn đi lên. Hắn trước đây vốn nghĩ chỉ có một mình bản thân may mắn được truyền dạy, người đó cũng nói trên đời này không mấy người có thể có bản đầy đủ công pháp.

Tự bản thân trải nghiệm, luyện bắt đầu từ lúc ba tuổi, người đó nói bản thân là nhân tài hiếm gặp mới có thể trong thời gian ngắn mà đã tiến vào nhị giai. Nhưng kia trận đấu lại thật sự ghi dấu ấn trong tâm trí hắn, nhìn hắc cầu do thiếu nữ này tạo ra so với bản thân cô động, thuần thực không biết bao nhiêu lần, một cảm giác sụp đổ trào dâng lên trong người.

Hắn muốn hỏi nàng ta học được nó từ đâu, lại bằng cách nào có thể tăng nhanh lên được tu vi như vậy. Thực sự hắn là không cam tâm.

Hạ Vũ vốn dĩ đang lười biếng, chán nản khi gặp mặt Sở Kì Bá, nhưng vừa nghe thấy hắn câu hỏi, đôi mắt trở nên tinh quang, ánh sáng bắn ra lấp lánh. Nàng thật không ngờ bản thân điều thắc mắc không biết làm sao mà mờ lờ mờ Sở Kì Bá lại tự nhiên dẫn mình tới cửa vấn hỏi. Được rồi, vậy hãy nhân cơ hội này hỏi ngược lại luôn thôi

_" Vậy Sở Kì Bá, người là từ đâu mà học được chiêu thức đó vậy ?"

Hạ Vũ nhìn Sở Kì Bá, mắt phượng ánh lên đầy sự kiên nghị cùng dò xét như xoáy sâu vào đào bới sự thật trong con người Sở Kì Bá. Hắn đối mặt nhìn Hạ Vũ, mặt đối mặt, nhưng khi tiếp xúc với ánh mắt như làn nước thu trong suốt, êm dịu mà nếu không cẩn thận sẽ bị đắm chìm trong đó, hắn không dám nữa, bèn quay mặt đi nơi khác, một chút bối rối bỗng dâng trào lên trong người.

Hắn thật sự không hiểu vì sao mà bản thân lại trở nên ngu ngốc như vậy khi đối diện với thiếu nữ hết sức bình thường như vậy. Không lẽ... Mặt Sở Kì Bá tối sầm lại, việc này hắn phải tìm hiểu cho kĩ mới được.

_"Đừng đánh lạc hướng, là ta hỏi người trước cơ mà "

_" Người cứ nói người học được từ đâu thì ta cũng sẽ nói ta học được từ đâu. Dù sao người cần biết là người, cũng không phải ta" Hạ Vũ không yếu thế, trực tiếp bỏ qua ánh mắt như dao, gương mặt âm trầm lạnh băng dọa người của Sở Kì Bá.

Nói đùa, hắn chạy đến đây rồi lạnh băng dọa ai chứ, đây là Địa Lịch Các có được không, hắn muốn dương oai cũng cần nhìn lại địa điểm đi chứ

Sở Kì Bá nhìn Hạ Vũ nằm thoải mái trên ghế dài, hai chân trắng muốt như ngọc thạch duỗi dài ra, óng ánh trong tia sáng mặt trời, nhìn thế nào cũng thấy không phù hợp. Tuy nhiên, hắn đến đây là muốn biết bằng được câu trả lời. Nó liên quan đến lòng tự tôn của hắn

_" Người thực sự không nói "

_" Ày, nếu người cứ tự nhiên chạy tới đây hỏi đông tây trong khi một lời người ta muốn biết cũng không hé răng, vậy khác nào là ăn không của người ta rồi chứ. Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy chứ?"

_" Người..." Sở Kì Bá bị lời nói của Hạ Vũ làm câm lặng, không nói được nửa lời. Đúng vậy, người chạy đến đây là hắn, đưa ra câu hỏi cũng là hắn, như vậy nàng ta nói cũng không sai. Vẫn biết trên thế giới này vốn không còn tồn tại lòng người thoải mái rộng lượng, tốt với nhau từ tấm lòng mà không vụ lợi bản thân, nhưng biết thì là biết, mặt ngoài vẫn phải tỏ ra bình bình thường thường.

Đây chính là mặt trái của cuộc sống, thứ mà hắn đã hiểu được ngay từ khi còn nhỏ, nhưng lại có thể thân nhiên nói ra như người trước mặt này thì...

_"Người không nói thì thôi vậy, Như thế thì hãy cứ nghĩ trên đời này có một loại người siêu cấp tài năng, chỉ cần nhìn thấy đều có thể học được, thậm chí còn biết khắc phục, bù đắp các thiếu sót. Và ta chính là một loại người như vậy "

Hạ Vũ nói mà không quay lại nhìn Sở Kì Bá, tuy nhiên thấy không khí bỗng nhiên bị giảm đi vài độ là hiểu sắc mặt của hắn như thế nào rồi.

Không sao, ai bảo hắn tới đây phá vỡ quãng ngày tốt đẹp của nàng chứ. Lời kia là nàng lấy trong một cuốn tiểu thuyết nữ cường nào đó, lời của các tác giả đại nhân coi như là đủ đã kích hắn rồi.

_"Người dám đùa bỡn ta ?"

Sở Kì Bá mắt tròn lên, không giữ được bình tĩnh, tiến đến trước mặt Hạ Vũ, hai tay nắm lấy bả vai nàng, siết chặt khiến Hạ Vũ có chút đau đớn tới nhàu mày. Nhưng đúng lúc này, tiếng của Lăng Vân vang lên, theo đó là tiếng bước chân rất lớn, hiển nhiên đến không phải chỉ có một người. Thấy vậy, Sở Kì Bá như bừng tỉnh, rút lại hai tay đứng sang bên cạnh Hạ Vũ, còn Hạ Vũ thì mắt tròn lên, xoa xoa bả vai đang truyền đến đau nhức của mình.

_"Vân ca, huynh tại sao lại đưa hắn vào đây ?"

Hạ Vũ lúc này quả thật chán ghét Sở Kì Bá đến cùng cực, không lưu lại cho hắn chút mặt mũi nào, bèn đem câu hỏi phát ra luôn. Dù sao nàng lúc này danh tiếng cũng đã thổi không thể thổi hơn ở Nguyên Lực Tông rồi, vậy tại sao không cứ thể hiện cảm xúc chân thực của mình đi, giả bộ giả vờ làm gì

_"Lăng Vân tiến vào, miệng vẫn giữ nụ cười hiền hòa như thường, tuy nhiên con mắt liếc đến nơi Sở Kì Bá ánh lên một chút đe dọa, sau đó lại vụt mắt như chưa bao giờ có. Sở Kì Bá cũng vừa lúc liếc tới Lăng Vân, hai người chạm phải cái nhìn của đối phương, tự nhiên là hiểu các ngầm ý bên trong

_"Ta cho hắn tới đây cũng không phải vô nghĩa. Theo như ta được biết phía bên kia đã rục rịch chuẩn bị rồi "

Hạ Vũ tâm tình vốn không tốt, vừa nghe thấy lời này bèn giật nảy, mọi bức xúc khi nãy so với chuyện này quả đúng là không đáng để nhắc tới. Lời của Vân ca, "phía bên kia " hiển nhiên là đang ám chỉ Lan Băng Băng, không lẽ Vân ca huynh ấy thám thính được điều gì ?

_"Vân ca, huynh nói lời này là sao ?"

Lăng Vân tiến tới bên Hạ Vũ, tự chọn một chỗ ngồi xuống bên cạnh, thoải mái mà không bị phản đối chút nào. Điều này làm Sở Kì Bá bên cạnh trợn mắt.

_"Tôi qua Thiên Kiếm Kì đã mời gọi sáu người nội môn đệ tử hôm trước tới, hắn không phải chỉ đơn giản nói chuyện vui đùa đi "

_"Theo huynh, hắn tới để làm gì"

_"Điều này ta cũng đoán không được, Thiên Kiếm Kì vốn là tên hồ li tinh ngàn năm, hắn chắc chắn làm việc này không phải vô nghĩa. Tuy nhiên dám chắc một điều là có liên quan đến trận Hoàng gia bí cảnh này. Vì vậy, chúng ta cũng không nên cứ ngồi chờ đợi, nên có đôi chút chuẩn bị thôi "

_"Ý huynh là ?"

_"Đúng vậy, ta muốn mọi người làm quen với bọn họ "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Bàn Bạc

_"Đúng vậy, ta muốn mọi người làm quen với họ "

Nói rồi, Lăng Vân phát tay, mở ra lớp pháp trận phòng hộ, lúc này hiện ra ở đó đúng hai người, một trong số đó nàng là nhận ra được, hắn chính là Bạch Kì Hiếu. Hạ Vũ mỉm cười thân thiện đối với hắn. Người này tạo cho Hạ Vũ một cảm giác hết sức thích thú, nó gọi lên sự cố gắng, cứng cỏi vượt lên hoàn cảnh. Chẳng những thế mà cho dù có là ngoại môn đệ tử tu vi cũng không tầm thường tới lượt kị bát giai, hơn nữa đầu óc lại dị thường thông minh, biết đem trận pháp vào trong lối đánh. Người này Hạ Vũ có tin tưởng nếu có thể bồi đắp thì chắc chắn sau này sẽ không phải là vật trong ao

Thấy Hạ Vũ cười với mình, Bạch Kì Hiếu lúc này tâm tình mới thả lỏng, bàn tay vốn nắm chặt tới toát mồ hôi mới có thể duỗi ra. Trước khi đến đây hắn đã được nghe rất nhiều lời nói về người thiếu nữ này.

Mọi người đều nói nàng ta là tiểu công chúa mới nổi của Nguyên Lực Tông, xét về tu vi thì qua trận chiến cùng Lan Băng Băng không cần phải bàn cãi nữa, nhưng khi xét về góc độ nhân cách thì lại thối đến không thể nào nghĩ được. Chính vì vậy khi biết bản thân mình là gương mặt đại diện cho cả ngoại môn đệ tử lại có ý định đi theo về phía nàng, tất cả huynh đệ vốn từ trước đến nay luôn một lòng bỗng dần dần xuất hiện những tiếng xì xào dị nghị.

Nhưng không hiểu sao bản thân hắn lại không hề hối hận với quyết định này. Tối hôm trước quả thực Nhị trưởng lão cũng cho người đưa một phong thư qua, nói rằng chỉ cần hắn đồng ý nhường lại hai cái danh ngạch của ngoại môn đệ tử này sẽ cho hắn một suất trong cuộc tuyển chọn vào nội môn đệ tử sắp tới. Chuyện này quả thực là rất khó chọn lựa. Hắn cũng chỉ là một kẻ tu tiên bình thường, không phải thánh nhân luôn dương cao ngạo cờ chính nghĩa ngay thẳng, hơn nữa còn sinh ra tu luyện ở tầng chót của thế giới này, hắn lại càng thấu hiểu mấy cái quanh co khúc khuỷu đó. Bất quá hắn lại không bỏ được lần này tham gia Hoàng gia bí cảnh, có lẽ sẽ là cơ hội duy nhất của cả cuộc đời, nếu may mắn sẽ được cái truyền thừa hay cái gì đó khác nữa cũng sẽ tốt hơn gấp nhiều lần so với làm một môn đồ bình thường không biết khi nào mới tốt lên được.

Không chỉ vậy mà khoảng khắc người con gái này mỉm cười đứng trước mặt, đánh bay xám cầu để bảo vệ mình, hắn biết bản thân là nợ nàng một chuyện. Nếu như ngày ấy, Hạ Vũ không bay ra chống đỡ cho hắn, chắc chắn cái danh ngạch này cũng sẽ không thuộc về bản thân mình rồi. Bạch Kì Hiếu tự nhiên là thông minh, cân đo đong đếm cuối cùng thấy nếu cùng Hạ Vũ nhóm người dù không mạnh bằng Lan Băng Băng bên kia, nhưng lại nhiều hơn bởi sự tin cậy. Như thế có lúc sự tin cậy còn cường hơn thực nhiều lắm.

__ "Chào sư muội..." Bạch Kì Hiếu giọng ồm ồm vang lên, thể hiện hắn đang rất lo lắng

__ "ha ha, huynh không phải gấp gáp như vậy, cứ thoải mái ra nào. Muội cũng chỉ là một thiếu nữ bình thường thôi, đáng tức thì tức, đáng trân trọng thì trân trọng. Rất vui vì huynh đến đây" Hạ Vũ cười rộ lên, đôi mắt phượng với hàng mi cong vút, cười lên khiến người phía bên cạnh cũng vui lây, không khí trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Khoảng khắc lúc này so với lời đồn chính là không đáng tin cậy bởi khác nhau cũng không chỉ có một gang tay. Mà người bị chịu đá kích nhất chính là Sở Kì Bá bên cạnh vừa mới cùng Hạ Vũ đấu khẩu lúc trước. Hắn thực hoài nghi đây có phải cùng một người, nếu cùng thì tại sao lại có thể khác nhau đến như vậy.

__ "Vậy thì ta không khách khí nữa, ta tên Bạch Kì Hiếu, còn đây là sư đệ của ta Lê Nhất Hải, hắn với ta dù không cùng cha mẹ, nhưng tình cảm có thể nói còn khăng khít hơn nhiều..."

__ "Chào Nhất Hải huynh, ta là Hạ Vũ, mọi người đều đã biết rồi đi" Hạ Vũ cười hóm hờ, đứng dậy mang ghế tới cho hai người. Nàng hiểu được thâm ý đằng sau câu giới thiệu kia của Bạch Kì Hiếu, người này hẳn mang đến là có thể tin tưởng được.

Lê Nhất Hải đón nhận chiếc ghế từ tay Hạ Vũ mà mặt bỗng đỏ lên, ngại ngùng cúi đầu, chỉ nói được vài lời nhỏ

__ "Chào sư muội, ta là Lê Nhất Hải, mong muội giúp đỡ nhiều"

__ "Ghế của ta đâu?" Sở Kì Bá mặt hầm hầm đứng đằng sau Hạ Vũ. Quả thực từ khi sinh ra đến giờ bị đối xử khác biệt đã trở thành thói quen, nhưng lại đối xử đặc biệt tới như thế này vẫn cứ là lần đầu tiên, hắn thấy thế nào cũng không thể tiếp nhận nổi

__ "Ngươi có chân, có tay tại sao không tự đi mà tìm kiếm đi, tính ai hầu nữa hả?"

__ "Ngươi..." Sở Kì Bá mắt tròn ngược, đúng vậy, hai người kia chẳng phải cũng có chân sao, vì đâu ngươi cứ nhiên đem ghế cho họ mà lại bỏ qua ta?

__ "Thôi thôi, mọi người đừng nhón nháo nữa, hôm nay đến đây chính là để bàn bạc chuyện tham gia Hoàng gia bí cảnh, mọi người tính toán làm sao đây?" lời của Lăng Vân vang lên, tuy không to nhưng lại khiến mọi người đều trở nên cứng đờ. Như vậy, là làm sao đây

__ "Nực cười, ta khi nào thì nói cùng các ngươi một nhóm?" Sở Kì Bá cười nhếch mép, con mắt lạnh lùng liếc qua hết thấy

__ "Ngươi chắc chắn phải cùng nhóm ta, bởi vì sao ư, bởi vì khi ta đỡ xám cầu, ngươi đã đồng ý khi nào tiến Hoàng gia bí cảnh sẽ hết thấy nghe theo ta. Nếu ngươi không muốn cùng ta cũng được, bây giờ có thể trở về bên kia lan Băng Băng, nghe cho kĩ kế hoạch của bọn họ, rồi sau đó đem tất cả nói lại với ta. Như thế coi như không tôi, so với lúc nào cũng kè kè bên mình một tảng băng di động thì hữu ích hơn nhiều" Hạ Vũ hồ hởi phân tích

__ "Ngươi..." Sở Kì Bá chỉ thốt ra được lời đó, mặt lạnh đi một tầng

__ "Thế nào, lời cũng không phải ta ép ngươi, tự ngươi chọn lựa, ta là rất tôn trọng chủ ý của mỗi người, đi hay ở là tùy ngươi, sẽ không ai ép buộc cả" Hạ Vũ mặt phượng nhìn thẳng vào Sở Kì Bá. Nàng biết với tính cách của hắn, hắn ta sẽ thà ở lại chịu chết chứ không bao giờ trở về làm tay sai cho Thiên Kiếm Kì. Xét ở điểm này, hai người họ ít nhất cũng có một điểm chung.

Quả nhiên nghe Hạ Vũ nói vậy, Sở Kì Bá không thèm đáp lại mà chọn một chỗ ngồi xuống, im lặng lắng nghe

__ "Nếu như không còn vấn đề gì nữa, chúng ta đi thẳng vào vấn đề thôi" Lăng Vân cắt đứt không khí yên lặng

__ "Theo như ta biết, lần này không chỉ đơn giản là một cái tham gia bí cảnh thông thường, một phần sẽ thông qua đó thể hiện độ mạnh yếu của lớp trẻ của mỗi môn phái, một cái khác là vì..."

__ "Vì một cái động phủ trăm năm mới mở một lần, được coi là tâm mạch của bí cảnh. Mà nguyên nhân sâu xa hơn chính là nơi đó nghe đồn cất chứa một tấm bản đồ dẫn tới một động phủ khác cất giấu một kiện thần khí" Sở Kì Bá lạnh lùng thốt ra lời nói, cắt ngang lời của Lăng Vân

__ "Làm sao ngươi biết ?" Hạ Vũ ngạc nhiên. Chuyện này vốn dĩ là chuyện cơ mật, không mấy người trên thế gian này biết cả, có lẽ chỉ mấy gã hồ li nơi kia còn biết một hai thôi, ngay như bản thân nàng nếu như không từng đọc qua câu truyện cũng không hề biết đến điều đấy, tuy nhiên trong tác phẩm đó miêu tả cũng vô cùng ít ỏi, chỉ có một vài câu ngắn ngủi mà thôi. Nói như thế thì Sở Kì Bá một tên thiếu niên còn chưa tới mười tám thì làm sao đến tay được tin tức này chứ

__ "Ngươi nói xem, không nhìn lại ta là ai"

__ "Đúng a ' Hạ Vũ vỗ đầu, người trước mặt nàng này không thể nào dùng mấy phép so sánh đơn thuần để xem xét được. Hãy thử nhìn tới xuất thân của hắn xem, chẳng lẽ tiền môn nhân hồng để cho hắn cái gì khác quý giá hay sao, nói ra ai có thể tin. Hạ Vũ không hiểu sao có chút suy nghĩ rằng, nếu như không phải cái này nguyên nhân, Sở Kì Bá cũng không có tồn tại được tới bây giờ dưới tay của Thiên Kiếm Kì tới tận bây giờ

__ "Được rồi, ta tin tưởng mọi người ở đây đều tự biết bản thân cân lượng đến đâu, mấy cái đó là thứ chúng ta không được tranh, cũng không thể tranh. Nếu như chuyện đó không có một chút tỉ lệ nào thành công thì hãy trực tiếp bỏ qua đi mà dành cho một mục tiêu khác tốt hơn..."

__ "Muội nghĩ Vân ca nói đúng lắm. Lần này tranh cũng không phải là tranh cùng Lan Băng băng nhóm người, mà là tranh cùng toàn thiên hạ, có chính phái tham gia thì chắc chắn ta phải cũng không thiếu phần. Chúng ta người ít, lực mỏng, nên chọn lựa tránh xa những nơi long phụng tranh phong đó kéo vương phủ những chuyện không hay ho, mọi người nghĩ sao ?" Hạ Vũ hỏi

__ "Vân huynh cùng Hạ Vũ nói rất đúng, nhưng rốt cuộc chúng ta tiến bí cảnh sẽ làm gì, không thể chỉ đi dạo chứ ?" Bạch Kì Hiếu hỏi

__ "Ta nghĩ chúng ta nên lựa chọn công việc đơn giản mà đây ý nghĩa cùng tác dụng cho tu vi của chúng ta sau này, đó là thu lượm linh dược, những thứ linh dược trăm năm, vạn năm hẳn là sẽ xuất hiện trong bí cảnh đó đi. Nếu như có thể tìm thấy chúng, luyện ra một hai lô đan dược phục dụng, muội tin tưởng tất cả chúng ta tu vi sẽ tăng mạnh ngay lên..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Hoàng Gia Bí Cảnh

Thời gian thấm thoát thoi đưa, quãng ngày nghỉ dưỡng như chuột trong chĩnh gạo của Hạ Vũ cuối cùng cũng kết thúc. Hạ Vũ buổi sáng dậy sớm hơn ngày thường, không phải vì cái gì cả, mà chính là không ngủ được.

Nguyên Lực Tông bên trong dù có chia bè chia phái ra sao đi chăng nữa thì bên ngoài vẫn phải tỏ ra đồng lòng như một, mấy cái lão hồ li cũng không ngu dốt đi đem điểm yếu cho người ngoài nhìn vào mà bắt lấy. Phải biết rằng, qua hơn ngàn năm Nguyên Lực Tông trụ vững cái danh hiệu nhất đẳng giới chính đạo cũng không phải chỉ dễ trưng ra, nhưng đồng nghĩa với nó chính là cây cao đón gió, đạo lý này ai ai cũng hiểu. Chính vì vậy, trước ngày hôm nay, Bạch Thừa Bằng cũng đã gọi Hạ Vũ đến căn dặn đủ điều. Về điều này Hạ Vũ cũng không có trách hắn, dù sao nàng có cái gì mà bắt hắn đứng về phía bản thân chứ, mà nếu nhìn theo một khía cạnh khác đó cũng chính là một cách nhắc nhở bản thân, hoàng gia bí cảnh chính là nơi người ăn thịt người đến xương cốt cũng không còn, vậy thì nên kiếm một đồng minh thay vì đi kiếm thêm một kẻ thù, không phải sao?

Hạ Vũ đang định bước ra khỏi Địa Lịch Các để tiến tới nơi đã hẹn cùng đám người Sở Kì Bá, thì nghe thấy tiếng gọi của Lăng Vân phía sau

__ "Vũ Vũ, khoan hãy đi..."

Hạ Vũ quay lại nhìn hắn, vẫn nụ cười hiền lành trên môi thường trực, dường như lần này Hạ Vũ đi vào nơi mọi người cho là mất nhiều hơn được này sẽ không có chút bất trắc nào vậy, điều này làm nàng có chút chạnh lòng, không lẽ huynh ấy không lo lắng cho mình chút nào sao ?

__ "Lăng Vân, huynh gọi muội lại có chuyện gì sao, có phải cho muội cái bảo bối gì không ?" Hạ Vũ tinh nghịch hỏi

__ "Nha đầu, ngươi và ta cùng là đồ đệ của sư phó, ngươi xem ngươi ta có cái gì khác nhau, ta lấy gì cho nha đầu ngươi chứ ?" Lăng Vân cười cười xoa đầu nàng

__ "Ày ya, thật vậy chẳng lẽ người ta cũng chỉ là giả danh đồ nhi thôi, đâu có chính thống như huynh..."

__ "Im, sao muội dám nói ra lời đó ở đây, muội biết lời đó nếu truyền ra ngoài sẽ là họa sát thân không?" Lăng Vân tròn mắt lên nhìn Hạ Vũ, sau đó nhìn xung quanh đầy cảnh giác

Hạ Vũ biết bản thân lỡ lời, dường như mấy ngày nay được tự do không lo nghĩ đã làm bản thân tính đề phòng giảm đi nhiều lắm, nàng cũng biết lời vừa nói ra nguy hiểm tới tầm nào rồi

__ "Thôi được rồi, lần này ta tới là theo chỉ thị của sư phó, đưa cho muội ba tấm thiên giai bùa, một cái là vạn dặm phù, một tấm nháy mắt có thể đi xa tới vạn dặm đúng như tên, một chiếc là khiên lửa, chỉ cần kích hoạt sẽ tạo ra một tấm khiên lửa đủ để bảo hộ cho mười người, cần yếu thứ không quá lợi hại cũng như người tu vi dưới kim đan trở xuống thì cầm cự hai ngày ba ngày là có thể, tuy nhiên càng nhiều người thì thời gian sẽ rút ngắn càng nhanh, cuối

cùng là một tấm hồn phù có thể gọi ra một tia thần thức thủ thần kì của sư phó..."

_"Lợi hại như vậy sao " Hạ Vũ xuýt xoa,đón nhận ba tấm phù chú cẩn thận cất vào túi trữ vật

_"Có gì lợi hại chứ ? Muội lần này đi vào đó chính là đối diện cùng với tinh anh của lục đại môn phái,chưa kể còn có ma tu cùng yêu tu cũng âm thầm được phái tới. Do tất cả đều là tinh anh nên tổn thất một hai cái chính là gánh nặng không tài nào đỡ được. Vì vậy để bảo vệ một con đường lui cho tất cả, ai ai cũng sẽ cho bọn họ chút ít pháp bảo phòng thân. Cho nên nhiều pháp bảo thì đừng nên huyênh hoang tự đắc,phải nhớ bản thân chỉ có ba lá phù chú,hãy dùng cho lúc cần thiết nhất."

_"Được,muội hiểu rồi,vậy còn lọ đan dược này là gì ?" Hạ Vũ chỉ hai lọ đan dược trên tay Lăng Vân

_"Một lọ là giải dược,có thể trị được hầu như tất cả các chứng bệnh thông thường,hoặc còn chữa trị vết thương rất tốt,thứ mà ai đi lịch lãm đều không thể thiếu,lọ còn lại lại là một khía cạnh khác,đó là độc dược..." Lăng Vân nói với giọng vô cùng nghiêm trọng

_"Độc dược ?"

_"Đúng vậy, hoàng gia bí cảnh người hại người không chỉ có cách chính diện đối đầu, mà nhiều khi còn đi đường ngang ngổ tất,ví dụ như đây, muội nhìn xem,chỉ cần dính một chút ít bột phấn này trên người,hắn ta sẽ bị đông cứng trong giây lát,mà giây lát này có thể đủ cho muội kết liễu hắn hoặc chạy trốn. Hoàng gia bí cảnh không những sẵn bắt sẵn vật,mà còn là nơi sẵn bắt tinh anh. Nhiệm vụ của những người tiến vào nơi này ngoài tìm kiếm cho bản thân những cơ duyên,ngoài ra còn vâng mệnh môn phái diệt càng nhiều ngoại nhân môn càng tốt. Vì thế,muội hiểu ý ta nói là gì chứ ?"

_"Muội hiểu, muội sẽ không nhân từ nương tay, mềm lòng với một ai khác..."

_"Tốt lắm, sư phó nhờ ta nói với muội,bảo muội nhớ thực hiện lời hứa khi xưa với ngài. Nếu như thành công,ngài cũng sẽ chính thức công nhận muội..."

.....

Hạ Vũ phi thiên trên Thanh Linh Kiếm,lướt qua dãy núi nhấp nhô trập trùng của Địa Lịch Các,hướng về phía tập trung của chín người còn lại

_"Mễ Ty,muội nghĩ sao về lần này tham gia Hoàng gia bí cảnh ?" Hạ Vũ đón gió,bắt chợt hỏi Mễ Ty. Câu hỏi này dù chỉ tự phát xuất ra nơi đầu môi,nhưng lại có thể cho thấy bao nỗi băn khoăn trong lòng nàng

_"Tỷ hỏi vậy là có ý gì ?" Mễ Ty không hồ là linh thú của Hạ Vũ,không thể nói hiểu toàn bộ nàng,nhưng bảy tám phần thì có thể khẳng định. Chính vì vậy, Mễ Ty không lựa chọn trả lời mà lại hỏi ngược lại,nó hiểu điều băn khoăn trong lòng của chủ nhân

_"Muội hiểu ý ta mà, ta đã từng nói với muội ta không phải là con người của thế giới này,t xuyên không từ một thế giới khác tới đây,chính vì vậy có những chuyện ta là biết trước được. Nếu như ta nói với muội lần này nếu như tham gia bí cảnh,dựa vào những gì ta biết trước được,ta có thể dễ dàng là người thu được những cơ duyên vô cùng lớn,muội nghĩ ta có nên tranh?" Hạ Vũ đột nhiên dừng lại trên không,nhìn những đám mây nhẹ nhàng lướt qua,có thể thấy rõ hơi sương ẩm ướt đầu đó. Lúc này,nàng cảm thấy mình chỉ cần như đám mây kia,được tự do phiêu lãng mà không phải lo lắng suy tư gì nhiều

_"Muội chỉ hỏi tỷ, theo tỷ con đường đi trên tu tiên là gì ?"

_"Ta..." Câu hỏi này quả thật như một chiếc búa gỗ mạnh vào tâm trí đầy mù mịt của bản thân nàng

_"Đúng vậy,đó chính là đấu với người,đấu với thiên,đấu với địa để dành lấy cơ duyên. Nếu ta là tỷ,ta sẽ tranh đến cùng. Lòng tự trọng là thật sự đáng quý,nhưng đừng nó vào cái gì lại càng đáng quý hơn. Tỷ biết trước và dành được cơ duyên lẽ ra thuộc về người khác,như vậy có đáng là gì mà phải thấy ngại ngùng,chỉ cần chừa vào tay họ,mọi thứ đều là vô chủ nhân,tỷ có gì mà không được đánh chủ ý chứ. tin ta đi,tỷ biết trước mọi chuyện không phải là điều gì kinh khủng đáng xấu hổ,mà đó là một lợi thế khó kiếm trên đời này,tỷ càng cần phải trân trọng và triệt để sử dụng..."

Hạ Vũ trầm ngâm một lúc,nàng có thể cảm thấy các tiếng nổ tỷ tách trong đầu mình,bức tường lâu nay trong lòng đang từng bước vỡ vụn ra. Đúng vậy,nàng vì sao không thể tranh cơ duyên với Lan Băng Băng chứ, dù cho không thể dành được cũng không sao, gây chút áp lực cho lan Băng Băng cũng có thể là một cái thành tựu

_"Mễ Ty, cảm ơn muội nhiều lắm. Lần này cơ duyên có cướp tới tay hay không thì chưa biết được, nhưng ta hứa với muội linh thảo sẽ bắt được tới rất nhiều,khi đó trở về ta sẽ cố công học luyện đan thuật, mau chóng đem tu vi của chúng ta nhanh chóng tăng lên. sẽ có một ngày chúng ta đứng trên đỉnh núi, chẳng phải lo sợ một ai nữa..." Hạ Vũ nói, lời tuy nhẹ nhàng nhưng lại tựa như một lời thề, một lời tự hứa

_"Muội tin tỷ..."

.....

Hạ Vũ đáp xuống gốc cây cổ thụ trước đại môn quan của Nguyên Lực Tông, nơi này đã thấp thoáng bóng dáng của vài người, tất cả đều chính là nằm trong danh ngạch của mười người tham gia hoàng gia bí cảnh. Quả nhiên sự phân chia cấp bậc cùng lối suy nghĩ đã đem những người này đánh ra hai nhóm đứng tách biệt hẳn nhau, một bên là năm người nội môn đệ tử,một bên chỉ có hai người ngoại môn Bạch Kì Hiểu. Bạch Kì Hiểu mặt lạnh tanh,grong mặt đôn hậu vuông vức không hề một chút biểu cảm,tạo ra cho người ta một sự oai hùng không hề lép vế trước những kẻ kiêu ngạo còn lại. Hạ vũ thấy cái này thật sự là rất vừa lòng,thấy như bản thân còn phải học tập con người trước mắt này thật nhiều lắm

_" Bạch đại ca..." Hạ Vũ nhẹ nhàng cắt lời, nhẹ nhàng tiến về phía hắn

Bạch Kì Hiếu vốn không hề thoải mái khi đứng cạnh những kẻ mà từ lâu hắn chỉ có thể nhìn từ xa như vậy, nhưng hắn biết bản thân không được tỏ ra ngại ngùng hay thấp hèn gì được, hắn cũng không có gì mà phải sợ sệt như thế, chẳng phải cuối cùng hắn cũng đã góp phần đem bọn họ đá xuống lồi đài sao. Đang lúc này thì lại nghe thấy một thanh âm nhẹ nhàng truyền đến bên tai

_" Hạ Vũ đã tới rồi ư ?"

Nhắc đến Hạ Vũ con người này, Bạch Kì Hiếu thật sự thấy rất mâu thuẫn. Nàng ta trước mắt mọi người thì là một kẻ kiêu căng, ngạo mạn, đánh đá tới không người chịu được, lại được gắn thêm cái mác ham muốn nam nhân tới không thể chịu được.

Nhưng những gì hắn thấy khi ở cùng lại đối lập hoàn toàn, ấy là một cô gái vui tươi, hay cười, có suy nghĩ tinh tế tỷ mỉ. Nhưng hơn cả, nàng tạo cho hắn cảm giác được tôn trọng, không giống những người có tu vi địa vị cao cao nhìn xuống mà càng giống như đồng bạn, huynh đệ hơn. Chính điều này đã làm hắn càng tin tưởng quyết định đứng về phía bên nàng ta, ít nhất là trong lần này bí cảnh

_" Thật xin lỗi, muội đến hơi muộn, để hai huynh phải đứng đây cô độc một mình"

Hạ Vũ lời nói này quả thực xuất phát từ chân tâm, chỉ cần là người có mắt đều sẽ thấy hai người ngoại môn đệ tử này bị tất cả dè bieu, đẩy ra xa bên ngoài. Nhưng người hữu tâm cũng sẽ có người vô tâm, lời vào mỗi người lại đi một hướng khác nhau

_" Hạ Vũ, muội nói vậy có ý gì chứ ?" Lung Nhi rất đúng dịp bắt lấy câu nói của Hạ Vũ mà châm chọc.

Hạ Vũ nhún mày khó chịu, trước khi đi Lịch Thừa Bằng đã dặn qua nàng, chỉ cần có thể nhịn hãy nhịn một chút, dù sao lúc này là thời khắc không nên để bất cứ xung đột gì xảy ra. Chính vì vậy, nàng quay lại, nhìn Lung Nhi một cái, cái nhìn mang theo uy lực của tu vi Luyện Khí thập cường đỉnh phong. Tuy tu vi của Lung Nhi đã luyện khí chín tầng, nhưng chênh lệch một chút cũng là chênh lệch, lại thêm vào chuyện Hạ Vũ cùng Lan Băng Băng đấu tới bất phân thắng bại khiến Lung Nhi cũng không nỡ nhiều lời, nàng ta cũng không phải kẻ nào tàn nhẫn đi gây sự, mọi người đều hiểu cái gì nên và không nên làm lúc này. Vì vậy, chuyện này chỉ coi như là một cơn sóng nhỏ, sau đó lại lặng lẽ biến mất, hai bên lại phân chia đứng về phía đội hình của mình

Hạ Vũ chìa ra đưa cho huynh đệ Bạch Kì Hiếu, phân chia mỗi người hai lọ thuốc nhỏ, bên trong có một viên độc được cùng mười viên giải được

_" Hai huynh cầm lấy cái này để phòng hộ bản thân."

_" Đây là ...?" Bạch Kì Hiếu đón nhận, khó hiểu mở ra, bên trong không hề thấy thoát ra một mùi hương gì cả, nhưng chính như thế dường như lại càng khẳng định đây là thứ tốt. Bạch Kì Hiếu là ngoại môn đệ tử, mỗi tháng được lĩnh hai viên cổ tâm đan đã thấy mỹ mãn lắm rồi, bây giờ bỗng nhiên tới nhiều đan dược như vậy đúng là cầm tới phỏng cả tay

_" Các huynh mau mau giữ lấy phòng việc bất trắc, tiến vào bí cảnh cũng có chúng ta là còn có thể tin tưởng được với nhau chút ít, còn lại nguy hiểm trùng trùng, nhắm mắt đi sai liền lâm vào vạn kiếp bất phục. Chúng ta hãy cố gắng đi cùng nhau, đừng tách rời, nếu có gì còn kịp thời hỗ trợ, được chứ ?" Hạ Vũ rất tử tế nói, nàng không muốn để hai huynh đệ này hiểu nhầm bản thân lấy đan dược ra để lên mặt dạy đời họ. Ở trên đời này, không phải cứ người có lòng tốt thì người đón nhận sẽ hiểu đúng ý của người, phải không ?

_" Sư muội nói đúng, chúng ta đã quyết tâm cùng nhóm với muội thì nhất định sẽ cùng muội đi tới cùng, quyết không thay đổi..." Lê Nhất Hải sáng khoái cười nói, mất hẳn cảm giác ngại ngùng khi mới gặp ban đầu. Dường như tính cách này thật giống Bạch Kì Hiếu, đây phải chăng khiến họ trở nên thân thiết như vậy đi. Nhưng lời nói này của huynh ấy khiến hạ Vũ giật nảy, nàng không muốn để ai đó lấy cái này ra bắt được điểm yếu mà chia rẽ, dù bản thân biết Nhất Hải không hề có ý như vậy

_" Hai huynh đừng nghĩ thế, muội không phải có ý đó. Muội thật sự cho rằng nếu chúng ta là một nhóm thì nên kề vai sát cánh cùng nhau, tất cả đều là một phần tử mà không một ai làm ngoại lệ. các huynh biết không, giây phút nhìn thấy các huynh một lòng trên lồi đài khiến muội thấy thật sự hâm mộ cùng kính trọng các huynh nhiều hơn. Cảm giác khi đó mới chính là đồng bọn của nhau, không gì có thể phá bỏ đi được..."

Lời này của Hạ Vũ làm hai người thanh niên phía trước sửng sốt, khiến họ lại phải nhìn nhận người thiếu nữ phía trước càng sâu hơn một phần. Lúc trước có thể vì cái lý do gì mà cùng nàng một chiến tuyến thì bây giờ đều như không còn nữa, chẳng phải người ta nói khó tìm nhất chính là tìm thấy một người tương đồng về suy nghĩ cùng cách hành xử sao

_" Sư muội thật sự khác người thường..." Bạch Kì Hiếu cười thoải mái, đây thực sự là lời từ tâm hắn nói ra, thán phục trước tầm nhìn của cô gái nhỏ bé này. Nếu xét ở cùng trang lứa, có lẽ chỉ có người này mới có thể cùng kia Lan Băng băng tranh cao thấp được thôi

_" Đúng vậy, sư muội thật khác thường..."

Một giọng nói lạnh tanh vang lên, chen vào giữa ba người, cảm giác như vừa rơi vào một hầm băng vạn năm khiến tất cả rùng mình. Không cần quay lại nhìn, Hạ Vũ cũng biết đó là ai, hắn là Sở Kì Bá đi

_" Sở Kì Bá, ta còn tưởng huynh không đến đâu ?" Hạ Vũ bỏ qua lời châm chọc của hắn, hỏi lại

_" Ta đến từ sớm rồi, chỉ là không muốn cùng bọn họ " Sở Kì Bá cao cao tại thượng ném con mắt khinh bỉ về phía hai huynh đệ Bạch Kì Hiếu, giống như lại gần hai người cũng khiến cho hắn thấy khó chịu không sao cầm cự được. Chính biểu cảm thẳng thừng như vậy khiến cho hai người ngỡ ngàng, sửng sốt giây lát. Bạch Kì Hiếu giả dạn hơn ngay lập tức lấy lại gương mặt lạnh nhạt, dường như với hắn cảm giác này đã quá quen thuộc rồi, còn Lê Nhất Hải có vẻ như chưa từng trải nhiều như vậy, mặt đỏ lên. Hạ Vũ cảm thấy đau đầu, người này tại sao lại luôn luôn thích gây khó chịu cho mọi người xung

quanh như vậy, hiền hòa một chút không phải tốt hơn sao

_"Huỳnh nói vậy là có ý gì?" Hạ Vũ lạnh giọng hỏi

_"Thì chính là ý đó "Sở Kì Bá ngó lơ đi chỗ khác, không quan tâm tới Hạ Vũ

_"Nhưng họ đồng ý cùng tổ đội với chúng ta "

_"Là đồng ý đi theo người, không phải theo ta..." Sở Kì Bá nhún vai

_"Được , vậy huỳnh mau xéo khỏi đây cho ta..."

_"Người đuổi ta, người vì hai tên rác rưởi kia đuổi ta, người biết ta..." Sở Kì Bá tròn mắt hỏi ngược lại Hạ Vũ

_"Ta đuổi huỳnh đó, ta cần là một đồng bạn thấu hiểu, cùng nhau vượt qua nguy hiểm, không cần một kẻ luôn cao cao ngạo mạn, như vậy không những sẽ hại mình mà còn hại người, huỳnh hiểu chứ. Giờ huỳnh có thể đi..."

Lời hạ Vũ nói ra oanh động không phải nhỏ, khiến tất cả mọi người đều sững sờ, không chỉ người trong cuộc mà ngay cả những người kẻ bên cũng giật mình hoảng hốt

_"Vũ muội thật là dũng cảm nha..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Thiên Ngoại Hữu Thiên 1

_"Vũ muội thật là dũng cảm nha..."

Một giọng nói trong như tiếng suối kêu vang lên thật thanh thúy, khiến Hạ Vũ không cần quay lại cũng biết đó là ai. Lúc này đây, người dám chen chân nói chuyện giữa nàng và Sở Kì Bá thực sự không có mấy người, mà hơn nữa càng không kiêng nể mà thẳng thừng chỉ trích cũng chỉ có một người mà thôi, hẳn là Lan Băng Băng đi. Hạ Vũ quay lại nhìn, thấy từ xa bóng một thiếu nữ mặc một bộ đồ trắng tinh khiết, kết hợp với một dung mạo không chút tỳ vết nào, làn da óng ánh dưới ánh nắng, tạo cho người đối diện như bị chói lóa đi. Bên cạnh nàng ta vẫn như các lần trước là Nguyễn Chiến Duy, gương mặt thì lạnh lùng, duy ánh mắt lại nóng rực nhìn về người đi bên cạnh

Thấy Hạ Vũ nhìn lại, Lan Băng Băng nhẹ nhàng nở một nụ cười. Nhìn như thế lại càng khiến nàng ta trông hấp dẫn tới nghẹt thở, nhưng Hạ Vũ thì lại là một cảm giác khác, dường như có một sự khiêu khích cùng khinh thường như ẩn như hiện đâu đó ở đây. Đây có thể nói là lần chạm mặt đầu tiên sau trận trung kết vừa rồi, Hạ Vũ tự nhận bản thân đem cả vốn lẫn lãi ra đánh đổi mới triệt hạ phá hủy đi hai cái bảo bối của Lan Băng Băng, ngờ khiến nàng ta sẽ đau khổ buồn rầu cũng một thời gian dài dài. Nhưng có lẽ từ biểu hiện kia, Hạ Vũ biết bản thân đã sai lầm rồi, Lan Băng Băng là nữ chính, là cái rốn của cả thế giới này, nàng ta lại thiếu một hai cái bảo bối sao, chắc ngay khi bị phá hủy, Thiên Kiếm Kì cũng lại cấp cho một hai món đồ mới thôi.

_"Băng tỷ, lâu không gặp, trông tỷ càng ngày càng hấp dẫn hơn đó..." Hạ Vũ cũng cười cười nói. Dù sao lúc này cũng chưa phải lúc xé rách da mặt nhau

_"Ta thấy muội mới hợp với câu đó hơn. Không thể tại sao đi đến đâu cũng khiến nhân chú mục, ngay cả Sở đại ca cũng không thể chối từ được mà chạy tới bên..."

Lan Băng băng nói xong, ánh mắt sâu thẳm liếc nhìn Hạ Vũ sau đó đánh mắt sang Sở Kì Bá bên cạnh. Hạ Vũ nghe lời như thế, cả thân rùng mình, lời này thật sự quá thâm sâu, mang theo cái gì ý tứ chứ? Nàng từ biết bản thân nhan sắc đến đâu, Lan Băng Băng hẳn là ám chỉ bản thân không có cái gì lại luôn luôn âm ỉ, cũng không biết dùng cách gì mê hoặc được Sở Kì Bá. Nghĩ đến đây thôi cũng đủ khiến Hạ Vũ tức tới bật cười

_"Băng tỷ nói cũng đúng, ta vốn là có sức hút đặc biệt mà, phải không Kì Bá ?"

Được rồi, người đã muốn châm chọc thì ta cho người mãn nguyện, ta là đóng vai ác lại làm sao mà sợ vài cái âm ỉ nhỏ nhỏ đó được. Quả nhiên, lời Hạ Vũ nói ra khiến cho mười người còn lại đều tròn mắt, không ai có thể tưởng tượng được nàng sẽ dám nói như thế.

Ở đây đều là người tình anh trong tình anh, làm sao mà không hiểu được ngụ ý của Lan Băng Băng chứ, nhưng hiểu thì hiểu, cũng chưa thể hình dung ra một thiếu nữ mười lăm thừa nhận những điều như thế. Cho dù thế giới tu tiên vô cùng phóng khoáng trong chuyện tình cảm, bất quá phóng khoáng tới mức này thì...

Sở Kì Bá đứng như trời trồng, hẳn đến giờ vẫn không sao có cách nào hiểu được cô gái nhỏ trước mặt này, nàng ta rốt cuộc tính cách nào mới là thực, mới là giả. Cứ mỗi khi hăm ngừ bản thân tiến một bước, nhay sau đó như dẫm vào một cái bẫy, lạc vào mối mê cung...

Lan Băng Băng trợn mắt, không phải vì lời nói của Hạ Vũ, mà là nàng ta kinh ngạc khi quan sát biểu cảm của Sở Kì Bá, đó chính là cái khác biệt hoàn toàn giữa nàng ta với cả thế giới này, trong khi mọi người củ quan tâm đến cái trước mắt thì nàng ta đã suy nghĩ đến hậu quả và biện pháp rồi. Ngay như lúc này, nàng nhìn Sở Kì Bá đứng im không nhúc nhích, mắt nhìn chăm chăm Hạ Vũ, nàng biết Sở Kì Bá có hứng thú với Hạ Vũ. Nói như vậy Hạ Vũ này không phải dễ đối phó như bề ngoài nàng ta thể hiện ra, trận trung kết danh ngạch là một bài học nhớ đời rồi. Xem ra cần phải để ý đến người này nhiều hơn một chút

_"Ta chỉ đùa thôi, hai người không cần phải ngại. Chỉ là ta vừa đến thì nghe thấy muội nói muốn đuổi Sở đại ca ra khỏi nhóm nên mới thế thôi..."

Lại ý gì đây, chia rẽ ư, nhưng hình như là sai lầm rồi, hần và Hạ Vũ nàng có cái gì chứ, chẳng qua đến cùng nhau một nhóm là bởi một lời hứa thôi

_"Thế mới nói người quan trọng nhất luôn luôn là đến sau cùng,bất quá chẳng phải cũng vì vậy mà bỏ qua rất nhiều chuyện sao,haha..."

Hạ Vũ cười lớn một cái,sau đó kéo tay Sở Kì Bá đi nhanh về phía Bạch Kì Hiếu đang đứng,bỏ lại Lan Băng Băng mặt đỏ bừng đằng sau. Đây chính là lời nói châm chọc thẳng thừng mà không loảng ngoảng lắt léo chút nào. Hạ Vũ nói người đến sau,ở đây còn ai khác ngoài Lan Băng Băng cùng Nguyễn Chiến Duy nữa.

Nguyễn Chiến Duy thấy Lan Băng Băng chịu thiệt thòi,lao nhanh về về trước bắt lấy tay Hạ Vũ

_"Hạ Vũ,ngươi cũng hơi quá đáng rồi đó " Vừa nói hần vừa dùng sức xiết chặt tay,một cảm giác đau đớn truyền đến khiến hạ Vũ tái mặt đi,nhưng nàng vẫn cố nở nụ cười

_"Chiến Duy ca ca, huynh nói vậy là có cái gì ý tứ ?"

_"Ngươi đang muốn cùng Băng nhi tranh phong đúng không. Ta nói với ngươi,ngươi đừng có mơ nữa..."

_"Khoan..." Hạ Vũ lạnh giọng,mắt sắc lạnh nhìn về Nguyễn CHIẾN DUY, khiến hần dù tu vi đã là nguyên anh nhưng tự nhiên trong lòng nổi lên trận kiêu kị,tay cũng nói ra chút ít. hạ Vũ cười nhếch mép,quả nhiên thần hồn xuất ra từ gia tộc không phải là thứ đồ thông thường,tia thần thức vừa rồi là từ đó mà ra

_"Chiến Duy ca ca, ta nói nè, người bắt chuyện trước cũng không phải là ta,người nghi hoặc cũng không phải ta. Ta nói nói có lời nào động chạm tới Băng tỷ chưa,chưa phải không. Hơn nữa..." Hạ Vũ đánh mắt nhìn qua bả vai của Chiến Duy để thấy gương mặt của Lan Băng Băng "...nếu ta có nói thật đi chẳng nữa,thì người trong cuộc còn chưa lên tiếng,huynh việc gì phải nháo lên như vậy..."

_"Ngươi..."

_"Vũ muội nói đúng,Chiến Duy ca ca,huynh không nên như vậy..." Lan Băng Băng từ đằng sau,vội vàng tiến lên phía trước,gỡ tay của Nguyễn Chiến Duy ra,sau đó cười hiền lành nhìn Hạ Vũ

_"Có lẽ muội có ác cảm với ta, nhưng không sao, ta tin tưởng thời gian sẽ khiến muội hiểu tất cả "

Hạ Vũ nghe lời này tức tới run người, đúng vậy, thời gian quả thật là khiến nàng đã vỡ vụn đi nhiều lắm

_"Muội cũng đang cố gắng để hiểu đây..." Nói rồi quay đi,một lần cũng không ngược lại nhìn nữa,ở lại phía sau ba người Sở Kì Bá

_"Sở ca, huynh thật sự muốn đi cùng Hạ Vũ sao ?" Lan Băng Băng nhẹ nhàng tới bên Sở Kì Bá

_"Ý muội là gì ?" Sở Kì Bá khinh khinh hỏi lại

_"Không phải muội ấy không muốn cùng huynh sao, việc gì cần phải gượng ép như thế chứ?"

_"Vậy ta cùng với muội thì là muội tự nguyện sao ?"Sở Kì Bá không ngại ngần hỏi lại. Lời nói này vừa ra thật sự khiến người nghe không biết trả lời ra sao được. Lan Băng Băng nếu dám nói là nàng tự nguyện vậy thì Nguyễn Chiến Duy sẽ nghĩ ra sao,mà nếu nói nàng không tự nguyện sẽ chẳng khác nào tự vả vào miệng mình,thật sự là bất gả không được còn mất một năm thóc.

_"Sở Kì Bá,đệ việc gì phải khiến Băng nhi khó xử,nàng chỉ vì lo lắng cho đệ trong bí cảnh lần này thôi. Nếu đệ đi cùng chúng ta,không phải là sẽ an toàn hơn nhiều lắm sao. Có an toàn được thì mới còn mạng mà tìm kiếm cơ duyên..." Nguyễn Chiến Duy thấy Lan Băng Băng khó xử,chen vào đỡ lời.

Sở Kì Bá ánh mắt lạnh lùng nhìn sang bên Nguyễn Chiến Duy,hần thực không hiểu sao người này thông minh có thừa mà khi ở cùng Lan Băng Băng đầu óc bỗng trở nên ngu muội như vậy. Yêu nhau mà khiến cho đối phương lợi dụng ngay trước mắt cũng không biết sao,hoặc cũng có thể là huynh ấy tự nguyện làm vậy ...

_"Đệ là người có qui tắc,đã hứa là sẽ làm đến cùng. chuyện đệ khẳng định sẽ nghe theo lời của Vũ Vũ trong bí cảnh đã nói ra thì cũng phải nên thực hiện cho kì được. Huynh hãy tôn trọng quyết định của đệ thôi..."

Nói rồi,Sở Kì Bá quay lưng,đuổi theo bóng dáng của Hạ Vũ

_"Băng nhi,muội đừng buồn,Kì Bá hần là con người như vậy,mọi chuyện chỉ là thực hiện lời hứa thôi..."

__ "Muội không có ý đó,huynh phải tin muội. Chỉ là lớn lên cùng nhau,muội không hiểu sao huynh ấy luôn luôn tránh xa muội cho dù muội có cố gắng tới gần đến đâu. Chuyện lần này cũng vậy,muội chỉ nghĩ là huynh ấy sẽ nguy hiểm như thế nào hi cùng Hạ Vũ hành tẩu. Tại sao huynh ấy không hiểu chứ...?" Lan Băng Băng đưa tay lên,nhanh chóng lau đi những giọt nước mắt

Nguyễn Chiến Duy thấy thế,vội ôm lấy mũ nhân mà an ủi

__ "Đừng buồn,rồi Kì Bá sẽ sớm thấu hiểu nỗi khổ tâm của muội thôi mà..."

__ "Mong là như thế"

.....

Hạ Vũ đi được chưa xa thì nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng đằng sau,vội vàng quay lại thì thấy đúng gương mặt lạnh lùng như tảng băng vạn năm của Sở Kì Bá. Nói thật,thấy hấn chạy theo bản thân mình như thế này khiến nàng có chút ngỡ ngàng không kịp tiếp thu nổi

__ "Sao huynh lại chạy theo muội tới đây,không phải nên tiến về phía đó cùng lan Băng Băng và Nguyễn Chiến Duy sao?"

Sở Kì Bá tiến lại bên Hạ Vũ,mặt lạnh lùng tới âm trầm nhìn nàng,khiến hạ Vũ lạnh chạy dọc cả sống lưng

__ "Huynh...huynh...nhìn muội như vậy là có cái gì ý tứ ?"

__ "Hừ, tự về soi gương đi,ngươi thì có cái gì khiến ta phải để mắt tới chứ ? Ta đến đây là thực hiện cho lời hứa của mình thôi"

__ "A...ra vậy,ta còn tưởng huynh quên đâu,nhớ ra là tốt rồi,cho nên từ giờ hãy cố mà chấp nhận hiện thực tàn khốc này đi.Mà huynh biết một điều này không?"

__ "Điều gì ?" Sở Kì Bá khó hiểu hỏi

__ "Thành công cùng chiến thắng nhiều khi không phải quyết định ở người nhiều hay ít người,tu vi cao hay thấp mà lại là ở sự đồng tâm hiệp lực. Mà thất bại cũng như thế,có thể từ chính một người nào đó mà ta đã bỏ qua và cho rằng họ không đáng giá một đồng nào cả. Huynh là hiểu ý ta chứ ...?"

__ "Hiểu,nhưng ngươi có bao giờ nghĩ tới,lấy một ngàn,thậm chí một vạn người như tu vi của chúng ta đồng tâm hiệp lực,sẽ động vào một cái lông chân của Thiên Kiếm Kì không ?"

Hạ Vũ đang trong mạch triết lý,nghe thấy Sở Kì Bá nói vậy,tức tới không thờ được

__ "Huynh có thật sự là người có suy nghĩ không vậy,tại sao lại có thể nêu lên một ví dụ quá sức khập khiễng như thế chứ ?"

__ "Đó không phải là một ví dụ minh chứng cho đồng lòng chưa chắc đã chiến thắng sao. Ở đây rút ra chính là phải biết bản thân đang đứng ở đâu,nếu không cũng chỉ là công cụ để người ta mặc sức chà đạp,thế giới này chính là như vậy?"

Nói rồi Sở Kì Bá lướt qua mặt hạ Vũ,tiến về phía Bạch Kì Hiểu đang đứng. Hạ Vũ chết lặng nhìn theo hấn bóng lưng,có cái gì đó đổ ập trong lòng nàng. Đúng vậy,bản thân mình đang đứng ở đâu,khi nào mới có thể trả thù cho gia tộc được chứ. Tốc độ tăng lên tu vi của bản thân mặc dù nhanh lắm rồi,nhưng biết này tháng năm nào mới có thể thăng thần mà đứng,mà đòi lại công bằng.

Không được,nàng muốn nhanh hơn nữa,lần này bí cảnh không thể chỉ có lấy mỗi được đền,nàng muốn chiếm lấy các cơ duyên... Tuy nhiên có một thứ mà Hạ Vũ chú ý tới,vì sao Sở Kì Bá lại lấy Thiên Kiếm Kì ra làm ví dụ,muốn đấu cùng hấn chứ? Có lẽ hấn cũng như mình,đủ thông minh để biết cái chết của cha mình có uẩn khúc đâu đó.

Xem ra như thế,mình và hấn cũng có chung mục đích,mà địch nhân của địch nhân là bạn,cái này đạo lý nàng hiểu được. Cho nên,sau này đối với hấn có lẽ cũng không nên quá khắc nghiệt như thế nữa...

.....

Mười người của Nguyên Lực Tông nằm trong danh ngạch,đi kèm theo đó là Nguyễn Chiến Duy,tất cả cùng hướng về phía đông,một ngọn núi thuộc quyền chưởng quản của hoàng gia hơn vạn năm nay. Nhắc đến ngọn núi này cũng thật sự là kì lạ,tất cả thiên hạ đều biết ngọn núi này là cửa mắt mở ra để tiến vào một bí cảnh với vô số cơ duyên,không phải không có người từng đánh chủ ý chiếm đóng,bất quá tất cả đều vô pháp,thứ nhất bởi hạn định năm mươi năm mới mở một lần,thêm vào đó còn một lí do,chính à cần được lấy máu của nhà vua để làm dẫn.

Đã có không ít lần các thế lực cường đại dùng cách bắt chấp truy sát người cầm đầu Đại Thiên triều,bất quá đến khi tiến hành lại gặp phản phệ không sao chống đỡ được,rốt cuộc người ta cũng hiểu ra,người cho máu là cần hoàn toàn tự nguyện. Đây có thể nói là cái thâm sâu không lường trước được của người tạo ra bí cảnh này,dù sờ sờ trước mắt nhưng không ai dám tiến đến cướp từ tay hoàng gia.

Mười một người ngồi trên một con thuyền phi hành,một trong những thượng cấp địa giai pháp bảo. Để đưa mười cái còn chưa tiến trúc cơ đến bí cảnh mà cần tới bức này oanh động,cho thấy Thiên Kiếm Kì quan tâm tới mặt mũi như thế nào

__ "Mọi người cũng biết lần này là đi đâu đi,nguy hiểm sẽ là trập trùng,vì vậy cái gì tránh được thì hãy tránh,những cái gì cần phải chiến đấu thì cần phải hết mình. Các ngươi lần này tham gia không phải chỉ mỗi tìm kiếm cơ duyên cho bản thân mà còn là mặt mũi của đại môn phái. Đã hiểu chưa...?" Nguyễn

Chiến Duy hùng hồn mà mạnh mẽ tuyên bố, đó không phải là lời dặn thông thường mà còn lời khẳng định, ra lệnh

__ "Đã rõ " mọi người đáp lại. Sau đó, con thuyền dần dần rẽ mây mà xuống thấp, Nguyễn Chiến Duy cũng là người xuống đầu tiên.

Nhóm người Hạ Vũ cũng không bon chen mà lựa chọn đến sau cùng, nhưng khi bước xuống đến nơi, nàng mới thực sự choáng ngợp bởi khung cảnh nơi đây... Lần đầu tiên, Hạ Vũ thấu hiểu câu thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân là như thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghênh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Thiên Ngoại Hữu Thiên 2

Nhóm người Hạ Vũ cũng không bon chen mà lựa chọn đến sau cùng, nhưng khi bước xuống đến nơi, nàng mới thực sự choáng ngợp bởi khung cảnh nơi đây, khắp nơi mọi người đều đã đến đứng chật hết.

Hạ Vũ vẫn luôn đặt cao nhất kinh nghiệm của người xưa, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng. Chính vì vậy, khi nhìn hết thấy nhóm người tụm năm túm ba, cách biệt hoàn toàn so với những người khác, tựa như có một ranh giới phân chia các môn phái với nhau vậy. Hạ Vũ sử dụng Vọng Kì Chân, quét mắt phượng đi một vòng. Không quét xem nhìn trộm tu vi thì thôi, nhìn rồi mới khiến Hạ Vũ kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, thì ra ở đây toàn thấy tinh anh đều được cử ra là đúng. Các môn phái cũng không nghĩ nếu như ma tu hoặc yêu tu ra tay thì hậu quả sẽ đi đến đâu sao. Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, lần này nàng được mở mang tầm mắt rồi.

Theo như Vọng Kì Chân, Hạ Vũ dò dẫm ra được nơi đây tu vi có thể nói cao nhất là sáu người cầm đầu của các môn phái. Chuyện này cũng không có cái gì lạ cả bởi đây đều là cùng một thế hệ, được cử đi ra thì cũng coi như là một sự tranh tài ở một khía cạnh khác, không phải sao.

Một sự thật vẫn luôn luôn theo đúng như bàn tay vàng của tác giả đại nhân là, người đứng đầu lục đại môn phái là Nguyễn Chiến Duy - nam nhân của Lan Băng Băng lúc này với tu vi đã là nguyên anh trung kì. Về việc nhìn nhận đến tu vi của người này cũng làm Hạ Vũ rối trí, bởi tu vi của hắn quả thật là cao cường vô cùng, không biết đến khi nào bản thân mới có thể đuổi kịp hắn chứ chưa nói gì đến vượt qua.

__ "Người thấy sao, lần đầu tham gia những chuyện náo nhiệt như thế này có phải không, nếu như vậy thật, cũng không cần như thế cái biểu cảm "

Sở Kì Bá rất đúng dịp quay sang chỗ Hạ Vũ thì thầm. Thì ra ngay từ khi bước xuống, hắn đã chăm chăm quan sát nàng rồi

Hạ Vũ cũng không tức giận, mà ngược lại tươi cười đáp trả

__ "Ngại ngần quá, đây đúng thật là lần đầu tiên ta tham gia mấy cái sự kiện như vậy, cũng có chút mới mẻ "

Sở Kì Bá trợn mắt. Hắn quả thực là sai lầm khi nghĩ đến chuyện chê cười người thiếu nữ trước mặt. Nếu như cùng chuyện này, cùng câu nói này đối với một nữ tu khác, chắc chắn họ không ngại ngần đỏ mặt cúi đầu thì cũng chạy xa vì xấu hổ, làm gì có ai thoải mái tự nhiên nhận nhận thứ thể hiện bản thân quê mùa chứ ?

__ " Ra vậy, bất quá còn nhiều sự kiện cho ngươi mở mang tầm mắt, không cần phải lo lắng "

__ " Thật sao ? " Hạ Vũ thích thú hỏi lại. Nếu như có nhiều những cuộc tranh đấu như thế này, không phải bản thân càng học hỏi được nhiều sao. Và còn một nguyên nhân nữa, bản thân sẽ có cơ hội cùng Lan Băng Băng đấu đấu một cách hợp lệ, chính đáng. Có lẽ sẽ bại trận, nhưng nhiều hơn một lần đấu cũng tốt, đến khi thực sự giao tranh sẽ không còn bỡ ngỡ

__ " Ngươi không biết sao, năm sau sẽ là cuộc đấu của lục đại môn phái. Đây cũng là lí do tại sao hết thảy mấy lão hồ li không ngần ngại xuất ra đội hình tinh anh tiến vào Hoàng gia bí cảnh này. Tất cả cũng chỉ nhằm mục đích muốn họ tìm kiếm chút cơ duyên, tìm kiếm cách để đề cao tu vi thôi "

__ " Cái gì, năm sau đã là cuộc đấu của lục đại môn phái sao ? " Hạ Vũ ngỡ ngàng. Không phải nàng không biết đến sự kiện này, bởi trong " một đường tiên lộ " cũng đã miêu tả tỉ mỉ như thế nào cách Lan Băng Băng chiến thắng, nhưng rõ ràng cái này là diễn ra vào mười năm sau mà, như thế nào lại là năm sau được

__ " Ta thực hoài nghi ngươi có phải là đồ đệ của Lịch Thừa Bằng không đó ? " Sở Kì Bá mắt xoáy sâu nhìn Hạ Vũ, điều này khiến nàng biết bản thân đã lỡ lời rồi

__ " Hừ, thay vì cứ đi dò xét người khác, ta nghĩ ngươi nên suy tính xem đối phó như thế nào với những người này đi, họ cũng không thua kém chúng ta đâu. Nếu cứ xét tình hình này, chúng ta hẳn là miếng mồi béo bở tất cả nhắm tới " Hạ Vũ khinh thường liếc mắt nhìn Sở Kì Bá

__ " Hay là chúng ta sẽ cùng nhóm người Lan Băng Băng hợp tác ? " Sở Kì Bá khinh khinh cười lại

__ " Cũng được, người tự mình chạy lại đi, còn ta, sẽ không bao giờ làm chuyện đó "

__ " Thật sự khó hiểu vì sao người lại luôn luôn đối nghịch nằng ta như vậy " Sở Kì Bá mặt dày đi theo dò hỏi

Hạ Vũ đang đi, nghe thấy thế thì chợt khựng lại. Hỏi nàng vì sao luôn luôn đối đầu với Lan Băng Băng ư ? Nực cười, nàng ta dẫn Thiên Kiếm Kì tới phá tan hạnh phúc gia đình mà bản thân khó khăn lắm mới có được, lợi dụng sự tin tưởng của nàng, chỉ như vậy đã đủ để bản thân và nàng ta không đội trời chung rồi

__ " Ta cũng thắc mắc vì sao người luôn ngầm chống lại Thiên Kiếm Kì, không phải người cũng được coi là nửa đồ đệ của hắc sao ?"

Hai người đứng nhìn nhau, không một lời nào được thốt ra nữa. Họ tìm thấy trong mắt đối phương đằng sau là cả một câu chuyện dài không dễ dàng động vào chứ đừng nói tới việc sẽ chia. Mỗi người đều có một bí mật riêng..

__ " Đã lâu rồi không gặp Chiến Duy đại ca nha" Một giọng nói trầm đục vang lên, quả thực không hợp khi được xuất phát từ một người phụ nữ với dung mạo vượt trội như vậy. Hạ Vũ không cần nghĩ nhiều cũng biết người này là ai, hẳn là tình anh Vương Y Quân của Trận Kì Tông đi, có như thế mới dám đứng chung mà mở lời với một vị nguyên anh trung kì.

Nguyễn Chiến Duy vẫn không phải là một người không có suy nghĩ sâu xa, ít nhất là khi chuyện không có liên quan đến Lan Băng Băng. Bất gặp AAA mở lời, hẳn cũng rất tự nhiên mà cười đáp lại

__ " Cũng hai mươi năm rồi nhỉ, lần đó ta thật sự cảm thấy đau lòng cho KKK, tuy nhiên mọi sự khi tiến vào Hoàng gia bí cảnh đều là do cơ duyên không thể cưỡng cầu..."

__ " Cũng chỉ là chuyện quá khứ thôi, ta cũng hi vọng chuyện đó không tái diễn với bất kì môn phái nào, nhất là Nguyên Lực Tông..."

Hạ Vũ đứng sau rõ ràng cảm nhận được mùi thuốc súng oqr những lời nói rõ ràng bình thường như vậy. Không lẽ chuyện Hoàng gia bí cảnh vào hai mươi năm trước có vấn đề gì sao? Nàng quay sang,húc tay vào Sở Kì Bá

__ " Đây, hai mươi năm trước Hoàng gia bí cảnh có vấn đề gì nghiêm trọng lắm hả ?"

__ " Không phải nghiêm trọng, mà là cực kì nghiêm trọng. Lần đó yêu tu cùng ma tu không biết dung cách gì mang một đại bộ phận tu vi cao cường lên vào bí cảnh, bắt và diệt gần như toàn bộ tình anh của lực đại môn phái. Nguyên Lực Tông tiến vào mười người, cuối cùng thoát ra cũng chỉ có hai người, mà trả giá chính là đem toàn bộ đồng bọn phía sau làm tấm đệm để thoát ra ?"

__ " Tại sao lại có thể bị ỏi như thế chứ ?" Hạ Vũ cảm than

__ " Bị ỏi, người nghĩ họ bị ỏi sao ? Ta thì lại nghĩ bọn họ thật sự thông minh cùng sáng suốt. Thay vì tin vào một cái thứ tình cảm ngu muội mà ở lại chịu chết, thì bọn họ giữa giây phút sinh tử đó có đủ tỉnh táo để biết bản thân phải làm gì. Chính vì vậy càng phải ca ngợi chứ không đáng trách mới phải " Sở Kì Bá thân nhiên đáp lời

__ " Vậy nếu như khi tiến vào bí cảnh mà gặp chuyện tương tự, người cũng không ngại ngừng mà vất bỏ chúng ta sao ?" Hạ Vũ khinh khỉnh hỏi

Sở Kì Bá không nghĩ tới Hạ Vũ sẽ hỏi như vậy, tuy nhiên, điều nàng ta hỏi cũng không phải không có khả năng xảy ra. Ma tu cùng Yêu tu đã từng hợp tác để đem toàn bộ tình anh chính đạo một lần diệt sạch,ai dám khẳng định sẽ không có lần thứ hai chứ

__ " Nếu là với người khác, tựa như Lan Băng Băng chẳng hạn, ta sẽ không ngần ngại vất bỏ mà chạy trốn. Bởi người phải biết một khi rơi vào tay Ma tu cùng Yêu tu chính là sống không bằng chết. hơn nữa con người tu đạo chính là ích kỉ, người mọi chuyện cần phải đặt lợi ích của bản thân lên trước nhất,có còn sống được mới càng đi được xa. Bất quá người yên tâm đi, nếu như lần này có bắt gặp bọn họ, ta cũng không bỏ lại người đâu ..."

Hạ Vũ giật mình vì lời nói của Sở Kì Bá, không phải bởi gì cả, mà bởi vì hắn đã nhắc lại cho nàng một bài học, tu đạo chính là vô tình, chính là ích kỉ, nhưng bản thân nàng không cách làm quen được với thứ đó. Với nàng, trước khi tu đạo, chính là phải tu tâm, trước khi thành tiên, mình cần phải là người đả.

Nếu nói như vậy, con người làm sao có thể vô tình, có thể trơ mắt nhìn những người gần bó với bản thân cứ thế bỏ mạng trước mắt mà không có chút đau đớn nào được. Nếu thật sự tương lai có xảy ra chuyện tương tự,nếu người đó thật sự là đồng bọn của bản thân,nàng sẽ không bao giờ vất bỏ bỏ chạy. Nhiều khi sống được là rất tốt,nhưng sống mà bị ám ảnh dằn vặt thì không bằng sáng khoái cùng bạn bè đồng cam cộng khổ vượt qua. Còn Sở Kì bá nói sẽ không vất bỏ nàng,đến chính bản thân cũng không tin được hẳn có chút tình cảm nào với mình chứ đừng nói tới hẳn

__ " Vậy sao ?"

__ "Đương nhiên, bởi vì lời hứa của ta nên dù có thế nào ta cũng sẽ thực hiện cho bằng được,ít nhất đến khi bí cảnh kết thúc. Lại nói cũng không công Hạ gia cùng Phượng gia thứ hai cho giới chính đạo tàn sát..."

__ "Người nói vậy là có ý gì ?" Hạ Vũ tin tưởng những lời của Sở Kì Bá kia không phải chỉ là nói chơi,có lẽ nó liên quan đến sự thật đằng sau sự nhầm vào của giới chính đạo tới Hạ gia cùng Phượng gia ngày nào

"Đây có lẽ là nỗi nhục của giới chính đạo. Bởi vì sao, đương nhiên đó là hai gia tộc đứng đầu, tài nguyên cùng pháp bảo đều là những thứ vượt trội, chỉ cần cướp phá được sẽ bồi đắp ra cả một thế hệ mới vượt trội, bù lấp đi sự mất mát của việc tham gia Hoàng gia bí cảnh. Nhưng nghĩ thì tốt lắm mà hiện thực không phải dễ dàng như thế. Giới chính đạo nhắm tới thì ma tu cùng yêu tu cũng đồng thời nhắm vào. Chính lúc này không hiểu từ đâu truyền ra thông tin Phurong gia cùng Hạ gia cất chứa hai thanh thần khí, khiến cả giới tu chân chao đảo, điên cuồng nhắm tới hủy diệt. Bất quá hai gia tộc này không phải dễ bắt nạt, tự thân họ cũng đã là một thế lực bất khả xâm phạm, dung cách ngọc thạch câu phần, khiến cho cả ma đạo cùng chính đạo tồn thất rất lớn, mà đến cuối cùng thu lại cũng bù chẳng nổi mất. Người thấy không, sáu kẻ tinh anh tu vi đã tới nguyên anh của lục đại môn phái cũng dung tài nguyên của gia tộc kia mà bồi đắp ra thôi. Nhưng người thử nghĩ dùng đến cả mấy lão tổ tu vi đã đạt tới thủ thân kỳ, phân thân kỳ ra mà đổi lại chỉ có một tên nguyên anh thì thấy chuyện làm ăn này lỗ vốn tới đâu rồi" Sở Kì Bá thân nhiên nói. Điều này làm Hạ Vũ thực sự tức giận đến run người. Dùng tính mạng của biết bao nhiêu người mà trong mắt những kẻ này lại chỉ là chuyện tính toán thiệt hơn, được hay lỗ vốn. Chẳng lẽ trong thế giới này tính mạng con người lại là thứ rẻ mạt tới như vậy sao ?

"Người nói lỗ vốn, là lỗ vốn sao ? "

"Đúng vậy, chính là lỗ vốn, và cha ta cũng chính là nằm trong số đó. Ta sẽ phải khiến cho kẻ vạch ra kế hoạch này phải chịu đau khổ gấp bội phần...."

"Người..."

"Chiến Duy đại ca, đây hẳn là Băng Băng sư muội, tài hoa hơn người của Nguyên Lực Tông đi..." Một giọng nói sắc lẹm vang lên kéo Hạ Vũ cùng Sở Kì Bá trở về hiện thực. Hạ Vũ quay lại nhìn. Đó là một người con trai, nhưng lại không giống con trai cho lắm, bởi vẻ ngoài của hắn thực sự... quá đẹp. Khi nhìn vào hắn, không hiểu sao bản thân lại có sự thanh thản, giống như quanh hắn có linh khí vờn quanh vậy

"Đây là ai vậy ?"

"Là Đỗ Tiến Thành, tinh anh của Dược Đan Tông, không ngờ trong tất cả, hắn lại là người có sức bật tốt nhất " Sở Kì Bá trả lời

"Dược Đan Tông..." Hạ Vũ mắt ngời sáng, nàng phải kết giao với người này. Thứ nhất bởi ở nguyên tác trong sáu kẻ đứng đầu của lục đại môn phái, Đỗ Tiến Thành là kẻ duy nhất không liên quan gì tới Lan Băng Băng. Thứ hai là hắn thực sự tài giỏi trong chuyện luyện dược, nàng sẽ học hỏi được nhiều.

"Người nói thiên hạ vẫn truyền tai nhau, mạnh vì gạo bạo vì tiền quả nhiên không sai. Dược Đan Tông thứ không thiếu nhất chính là đan dược, cái mà chúng ta coi như tuyệt phẩm. Đỗ Tiến Thành này lại là tinh anh trong tinh anh, làm sao không được bồi dưỡng những thứ tốt nhất chứ. Mới hai mươi năm trước thôi, hắn là kẻ tu vi yếu kém nhất khi vừa bước chân vào nguyên anh kỳ, vậy mà giờ này đã tiến một bước dài, sánh ngang cùng Nguyễn Chiến Duy rồi "

"Làm sao có thể chứ ? Chẳng phải Nguyễn Chiến Duy bây giờ vẫn được mọi người truyền tụng sao?"

"Xem ra người thực sự yêu thích hắn ta nha, bất quá thiên ngoại hữu thiên mà "

"Cũng đúng, nam nhân tốt hiển nhiên còn rất nhiều. Phía kia chẳng phải ngoại trừ Nguyễn Chiến Duy ra thì còn bốn người nữa sao. Xem xem bọn họ đấu nhau có phần kịch như ta tư tưởng tượng không nào "

"Người nói vậy dường như coi họ đều là lũ khỉ nhẩy nhót cho người xem vậy ?" Sở Kì Bá bật cười chế diễu

Hạ Vũ cũng không cần để ý nhiều tới hắn, chỉ quay lại đáp trả một câu

"Chẳng phải người cũng như ta đứng chống mặt coi bọn họ đấu đá sao, còn tỏ ra thanh cao cái nỗi gì chứ. Im lặng mà xem kịch của người đi, phá hư tâm tình của người khác là không tốt chút nào cả "

"Người..."

"Thành đệ quả nhiên tài năng hơn người, mới hai mươi năm trôi qua thôi mà đã tiến vào nguyên anh trung kỳ rồi sao, quả nhiên là Dược Đan Tông...."

"Phong ca nói như vậy là có ý gì chứ? Môn phái nào mà chẳng tồn tại nội tại hơn người, dò dào không thể diễn tả. Chúng ta lại đều là tinh anh trong tinh anh, hiển nhiên được hưởng ưu đãi càng vượt trội, nếu như cứ mãi dậm chân một chỗ, thì chỉ trách chính mình, làm sao lại đi đổ cho nguyên do khác chứ, như vậy thật sự là mất mặt...." Đỗ Tiến Thành không hề lép vế trước người được gọi là Phong ca kia, đó không ai khác hẳn là Vũ Duy Phong của Vạn Kiếm Tông đi. Tinh huông này quả thực chính là ăn trộm gà không được còn mất cả nắm thóc, đem người ta đến cái lông chân cũng không động tới được, ngược lại bị người ta nói cho không cách nào đáp trả

"Thành đệ tài học uyên thâm, quả nhiên là người xuất sắc nhất trong thế hệ chúng ta" Lại một kẻ chen chân vào. Người này mặc một bộ y phục xanh nhạt, dung mạo thanh thoát, nhẹ nhàng, tạo cho người đối diện cảm giác thoải mái, không tự chủ mà buông lỏng cảnh giác. Nhưng những người như thế mới thật sự nguy hiểm, thực tại đã dạy Hạ Vũ như vậy. Ngay đến câu nói vừa rồi cũng đủ để lòng người phải suy ngẫm. Hạ Vũ liếc mắt nhìn Nguyễn Chiến Duy đang sa sầm cả mặt mày vào, cái này đủ diễn tả lời nói kia ý nghĩa thâm sâu như thế nào

"Ha ha, Ngọc Hiệp sư huynh nói quá lời rồi. Cả giới chính đạo đều biết Chiến Duy ca mới là tinh anh trong tinh anh giữa thế hệ chúng ta. Sư đệ ta

nào dám tranh phong chứ. Sư huynh nói ra câu này nếu người vô tâm thì cũng thôi, người hữu tâm lại cho là huynh chia rẽ chúng ta thì thật không hay đâu." Đỗ Tiến Thành vừa nói, vừa cười trả lời

_"Thành đệ quá khiêm tốn rồi " Nguyễn Chiến Duy hắng giọng nói một câu

_"Ta nào có khiêm tốn đâu, nói ta là người tiến bộ nhất thì còn có thể, chứ là người giỏi nhất thì thực sự ta không dám. Chẳng phải có câu cây to đón gió lớn sao..."

Hạ Vũ đứng dõi theo mấy kẻ đứng đầu lục đại môn phái đấu đá, quả nhiên càng nhìn càng thấy người đứng đầu hẳn nên là Đỗ Tiến Thành của Dược Đan Tông kia mới phải. Chỉ ngay như chuyện trả lời vừa rồi thôi cũng đã cho thấy trí tuệ hơn người của hắn. Nếu như hắn thừa nhận bản thân không gì vượt trội, chẳng khác nào nói bản thân vô dụng, môn phái vô dụng> Còn nếu hắn thừa nhận thì sẽ gây nên một cơn sóng gió lớn, không chỉ đẩy bản thân cùng Nguyễn Chiến Duy đối đầu, mà còn tệ hại hơn có thể kéo cả hai môn phái vào nữa. Đây chính là điển hình của việc tiến không được lùi cũng không xong. Vậy thì hãy dứt khoát đứng yên đi. Hắn lựa chọn bản thân không phải xuất sắc nhất nhưng lại là người tiến bộ nhất, thế là đủ rồi. Quả nhiên...

_"Nghe danh đã lâu hôm nay mới được gặp mặt, được sư huynh nhắc tới thật sự là vinh hạnh của Băng nhi ta..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghênh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Tiến Vào Bí Cảnh 1

_"Nghe danh đã lâu hôm nay mới được gặp mặt, được sư huynh nhắc tới thật sự là vinh hạnh của Băng nhi ta..." Băng Băng rất yếu điệu ngại ngùng cúi mặt tiến ra phía trước

_"Quả nhiên..."

_"Có chuyện gì vậy Tiến Thành đại ca?" Lan Băng Băng nhỏ nhẹ hỏi.

Bất quá đáp lại lời của nàng ta, Đỗ Tiến Thành chỉ nhìn chăm chăm một lát, sau đó như có như không liếc mắt đánh tới bên Hạ Vũ. Hành động này tuy diễn ra thật mau, khiến cho người ta cảm thấy dường như nó chưa hề tồn tại, nhưng đối với Hạ Vũ đang chăm chăm theo dõi sự việc, cái này là hoàn toàn khẳng định chắc chắn. Hắn liếc tới đây là có ý gì chứ?

_"Không có gì, chỉ là ta thấy ngại ngùng trước nhân tài thôi. Ngày xưa khi còn bằng tuổi của muội, chúng ta được người người ca tụng cũng chỉ có mới tiến đến Luyện Khí thập cường thôi, phải không Chiến Duy đại ca?" Đỗ Tiến Thành bẻ lái sang bên hỏi Nguyễn Chiến Duy. Không biết có phải bản thân Hạ Vũ suy nghĩ sâu xa hay không, nhưng nàng cảm thấy câu nói nào của người kia cũng mang theo dao sắc lém cả. Tựa như lúc này, nếu Chiến Duy nói đúng, chẳng phải tự nhận bản thân thấp kém hơn Lan Băng Băng, thấp kém hơn hậu bối, cái mào kẻ đứng đầu trong thế hệ mới chẳng phải vất luôn đi rồi sao? Còn nếu trả lời không thì lại càng tệ hại, nó khác nào cho thấy Nguyên Lực Tông truyền ra tin bên ngoài, thế hệ sau không có gì nổi trội, không có gì tiến bộ sao, người đa tâm lại cho rằng này môn phái là đang có vấn đề. Đỗ Tiến Thành người này quả nhiên là nam nhân duy nhất không bị sức quyến rũ, bàn tay vàng của tác giả sờ tới được.

Nguyễn Chiến Duy sống đã tới hơn trăm năm, trải qua tổng cộng là năm lần tham gia hoàng gia bí cảnh, không lần nào là không bị Đỗ Tiến Thành đẩy vào thế tiến thoái lưỡng nan. Nếu như ở trên lôi đài, có thể sáng khoái phát tiết, đem hắn ta chà đạp, tuy nhiên đây lại là hiện thực, bản thân không chỉ là của mình, mà nó còn là bộ mặt của cả môn phái, có hàng nghìn con mắt đang chăm chăm nhìn vào, chỉ cần hành động thiếu suy nghĩ một chút, hậu quả cũng không thể nào tưởng tượng nổi, người ta nói cây cao đón gió cũng không phải là giả. Lần này cũng vậy. Hắn liếc qua nhìn Lan Băng Băng đầy khó xử

Lan Băng Băng là người như thế nào, vừa nghe một cái đã biết vấn đề là nằm ở đâu. Nàng ta không muốn bản thân mất mặt, nhưng cũng không thể nào chà đạp lên Nguyễn Chiến Duy, làm vậy chẳng thể nào tốt hơn được. Cách tốt nhất hẳn là nên kéo thêm một người nữa tu vi cũng ngang ngang Luyện Khí thập cường, rồi phong cho người đó là danh hào ngôi sao tinh anh của Nguyên Lực Tông, có như vậy vừa không xúc phạm kẻ nào, mà xét ở một góc khác lại làm nổi bật bản thân càng ưu tú. Người như vậy, đáp ứng đầy đủ tất cả các yêu cầu, hắn chỉ có một người duy nhất thôi – Hạ Ki

_"Tiến Thành đại ca thật sự biết đùa. Các huynh đều là tiền bối đi trước muội, trải qua không biết bao nhiêu khổ luyện cùng nỗ lực mới có thể được như ngày hôm nay, muội vốn dĩ làm sao có thể so sánh được chứ. Bất quá nói đến tinh anh, quả thật Nguyên Lực Tông cũng có một vị sư muội tu vi đã là Luyện Khí thập cường, chỉ thiếu bước nữa là tiến vào trúc cơ, xem ra thật là theo kịp với thế hệ đi trước " Lan Băng Băng rất đúng dịp chen vào trước khi Nguyễn Chiến Duy định nói, bởi nàng biết một khi hắn mở lời, chắc chắn phần thiệt thòi sẽ thuộc về bản thân

Lời Băng Băng nói ra khiến không chỉ có Đỗ Tiến Thành giật mình mà tất cả đều ghé sát tai lắng nghe. Đỗ Tiến Thành giật mình bởi cô gái trước mắt này không ngờ lại sắc sảo, tinh tế tới vậy, có thể hiểu được ngầm ý phía sau, lại trong nháy mắt có thể nghĩ ra cách giải quyết. Hắn khẽ cười một cái, người này quả nhiên không hổ là tinh anh trong tinh anh của Nguyên Lực Tông, so về tài năng cùng trí tuệ đều vượt qua kẻ nam nhân đứng bên cạnh rất nhiều, chẳng phải vừa rồi nàng ta cũng đã tuyên bố như vậy ư, tu vi đến Luyện Khí thập cường là cùng với các tiền bối, còn nàng thì đã vào trúc cơ, đã chạy trước bọn họ rồi. Đối với những người còn lại, ghé mắt nhìn tới là bởi từ khi nào Nguyên Lực Tông lại sinh ra thêm một nhân tài nữa, mới có chưa tới mười tám mà đã là Luyện Khí thập cường. Ngày trước truyền ra một Lan Băng Băng đã khiến tất cả mọi người kiêng dè, giờ lại mọc ra thêm một cái

nữa. Đây thực sự là một tin không thể nào tốt được

Hạ Vũ đang khinh khỉnh từ xa theo dõi cuộc nói chuyện đầy gai nhọn, bất chợt nghe thấy tên của mình thì tròn tròn mắt. Lan Băng Băng nhất định là đã phát hiện ra cái gì mới có thể nghĩ ra cái ý tưởng kinh khủng như vậy. Nàng ta thừa biết bản thân mình cùng với Sở Kì Bá cùng với hai người ngoại môn đệ tử Bạch Kì Hiếu lập thành một nhóm, người ít thì nguy hiểm đã có thể nói rất nhiều rồi, vậy mà giờ đây thì tốt rồi, ai không biết đến Hạ Vũ chứ. Tu vi có thể khẳng định nhanh hơn đôi chút, nhưng nếu quân ầu người khẳng định một đầu ba được sao, riêng nàng, nàng khẳng định là không nổi. Đối với các môn phái, chỉ cần là tinh anh của đối thủ đều phải diệt trừ trước khi chúng kịp trưởng thành, mà tinh anh trong tinh anh thì dù có hi sinh một vài người cũng quyết phải đem họ bóp chết. Lúc trước Lan Băng Băng là cái đích cho mọi người nhắm đến, nhưng còn chút e dè vì nàng ta đã tiến tới trúc cơ, có sáu bảy cái luyện khí kì nháy vào cũng không có vấn đề gì cả, còn Hạ Vũ nàng thì sao, chuyện này không thể đùa được, cần phải bàn bạc cùng mọi người đề cao cảnh giác

"Hạ Vũ sao? Đã rất lâu rồi chúng ta chưa nghe thấy họ này còn vang lên trong giới tu chân. Nó khiến ta nhớ tới chuyện cách đây hai mươi năm trước, khi cả giới chính đạo bị yêu tu hủy diệt đi toàn bộ tinh anh, chỉ có Hạ gia cùng Phụng gia là chẳng chút tổn thất nào. Không biết người này sẽ ra sao a?" Một kẻ tử trong đám đông cất tiếng nói, ngay sau đó tất cả rẽ ra tạo thành một lối đi, mở ra cho người ta nhìn rõ cuộc đó là thần thánh phương nào

"Vũ Duy Phong, đã lâu không gặp rồi, ta thật sự nhớ huynh a"

"Thật sự đã lâu rồi, muội càng ngày càng xinh đẹp..." Vũ Duy Phong vừa nói, vừa đứng dậy tiến tới bên người Vương Y Quân. Người ta nói Địa Thủ Tông cùng Trần Kì Tông có sự hợp tác ngầm có lẽ cũng không sai đi. Dù sao trong tất cả lực đại môn phái cũng chỉ có bọn họ là không tập trung đi sâu vào tu luyện vũ lực, hợp tác chính là cách khiến cho cả hai cùng an toàn hơn. Nghe đầu Vương Y Quân còn được hứa gả cho Vũ Duy Phong cơ, bất quá Hạ Vũ khẳng định chuyện này không thể nào diễn ra được bởi Vũ Duy Phong định mệnh là một trong đàn hậu cung của Lan Băng Băng mất rồi, cho nên Vương Y Quân mới sống chết đối đầu với nữ chính tới cùng, chuyện này hãy để sau nói đi

"Huynh chỉ được cái khéo lời, muội làm gì có khác đi đâu. Bất quá huynh lại tiến bộ rồi, tu vi đã là đỉnh núi của Nguyên anh sơ kì rồi ư?"

"Y Quân quả nhiên tinh tường, nếu không vương phải lần này Hoàng gia bí cảnh ta đã bế quan đánh sâu vào Nguyên anh trung kì rồi. Nếu như thành công, trận tỉ thí vào tháng sau chẳng phải càng nhiều hơn một phần sức lực sao?" Vũ Duy Phong vừa cười vừa nói, tuy nhiên hẳn không hiểu hẳn là đang nói với Vương Y Quân hay là tuyên bố với tất cả mọi người. Rốt cuộc đến lúc này, Nguyễn Chiến Duy không phải là kẻ duy nhất tiến vào Nguyên anh trung kì nữa, Hạ Vũ dường như cảm nhận thấy có điều gì đó đang ngầm diễn ra. Tuy nhiên như vậy cũng tốt, tốt nhất hãy để cái tin này thu hút mọi sự chú ý của người người mà đừng tập trung đến nàng nữa. Người ta đã là Nguyên anh giai tầng tranh phong là đúng, bản thân nàng còn chưa vào được trúc cơ, lấy tư cách gì mà dẫn thân vào đâu, nói đùa chết lúc nào cũng không biết được đâu

"Đúng rồi, sáu người chúng ta quen nhau luôn luôn tụ tập cùng một chỗ nếu như có dịp, tại sao lúc này lại chỉ có bốn thôi nhỉ, hai người còn lại đâu rồi?" Vũ Duy Phong đánh mắt sang nhìn Đỗ Tiến Thành, hiển nhiên câu hỏi này là dành cho hắn

Đỗ Tiến Thành không tỏ ra một chút khó chịu nào vì câu hỏi chẳng đầu chẳng cuối nào dành cho mình, hắn vẫn cười và đáp trả

"Hai huynh ấy được hoàng gia vời tới nói chuyện, có lẽ là để hộ tống nhà vua tới đây cho an toàn"

"Hộ tống, hoàng gia tỏ vẻ cho ai xem chứ, chẳng phải hoàng gia cũng có mấy lão hồ ly ngàn năm sao, sao không bảo bọn họ mà vẽ chuyện ra làm gì?"

"Ta cũng không biết, nghe đâu năm nay cho một tên hoàng tử nào đó cũng tham gia bí cảnh?"

"Hoàng gia định làm chuyện gì đây, không sợ hắn một đi không trở lại sao?" Vũ Duy Phong khinh khỉnh hỏi, dường như chuyện này chính là chuyện chẳng phải kiêng kị từ xưa tới nay rồi

"Năm nay có sự thay đổi, hẳn ta cũng không giống như trước nữa, tu vi cũng đã tới luyện khí chín tầng rồi!"

"Luyện Khí chín tầng, xem ra tư chất không sai đi, có thể coi là ngoại lệ trong lũ bèo nhèo của Hoàng gia bấy lâu nay"

Hạ Vũ nghe Vũ Duy Phong nói về hoàng gia như vậy trong lòng không khỏi cảm thấy thoải mái mà còn có chút gì đó là lạ, khác biệt. Thoải mái vì chính Thiên Tuấn Khái là nguyên nhân ban đầu khiến chia rẽ gia đình nàng, nàng hận hắn còn không hết thì việc gì phải bảo vệ. Còn về tại sao lại thấy là lạ là bởi bản thân là một con người hiện đại, tiếp xúc với bao nhiêu tư liệu nói về uy nghiêm của hoàng gia suốt bao nhiêu thế kỉ, bây giờ nhìn thấy giá trị ấy lúc này còn không đáng giá một đồng, thấy thế nào cũng không thể tiếp thu được, kiểu như mọi thứ mình vốn cho là như thế giờ lại không phải như thế... Thật sự là kì lạ không thể diễn tả nổi

"Vị tiền bối này cho Hoàng gia của chúng ta rẻ mặt tới vậy sao?" Một giọng nói ồm ồm của thanh niên mới lớn vang lên khiến tất cả mọi người quay lại nhìn. Đứng nói đó trung tâm là một thiếu niên cao lớn, da mặt nhẵn nhụi lộ ra những nét còn chưa mất đi hết của trẻ con. Tuy nhiên toát ra từ đôi mắt, ánh nhìn cùng khí chất đều tạo cho người ta cảm giác của sự chín chắn trưởng thành. Hạ Vũ nắm chặt tay, là hắn, là Thiên Quân hải, đã năm năm rồi chúng ta mới gặp lại

Vũ Duy Phong nụ cười cứng lại, lông mày khẽ nhíu lại, mắt trở nên sắc lém quay lại nhìn. Hắn từ xưa tới nay dù thế nào cũng chưa từng bị người ta phản bác chính diện trước mặt như vậy, ít nhất là trong cùng trang lứa. Hắc muốn nhìn xem kẻ vừa lên tiếng kia là ai. Thật không ngờ trước mặt hắn lại là một kẻ trẻ tinh, mặt còn búng ra sữa như vậy. Vũ Duy Phong bị tức cho đến bật cười

"Người là người của Hoàng gia sao, thật sự làm cho ta phải nhìn nhận lại..." Nói rồi hắn đem thần thức tỏa ra. Hạ Vũ mặt tái đi, dù là kẻ bên ngoài cũng có thể áp lực lớn như thế nào, người trung tâm cũng không cần phải nói nữa. Nguyên anh thần thức không phải nói đùa, không chừng cũng có thể giết chết

người được đó. Đọc và suy ngẫm nhiều qua các tác phẩm,Hạ Vũ thật sự không dám đi thách thức mấy kẻ tu vi cao cường như vậy,ít nhất là khi bản thân chưa có khả năng đánh thắng hoặc trốn thoát. Thanh niên mới lớn chính là nồng nức nồng cuồng cùng khốn thức thời như vậy.

Quả nhiên mặt Thiên Tuấn Khai không còn cái vẻ hung hờn như trước nữa mà trắng bạch như trang giấy,lúc lại thâm quầng cả đi,cả người run run lên mà mồ hôi lại tứa ra như tắm. Có lẽ sau lần này,hắn sẽ biết bản thân đứng ở đâu

_ " Vũ Duy Phong đại ca xin ngừng lại ạ " Lan Băng Băng chính là nữ chủ,luôn luôn như một vị thiên sứ xuất hiện khi mọi người cần,tien tay vơ vét chút ít tâm tư của họ,lần này cũng như vậy. Nàng ta không giống như Thiên Tuấn Khai,nàng là người của Nguyên Lực Tông,mà lại là đồ đệ của Thiên Kiếm Kì,có cho thêm một cái gan nữa Vũ Duy Phong cũng không dám đụng tới nàng.

Vũ Duy Phong ngạc nhiên quay lại. Đập vào mắt hắn là dáng vẻ xinh đẹp tới động lòng người,thứ mà khác biệt hoàn toàn với các nữ tử mà trước nay hắn từng gặp. Người này làn da trắng sứ,mái tóc đen dài buông tự nhiên phía sau lưng,đôi môi đỏ thắm,đôi mắt nhấp nháy như biết nói chuyện. Đây đúng là một tuyệt đại nữ nhân, khiến cho lời hắn nói ra đến miệng cũng khựng lại

_ " Sư muội là...?"

_ "Nàng là tiểu sư muội của Nguyễn Chiến Duy..." Đỗ Tiến Thành trả lời

_ " Là Lan Băng Băng sao ...? " Vũ Duy Phong hỏi,con mắt bỗng trở nên nóng rực. Hạ Vũ đứng từ xa quan sát tất cả,được rồi,ánh nhìn này là có cái ý gì cũng không phải chỉ nàng mới hiểu được mà người ngay bên cạnh hắn cũng cảm giác thấy,vì vậy Vương Y Quân kéo kéo tay hắn

_ " Băng muội nói đúng,chúng ta không nên như vậy,dù sao vào bí cảnh cũng cần bọn họ mà..."

_ " Y Quân nói đúng đó,chúng ta vẫn nên dĩ hòa vi quý thôi " Một người lên tiếng,hiển nhiên hắn ta tu vi cùng địa vị cũng sánh ngang cùng những kẻ còn lại rồi. Hôm nay có lẽ sẽ được chiêm ngưỡng cả sáu người đứng đầu lục đại môn phái rồi,cũng không biết khi đó cảm giác sẽ như thế nào,Hạ Vũ thật sự tò mò,người vừa rồi đến cùng là ai ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Tiến Vào Bí Cảnh 2

Hôm nay có lẽ sẽ được chiêm ngưỡng cả sáu người đứng đầu lục đại môn phái rồi,cũng không biết khi đó cảm giác sẽ như thế nào,Hạ Vũ thật sự tò mò,người vừa rồi đến cùng là ai ? Nàng đánh mắt nhìn sang bên kia,chỉ thấy người này ăn mặc thật sự màu mè,hoa lá,nó khiến nàng có cảm giác chói lóa hết cả mắt đi được. Được rồi,trong nguyên tác quả thật cũng có nói tới một nhân vật trong sáu người có phong cách như vậy,đó là Phạm Mạnh Phong của Địa Thủ Tông,nhưng thật sự khoa trương như thế này thì đúng là...

_ " Mạnh Phong sư huynh cũng đã quay trở lại rồi ư ? " Vương Lệ Quân vui cười tới bên hắn,kéo tay mà vui vẻ. Hành động này Hạ Vũ tìm thấy ở đó có chút gì đó gượng gạo,đường như đây là lần đầu tiên nàng ta làm như vậy

_ " Y Quân,muội bị làm sao vậy ? " Phạm Mạnh Phong nhíu mày khó hiểu nhìn về Vương Y Quân. Hắn không hiểu sao hôm nay vị sư muội luôn luôn lạnh lùng,ngoại trừ cười đùa cùng với Phạm Ngọc Hiệp ra thì đều coi mmoji thứ xung quanh là không khí hôm nay bỗng nhiên lại thân thiện như vậy. Phải chăng có điều gì xảy ra mà hắn không biết ?

Vương Y Quân đang cười,nghe Phạm Mạnh Phong nói vậy thì nụ cười cứng lại. Bản Thân nàng cũng cảm thấy ngỡ ngàng cho hành động của bản thân lúc này,nhưng không hiểu sao có một cái gì đó cứ thôi thúc nàng làm như vậy. Có thể do sau khi nhìn thấy Lan Băng Băng,bỗng nhiên không hiểu sao bản thân lại nổi lên một sự sợ hãi,lo lắng. Nàng tự nhiên không lo sợ về chuyện tu vi cùng với địa vị,nhưng cảm giác đó không hiểu sao buộc nàng không thể ngồi yên được,nó thôi thúc nàng phải làm cái gì đó. Không được,nàng sau lần này rời khỏi bí cảnh cần gấp ngay sư phó để hỏi về vấn đề này,nếu được bản thân cũng khẩn cầu ngài tạo Gian Xuyên trận phủ để nhìn xem tương lai của người này như thế nào. Dẫu biết Gian Xuyên phủ một người cả đời chỉ có thể tạo ra một lần,nhưng hi sinh lần nó cho biết về tương lai của tính anh trung tính anh của đối phương có lẽ sư phó sẽ không phản đối.

_ " Có gì đâu,chi là cũng đã hai mươi năm rồi,gặp lại huynh thật là tốt "

_ " Thật vậy chăng,dù sao đi nữa chúng ta cũng đã quen nhau gần hai trăm năm,muội không cần phải làm như vậy. Được rồi, Ngọc Hiệp,ngươi thôi nói kiểu đó đi. Đến cùng chúng ta cũng chỉ là kẻ đi đến nhờ nhà người ta,lấy tư cách gì mà khinh thường họ chứ ? "

_ " Mạnh Phong,ngươi nghĩ chỉ dựa vào con rắn nhỏ lục cấp kia thì ta không dám động tới ngươi hả ? ' Phạm Ngọc Hiệp khinh khinh cười nói. Lúc trước khi mới tiến vào Nguyên anh,yêu thú lục cấp quả nhiên khiến hắn e ngại,nhưng bây giờ hắn có tự tin tuy không thể nay lập tức kết liễu nó nhưng chỉ cần trường đấu cùn sẽ thắng lợi

_" người thực nghĩ như vậy sao,vậy ta cho người mở mang tầm mắt "

Phạm Mạnh Phong chỉ tay về phía trước,cười cười chế giễu

-" Linh Minh ,cho hấn biết người lợi hại như thế nào đi "

Nói xong câu này chiếc nhẫn trên tay Phạm Mạnh Phong chiếu ra một tia ánh sáng nhỏ,nhưng ngay sau khi nó tiếp xúc với mặt đất thì cát đá bay mịt mờ. Khi lớp bụi kia tan đi,hiện ra bên trong một con yêu xà nhỏ bé,toàn thân acao thấp cũng chưa tới một mét.nhưng lại tỏa ra lấp lánh ngũ đạo quang hoàn. Hạ Vũ mắt tròn lên,nàng không nghĩ thứ đồ chơi này có thể đấu được một cái nguyên anh sắp trung kì

_" Tỷ Tỷ,tỷ đừng nhìn bên ngoài con rắn kia bé nhỏ mà khinh thường thực ra nó rất lợi hại đó " Mẹ Ty lại truyền âm tới

_" Lợi hại thật sự sao ?" Hạ Vũ nghi hoặc hỏi

_" Đúng vậy,không chỉ huyết mạch là Kim Xà vốn nổi tiếng trong giới Yêu xà công thủ vượt trội mà đáng gờm hơn là nó đã tới thất cấp,bước vào hậu kì của yêu thú,bắt đầu mọc giác để biến đổi rồi "

_" giao long ?"

_" không,vẫn là xà thôi. Tuy nhiên có thể coi là có một chút nhỏ sức mạnh của giao long. Nhưng như vậy cũng đủ để cho tên kia khóc không thành tiếng rồi " Mẹ Ty tỉ mỉ nói

_" Muội quả thật cái gì cũng biết,chẳng bù cho ta..." Hạ Vũ cười cười nói

_" Có một thứ muội không rõ,chẳng phải tỷ thật sự ghét tên ăn mặc hoa mĩ đến từ Hoàng cung kia ư ? Tại sao không nhân cơ hội tiến vào bí cảnh này ra tay giết hấn ?" Mẹ ty trầm ngâm nói,nhưng những lời nó nói ra thật sự là quá kinh thiên động địa rồi,việc giết người như thế nào lại dễ dàng như thế

_" Muội nghĩ ta không muốn sao,nhưng đây là hoàng gia bí cảnh,sẽ tồn tại một loại pháp chế không được làm hại huyết mạch của hoàng gia. Một khi xúc động ,người sẽ bị thiên lôi oanh tạc cho không còn một hạt bụi nào nữa rồi !"

_" Nói như vậy chắc là đợi tới lần sau thôi " Mẹ Ty tiếc nuối nói. Hạ Vũ lặng im không trả lời,bởi nàng biết chẳng cần mình ra tay,Thiên Tuấn Khải chắc chắn sẽ bỏ mình,lại bất lực mà nhìn người mình yêu chung sống trong vòng tay của người khác,đây còn đau khổ hơn rất nhiều.

Hạ Vũ cũng không phải là người duy nhất ở đây tròn mắt khi nhìn thấy con kim xà kia mà là toàn bộ có mặt ở đây đều lâm vào trạng thái như vậy,mà khoa trương nhất vẫn là Phạm Ngọc Hiệp. Mắt hấn thay đổi hết đỏ lại xanh,xanh lại trắng,điều này có thể khiến người ta suy ra được hấn đang nghĩ về cái gì. Được rồi,nếu như là yêu thú lục cấp hấn có thể năm ăn năm thua,trường kì đấu,thì giờ đây muốn đã bại được ít nhất cũng mất đi nửa cái mạng. chuyện làm ăn có lỗ như vậy chỉ cần người thông minh đều sẽ biết nên làm cái gì. Có trách chỉ trách mình tu vi chưa bằng người. Lúc này hãy cứ nhịn đi đã,chỉ cần an toàn tiến vào Nguyên anh trung kì rồi nói tiếp

_" Xem ra Mạnh Phong mới là người tiến bộ nhất trong số chúng ta rồi,có phải không ?" Một giọng nói ồm ồm vang lên. Rốt cuộc Hạ Vũ đã có thể chiêm ngưỡng mấy ngôi sao trung thành quay quanh băng băng là như thế nào rồi. Người tới là một thanh niên gương mặt vuông vức,làn da rạm nâu đồng đầy nam tính,toát lên phong thái của người qunh năm luyện kiếm,tựa như thể tu một loại

_"Duy Phong,huynh cũng cùng đi với Mạnh Phong sư huynh tới đón hoàng tử sao ?" Vương Y Quân mở lời

_" Đúng vậy,dù sao chúng ta cũng là người đi nhờ,nên là góp chút sức. Có như vậy mới đúng đạo lí. Mà đúng rồi,ta vừa mới nghe loáng thoáng nhắc tới cái tên Lan Băng Băng..."

_" Lan Băng Băng sao..." Vương Y Quân mặt không thay đổi,tuy nhiên ánh mắt sáng lên một cái rồi biến mất như chưa có

_" Đúng vậy,ta nghe sư phó nói đến cái tên này suốt,hôm nay có cơ hội gặp mặt xem xem người đó như thế nào ?" Vũ Duy Phong cười hiền lành

_" Muội là Lan Băng băng,không biết sư huynh là..." Lan Băng Băng nhẹ nhàng lướt ra,cúi đầu không nói

Vũ Duy Phong vừa nhìn thấy Lan Băng Băng thì con khê cau lại,ánh lên những ánh sáng kì dị.

_" Ta tên Vũ Duy Phong của Vạn Kiếm Tông,rất vui được làm quen với muội. Quả nhiên muội thật sự khác biệt so với những người thường..."

_" Muội khác biệt ?" lan Băng băng dương mắt ,đối diện với Vũ Duy Phong. Nhìn từ góc độ này quả nhiên có một sự mê hoặc khó thể cưỡng được,ngay cả Hạ Vũ đứng bên cũng như bị cuốn sâu vào trong đó

_" Bởi vì..."

_" Bí cảnh sắp mở rồi,chúng ta cũng chuẩn bị tiến vào thôi..." Nguyễn Chiến Duy đột nhiên xuất hiện,kéo tay Lan Băng băng ra xa đám người tro về với môn phái đang đứng. Dù thực sự không thích Nguyễn Chiến Duy nhưng thú thật hạnh động bảo vệ người yêu này của hấn cũng quá là đáng yêu đi. Tuy nhiên,điều này còn phải nhìn nhận xem người hưởng là ai,tựa như Lan Băng Băng lúc này tuy bước theo,nhưng ánh mắt vẫn quay lại liếc nhìn một chút rồi mới khuất hấn....

_" Ngươi đang ghen tỵ hà....?"

Giọng của Sở Kì Bá đột nhiên vang lên kéo Hạ vũ về với đời thực.Nhưng đời thực nà quả nhiên là khó chơi

_" Ngươi nghĩ ta ghen tỵ sao ?" hạ Vũ bị tức giận tới bật cười. Nàng lại đi ghen tỵ sao,nói đùa chứ bọn họ tình nguyện nàng cũng chưa chắc đã đồng ý đâu. Cuộn sống đã dạy cho nàng biết mọi thứ không toàn màu hồng như trong truyện,thứ tình cam kia chẳng hề tồn tại,nhất là trong thế giới tu chân đầy khắc nghiệt này. Không hiểu sao lúc nào Hạ Vũ cũng nghĩ rằng đám người vây quanh Lan băng không phải đơn giản như vậy. Người xưa có câu nước càng trong càng sâu,bộ họ đâu phải là những kẻ ngu

_" Không phải thì thôi. Ta chỉ muốn nói,một lát nữa tên Hoàng tử kia dùng máu mở ra bí cảnh rồi,chúng ta ngay lập tức phải tranh phong tiền vào đầu tiên "

_" Ta hiểu,những người càng vào sớm sẽ được hưởng càng nhiều ưu việt,nhất là không phải sợ hãi bị các môn phái khác đón đánh ngay từ cửa ra vào"

_" Ngươi cũng nhanh nhạy đó. Tình hình này chắc cũng chỉ một chút nữa thôi"

_" Ngươi nhớ nhé,phải tránh xa các vụ giao tranh,đồng lòng đi vơ vét được điền được chứ ?" Hạ Vũ lo lắng hỏi lại

_" Được rồi..."

Sở Kì Bá còn chưa nói xong thì mặt đất bỗng dưng dội rung động. Hạ Vũ tái mặt,không lẽ là động đất đúng giờ khắc này,bất quá khi nhìn lại lại không có một ai rời đi,như vậy chắc chắn còn có ẩn ý nào sau đó. Quả nhiên con chấn động vừa dứt,nơi giữa đỉnh núi tách ra làm đôi,hiện ra một cánh cửa mờ ảo màu vàng óng. Đây chính là cánh cửa trong truyền thuyết sao,thật sự là khác biệt,quá là vi diệu.

Thiên Tuấn Khải bước lên phía trước,xuất ra trong tay một chiếc lọ nhỏ,đổ ra một giọt máu,hắn là của hoàng đế đi. Giọt máu vừa mới chạm vào cánh cổng liền đem nó ngay lập tức biến đổi,rồi sau đó biến đổi trở thành một con ốc xoay cuộn cuộn hút tất cả mọi thứ ở xung quanh. Hạ Vũ chỉ kịp nghe thấy Sở Kì Bá hét lên một cái " Tiến vào " thì đã bị hấn cầm tay kéo đi,cả người liền chìm trong một màu đen,xoay tròn tựa như không có điểm dừng. Hạ Vũ cũng đã có lúc nghĩ bản thân dường như sẽ cứ mãi cô độc xoay tròn,nhưng hơi ấm của bàn tay kia truyền lại lại khiến nàng nhớ ra,chắc chắn điều đó sẽ không xảy ra

_" Đến nơi rồi ..." Sở Kì Bá nói,quả nhiên ngay lập tức trước mặt xuất hiện một màu sáng nho nhỏ,sau cứ lớn dần lên mãi rồi cuối cùng bao trùm toàn bộ bốn người. Vào được bí cảnh đã khốn khổ như thế này rồi,liền biết được bên trong nó sẽ như thế nào rồi. Vì vậy ngay khi bàn chân tiếp đất,Hạ Vũ liền nói

_" Mọi người đi thôi,mau rời xa cánh cửa chuyển giao này,nơi đây thật sự là quá nguy hiểm..."

_" Đúng vậy,nhưng nên đi đâu đây..." Bạch Kì Hiểu từ trước tới giờ yên lặng,chợt nói.

Đối với câu hỏi như thế này,Hạ Vũ quả thật bối rối. Nàng biết được được điền sẽ có cái gì,nguy hiểm ở đâu,cơ duyên lúc nào thì mờ,nhưng đến được đó thì quả thật là không hề biết. Vì vậy bèn quay qua nhìn Sở Kì Bá

_" Sở Kì Bá,được điền nên theo hướng nào nhi "

_" Hừ,cuối cùng cũng biết ta quan trọng như thế nào rồi chứ gì ?" Sở Kì Bá khinh khỉnh cười nhìn ba người. Hạ Vũ nghe vậy thì mặt đỏ lên. Tuy hắn nói không sai nhưng..

_" Ngươi...rất cục cớ có nói không ?" Hạ Vũ nắm chặt tay,giọng cũng mềm xuống. Được rồi,bây giờ là thời khắc không phải để gây sự. Mà Sở Kì Bá nhìn thấy Hạ Vũ xuống nước như vậy,cũng biết bản thân là không đúng,ho khan một cái rồi quay ra hướng khác

_" Theo như những gì mà Nguyên Lực Tông ghi chép lại,được điền là ở phía đông. Tuy nhiên những gì ở trong bí cảnh đều được xây dựng bởi pháp thuật và ảo ảnh,vì thế phía đông lại biến trở thành phía tây..."

_" Như thế chuyện gì cũng ngược lại so với bên ngoài sao ?" Bạch Kì Hiểu ngạc nhiên hỏi

_" Không hẳn,chi có một số thứ thôi,đây cũng có thể coi là cái khó khăn đầu tiên ở trong bí cảnh này,đến đường đi còn không rõ thì xúc động cảm chế rồi bỏ mạng cũng chẳng phải chẳng có. Nơi đây,nhìn thấy chưa chắc đã là tất cả mà còn phải dựa vào linh cảm cùng tu vi của bản thân mà phán đoán..." Hạ Vũ lo lắng nói

_" Ngươi từ đâu mà biết được ?" Sở Kì Bá nhìn chăm chăm Hạ Vũ hỏi,con mắt ánh lên những cái nhìn sắc bén. Hắn biết chuyện này bởi vì chi phụ thân hắn để lại,còn người thiếu nữ này thì biết ở đâu chứ ?

Hạ Vũ giật thót,tên Sở Kì Bá này tại sao lại có thể để ý tới từng từ từng chữ như thế chứ

_" Ngươi không phải nói là theo như những gì Nguyên Lực Tông ghi chép lại sao. Ta biết được là từ sư phó nói cho. Ngài sống đã hơn hai ngàn năm rồi,nhảy vắn đề như thế này làm sao lại không biết chứ "

_" Ra là vậy..." Sở Kì Bá tỏ ra như giác ngộ ra cái gì,gật đầu một cái rồi quay đi chỗ khác,có lẽ bản thân đã suy nghĩ quá nhiều rồi

_" Như vậy chúng ta nên đi thôi"

Ba người không nói một lời nào nữa, cùng ngay đi ngược lại so với phía mặt trời mọc kia, nhanh chóng rời khỏi nơi đây. Tuy nhiên bọn họ không biết ngoài bốn người ra, cũng có một toán người nữa đang ẩn thân phía sau nghe ngóng. Đừng trách tại sao mà nhóm người Hạ Vũ không biết bởi kể cả Lan Băng Băng ở đây cũng sẽ bị ảo cảnh làm cho che mắt, rất đơn giản, họ là người của Trận Kì Tông

_" Băng Nhạc sư huynh, chúng ta có nên..."

Một thiếu nữ mắt én mày liễu, làn da trắng sứ, thân hình mảnh khảnh yếu đuối bất chợt nói với một nam nhân ngồi ở chính giữa, hiển nhiên hắn là kẻ cầm đầu nhóm người này. Băng Nhạc chính là kẻ lạnh lùng, người mà Hạ Vũ đã nhìn thấy khi ban đầu tới đây, kẻ có tu vi đã tiến vào Luyện khí thập cường. Hắn ngồi im không mở mắt, sau đó mới chậm chạp nói

_" Nàng ta là Hạ Vũ mà Lan Băng Băng đã nói tới..."

_" Hạ Vũ ư, như thế chúng ta càng nên ra tay diệt sát nàng ta ngay mới phải..." Thiếu nữ lạnh lùng nói

_" Mai nhi, muội vẫn cứ ngây thơ như vậy. Muội nghĩ thử bốn người bọn họ không có căn cứ vững chắc mà dám tách lẻ Nguyên lực Tông ra đi riêng sao. Vậy để ta nói cho mọi người biết, bốn người đó thì có tới hai người đã là Luyện Khí Thập cường, tu vi so với ta còn vững chắc trụ cột hơn, hai kẻ còn lại cũng không phải dễ dãi khi đã là luyện khí bát tầng. Chuyện đồ sát bọn họ được hay không còn chưa nói chắc, nhưng có chắc chắn một điều nếu như giao tranh xảy ra sẽ là một oanh động cực lớn. Khi đó kéo tới biết bao người đang chống mắt chờ sự sơ hở của chúng ta để nhảy vào. Bấy giờ tụi con không nổi mắt..."

_" Không kể cứ để bọn họ nhẹ nhàng như vậy đi sao?"

_" Muội yên tâm đi. Ngồi đợi môn phái có một Lan Băng Băng đã là quá gai mắt rồi, giờ lại thêm một Hạ Kì nữa thì hẳn là không thể chịu đựng được. Vì vậy việc diệt nàng ta chỉ là vấn đề do ai thôi. Tuy nhiên ai ra tay trước kẻ đó sẽ là người chịu thiệt đi..."

_" Nói như vậy chúng ta nên làm gì bây giờ, không lẽ cứ ngồi đây sao?"

_" Không không, chúng ta sẽ đi theo Hạ Vũ, chờ xem ai sẽ dừng cảm nhảy ra gây sự. Đợi tới khi hai bên đã đấu tới người sống ta chết, chúng ta sẽ làm ngư ông đắc lợi, một mũi tên trúng hai đích..." Băng Nhạc lạnh lùng, nhếch một nụ cười nửa miệng, hẳn lần này trở về với chiến công như vậy, hẳn là sẽ được sư phó trọng thưởng, việc tiến vào trúc cơ cũng sẽ không còn xa nữa....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghèn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Tiến Vào Bí Cảnh 3

_" Vũ tỷ, vừa rồi có người lên nhìn chúng ta..." Hạ Vũ đang đi bên cạnh Sở Kì Bá thì bất chợt Mễ Ty truyền âm tới, điều này thật sự làm nàng giật mình không ngớt, ai có thể lên lút rình coi bản thân mà không hề bị phát hiện. Ít nhất ở chỗ này tu vi đạt tới trình độ có thể khiến bản thân hai kẻ Luyện Khí thập cường không hề phát giác cũng chỉ có duy nhất một khả năng đó là tu vi phải cao thâm hơn rất nhiều. Nói như thế không lẽ là ...

_" Muội biết là ai không?" Hạ Vũ cẩn trọng hỏi lại

_" Muội không rõ nữa, đây là lần đầu tiên gặp mặt. Tất cả có mười người a..."

_" Cái gì, mười người đang lên lút đi theo chúng ta ư?" Hạ Vũ từ lời đáp của Mễ Ty thì có thể khẳng định là không phải Lan Băng Băng, nhưng đáp án này còn chọc người kinh sợ hơn cả. Nếu như nhóm Lan Băng Băng mà có hành động gì, ít nhất khó đối phó cũng chỉ có nàng ta, còn về số người hai bên cũng chưa chênh lệch mấy. Còn bây giờ, số người đã gần gấp ba, nàng và Sở Kì Bá có tài năng đến đâu cũng không thể nào mà chống đỡ được. Chính vì vậy, Hạ Vũ không ngần ngại mà quay sang nhìn Sở Kì Bá

_" Kì Bá, có chuyện không hay rồi?"

Sở Kì Bá từ lúc vào bí cảnh, đã vất bỏ đi sự lạnh lùng gương mặt không một chút biểu cảm nào của ngày thường, mà bây giờ đôi lông mày kiếm nhíu chặt lại, con mắt thì nhìn xung quanh đầy cảnh giác. Tất cả cho thấy hẳn cũng đang lo lắng rất nhiều. Chính vì vậy khi nghe Hạ Vũ nói, hắn không ngần ngại mà quay trở về đứng bên cạnh Hạ Vũ cùng Bạch Kì Hiếu huynh đệ

_" Chuyện gì vậy?"

__ "Chúng ta đang bị nhóm người của cả một môn phái theo dõi. Tốt nhất là đừng thể hiện gì là chúng ta đã biết, mau chóng tìm cách cắt đuôi bọn họ mới được." Hạ Vũ lo lắng trong giọng nói, tuy nhiên gương mặt thì lại không hề có một sự biến đổi nào, thậm chí còn ngồi xuống, thành thói ngồi ngắm cảnh sắc xung quanh.

Đối với tin Hạ Vũ nói ra khiến tất cả đều kinh sợ, nhất là Sở Kỳ Bá. Hẳn kinh sợ không chỉ bởi bản thân bị buộc trở thành một con mồi cho người ta săn ngắm, không biết lúc nào sẽ bị tóm trọn thì ít, mà kinh sợ vì tại sao bản thân không hề phát giác ra một chút gì, mà người thiếu nữ trước mặt lại có thể hiểu biết tường tận như thế. Nguyên nhân chỉ có thể là hai: Hoặc là nàng ta có pháp bảo gì đó giúp phát hiện ẩn thân, hai là tu vi đã tinh tiến vượt qua hẳn rồi. Nếu là cái thứ nhất thì không đáng ngại, bởi dù sao là đồ nhi của Lịch Thừa Bổng, pháp bảo như thế nào không có một vài món áp rương. Nhưng nếu là nguyên nhân thứ hai thì thật sự khiến hần rùng mình nhìn nhận lại, người này cũng không phải là dạng vừa

__ "Hạ Vũ nói đúng. Ta nghĩ tới một nơi có thể cắt đuôi được chúng rất tốt ..." Sở Kỳ Bá bỗng nhiên lông mày giãn ra như nhớ tới một cái gì vui vẻ lắm

__ "Tốt, chúng ta nghe theo người..." Hạ Vũ không hỏi Sở Kỳ Bá định làm gì, nàng tin tưởng hẳn, ít nhất là lúc này

__ "Không phải người mới là người cầm đầu nhóm sao, như thế nào lại đổi thành tất cả nghe ta rồi. Vội lại không sợ ta lừa tới nơi nguy hiểm sao?" Sở Kỳ Bá nhếch mép cười châm biếm, nhìn về phía Hạ Vũ.

Hạ Vũ đối diện với biểu cảm như vậy, mặt không biến sắc mà đứng dậy, đi đến bên bọn họ

__ "Ta chưa hề nói bản thân sẽ cầm đầu nhóm này. Với ta mọi người đều là tự chủ, có thể nêu lên suy nghĩ cùng đóng góp. Với lại đối mặt với nguy hiểm có thể bỏ mạng, người nghĩ mấy cái suy nghĩ vớ vẩn nổi bật đó giữ cho ai xem. Nơi này không có người tài giỏi là sẽ thành công, chỉ có nhóm người đoàn kết mới có thể làm nên việc. Người hiểu ý ta chứ?"

Lời này của Hạ Vũ nói ra không chỉ nói cho Sở Kỳ Bá phải im lặng mà ngay cả Bạch Kỳ Hiếu huynh đệ cũng phải rung động không nhỏ. Từ khi tiến vào bí cảnh này, đối mặt với nguy hiểm luôn bủa vây quanh, Bạch Kỳ Hiếu càng thu gọn mình lại, tự ti vì tu vi của mình quá thấp. Chính vì thế hẳn luôn luôn im lặng, làm theo tất cả những gì Hạ Vũ làm. Nhưng lúc này những lời kia lại khiến hẳn nhận ra một điều, nàng ta không coi thường mình mà coi mình là một đồng bọn. Không hiểu sao trong lòng lại vang lên những rung động khó có thể diễn tả được, tựa như bản thân vốn nghĩ không đáng giá một đồng bồng hiểu được đối với ai khác mình thật có giá trị quan trọng như thế nào. Nhìn cô gái trước mắt với làn da nâu khỏe mạnh trước mắt, hẳn lại thấy nó chói sáng vô cùng. Đúng vậy, người như vậy mới thực sự đáng để bản thân kết giao, khiến người ta cam tâm tình nguyện cùng nàng kề vai sát cánh dù có nguy hiểm tới nhường nào...

Sở Kỳ Bá nhìn thẳng Hạ Vũ một lúc, ánh mắt như lục tìm một thứ gì đó từ nàng. Một lúc sau hẳn mới đáp lại

__ "Cách đây không xa sẽ có một cách đồng hoa, ta nghĩ nó sẽ là địa điểm thích hợp để chúng ta có thể thoát khỏi sự truy tung của bọn họ..."

__ "Cánh đồng hoa ...?" Hạ Vũ nghi hoặc hỏi

__ "Đúng vậy, cánh đồng hoa mạn đà la..."

Lời của Sở Kỳ Bá khiến ba người còn lại không khỏi hoảng sợ cảm lạnh. Hạ Vũ đã đọc rất nhiều tác phẩm tu chân, làm sao còn không biết hoa mạn đà la là cái thứ đồ chơi gì chứ. Nó không chỉ toàn thân cao thấp đều là độc dược chết người, mà đáng sợ hơn là dù người ta có biết là nguy hiểm vẫn không thể không chế được bản thân mà lao vào. Như thế cho nên nó còn có một cái tên khác là Tủy Tiên Đào. Thật sự Hạ Vũ nghĩ đây không phải là một ý kiến thích hợp. Nhưng Mễ Ty lại một lần nữa truyền âm tới

__ "Tỷ tỷ, tỷ nhất định phải tới được cánh đồng đó" Mễ Ty gấp gáp nói

__ "Có chuyện gì à?"

__ "Bí cảnh này mang hơi thở của thời tiền cổ, một số chỗ vẫn còn lại bóng dáng của thời hư không. Cánh đồng hoa kia đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng tài bồi không bị phá hủy. Điều đó có thể khẳng định tất sẽ cất chứa bảo vật. Hoặc may ra thu hoạch nhiều nhiều chút về luyện đan cũng không tệ..."

__ "Hoa mạn đà la còn luyện được được sao? ta nghĩ nó chỉ có thể trở thành độc thuật thôi chứ?"

__ "Chính vì là độc thuật chúng ta mới càng phải đoạt tới tay..."

__ "Được rồi..."

Hạ Vũ đáp ứng Mễ Ty, sau đó quay sang nhìn Sở Kỳ Bá

__ "Chúng ta đi thôi..."

Trái lại với sự thẳng thắn của Hạ Vũ, Sở Kỳ Bá lại giật mình không thôi. Hẳn không tin Hạ Vũ không biết mạn đà la là cái thứ đồ chơi gì mà còn có thể sáng khoái đáp lời như vậy

__ "Người không sợ sao?" Cuối cùng sự tò mò cũng bật ra thành lời nói

__ "Ta tin người..." Hạ Vũ nói xong thì không nói nữa. Tuy nhiên, tất cả đều cảm thấy có cái gì đó khác đã thay đổi rất nhiều trong lòng

__ " Chúng ta đi về phía này "

Sở Kì Bá đổi hướng đi,tiến sang một ngã rẽ khác. Thế nhưng không hổ là người tinh anh, hấn không hề rẽ đi một cách đột ngột mà cứ từ từ chậm chạp đổi chiều. Điều này không thể không ca ngợi sự nhanh nhạy cùng tỷ mỉ

__ " Mạn đà la trong truyền thuyết thật sự đáng sợ,nhưng nó cũng có một bí mật ít ai biết tới,thứ quyết định chúng ta có thể vượt qua được cánh đồng này hay không ?"

__ " Thật vậy chăng ?" Bạch Kỉ Hiểu nghi hoặc hỏi

__ " Đúng vậy,mạn đà la nguy hiểm nhất không phải là độc dược mà phải là mùi hương của nó. Nó khiến cho người ta vừa hít phải cơ thể lâm vào ảo cảnh,sau đó nhanh chóng bị trúng độc mà chết. Vì vậy,ngay sau khi tiến vào nơi đó phải lập tức ngưng thần bế khí..."

__ " Người nghĩ điều này bọn họ có biết không ?"

__ " Đương nhiên là biết. Tinh anh của các môn phái không chỉ được đào tạo,bồi dưỡng về tu vi,mà còn phải trau dồi không ngừng về tri thức. Nếu không có sự am hiểu,bản thân sẽ ngu dốt mà trở thành công cụ cho người ta mặc sức sử dụng..."

__ " Vậy thì làm sao cắt đuôi được bọn chúng chứ ?"

__ " Đương nhiên là được. Cánh đồng này chính là cạm bẫy lớn nhất,đâu đâu cũng là lời mời của tử thần. Vì vậy càng cẩn thận trọng. Chúng ta là người tiến vào trước,lại thắng ở số lượng người ít hơn nên có thể nhanh chóng vượt qua. đã hiểu chứ....."

Nhóm người của Hạ Vũ vẫn lên đường,tiến về phía trước một cách hết sức bình thường,nhưng không hiểu sao Băng nhạc phía sau luôn có một dự cảm gì đó bất an.Thấy vậy,Mai Nhi bèn ân cần hỏi

__ " Băng Nhạc sư huynh,người làm sao vậy ?"

Băng Nhạc đối diện với sự ân cần cùng nồng đậm tình yêu của Mai Nhi thì gương mặt vẫn lạnh lùng,qua nửa ngày mới đáp lại

__ " Ta không hiểu sao luôn luôn có một cảm giác kì lạ về nhóm người kia..."

__ " Huynh nghĩ bọn họ đã phát hiện ra sao ?"

__ " Không thể nào có chuyện đó được" Băng Nhạc ngay lập tức phủ định. Hấn dù có lòng bất an là thật,nhưng có đánh chết hấn cũng không tin nhóm người Hạ Vũ có thể phát hiện ra mình. Mắt liếc xuống nhìn chiếc chuỗi vòng ngọc ở tay,đây chính là tuyệt phẩm địa giai pháp khí mà sư phó giao cho,chỉ kém một chút nữa là thành tiên khí rồi. Nhóm người phía trước kia dù tài giỏi tới đâu cũng không bao giờ biết được,ngay cả có pháp khí hỗ trợ

__ " Ta cũng không tin bị phát hiện.Sư huynh từ trước tới nay mọi việc đều chưa từng thất bại mà ..."

__ " Không xong..."

Mai Nhi còn chưa nói xong thì Băng Nhạc bên cạnh đứng phắt dậy,hét lớn một cái,không tin được nhìn cảnh vật xung quanh. Nơi đây là một nơi nguy hiểm mà sư phó đã nhắc tới trước khi hấn tiến vào bí cảnh là phải tuyệt đối tránh xa : Cánh đồng hoa mạn đà la. Như thế nào nhóm người kia đi một vòng lại tới đây. Nếu nói như mục đích của bọn họ là tới đây thì thật sự không ai có thể tin được,như vậy chỉ có một khả năng là bản thân bị phát hiện. Nhưng chúng dùng cách nào được ? Mắt Băng Nhạc sắc lém,ánh lên cái nhìn của sự khao khát cùng sẵn lòng. Nếu như có thể xuyên thấu sự nguy trang của vòng ngọc mà sư phó giao cho,vậy chỉ có một nguyên nhân duy nhất là trong tay những người kia có pháp khí càng lợi hại hơn. Hấn phải bằng mọi giá đoạt được tới tay

__ " Không xong,bọn họ đã phát hiện ra chúng ta rồi. Mau mau chặn bọn họ đừng để bọn họ tiến vào cánh đồng hoa,nếu không sẽ là mọi công lao đều đổ bể..."

Mai Nhi dù sao cũng đã lớn lên từ bé với Băng Nhạc,hơi chút bỡ ngỡ vì sao hấn lại có thể trở nên gấp gáp như vậy. Nhưng dù sao cũng đã là nhiều năm rồi,không thể nói là hiểu toàn bộ,nhưng một phần thì khẳng định là vẫn có. Vì vậy ngay lập tức nàng ta hiểu nguyên nhân là ở đâu,có thể Băng Nhạc đã tìm thấy từ nhóm người kia có cái gì đó đáng giá để bản thân lao vào nguy hiểm. Nhưng nàng không quan tâm,chỉ cần sư huynh nàng vui là được rồi,tính mạng của mấy sư đồng môn theo cùng này có đáng giá gì chứ

__ " Mọi người khẩn trương,đuổi theo...."

Băng Nhạc thu lại chiếc vòng ngọc,ngay lập tức bóng dáng mười người đều hiện ra,gấp gáp đuổi sau. Hạ Vũ cùng Sở Kì Bá nhìn nhau,biết là kế hoạch đã bị lộ tấy,bèn cũng nhanh chóng đẩy cao tốc độ tiến về phía trước.

__ " Bế khí,chúng ta đã vào tới vùng ảnh hưởng của hoa mạn đà la rồi..." Sở Kì Bá quay sang nhắc nhở Hạ Vũ,nhưng phần nhiều là nói với huynh đệ Bạch Kỉ Hiểu. Hạ Vũ nhìn vậy thì cười mỉm,được rồi,cuối cùng hấn đã có thể chấp nhận Bạch Kỉ Hiểu,đây mới là thứ mà nàng cần,cần một người đồng bọn tốt chứ không phải một kẻ chỉ giữ riêng mình cô lập

Quả nhiên chỉ sau một chút lao về phía trước,không gian bỗng trở nên mờ ảo. Điều này gợi nhớ cho Hạ Vũ về lần tiến vào được đền của gia tộc Mễ Ty.

Không gian này khẳng định một điều là nó tồn tại và tích lũy từ rất lâu rồi. Do đó, Hạ Vũ trong lòng cũng bất giác nổi lên một sự lo lắng không sao diễn tả được

_" Có chuyện gì vậy ?" Sở Kì Bá ân cần hỏi. Hắn biết rằng lúc này bản thân không thể nào cứ như trước chỉ quan tâm tới bản thân nữa mà còn cả " đồng bọn ", người sẽ đồng hành trong bí cảnh này với hắn

_" Chỉ là có chút lo lắng thôi "

_" Không sao, chúng ta sẽ đi qua được "

_" Ta cũng tin như vậy...."

_" Người tin nhưng ta không tin....."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Lạc Vào Đồng Hoa 1

_" Người tin nhưng ta không tin...." Một giọng nói lạnh lùng vang lên khiến cả bốn người phải quay lại

_" Là người...." Hạ Vũ thẳng thốt kêu lên, con mắt tròn to mở lớn. Đây chính là người bản thân đã để ý ngay từ khi bắt đầu tiến vào, vẫn biết là đối thủ đáng gờm bởi tu vi nổi trội nhất trong đám người còn lại nhưng không nghĩ sẽ chạm mặt nhanh như vậy

Sở Kì Bá thấy biểu cảm của Hạ Vũ như vậy thì vô cùng ngạc nhiên

_" Người quen hắn sao ?"

_" Không hề, chỉ là có chút để ý thôi. Chúng ta đừng nên bao giờ coi thường hắn bởi tu vi cũng đã đạt tới Luyện Khí thập cường..." Hạ Vũ thận trọng nói, vừa nói vừa lùi lại phía sau. Không phải bản thân e ngại, mà là thực sự e ngại. Tu vi người cũng không khá hơn hắn, lại nói nhân lực thì quá là chênh lệch như vậy. Nếu giao tranh có xảy ra, chỉ bản thân thiệt là điều chắc chắn không phải bản cải nữa

_" Luyện Khí thập cường, hắn ta đã nhảy vọt tới tu vi nhanh như vậy sao ?" Sở Kì Bá kinh ngạc hỏi. Nhưng điều này cũng không đáng để ý bằng việc Sở Kì Bá quen biết nhóm người này

_" Người quen hắn ?"

_" Đương nhiên, hắn là Băng Nhạc, đồ nhi của trưởng môn Trần Kì Tông. Hắn ta mới tiến vào môn phái chưa tới mười năm mà tu vi đã đạt tới trình độ loại này, thực sự khiến người ta phải cảm thán..."

_" Trần Kì Tông..." Hạ Vũ nghe tới cái tên này cả người không khỏi rung mình. Được rồi, nếu như là môn phái khác dù có giao tranh đi chăng nữa chúng ta vẫn có thể liều chết mà xông vào đấu đấu, mở ra một con đường máu để đi. Nhưng Trần Kì Tông lại khác, tựa như Dược Đan Tông tuy không thiên về tu luyện chiến kỹ, nhưng nếu ai dám diệt họ thì cũng tựa cắt đi máu thịt của mình bởi sẽ tìm kiếm ở đâu những cao giai đan dược. Trần Kì Tông chính là chuyên về các trận pháp khổng lồ, khiến cho người vương phải, bỏ mạng mà không biết tại sao

_" Sở Kì Bá, đã lâu không gặp..." Băng Nhạc lạnh lùng hiện thân sau đám cỏ lá xung quanh, lộ ra dung nhan tuấn mĩ mà đầy lạnh lùng. Hạ Vũ nhìn người này, tự nhiên trong đầu có câu hỏi vì sao họ không tỏ ra bình thường, nam nhân lại cứ thích trưng cái bộ mặt thế để cho ai xem chứ

_" Cũng lâu rồi nhỉ, sư phó người sao rồi ?" Sở Kì Bá đẩy đẩy Hạ Vũ ra phía sau, tiến lên phía trước. Bọn họ chỉ còn cách Mạn Đà La tập hợp chỉ hơn chục mét đó lại, nhưng sao lúc này thấy nó xa xôi quá đối

_" Cảm ơn quan tâm, sư phó ta rất tốt. Tuy nhiên thay vì lo cho ngài, các người vẫn nên lo cho bản thân mình trước đi ..."

_" Người nói vậy là ý gì ?" Sở Kì Bá cũng khinh khỉnh đáp lại, tựa như muốn nói nào đến đây để xem ai sợ ai

_" Chúng ta đều là người thông minh, người chắc chắn không cần phải để ta nói hắn ra ý tứ. Đúng vậy, chúng ta là muốn đến truy tung bọn người..."

_" Truy tung, người nghĩ người có khả năng sao ?" Hạ Vũ cũng không kiêng dè gì mà không lên tiếng. Bản thân tu vi cũng cùng trang lứa, làm sao mà phải chịu đựng chứ. Lại nói chính nàng cũng không phải không biết trận kì

Băng Nhạc liếc mắt sang phía sau Sở Kì Bá, nơi phát ra tiếng nói mạnh mẽ vừa rồi. Thứ đập vào mắt hắn là một người thiếu nữ không có cái gì nổi trội, làn da nâu đồng, gương mặt không được góc cạnh mềm mại, tóc lại chỉ buộc đơn giản phía sau. Nếu có thể khiến người ta quay lại nhìn thêm một chốc lát, có lẽ chỉ là tại cặp mắt phương kia mới tới nghệt thờ, hút người đắm chìm thật sâu vào đó không cách nào thoát ra được

"Người là Hạ Vũ?" Băng Nhạc hỏi nhưng dường như khẳng định thì đúng hơn. Đúng vậy, thiếu nữ dám một mình tách ra đi lẻ như vậy cũng không có nhiều, nhất là lúc này

"Đúng vậy, người vì sao lại biết ta?" Hạ Vũ nghi hoặc hỏi. Nàng cũng không mơ mộng bản thân được người ta yêu thương ngay từ cái nhìn đầu tiên như trước nữa. Lần này họ chạy tới tận chỗ này chỉ sợ là nhớ mong cái gì đó trên boan người thôi

"Chỉ là đoán thôi." Nói xong Băng Nhạc trực tiếp lướt qua Hạ Vũ, để ánh mắt dừng lại phía Sở Kì Bá

"Kì Bá, niệm tình chúng ta biết nhau đã lâu, người mau giao ra tất cả các pháp bảo cho ta, ta sẽ cho các ngươi chết một cách nhẹ nhàng nhất"

Hạ Vũ tròn tròn mắt, đây vẫn chính là lần đầu tiên gặp phải chuyện giống như thế này. Đây là hấn cướp của có được không, làm sao mà giống như hấn cướp và giết là một ban phước vật. Hạ Vũ tức tới đỏ cả mặt, nhưng ngay khi mở miệng định phản bác thì Sở Kì Bá cầm tay nàng ghì chặt, đẩy đẩy về phía sau, đây là có ý gì vậy. Đang lúc này thì hấn truyền âm tới

"Lùi lại phía sau từng chút một, đừng xảy ra giao tranh. Chỉ thêm chút nữa chúng ta có thể nhảy ngược tiến vào cánh đồng hoa rồi..."

Hạ Vũ nhìn hấn thật lâu, không ngờ những gì bản thân vốn nghĩ về Sở Kì Bá từ trước đến nay thật sự có chút sai lầm, ít nhất là lúc này

Bất quá nhóm người của Hạ Vũ tính toán tốt lắm, nhưng đối thủ cũng không phải những người không có đầu óc, nhất là Băng Nhạc kia. Hấn ta vừa liếc mắt là đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, bèn cười khẩy một cái

"Sở Kì Bá, không cần phải dùng chiêu trò trước mặt ta. Người nghĩ ta không chuẩn bị gì mà đã dám lộ diện sao, nực cười quá đi. Vậy ta nói cho người biết, ta đã đem Thập Tam trận giăng kín nơi đây rồi. Người muốn đột phá thoát ra cũng không phải đơn giản như vậy đâu"

"Thập Tam trận..." Cả Hạ Vũ và Sở Kì Bá đều đồng thanh kêu lên. Sở Kì Bá dù sao cũng đã lăn lộn trong giới đạo tu bao năm, làm sao không biết Thập Tam trận là cái đồ gì lợi hại. Đây chính là một phiên bản thu nhỏ của trận pháp trấn gia của Phượng gia năm nào, khi tiến đánh không biết đã đòi bao nhiêu tính mạng mới có thể phá giải. Nếu như Nguyên Lực Tông chiếm được lợi sau biến cố năm đó là thật nhiều cực phẩm linh thạch thì Trận Kì Tông chiến lợi chính là cuốn Thập Tam trận này. Còn về Hạ Vũ, vừa nghe cái tên đã biết được xuất xứ của nó là từ trong gia tộc của mình mà ra rồi, bản thân trong truyền thừa cũng có nói đến. Như thế, chuyện lần này cũng không phức tạp như bản thân tưởng tượng nữa. Chính vì vậy, nàng bắt giác nở nụ cười nhẹ nhàng, tựa như có như không, nhưng đối với Băng Nhạc luôn luôn chăm chú tới từng hành động của đối phương, điều đó lại dễ dàng cảm nhận được. Hấn bắt giác nổi lên trong lòng một bồn chồn nào đó. Nhưng điều đó dường như lại càng khẳng định những suy nghĩ của bản thân trước đó là đúng, những kẻ trước mắt này thân tất mang bảo. Vì thế, mắt lại dấy lên của sự chiếm hữu

"Không nói nhiều nữa, các ngươi mau chịu chết đi..."

Nói rồi, hấn đẩy chín người cùng nhóm lại phía sau, bản thân thì nhảy lên cao, đem một cái chuông nhỏ vàng óng lấp lánh ánh sáng lên trước mặt, mắt nhắm nghiền, ngay lập tức một vùng không gian vốn yên lặng bỗng chốc trở nên ngưng đọng như đóng băng, nháy nháy có ánh sáng mờ ảo như bong bóng xà phòng bao tròn. Sở Kì Bá đang tay, đẩy lùi mọi người lại phía sau, nhưng Hạ Vũ lại ngăn hấn lại

"Làm sao lại đứng lại?" Sở Kì Bá ngạc nhiên hỏi

"Đừng cử động nhiều, hấn đã hoàn thành pháp trận từ trước rồi, thứ đang diễn ra trước mắt chúng ta chỉ là lừa người thôi" Hạ Vũ rất tự tin, chọn một chỗ ngồi xuống, gương mặt tỏ ra hết sức bình thản. Làm sao không bình thản cho được, người đem đồ nhà người ta ra dọa người ta, nghĩ có tác dụng sao. Nhưng Hạ Vũ với những hành động như vậy, bắt giác lại quên đi thân phận của bản thân lúc này, một đệ tử của Nguyên Lực Tông. Điều này không thoát khỏi đôi mắt tinh tường của Sở Kì Bá, tuy nhiên hấn lại lựa chọn cách giữ im lặng, không tỏ ra thái độ gì cả, tuy nhiên vẫn không ngăn được sự tò mò

"Không phải hấn đã làm xong trận pháp rồi sao, ngồi đây không phải là ngồi chờ chết?"

"Không, không. Thập Tam Trận lợi hại thực sự, đó là đã đánh vào sự lo lắng của mọi người. Hãy nhìn lớp bong bóng mỏng này, nó mới chính là nguy hiểm của trận pháp, chỉ cần tiếp xúc một chút, bản thân sẽ bị choáng và chìm vào một ảo mộng không cách nào thoát ra được. Lúc đó, kẻ ngoài kia muốn làm gì chúng ta mà chẳng được, đúng không..." Hạ Vũ nhàn nhã ngồi một chỗ giải thích. Tuy nhiên, nàng lại không biết được những lời nói của bản thân lại gây được sự kinh hãi như thế nào đối với tất cả những người nơi đây, ngay cả Băng Nhạc đang lơ lửng trên không cũng phải giật mình thẳng thốt, đây vốn là bí mật, vì sao người thiếu nữ trước mắt lại có thể biết rõ chi tiết như thế

"Nếu như nguy hiểm như vậy chẳng phải chúng ta bị giam giữ ở đây sao, tiến không được mà lùi cũng chẳng xong..." Bạch Kì Hiếu nghi ngại đứng bên cạnh hỏi. Dù bản thân hấn tin tưởng Hạ Vũ, nhưng khi đối diện với tình huống nguy hiểm cũng không thể không nêu lên ý kiến được. Nhưng thật không ngờ đáp lại hấn, Hạ Vũ vẫn cười một cách thần nhiên

"Bạch huynh, cái này không phải là chuyện chúng ta nên lo, người lo hấn là bọn họ mới đúng. Pháp trận Thập Tam lợi hại là sự thật không ai có thể phủ nhận, nhưng để tạo nên nó thì linh lực cũng không thể nào thiếu ít đi. Các huynh thử nghĩ với tu vi của Băng Nhạc kia, duy trì cái trận pháp này, dù chỉ là gián lược thì có thể được bao lâu chứ. Nếu như bản thân chúng ta không để cho vương phải bong bóng kia, người thắng chính là chúng ta..."

"Muội chắc chứ..." Bạch Kì Hiếu nghi ngờ hỏi

_"Đương nhiên,đây vốn là...." Hạ Vũ lời đến miệng thì khựng lại,suýt chút nữa thì lộ ra đây là của gia tộc mình

_" Là gì? " Sở Kì Bá bắt lấy ngay để đặt câu hỏi

_" Là của sư phó ta nói. Ngài đoán lần này kiểu gì Trần Kì Tông cũng sẽ đem nó ra dùng nên đã dặn dò kĩ ta trước khi lên đường rồi " Hạ Vũ trắng trợn nói dối. Cũng may bản thân sư phó là người trên vạn người,đổ cho ngài ấy biết một hai cái thứ này sẽ chẳng ai không tin

_" Ra vậy... Nếu như Lịch tiền bối dặn dò thì đương nhiên không thể nào nhầm lẫn được. Chúng ta hãy cứ ngồi xuống đợi vậy,xem tên tiểu tử kia cầm cự được bao lâu..."

Băng Nhạc đang lơ lửng trên không,nhìn đám người bên dưới bỗng dưng không di chuyển mà ngồi xuống một chỗ thì mặt chợt tái đi. Chỉ có bản thân hắn mới biết để duy trì cái trận pháp này cần đại lượng linh khí như thế nào,bản thân hắn tu vi cũng còn chưa tiến vào Trúc cơ,cùng lắm duy trì cũng chỉ có thể được hai canh giờ. Nếu cứ như hoàn cảnh này,không khéo bắt gà không được còn mất nắm thóc,ngược lại bị người ta diệt sát. Hắn phải nghĩ ra cách nào đó. Mắt quét xuống bên dưới,đúng lúc nhìn thấy những kẻ còn lại của môn phái mình,chợt một kẻ sách nổ ra trong đầu. Đừng trách hắn ích kỉ,người tu đạo vốn là như vậy

_" Mai Nhi,muội chỉ đạo cho tám kẻ kia tiến vào trong trận pháp chiến đấu. Bằng mọi giá phải ép được bọn người Sở Kì Bá trúng vào pháp trận..." Sở Kì Bá lạnh lùng truyền âm cho Mai Nhi đang ngồi chờ.

Mai Nhi nghe Băng Nhạc truyền âm,mắt tròn lớn,bật dậy nhìn Băng Nhạc đang lơ lửng trên không. Nàng vốn chính là con gái của lục trưởng lão Trần Kì Tông,đương nhiên đối với Thập Tam trận không nói hiểu thông biết thạo thì cũng phải biết một hai. Chính vì vậy,nàng là hiểu ý định của Băng Nhạc là cái gì,hắn là muốn đem tám người của môn phái mình đi vào trận pháp,dùng cách mạng đổi mạng để lấy đến chiến thắng. Mai Nhi có chút chần chừ,không biết nên làm như thế nào...

_" Sao vậy Mai Nhi,mau mau phân phó đi..."

Băng Nhạc lại một lần nữa truyền âm tới thúc dục. Lần này truyền âm chính là đánh mạnh vào tâm trí của Mai Nhi,tám người kia chết thì có làm sao,chi cần Băng Nhạc sư huynh đạt được thắng lợi,bọn họ chết cũng có thể coi là có ích rồi. Vì vậy,không hề phân vân,nàng ta đứng lên,gọng tràn đầy ra lệnh

_" Băng Nhạc sư huynh đã trối bọn họ phía trong rồi. Các người mau mau tiến vào trong chế trụ bọn chúng,phải bằng mọi giá đẩy chúng chạm vào bong bóng trận pháp. Nếu như thành công,tiến ra mỗi người sẽ được một viên Trúc cơ đan..."

_" Trúc cơ đan,thật vậy chăng...?"

tám người vừa nghe tới Trúc cơ đan lời này đều nôn nao,náo động cả lên. Bọn họ tiến vào bí cảnh này tất cả cũng chỉ tìm kiếm cơ duyên mong muốn tăng lên tu vi. Nhưng ai không biết cơ duyên càng tốt thì nguy hiểm càng nhiều. Còn đối với chuyện mà Mai Nhi nói lại khác,Băng Nhạc sư huynh đã trối nhóm người kia bên trong kia rồi,chỉ cần bản thân đẩy được họ chạm vào bong bóng là có thể hoàn thành nhiệm vụ,lĩnh về tay một viên trúc cơ đan. Sở dĩ đi xuống,đây không khác gì bánh ngọt đã trải sẵn.chỉ cần bản thân với tay là có thể chạm được rồi,cho nên không ai ngần ngại mà đều đứng dậy,lao vào bên trong. Mai Nhi đứng nhìn bọn họ,cười khẩy một cái,người như thế này cũng xứng đáng với danh hiệu tinh anh sao,xem ra chết đi để cống hiến cho Băng Nhạc sư huynh cũng là chuyện đúng đắn...

Hạ Vũ đang ngồi,chợt thấy không gian chấn động một cái,trước mắt liền xuất hiện tám người,tâm trí nàng nhất khiêu. Không xong,nàng tính vạn tính lại không nghĩ tên kia dám dùng cách lấy mạng đổi mạng này

_" Mọi người cẩn thận,đừng để bản thân chạm vào bong bóng"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Lạc Vào Đồng Hoa 2

_" Mọi người cẩn thận đừng để thân chạm vào bong bóng..." Hạ Vũ chỉ kịp hét lên một tiếng,sau đó đã thấy ập xuống chỗ nàng là cả một loạt các chiêu thức. Tuy tu vi của tám người mới tiến vào không thực sự cao cường,người cao nhất cũng mới chỉ đến Luyện khí bát cấp,nhưng lại thắng ở nhân số lực lượng. Thử nghĩ xem một không gian chật hẹp chưa tới hai mươi mét vuông,đứng chen chúc tận mười hai người chưa nói mà còn xuất hiện vô vàn pháp khí phát quyết giao tranh. Đây cũng không phải thứ người lấy tu vi cao mà có thể giải quyết được

Quả nhiên như bản thân suy nghĩ,những người tiến vào không hiểu vì lý do gì mà lấy hết sức bình sinh ra để tấn công,có lúc Hạ Vũ còn nhầm tưởng bản thân là chiếc bánh ngọt đầy thu hút đầu. Nguyên nhân việc này chắc chỉ có một,chính là những kẻ này không hề biết được lớp bong bóng này có sự nguy

hiềm như thế nào. Hạ Vũ chật vật né thoát ba chưởng phong cùng một lúc, nhảy lộn ngược về phía sau, may mắn vẫn cách biệt với lớp màng mỏng kia một chút, mắt lóe lên sự tinh anh

— "Các ngươi vì sao phải liều mình như vậy tiến vào nơi đây. Các ngươi có biết giây phút tiến vào chính là đã mất đi nửa cái mạng không?" Hạ Vũ gần giọng nói. Bản thân nàng vẫn kiên định giữ vững những suy nghĩ mà bản thân được giáo dục từ khi sinh ra, đó là việc mạng người là đáng quý nhất, chính vì vậy dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa vẫn không hề ra tay sát hại một ai. Bất quá nàng không ra tay không có nghĩa nàng không dám, nhất là khi bản thân bị dồn đến bước đường cùng.

Tám người của Trần Kỳ Tông sau một hồi giao đấu, hiển nhiên cũng hiểu được bốn người trước mắt không dễ chọc như bản thân vẫn tưởng tượng. Bất quá sức hút của Trúc cơ đan thực sự quá lớn khiến nhóm người không hề còn chút sợ sệt nào nữa cả

— "Mặc kệ như thế nào, cứ diệt được các ngươi đi rồi nói..." Một kẻ hùng hồn lên tiếng đáp lại. Hạ Vũ nghe vậy thì bật cười

— "Muốn diệt ta, các ngươi không có cửa đâu. Nếu như muốn chết, vậy ta sẽ để cho chính món đồ của môn phái các ngươi tiễn các ngươi vậy...."

Hạ Vũ cười khẩy một cái, tay trái đưa ra phía trước, ở đó liền đột nhiên hiện ra một sợi tia tơ bạc lấy tốc độ nhanh tới chóng mặt cuốn chặt áp sát vào từng móng tay một. Nếu như ngươi chú ý, đây chính là chiêu thức mà Hạ Vũ đã dùng khi đối đầu với Lan Băng Băng ngày trước

Nhóm người mới tiến vào nhìn Hạ Vũ, tuy gương mặt không có mấy biểu cảm nhưng tất cả đều chung cảm giác lo sợ, nó toát ra ngay tâm trí mà chính họ cũng không biết tại sao

— "Ngươi... ngươi nghĩ ngươi có thể đánh bại được chúng ta sao, quá vọng tưởng đi..."

Một người thiếu niên với thân hình đồ sộ tiến ra phía trước nói. Quả thực nhìn thế nào cũng thấy không hợp với những người nhỏ bé bên cạnh. Hạ Vũ cười khẩy một cái

— "Muốn thử sao?"

Hạ Vũ nói xong, bay lên trên không, những sợi dây bạc từ những ngón tay đồng loạt tỏa ra khắp nơi, bay lượn như chính chúng có linh tính vậy. Sở Kỳ Bá bên dưới nhìn đến, con ngươi co rụt lại, hẳn là nhận ra chiêu thức này đã từng được Hạ Vũ sử dụng, nhưng cho tới bây giờ sau bao lâu tìm hiểu, bản thân vẫn không thể nào tìm ra nguồn gốc của nó. Điều này chỉ có thể được giải thích bởi nàng ta sáng tạo ra hoặc được một cao nhân nào truyền dạy. Nếu như vào về phía trước thì có vẻ như không thể tin được. Nhưng hẳn thà nghĩ như thế còn hơn tin vào về đằng sau. Hạ Vũ được Lịch Thừa Bằng làm nui dựa đã thể hiện ra tài năng vượt bậc như thế, giờ lại bỗng dưng nhảy ra thêm một kẻ khác, quả là khiến người ta không thể nhìn nhận cùng chấp nhận được

Hạ Vũ có tự tin khi sử dụng chiêu thức này. Kể từ lần đầu tiên sử dụng cho tới tận thời điểm này, bản thân đã không biết bỏ ra bao nhiêu công sức, lại được Mê Ty chỉ dạy tận tình, cuối cùng cũng tìm ra được cách thuận lợi hành động nhất. Hạ Vũ chọn cho nó tên là "Ma Vũ Ty", một khi sử dụng chính là dồn người ta vào một maelstrom không biết đâu là đường tử, đâu là đường sinh

Từ trên cao, Hạ Vũ quét mắt hết một lượt, nàng quả thật là không có ý giết họ, nhưng nếu như bị dồn vào đường người sống ta chết như thế này, bản thân cũng không thể cứ mãi mãi ôm suy nghĩ không phù hợp với thời đại như thế này được.

Những kẻ bên dưới, nhìn bóng dáng của Hạ Vũ lơ lửng trên không, dù nhan sắc không gì là nổi trội, bất quá bọn họ có cảm nhận như bản thân là một kẻ thấp bé đang bị thánh thần soi chiếu xuống. Nhưng giây phút họ nhận ra bản thân không nên đối đầu cùng thách thức những kẻ trước mắt, cũng chính là lúc hàng loạt các sợi tơ bay lại. Ngươi có thể lựa chọn đối đầu, cũng có thể lựa chọn lùi lại, tuy nhiên đường lùi đã bị chính bản thân đóng lại từ giây phút tiến vào đây rồi. Những sợi tơ nhìn qua tưởng như mềm mòng, nhưng không hiểu sao với ánh sáng ánh sáng kia đều khiến ta rét lạnh người. Những sợi tơ dưới năm ngón tay, nhảy múa như các tinh linh nhỏ, nháy nháy quện gần lại với nhau, chỉ một cái chớp mắt đã làm ra một cái lưới không lồ, áp xuống. Những người kia nhìn cảnh này, mặt đều trắng bệch, bị lâm vào tình cảnh tiến chẳng được lùi cũng chẳng xong. Như thế chỉ còn một lựa chọn duy nhất...

— "Dàn trận cho ta..."

Mấy người này quả nhiên là xuất ra từ Trần Kỳ Tông, cái gì cũng lời pháp trận vào giải quyết mà không nhìn đến thực trạng lúc này, hẳn là nên tản ra mọi hướng tránh né chứ không phải như bây giờ tụ tập vào với nhau như vậy. Hơn nữa còn có một cái khác có lẽ là họ đã quên mất rồi, ấy là pháp trận thì cũng cần phải có thời gian thì mới có thể thành hình, bọn họ nghĩ bọn họ có kịp không

Quả nhiên như Hạ Vũ suy nghĩ, tám kẻ mới đứng tụ lại với nhau chuẩn bị giằng trận thì tám lưới đã đổ ập xuống, đem tất cả trời chặt lại trước con mắt kinh hoàng của bọn họ. Tuy nhiên cũng không chỉ có tám người ấy mà mấy kẻ bên ngoài cũng tròn tròn mắt, chân tay cuống cuống mà ngay cả Băng Nhạc cùng Mai Nhi đều đứng ngồi không yên được

— "Băng Nhạc sư huynh, chúng ta có nên lùi một bước không. Dù sao thì..." Dù sao thì việc làm ăn này tính thế nào cũng thấy lỗ vốn. Nhưng Mai Nhi hiển nhiên không dám nói ra những lời như thế. Nàng hiểu nếu nói như vậy sẽ khiến Băng Nhạc hẳn hiểu theo cách là nàng đang chỉ trích hẳn khi đã tính toán sai lầm

Băng Nhạc quay qua nhìn Mai Nhi, hẳn tự bản thân lần này cũng hiểu lấy là đã quá vội vàng cùng tự tin trước kẻ địch, nhưng nói ra lời sai lầm đối với người chưa từng vấp ngã như thế thật sự là quá khó đối với hắn. Nên kiên trì tới cùng hay là buông tha cho. Bất quá chưa kịp hắn quyết định thì đã có kẻ tới quyết định giúp rồi...

— "Ngươi vẫn nên kiên trì thì hơn..."

Băng Nhạc giật mình quay lại. Kẻ có thể không may mắn tiếng động khiến cho bản thân phát hiện ra chỉ có thể khẳng định đó là tu vi thượng trên mình. Nơi đây người như thế cũng không phải có nhiều. Quả nhiên nốt lát sau bóng dáng của một thiếu nữ ngọc ngà dần dần hiện ra sau tàng lá xanh. Băng Nhạc vốn tự xem bản thân là người có định lực cứng rắn, nhưng đối diện với thiếu nữ trước mắt, không hiểu sao bản thân cũng cảm thấy bồi hồi, có thứ gì đó lạ lùng đang nhen nhóm lên trong lòng

Không cần phải nói, cả Băng Nhạc lẫn Mai Nhi đều tìm thấy trong mắt nhau câu trả lời, người trước mắt hiển nhiên là trúc cơ duy nhất trong đám đệ tử trẻ tuổi: Lan Băng Băng

_" Cô Nương ý là gì vậy ?"

Mai Nhi thực sự không thoải mái khi nhìn thấy Lan Băng Băng, dù cho trước đây khi nghe phụ thân nhắc tới cũng ít nhiều cảm phục. Có lẽ chính cảm giác nhạy bén của người đang yêu khiến nàng thấy bị đe dọa

_" Cô nương hẳn là nên hiểu chứ ?" Lan Băng Băng miệng thì nói với Mai Nhi nhưng con mắt lại nhìn chằm chằm Băng Nhạc, một ánh nhìn sâu thẳm, rồi nở một nụ cười.

_" Lan Băng Băng cô nương thực sự mạnh mẽ, ta đã hiểu ý của nàng..."

Lan Băng Băng nghe như biết là mọi người đều hiểu ý của nhau, nàng cũng không nữa nhiều lời, rút trong tay ra mười viên đá màu tím lấp lánh trong ánh nắng, trao cho Băng Nhạc

_" Ta vốn chưa hề nói cái gì cả..."

Nhìn thiếu nữ cứ thế như mờ như ảo biến mất ngay trước mắt, lại nhìn những viên đá trong tay, Băng Nhạc đồng tử co rút lại

_" Nàng ta đưa cho chúng ta đây là..." Mai Nhi giọng run run

_" Đúng vậy, là cực phẩm linh thạch..."

Hai người đều câm lặng. Bọn họ là đối tượng trung tâm của môn phái, nhưng bất quá mỗi tháng xử xuất ra cũng chỉ được hưởng tới năm mươi viên trung phẩm linh thạch, còn mấy thứ cực phẩm linh thạch này cung chỉ là khi lập công, hoặc sư phó vui mừng mà ban phát cho thôi. Không phải điều gì quá kì quặc, trung phẩm linh thạch so với hạ phẩm linh thạch đã gấp tới nghìn lần, cực phẩm linh thạch sẽ lại là con số gì ? Người ở đâu có thể như Lan Băng Băng một lần ra tới mười viên như thế, hiển nhiên sự việc lần này đối với nàng ta vô cùng quan trọng. Băng Nhạc cười khẩy, xem ra Nguyên Lực Tông cũng không phải như bên ngoài như thế yên bình...

_" Chúng ta...." Mai Nhi ngập ngừng

_" Quân chi nàng ta như thế nào, chuyện chẳng phải lợi nhất vẫn là chúng ta sao ?"

Băng Nhạc cầm mười viên cực phẩm linh thạch, rải chúng thành một vòng tròn, sau đó bản thân tiến vào trung tâm, với nguồn linh khí dồi dào như vậy, chỉ bằng hân cũng có thể nghiền nát những kẻ bên trong kia

Hạ Vũ đan tay vào làm cái hiệu, kết thúc pháp quyết của bản thân, nhìn những người tiến vào bị trói rồi cười một cái với Sở Kì Bá

_" Có lẽ..."

Nhưng Hạ Vũ chưa kịp nói xong thì một trận rung động truyền đến. Lớp bong bóng bao quanh vốn trong suốt bắt chợt trở nên khác biệt, biến thành màu đỏ máu. Bạch Kì Hiếu kinh ngạc hỏi

_" Chuyện gì đang xảy ra vậy..."

Hạ Vũ cũng kinh tủng, nhú mày không thôi. Điều này làm sao có thể xảy ra được. Với tu vi của những kẻ tiến vào chưa tới trúc cơ thì làm sao có thể ngưng tụ ra được pháp trận như thế này. Trừ khi...

_" Lại là nàng ta...?" Sở Kì Bá đến bên cạnh Hạ Vũ, nhẹ nhàng hỏi

Hạ Vũ quay sang nhìn hân, không nghĩ tới người này cùng bản thân chung một suy nghĩ

_" Có thể, nhưng cũng có lẽ không. Dù sao bây giờ chúng ta cũng như cá trong lưới, muốn thoát ra được hay không còn chưa dám chắc..."

_" Ngươi thực sự nghĩ vậy..."

_" Ta thực sự nghĩ như thế," Thập Tam Trận là cái thứ gì đồ chơi không cần ta nói ngươi cũng biết đi..."

_" Ngươi sẽ không dễ dàng đầu hàng như vậy đâu..." Sở Kì Bá cười khẩy nói. Hạ Vũ có chút ngỡ ngàng về điều vừa nghe, nhưng cũng chỉ là ngỡ ngàng thôi

_"Đương nhiên là không thể nào chịu chết rồi. Nàng ta đã ra đại bút như thế chúng ta cũng nên đáp lại chút thôi..."

Hạ Vũ tiến lên phía trước,lúc trước thật sự không biết bản thân nên làm cái gì bởi pháp trận này như một nhà tù khép kín không bước tiến lui. Nhưng có một thứ mà nàng vừa mới nhớ tới,Mễ Ty hẳn là xuất trận rồi...

_"Muội có thể giúp ta chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Lạc Vào Đồng Hoa 3

_"Muội có thể giúp ta chứ?" Hạ Vũ hỏi. Quả thực lúc này cứu được tất cả có lẽ chỉ nhờ cách này thôi

_"Tỷ biết muội không bao giờ đứng ngoài nhìn tỷ gặp nguy hiểm mà" Mễ Ty thanh âm truyền tới cho Hạ Vũ. Nghe thấy lời này,không hiểu sao một cảm giác có lỗi trĩu lên trong lòng nàng. Từ ngày theo mình,Mễ Ty dường như chưa một lần được thoải mái mà suốt ngày phải chạy theo để chăm sóc,cứu nguy

_"Thật ngại với muội quá..." Hạ Vũ thanh âm có phần day dứt. Nó là xuất phát từ chính tâm can,suy nghĩ của bản thân lúc này

_"Tỷ đừng nghĩ quá nhiều như vậy,những thứ này điều là muội nên làm. Từ ngày bản thân theo tỷ,muội đã không còn nghĩ quá nhiều như vậy nữa rồi,tỷ cũng nên thoải mái đi thôi..."

_"Tỷ biết...Nhưng mà..."

_"Vậy tỷ muốn muội làm gì nào?" Mễ Ty rất tinh tế,vội vàng chuyển ngay đề tài trước khi Hạ Vũ dấn vào sự tự trách quá sâu một lần nữa.

Hạ Vũ cười cười,nàng hiểu được điều đó vì thế cũng không nhắc lại thêm lời nào nữa mà đi thẳng vào vấn đề chính

_"Muội thấy đó,chúng ta đang bị giam trong chiếc lồng bong bóng này. Nó thực chất chính là một bản thu nhỏ giản lược của Thập Tam Trận. Tất cả pháp quyết,vũ khí đều bị cách biệt hoàn toàn với bên ngoài. Vốn dĩ tỷ nghĩ theo thời gian qua đi,kẻ kia sẽ tự hiểu bản thân linh khí như thế nào mà bỏ cuộc,nhưng thật không thể ngờ người đó lại xuất hiện,bởi cho chúng ta một cú đau đốn ngay lúc này..."

_"Lại là Lan Băng Băng,tại sao tỷ không cho muội một cước đem nàng ta đầu độc cho ngay từ đầu có phải giải quyết ngay rồi không?" Mễ Ty vô cùng bức xúc.Cũng khó trách được nó,mọi rắc rối vướng phải đều tựu chung ở một người

Hạ Vũ cũng không trả lời lại.Bản thân không phải chưa từng nghĩ đến cách này bởi nhìn qua thật sự là quá nhanh gọn,nhưng lại càng nhiều hơn bởi nỗi lo sợ. Lan Băng Băng chính là cái rốn của thế giới này,mọi thứ đều vì nàng ta mà xoay quanh. Nếu đem nàng ta diệt lúc này có hay chăng làm cả thế giới này cũng sụp đổ? Lại nói độc của Mễ Ty vốn không cách nào đem Lan Băng Băng tử được bởi nàng ta có một dòng linh tuyền trong mảnh mai ngọc gia tộc truyền cho kia. Cho đến khi bản thân đủ mạnh để chống lại tất cả,Hạ Vũ sẽ không đi làm chuyện ngu ngốc như vậy.

_"Chúng ta không cách nào đem thứ gì xuyên qua được màng bong bóng này,nhưng tơ nhện của muội thì có thể. Ta biết Băng Nhạc kẻ ngoài kia đang dùng pháp trận để phóng đại sức mạnh của hắn lên nhiều lần. Muội chỉ cần điều khiển tơ phá hủy đi một mắt xích,tất cả tựu chung sẽ là sụp đổ hoàn toàn..."

_"Chỉ như vậy?"

_"Đúng vậy,chỉ có như thế,nhưng muội nhớ cẩn thận"

_"Tỷ yên tâm đi"

Mễ Ty vô thanh vô thức bò ra từ cánh tay của Hạ Vũ,yên lặng tới một góc không người chú ý,nhà ra một sợi tơ vàng óng,từng chút từng chút hướng tới màng mỏng mà đi. Tất cả diễn ra rất chậm chạp,nhưng sự thật chính là có thể xuyên mà đi qua

_"Ngươi cũng rất là kì quái..."

Lời nói của Sở Kì Bá vang lên bên tai rất nhỏ nhưng cũng làm cho Hạ Vũ giật bản mình. Nàng vốn cứ nghĩ hắn đã rời đi,lại thật không ngờ..

_"Ngươi nói vậy là có ý tứ gì chứ?"

_"Tự ngươi biết,dù sao ta cũng không phải kẻ nhiều chuyện,chỉ cần thoát ra đây là được rồi..."

Sở Kì bá mắt nhìn Hạ Vũ,sau đó như có như không đánh sang phía ngã kia Mễ Ty. Như thế có thể thấy được hắn là thu vào mắt tất cả mọi việc

_" Mong là người sẽ giữ lời..."

Hạ Vũ nhận được lời đảm bảo của hắn thì cũng không nữa nhiều lời. Nàng biết tò mò và cố chấp chính là hai thứ kinh khủng nhất, bản thân tốt hơn là không nên khơi gợi lên bất cứ cái gì ở hắn.

Mễ Ty không mất quá nhiều thời gian để đem hoàng tỳ xuyên qua lớp màng mỏng, sau đó lần lượt tiến tới mười viên cực phẩm linh thạch. Một cảm giác tràn đầy năng lượng truyền đến khiến nó không thể thở được. Đúng vậy, chính là không thể thở được bởi sự hưng phấn. Chính vì vậy thay vì phá hủy mất trận, nó lại đưa ra một quyết định khác biệt hoàn toàn, đó là đánh cắp những viên đá nhiệm màu kia. Hoàng tỳ rất nhanh cuốn tới một viên, chưa rút ra vội vàng mà lại cuốn sang viên tiếp theo. Cứ thế cứ thế, hoàng tỳ rất mỏng chỉ trong nháy mắt đã liên kết, dính chặt vào cả mười viên cực phẩm linh thạch.

Băng Nhạc đang thi triển công pháp, bất chợt có cái gì đó không đúng truyền đến thần thức của hắn, một cái gì đó về nguy cơ, nhưng có thể nào cũng tìm không ra nguyên nhân ở đâu. Nhưng đúng lúc hắn buông thả cho suy nghĩ phòng bị thì một sự giao động trong linh khí truyền đến. Chỉ một cái nháy mắt, mười viên cực phẩm linh tỳ ý di chuyển khỏi các vị trí đã được sắp xếp, nói một cách khác chính là trận pháp đang bị sụp đổ. Không được, hắn không thể một mình phân hai để lo cho việc này. Như vậy...

Băng Nhạc liếc mắt về phía Mai Nhi, mắt lóe sáng. Ngay lập tức hắn tháo xuống gương mặt lạnh nhạt, thay vào đó là biểu tình mặt ngọt tình tứ

_" Mai Nhi, muội giúp ta chống cự pháp trận một chút, ta cần chút thời gian để điều chỉnh lại linh khí..."

Đây vẫn chính là lần đầu tiên Mai Nhi thấy Băng Nhạc đối với bản thân tình cảm như thế. Nàng cũng biết Băng Nhạc đã chống cự lâu như vậy vẫn nên nghỉ ngơi một lát, lại nói nghỉ thế nào hắn cũng sẽ không hại mình. Chính vì vậy, Mai Nhi không do dự mà gạt đầu, tiến vào trong trận pháp, đem linh khí tỏa ra thay thế. Băng Nhạc rút được ra ngoài, đem linh khí hùng hậu của bản thân bao bọc lấy tất cả, đem tất cả bên trong bao bọc lấy.

Mai Nhi gạt mình, con mắt tròn lớn quay lại nhìn Băng Nhạc, nàng thế nào cũng không nghĩ hắn ta sẽ đối xử với bản thân như vậy

_" Băng Nhạc, người..."

_" Xin lỗi Mai Nhi, tu đạo chính là ích kỉ..."

Nói xong, Băng Nhạc làm cái pháp quyết, bản thân thì bay lên cao. Hắn không có nhiều thời gian mà đi đùa đùa với mọi người. Nếu như vậy hãy đem pháp trận phá vỡ, kẻ bên trong hiển nhiên là sống không được, mà phản phệ ngược lại thì đã có Mai Nhi kẻ kiasi tình gánh vác, hắn chỉ cần đứng ngoài thu nhặt chiến lợi thôi

Hạ Vũ bên trong cảm giác bất an bỗng truyền đến, mạnh mẽ hơn bao giờ hết, vội vàng truyền âm cho Mễ Ty

_" Mễ Ty, mau mau phá bỏ các mắt xích, tỳ cảm thấy có điều gì đó không ổn"

_" Được rồi..."

Mễ Ty đáp lại, ngay lập tức đem mười viên cực phẩm linh khí tách biệt ra. Cùng lúc này, Băng Nhạc triển khai ra phá trận công đoạn đã hoàn tất. Hắn mỉm cười như lệ quỷ, miệng nhẹ nhàng thoát ra một câu nói, dù rất nhỏ nhưng lại nghe ghê rợn kinh người "Phá".

"Rắc...rắc..." Tiếng kêu sự đổ vỡ của lớp bong bóng vang lên làm cho tất cả mọi người tâm đều co rút lại

_" Mễ Ty, mau thôi..."

_" Muội đang cố gắng đây..."

Mễ Ty co cả tám chân lên, lông tơ dựng ngược thể hiện cho nó đang thực sự khẩn trương. Tuy nhiên, mọi thứ dường như đều không kịp được tốc độ của sự vỡ vụn ra kia. Một lớp, một lớp lại một lớp, từng mảnh vỡ vụn rơi là tả, tạo nên những ánh sáng lung linh, nhưng trong lòng tất cả đều hiểu đó chính là lời mời gọi của tử thần, hãy nhìn những kẻ đang bị trói buộc kia dính phải chúng, da thịt đều cứ thế bị ăn mòn...

_" Muội có cách nào không..." Bạch Kì Hiểu nhìn những mảnh vỡ, năng lượng ủa vào như những lưỡi dao sắc bén bùng phát lướt trên da thịt. Một cảm giác của tử vong đang ngày một mạnh mẽ truyền tới khiến cho bản thân hắn dù có là người mạnh mẽ tới nhường nào cũng tim đập chân run.

Nhưng trái lại với tất cả, Hạ Vũ lại thực sự bình tĩnh, tựa như sự tĩnh lặng trước mỗi cơn dông tố vậy. Bất quá không ai biết được rằng trong lòng nàng đang dậy sóng, bờ vực của sự sống và cái chết lúc này chắc chỉ có trong gang tấc, hoặc Mễ Ty nhanh chóng phá hủy mất trận, hoặc là không bao giờ nữa...

"Rắc...rắc...rắc..." Những thanh âm giòn tan càng ngày càng nhiều, linh khí bị lão hóa biến thành những đốm sáng mỏng manh tỏa sáng rực bên trong. Hạ Vũ đồng tử co rút lại, rút cục vẫn là không kịp, vẫn là đánh giá quá thấp năng lực ta...

"Bùng" Một âm thanh chấn động vang lên, đem cả khu bí cảnh làm rung chuyển. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều tìm thấy trong mắt đối phương là sự khó hiểu, nhưng lại phần nhiều là niềm vui. Bản thân họ còn đang an toàn, quân chi mấy kẻ kia đầu đá chứ. Kẻ mạnh không thực sự là kẻ có tu vi vượt qua tất cả mà thực ra là kẻ trụ vững được tới cuối cùng. Vì thế rất nhiều người có thiên phú đã bị bóp chết ngay khi còn chưa kịp trưởng thành...

Ở một nơi cách đó không xa, có hai người đang đứng nói chuyện

_"Đã xong rồi sao...." Một cô gái thân hình dong dỏng,tiếng nói trong như dòng suối mát lành,nhưng lúc này bên trong lại tràn đầy sự gấp gáp. Nhìn thiếu nữ trước mắt mà Ljoong có câu trả lời,lòng lại càng vội vã,bèn tiếp tục đem câu hỏi phát ra một lần nữa

_"Bằng tỷ,rốt cuộc chuyện là thành..."

Cô gái đứng im bất động từ lúc đầu tới giờ,bỗng dưng nhoen miệng cười. Phải một lúc sau nàng ta mới đem câu trả lời hoàn lại

_"Có lẽ là đã hoàn thành,hoặc cũng có thể là không. Vương Lệ Y,ta vốn chính là không biết gì..."

_"Nhưng..." Nhưng chính người đã đem linh thạch của ta đưa cho Bằng Nhạc bên kia mà. Bất quá những lời này Lệ Y cũng không dám nói ra. Không sao,nàng đã ra đại bút như vậy,chuyện hẳn là sẽ hoàn hảo thôi.Nghĩ vậy,nàng nắm chặt bàn tay,môi nở nụ cười thỏa mãn.Tuy nhiên bản thân lại cũng không nhận ra Lan Băng Băng đang như có như không đang cười nhạo bên cạnh....

Băng Nhạc chật vật bước ra từ trong đám khói bụi mờ đục. Thật không ngờ bản thân tính toán kĩ càng như thế mà lượng sát thương phản phệ lan tới cũng quá lớn,ít nhiều đem hẳn cơ thể trạc thương vài chỗ. Mắt mị mị hướng vào trung tâm lúc trước bản thân tọa,gìò bị đánh thành một hố sâu,tiền tay nhay lên túi trữ vật còn sót lại

_"Xin lỗi Mai Nhi..."

Nói xong hẳn tiến thẳng lại phía xa. Tất cả mọi thứ đều có thể bị phá hủy,nhưng riêng pháp bảo cùng pháp quyết thì không. Miệng mỉm cười đầy thỏa mãn

_"Mọi thứ đều là của ta..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Lạc Vào Đồng Hoa 4

_"Mễ Ty,muội nghĩ bây giờ chúng ta đang ở đâu,ta cảm thấy dường như chúng ta đã đi qua đây không chỉ là một lần thì phải..."

Đúng vậy,đây chính là Hạ Vũ tưởng chừng như đã bị nổ banh xác vào ngày hôm đó. Kì thực chuyện nàng thoát được ra cũng không biết phải nói là may mắn hay là do số mệnh nữ phụ còn dang dở đủ mạnh để chống lại tử thần. Nhớ lại bây giờ Hạ Vũ vẫn không khỏi rung mình run sợ,sự sống và cái chính chính là chỉ có hơn kém nhau một giây tích tắc,một chớp mắt,một hơi thở. Vào giây phút Bằng Nhạc định cho tự bạo pháp trận,thật may mắn Mễ Ty đã đem pháp trận phá bỏ trước đó,tuy nhiên thời gian chính là không đủ,uy lực dù có giảm đi rất nhiều,lột một tầng da thì chưa tới,nhưng đem cơ thể dần xéo cho không nơi không vết thương thì có thể dung để hình dung cũng không quá. Hạ Vũ với tu vi chỉ còn kém trúc cơ một nửa cái bước chân chừng bị đem cho tàn tạ không còn bong dáng như lúc ban đầu nữa.

Nói về chuyện này kì thực cũng không phải không có chỗ tốt được đến. Hạ Vũ lúc này dường như có thể hình dung ra được gương mặt của Bằng Nhạc khi phát hiện ra kết quả mình dày công dần dựng cuối cùng không như mong đợi,bất gờ không được còn mất một năm thốc,năm năm thốc này hẳn chắc chắn là nuốt không thể nào trôi đi. Mễ Ty phá vỡ mắt trận không phải đánh đâu xa,chính là đem toàn thể cao thấp mười viên cực phẩm linh thạch một mạch cuốn vào túi. Nhìn mấy viên đá ánh sáng sắc sang diệu kì,Hạ Vũ thở hắt ra một cái,đây coi như là một cái chi phí đền bù làm phiền đi,cũng không rõ mấy người Sở Kì Bá cùng Bạch Kì Hiếu ra sao nữa

_"Muội cũng không rõ nữa,nơi này bình chương thực sự quá mức dày đặc,có thể là tại ngàn năm vạn năm không ai xâm lấn tới mà tạo ra. Tỷ thần thức không cách nào xuyên qua cũng là chuyện bình thường,tới như miễn cảm của thần thú như muội cũng trở nên vô nghĩa ở nơi đây cũng đã nói lên mọi chuyện không đơn giản như chúng ta tưởng tượng rồi"

_"Muội có nghĩ tới chuyện chúng ta sẽ tìm kiếm cơ duyên ở đây không ?" Hạ Vũ nhìn bốn phía,vô ý nói ra câu nói đó,nửa đùa nửa thật. Ở những nơi càng là nguy hiểm,cơ duyên như theo lệ hẳn là cũng sẽ tồn tại một hai

_"Cơ duyên có lẽ là có,chỉ là chúng ta có đủ mạnh để tìm ra nó được hay không thôi..." Mễ Ty rất bình thản bỏ lên vai Hạ Vũ

_"Muội là đang nói tới Hoàng Mạn Đà La..."

_"Tỷ cũng biết nó sao ?"

_"Đừng coi thường ta như thế chứ..." Hạ Vũ cười cười. Với bao nhiêu năm ăn ngủ cùng tiểu thuyết tu chân,có cái sự tích nào mà nàng không biết tới chứ. Sự tích hoàng mạn đà la hẳn là một trong số đó,thứ mà ẩn chứa bên trong sức mạnh hồng hoang,ngoài tây kinh phạt tủy còn đem đến cho con người ta sự trường sinh bất tử. Hạ Vũ sẽ không tin là hoàng mạn đà la có thể khiến con người ta trường sinh,nhưng tu vi tiến một mảng lớn là điều có thể

khẳng định rồi. Bất quá cái tốt như vậy thì nguy hiểm cũng không phải là thứ có thể cấp bỏ. Mạn đà la nói thể nào cũng vẫn là một cái cây hoa, tuy nhiên nó được xưng là vua của một loài tất thân mang điểm khác, mà cái này khác đúng thật là điều nguy hiểm nhất. Hoàng Mạn đà la khi trưởng thành, đem mọi tinh túy cất chứa tựa như tu sĩ cất chứa vào đan điền một loại, dần dần ngưng thực ra một cái tiểu vật nhỏ bản sao, còn nhân thực dần dần biến thành có nhân tính, có tu vi, đến một giai đoạn có thể trang một cái hình dạng con người. Không bắt được tới tay cái vật nhỏ cây kia, nhân thực mạn đà la chính là bắt từ. Nhân biết gốc gác chuyện này, không lẽ bản thân liên quan đến sinh tồn cây kia không biết, chính vì vậy nó dùng mọi cách, mọi thủ đoạn đem đi cất dấu. Nhân loại đánh bại nó đã tính là một chuyện không dễ dàng, tìm được lại còn là một thứ so với tìm kim đáy bể không khác là bao...

"Nếu tỷ biết nó khó khăn như vậy tại sao còn muốn lao vào?" Mễ Ty không ngần ngại dội một gáo nước lạnh vào nhiệt huyết của Hạ Vũ. Hạ Vũ nghe vậy cười khò

"Muội nghĩ chúng ta còn có cách khác hay sự lựa chọn khác sao. Nơi này muốn thoát ra chỉ có cách đem hoàng mạn đà la bắt tới tay mới tài năng tìm được đường ra, còn không cứ cái tình cảnh này chúng ta không chết vì kẻ địch mà tươi sống chết bởi kiệt sức..." Hạ Vũ nói rất mạnh mẽ, nhưng hết thấy đều là sự thực. Nàng dù tu vi có ra sao cũng chưa tiến vào tích cốc, giới chỉ dù nhiều tài nguyên tới đâu thì miệng ăn núi lở, ai còn biết sẽ có cái gì nguy hiểm sẽ ập tới nữa chứ

"Tỷ nghĩ chúng ta sẽ làm gì để đối phó được lại vạn năm hoàng mạn đà la, dựa vào hai cái chúng ta sẽ không có cách nào. Đừng nói đánh đánh, tới gần cũng là cả một vấn đề rồi?" Mễ Ty thật lâu mới thốt ra được câu nói này. Hạ Vũ nghe vậy lại không cho là đúng mà chỉ cười trừ. Mễ Ty vạn tính nghìn tính lại quên mất một chuyện đó là Hạ Vũ xuyên không, có cái sự kiện gì khó khăn mà không được các bàn tay vàng tác giả đưa vào làm sự kiện mới mẻ cho tác phẩm, và Hoàng mạn đà la này cũng như thế

"Mọi thứ không phải là hai người chúng ta này có thể giải quyết được, nhưng cũng không phải như thế không có cách..."

"Hạ Vũ tỷ nói vậy là có ý gì?"

"Ta có cách cướp đoạt được đến thực Hoàng Mạn đà la, chỉ cần có thể tìm được phân thân của nó, mọi thứ coi như là xong rồi một nửa, bất quá điều này cũng quá là khó khăn trong cảnh rừng này..."

"Xong rồi một nửa..." Mễ Ty vẫn là không tin, theo nó khó đối phó nhất vẫn là chuyện kia phân thân, còn chuyện tìm kiếm chính là chỉ một cái vô cùng đơn giản

"Đúng vậy, ta từng nói với muội ta là một cái kẻ xuyên không, chính là đến từ một cái thế giới khác. Mà ở kia thế giới, đã có lần ta đọc được cách phá giải uy lực của Mạn đà la..."

"Đó là..."

"Đó là dùng...."

Hạ Vũ chưa kịp nói điều gì thêm, chợt nhìn thấy không gian vội vàng vẩn vơ mà biến ảo, vốn không hề thấy cái gì bất thường mà giờ lại đầy ắp một thứ, chính là mạn đà la...

"Mạn đà la vì sao bỗng chốc lại nở rộ nhiều đến như thế này?" Mễ Ty nhìn trên đất mắt thường có thể thấy được mạn đà la chằng chịt chen lẫn nhau mà mọc đứng lên, tỏa ra nhàn nhàn hương khói hồng phấn

Hạ Vũ lại không có bất kì ngạc nhiên nào, không bởi gì cả mà căn bản nàng tâm trí bởi sự kinh sợ bao phủ toàn bộ, ngay cả cái kia lời nói của Mễ Ty bên tai thủ thi cũng không nghe thấy nữa

"Làm sao lại có thể như vậy?"

"Có chuyện gì sao..." Nhìn gương mặt thoáng chốc của Hạ Vũ biến bạch, Mễ Ty cũng biết chuyện không hề đơn giản

"Hoàng Mạn đà la đang ở đâu đó quanh đây?" Đúng vậy, chỉ có mạn đà la như thế cái kia mới đủ sức tài năng đem mạn đà la khuất phục dưới chân, lại tùy ý bản thân sử dụng. Hạ Vũ cười khò, bản thân dù biết cách đối phó với nó, nhưng tất cả cũng chỉ là trong sách miêu tả, đến như Mễ Ty cái kia thần thú cũng không hề nghe nói qua thì nàng lại có thể tin tưởng được bao nhiêu. Bất quá tự như là thật, bản thân chẳng phải cũng nên cần đôi chút thời gian chuẩn bị sao, đôi lại đội ngột như thế này mọi ưu thế có thể xem như không hề có

"Thật lâu lắm rồi mới gặp được như thế một cái nhân loại tiến tới..." Một giọng nói non nót vang lên kéo sự chú ý của cả Mễ Ty và Hạ Vũ. Hạ Vũ giật mình quay lại nhìn thì thấy phía xa có hai người, một cao một thấp, một thành thực thiếu phụ, một thơ ngây nữ hài đồng, nhưng lại ngạc nhiên ở dung mạo hai người lớn bé không sai lệch đi là bao nhiêu. Thiếu phụ mặc toàn thân là lụa đỏ bộ váy, còn tiểu hài động phần nộn khoác lại là hoàng kim vải. Họ cứ như thể lướt trên những ngọn hoa mạn đà la, chỉ có điều bàn chân thon ngọc chạm tới đâu, hoa chính là nở tới đó. Không hiểu sao Hạ Vũ có dự cảm, kia hia người cùng Mạn Đà La chuyện hẳn là không có chút tách rời...

"Muội không thể nhìn ra được tu vi của bọn họ, cũng không thể nào nhìn thấu thân phận. Ở bọn họ có cái gì đó thật sự khác biệt, nhưng muội dám khẳng định không hề có khí tức của con người..."

"Đương nhiên họ không có khí tức của người rồi, họ là hoàng mạn đà la hai gã phân thân kia..."

"Cái gì, chẳng phải chúng vốn luôn luôn tách rời sao, lúc này như thế nào..." Mễ Ty nghi hoặc hỏi

_"Tỷ cũng không biết,có lẽ đã xảy ra cái gì chuyện..."

_"Ngươi nghĩ là hoàn toàn đúng đó,thật không thể ngờ được nơi này ta còn gặp lại được cố nhân..."

Hạ Vũ sững sờ bởi tất cả những gì người kia nói. Nàng tìm thấy được ở câu nói kia rất nhiều thông tin. Thứ nhất chính là không hiểu cách nào người kia lại có thể biết được nàng cùng Mễ Ty đối thoại,thứ nhất khả năng chính là nàng ta có thể xâm nhập vào được thần hồn của hai người. Cái thứ hai còn là cái gì mà cùng quê

-" Xin hỏi ngươi là..."Hạ Vũ ngập ngừng hỏi

_"Cùng ngươi nơi đó thế giới hiện đại tới,cũng đã trải qua hơn năm ngàn năm rồi,mọi thứ tưởng chừng như mới hôm qua..."

_"Hơn năm ngàn năm. như thế thời gian chính là không bất đồng..."

_"Đúng thế,gặp được ngươi coi như là một cái hảo cơ duyên đi..."

_"Hảo cơ duyên sao?" Chuyện này là có cái gì đang xảy đến. Nàng thật sự là không tin những gì người thiếu phụ phía trước này nói,chưa nói tới Mạn Đà là tu vi đã bao lâu,nổi tiếng xảo trá không nói,riêng khoản nó có thể đọc được người khác suy nghĩ cũng đã khiến cho Hạ Vũ đứng ngồi không yên rồi. Lần này gặp có thể là hảo cơ duyên,cũng có thể là cái đại hạn vận. Nhưng mọi thứ hãy cứ từ từ để xem người kia diễn cái gì trò xiếc

_"Ta biết ngươi cũng giống ta từ thế kỉ 21 kia tới,cách ngươi cách nghĩ dùng hào quang vạn trượng của đạo pháp hút hết sinh lực của ta há ta lại không biết mà nghĩ cách đối phó lại sao?" Thiếu Phụ nụ cười như có như không nơi khoe miệng,lạnh lùng thốt ra từng chữ. Mà đối lại Hạ Vũ mỗi chữ như là một bước rơi xuống hầm băng

Đúng vậy,Hạ Vũ thực sự tóm được cái cách này trong một cuốn tu chân mà bản thân đã từng đọc.Mạn Đà La vốn là vật chí âm,dùng hào quang vạn trượng do pháp trận khuếch đại đối với nó đối phó quá là thích hợp nhất,nhưng pháp trận lại lợi hại cũng cần thời gian mà thành hình,ngươi đã biết người ta sẽ đối phó bản thân thì như thế nào để chuyện này xảy ra?

_"Ngươi là thật cùng ta nơi đó đến?" Hạ Vũ ngập ngừng hỏi

_"Hừ,đối ngươi tu vi cái dạng này,ta còn cần đối ngươi như thế nào dụng công không thành?Chỉ là do bất quá không còn cách nào mới phải tìm tới ngươi thôi"Nói rồi thiếu phụ rồi đi đôi ắt lạnh băng,hướng bên cạnh tiểu tiểu bé gái đầy âu yếm. Hạ Vũ có thể nhìn ra cái gì cái gì rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghênh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Nhờ Vả

_"Vậy chúng ta nên xưng hô như thế nào đây?" Hạ Vũ ngập ngừng hỏi. Thiếu phụ nghe vậy mắt cũng không rời khỏi Hạ Vũ nghe qua lời nói của thiếu phụ kia,cũng tự biết bản thân có cái giá nào để khiến người có tu vi cao như vậy tính toán,cho nên tâm cũng thả xuống một tầng đá lớn,xem ra người ta tới đây cũng không có cái gì ác ý

Mà thiếu phụ mắt cũng không rời đi bé gái,chi yên lặng nói

_"Đúng thế,ta chính là chủ nhân nơi đây,Hoàng Mạn Đà la"

Hạ Vũ dù tâm tình có chuẩn bị từ trước,nhưng khi đích thân nghe được lại thấy mao cốt tung tiên. Nói đùa gì vậy,ngươi định đối phó người ta,chẳng những họ biết còn đối diện trực mặt thần nhiên nói ngươi mục đích,không sợ mới là lạ. Bất quá càng như vậy mới càng khiến bản thân nghi hoặc kia tăng thêm một bậc,ở đây chắc chắn có cái gì đó ẩn tình

_"Ta là Hạ Vũ..."

_"Ta biết..." Thiếu phụ nhẹ nhàng trả lời,lúc này mới rời mắt đối diện nàng. Người này luận về nhan sắc cùng sức hút,đều sẽ là thứ mà thế gian này khó để có được,ngay cả bản thân một cái nữ phụ được tỷ mi bồi đắp Hạ Vũ hay như nữ chính Lan Băng Băng bên kia cũng kém đi không chỉ một bậc

_"Ngươi biết,làm sao có thể..."Nàng còn chưa có nói,tiến cũng mới chỉ tiến tới...

_"Ta tiến tới nơi đây năm ngàn năm,tu luyện cũng đã tới đỉnh núi,một chút thiên đạo vẫn là cảm ứng được..."

_"Thiên đạo sao?" Hạ Vũ ngờ người,nơi này thực sự có thiên đạo sao. Nàng vốn từ khi xuyên không đến đây,nhất nhất mọi chuyện đều tựa như đúng cái kịch bản tuân theo,dù bản thân có cố gắng đổi biến nhưng mọi thứ sai khác đi cũng không nhiều. Đến cùng chẳng phải Hạ Vũ vẫn tiến vào nguyên Lực Tông,Lân Băng Băng vẫn là nữ thần người người mê muội.... Thiên Đạo nơi này có tồn tại được sao

Hiểu được suy nghĩ của Hạ Vũ, Hoàng Mạn Đà La cười khẩy một cái

_"Đây đã không phải là cái kia tiểu thuyết của ngươi đọc nữa rồi, nơi này là một thế giới, một thế giới thực sự"

_"Một thế giới thực sự sao..." Hạ Vũ đầu óc u mê, rồi tựa như một vết nứt nhỏ nhỏ trong con đập ngăn chặn kiên cố vạn năm, dòng linh khí bị đứng vững chắc điên cuồng dồn qua. Mấy người đứng xung quanh cũng không phải kẻ bình thường, liếc mắt đều hiểu, đây là Hạ Vũ muốn tiến giai

_"Mau ngồi xuống tịnh tâm tu luyện, ngưng thần..." Hoàng Mạn Đà La không hiểu vì cái gì nguyên nhân, đúng lúc Hạ Vũ nguy cấp nhất như thế này lại xuất tay tương trợ. Tuy nhiên vì bất cứ cái lý do gì cũng có thể khẳng định, năng lực đối với Hạ Vũ là không có sát ý, ít nhất là lúc này

Hạ Vũ lúc này cũng đã hiểu bản thân trạng thái, thì ra là tiến giai. Chỉ có bất chợt nhận ra một điều lâu nay bản thân vẫn cho là đúng, mà đó lại thật không may là điều sai lệch hoàn toàn với sự vận chuyển của nơi đây. Có lẽ chính vì những quán quanh trong lòng này đã làm cho nàng không cách nào tiến lên thêm một bậc, ngược lại lúc này sang tỏ thấy thanh thần hơn nhiều lắm. Tuy nhiên thân thể lại không được tốt như vậy, vẫn biết trúc cơ là cái ngưỡng quan trọng nhất của người tu chân, nhưng bản thân lại cũng không có nghĩ khi chân chân thực thực đối diện lại đau đớn tựa như một lần tẩy kinh phạt tủy như vậy. Không sai, người ta vẫn cho luyện khí kia là bước khởi đầu của tu chân, nhưng qua bao nhiêu lần đọc quá tiểu thuyết, Hạ Vũ mới hiểu được một điều, kia cái giai cấp hẳn chỉ nên coi là tập sự thôi, hoàn toàn chính là thứ ăn nhờ ở đậu ở thiên nhiên linh lực, thắng bại chỉ xem ở ai hút được nhiều linh khí hơn thôi, mà khi tiến vào trúc cơ lại là khác biệt hoàn toàn, người cần phải tài năng đem mấy cái tán loạn trong không khí linh khí, từng điểm tích lũy, lại cần trọng góp nhawjtt ngưng thực từng chút một, biến cái vô hình thành hữu hình. Vì điều này, đan điền của trúc cơ mới có như thể các dòng hải lưu linh khí mà không như trước chỉ là các quan đoàn, cũng cho nên điều kiện kiên quyết của tiến trúc cơ là đem linh khí biến đổi cả về chất và lượng. Có tu sĩ mất một giờ, có người mất một ngày, có người lại mất một tháng, nhưng bất kể như thế nào, tiến vô trúc cơ cũng cường hơn luyện khí thập cường không chỉ gấp bội

Lợi ích càng nhiều thì nguy hiểm cũng càng gia tăng. Khi tu sĩ tiến giai chính là thời điểm họ yếu ớt nhất, giống như rắn lột xác một loại vậy. Cho nên lúc này nhìn thấy Hoàng Mạn Đà La dù có hay không tâm tư cá nhân, nhưng năng lực đã đưa tay ra tương trợ này một cái ơn là không thể không thừa nhận. Mễ Ty nhìn nhận lại vấn đề vẫn thật sự đối với kia đôi nữ nhân tâm cũng hạ đi xuống một chút

_"Ngươi đến cùng là có mục đích gì?" Mễ Ty vô thanh vô thức tiến ra xa khỏi Hạ Vũ, nhẹ giọng hỏi

Hoàng Mạn Đà La nghe như thế, không mặn không nhạt

_"Ngươi nói vậy là ý tứ gì?"

_"Ngươi không biết ý ta? Ta ngươi hai cái thứ cần gì nhiều như vậy không rõ ràng sao?" Mễ Ty phì một cái, một làn khói toát ra, mà khi nó tán đi, nơi đó đúng là đứng một thiếu nữ, mặt mày như họa, mi thanh mục tú, làn da trắng muốt, cặp mắt hút hồn, nếu để ý chút có thể nhận ra, thiếu nữ này có tới năm phần giống Hạ Vũ chân thực diện mạo. Đúng vậy, đây chính là Mễ Ty...

_"Ngươi thực sự nhận năng lực ta vì chủ?" Hoàng Mạn Đà La mắt mở lớn hỏi. Đúng vậy, Mễ Ty là một chi thần thú, mà đặc trưng nhất khi hóa nhân loại sẽ là mang năm bảy phần chân diện của chủ nhân tới

_"Đúng thế, năng lực giúp ta giải thoát, ta tình nguyện theo nàng..."

_"ha ha, ngươi nghĩ nơi đây còn có ai mà lừa dối chứ, vất bỏ cái thứ ngươi tự cho là tình nghĩa đó đi. Ta tin tưởng ngươi mấy cái lão tổ tông truyền thừa không có nhắc gì cho ngươi..."

_"Cái đó không còn quan trọng nữa..."

_"Thật như vậy sao, ngươi thực không muốn trở về nơi kia, giải thoát dòng tộc ngươi đang bị hạ cầm chế đóng băng sao?"

Nghe lời này củ Hoàng Mạn Đà La, Mễ Ty đôi mắt sâu như thủy mục chớp động, lại nhìn đôi nữ nhân phía trước, lại nhìn Hạ Vũ đã được cầm chế tách biệt yên tĩnh phía sau cố gắng tiến giai, đầy đầu sự khó xử cùng đối lập

_"Ngươi cũng là vì như thế mà tới đây?" Mễ Ty đột nhiên hỏi lại

_"Không, ta không phải linh hồn giống như các ngươi, chân thực Hoàn Mạn Đà La đã chết khi đang cố sức vượt cạn..."

_"Vượt cạn..." Mễ Ty khó hiểu hỏi

_"Thứ các ngươi trước nay vẫn cho là phân thân, thực chất chính là cách gọi khác việc sinh nở của Mạn Đà La mà thôi. Chúng ta cả đời tích lũy để mang trong mình một thế hệ sau, ta xuyên không tới chính là khi Tiểu Mạn muốn chào đời..."

Mễ Ty tròn tròn mắt, thì ra từ trước đến nay tất cả nhân loại đều hiểu lầm, hiểu lầm cái gì là "chân tâm Hoàng Mạn Đà La", đứa bé kia chính là con gái của nàng ta

_"Nói vậy, ngươi tìm đến đây là với mục đích gì?"

_"Ngươi cũng biết từ sau thần ma đại chiến, có một lời tiên tri đưa ra, nhưng ta thấy quỹ đạo của thiên địa đang dần dần có sự biến cố, không bao lâu nữa đại họa sẽ ập tới. Ta muốn nhờ các ngươi mang theo Tiểu Mạn rời đi nơi đây?"

__ " Vì cái gì người lại muốn tách biệt với con gái mình ?" Mễ Ty khó hiểu. Hoàng Mạn Đà La đưa ra quyết định này là đánh cái gì chủ ý ? Nàng ta tu vi cao cường,con gái ở cạnh không phải càng an toàn sao ?

__ " Nơi đây là một cái mắt xích của cấm chế năm xưa giam giữ ma thần,ta không thể nào rời bỏ được nơi đây. Nhưng ngày đó rồi sẽ tới,Ma thần một khi thức tỉnh nghĩa là các mắt xích cấm chế đều đồng loạt biến mất,ta không muốn Tiểu Mễ chịu cùng ta một cái kiếp số như thế ?"

__ " Người giám chắc ma thần sẽ sống lại?" Mễ Ty mặt tái xanh,đây cũng chính là nói ngày tận thế sẽ đến không xa

__ " Ta chắc chắn,bởi ác long bên kia đã được người ta côi bỏ phong ấn ra rồi..."

__ ' Làm sao có thể như thế được,người không phải là nói chuyện giạt gân ?" Mễ Ty kinh hãi thất thanh,truyền thừa là có nhắc tới cái kia ác long,lại là cái gì dạng đồ chơi,cho nên mới càng đáng sợ

__ " Ta cũng không rành như vậy,người ta biết là được,mọi thứ cứ thuận theo tự nhiên đi. Kia cô nương người đánh giá như thế nào ?" Hoàng mạn đà la liếc mắt về phía Hạ Vũ đang thối khỗ,cả thân toát ra toàn là mồ hôi,sắc mặt trắng bệch

__ "Ty ấy là một người thật sự rất tốt,dù có chút ngốc hồ,nhưng không sao..."

__ " đáng tin vậy sao ?" Mạn Đà La lại nhấn mạnh một lần nữa,không hỏi thực lực,chi hỏi duy nhất một điều chính là có đáng tin hay không mà thôi. Đúng như thế bởi thực lực có thể bằng nhiều cách tăng lên được,nhưng lòng tin cùng phẩm chất lại khó mà biến thay

__ " Đáng tin..." Mễ Ty mạnh mẽ khẳng định

__ " Vậy được rồi,một lát nữa dù có vượt qua hay không trúc cớ,ta cũng sẽ trợ giúp nàng ta,lại tặng một thứ nữa..."

__ " Đổi lại..." Mễ Ty tỉnh tường hỏi,nàng cũng không tin trên đời này có bữa cơm nào miễn phí

__ " Quả nhiên,ta chỉ có duy nhất một yêu cầu,như đã nói đó là mang theo Tiểu Mễ ..."

__ " Được,ta đồng ý,giao dịch hoàn tất..."

__ " Giao dịch hoàn tất..."

Hoàng Mạn Đà mất chuyển tới nhìn bé gái được tên là Tiểu Mạn,yêu yếm,lại chỉ một chút sau thấy nơi đó thấp thoáng đỏ hồng lên,chực khóc,nhưng nghĩ tới cái gì lại cản lại. Rồi bất chợt nàng đưa tay lên đỉnh đầu của bé,mắt nhắm lại,bất quá Mễ Ty vẫn nghe thấy âm thanh văng vẳng vọng lại " Con Phải thật hạnh phúc nhé", một màu vàng kim nở rộ ra trên thân thể của Hoàng mạn Đà La,Mễ Ty tròn tròn mắt nhìn mọi thứ trước mắt

Hoàng Mạn Đà La mất đắm lệt,tay làm pháp quyết càng nhanh,đem những thứ vàng óng trên người bé gái một mực hút xuống,theo đó làn da cũng trở về hình dạng thường thấy như con người

__ " Đây là hoán thân trong truyền thuyết sao ?" Mễ Ty lăm lăm nhìn cảnh vật trước mắt. Nhưng không,màu vàng trên thân thể của Mạn Đà La mà tập hợp,ngưng tụ dần dần thành một viên nho nhỏ.Đồng thời bên kia Hạ Vũ dường như gặp điều gì đó không may xảy đến

__ " Để chắc chắn,ta nghĩ vẫn là nên làm việc này..."

__ " Người tính cái gì ?" Mễ Ty nhìn nụ cười quỷ dị của Hoàng Mạn Đà La,có chuyện...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Thay Đổi

Mễ Ty kinh ngạc nhìn Hoàng Mạn Đà La đang tiến về phía Hạ Vũ lúc này sắc mặt đã tái nhợt,mắt nhắm nghiền,dĩ nhiên khẳng định là đang ở giai đoạn quan trọng của việc tiến giai

__ "Người định làm cái gì thế ?"

Mễ Ty bất chấp,thuần di đến chặn trước mặt Hạ Vũ,dù cho nàng biết bản thân đạo hạnh chẳng thể nào đối phó được với người trước mặt vạn năm linh vật này,nhưng nếu như có chuyện gì với chủ nhân,chẳng phải nàng cũng không thoát khỏi con đường từ

__ " Yên tâm đi,ta không có hại gì nàng ta,nói đến cùng không chừng lại là cái thiên đại cơ duyên trong lần này tiến vào bí cảnh này đó. Ta chỉ thực không yên tâm cho Tiểu Mạn nên làm chút đảm bảo thôi"

_"Làm chút đảm bảo ?..."

Mề Ty chưa nói xong đã thấy Hoàng Mạn Đà La lướt nhanh qua tới cạnh Hạ Vũ, dùng tay mở miệng nàng ta rồi nhét vào đó viên hoàng đan vừa ngưng kết lại lúc này

_" Ngươi..."

Mề Ty không tin nổi vào những gì trước mắt, rốt cục chuyện gì sắp xảy ra lại quan trọng tới mức Hoàng Mạn Đà La đem nội đan tổng vào người của Hạ Vũ như vậy, phải biết đó là cả đời tu luyện của nó chứ. Nhưng khi nhìn đến cô bé Tiểu Mễ đứng bên cạnh, nàng là đã hiểu. Tiểu Mễ cũng coi như là một phần của nội đan kia, nếu như Hạ Vũ tiếp nhận nội đan rồi sẽ là chặt chẽ buộc tính mạng với đứa bé đó, gần giống như kí kết huyết thệ như bản thân vậy. Có lẽ đây chính là tất cả cái gọi là đảm bảo mà Hoàng Mạn Đà La nói tới

Hạ Vũ tiếp nhận nội đan, tình hình xung quanh bất chợt xảy ra một sự thay đổi không thể nào có thể hình dung được. Tất cả hoa mạn đà la chỉ nháy mắt nở rộ, lấy sức đẹp tươi mới nhất để vây quanh chỗ ngồi của nàng, rồi lại chỉ một cái chớp mắt bị hút ra tất cả sinh lực rồi úa tàn. Tất cả cái theo Mề Ty gọi là sinh lực đó tụ lại thành một ngọn gió xám đen, lướt tới chỗ Hạ Vũ, nơi nó đi qua đều làm làn da nàng bong tróc ra, dần dần hiển hiện ra bong bóng chân thực của Hạ Vũ với làn da trắng ngần, mái tóc đen dài, mi thanh mục tú tựa như tiên nhân một loại mới tồn tại. Bất quá Mề Ty lại cảm nhận thấy có cái gì đó khang khác, có lẽ bởi huyết khê nên những gì xảy ra nơi kia nàng đều có thể cảm thấy một hai. Trong cơ thể Hạ Vũ đang biến đổi, có cái gì đó rất mạnh mẽ đang tác động đến tỷ ấy

Mặt Hạ Vũ nhăn cang chặt, tái nhợt như không có máu huyết lưu thông, mồ hôi cũng vã ra ướt nhẹp cả người

_"Ngươi..."

_" Đừng lo, ta sẽ giúp đỡ nàng ta. Kết thúc chuyện này nàng ta sẽ trở thành vua của các loài hoa, nhưng sứ mệnh cũng không phải nhỏ...."

_"Vua của các loài hoa, ngươi không định đem chuyện đó...?"

_" Ta cũng không còn cách nào khác, nơi đó cấm chế đã lung lay không cách nào sửa chữa. Kéo dài thời gian chỉ có cách duy nhất là đem bản thân ta làm một cái thành phần trong đó, nhưng ta không muốn Tiểu Mễ cũng phải chịu khổ cùng ta..."

_" Ta hiểu, nhưng..."

_"Không nhưng gì cả, bên kia Hắc Long cũng đã đem hậu duệ của bản thân giao cho người có nhân duyên trong lần này. Ta cũng không còn cách nào khác. Chỉ cầu ngươi sau khi nàng ta tỉnh dậy, hãy giúp ta chuyển lời nói, ta tên thật là Hoàng Lan..."

_" Hoàng Lan sao, nó là có ý nghĩa gì chứ?"

_" Ngươi nói thì nàng ta sẽ hiểu thôi"

Nói rồi thì Hoàng Mạn Đà ngồi ngay sau lưng Hạ Vũ, tay bấm pháp quyết nhanh tới nỗi chỉ nhìn thấy mờ mờ một màu ảo ảnh. Ngay lúc đó, mặt Hạ Vũ cũng dần dần trở nên bình thường, nhưng làn da lại óánh bạc lên một cái rồi biến mất, mà trên trán lại như ẩn như hiện một cái ấn kỳ lạ của đóa hoa mạn đà la. Nhan sắc chân thực trước kia của Hạ Vũ đã đủ để gọi là yêu nghiệt rồi, lúc này nhan sắc đó lại thật sự là...

Hạ Vũ cảm thấy trong lòng như có một luồng gió nhẹ, thật ngọt ngào và trong lành, nàng thật sự muốn mãi mãi chìm trong cảm giác như vậy mà ngủ một giấc thoải mái, nhưng lại luôn có một giọng nói dục nàng phải kiên trì tới cùng mà cố gắng. Nàng lưỡng lự, ngây ngốc tự hỏi đó là có ý gì, nàng chỉ là một cô gái đời thường, muốn ăn muốn ngủ là quyết định của bản thân, còn cần phải đợi ai cho phép nữa sao. Bất quá cứ khi bản thân muốn thực sự buông bỏ, tiếng nói kia lại càng vang dội buộc nàng phải nhìn nhận lại. Nàng là Hạ Vũ, nàng là một, cô gái 24 tuổi, là một kẻ nỗ lực đời thường, nàng... Không, nàng có nương có đại ca, có mối thù diệt tộc gánh trên vai, nàng không còn là người trước kia nữa rồi, nàng là ngọn núi cao nhất mang tên nữ phụ. Hạ Vũ nhận ra điều này cũng chính là lúc ngọn gió mát mẽ, ngọt ngào kia thay đổi, nó trở nên cuồng bạo như hơi lửa, cố gắng đốt cháy tất cả những gì nó đi qua

Hạ Vũ tỉnh táo lại, nàng biết đó là thần hồn của mình, là thứ mình phải nắm bắt điều động sao cho thuần thực lúc này, trúc cơ tiến lên chính là như vậy. Cho nên Hạ Vũ cũng không cảm thấy gấp rút, đem linh khí dồn lại một chỗ, ngọn lửa kia tiến một bước nàng lùi một bước, xong lại nhân cơ hội xông thẳng lên chặn lại. Cứ thế cứ thế, nàng linh lực cứ như ngọn nước, tuy nhỏ nhưng lại kiên trì mà bền bỉ. Ấy thế mà khi bản thân nhìn ngọn lửa đã yên ổn, tưởng đã thành công hết thảy, lại không biết vì nguyên nhân gì mà một đợt linh lực hoàng kim như thủy triều lớn ập đến, nuốt chửng tất cả, nhắm chìm cả thần hồn của nàng trong đó. Hạ Vũ thấy thần hồn của mình đang từng chút từng chút bị xâm lấn, còn cơ thể đau nhức tột cùng cũng đang truyền tới ngày một nhiều, nó khiến nàng nhớ đến ngày đó vô ý ăn vào dịch linh quả. Rồi không hiểu vì sao, một ngoại lực cực kì hung bạo nháy mắt hình thành, tạo nên một bàn tay lớn vô hình xiết chặt hết tất thảy, ngưng đọng, ngưng đọng. Mặc kệ thân thể cùng thần hồn của Hạ Vũ có chịu đựng được hay không, nó đều một mực nhất nhất diễn ra, Hạ Vũ có thể thấy rõ đan điền của mình phình to ra bởi linh khí, lúc lại bị bóp nghẹt lại vì khô cạn. Rồi khi bản thân cứ nghĩ không thể chịu đựng được nữa thì dị biến lại xảy ra. Không biết chìm sâu dưới lưu hải linh lực có cái gì, lấy tốc độ chóng mặt hút lấy hút để linh khí mà tài bồi ngưng thực nên, chuyện này chỉ có xảy ra khi người ta kết đan. Không lẽ bản thân mình kết đan sao ? Hạ Vũ ngay lập tức gạt phăng đi suy nghĩ này, từ luyện khí thập cường nháy mắt ngộ đạo có thể nhảy tới kết đan, nàng cũng không tin bản thân vận số lại có thể tốt được như thế. Bất quá những gì xảy ra trong đan điền lại chứng minh cho một điều ngược lại, đang có một viên hoàng đan hình thành trong đó...

Hạ Vũ chịu đựng trận cuồng nộ linh khí nơi đan điền một lát thì rốt cuộc nó cũng dừng lại. Không như những gì nàng nghĩ, nàng là chưa phải kim đan mà thành công tiến vào trúc cơ thôi, bất quá cũng không biết phải nói tình cảnh này là như thế nào nữa, bởi giữa dòng hải lưu linh khí nồng đậm kia, bên dưới vẫn ánh nên sắc vàng lấp lánh của một viên đan. Hạ Vũ dù có cố dùng linh thức cách nào đi chăng nữa cũng không thể đem nó tiến ra ngoài

_"Chúc mừng tỷ tiến vào trúc cơ trung kì..." Giọng của Mễ Ty ngọt ngào vang lên. Không biết từ khi nào Mễ Ty đã trở về hình ảnh chân nhân của nó

_"Muội nói cho ta biết,chuyện này là như thế nào. Ta không tin vận số mình lại tốt như thế,còn kia một viên hoàng đan..."

_"Đó là nội đan của Hoàng Mạn Đà La,chính tỷ ấy đã giúp đệ tỷ có thể thuận lợi bật lên hai cái cánh giới liên tiếp mà không có gặp bất kì nguy hiểm nào" Mễ Ty chặn lời Hạ Vũ

_"Đổi lại là gì,muội nói đi, trên đời này cũng không có cái gì gọi là bữa cơm trưa miễn phí cả..." Hạ Vũ ánh mắt sắc lại. Mễ Ty nhìn thấy điều đó thay đổi,dù là rất nhỏ đi chăng nữa. Quả nhiên không hổ là vu vật quý hiếm khó kiếm vạn năm,đem con người thay đổi từ tận xương tủy mà phát ra như thế

_"Tỷ ấy nói muốn muội chuyển tới tỷ là,tỷ ấy tên Hoàng Lan,còn nhờ tỷ chăm sóc cho Tiểu Mạn..."

_"Hoàng Lan,đó không phải bút danh của vị tác giả đại nhân sao,như thế nào lại trùng hợp như vậy. Cùng tên,cùng xuyên không,cùng biết tường tận nơi đây,nó chỉ có thể khẳng định..." Hạ Vũ nhìn cô bé khoảng bảy tám tuổi,mắt tròn xoe thơ ngây cứ chăm chăm nhìn mình. Nếu như nàng nghĩ đúng ,nếu như người kia chính là tác giả của cuốn tiểu thuyết "Một đường tiên lộ " này,nếu như người ta đã nhờ cậy,vậy thì bản thân cũng không nên từ chối. Nó xuất phát từ cả cái tình và cái nghĩa...

_"Muội tên là Tiểu Mạn sao ?" Hạ Vũ cười cười tiến lại gần cô bé,cũng không hiểu sao vừa nhìn thấy lại toát lên một cảm giác gần gũi đến lạ kì

_"Muội tên Tiểu Mạn,sau này muội sẽ sống cùng với tỷ thật sao ?" Cô bé ngây thơ hỏi lại

_"Đúng vậy,muội có thích điều đó không ?" Hạ Vũ hiền từ trả lời

_"Mẫu thân đã dặn muội,sau này phải nghe lời tỷ,bởi tỷ tỷ là bóng hình của mẫu thân..."

_"Bóng hình sao ?" Hạ Vũ ngơ ngẩn hỏi

_"Bởi mẫu thân đã đem nội đan giao cho tỷ rồi,chúng ta cũng sẽ chẳng khác nào tỷ muội ruột thịt cả..."

_"Tỷ muội ruột thịt..." Hạ Vũ hai mắt cay xè đi khi nhắc đến điều đó. Đời trước không may làm cô nhi,đời nay gặp được đại ca cùng nương,tới Mễ Ty và giờ là Tiểu Mạn,nàng trong thế giới này thật sự là không phải chỉ có một mình

_"Nương nói,sau khi tỷ tỉnh lại,đem thứ này giao cho tỷ..." Nói rồi cô bé đưa ra một tờ giấy,trong đó chỉ vền vện có mấy chữ viết đúng theo kiểu giản thể hiện đại "Thiên ý tại nhân". Hạ Vũ nhìn kỹ tờ giấy,nàng hiểu ý nghĩa của những từ ngữ này,nhưng Hoàng Lan gửi nó cho bản thân là vì sao,muốn đưa nàng tới điều gì đây,chẳng phải nàng ta chính là tác giả của cuốn tiểu thuyết này hay sao chứ?

_"Hạ Vũ,muội ở đây chứ hả ?" Đúng lúc này,hai ba giọng thiếu niên khàn khàn vang lên cắt đứt những suy nghĩ của nàng,ngay sau đó phía sau mấy lùm cây rục rịch hiện ra bóng dáng của Sở Kì Bá cùng huynh đệ Bạch Kì Hiếu

_"Ta nơi này đây..."

_"Vũ tỷ,dung mạo của tỷ không đúng..."

Mễ Ty chưa kịp nói xong thì phía kia bóng ba nam nhân đã hiện ra,chính diện nhìn lại phía này

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122

Sở Kì Bá mở mắt ra,thấy bản thân đang nằm ngay cạnh huynh đệ Bạch Kì Hiếu. Hắn chỉ neho mắt không hải lòng rồi lại trở lại gương mặt lạnh tanh,nhìn hai kẻ vẫn đang bất tỉnh mình đây xất kia, Có lẽ tu vi ca hơn hai người bọn họ mà Sở Kì Bá có thể tỉnh dậy đầu tiên. Quét mắt khắp một vòng, tâm tình chợt giật thột bởi thiếu vắng bóng dáng của một người : Hạ Vũ

Sở Kì Bá ngồi tỉnh tâm phục hồi lại linh lực, vừa giúp bản thân có chút đảm bảo, vừa đợi hai người kia tỉnh lại, tiện thể cũng chờ xem Hạ Vũ có thể tìm thấy bọn họ mà trở lại đây không. Nói như thế nào trong bốn người ở đây, Hạ Vũ vẫn là người có tu vi cao nhất, còn chưa kể pháp bảo, vũ khí phòng thân không thiếu do sự phụ nằng ta đưa cho nữa. Hơn nữa đứng giữa quang cảnh không quen thuộc này, nhiều người một chút vẫn là hơn đi lẻ loi một mình. Bảo vật lúc này có cũng được mà không có coi như cũng xong, nhưng cái mạng bằng mọi giá phải bảo toàn được. Mất mạng cái gì cũng coi như không có...

Khoảng nửa ngày trời Bạch Kì Hiếu huynh đệ mới rục rịch tỉnh dậy. Vừa mở mắt ra cũng là một mảnh mờ mịt như Sở Kì Bá lúc đầu, nhưng ý chí lại là

không sao sánh kịp được, vẫn phải mất nhiều chút thời gian bình tĩnh lại. Dù sao với hai người, đây coi như là lần ra ngoài lịch lãm đầu tiên, bị người ta đánh lên khiến cho đội hình tan đàn xẻ nghé quả là cú sốc nặng. Hơn nữa trong ấn tượng của hai người, đi cùng lúc này không còn có Hạ Vũ sư muội hiền lành gần gũi mà lại là một đại sư huynh nội môn đệ tử, con trai của tiền trưởng lão thật là đầy áp lực. Có lẽ Hạ Vũ đã cố gắng giúp họ gần gũi nhau hơn, nhưng sự phân chia giữa nội môn đệ tử và ngoại môn đệ tử như một bức tường thành khó đổ, in vào trong tâm trí họ từ những ngày đầu cho tới tận bây giờ rồi.

Bạch Ki Hiếu cũng tỉnh tâm phục hồi lại sức khỏe, sau đó mới dè dặt cất tiếng hỏi

_"Sở sư huynh, huynh nghĩ Hạ Vũ bây giờ đang ở đâu, chúng ta có thể bình yên thoát ra đến nơi đây, dù không biết chính xác là nào địa phương, nhưng nhìn qua quả thực là vẫn mạnh khỏe. Hạ Vũ tu vi còn so với chúng ta thượng một tầng, có lẽ sẽ bình yên mà tới tìm chúng ta thôi..."

Sở Kì Bá cũng không có đáp lại Bạch Ki Hiếu ngay lập tức mà chỉ quay qua nhìn hắn một cái như có điều gì suy nghĩ

_"Hạ Vũ quả thật thượng hơn chúng ta một tầng tu vi, nhưng người cũng thấy đó, lúc đối đầu cùng Băng Nhạc, muội ấy chính là một minh phá bỏ trận pháp, chúng ta chỉ đứng nhìn mà có mấy giúp sức được đâu. Trận oanh tạc kia phân phe nhất định không phải là điều chúng ta có thể tưởng tượng được. Hơn nữa..."

_"Hơn nữa...? Còn vấn đề gì nữa ư?" Bạch Ki Hiếu lo lắng hỏi lại. Hắn là ngoại môn đệ tử, kinh nghiệm vốn là chẳng thể nào có nhiều được, những thứ nghèo nàn như thế quả thực là điều mà hắn chẳng thể hiểu được

_"Chúng ta bị người hãm hại..."

_"Chúng ta sao, chẳng phải Băng Nhạc là người gây ra tất cả sao. Nếu như còn ai khác nữa vậy họ là ai?"

Sở Kì Bá lại ném cho Bạch Ki Hiếu một cái nhìn đầy khinh bỉ, nhưng cũng không có mấy lộ liễu như trước mà chỉ lướt qua một cái rồi mất

_"Cái đó không còn quan trọng, chúng ta vẫn nên đi tìm Hạ Vũ"

_"Đi tìm, nhưng..."

_"Người có thể lựa chọn ở lại..."

_"Vậy chúng ta cùng..."

Nhưng Bạch Ki Hiếu còn chưa nói dứt câu, thì một trận rung động cực lớn ập đến, khiến cả ba người đứng cũng không vững. Ngạc nhiên hơn nữa, dưới chân họ, những cây hoa Mạn Đà La lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, từ từ mọc lên, đâm chồi, nở hoa. Bất quá, đó vẫn chưa là tất cả, tất cả mọi bông hoa nở ra đẹp quỳnh rũ lại ngay lập tức héo rũ. Tất cả thân sắc của chúng tập hợp lại với nhau làm một luồng gió màu vàng nhạt, óng ánh hội tụ trôi dạt về một nơi rất xa

_"Có chuyện gì xảy ra vậy?"

Sở Kì Bá nhìn theo những con gió kì lạ kia, đầu hắn xoay chuyển một vòng một vòng. Hiện tượng này chắc chắn không phải là chuyện thường, chắc chắn có người nào đó đạt được cơ duyên, hoặc là bảo vật xuất thế. Tuy nhiên có một thứ chắc chắn rằng, thời khắc kẻ đó tiếp nhận cơ duyên là lúc chúng yếu nhất, hay nói một cách khác đây là thời khắc dễ những kẻ bên ngoài chiếm đoạt bảo vật cơ hội tốt nhất

_"Chúng ta đi, nhanh..."

Sở Kì Bá vội vàng như vậy cũng khiến huynh đệ Bạch Ki Hiếu tò mò, nhưng nhìn hắn ta như thế cũng không có phản bác mà lập tức theo sát phía sau, có thể do huynh ấy đã phát hiện ra dấu hiệu của Hạ Vũ cũng nên

Bọn họ chạy theo những con gió, càng theo sát thì hương vị lại càng trở nên đậm đặc. Đó là một mùi vị ngọt thơm, không quá ngậy, không quá hắc, nó đậm đà mà lại chỉ thoang thoảng, ngọt lành mà đầy tươi mới, nó như một loại rượu thơm lâu năm vừa được mở ra vậy, đầy trái ngược mà lại quỳnh rũ khiến người ta không thể dứt ra được. Tới khi ba người cảm thấy chuyện rớt đuôi này không biết khi nào tới điểm kết, thì lại bàng hoàng nhận ra phía xa xa một thiếu nữ đang được bao trùm như một con nhộng giáp bạc

_"Ai ở đằng kia, huynh định làm gì?"

_"Nếu có thể ta muốn cướp đoạt của nàng ta cơ duyên..." Sở Kì Bá đáp trả một cách lạnh lùng

_"Cướp đoạt? Làm sao có thể chứ, đó là thứ của nàng ta, chúng ta tại sao lại có thể làm chuyện dơ bẩn như thế được?" Bạch Ki Hiếu thẳng thừng đến tức giận trước những gì Sở Kì Bá vừa nói, với hắn điều này thật sự là điều không nên làm, tất cả mọi thứ không là của mình thì hắn là không nên tổn thì giờ mà phí công tốn sức tranh đoạt làm gì. Lại thật không ngờ Sở Kì Bá vừa nghe đã quay phắt lại, cười nhếch mép, sau đó túm lấy cổ áo của hắn mà lôi sát lại, ghé vào bên tai thì thầm đôi ba câu chắc có lẽ cả đời này hắn không thể nào quên được

_"Đó là lí do vì sao người có tài mà lại chỉ luôn luôn là một cái ngoại môn đệ tử. Trên thế giới này công bằng là không có tồn tại. Nếu người muốn công bằng, vậy xin lỗi, người cả đời này chỉ bị kẻ khác lợi dụng. Muốn vươn lên chính là cần phải cùng trời tranh, cùng người tranh, cùng mình tranh. Mọi thứ trên đời này không phải để dành cho một ai cả, người nào mạnh đó chính là của họ. Người thích dù cho nó đã nằm trong hòm của người khác đi chăng nữa cũng có thể cướp đoạt về làm của mình. Bất quá mọi thứ đều phải nhìn trên một khía cạnh khác, nếu kẻ lạ ta có thể dùng mọi thủ đoạn, nếu họ là người

của mình,việc tranh giành sẽ nghịch đạo,mất nhiều hơn được. Người thành công là người có cả tâm nhân lẫn tâm thần. Người hiểu..."

Bạch Kì Hiếu im lặng,tuy nhiên Sở Kì Bá có thể nhìn thấy những biến chuyển nói đầy mắt của hắn. Điều này làm Sở Kì Bá có cái nhìn khác,tên Bạch Kì Hiếu này cũng là một kẻ thông minh..

_"Huỳnh nhìn kia..." Bạch Kì Hiếu bỏ giờ,nhìn chiếu qua vai Sở Kì Bá,mắt tròn tròn

_"Có chuyện..."

Sở Kì Bá quay lập,đập vào mắt hắn là chiếc kén phía xa đã bị phá vỡ,lộ ra bóng dáng của một người thiếu nữ. Thiếu nữ có làn da trắng như mỡ đông,tóc đen xõa dài sau vai,đôi mắt phượng long lanh,sâu thẳm như mặt hồ mùa thu khiến người ta cứ như bị chìm đắm sâu vào trong đó. Chiếc mũi thon nhỏ càng làm toát lên vẻ nổi bật của gương mặt. Sở Kì Bá vốn là người có tâm kiên định nhưng lúc này cũng phải hít sâu vào một hơi,nghe trái tim của mình đập thình thịch. Người này so với cái kia Lan Băng Băng có thể nói nhan sắc không một chút,thậm chí còn nhìn hơn một chút ở sự trong trẻo cùng quyến rũ lạ lùng. Bất quá không hổ là kẻ từng trải,gây phút bối rối nhanh chóng qua đi,hắn cảm thấy người trước mặt rất quen,dường như đã gặp đâu đó một lần. Đúng rồi,đó chính là lần hắn đột nhập vào Địa Lịch Các,bắt gặp một thiếu nữ đang hôn mê. Người trước mặt có đến tám chín phần giống,một phần còn lại là giữa kẻ tỉnh và người mê mà thôi. Nếu như không nhìn thấy lại một lần nữa,hắn dường như đã đem chuyện này lãng quên đi rồi,dù sao lộ ra cả bản thân và Địa Lịch Các nhóm người đều không có lợi,bất quá lúc này lại khác,như thế nào thiếu nữ ấy lại ở đây,hơn nữa lại mặc áo của đệ tử thân truyền

_"Mặc áo của đệ tử thân truyền Nguyên Lực Tông ? Người như thế không nhiều,lại có thể tiến vào nơi đây thì càng không cần nghĩ nữa? Thiếu nữ trước mặt mình đã gặp ở Địa Lịch Các một lần. Lạc vào cánh đồng hoa Mạn Đà La không phải chỉ có mỗi bốn người bọn họ thôi sao. Người phisakia không phải là Hạ Vũ chứ ?" Sở Kì Bá lăm bắm,rồi như nghi hoặc không thể kìm nén được,hắn bật ra thành lời nói

_"Hạ Vũ,muội ở đây chứ ?"

Trước câu nói của Sở Kì Bá,hai người phía sau mới từ trong mộng tỉnh lại,chỉ kịp vội vàng bước theo sau,tiến ra phía trước

_"Hạ Vũ,là muội sao ?" Bạch Kì Hiếu dường như vẫn chưa tin ào những gì xảy ra trước mắt. Hạ Vũ trước kia dung mạo không phải quá mức không chịu đựng được,nhưng so sánh với người trước mặt này quả là khác nhau không phải một thước thôi đâu,ai có thể tưởng tượng được chứ. Có lẽ như lời Sở huỳnh nói,muội ta đạt được cái gì cơ duyên đem thân thể toàn bộ biến đổi được như thế

Thiếu nữ đang ngơ ngác tựa như vừa tỉnh lại sau một giấc ngủ dài,nghe thấy âm thanh gọi thì quay lại,nở một nụ cười tươi,tràn đầy sức sống

_"Muội ở đây..."

Đúng thế, người trước mặt chính là Hạ Vũ

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Tiến Vào Dục Điền

Hạ Vũ nghe thấy tiếng của Sở Kì Bá thì cảm thấy vui mừng quá đỗi,ít nhất họ vẫn còn khỏe mạnh. Nhưng khi nhìn thấy những biểu hiện kì quái trên mặt của mỗi người thì lúc này mới thấy có cái gì đó không đúng ở đây. Đúng lúc ấy,Mễ Ty mới truyền âm tới

_"Vũ tỷ,dung mạo,dung mạo bị lộ ra rồi"

Hạ Vũ nghe vậy thì đứng người giật mình,tay đưa vội lên sờ sờ khuôn mặt,một cảm giác mịn màng mát lạnh truyền tới,khác hẳn hoàn toàn so với sự khô ráp trước kia. Lại nhìn xuống bàn tay ngọc ngà,làm sao còn như trước toàn nốt chai sần do luyện kiếm. Đến lúc này Hạ Vũ mới hiểu,vấn đề là nằm ở đâu. Nhưng dường như tiếp nhận sinh lực ngàn năm của Mạn Đà La vương,nàng cảm thấy tâm cũng bình thản hơn nhiều lắm,suy nghĩ cũng nghiêm cần bình tĩnh hơn trước kia

_"Thật ngại quá..." Hạ Vũ mặt thì cúi đầu,nhưng hai mắt thì đảo quanh suy nghĩ ra một cái lí do để mà khóa lấp đi sự thay đổi đột ngột này. Nhưng nàng còn chưa kịp nghĩ ra thì Bạch Kì Hiếu đã giúp nàng rồi

_"Hạ Vũ,chuyện lúc nãy có phải là nguyên nhân từ muội không,có phải cơ duyên gì đó đã giúp muội trở nên như thế này ?"

Hạ Vũ nghe vậy thì đứng lại một cái. Cứ nghĩ cơ duyên lần này tiến vào cánh đồng hoa không có ai thì sẽ một mình dẫu nhem đi,coi như là một tấm bài tẩy của bản thân,không nghĩ lại gây ra oanh động lớn như thế. Nếu như chuyện đã lộ,thì cố gắng giảm thiểu đi tới mức thấp nhất,lấy cái đó làm cơ đi. Nghĩ vậy,nàng cười cười

__ "Đúng vậy,muội sau khi phá pháp trận kia,bị phản phệ rơi vào chỗ này,lại đúng lúc rơi vào nơi Mạn Đà La vương tu luyện,được ngài ấy chăm sóc chữa trị...."

__ "Vậy cô bé bên kia là..."

Hạ Vũ quay lại nhìn Sở Kì Bá,người này mới chính là người mà Hạ Vũ lo sợ nhất,hắn sẽ không dễ dàng tin tưởng như vậy

__ "Đây là Tiểu Mạn,sur đồ của Mạn Đà La vương,ngài ấy muốn ta đem muội ấy đi ra ngoài lịch lãm..."

__ "Lịch lãm? Nói vậy cô bé đó cũng là thụ tinh?" Sở Kì Bá nhướn mày. Một cái cây có thể tu luyện để có hình dáng của một con người,nhất định không phải phạm vật

Hạ Vũ nhìn biểu hiện của Sở Kì Bá,kéo tay của Tiểu Mạn ra đằng sau,mắt kiên định nhìn Sở Kì Bá

__ "Đây là sur đồ của ân nhân ta,huynh hiểu chứ?"

__ "Đương nhiên,ta chỉ có chút tò mò thôi.Người tốt hơn hết nên đem nó giấu đi,bên ngoài phía bí cảnh cũng không phải mấy con tôm tép mà dễ dàng bị người lừa gạt"

Hạ Vũ mặt bỗng trắng,nàng hiểu những gì Sở Kì Bá nói. Hắn không đơn giản,hắn biết cái gì đó. Vì vậy,Hạ Vũ vội truyền âm

__ "Huynh biết cái gì?"

__ "Dung mạo kia của người vốn chính là có từ ban đầu..."

Hạ Vũ mắt mở to lo sợ,hắn làm sao có thể biết được chuyện này,bản thân đã giữ kín tất cả,cẩn thận như thế

__ "Huynh đang nói gì vậy,ta không hiểu?" Hạ Vũ dù lòng nổi sóng nhưng vẫn trấn tĩnh giả bộ hỏi lại

Sở Kì Bá cười nhếch miệng nhìn lại

__ "Người không cần giả bộ,cũng không cần lo lắng,chuyện này cũng chỉ có mình ta biết mà thôi"

Hạ Vũ thờ phào,cũng đã tiếp nhận được ý của hắn. Quan tâm gì vì sao hắn lại biết được chân diện dung mạo của mình,chỉ cần hắn đảm bảo giữ kín như thế là đủ rồi,không phải sao? Bất quá ngay sau đó,Sở Kì Bá truyền âm tới mới thực sự khiến nàng sản cả da gà,sợ tới lông tóc đều dựng

__ "Người như thế thực sự rất đẹp..."

Hạ Vũ phải mất một khoảng thời gian để tâm tình được trấn tĩnh lại,để tiếp nhận câu nói vừa rồi là lời khen chứ không phải lời cảnh cáo. Nó cũng cho nàng biết vấn đề lớn nhất lúc này là cái gì. Dung mạo ngày trước đã rất yêu nghiệt rồi,lúc này lại tiếp nhận thêm thần thái của MẠN ĐÀ LA VƯƠNG càng trở nên tuyệt sắc hơn một bậc. Như thế tác dụng chẳng có ngược lại mang tới tai họa càng nhiều,nhất là khi bản thân lúc này chỉ là một con kiến hôi không hơn không kém. Cũng vì thế,tốt hơn hết là

__ "Ba huynh cũng thấy đó,thế giới này không dễ gì tồn tại được,muội dù cho có Lịch trường lão là sư phụ,nhưng dòng đời khó có thể dự báo trước được,vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn. Vậy nên muội thật sự mong muốn ba huynh.chuyện dung mạo của muội có thể giữ bí mật được không?"

Lời Hạ Vũ nói ra,dù chỉ ngắn gọn vài chữ nhưng cũng khiến cho mọi người hiểu được tầm quan trọng của nó. Dù như Bạch Kì Hiếu là người có ít kinh nghiệm sống do luôn đóng cửa tu luyện ở ngoại môn đệ tử đi chăng nữa,hay kẻ âm mưu xảo trá như Sở Kì Bá,đứng trước một người con gái dung mạo tựa thiên tiên như thế kia cũng chỉ muốn cướp về làm của riêng bản thân mình,nói chỉ tới mấy kẻ tu vi cao thâm ngoài kia. Hạ Vũ là con người như thế nào,tài năng cùng tính cách của nàng như thế nào đều khiến cho ba người nơi này nể phục

__ "Ta hứa sẽ không để lộ chuyện này cho một ai khác nữa..."

__ "Vậy muội xin cảm tạ ba huynh"

Hạ Vũ cười cười,nhưng nàng không biết lúc này dung mạo của mình quá mức tinh xảo,khiến cho ba thanh niên đứng trước đối với ấn tượng quá sức chạm khắc,có lẽ cả đời này cũng thế nào quên được. Hạ Vũ xuất từ túi trữ vật ra viên Dịch Nhan Đan uống đi xuống,đây là thứ Lịch Thừa Bằng vẫn dặn nàng đem theo phòng khi sự cố gặp phải,không ngờ lại phải dùng đúng lúc này. Viên thuốc vừa trôi xuống miệng,một cảm giác nóng ran truyền đến,càng ngày càng nhiều. Do đã sử dụng qua,Hạ Vũ nhắm mắt tưởng tượng ra dung mạo của bản thân ngày trước. Chỉ một loáng,một loáng,hình ảnh thoát tục của thiếu nữ lúc này đã biến mất,thay vào đó là bóng dáng Hạ Vũ rất đời thường mà ba kẻ thiếu niên vốn đã quen thuộc. Bọn họ đứng đó nhìn Hạ Vũ biến đổi,mỗi người đều có một suy nghĩ khác nhau,có kinh ngạc,có sợ hãi,nhưng tựu chung đều là cảm giác hụt hẫng,nữ nhi dù đích thực vẫn đứng trước mắt,nhưng chân mục lại không thể lộ diện. Bất giác có người tự hứa với lòng sẽ ngày một cường hơn để vì một ngày nào đó có thể thoải mái bảo vệ nàng ta,nhìn ngắm nàng ta cũng đã đủ rồi

Hạ Vũ nhìn ba người trước mắt,nàng cũng hiểu suy nghĩ của bọn họ,nhưng nàng cũng rất ích kỉ mà bỏ qua,gả vờ như mình không hề biết gì cả. Có những thứ càng nói sẽ càng rồi,càng can ngăn càng dần sâu,tốt nhất là thuận theo tự nhiên thôi

__ "Chúng ta đi tiếp vậy,còn ba ngày nữa mới tới ngày bí cảnh đóng cửa,muội còn cần phải tìm cho sư phó một gốc ngàn năm linh chi nữa "Hạ Vũ thay

đôi chủ đề, phá vỡ sự im lặng suốt này tới giờ

"Thôi được, ta cũng nghĩ bây giờ muốn tìm kiếm cơ duyên es lẽ sẽ không kịp nữa rồi. Thay vào đó không bằng chúng ta tìm kiếm những thứ thiết thực hơn cho việc tu luyện sắp tới, linh thảo cũng là một ý kiến không tồi" Sở Kì Bá lên tiếng đưa ra ý kiến

"Linh thảo kiếm về có thể đổi lấy linh đan, quả là tốt" Bạch Kì Hiếu nói. Đúng vậy, đối với hắn như thế có lẽ là đã đủ rồi

"Theo như bản đồ trong tay ta, cách đây một trăm dặm về phía bắc quả thật có một cách được điền. Nếu phi hành thì mất chưa tới hai canh giờ. Nhưng điều này hiển nhiên là kẻ ngu mới đi làm, vẫn nên đi bộ thì hơn" Sở Kì Bá gấp lại tấm bản đồ, cất vào trong ngực, sau đó quét mắt về phía tất cả mọi người.

Một trăm dặm bọn họ phi hành còn mất cả vài cái canh giờ, thế đi bộ thì mất bao lâu chứ? Hạ Vũ nàng thì không sao, cùng lắm là thêm ra một hai tiếng nữa đi thôi bởi bản thân cô công pháp mà ngày trước Vân ca dạy, lại thêm tu vi đã là trúc cơ trung kì thì hành sự càng thêm thuận tiện. Nhưng ba người còn lại cũng không phải đều như vậy, ít nhất là huynh đệ Bạch Kì Hiếu kia

"Không có nơi nào gần hơn sao?" Hạ Vũ hỏi

"Có lẽ không, bản đồ này là dựa vào rất nhiều thế hệ tiến vào bí cảnh để mà vẽ ra rồi..." Sở Kì Bá thẳng thừng trả lời. Nhưng đúng lúc này, cô bé Tiểu Mạn đứng bên cạnh lại nhẹ nhàng cất tiếng nói

"Vũ tỷ muốn hái thảo được sao, muội biết một chỗ"

"Muội biết sao?" Hạ Vũ nghe xong qua thực ngạc nhiên vô cùng. Nếu như là thật thì không phải rút ngắn được thời gian đi rất nhiều sao

"Đương nhiên, chỉ có bước qua một cái truyền tống trận là tới thôi. Cái truyền tống trận đó cũng không xa nơi đây là mấy, chỉ có điều..." Nói đến đây Tiểu Mạn có vẻ ngập ngừng, chính vì thế đã làm cho cả bốn người đối diện cũng nghi hoặc

"Có chuyện gì sao?"

"Nơi đó là nơi ở của Hắc Long, như lời của nương để lại, dù cho Hắc Long có bị phong ấn, hắc hậu duệ vẫn luôn canh gác. Mà người được Hắc Long lựa chọn không biết đã tới nơi chưa..."

Hạ Vũ nghe vậy chợt lâm vào trầm tư. Người Hắc Long lựa chọn sao? Kẻ đó chắc chắn sẽ không phải là người tầm thường gì được, tiến vào mà đụng độ, nguy hiểm chắc chắn sẽ nhiều lắm, tuy nhiên lại có một điều chắc chắn từ khi nàng được Mạn Đà La Vương truyền cho linh đan, đó là sẽ cùng người được chọn kia chống lại với nhau rồi. Nói vậy sau này biết không bằng bây giờ hiểu rõ kẻ địch của mình là ai để còn đề phòng có lẽ sẽ tốt hơn. Hơn nữa, nàng cũng tự tin có thể an toàn thoát ra được, chưa nói tới năng lực bản thân, chỉ cần dựa vào đảm bảo vật mà sư phó giao cho cũng có thể bình an lui lại

"Muội không cần lo, chúng ta tự có biện pháp để bản thân an toàn. So đi tính lại kia được điền cách đây trăm dặm nguy hiểm thậm chí còn càng cường hơn..."

"Ta cũng nghĩ như vậy, tiểu muội có thể dẫn chúng ta vào đó được chứ?" Bạch Kì Hiếu trải qua vài ngày đi đường, tâm cũng hiểu ra con đường ngài kia nguy hiểm không hái bản thân có thể tưởng tượng được, tốt hơn hết thay vì lo sợ không biết bao nhiêu sẽ ập đến thì dùng toàn bộ tinh thần đối đầu với một thứ chắc chắn sẽ tốt hơn rồi

"Mọi người nếu như muốn, muội cũng không phản đối nữa, chỉ có điều mong mọi người nếu như tiến vào rồi, hãy hết sức cẩn thận thôi"

"Muội nói vậy là có ý gì?" Hạ Vũ nhận thấy điều bất thường trong câu nói của Tiểu Mạn

"Không có gì, chỉ là sau khi muội mở ra Truyền tống trận, linh lực sẽ không đủ để duy trì hình dạng con người. Muội nghĩ muội sẽ tiến vào đan điền của tỷ nghi ngơi một lát"

"Có nghiêm trọng lắm không, hay là thôi đi..." Hạ Vũ lo lắng, dù muốn biết kẻ thù tương lai là ai, nhưng nàng cũng không muốn Tiểu Mạn gặp nguy hiểm như thế

"Muội không sao, chỉ là bản thân cũng cần phải gần kim đan để hấp thu linh lực thôi, mà kim đan lại đúng là vừa khéo trong đan điền của tỷ"

"Muội nghĩ tỷ không cần lo lắng quá đâu, Tiểu Mạn tiến vào đan điền của tỷ ngoài ra lại có cái lợi, ít nhất lúc gặp mấy lão quái đầu ngoài kia không cần phải giải thích loằng ngoằng một hai" Mễ Ty hiểu suy nghĩ của Hạ Vũ nên thuận tiện truyền âm tới giải thích

"Cũng đúng, vậy làm phiền muội"

"Không có gì mà"

Nói rồi Tiểu Mễ đưa mọi người đến trước một khối đá lớn sù sì, chẳng có gì nổi bật cách đó không xa, sau đó ngồi xuống, tay liên tục bấm niệm quyết

"Không lẽ là Mê ảo trận sao?" Sở Kì Bá thì thầm hỏi. Quả nhiên chỉ sau một lúc, một mạng ánh sáng từ tay Tiểu Mễ bắn ra, đâm thẳng vào viên đá, như mũi kim đâm vào vải, chọc ra một lỗ nhỏ. Nhưng kì lạ thay, cái lỗ đó cứ ăn mòn, dần dần lớn lên, xé toạc cái vẻ ngoài tầm thường kia, để lộ ra một mảnh kim quang chói mắt

_ "Không thể tin được, đây lại là một viên cực phẩm linh thạch " Sở Kì Bá trợn mắt, thốt ra lời đó. Tuy nhiên những gì tiếp tục diễn ra mới khiến cho mọi người cảm thấy tâm đều chấn động. Viên đại cực phẩm linh thạch tách dần dần ra, mở ra một hố đen cực lớn, sâu hoắm nhìn không thấy đáy

_ " Mọi người mau tiến vào thôi, muội không thể theo cùng được nữa "

Tiểu Mạn nói xong thì hóa thành một luồng kim quang, tiến vào tâm nhãn của Hạ Vũ. Hạ Vũ ngay lajao tức nhìn thấy một bông hoa thủy tinh nhỏ trong đan điền của mình, tựa sát gần viên kim đan kia, yên lặng một chỗ. Đến đây, Hạ Vũ tâm cũng thả xuống

_ " Chúng ta đi vào thôi.. "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Thật Là Trùng Hợp

" Chúng ta đi thôi.... "

Hạ Vũ dẫn đầu tiến vào hố đen trước mắt, ngay lập tức truyền đến một luồng linh khí nồng nặc tới nỗi đem con người ta ép tới nghẹt thở. Một lần bước vào được điền của gia tộc Mễ Ty đã cho Hạ Vũ một cái cảnh cáo chí tử rồi, ở đây cũng có vạn năm không được mở ra đi. Cái gì quá cũng không tốt, bèn quay lại nhìn ba thiếu niên đứng sau

_ " Mọi người cẩn thận, muội nghĩ nơi đây không có đơn giản như thế. Chỉ sợ cũng có những chuyện mà Tiểu Mạn cũng không biết được. Tốt nhất đem tâm đề phòng kéo lên mới được "

_ " Ta hiểu.. " Sở Kì bá cũng không phải là kẻ nông cạn. Hắn chỉ cần nhìn thấy kia luồng linh khí đậm đặc toát ra từ hố đen cũng biết ở dưới kia bảo vật không phải cái gì dễ chơi. Vợ quay sang nhìn Bạch Kì Hiếu

_ " Hai người mau mau theo sát chúng ta, đây là cái truyền tống trận. Bất quá nhìn qua cũng biết lâu lắm rồi chưa từng khởi động, lại có cái gì sơ xuất, đem chúng ta tách ra lần nữa thì hỏng việc... "

Trải qua chuyện vừa rồi, Sở Kì Bá cũng không còn kiêu căng như lúc ban đầu nữa rồi. Hắn tự nhiên hiểu ra bản thân còn quá non kém. Giây phút Hạ Vũ đứng trước mà phá bỏ trận kì kia, hắn thấy thì ra trước giờ bản thân chỉ yên ổn trong vòng sáng bản thân vẽ ra thôi. Bây giờ nhìn ra bên ngoài, vốn nghĩ là mặt trời, thì ra cũng chỉ là một đốm sáng nhỏ không đáng nhắc tới.

_ " Chúng ta hiểu.. " Bạch Kì Hiếu đáp. Đây là lần đầu tiên hắn tham gia lịch lãm như thế này, cũng là lần đầu tiên hiểu được chân chính cái gọi là lưu tinh huyết vũ nơi thế giới tu chân này

_ " Thế thì tốt rồi, đi thôi.. "

Bốn người cùng nhau bước vào hố đen. Đón đợi bốn người không phải là cái sự dị mắt như bản thân tưởng tượng mà thế vào đó là sự cọ xát đến bỏng rát, sâu vào từng thớ thịt. Hạ Vũ ngay từ đầu cảm thấy chuyện này không ổn, bèn vận chuyển linh lực đem Kim Qui giáp khởi động đứng lên. Nhưng dù có như thế đi nữa thì việc cọ xát với linh khí cũng đem lớp giáp hơi nóng bỏng cả làn da.

Bốn người cố gắng nhẫn nhịn, lại nhẫn nhịn tưởng chừng như ngồi trong hỏa ngục một loại thì truyền tống trận kết thúc. Tuy nhiên khi đặt chân xuống đất, đón đợi họ lại chẳng hề có một tia thảo dược nào, cả một vùng chỉ toàn là thạch và thạch

_ " Làm sao có thể, chẳng phải nói chúng ta sẽ tới một cái được điền sao ? " Sở Kì Bá thảng thốt. Việc này đúng là ngoài sức tưởng tượng của bốn người. Trải qua cái truyền tống trận dày vò như thế lại là tới một nơi như thế này sao

Hạ Vũ không nói gì, chỉ đứng một chỗ cau mày suy nghĩ. Lần trước tiến vào được điền của Mễ Ty cũng tựa như thế này. Tuy nhiên không hiểu sao lần này bản thân nàng lại cảm thấy có cái gì đó nguy cơ ẩn nấp hơn nhiều lắm

_ " Muội có thể hỏi Tiểu Mạn xem có phải đem chúng ta tới nhầm nơi rồi không ? " Sở Kì Bá vợ vả hỏi. Chưa bao giờ hắn cảm thấy gấp gáp như lúc này, lần đầu tiên trong đời hắn sinh ra một tia lo sợ. Điều này tự thân hắn cũng thấy lạ, nhưng hắn chắc chắn phía tối đen của con đường kia có một thứ gì đó đem hắn e ngại, không, chính xác phải là lo sợ, một sự lo sợ xuất phát từ sâu trong lòng phát ra

Hạ Vũ quay sang nhìn Sở Kì Bá. Nàng thấy rõ sự gấp gáp trong mắt hắn. Xem ra nơi này là không ổn, không phải chỉ riêng một mình nàng thấy vậy

_ " Huỳnh là không nhớ Tiểu Mạn đã sử dụng quá mức linh lực để mở ra truyền tống, giờ đã biến về nguyên thể rồi sao ? " Hạ Vũ cũng lo lắng trả lời. Nơi này cũng chỉ có Tiểu Mạn là còn biết một hai

_ "Mễ Ty,muội có cảm thấy nơi này rất lạ không ?" Hạ Vũ bí mật truyền âm cho Mễ Ty. Tuy nhiên đáp lại nàng chỉ có một sự im lặng tới đáng sợ

_ "Mễ Ty,muội có đó không ?" Hạ Vũ hoảng hốt gọi lại một lần nữa,nhưng vẫn là sự im lặng đáp lại nàng. Đến bây giờ chắc chắn là có điều không ổn ở nơi này rồi.

_ "Chúng ta làm gì bây giờ ?" Bạch Kỉ Hiếu chứng kiến Hạ Vũ cùng Sở Kỉ Bá im lặng,bèn đem bọn họ quay lại vấn đề quan trọng nhất lúc này

Sở Kỉ Bá cũng bối rối,hắn cũng không biết phải làm gì. Con người chung qui vẫn là sẽ lo lắng,sợ hãi những gì bản thân không thấy,không hiểu. Hắn con người nhìn chăm chăm Hạ Vũ

_ "Muội thực sự không hề biết phải làm gì lúc này. Quay trở lại là điều không thể,chỉ có thể tiến về phía trước thôi "

_ "Tiến về phía trước sao,nhưng nơi đây lại có những hai ngã rẽ,chúng ta là nên chọn đường nào?" Bạch Kỉ Hiếu không biết từ khi nào đã tiến lên phía trước. Lúc này,dưới quả cầu linh lực của hắn,rõ ràng trong bóng tối phía xa vẽ ra hai con đường,giống nhau như đúc,vắt về hai ngã

_ "Chúng ta hay là...."

Hạ Vũ đang định lên tiếng,chợt hàng động đánh một cái rung chuyển mãnh liệt,rồi từ bên vách tường đá,một lỗ đen cứ như thế hiện ra,lấy mất thường thấy được lớn dần lên

_ "Một cái truyền tống trận nữa ư ?" Sở Kỉ Bá khiếp đảm nói

Hạ Vũ cũng kinh đảm nhìn truyền tống trận trước mắt đang thành hình. Tiểu Mạn dùng cạm kiệ linh khí mới đem truyền tống trận khởi động lên,vậy cái kia truyền tống trận lại là từ gì làm nên.Nhưng khi nhìn những người bước ra,Hạ Vũ mới hiểu mọi chuyện

_ "Lan Băng Băng sao ? " Sở Kỉ Bá không biết từ khi nào tiến tới phía sau Hạ Vũ,cùng Bạch Kỉ Hiếu huynh đệ

_ "Xem ra nơi nào cũng không thoát khỏi bàn tay của nữ chủ " Hạ Vũ lẩm bẩm

Lan Băng Băng sau khi đem mấy viên cực phẩm quặng đi,lại tận mắt nhìn thấy vụ phản phệ kinh thiên kia,yên tâm quay về bên nhóm,bản thân lại chẳng ngờ rằng vừa rồi đi có một lúc đám người kia đã chọc phải đại họa

_ "Các người nghĩ đang làm cái gì vậy ? "

Lan Băng Băng vội vàng lướt tới phía bốn kẻ nội môn đệ tử đứng kia. Những người này không hiểu bản thân đã sai ở đâu,chỉ ngạc nhiên quay lại nhìn

_ "Băng tỷ,tỷ sao vậy,chẳng phải chỉ là vài gốc thảo dược thôi sao ?" Vương Lệ Y theo sau cũng vô pháp hiểu chuyện gì xảy ra mà khiến cho Lan Băng Băng vốn trầm tĩnh bỗng nhiên vội vàng tới như vậy

Lan Băng Băng không đáp lại lời của Vương Lệ Y,nàng quét mắt một vòng không gian xung quanh trong đây,bất chợt thốt lên

_ "Bước ra đây đi,nếu người còn muốn trốn,ta sẽ cho người ném đủ các loại tư vị ..."

Lời này vừa ra,tất cả mọi người đều ngây ra vì sợ. Làm thế nào vì vài gốc thảo dược mà Lan Băng Băng lại thốt ra những lời như thế. Nhưng chắc chắn một điều,nàng ta không bao giờ tự nhiên lại nói như thế,chẳng lẽ....Bốn kẻ nội môn đệ tử quay nhìn nhau,thấy trong mắt đối phương hiện ra rõ một một,cùng với bản thân một dạng : Bọn họ bị tính kẻ,gốc thảo dược này không đơn giản

_ " Lại không bước ra sao,nếu muốn chậm trễ đại gia cùng chịu thiệt,đừng mong làm ngư ông"

Lan Băng Băng mắt bắn phá vào phía một vách đá,mọi người không một ai hiểu có cái gì đặc biệt cả. Nhưng chỉ một lát sau,vách đá ấy biến đổi,dần hiện ra bóng dáng của năm người thiếu niên mà nổi bật là kẻ đứng trước một thân hoàng y xiêm áo

_ "Người của hoàng gia ?"

Vương Lệ Y thất thanh. Người hoàng gia gần đây cũng quá lớn mật,còn dám tính kẻ chúng ta

Đáp lại cái nhìn của sáu người,Thiên Quân Khải ung dung nhàn nhã bước ra

_ "Cô nương thật tinh mắt,ta là Tam hoàng tử của Đại Thiên Triều,rất vui được gặp mặt " nói còn không quên nở nụ cười,dem gương mặt của Vương Lệ Y ứng đo ngại ngại

_ "Môn phái ta trước nay cũng không có xích mích gì với hoàng thất,vì lẽ nào hoàng tử lại đem tính kẻ tới chúng ta sáu người ?"Lan Băng Băng chẳng bởi vì hào nhoáng kia đánh lừa,trực tiếp đi vào vấn đề chính

Thiên Quân Khải có chút giật mình trước lời nói này,lại nhìn sang người đứng đó,mới bị sắc đẹp,sự trong trẻo của nàng ta đánh sâu,tim bỗng loạn nhịp. Hắn không biết tại sao lại như vậy nữa,chỉ kia đôi mắt,bờ môi,làn da... không tự chủ đem bản thân hãm sâu vào,tựa như một loại thuốc phiện vậy

_ " Cô nương là ai vậy ?" Thiên Quân Khải nặng nề hỏi

_ " Ta Là Lan Băng Băng..."

_ " Lan Băng Băng sao ? KHó trách..." Cái tên này hắn đã nghe không biết bao nhiêu lần rồi. Nàng ta chính là ngôi sao sáng nhất trong tất cả những ngôi sao, người tài năng nhất trong những người tài năng của thế hệ trẻ mọi người nhắc đây sao ?

_ " Xin hỏi Tam hoàng tử, vì sao đem bọn họ dẫn dụ vào Thú Linh hoa ?" Lan Băng Băng lạnh lùng hỏi. Câu này vừa nói ra cũng đem năm người kia tái mặt. Thú Linh hoa là cái gì đồ chơi bọn họ lại làm sao không biết, hơn nữa đang ở bí cảnh, chạm vào Thú Linh hoa chẳng khác nào sẽ dẫn dụ tới một lượng lớn yêu thú

_ " Ta..." Thiên Quân Khải vừa tính nói chuyện, thì đằng xa từng trận rung chuyển ập tới

_ " Yêu thú đã đánh mùi thấy, mau chạy "

Lan Băng Băng tối sầm mặt, dẫn đầu lướt về phía trước, theo sau là năm người nội môn đệ tử. Thiên Quân Khải đứng đó 1 giây, cảm thấy không đúng, cũng tức tốc phi hành theo phía sau

Dựa vào chính là mùi, đàn yêu thú cứ bám riết lấy đám người suốt một ngày. Điều này khiến cho Lan Băng Băng dù có tiến vào trúc cơ cũng không lấy gì làm thoải mái, việc cầm cự cũng chỉ được một hai. Nếu lại cứ như thế này, không sớm thì muộn cũng sẽ vì kiệt quệ linh khí mà bỏ mình. Hơn nữa, Hồn lão còn bí mật truyền âm tới cho nàng, phía sau còn có một chỉ lực cấp địa thú, lấy nàng tu vi lúc đỉnh phong cũng không là đối thủ

_ " Hồn lão, có cách nào thoát khỏi đây không ?" Lan Băng Băng sốt sắng hỏi

_ " Nơi đây nằm trên một cái mắt trận có từ thượng cổ, kích hoạt sẽ là một cái truyền tống trận..." Một âm thanh âm u truyền tới tai Lan Băng Băng, cũng chỉ có Lan Băng Băng nghe được

_ " Nếu kích hoạt nó sẽ dẫn tới đâu " Lan Băng Băng nghiêm nghị hỏi

_ " Điều này ta cũng không biết..."

_ " Lão có nghĩ tới đó sẽ có cơ duyên gì không ?" Lan Băng Băng nghi hoặc hỏi, dù sao cũng là từ thời thượng cổ

_ " Cũng có thể..."

_ " Vậy lão hãy mở mắt trận đó ra. So ra còn tốt hơn cứ chạy nhảy trước đám yêu thú này "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tiên Lộ Gặp Ghềnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.